

ஸ்ரீ

சமணமுனிவர்கள் இயற்றிய

நாலடியார் மூலமும்

தேளிபொருள்விளக்கமும்

உரையாசிரியர்

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர்

மேளனை புரட்சி

ஸ்ரீ கணேச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன

1914

[விலை ரூபா.—2.5]

4542a

PRINTED AT THE
Ganesa Press, Vepery, Madras.

பதிப்புரை.

அருந்தமிழ்அறிந்த அன்பர்களே!

நீதிநூல்களுட் சிறந்த நாலடியார் என்னும் நூலைச் சென்னை யூரிவர் சிடியார்.யப்-ஏ பரீகைக்குப் பாடமாக நியமித்துவந்ததும், காலஞ்சென்ற வை. மு. சடகோபராமாதுஜாசாரியரும் நானும் ஷெ யூரிவார்சிடி தமிழ்ப்பாடபுத்தகங்கட்குப் பலவருஷகாலமாக உரையெழுதி வெளியிட்டுவந்ததும் யாவர்க்குத் தெரியுமே.

ஒவ்வொரு வருடத்திலும் ஐந்து அதிகாரம்வீதம் மாத்திரம் உரையெழுதி வந்ததனால் இந்தூல் பூர்ணமாகாமல் சிதறிக்கிடக்க வேண்டியதாக நேர்ந்தது.

அவ்வாறு சிதறிய பாகங்களை ஒருங்குசேர்த்து முழுப்புத்தகமாக அச்சிடும்படி பலபெரியவர்களும் பிராணபதமான எனது நண்பர்களும் தூண்டியபடியால், அந்த நியமத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, ஒருகால் வந்த விஷயங்களை மறுபடி வராதவாறு நீக்கியும், இன்றியமையாத அரிய சில விஷயங்களை உரிய இடங்களில் புதிதாக எழுதிச் சேர்த்தும், இதுவரையில் பாடமாக நியமிக்கப்படாமையால் எங்களால் உரையெழுதப்படாதிருந்த இறுதி ஐந்து அதிகாரங்கட்கும் புதிதாக உரையெழுதிச் சேர்த்தும், இந்தூற்செய்யுள்களோடு ஒத்த கருத்தையுடைய வடமொழி மேற்கோள்கள் கிடைத்தவற்றை அவ்வச்செய்யுள்களின்கீழே அமைத்தும் எனது புத்திசக்திக்கு இயன்றவாறு அச்சிடுவித்தேன்.

சொற்செறிவு நடைச்சிறப்பு பொருள் துணுக்கம் ஆழ்ந்த கருத்து முதலியன பொதிந்துள்ள இந்தீதிநூலுக்குத் தக்கவாறு உரையியற்றி வெளியிடுதற்கு அறிவினாற்பெரியவரன்றி அறிவினாற் சிறியனான யான் தகுதியுடையேனல்லேன்.

ப த ப பு ரை.

(இவ்வாறே திருக்குறளுக்கும் குறிப்புரைமுதலியன சித்தமாகி வருகின்றன.)

இப்பதிப்பிற் காணப்படும் நற்றங்களைக் கணிசித்துக் குற்றங்களைப் பொருள்செய்யாது தமது இயற்கைநற்குணத்தாற்பொறுத்தருளுமாறு பெரியோரைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

அவ்வாறு காணப்படும் குறைகளை எவராயினும் எடுத்துத் தெரிவித்தால், அவரைப் பேருதவிசெய்தவராகப் பாவிப்பதற்குச் சூதடையு மில்லை.

இப்பதிப்புவிஷயத்தில் எனதுநண்பர் ஸ்ரீ. உ. வே. ச. ராஜகோபாலாசாரியர்ஸ்வாமி செய்த நன்றி எப்பொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று.

இந்நூலை இடையூறின்றி முற்றுவித்த எம்பெருமானது திருவருளைத் திரிகரணங்களாலும் அநவரதம் வாழ்த்துங் கடப்பாடுடையேன் யான்.

திருவல்லிக்கேணி }
ஆனந்தவாஸ }
சித்திரைமணி }

சே. கிருஷ்ணமாசாரியன்.

ஸ்ரீ

விஷய சூசிகை.

க. அறத்துப்பால்.

க. துறவறவியல்.

- க. செல்வநிலையாமை.
உ. இளமைநிலையாமை.
ங. யாக்கைநிலையாமை.
ச. அறன்வலியுறுத்தல்.
ரு. தூய்தன்மை.
சு. துறவு.
ஈ. சினமின்மை.

பக்கம்

- கக
கக
கக
கக
சச
ருஉ
கஉ.

உ. இல்லறவியல்.

- அ. பெரையுடைமை.
க. பிறர்மனைநயவாமை.
கரு. ஈகை.
கக. பழவினை.
கஉ. மெய்ம்மை.
கங. தீவினையச்சம்.

- எக
எக
அஎ
கரு
கரு
ககஉ.

உ. பொருட்பால்.

க. அரசியல்.

- கசு. கல்வி.
கரு. குடிப்பிறப்பு.
கசு. மேன்மக்கள்.
கஎ. பெரியாரைப்பிழையாமை.
கஅ. நல்லினஞ்சேர்தல்.
கசு. பெருமை.
உரு. தாளாண்மை.

- கஉரு
கஉஅ
ககரு
கசுங
கரு
கருஎ
கசுங

உ. நட்பியல்.

- உக. சுற்றந்தழால்.
உஉ. நட்பாராய்தல்.
உங. நட்பிற்பிழைபொறுத்தல்.
உச. கூடாநட்டி.

- கஎக
கஅரு
கஅஅ
கசுசு

கூ. இன்பவியல்.

பக்கம்.

உரு.	அறிவுடைமை.	202
உசு.	அறிவின்மை.	203
உஎ.	நன்றியில்செல்வம்.	228

சு. துன்பவியல்.

உஅ.	சுயாமை.	250
உசு.	இன்மை.	250
உரு.	மானம்.	251
உசு.	இரவச்சம்.	252

ரு. பொதுவியல்.

உஉ.	அவையறிதல்.	254
-----	------------	-----

கூ. பகையியல்.

உஉ.	புல்லறிவாண்மை.	255
உசு.	பேதைமை.	256
உரு.	கீழ்மை.	257
உசு.	கயமை.	258

எ. பன்னெறியியல்.

உஎ.	பன்னெறி.	260
-----	----------	-----

கூ. காமத் துப்பால்.

க. இன்பதுன்பவியல்.

உஅ.	பொதுமகளிர்.	260
-----	-------------	-----

உ. இன்பவியல்.

உசு.	கற்புடைமகளிர்.	261
சு.	காமறுதலியல்.	262

இவ்வாறு பாருபாடிசெய்யாமல் சிலர் இறுதியதிகாரத்தைமாத்நிரம் காமத்துப்பாலாகக் கூறுவர். இறுதியதிகாரத்தில்மாத்நிரம் அகப்பொருட் கிளவித்தறைகள் பயில்வதும், அதற்குமுன்னுள்ள இரண்டு அதிகாரங்களில் அவை முழுதும் பயிலாமையும் அவர்கட்கு ஆதாரம்; திருக்குறளில் கற்புடை மகளிரென்று பொருள்படும் வாழ்க்கைத்தணைநலமென்னும் அதிகாரத்தை அறத்துப்பாலிலும், பொதுமகளிரென்று பொருள்படும் வரைவின்மகளி ரென்னும் அதிகாரத்தைப் பொருட்பாலிலும் சேர்த்துள்ளதும் நோக்கத் தக்கது.

பொருட்பாலில் வரும் இன்பவியல் என்பதற்கும், காமத்துப்பாலில் வரும் இன்பவியல் என்பதற்கும் வேறுபாடு மாணக்கர் அறியத்தக்கது. பொருட்பாலில் வருவதை 'தலையின்பவியல்' என்றும், காமத்துப்பாலில் வருவதை 'கடையின்பவியல்' என்றும் வழங்குவர்.

அதிகார அடைவுகள்

“அறவிய விருவகைத் தாமவை தம்முள்
தறவேழில்லற மிருமூன் நென்ப ;

பொருளியல் வகையேழ் புலப்படக் கிளப்பின்
அரசிய லேழதிகார மாகும்
நட்பியல் நான்கதிகார மின்ப
மூன்றே துன்பவிய லதிகார
நான்கே யொன்றே பொதுளியல் பகையியல்
கூறதிகார நான்கே பன்னெறி
கூறதிகார மொன்றெனக் கிளப்பர் ;

கடையின்ப வகைதான் கருதி னிருவகை
யின்பதுன்ப வதிகார மொன்றே யேனை
யின்ப வதிகார மிரண்டே”.

“செல்வநிலையாமை இளமைநிலையாமை யாக்கைநிலையாமை என்னும் அதிகாரடைவுக்கு மலைவு உளதாம்; அஃது யாதெனின்,—முன்பு யாக்கை நிலையாமையை உணர்த்தி அதன்பின்பு இளமைநிலையாமையை உணர்த்திப் பின்பு அந்தஇளமைப்பருவத்திலே முயன்று உண்டான செல்வத்தின் நிலையாமையை உணர்த்தவேண்டாமோ? என்னின்,—யாக்கைக்குப் புருஷாயுசு நூறுவய தென்றும், இளமைப்பருவம் முப்பத்திரண்டுவய தென்றும் ஒருநியம முண்டு ; இந்தச் செல்வம் இத்தனைநாள்கிற்கு மென்று ஒருறுதியில்லாமை யால் இப்படி ஒருறுதியில்லாத செல்வம் வந்து எய்தியபொழுதே மறுமை க்கு உறுதியான அறங்களைச் செய்யவேண்டு மென்றற்கு முன்பு செல்வ நிலையாமையை வைத்து, அதன்பின்பு அப்படிநிலையாத செல்வத்தை அனுப வித்தற்கு இளமைப்பருவத்தை நிலையாகக் கருதியிராமல் முப்பத்திரண்டு வயதுக்குள்ளே துறந்து தவஞ்செய்யவேண்டு மென்றற்கு இளமைநிலையாமையினை அதிகாரடைவு செய்து, பின்பு யாக்கைக்குக் கற்பித்த வயது துறென்று கொண்டு அதனை நிலையென்றுகருதாமல் அறத்தினை நாடோறும் வழுவாமற் செய்யவேண்டு மென்றற்குப் பின்பு யாக்கைநிலையாமையைச் சொன்னாரென்பதாம்.

“ஆதலால், அறுத்துப்பாலில் நிலையாமையின் விரைவு கூறற்பொருட்டு முந்தறச் செல்வநிலையாமையினை வைத்து, அதற்குப்பின்பு இளமை நிலையாமையினை வைத்து, அதற்குப்பின்பு யாக்கைநிலையாமையினை வைத்து, அதன்பின்பு இந்தப் பெறுதற்கரிய யாக்கையினைப் பெற்றபொழுதே அறஞ் செய்தற்பொருட்டாக அறன்வலியுறுத்தலை வைத்து, அதன்பின்பாக அறத்

* இது, பழைய எட்டுப்பிரதியிற் கண்டபடியே அச்சிடப்படுகின்றது.

அதிகார அடைவு.

தினே மறந்து விஷயங்களிலே மயங்காமல் அந்தவிஷயங்களின் தூய்மையில் லாமையை அறிவித்தற்பொருட்டுத் தூய்தன்மையினே வைத்து, அதன்பின்பாக இப்படித் தூய்தன்மையில்லின்று மயங்காமல் மறுமைக்கு உறுதியாக மனை வாழ்க்கையினேத் துறந்து தவஞ்செய்தற்பொருட்டாகத் துறவென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, அதன்பின்பு அந்தத்தறவுக்கு மறுதலையாகிய சினம் எழாமல் உயிர்களின்மீது அன்பு வைத்தற்பொருட்டாகச் சினமின்மையை வைத்து, அதன்பின்பாக இப்படி ஒத்த தவத்துக்கு மறுதலையாகிய பசியைப் பொறுத்தலும் அறியாமையால் ஒருவர் தமக்கு ஒருதீங்கு செய்தால் அதனைப் பொறுத்தலும் வேண்டுமென்பது கொண்டு பொறையுடைமையை வைத்து, அதன்பின்பாக இல்லறத்தை நடத்துவதற்குப் பிறர் மனையவாமை பெரும்பான்மையாதலினாலும் இந்திரியங்கள் செய்யும் மிகைகளை மீட்டுத் தம்வசத்திலே ஒருப்படுத்திக்கொள்ளுதல் முன்சொன்ன பொறையுடைமையினும் அரிதாதலினாலும் அதன்பின் இந்தப் பிறர் மனையவாமையை வைத்து, இந்தத்தீய குணமில்லாதவனுக்கல்லது கொடுத்தல் கூடாதாதலின் பிறர் மனையவாமையின்பின் ஈகையென்னும் அதிகாரத்தைச் சேர்த்து, முற்பிறப்பில் ஒருவர்க்கு ஒன்றைக்கொடாதவன் துன்பமுற்றுப் பசிப்பிண்பலிய இரந்துதிரிவனென்னும் இதனை அறிவித்தற்கு ஈகைக்குப்பின்பாகப் பழவினையை வைத்து, இந்தப்பழவினையைத் தீர உணரும் இவன் உலகத்தில்கூடந்தபோதும் ஒழுக்கத்தினேத் தப்பாநென்பது கொண்டு அய்வொழுக்கத்தின் உண்மையினே மெய்ம்மையென்று பழவினையின்பின்பே வைத்து, உலகத்தில்கூடந்தபோதும் தானதருமங்களைச் செய்யாமல் தீமையிலே புரிந்தொழுமவற்கு அறிவித்தற்பொருட்டாக இப்பிறப்பில் மிகவுந்துன்புறுவர் முற்பிறப்பில் தீங்கு செய்தவ ரென்னுமது தோன்ற அதன்பின்பு தீவினையச்சத்தினே வைத்து, இப்படி அறத்துப்பால் பதின்மூன்று அதிகாரமாகச் சேர்த்து,

ரிப் பொருட்பாலதிகாரவடைவு செய்ததற்குக் கல்வியை முதலாக எடுத்துக்கொண்டார். அரசர்க்கும் மற்றும் ஒழிந்தோர்க்கும் கல்வியுண்டானால் அவர்களால் உலகத்திற் பிராணிகள் கேடும்படுமாதலானும் தருமம் பரிபாலிக்கப்பட்டு வருமாதலானும் பொருட்பகுதிக்குக் கல்வி இன்றியமையாதாதலின் கல்வியை முதலில் வைத்து, அந்தக் கல்விக்குப்பின்பு அந்தக் கல்விக்குத்தக ஒழுக்குதல் குடிப்பிறந்தார்க்கு மிகவும் வேண்டுமாதலின் குடிப்பிறப்பைச் சேர்த்து, அதன்பின்பு எல்லாக்குணங்களிலும் வைத்து மேம்பாட்டுத்தன்மை குடிப்பிறந்தார்க்குப் பெரும்பான்மையாதலின் அந்தக் குடிப்பிறப்புக்குப்பின்பு மேன்மக்களை வைத்து, இப்படிக்கொத்த மேன்மக்களைப் பிழைத்தவர்களுக்கு மறுமைக்கு உறுதியுமில்லை இப்பிறப்பிலும் யாவராலும் இகழப்பட்டு அந்தப்பிராணவியமானமென்கிறதும் இல்லையாய்விடுமாதலின் மேன்மக்களைப் பிழைக்கலாகா தென்பது கொண்டு அதன்பின்பு பெரியாரைப்பிழையாமையை வைத்து, இப்படிக்கொத்த முறைமையினையுடையாரைச் சேர்ந்து மதிப்புண்டாகவேண்டுமென்பது தோன்ற அதன்பின்பு நல்லினஞ்சேர்தலை வைத்து, ஒருவர் தீயராகிலும் நல்லினஞ் சேரவே அவர்பெருமையடைவ ரென்பது தோன்ற அதன்பின்பு

பெருமையென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, அந்தப்பெருமையும் முயற்சியுடையார்க்கல்லதில்லையென்பது தோன்றப் பெருமைக்குப்பின்பு தாளாண்மையை வைத்து, இப்படி முயன்று செல்வத்தினையுண்டாக்கினார்க்கல்லது சுற்றமுண்டாகா தென்பது தோன்றத் தாளாண்மைக்குப்பின்பு சுற்றத்தொலையை வைத்து, சுற்றத்தொலையிருப்பாரொருவர் தமக்குச் சுற்றமாகத்தக்காரை ஆராய்ந்துகொள்ளவேண்டுமென்பது கொண்டு அதன்பின்பு நடப்பாராய்தலை வைத்து, அப்படி ஆராய்ந்து உறவுகொண்டபின்பு அவர்செய்த பிழைகளைப் பொறுக்கவேண்டுமாதலின் அதன்பின்பு நடப்பிழைபொறுத்தலை வைத்து, அதன்பின்பு கூடாநடப்பாகிய முறைகேடுடையவர் தமது காரியங்களைக் குறைவறப் பலிப்பித்துக்கொள்ளுமளவும் வேற்றுமை சிறிதும் புலப்படாமல் கலப்புண்டாக அவர் மனங்கொளக் கலந்து ஒழுகிப் பின்பு கால்தாழ்த்துவிடுவ மாதலின் அவர் குணத்தினைப் பின்பு தாம் கண்டு அவருடனே கரிசன்கொள்ளாமல் இது சிலர்க்கு இயல்பென்றிருத்தல் நடப்பிழைபொறுக்கும் பெரியோர்க்கே உளதாகுமென்பது கொண்டு அதன்பின்பே கூடாநட்பை வைத்து, இப்படி ஒத்தாரையும் நல்லவராக்கித் தமது சபாவமும் குன்றாமலிருத்தல் அறிவுடையோர்க்கல்லது கூடாதென்பது கொண்டு அறிவுடைமையினை அதன்பின்பு வைத்து, அறியாமையால் வருங்குற்றம் விரித்துரைத்தாலல்லது முன்சொன்ன அறிவுடைமை சாயாமல் சிலவாதென்பது கொண்டு அவ்வறிவுடைமையைப் பேணவேண்டி அதன்பின்பு அறிவினமையை வைத்து, இந்தஅறிவுடைமையில்லாதார்க்கு உளதாகிய செல்வம் பிறர்க்குப்பயன்படாதென்பது தோன்ற அதன்பின்பே நன்றியில்செல்வத்தை வைத்து, இந்தச் செல்வம் பிறர்க்குப்பயன்படாமையால் அதனால் வருங்குற்றம் தோன்ற அதன்பின்பு ஈயாமையை வைத்து, ஒருவர் க்கு ஒன்றைக்கொடாமல் மறுமைக்கு உறுதியான அறங்களையும் செய்யாமல் தன் உடம்பினைச் செறித்திருக்குமவனே மிடியென்று காட்டுதற்கு ஈயாமையின்பின்பே இன்மையை வைத்து, வறுமையுற்றவனுக்கே மானிக் கத்தக்க செய்கை உண்டாகு மாதலால் அப்படி வறுமையிலே தன்புறபவன் மானபக்கம் வந்தகாலத்து வறுமையாலும் கிடந்து நலங்காமல் தன்பிராணனை விட்டாவதுமானத்தினைப்பரிகரித்தல்பெரும்பான்மையாதலால் அதன்பின்பே மானமென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, அப்படி மானத்தினைப் பரிகரியாமல் வறுமையினால் பிறர்பக்கல் சென்று இரந்து உயிர் வாழ்வமென்று துணிவராயின் இவ்வுலகத்தில் இடுபவரும் இல்லையாய்க் கண்ணோட்டமின்றி இகழ்பவரே பெருகுவராதலின் இரப்பினை அஞ்சவேண்டும் மானமுடையாரொருவராதலால் இரவுச்சத்தை அதன்பின்பே வைத்து, எல்லார்க்கல்லியையுமுடைய பலசபையிலும் இருந்து உலகத்திலுள்ளாருடைய இயல்புகளையும் அறியுமவர் இரப்புக்குத்துணிந்து செல்லாரென்பது தோன்ற அதன்பின்பு அனவயறிதலை வைத்து, சபையிலுள்ளாரியல்புகளை அறியாமல் அவைக்குள்ளே ஒன்றினைச் சொல்லி இகழ்ப்படுமவர் புல்லறிவாள ராதலால் அனவயறிவார்க்கு இவை குற்றமாதலின் அனவயறியுமவர் இந்தக்குற்றத்தவிர வேண்டுமென்றற்கு அனவயறிதலின்பின்பு புல்லறிவாண்மையை வைத்து, இந்தப் புல்லறிவு சில அறிந்தும் அறியாமல் முள்ள தன்மையாகு மாதலால்

லும் பேதைமை நேராக அறிபாமலே யிருக்கு மாதலாலும் புல்லறிவுசன்மைக்குப்பின்பு பேதைமையை வைத்து, அறிவிலனென்னுமாத் திரமல்லது பிறர்செல்வங்கண்டு பொருமையும் அவரைப்புறங்கூறுதலும் அவர்மனங்கொள்ளும்படி அவருடனே கூடி உறவுபோலேதிரிந்து அவர்க்குத் தாழ்வு செய்தலு மாகிய கீழ்மைக்குணம் பேதைமையினும் மிகவும்தீர்த்திக்கப்படுமாதலின் அதன்பின்பு கீழ்மையென்னும் அதிகாரத்தை வைத்து, இத்தகைய கீழ்மைபோலன்றியே தனக்கு ஒருவர் பலநன்றிகளையுஞ் செய்து தானும் அவராலே பரிசாரப்பட்டிருந்தாலும் அவர்நெஞ்சறியாமல் தனக்குச் சிறிது குறையுண்டாகில் அவ்வளவுமாத் திரத்தைக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கொலை யினைச்செய்தும் தன்னைநெருங்கிவந்தார்சிலர்க்குப் பயன்பட்டும் ஆசாரஞ் செய்து சிறிதுபொருள்பெறின் தன்னைப் பெரியாளுருவாக மதித்தும் யாவர்சிலரையும் கண்ணோட்டமற அவ்வெதிரின்று குடிப்பழுதான வசனங்களைச் சொல்லியும் இத்தகைய குணங்களை யுடையதைல் காரணமாக முன் சொன்ன கீழ்மையினும் மிகவுந்தாவிக்கப்படு மாதலின் அதன்பின்பு கயமையினை வைத்து, பின்பு அதிகாரத்தில் ஏறின பாட்டுக்களை யெடுத்துப் பன்னெறியென்று ஓர் அதிகாரத்தை வைத்து, இப்படி பொருட்பால் இருபத்து நான்கு அதிகாரங்களையும் அடைவுசெய்து,

“காமத்துப்பாலில் முதற்கண்ணே இழிவான குணங்களை யுடைய பொதுமகளிரைவைத்து; இந்தப் பொதுமகளிர் குணங்களுள் நுமிலராகவே நல்ல குணமுடையார் எல்லாராலும் மதிக்கப்படுவ மாதலால் அதன்பின்பு கற்புடைமகளிரை வைத்து, அதன்பின்பு காமநதலியலை வைத்து, காமத்துப்பால் மூன்று அதிகாரங்களையும் அடைவுசெய்து,

“இப்படி நாற்பது அதிகாரங்களும் அடைவுசெய்யப்பட்டன.

“இந்த அறம்பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையும் இந்நூலிற்குரிய படி... ..கற்று ஆய்ந்து ஒழுக்கினவர்க்கு வீடுபேறும் சித்திக்கு மென அறிக.” *

நாலடியார்

வரலாறு.

முன்னொருகாலத்திற் சமணமுனிவர் எண்ணியிரவர் கொடிய பஞ்சத்தால் தத்தம் நாடுவிட்டுப் பாண்டிநாட்டைந்து அவ்வரசனால் ஆதரிக்கப்பெற்று அவனதவையில் அமர்ந்திருந்தனர். பன்னாங்குழித்துப் பஞ்சம்நீங்கித் தந்நாடு செழித்த தறிந்து அவர்கள் தத்தம் பிறப்பிடஞ்செல்ல விருப்பமுற்றாராய்ப் பாண்டியனை விடைவேண்டி, அவனும், பன்னூற்பயிற்சியுள்ள அந்நல்லிசைப்புலவர் இருப்பது தன் அவைக்கு ஓர் அலங்காரமாமெனக் கருதி அவரைப் பிரிந்திருக்க மனமில்லானாகி விடையரியாது தாமதித்துவந்தனர். இங்ஙனமிருக்க, அம்முனிவரனைவரும், சங்கேதமாய், அறமுதற் பொருள் நான்கும் நன்கு புலப்படுமாறு தனித்தனி ஒவ்வொரு வெண்பாவைப் பாடிச் சிற்பேட்டிலெழுதித் தத்தமதுபீடத்தின்கீழ்வைத்து, ஒரிரவில் யாரும் அறியாவண்ணம் அந்நாட்டை அகன்றனர். பொழுதுபுலர்ந்ததும் அம்மன்னன் அப்புலவரைக் காணாமலும் சென்றஇடம் தெரியாமலும் வருந்தி, ஏவலாளரைக்கூவி, அவர் இருந்த ஆசனங்களை அப்புறப்படுத்துகையில், ஒவ்வொரு பீடத்தின்கீழும் ஒவ்வொரு வெண்பாட்டுச் சீட்டிலெழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவற்றை எடுத்தப் பார்த்து, அப்புலவரைப் பிரிந்த ஆற்றாமையான், அரசன், அவற்றை வையைப்பேராற்றில்வாரியெறிய எயினான். அவ்வாறு எடுத்தெறியப்பட்ட அவற்றுள் நானூறு பாடல், நீர்வழிச்சென்று நெடுங்கடல் சேராது எதிரேறிச் சென்றன. இம்மகிமை கண்டு, அரசன், மிகவும் ஆச்சரியமுற்று, அவற்றை எடுத்து ஒருநூலாக்கி, நாலடியார் என ஓர் நற்பெயரிட்டு வழங்கினன். இதனை,

“மன்னன் வழுதியர்கோன் வையைப் பேராற்றின்
எண்ணி யிருநான்கோ டாயிரவர்—உன்னி
எழுதியிடு மேட்டி லெதிரே *டந்த
பழுதிலா நாலடியைப் பார்”

என்னும் வெண்பாவினால் அறியலாம்.

பிற்காலத்திற் பதுமனார் என்னும் புலவரொருவர், இந்நூலுக்கு, பால் இயல் அதிகாரம் என்னும்பாகுபாடுசெய்தன ரென்பர்.

இதனை,

“வளங்கெழு திருவொடு வையக முழுத
முளங்குளி ரின்பத் தின்ப மூவப்ப
வண்பெருஞ் சிறப்பின் மாதவம் புரிந்தா அங்
கெண்பெருங் குன்றத் திருந்தவ முனிவ
ரறம்பொரு ளின்பம் வீடெனு மிவற்றின்
திறம்பிற ரறியுந் திறத்தை நாடிப்
பண்புற வெடுத்துப் பாக்குறப் பகர்ந்த
வெண்பா வியலெண் ணாயிர மவற்றுட்
பாரெதிர் கொண்டு பரவி யேத்த
நீரெதிர் வந்து நிறையணி பெற்ற
மேனூற் றகையின் விதிமுறை பிழையா அ
நானூ றவற்றி னயந்தெரிந் தோதிய
மதுமலர்த் தண்டார்ப் பதமன் றெரிந்த
வையமில் பொருண்மை யதிகா ரந்தா
மெய்யா நலத்த வெண்ணைத் தவற்று
ளறவியல் பதின்மூன் றரசூர்க் குரிய
பொருளிய லிருபத் தொருநான் கின்ப
மான்ற வகையை மூன்றென மொழிந்தனன்
சான்றோ ரேத்தந் தருமத் தலைவனே”

எனப் பழைய ஏட்டுப்பிரதி யொன்றிற் கிடைத்த ஆசிரியப்பா
வால் அறியலாம்.

இப்பதமானூர் இந்நூலுக்கு (திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழக
ருரைபோல்) மிகச் சிறந்ததோருரையும் இயற்றின ரென்பர். இந்நூ
லில் ஆங்காங்குச் சிலபாடல்கள் அவ்வவ் வதிகாரத்தோடு நன்கு
பொருந்தாமல் வருந்திப்பொருத்தத்தக்கவையா யிருத்தற்குக் கார
ணம், இயற்றும்பொழுதே அதிகாரப்பகுப்புடனியற்றப்பட்டதொ
ருநூ லல்லாமையும், பின்பு அவ்வரையறை செய்யப்புகுந்தவர் ஒவ்
வோரதிகாரத்திற்குப் பப்பத்துப் பாட லென்னும் நியமங் கொண்
டமையு மென்க.

“கெள்ளாண் மரபுக்கு வேதமெனச் சான்றோ
ரெல்லாருங் கூடி யெடுத்துரைத்த—சொல்லாய்ந்த
நாலடி நானூறு நன்கினிதா வென்மனத்தே
சீலமுட னிற்க தெளிந்த”

எனப் பின்னோர் இந்நூலின்பெருமையை இனிதுஎடுத்து ஒதி
யிருத்தலும் காண்க.

நாலடியார்

குறள்வெண்பாக்களினாலாகிய நூலுக்கு 'குறள்' எனப் பெயராஹற் போல, நாலடிவெண்பாக்களினாலாகிய இந்நூலுக்கு 'நாலடி' எனப் பெயராயிற்று. 'திருக்கோவையார்,' 'திருவுந்தியார்,' 'திருக்களிற்றுப்படியார்,' 'சிவஞானசித்தியார்' என்ற நூற்பெயர்களிற் போல, சிறப்புப்பற்றிய 'ஆர்' விசுதி கூட்டப்பட்டு, நாலடியார் என்று வழங்கலாயிற்று. நாலடி என்பதற்கு - நான்காகிய அடிகளை யுடையதென்று பொருள்; பண்புத்தொகைப் புறத்தப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். நீதிநூல்களுள் இந்நூல் திருக்குறளோடொப்ப மதிக்கப்பட்டு, "ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி, நாலு மிரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி" [ஆல் - ஆலம்விழுது. வேல் - கருவேலங்கொம்பு. நால்-நாலடியார். இரண்டு-குறள்], "பழகுதமிழ்ச், சொல்லருமை நாலிரண்டில்" என்றபடி 'திருக்குறள்' 'நாலடியார்' என்று கூட்டி வழங்கப்படுதலால், நாலடி என்பது - நான்கு அடிகளையுடைய விருத்தம் முதலிய வேறு பாடல்களின்மேற் செல்லாமல், நால்வகைப்பாக்களுள்ளும் முதன்மையையும் அந்தணர்சாதியாதலாற் சிறப்பையு முடைமைபற்றி 'முதற்பா' எனப்படுவதான வெண்பாவின்மேலேயே நின்று, அவ்வெண்பா வினுள் நான்கு அடிகளையுடையனவாய் நூல்களுட் பயின்றுவருகிற நேரிசை இன்னிசை வெண்பாக்களையே உணர்த்தி, அவற்றாலாகிய நூலுக்குக் கருவியாகுபெயராயிற்று. இந்நூற்பெயர் நாலடிநானூறு என்றும் சில பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

'நாலடியார்' என்றும் 'நாலடி நானூறு' என்றற்குச் சொல்லப்பட்டுச் சிறப்புப்பொருந்தி வழங்குகின்ற இந்நீதிநூல், "நாலடி நான்மணி நானூற்பதைத்திணை முப், பால் கடுகக் கோவை பழமொழி மாமூலம், இன்னிலைய காஞ்சியோடு ஏலாதி யென்பவே, கைநிலையொ டாக் கீழ்க் கணக்கு" எனக் கூறப்பட்டுள்ள சங்கமருவிய பதினெண் கீழ்க்கணக்குக்களுள் முதலாவது. பதினெண் கீழ்க்கணக்குக்களுள் ஒன்றெனவே, இது கடைச்சங்கத்தார்காலத்திற் செய்யப்பட்டு அச்சங்கத்தில் அரங்கேற்றப்பட்ட தென்றும், ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம்வாநடங்கீட்தழுவ் தோன்றியதென்றும் தெளிவாக விளங்குகின்றது. இந்நூல், ஒருவராற் பாடப்பட்ட தன்று; பலபுலவர்களாற் செய்யப்பட்ட செய்யுள்களால் அமைந்ததாம்: ஆதலால், இந்நூலிலுள்ள 'கூறியதுகூற'லும், 'மாறுகொளக்கூற'லும் குற்றமாகா.

இனி, பதினெண் கீழ்க்கணக்காவன:—க. நாலடியார், உ. நான்மணிக்கடிகை, [நால் நாற்பது=] ஈ. இனியவைநாற்பது, ச. இன்னாநாற்பது, ஞ. கார்நாற்பது, சு. களவழிநாற்பது, [நால்ஐந்திணை=] ஏ. ஐந்திணையம்பது, அ. ஐந்திணையெழற்பது, கூ. திணைமொழியையம்பது, க0. திணைமாலே

நூற்றைம்பது, கக. முப்பால் [=கிருக்குறள்], கஉ. திரிகடுகம், கங. கோ
யு [=ஆசாரக்கோவை], கச. பழமொழி. கடு. மாமூலம் [=சிறுபஞ்ச
மூலம்], கசு. காஞ்சி [=முதுமொழிக்காஞ்சி], கள. லலாதி, கடி. கைநிலை
என்பன. [“நானுற்பது” என்பதிலுள்ள ‘நால்’ என்பதை ‘ஐந்திணை’ என்பத
ளோடுங் கூட்டிக்; கூட்டவே; நால்ஐந்திணை’ என்பது-ஐந்திணைப்பொருளுண
ர்த்தம் ‘ஐந்திணையம்பது’ முதலிய நான்கு கால்களின்மேல் நிற்கும். ‘கைந
ிலை’-நச்சினூர்க்கினியர் உரையில் மேற்கோள்காட்டிய நூல்களுள் ஒன்று.

இனி, சங்கத்தார் காலத்து நூல்கள், சீழ்க்கணக்கு மேற்கணக்கு என
இருவகையாகவழங்கப்பட்டன. அவற்றில், நெடுகணக்காவது-வெண்பா, ஆசிரி
யப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்னும் ஐந்துவகைப்பாக்களாலும்
ஐம்பதுமுதல் ஐந்தாறு இறுதியாக வருவது; சீழ்க்கணக்காவது - அறம்
பொரு ளின்பங்களைப்பற்றிய வெண்பாக்களினால் அதனொகைபட வருவது.
(இதனை, “மேல் சீழ்க் கணக்கென இருவகைக் கணக்கே,” “மேற்கணக்
கெனவுங் சீழ்க்கணக் கெனவும், பாற்படு வகையாற் பகர்ந்தனர் கொள
லே,” “அகவலுந் கலிப்பாவும் பரிபாடலும், பதிற்றைந்தாநி பதிற்றைம்ப
தீர, மிகுத்தடன் தொகுப்பது மேற்கணக் கெனவும், வெள்ளைத்தொ
கையு மய்வகை வேண்டின், என்னு சீழ்க்கணக் கெனவுங் கொளலே,”
“ஐம்பது முதலா ஐந்தா றுந், தவகைப் பாடும் பொருள்நெறி மரபின்,
கொருக்கப்படுவது மேற்கணக்காகும்.” “அழிநிர் வில்லாச் செய்யுட் டொ
குதி. அறம் பொரு ளின்ப மடுக்கியய்வகைத், திறம்பட வருவது சீழ்க்
கணக் காகும்” என்ற பன்னிருபாட்டியார் குத்திரங்களால் அறிக.) சீழ்க்
கணக்கு வெண்பாலினிளமும் விரலிவருதலையும் ஐம்பதிலுங்குறைந்து நாற்
பகாகவும் ஐந்துநற்றிணும் மிக்கு ஆயித்தமுந் நூற்றுமுப்பதாகவும் வருதலை
யும் ‘உரையிங்கோடல்’ என்னும் உத்தியாலும் பிறவாற்றாலும் அமைத்துக்
கொள்க. மிக்க அடக்கையுடைய பலவகைப்பாக்களால் வருவதுபற்றி மேற்
கணக்கென்றும். குறைந்த அடக்கையுடைய ஒருவகைப்பாடால் வருவதுபற்
றிக் ‘சீழ்க்கணக்கென்றும் காரணக்குறியமைந்தனவென உணர்க. இங்ஙனம்
கொள்ளுதற்கு, “அழிநிர் வில்லாச் செய்யுட் டொகுதி” என்றதும் ஆதாரம்.

இனி, இந்நூல் வேறொருநூலின்வழியே தோன்றியதென்று கொள்ள
இடமில்லாமையாலும், சமணசமயத்து வினையினிமிவிளங்கிய அறிவை
யுடைய முனிவராத செய்யப்பட்ட தாதலாலும், முன்னால் வழிநூல் சார்பு
நூல் என்ற நூல்வகை மூன்றில் இது முதலானவாற்படு மென்க.

சமணசமயத்துப் பெருங்காப்பியமான சீவகசிந்தாமணியின் உரை
யில் ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் ‘பிறரும் இச்சமயத்தார் “சிறுகா பெருகா
முறைபிறழ்த்து வாரா” (நாலடியார், பழவினை, ௪௦) என்றதனாலும் உணர்க’
என உரைத்ததனால், இந்நூல் சமணசமயத்தார்செய்ததென நன்குபுலன
கின்றது. இக்கொள்கைக்கு மற்றுமபல ஆதாரங்களும் உண்டு.

இந்நூல் நச்சினூர்க்கினியர் பரிமேலழகர் அடியார்க்குநல்லார் முதலிய

இனி, *இந்நூல் செய்கின்ற காலத்திற்கு இலக்கணநூல்கள் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமு மாதலாலும், தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரத்திற் “முத்தநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணி” என்றபடி தொல்காப்பியம் அகத்தியத்தின் வழிநூலாதலாலும், பிறர்கூறிய நூல்கள் நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையாலும், தொகுத்துச்செய்யப்பட்டு வழக்குநூலாகிய தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கம் முதலாக இன்றளவும் உளதாதலாலும், தொல்காப்பியத்திற் கூறிய இலக்கணமே இசற்கு இலக்கண மென்று உணர்க; அந்நூலிற் செய்யுளியலில் ஆசிரியர். பாநான்கு என்றும் அவற்றை அறம்பொருளின்பத்தாற் கூறுக வென்றும் கூறி, பின்பு, அம்மைமுதலிய எட்டும் [அம்மை, அழகு, சொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன] தொடர்நிலைச் செய்யுட்டு இலக்கணமென்று கூறுகின்ற இடத்து, “வனப்பியல் தானே வகுக்குக காலைச், சின்மென் மொழியால் தாயபனுவலோடு, அம்மை தானே அடிநிர்வின்னே” என்ற சூத்திரத்தால் ‘சிலவாய மெல்லியவாய சொல்லோடும் இடையிட்டுவந்த பனுவலிலக் கணத்தோடும் அடிநிர்வில்தவ அம்மையாம்’ என்று கூறினமையின், இந்நூல் அகநான்குகூறிய அம்மையா மென்று உணர்க. இன்னும், அசூத்திரவுரையில், “அடி நிமிராத” என்றது, ஐந்தடியின் ஏறது என்றவாறு. ‘தாய பனுவலோடு’ என்றது, அறம் பொரு ளின்ப மென்னும் மூன்றற்கும் இலக கணஞ்சொல்லுப : வேறு இடையிடை அவையன்றியுந் தாய்ச் செவ்வது என்றவாறு. அஃதாவது பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என உணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்தவாறும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும், அறம் பொரு ளின்பமென அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறிய பாட்டுப் பயின்றுவருமாறும், காரநாற்பது களவழி நாற்பது முதலாயின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க” என்றதும் அறிதற்பாலது.

* தலைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம்மாத்திரமும், இடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் மாபுராணம் பூகபுராணம் இசைநுணுக்கம் முதலியனவும், கடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியம் தொல்காப்பியம் என்னும் இவை மாத்திரமும் இலக்கணமென்பகை. இஹையனாகப்பொருளின் நக்கோருரையாலும், தொல்காப்பிய நச்சினுர்க்கினியத்தாலும், பிறவாற்றாலும் அறிக. தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரவுரையில் ‘அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நூலாகலின்’ என்றது, எட்டுத்தொகைகளோடு சமகாலத்தனவாகிய பதினெண்கீழ்க்கணக்குக்களுக்கும் ஒக்கும்.

ஸ்ரீ நாலடியார் மூலமும், தெளிபொருள் விளக்கமும்.

உரைப்பாயிரம்.

கடவுள்வாழ்த்து.

* “வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையாற்
கானிலந் தோயாக் கடவுளை—யாநிலஞ்
சென்னி யுறவணங்கிச் சேர்துமெம் முள்ளத்து
முன்னி யவைமுடிக வென்று.”

இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய சுவர்க்கம் முதலிய உலகங்களை யும், அளவிற்ற பேரின்பத்தையுடைய அழிவில்லாத முத்தியுலகத்தையும்

* இஃது கடவுள்வாழ்த்து ; அஃதாவது - எடுத்தக்கொண்டகாரியம் இடையூறின்றி இனிது முடிசற் பொருட்டுக் கவி தான் வழிபடுகடவுளையாவது எடுத்துக்கொண்டபொருட்டு ஏற்புடையகடவுளையாவது வாழ்த்துதல். அவற்றன், இவ்வாழ்த்து - தமக்கு வழிபடுகடவுளாகிய அருகதேவனைப் பற்றிய தென அறிக.

‘இதன்பொருள்.) வான் - மேகத்தில். இடு - உண்டாகின்ற, வில்லின்- (இந்திர)தனுசைப் போன்ற, வரவு -(உடம்பின்) வருகையை, வாய்மையால்- தத்துவஞானத்தினால், அறியா - அறிந்து, ‘எம உள்ளத்து - எமது மனத்தில், முன்னியவை செய்யநினைத்தவை, முடிக - (இடையூறில்லாமல் இனிமையாய்) நிறைவேறுக;’ என்று - என்று எண்ணி,—கால நிலம் தேயா கடவுளை - (தனது) பாதங்கள் பூமியிற் படியப்பெறாத (அருக) தேவனை, யாம் - நாம்,—நிலம் சென்னி உற - தரையிலே நிலை பொருந்தும்படி, வணங்கி - நமஸ்கரித்து, சேர்தம் - சரணமடைவோம்; (என்றவாறு.)

‘உள்ளத்தில் நினைத்தவை’ என்றதில், பிறப்பறத்தலும் அடங்கும்.

அறியா, என்று, கடவுளை, யாம், வணங்கிச் சேர்தம் என முடிபுகாண்க.

வானத்தில் தோன்றுகிற இந்திரவில் இப்பொழுதென்றும் இன்னபடியென்றுத் தெரியாமல் உண்டாகி உடனே உரு அழிந்தபோவதுபோல, உடம்பும் உண்டாகி நிலையில்லாமல் அழிந்தபோவதனால் அது அழிவதற்கு முன்னமே நினைத்தகாரியங்கள் கைகூடும்படி நாம் கடவுளைச் சேர்வோமென்று கருத்து. ‘வானிலிடுகின்றவில்லினது தோற்றமும் அழிவும்கொன்ற பிறப்பாகிய இயல்பை யறிந்து’ என்ற பழையவுரையைத் தழுவி இங்கனம் உரைக்கப்பட்டது. இனி, சீவகசிந்தாமணியில் “மற்றவன் தேவனாகி வானிடு

அடையும்வாய்ந்த அடைவதற்கு உரிய மனிதர்கட்கு உறுதியைத் தருவதென்று உயர்த்தவர்களாற்றுகக்கப்பட்ட பொருள் நான்காம்; அவை-அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன; அவற்றை முறையே வடநூலார், தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என்னுஞ் சதர்வீத புருஷார்த்தம் என்பர். அவற்றுள், வீடு என்பது தமனத்துக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத நிலைமையை

சிலையிற் றேன்றி” என்றவிடத்தி, ‘நூல்கள், இத்திரவில் இன்னவாறு தோன்று மென்று அதிதோன்றுமுறைமைகூற வாகவின், அங்குந் தோன்றுகின்ற தேவர்க்கு அஃதே உவமையாயிற்று; இக்கருத்தானன்றே, “வானிடுவில்லின் வரவறியா” என்றார் பிறரும்” என்று ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் உரைத்தள்ளதனால், ‘அறியா’ என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு கடவுளுக்கு அடைமொழியாக்கி, ஆகாயத்தில் தோன்றுகிற இத்திரவிற்போல இன்னவாறுதோன்றுமென்று முன்பு வருகையறியப்படாத கடவுளை யென்று உரைத்தல் நச்சினுர்க்கினியர்கருத் தெனத தெரிகின்றது; “திருவி லீட்டுக் திகழ்நு மேனியன்” எனச் சிலப் பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் இத்திரவில் தெய்வமவமத்தக்கு ஒளியில் உவமைகூறப்பட்டவாறு காண்க.

வில்லின், இன் - ஈந்தனுருபு, ஒப்பு. முதலுரைக்கு ‘அறியா’ என்பது - உடன்பாட்டு இறத்தகாலவினையெச்சம். வாய்மை - மெய்மை: மெய்யறிவுக்கு ஆகுபெயர். வாய்மையால் அறியா என மொழிமாறி இயையும். இனி, வாய்மையால் கால்நிலந்தோயா என இயைத்து, மெய்மையாகிய புண்ணியத்தாற் கால்கள்கரையிற்படியாதிருக்கப்பெற்ற என்பாரும் உளர். வாய்மையால் வணங்கிச்சேர்தம் என்று இயைத்து, திரிகாணசத்தியாக வணங்கிச்சரணமடைவோ மென்றலும் அமையும். காலடிகள் நிலத்தில் தோயாமை எல்லாத் தேவர்க்கும் உண்டாயினும், மற்றைத்தேவர்கட்கெல்லாம் புண்ணியமுடிவில் தெய்வவுடம்புக்கி வேறுஉடம்பு வருதலால் அவர்க்கு அது முழுதம் நிலபெருமைபற்றி, அவ்வாறின்றி எக்காலத்தாற் தெய்வத்தன்மைமாறாத அருக்ககடவுளுக்கு அது வீசேடணமாக்கப்பட்டது. சாதாரணமாகத் தேவர்க்கு அத்தன்மை விடுகுதலை “எல்லே முழுவந்து நாள் களுவென விமைக்குங் கண்ணும், நல்லெழில் மாலை வாரிம் நஞ்சுடையாரி துண்டாரின், பல்பகல்தய்த்த இன்பம் பழுதெனக் கவல்ப கண்டாய்” என்ற சீவகசிந்தாமணிகொண்டு உணர்க. இனி, ‘கால்நிலந்தோயாக் கடவுள்’ எனவே அந்நீதாநீபத்யால், பூவின்மேல் வந்தருளுங் கடவுளென்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று; அருக்ககடவுள் தாமரைமலரை வாசனமாகக்கொண்டு அதனையூர்த செல்லுகின்றன னென்று ஐஐநூல்கள் கூறும். கடவுள் - (எப்பற்றையும்) கடந்து நின்றவன்; உள் - பெயர் விசுதி. சேர்தம், தம் - தன்மைப்பன்மை யெதிர்காலமுற்று விசுதி; பிறரையும் உள்படுத்தியது. கால்நிலத்தில்தோயாத கடவுளையாம் நிலத்தில் தலை பொருந்தும்படி வணங்குவோம் எனக் கடவுளின் பெருமையும் தமது பணிவுந் தோன்றக் கூறியவாரும்; இது, ழாண்டோடையின்பாற் படும். முடிச - வேண்டுகோட்பொருளில் வந்த வியக்கோள்.

இச்செய்யுள், பால் முதலிய பாகுபாடு செய்யத்தொடங்கும்பொழுது பதமனாச் செய்த தெனப்படும்; இதனால், அவரது மதம் ஆருகத மென்பது விளங்கிற்று.

† இது, திருக்குறளுரையாசிரியராகிய பரிமேலழகரது கருத்து. இனி, தொல்காப்பியச் சிறப்பப்பாயிரவரையில் நச்சினுர்க்கினியர் ‘வீடு கூறரோ

உரைப்பாயிரம்.

புடையதாதலின், அறத்தின் பகுதிகளுள் ஒன்றான தறவறமாகிய காரணத் தின்வகையாற் கூறப்படுவதே யல்லாமல் இலக்கணவகையாற் கூறப்படா மையால், நூல்களாற் கூறப்படுவன அது ஒழிந்த மூன்றாமேயாம்.

அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களும் திரி வர்க்கமென்றும், வீடு அபவர்க்கமென்றும் வழங்கப்பெறும்.

இவற்றின், அறம்-இம்மை மறுமை வீடுஎன்னும் மூன்றையுந் தருவதும், பொருள் - இம்மை மறுமையிரண்டையுந் தருவதும், இன்பம் - இம்மை யொன்றையே தருவதும் ஆகிய சிறப்பின் தகுதிபற்றி, அறம் முதலிலும், அதன்பின் பொருளும், அதன்பின் இன்பமும் நிறுத்தப்பட்டன வென்றும்: இவற்றின் இரண்டாவதாகிய பொருள் - முதலதான அறத்துக்கும், மூன்றா வதான இன்பத்துக்கும் காரணமாதல்பற்றி, சிவகனோக்காய் அவ்விரண்டி னிடையில் வைக்கப்பட்ட தென்றும் அறிக. பொருள் - தரும காமங்களைத் தருவதாதலை, “வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில், நடுவண தெய்த விருதலையு மெய்தும், நடுவண தெய்தாதா மெய்தும் உலைப்பெய், தடுவது போலுந் துயர்” என்னும் இந்நூற் செய்யுளினாலும், “அறனீனு மின்பமு ினூந் திறனறிந்து, தீதின்றி வந்த பொருள்” என்ற திருக்குறளினாலும், ‘அறம் பொரு ளின்பமென்று, ஆராரிவற்றினிடையதனை யெய்துவார், சீரா ரிருகலையு மெய்துவர்’ என்னும் பரகாலன்வாக்கினாலும் அறிக.

அவற்றின், அறமாவது - இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றையுந் தருவனவாய் மனுமுதலிய நூல்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்தலும், விலக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாதொழிதலுமாம்; அது - ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என்று மூன்றுவகைப்படும்: இவற்றை முறையே வடநூலார், ஆசா ரம், வியவகாரம், பிராயசசித்தம் என்பர். அவற்றின், ஒழுக்கமாவது - பிரா மணர் முதலிய வருணத்தவர் தமதமக்குவிதிக்கப்பட்ட பிரமசரியம் முதலிய ஆச்சிரமங்களில் நின்று அகற்றிற்குச் சொல்லப்பட்ட அறங்களினின்று

வெளின்,—அகத்தியனாரும் தொல்காப்பியனாரும் வீடுபெற்றிற்கு கிமித்தங் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை தமிழாற்கூறாமென்று உணர்க; அஃது, “அந் திலை மருங்கி னறமுதலாகிய, மும்முதற்பொருட்கு முரிய வென்ப” என்பத னான் உணர்க; இக்கருததானே, வள்ளுவநாயனாரும் முப்பாலாகக் கூறி, மெய்யுணர்தலான் வீடுபெற்றிற்கு கிமித்தங் கூறினார்’ என உரைத்தத னால், நச்சினார்க்கினியர்கருத்து இவ்விஷயத்திலேருதல் விளங்கும். மற் றும், மேற்காட்டிய “அந்நிலைமருங்கின்” என்ற தொல்காப்பியச் செய்யுளி பற் குத்திரத்தின் உரையில் ‘உலகியற்பொருள் மூன்றனையுங் கூறுவான், அவற்றை ‘மும்முதற்பொருள்’ என்றான். அவையின்றி வீடுபெறுமாற வேறு இன்மையின், வீடும் ஆண்டுக் கூறினான் என்பது. அல்லாதார், வீடு என் னும் பொருண்மை செய்யுட்கண் வாராமையின் அது கூறு வென்ப; அவ் வன்வன் தருதின், அறமுதற்பொருளும் செய்யுட்கண்வாரா எனமறுக்க’ என் மதும், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வுரைத்தோடக்கத்தில் ‘இந்நிலை பாமையானும் இவற்றினும் வீட்டிற்குக் காரணங்கூறினார்’ என்றதும் காண்க.

வழுவாது ஒழுகுதல். வழக்காவது - ஒருபொருளைத் தனித்தனியே எனது எனது என்றிருப்பவர்கள் அதுகாரணமாகத் தமக்குள் மாறுபட்டு அப்பொருளின்மேற் சொல்வது; அது - கடன்வாகுதல், வைப்பு, உடையவன் லாதவன்விற்தல், கூடிமேம்படுதல், கொடுத்ததை மீண்டும்கொடாமை, கூலி கொடாமை, கட்டுப்பாடுகடத்தல், விற்தும் வாங்கியும் உள்ளமொப்பாமை, ஒப்பிப்பணிசெய்யாமை, எல்லைவழக்கு, தண்டகுகொடுமை, சொற்கொடுமை, திருடு, வன்செய்கை, மாதரைக்கவர்தல், மாதராடவர்தருமம், தாயபாகம், சூது எனப் பதினெட்டுவகையது. தண்டமாவது - ஒழுக்கவழக்குக் கள்ளின்று தவறினவர்களை அந்தந்த நெறியில் நிறுத்துதற் பொருட்டுப் பக்பாதமில்லாமல் ஆலோசித்து அந்தந்தக் குற்றத்திற்குத்தக்கபடிசெடுத்தல்.

இம்மூன்றனுள், வழக்கும் தண்டமும் உலகத்தை நல்வழிப்படுத்துவதற்கே பயன்படுவன வல்லது, ஒழுக்கம்போல மனிதரது உயிர்க்கு உறுதிநுஞ் சிறப்பை யுடையனவல்ல வாதலாலும், அவைதாம் தூல்களினாலேயே யன்றி அறிவுமிகுதியாலும் தேசத்து இயற்கையாலும் அறியப்படுதலாலும், அவற்றை யொழித்து, (திருக்குறளிற்போல), இந்நூலிலும் சிறப்புடைய ஒழுக்கமே அறமென எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதுதான் நால்வகை ஆச்சிரமத்தாய் வருணத்தோறும் வேறுபாடுடையால், சிறுபான்மையாகிய அச்சிறப்பியல்புகளை யொழித்து, எல்லார்க்கும் ஒத்திருத்தலாற் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்புபற்றி, இல்லறம் துறவறம் என இருவகைநிலையாற் கூறப்படுகின்றது. அவற்றுள், இல்லறமாவது - இம்மைமறுமையாகிய இருமையின்பக்களையும் அனுபவித்தற்கு உரிய இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறியில் நின்று அதற்குத்தணையாகிய கற்புடைமனைவியோடு செய்யப்படுக்தருமம்; துறவறமாவது - மேற்கூறிய இல்லறத்தில் வழுமாமல் நடந்து அறிவுடையராய்ப்பிறப்பையஞ்சி முத்திபெறுதற்பொருட்டு எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டவர்க்கு உரியதாகிய தருமம்.

பால், இயல், அதிகாரம் என்றவற்றிற்கு - பலபொருள்கள் உள்ளனவாயினும், இங்கே, ஒருபொருளையே குறித்துவரும் பலசெய்யுட்களின் தொகுதியாகிய நூற்கூறுபா டென்று பொருள். இந்நூலில், சங்கேதத்தால், பால் என்றது - பெரும்பிரிவுக்கும், இயல் என்றது - அதற்குஉட்பட்ட சிறுபிரிவுக்கும், அதிகாரம் என்றது - அதன் உட்பிரிவுக்குமாகக்கொள்ளப்பட்டது.

இனி, ஒவ்வொருபொருளை வற்புறுத்திக்கூறும் பப்பத்துப் பாடல்களை யுடைய நூற்பது அதிகாரக்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலில் முதற்பதின்மூன்று அதிகாரங்கள், அறத்துப்பால்; பதினான்காம் அதிகாரம் முதல் மூப்பத்தேழாம் அதிகாரம் வரையில் இருபத்து நான்கு அதிகாரங்கள். பொருட்பால்; இறுதி மூன்று அதிகாரங்கள், காமத்துப்பால். “மூன்றுறுப்படக்கிய தன்மைத்தாயின், தோன்றுமொழிப்புலவரது பிண்டமென்ப” என்னுந் தொல்காப்பியச்செய்யுளியற்குத்திரத்தின்படி இந்நூல் பால் இயல் அதிகாரம் என்னும் மூன்று உறுப்புக்களையும் அடக்கியதொரு பிண்டமா மென்க. அவற்றுள்,—

முதலாவது

அறத்துப்பால்.

அஃதாவது - அறத்தையுணர்த்தும் பகுதி என்பதாம். இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்க தொகை. இவ்வறத்துப்பால் - துறவறவியல் இவ்வறவியல் என இரண்டு உட்பிரிவை யுடையது.

. அறஞ்செய்வதற்கு உரிய இருவகைநிலையுள் இவ்வறம் முதலதாம் துறவறம் இரண்டாவது மாதலால் அம்முறைபற்றித் திருக்குறளின் அறத்துப்பாலில் இவ்வறவியல் முன்னும் துறவறவியல் பின்னும் நிறுத்திக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், இஃதூலில் அங்கனமன்றி, துறவறம் நித்தியமாகிய முத்தியையடைதற்குக் காரணமாதலால் அச்சிறப்புப்பற்றி அது முன்னும், இவ்வறம் துறவறம்போல முத்தி பெறுதற்குக் காரணமாகாததனால் அச்சிறப்பின்மை பற்றி அது பின்னுமாக வைக்கப்பட்டது. இஃதூலின் முதல் ஏழு அதிகாரங்கள் - ஜைநசமயக்கொள்கையின்படி முத்திபெறுதற்கு இன்றியமையாத தான துறவறத்தைக் கூறும் இயலென்றும், அதன்பின் ஆறுஅதிகாரங்கள் - அத்துறவறத்திற்கு மறுதலையாகிய இவ்வறத்தைக் கூறும் இயலென்றும் அமைக்கப்பட்டன. “அறவிய லிருவகைத்தா மவைதம்முள், துறவே ழில்லற பிருமுன் றென்ப” என்ற பழையவுரைசகுத்திரத்தை உணர்க. அவற்றுள்,—

முதலாவது

துறவறவியல்.

அஃதாவது - துறவறத்தைக்கூறும் இயல் என்றவாறு. [இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை.] அதனுள்,

முதல் அதிகாரம்.—செல்வநிலையாமை.

அஃதாவது - செல்வத்தினது நிலைத்தலில்லாமை. இதனைச் சொல்வது, செல்வங்கிடைத்தபோது விரைவில் அறஞ்செய்வதற்கு உண்டாதற்பொருட்டு. நிலையில்லாதபொருளை யுணர்ந்தா லன்றி நிலையுடைய பொருளில் மனஞ்செல்லா தாதலால், முத்தியடைவதில் விருப்பமுண்டாதற்பொருட்டு நிலையில்லாதபொருள்களை மூன்றதிகாரங்களால் உணர்த்தத் தொடங்கி, அவற்றுள் இளமைக்குப் பிராயம் முப்பதென்றும், உடம்புக்குப் பிராயம் நூறென்றும் ஒரு காலநியமம் உள்ளதனால், அவற்றிற்குமுன், அந்நியமமில்லாத செல்வத்தின்நிலையாமையை வைத்திட்டார். இங்ஙனம் அதிகாரங்களை யாதாயினும் ஒருகாரணம்பற்றி ஒழுகுபட நிறுத்தல், ‘ஐத்துமுறைவைப்பு’ என்னும் உத்தியாம்.

அதிகாரம் - அதிகரித்தல்; அது இருவகைப்படும்: அவற்றுள் ஒன்று, அரசன் தான் இருந்த இடத்திலே இருந்த தன் நிலம்முழுவதும் தன்கட்டளையில் நடக்கச் செய்தல்போல, ஒருசொல் நின்றவிடத்தே நின்று பல செய்யுங்கள் தன்பொருளையே சொல்லிவரும்படி செய்வது; மற்றொன்று, ஆங்காங்குச் சென்று கட்டளை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகள்போல, ஒரிடத்து நின்ற சொல் பலசெய்யுட்களோடுஞ் சென்று இயைந்து தன்பொருளையே பயப்பிப்பது. அவற்றுள், இங்கு 'அதிகாரம்' என்றது, முதலிண்கூறியவகை பற்றியது. இனி, அதிகாரம் என்பதற்கு-முறைமையெனப் பொருள்கூறுவர், நச்சினர்க்கினியர்.

க. அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா னுட்ட

மறுசிகை நீக்கி யுண்டாரும்—வறிஞராப்ச்

சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வமொன்

றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.

(இதன்பொருள்.) அறு சுவை - ஆறுவகை ருசிகளையுடைய, உண்டி - உணவை, அமர்ந்த-அன்போடு பொருந்தி, இல்லான்-மனைவி, ஊட்ட-(எடுதெடுத்து) உண்பிக்க, மறு சிகை - மற்றொரு கவனத்தை, நீக்கி - தள்ளி, உண்டாரும் - புசித்த பெருஞ்செல்வ முடையோரும், வறிஞர் ஆய் - (அச்செல்வமழிந்து) தரித்திரர்களாய், ஓர் இடத்தா - வேறோரிடத்தில், சென்று-போய், கூழ் - கூழை, இரப்பர்-பிச்சையெடுப்பார்கள், எனின்-என்றால்,— செல்வம் ஒன்று - செல்வமென்கிற ஒருபொருள், உண்டுஆக - நிலையாயுள்ளதாக, வைக்கற் பாற்று அன்று - (மனத்தில்) வைத்து எண்ணத்தக்கதன்மையுடையதன்று; (என்றவாறு.)

நிலையாமையறிந்துபொருளிற்பற்றுவிடவேண்டுமென்பது கருத்து.

அறுசுவை - தித்திப்பு, புளிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு என்பன. உணவிடுபவரது அன்பு எழாவதொருசுவையென்று பாராட்டிக் கூறப்படுதலால், 'அறுசுவையுண்டி' என்றதன்பின் 'அமர்ந்த' என்றமை ஏற்கும். அமர்தல் - வினையாதிருத்தலாகவுமாம். இல்லான் - இல்லறவாழ்க்கைக்கு உரியவன். செல்வர்கள்வீட்டிற் பரிசாரகர் பலர் இருக்கவும் மனையே உண்பித்தல், இன்பஞ்செய்தற்பொருட்டென்க. மறுசிகைநீக்கி உண்ணுதலாவது - ஒவ்வொருவகை யுணவிலும் முதலில் எடுத்துக்கொடுத்த கவனத்தைமாத்திரமே உண்டு இரண்டாவது கவனத்தை அடியோடு வேண்டாவென்று விலக்குதல். இவ்வாறு உண்ணுதல், உணவுவகைகளின் பிசுதியினால், ஊட்ட என்னுஞ் சொல்லின் ஆற்றலால், தாம் கையிலவாங்கி உண்ணாமல் மனையான் தானே வாயிற்போகட உட்கொள்ளுதல் தோன்றமாறு காண்க. சென்று என்றது, முன்னே கால்களால் நடவாமை தோன்ற நின்றது. தாம் செல்வராயிருந்தலிடத்திலேயே இரத்தல் பேரவமானத்தைத் தருதலால், வேறோரிடத்துச் சென்று இரப்பரென்க. இனி, 'ஒரிடத்து' என்பதற்கு-ஒரே இடத்தில் [முன்பு தாம்செல்வராய் வாழ்ந்த இடத்திலேயே] என்று உரைப்பாரு முளர். கூழ் - மிகத்தாழ்ந்த உணவு; அதனை இரப்ப ரெனவே, மிக

வுந் தாழ்ந்தவரிடத்தும் போய் இரப்ப ரென்பது பெறப்படும். எனின் - ஆதலால் என்றபடி. ஒன்று உண்டாக என வெடுத்து, சிறிதும் கிலையுள்ளதாக எனினுமாம்.

உண்டி - உண்ணப்படுவது; இ - செய்யப்படுபொருள்விகுதி, ட்-எழுத்துப்பேறு. ஊட்டு - உண்ணப்பதன் பிறவினை. மறுசிகை - பண்புத்தொகை. சிகை என்னும் முடிந்தகுமியின்பெயர், பிசைந்த அன்னத்தினின்று எடுக்குங் கவளத்துக்கு உவமவாகுபெயர். உண்டாரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. வறிஞர், ஞ் - பெயரிடைநிலை; வறுமைஎன்ற பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் இடை உகரம் இகரமாயிற்று. செல்வம் - (எவரிடத்தும் நிலைத்திராமல் நீங்கிச்) செல்லுந் தன்மையது எனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி; செல் - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி, வ் - எழுத்துப்பேறு. பாற்று - பான்மை என்பதன் அடியாகப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் படர்க்கைப் பெயர். மேல்கசந்-வது செய்யுளில், 'உணரற்பாற்றன்று' என்பதிலும் இது. சிகை - ஸிகா என்னும் வடமொழி திரிந்தது.

“ஆமின் சுவைபவையாறோ டடிசிலுண்டார்த்தபின், தாமென்மொழி மடவா ரிரக்கப் பின்னுந் தற்றுவா, ரீமினெமக்கொரு தற்றென் றிடறுவ ராதலிற், கோமின் துழாய்முடி யாதியஞ் சோதி குணங்களே” எனத் திருவாய்மொழியிலும், “முல்லைமுறை சொரிந்தாற்போன் றினியபாலடிசில் மகளிரேந்த, நல்லகருணையால் நாள்வாயும் பொற்கலத்த நயந்துண்டார் கள், அல்லலடைய அடகிடுமி னோட்டகத் தென்று அயில்வார்க் கண்டும், செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின்கண்டிர்” எனச் சிந்தாமணியிலும் கூறியிருத்தல் காண்க.

இச்செய்யுளில் முன்வாக்கியத்தின்பொருளைக்கொண்டு பின்வாக்கியத்தின் பொருள் சாதிக்கப்படுதலால், செய்யுட்துறியணி; வடநூலார் காலியலிங்கம் என்பர். இதில், செல்வத்தை ஊழ்வினையாற் பெற்றால் அப்பெற்ற பொழுதே அதனைச் செய்யப்படுங் கடவுட்பூசையும் தானமும் முதலான தருமங்களைச் செய்துவைத்துக்கொள்ளவேண்டு மென்பது தொனரிக்கும்.

இவ்வெண்பாவின் பின்னிரண்டடியில் இனவெதுகை காண்க. (க)

உ. துகடர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டுப்

பகடு நடந்தகடும் பல்லாரோடு ண்க

வகடுற யார்மாட்டு நில்லாது செல்வஞ்

சகடக்கால் போல வரும்.

(இ - ள்) செல்வம்—, அகடு உற-நடுவுநிலைமை பொருந்த, யார்மாட்டும் - எவரிடத்தும், நில்லாது - நிலைபெறாமல், சகடம் கால் போல- உண்டியின் சக்கரம்போல, வரும் - (மேல்கீழாகவும் கீழ்மேலாகவும்) மாறிமாறி வரும்; (ஆதலால்),—துகள் தீர் - குற்றமற்ற, பெருஞ் செல்வம் - மிக்க திரவியம், தோன்றியக்கால் - (ஒருவனுக்கு) உண்டானால்,—தொட்டு - (அவ்வுண்டானால்) தொடங்கி,—பகடு நடந்தகடும்-எருமைக்கடாக்கள் உழுது

நடந்ததனால் உண்டாகிற உணவை, பல்லாரோடு-பலரோடுங் கூடி, உண்க-
(அவன்) உண்ணக்கடவன்; (எ - று.)

செய்யுட்துறியனியோடு உலமையணி.

செல்வத்திற்குக் குற்றம் - தருமவழியாலன்றி வேறுவழியால் வருதல்; அதருமவழியால் வந்த செல்வம் புகழறங்கட்குக் காரணமாகா தாதலால், அதனை விலக்குதற்கு, 'தகடர்செல்வம்' என்றார். பெருஞ்செல்வமென்றது - செல்வழிக்கச்செல்வழிக்கக் குறைவுபடாமல் மேன்மேல் வருவாயையுடைய பொருளென்றபடி. 'பகடுநடந்தகூழ்' என்றது-பிறதொழில்களாற் பெரும் பொருள் பெற்றவர்க்கும் உழுபவர் உழுதாலல்லாமல் உணவு கிடையாதாதலால்; அன்றியும், நன்முயற்சியாற்பெற்ற உணவென்பதற்கு ஒருதிருஷ்டாந்தம் காட்டினு ரென்றுமாம். கூழ் - இங்கே, உணவுப்பொதுவாய்நின்றது. 'பல்லார்' என்றது, விருந்தினர் சுற்றத்தார் முதலியோரை உட்கொண்டு, பலவகைத்தானங்களுள்ளும் அந்நதானத்துக்கு ஒத்ததும் டிக்கதும் வேறு இவ்லாததனால், 'பல்லாரோடுண்க' என்றார். பெருஞ்செல்வம் பெற்றதற்குப், பயன் பிறர்க்குத் தானஞ்செய்தலும் தான் அனுபவித்தலுமே யென்பதாம். "அற்கா வியல்பிற்றுச செல்வ மதுபெற்றா, லற்குப வாங்கே செயல்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும்.

தீர்-தன்வினைபிறவினைகட்குப்பொதுவான முதனிலை; இங்குத் தன்வினை. இக்காலங்காந்தபெயரெச்சம், 'செல்வம்' என்னும் பெயர்கொண்டது. தீர்செல்வம்-வினைத்தொகை. தோன்றியக்கால்-கால்'விகுதிபெற்றஎதிர்காலவினையெச்சம்: வலிக்கதனால், இது பெயரெச்சத்தொடரன்று. தொட்டு, தொடு - முதனிலை, பகடு - ஆண்பெயர், நடந்த என்னும் பெயரெச்சம்-காரணப்பொருளது. உண்க-வியங்கோள்; விதித்தற்பொருளது. யார்மாட்டும்—யார்-யாவரென்பதன் தொகுத்தல், மாடு - ஏழாம்வேற்றுமைச்சொல்லுருபு, உம் - முற்று. நில்லாது - வினையெச்சம், 'வரும்' என்னும் முற்றுவினை கொண்டது.

ஸகடம் - வடசொல்.

இனி, "பக டிபம் பெருமை யேறு பஃறி யாண்மேதி யைம்பேர்," "அகடென்ப நடுவே குக்கி" என்னும் நிகண்டிகொண்டு பகடு நடந்த என்பதற்கு - பெருமை பொருந்திய என்றும், அகடு உண்க என்று இயைத்த - வயிறுநிரம்ப உண்க என்றும் உரைப்பாரு முளர்.

இச்செய்யுளில் 'செல்வம்' என இடையிலேசின்ற மொழி 'நில்லாது' என முதலிலும், 'வரும்' என இறுதியிலுஞ் சென்று கூடுதல், தாப்பிகைப் பொருள்கொளாம்; [நன்னூல் - பொதுவியல் - சுரு.] (உ)

ஈ. யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைரிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றேருரு—மேனை
வினையுலப்ப வேறாக விழ்வர்தாம் கொண்ட
மனையானை மாற்றார் கொள.

(இ - ள்.) யானே எருத்தம் - யானையினது பிடரி, பொலிய - (தாம் வீற்றிருத்தலால்) விளங்கும்படி, (அதன்மேல்எறி), குடை நிழல் கீழ்-வெண் கொற்றக்குடையின் நிழலில். சேனை தலைவர் ஆய் - சேனைகளையுடைய அரசராய், சென்றோரும் - (வீதிகளில்) உலாச்சென்ற பெருஞ்செல்வமுடையவர்களும்,—ஏனை வினை - மற்ரை வினை [தீவினை], உலப்ப - (அச்செல்வத்தை) அழிப்பதனால், வேறு ஆகி - (அந்நிலையினின்றும்) வேறுபட்டு [வறுமையடைந்து], தாம் கொண்ட மனையானே மாற்றார் கொள் - தாங்கள் மணஞ் செய்துகொண்ட மனைவியையும் பகைவர்கள் கவர்ந்துகொள்ளும்படி, வீழ்வர் - நிலைகுலைந்து இழிவுறுவர்; (எ - று.)

தன்மைநவியியணி; வடநூலார் ஸ்வபாவோகீதி என்பர்.

எருத்து - கழுத்தின் போற்புறம்; அம் - சாரியை. இவர்கள் ஏறுதலால் யானையின் கழுத்துக்கு அழகு உண்டாவது எனவே, இவர்களது அழகு கூறாமலே பெறப்படும். நிழற்கீழ், கீழ் - எழனுருடி. “ஒருநாயகமாயோட வுலகுட னுண்டவர்” என்றவாறு எகசக்கராதிபத்தியமுடையராய் யாவரையும் வென்று விளங்குகிற சக்கரவர்த்திக ளென்பது தோன்ற, ‘குடைநிழற்கீழ்ச் சேனைத்தலைவராய்ச் சென்றோர்’ என்றார். ‘சேனைத்தலைவராய்’ என்றது, ராதகஜ தூதராக பதாதி என்னுஞ் சதுரங்கசேனைகளும் தம்மைச்சூழ்ந்துவர என்றபடி. இவ்வாறு செல்வம் மிக்கிருத்தற்குக் காரணம் முற்பிறப்பிற் செய்த புண்ணியமே யாதலால், அதற்கு எதிராகிய பாவம் - ‘எனைவினை’ எனப்பட்டது. சேனை - ‘ஸேநா’ என்னும் வடமொழி, அவ்வித ஐயாயிற்று. ஏனை - பிறிதென்னும் பொருள் தருவதோர் இடைச்சொல். தீவினையை அதன்பெயரான்கூறவும் அஞ்சி ‘எனைவினை’ என்றனர்போலும். இனி, ஏனை என்பது - அசைநிலையாய், வினை உலப்ப - அந்நல்வினை கெட என்று மாம்; [சிலப்பதிகாரத்தில் “முதிர்வினை நுங்கட்கு முடிந்த தாகலின்” என்றதற்கு “நுங்கட்கு முற்பட்ட நல்வினை முடிந்த தாகலான்” என்று பொழிப்புரைகூறிய அடியார்க்குநல்லார் “முதிர்தல் - முற்படுதல்; எனவே, நல்வினை முடிதலால் என்க: “எனைவினை யுலப்ப” என்றார் பிறரும்” என விசேடவுரைகூறியது காண்க.] செல்வமாகிய உயர்ந்தநிலையினின்று இழிந்து வறுமையாகிய தாழ்ந்தநிலையை அடைதலால், ‘வீழ்வர்’ என்றார். மனையானே என்றவிடத்து, மற்றைச்செல்வங்களையேயன்றி என இறத்ததழுவிய எச்சப்பொருளைத் தருகிற உயர்வுசிறப்புமமை விகாரத்தால் விதாக்கது. மாற்றார் - மாறானவர்; மாறு [=எதிர்]—பகுதி.

ஆற்றல் மிக்க அரசர்களிடத்துஞ் செல்வம் நிலைபெறா தென்றபடி. இவ்வளவு செல்வத்தவரும் வறியவராதல் கூறவே, மற்றையோர் வறியவராதல் கூறவேண்டாதாயிற்று. பெருந்துன்பமும் போவமான முந் தருதல்பற்றி, மனையானே மாற்றார் கொள்ளுதலை எடுத்துக் கூறினார். “உயம்மின் திறைகொணர்ந் தென் றலகாண்டவ ரிம்மையே, தம்மின்சுவைமடவாரைப்பிறர் கொள்ளத் தாம்விட்டு, வெம்மினொளிவெயிற்கானகம்போய்க் குமைதின்புர்

கள், செம்மின்முடித்திருமலை விரைந் தடிசேர்மினோ” என்ற திருவாய்
மொழியையுங் காண்க. (ங)

சு. நின்றன நின்றன நில்லா வெனவுணர்ந்
தொன்றின வொன்றின வல்லே செயிற்செய்க
சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று.

(இ - ள்.) வாழ் நாள் - (உயிர் உடம்போடுகூடி) வாழ்கின்ற ஆயுள்நாள்
கள், சென்றன சென்றன - கழிந்தன கழிந்தன; கூற்று-யமன், செறுத்து-
கோபித்து, உடன் - விரைவில், வந்தது வந்தது—; (ஆதலால்);--நின்றன
நின்றன - வந்துநின்ற செல்வம் முதலிய பொருள்களெல்லாம், நில்லா -
நிலையில்லாதனவாம், என - என்று, உணர்ந்து - (உண்மையை) அறிந்து,—
ஒன்றின ஒன்றின - (செய்தற்குக்) கூடுமான தருமங்களையெல்லாம், செயி-
யின் - செய்யப்படுகின்றால், வல்லே செய்க - விரைவில் (ஒவ்வொருவரும்)
செய்யக்கடவார்; (எ - று.)

சொற்பொருட்பின்வருநிலைபாணி.

செய்யக்கூடிய நற்காரியங்களைச் சீக்கிரத்திலே செய்யவேண்டும்; பின்
செய்வோமென்றால், செல்வம் அழிந்துபோம், உடம்பும் நிலையன்று என்பதாம்.

நின்றன - செல்வமும், இளமையும். நின்றன நின்றன, ஒன்றின
ஒன்றின என்னும் அடுக்குக்கள்-மிகுதிபற்றியன. சென்றன சென்றன, வந்
ததுவந்ததுஎன்னும் அடுக்குக்கள்-விரைவுபற்றியன. ‘நின்றனநின்றனநில்லா’
என்ற சொற்போக்கு, நிலைபெற்றன நிலைபெற்றன வென்று தம்மாற் கரு
தப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் நிலைபெறாமல் அழியு பென்ற கருத்தையும்
விளக்கும். சென்றன, வந்தது என்றவற்றில் - தெளிவுபற்றி, நிகழ்காலமும்
எதிர்காலமும் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டன; காலவழுவமைதி;
[நன்-பொது - ௩௩] வல்லே, உடன் - விரைவுப்பொருளைத்தரும் இடைச்
சொற்கள். நாள் - பால்பகா அஃறிணைப்பெய ராதலால், இவ்வு, சென்றன
என்னும் பன்மைவினை கொண்டது. தேவர்களை இருதிணையாகவும் சொல்
வது இலக்கணமாதலால், இவ்வு ‘கூற்று வந்தது’ என அஃறிணையாக் கூறப்
பட்டது. கூற்று - உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறுகூறுக்குங் கடவுள்;
உடலினின்றி உயிரைப் பிரிப்பவ னென்றபடி. ‘வாழ்நாள் இடையறாது
செல்லுங் காலத்தினைப் பொருள்வகையாற் கூறுபிததுங் கடவுள்’ என்பர்
நச்சினூர்க்கினியர்.

“காலைச் செய்வோமென் றறத்தைக் கடைப்பிடித்துச், சாலச்செய்
வாரே தலைப்பெயார்—மாலைக், கிடந்தா னெழுத லரிதான் மற்றென்கொ,
வறங்காலைச் செய்யாத வாறு” என்றார் அறநெறிச்சாரத்திலும்.

ஈற்றடி - இனலெதுகை.

(சு)

௫. என்னு மொன்றுதங் கையுறப் பெற்றக்காற்
பின்னா வ தென்று பிடித்திரா—முன்னே
கொடுத்தா ருயப்போவர் கோடிதீக கூற்றங்
தொடுத்தாறு செல்லுஞ் சுரம்.

(இ - ன்.) என் ஆனும் ஒன்று - யாதாயினும் ஒருபொருள், தம் கை உற பெற்றக்கால் - தமதுகையிற் கிடைக்கப்பெற்றால், பின் ஆயது என்று - (பிறர்க்குசாதல்) பின்னே ஆக்கடவது என்று, பிடித்த இரா - இறகப் பிடித்த வையத்திராமல், முன்னே - அப்பொருள் கிடைத்தபொழுதே, கொடுத்தார் - தானஞ்செய்தவர்கள்,—கோடி இல் - பகட்பாதயில்லாத, தீ கூற்றம் - கொடுமையையுடைய யமன், தொடுத்த - (தம்மைப் பாசத்தாற்) கட்டி, செல்லும் - கொண்டுபோகின்ற, ஆறு - வழியிலுள்ள, சுரம் - வெப்பு நிலத்தினின்றும், உய போவர் - (அந்நல்வினை வந்து உதவுவதனால்) தப்பிச் செல்வார்கள்; (எ - று.)

பலநிலைகள் செய்து நரகத்திற் செல்லுந் தன்மையராயினும், யாதாயினும் ஒருபொருளில் ஒரு சிறிது தருமஞ் செய்திருந்தால் அதன் பயனாக அந்நரகவழியிலுந் தன்பம் நீங்கி இன்பம் பெறவ ரென்றபடி. யமன்உசப் பட்டு நரகத்துன்பநுகர்தலின்றி நலவினைப்பயனாற் சுவர்க்கம்புகு இன்ப நுகர்வ ரென்ற கருத்தும் இதில் அமையும்.

‘பின்னாவதென்றுபிடித்த’ என்பதற்கு - பின்காலத்தில்[முதுமையில்] (தமக்குஅப்பொருள்)பயன்படுவது என்று எண்ணி லோபஞ்செய்துஎன்றும் உரைக்கலாம். கோடு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கோடுதல்—கோணுதல்: நடுவுநிலைமைதவறுதல். கோடில் கூற்றம் என்றது—நல்வினைசெய்தோர்க்குத் தீமையையும், தீவினைசெய்தோர்க்குநன்மையையும் மறந்துந்தராதவனென்றற்கு; ‘நடுவன்’, ‘ஸீமவர்த்தி’, ‘தருமன்’ என்கிற அவனது பெயர்களாலும் அறிக. பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதில் எள்ளளவும் இரக்கமில்லாமை பற்றி, ‘தீக்கூற்றம்’ என்றார்.

என், ஆனும் என்பன - எவன், ஆயினும் என்பவற்றின் விகாரங்கள். பெற்றக்கால் - காலீற்று வினையெச்சம். இரா—ஈடுகெட்டஎதிர்மறைவினையெச்சம். சுரம் - ஜ்வரம் என்ற வடமொழியின் திரிபு; சுரம் என்றது - உசி பத்திரவனம் போல்வதை. உய=உயர்ந்து: எச்சத்திரிபு. (இ)

௬. இழைத்தநா ளெல்லே யிகவா பிழைத்தொரீஇக்
கூற்றங் குதித்துய்ந்தா ரீங்கில்லை—யாற்றப்
பெரும்பொருள் வைத்தீர் வழங்குமி னுனைத்
தழீஇந்தழீஇந் தண்ணம் படும்.

(இ - ன்) இழைத்த நாள் - (ஊழ்வினையால்) விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆயுள் கால்கள், எல்லை இகவா - (தமது) அளவைக் கடவாதனவாம்; கூற்றம் - யமனிடத்தினின்றும், பிழைத்த - தப்பி, ஓரீஇ - நீங்கி, குதித்த - (அவ

னெண்ணத்தைக்) கடந்துபோய், உய்த்தார் - உயிர்வாழ்ந்தவர்கள், ஈங்கு இல்லை - இவ்வுலகத்தில் (எவரும்) இல்லை; (ஆதலால்), ஆற்ற பெரும் பொருள் வைத்தீர் - மிகவும் அதிகமான செல்வத்தைச் சேர்த்து வைத்திருப்பவர்களே! வழங்குமின் - (விரைவாகவே) தானஞ்செய்யுங்கள்; நானே - நானாக் கே, தண்ணம் - (இறத்தவர்க்கு உரிய நெய்தற்பறை, தழீஇம் தழீஇம்-தழீம் தழீஇம் என னும் ஒசை உண்டாம்படி, படிம்-அடிக்கப்படுதல்கூடும்; (எ-று.)

குறுகவுங் குறுகாது வளரவும் வளராது என்றற்கு, பொதுப்பட, 'எல்லை யிகவா' என்றார். ஓரீஇ - ஒருவ்; சொல்விகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால், சொல்லிகையளபெடை. பெரும்பொருள் - பெருமையைத் தருவதாகிய பொரு ளெனினுமாம். 'பிழத்த ஓரீஇ' என்பதை 'இகவா' என்பதனோடு கூட்டியுரைப்பாரு முளர். 'படிம்' என்பதற்கு-ஒலிக்கு மென்ற பொருளும் உண்டு. "சென்றநா ளெல்லாஞ் சிறுவில்லைத் தெண்ணலாம், கின்றநாள் யார்க்கும் உணர்வரிது" ஆதலால், 'நானே' என்றார். இங்கு 'நானே' என்றது-எதிர்காலத்தை யுணர்ந்த வந்ததோர் தறிப்புச்சொல். தண்ணம் - தண்ணுமை யென்கிற சாக்காட்டுப்பறை. தழீஇம் தழீஇம் - அதுகாரண மென்னும் ஒலித்தறிப்பு; இரட்டைக்கிளவி : இயற்கையளபெடை.

மாணம் சம்பவிக்கு மென்பது, 'தழீஇந் தழீஇந் தண்ணம் படிம்' என வேறொருவகையாற்காட்டப்பட்டது: இது, பிரிநீனவிற்கியணி; உடநூலார் பர்யாயோக்தாலங்காரம் என்பர்.

இச்செய்யுள் - பலவிதப் பின்னிசை வேண்பா.

(சு)

எ. தோற்றஞ்சான் ஞாயிறு நாழியா வைகலுங்
கூற்ற மனந்துநர் நாளுண்ணு—மாற்ற
வரஞ்செய் தருளுடையீ ராகுமின் யாரும்
பிறந்தும் பிறவாதா ரில்.

(இ - ள்.) தோற்றம் சால் ஞாயிறு - உதித்தல்பொருந்திய ஞாயினை, நாழி - ஆ - அளவுகருவியாகக்கொண்டு, வைகலும் - நாள்தோறும், கூற்றம் - யமன், நும் நாள் - உங்கள் வாழ்நாள்களை, அளந்த - அளவிட்டு, உண்ணும் - உண்டுகுகின்றான்: (ஆதலால்),—ஆற்ற-மிகுதியாக, அறம் செய்து-தருமஞ்செய்து, அருள் உடையீர் ஆகுமின் - (உயிர்களிடத்துக்) கருணையுள்ளவராவீர்கள்; (அவ்வாறு ஆகாவிட்டால்), யாரும் - எப்படிப்பட்டவரும், பிறந்தும் - (இவ்வுலகத்தில் மனிதராய்ப்) பிறந்தும், பிறவாதாரில் - பிறந்தவர்போலவே (ஆவர்); (எ - று.)

'தோற்றஞ்சால்' என்பதற்கு-“தோற்றஞ்சால் தொகுபொருள்” என்று கவித்தொகையிற்போல் 'விளக்கமமைந்த' எனவுமாம். 'இறவாதாரில்' எனவும் பாடல்கொள்வர். ஞாயிறு நாழியா என்றும், உண்ணும் என்றும் கூறியதற்கு ஏற்ப, நாள்களாகிய தானியங்களை என்னைது-ஏகதேசவுருவகவணி. தோற்றம்-தோன்றுதல்-தொழிற்பெயர்; தோன்று-பகுதி, அம்-விருதி, வலித்தல்-விகாரம். சால் - உரிச்சொல். வைகலும், உம்மை-தொறுப்பொரு

ளது. உண்ணும்-கழிப்பான் என்றபடி. சூரியனது உதய அஸ்தமங்களினாலே நான் உண்டாகிக்கழிவதனாலும், அது கழிய ஆயுள் குறைவதனாலும் இவ்வாறு கூறினார். மேல் உஉ-ஆஞ் செய்யுளையும், “நாளென வொன்றுபோற் காட்டி யுயிரீரும், வாள் துணர்வார்ப் பெறின்,” “வாள் களாகி நாள்கள் செல்ல” என முன்னோர் கூறியிருத்தலையும் காண்க. “ஆயுஷ் கண்டமாதாய ரவிர ஸ்தக் கமிஷ்பதி” என்னும் வடநான் மேற்கோளும் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது. பலவகைப்பிறவினாளுள்ளும் அரியதாகப்பெற்ற மக்கட்பிறப்புக்குப் பயன் அருள்கொண்டு அறஞ்செய்து உறுதிபெறாதலே யாதலால், ‘ஆற்ற அறஞ்செய்து அருளுடையீராகுமின் யாரும் பிறந்தும் பிறவாதாரில்’ என்றார். “அறனும் அருளுடையான் கண்ணதே யாகும்”, “அருளிவார்க்கு அவ்வுலக ரில்லை” என்ப வாதலால், ‘அருளுடையீராகுமின்’ என, அறத் திற்குக் காரணமான அருள் எடுத்துக்கூறப்பட்டது.

‘யாரும் பிறந்தும் பிறவாதாரில்’ என்றது - அருளுடையராய் அறஞ் செய்யாதவர் அடைதற்கு அரிய மானிடசனமத்தை அடைந்திருந்தும் அதன்பயன் பெறாமையால் அதனை அடையாதவராகவே எண்ணப்படுவ ரென்றபடி. அவர்கள் பகுத்தறிவின்மையால் விலக்கோடொப்ப ரென்ற கருத்தும் இதில் அமையும். பிறவாதாரில், ஐந்தனுருபு - ஒப்புப்பொருளது; இது - ஒப்பில்போலி. ‘ஆவர்’ என வினைமுற்று வருவிக்க. ஏழனுருபாகக் கொண்டு, பிறவாதாரில் (வைத்து எண்ணப்படுவர்) என்றமாம். இனி, உண்ணும் என்பதனோடுகூட்டி, வரும் பிறந்தும் பிறவாதவர் போலாம்படி [இறக்கும்படி] கூற்றம் நான் உண்ணும் என்று உரைப்பாரு முளர்.

உண்ணும்-செய்யுடென் முற்று, கிகழ்கால முணர்த்திற்று; [நான் - பத - கஅ.] அறம் - செய்யாததக்கது என நூல்களால் வரையறுக்கப்பட்டதென்று பொருள்படுங் காரணக்குறி; அற - பகுதி, அம் - செயப்படுபொருள்விகுதி: [இதன் எதிர்மொழி உ மறம்; அதருமம்: செய்யாததகாதது என நூல்களால் மறுக்கப்பட்டது என அதற்குக் காரணப்பொருள் காண்க.] ‘அறஞ்செய்து அருளுடையீராகுமின்’ என்றதை அருளுடையீராகி அறஞ்செய்ய்மின் என விகுதி பிரித்துக்கூட்டுதலும் ஒன்று. (எ)

அ. செல்வார்யா மென்றுதாஞ் செல்வுழி யெண்ணுத
புல்லறி வாளர் பெருஞ்செல்வ—மெல்லிற்
கருங்கொண்மூ வாய்திறந்த மின்னுப்போற்
மருங்கறக் கெட்டு விடும்.

(இ - ள்.) செல்வார்யாம் என்று - (இப்பொழுது) செல்வமுடையோம் காம் என்று எண்ணிக் களித்த [தம்மைத் தாமே மதித்து], தாம் செல்வுழி-தாம் போகுமிடங்களில், எண்ணுத - (பிரரை) மதியாத, புல் அறிவாளர் - அற்புத்தியுடையவர்களது, பெருஞ் செல்வம்-மிக்கசெல்வமும், —எல்லி-இரத்திரியில், கருங் கொண்மூ - கருநிறமுடைய மேகம், வாய் திறத்த - வெளிவிட்ட, மின்னு போல் - மின்னல் போல, தோன்றி - (மிகச்சிறிது

பொழுது காணப்பட்டின்று, (உடனே), மருங்கு அற - இருந்த இடமும் தெரியாமல், கெட்டுவிடும் - அழிந்துபோம்; (எ - று.)

உவமையணி.

இனி, 'தாம்செல்வழியெண்ணுத' என்பதற்கு-மறுமையில் தாம்செல்லுங் கதியை ஆலோசியாத என்று உரைத்தது மொன்று. செல்வர் யாம் - தன்மையிற படர்ச்சக வந்த இடவழுவமைதி. செல்+உழி = செல்வழி: வகாமெய் - உடம்புமெய்யல்லாதமெய்; [நன் - உயிர் - கடவுடரை.] 'மெய்யிற்றுடர்புமெய்' என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். மேல்நுக - ஆஞ் செய்யுளில் 'தேய்விடதது' என்பதில் உள்ள வகாரமும் இது. கரிய இருளையுடைய இவ்விடமே ஒளியிக்கு விளங்குதலால், 'எல்லில் தோன்றுகிற மின்' என்றார். கொண்மூ - கீரைக் கொள்வ தென்னும் பொருளில் வந்த காரணப்பெயர் போலும். ஈர்வைக்கு வாயைத்திறந்து விடுவதபோலக் காணப்படுதலால், 'வாய்திறந்த மின்' என்றது. மின் - செல்வத்துக்குத் தொழிலுவமை; உ - சாரியை: [நன்-மெய்-கடவுட்.] கெட்டுவிடும், விடு-துணிவுப்பொருளுணர்த்தும்.

கூ. உண்ணு னொளிரிறு னேங்கு புகழ்செய்யான்
முன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்--கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஞ்
விழந்தானென் றெண்ணப் படும்.

(இ - ள்.) (ஒருவன்), உண்ணு- (தானும்) அனுபவியான்; ஒளி நிறு- மதிப்பையும் நிலைபெறச்செய்யான்; ஒங்கு புகழ் செய்யான் - மேம்பட்ட கீர்த்தியையும் சம்பாதிப்பான்; தன் அருங்கு கேளிர் துயர்களையான் - சேர்தற்கு அரிய உறவினரது தன்பத்தையும் போக்கான்; கொன்னே வழங்கான் - கைம்மாறுகருதாமல் தானுஞ்செய்யான்; (இவ்வாறிருந்து), பொருள்காத் திருப்பானேல் - செல்வத்தைக் காவல்செய்து வைத்திருப்பானானால், (அவன்), அ - ஆ - ஐயோ! இழந்தான் என்று எண்ணப்படும் - (அப்பொருளை) இழந்துவிட்டானென்றே (யாவாலும்) நினைக்கப்படுவான்; (எ - று.)

பாடுபட்டுத் தேடிய செல்வத்தைத் தானும் அனுபவியாமல் நல்லிஷயத்திலும் உபயோகப்படுத்தாமற்போனால் அதனையிழத்தற்குச் சமமானமே என்று கருத்து; வைத்திருந்தும் பயனில்லை யென்றபடி.

பரிமேலழகர் "ஒதுக் வேண்டு மொளி மாழ் கரு செய்வினை" என்ற திருக்குறளின் உரையில் 'ஒளி-தாம்உள்காலத்த எல்லாரானும் நன்குமதிக்கப்படுதல்' என்றும், "ஒளி பொருவற குள்ள வெறுக்கை" என்ற திருக்குறளின் உரையில் 'ஒளி - தான் உளவாகாலத்து மிக்குத்தோன்றுதலுடைமை; "ஒளிரிறு னேங்குபுகழ் செய்யான்" என்றார் பிறரும்' என்றும் உரைத்த வற்றை இங்கே உணர்த்து; 'ஒதுகாது - வெள்ளமையின்மை' என்பர் தொல் காப்பியவுரையில் நச்சினுர்க்கினியர். நிறுன், சில் என்பதன் பிறவினையாகிய கிறு - பகுதி. புகழ் இம்மைப்பயனாய் இவ்வுலகத்தில் என்றும் அழியாமல் நித்குந் கீர்த்தி; தாம் இறந்துமுடியும் நாயகிகழ்ச்சியவாறு உலகம் உயர்த்துக்

கூற நிலைபெறுவது. “சிலவரை கீழ்புக ழாற்றிற் புலவரைப், போற்றுத புத்தே ஞாலு” எனத்திருக்குறளிலும், “புலவர்பாடும் புகழுடையோர்விசம் பின், உலவ னேவா வானவூர்நி, யெய்தப வெண்பதஞ் செய்வினை முடிதத” எனப் புறநானூற்றிலும் கூறியபடி அது மறுமைக்குக் காரண மென்பது தோன்ற, “ஒங்கு புகழ்” எனப்பட்டது. கேளிர்-யோகசேமங்களைக் கேட்ப வர்; இர் - பலர்பால் வீகுதி: ‘மகளிர்’ என்பதிற்போல. கொன்னே - பய னின்மைப்பொருள் தருவ தோர் இடைச்சொல். இதனை, ‘காத்திருப்பான்’ என்பதனோடு கூட்டி, வீணைச் செல்வத்தைப் பாதுகாத்தவைத்திருப்பா னென்ற பொருள்கொள்ளினும் அடையும். அ ஆ இரக்கக்குறிப்பிடைச் சொல். எண்ணப்படும் - செய்யுமென்முறறு, ஆண்பால்.

முன்னிரண்டடி - இனவெதுகை.

அ ஆ என்பது வீட்டிசைத்ததனால், தனிக்குறில் முதலில் நேரசையா யிற்று; ஆகவே, தேமாச்சீராய்த் தனைக்கு இயையும். “வீட்டிசைத் தல்லால் முதற்கண் தனிக்குறில் நேரசையென்று, ஒட்டப்படாது அதற்கு ‘உண் ணை’ உதாரணம்” என்ற யாப்பருங்கலக்காரிகையையும், ‘இதனுள் ‘அஆ’ என்புழி அருளின்கண் குறிப்பாய் மொழிமுதற்கண்நின்ற குற்றெழுத்து வீட்டிசைத்தநேரசையாயினவாறும், அல்லாதவழிக்குறில்நெடிலோடுகூடி நிரையசையாயினவாறும் கண்டுகொள்க’ என்ற அதன் உரையையும் உணர்க.

க0. உடாஅது முண்ணுதுந் சம்முடம்பு செற்றுங்

கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது

வைத்தீட்டி னுரிழப்பர் வான்கோய் மலைநாட

வுய்த்தீட்டிந் தேனீக் கரி.

(இ - ன்.) வான் தோய் மலை நாட - ஆகாயத்தை யளாவியுயர்ந்த மலை களையுடைய (பாண்டிய)நாட்டின் அரசனே!—உடாதம் - (நல்ல உடுப்புக் களை) உடுக்காமலும், உண்ணுதம் - (நல்ல உணவுகளை) உண்ணாமலும், தம் உடம்பு செற்றும் - தமது உடம்பை வருத்தியும், கெடாத நல் அறமும் செய்யார் - (எந்நாளும்) பயனழியாத நல்ல தருமங்களையுஞ் செய்யாம லும், கொடாது - (ஏழைகட்டுக்) கொடாமலும், வைத்த - (செல்வத்தைக் காவல்செய்து) வைத்து, ஈட்டினார் - (மேன்மேலும்) சம்பாதித்தவர்கள், இழப்பர் - (அச்செல்வத்தை ஒருகாலத்தில்) இழந்தேயிடுவார்கள்; (அவ் வாறு இழப்பதற்கு),—உய்த்த ஈட்டிம் தேனீ - (பலபூக்களினின்றாக் தே னைக்) கொண்டுபோய் வைத்த (மேன்மேலுஞ்) சேர்க்கிற தேனீக்கள்தகரி- சாகியாம்; (எ - று.)

உவமையணி.

தேனீக்கள் பலநாளாகச் சிறிதசிறிதாகச் சேர்த்துவைத்ததேனை ஒரு காளிற் பிறனொருவன் கொண்டுபோவதுபோல. ஒருவன் பலகாலமாகச் சேர்த்துவைத்த செல்வத்தை ஒருகாலத்திற் கள்ளர்மு. லியோர் கொண்டு போவ னென்று கருத்து. “ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்” என்ற

ஒளவையார் அமுதமொழி, இரட்டுறமொழிதலால், கொடாத லோபிகளது செவ்வத்தைக் கொடியோர் கைப்பற்றுவர் என உபமேயமாகவும், ஈக்கன் தேடிவைத்ததேனைத் தீக்கோலையுடைய வேடர் சவரவர் என உபமானமாகவும் ஒன்றே இருபொருள்பட்டு இப்பாட்டின்கருத்தைவிளக்குதல் காண்க.

‘மலைநாட்’ என்றதனால், தேனீயை எடுத்துக்கூறினார். வானோராய் மலைநாட் - ஆடுஉழுன்னிலை ஆடுஉழுன்னிலையாவது - புருஷனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவது; [இவ்வாறு மாடுஉழுன்னிலையும் உண்டு; அது - பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்துவது.] இந்த நாலடியாரின் பாடல்கள் சமண முனிவர்களாற் பாண்டியநாட்டிற் பாடப்பட்டன வாதலால், இவற்றில்வருகிற ஆடுஉழுன்னிலைகளைப்பாண்டியராசனைக்குறித்தனவென்னலாம். மருத நிலமாகிய அந்நாட்டை அடுத்துள்ள குறிஞ்சிநிலத்தின் மாட்சியைக் கூறுவார், ‘வான்தோய்மலைநாட்’ என்றார். “இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு” என்ற திருக்குறளினாலும், ‘இடையதன்றி ஒருபுடையதாதலும் தன்வளந்தருதலும் மாரிக்கண் உண்டரீர்கோடைக்கண் உமிழ்தலும் உடைமைபற்றி, வாய்ந்த மலை யென்றார்’ என்ற அதன் உரையாலும், மலை நாட்டிற்கு அடியவமாதலும், நிலவளத்துக்கு இன்றியமையாத நீர்வளத்துக்குக் காரணமாதலும் காண்க.

செற்று, செறு - முதனிலை. வான்தோய் மலை - மேசர்படியப்பெற்ற மலை யெனினுமாம். கொடாத என்பதனைப் பிறவினையாகக்கொண்டு, (தன்னை விரும்பிச்செய்தவர்களைத் தான்) கெடுக்காத நன்மையையுடைய அற மென்னவுமாம்.

அளபெடைகள் மூன்றும், செய்யுளிரை நிறைக்க வந்தவை. அளபெடைகள் அடுத்துவந்தது, அளபுத்தொடையாம். (30)

உ - ஆம் அதிகாரம்.— இளமைநிலையாமை.

அஃதாவது - இளமைப்பருவத்தினது நிலையில்லாமையை உணர்த்துவது. இங்கே, இளமை யென்றது - யௌவனம்; அது - பதினாறுபிராயத்துக்குமேல் முப்பத்திரண்டு பிராயத்துக்குள் சிற்றின்பவிலையங்களில் மயங்குகின்ற காளிப்பருவம். புல்லறிவுடையார் பெரும்பான்மையும் முறையே பற்றுச்செய்வது சிற்றின்பத்திற்கு ஏதுவாகிய செல்வத்தினிடத்தும், அதனை அனுபவித்தற்கு உரிய இளமையினிடத்தும், அப்பருவத்திற்கு இடமாகிய உடம்பினிடத்துமே யாதலால், அம்முறையே, இந்த இளமைநிலையாமை - செல்வநிலையாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. திருவள்ளுவனாரும்நிலையாமை யென்னும் அதிகாரத்துள் இம்முறை தோன்றக் கூறியவாறும் காண்க. இளமை - பண்புப்பெயர்.

கக. நரைவரு மென்மெண்ணி நல்லறி வாளர்

குழிவி யிடத்தே துறந்தார்—புரைதீரா

மன்னு விளமை மகிழ்ந்தாரே கோலுன்றி

யின்னாக் கெழுந்திருப் பார்.

(இ - ன்.) நரை வரும் என்று - முதுமைப்பருவம் வரு மென்று, எண்ணி - நினைத்து, குழவியிடத்தே - இளமைப்பருவத்திலேயே, துறந்தார் - (பற்றுக்களை) விட்டவர்கள், நல் அறிவாளர் - குற்றமற்ற விவேகமுடையவராவர்; புரை தீரா - (காமவெகுளிமயக்கங்களாகிய) குற்றங்கள் நீங்காத, மன்னு - நிலைபெறுத, இளமை - இளமைப்பருவத்தில், மகிழ்ந்தாரே - (சிற்றின்பத்தை அனுபவித்தலாற்) களித்த நல்லறிவில்லாதவர்களே, கோலுன்றி - (நடத்தற்கு ஆதரவாகத்) தடியை ஊன்றிக்கொண்டு, இன்னொருதன்பத்துடன், எழுந்திருப்பார் - எழுவார்கள்; (எ - று.)

இளமையில் துறந்தவர்களே பின்பு பேரின்பமனுபவிப்பர், சிற்றின்பத்தை விரும்பித் துறவாதவர்களே பலநாள் துன்பமனுபவிப்பர் என்பதாம்.

நரை - மயிர்வெளுத்தல்; அதற்குக் காரணமான மூப்புக்கு இங்கு ஆகுபெயர். எண்ணி - துறத்தலாலுண்டாகும் பெரும்பயன்களையும், துறவாமையாலுண்டாகும் இடர்களையும் சீர்சூக்கியாலோசித்து என்னவுமாம். இளமைப்பருவத்தே துறத்தற்கு ஏதுவாயினமைபற்றி 'நல்லறிவு' என்றும், அக்கனம் அருமையாகப்பெற்ற நல்லறிவைத் தக்கவழியிற் பயன்படுத்துதல் பற்றி 'நல்லறிவாளர்' என்றும் கூறினார். தாமாகவே எழுந்திருக்கமாட்டாமையையன்றிக் கோலையுன்றிக்கொண்டும் எழுந்திருக்க வருந்துவ ரென்பது, அவரது வலிமையின்மையை நன்குவிளக்கும். ஏகாமிரண்டும் - பிரிநிலை. குழ - இளமைப்பொருள் தரும் உரிச்சொல்: இங்கு, இ - பதநிப்பேருள்விததி; 'உருளி மாமதி' என்ற சிந்தாமணியிற் போல. தீரா, மன்னு என்ற எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள் - அநிச்சி 'இளமை' என்னும் பெயரோடு முடிந்தன; 'மூவா முதலா வுலகம்' என்ற சிந்தாமணியிற் போல.

இன்னொரு - ஒருசொல்; 'பட்டாங்கு' என்பது போல. எழுந்திருப்பார் - ஒருசொல்; இரு - தனைவினை. இனி, எழுந்து இருப்பார் எனப் பதம்பிரித்த, எழுந்து (நிற்கவும்மாட்டாத மீட்டும் இருப்பார் என்றலும் ஒன்று.

முதலியண்டடியில் இளவெதுகை காண்க; அடுத்தசெய்யுளிலும் இது.

கஉ. நட்புநா ரற்றன நல்லாரு மஃகினு
ரற்புத் தளையு மவிழ்ந்தன—வுட்+காணாய்
வாழ்தலி னுதிய மென்னுண்டாம் வந்ததே
யாழ்கலத் தன்ன கலுழ்.

(இ - ன்.) நட்பு - சினேகங்களாகிய, நார் - பாசங்கள், அற்றன - (உனது நண்பாக்கு உன்னிடத்து) அற்றுப்போயின; நல்லாரும் - (இளமையில் உண்பக்கல் அன்புகொண்ட) மாசர்களும், அஃகினார் - அன்புகூறாத தார்கள்; அன்பு தளையும் - அன்புகளாகிய கட்டுக்களும், அவிழ்ந்தன - (உண்கற்றத்தார்க்கு உன்னிடத்தில்) தளர்த்த போயின; உள் காணாய் - மனத்தில் ஊன்றி ஆலோசித்தப்பார்; வாழ்தலின் - இளமையைப் பொருளென மதித்து மகிழ்ந்து) வாழ்ந்ததனால், ஊதியம் என் உண்டாம் - என்ன பயன் உண்டாயிற்று? ஆழ் கலத்து அன்ன - (கடலில்) மூழ்குகின்ற மரக்கலத்தி லுள்ளவர்க்கு வந்தது போன்ற, கலுழ் - துன்பம், வந்ததே - (இப்பொழுது) வந்துவிட்டதே! (எ - று.)

இச்செய்யுள் - இளமைப்பருவத்திற் சிற்றின்பத்தையே விரும்பி அனுபவித்து வலிமைகுன்றி விரைவிலே முதுமையடைந்த ஒருவனை நோக்கி, அவ்விளமையை மகிழ்ந்ததனா லுண்டான தீமைபோல எடுத்துச்சொன்னதாகச் செய்யப்பட்ட தென்க. முன்னிரண்டடியில் உருவகவணியும், ஈற்றடியில் உலகமாயணியுங் காண்க.

கண்பரும் உறவினரும் பலராதல்பற்றி, நட்பும் அற்புத்தளையும் பலவாயின. நட்பு, தள என்பன - பால்பகாஅஃறிணைப்பெய ராதலால், 'அற்றன'; 'அவிழ்ந்தன' என்னும்பன்மைவினையைக்கொண்டன. நட்பு-தொழிற் பெயர்; நள் - பகுதி, பு - விருதி. உம்மைகள் - எச்சப்பொருளான. காணாய் என்ற எவ்வொருமைமுற்றிலு, ஆய்-விருதி. ஏகாரம்-இரக்கம். அற்புத்தள-பாசபந்த மெனப்படும். வாழ்தலின், தீன் - ஐந்தனுருபு; ஏதப்பொருளது. என் - எவன் என்ற வினாப்பெயரின் விகாரம்; இது, அஃறிணையிருபாற்கும் பெருது. 'ஆழ்கலத்தன்ன கலி' என்று பாடமோதுவாரும் உளர்; கலி-துன்பம். "நல்லா, னுடன்படிற் றானே பெருகும்" என்றபடி நல்லாள் என்று இலக்குமிக்குப் பெயராதலால், நல்லார் என்பது-பெரும்பாலும் மகளிரை உணர்த்தும். அற்புத்தள = அன்பு + தள; அல்வழியில் மென்றொடர் தன்னினவன்றொடராயிற்று: [நன் - உயிர் - ஈச.] கலம் - அதிலுள்ளவர்க்கு இடவாகுபெயர். ஆழ்கலம் - வினைத்தொகை. கலுழ்-கலுழ்ச்சி; முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; கலக்கம், புலம்பல், ஆம் - அசை.

“காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல, ஆற்றத் துளங்காரிற் ப
னூழிவலவர்” எனப் பெரியநீருமொழியிலும், “பண்ணர் களிதேபோற் பா
யோங் குயர்நாவாய், கண்ணர் கடன்மண்டிக் காற்றிற் கவிழுவ்கால், மண்
னார் மணிப்பூனோய் மக்களுந்துன்பம், நண்ணு நரகத்தின் நான்கா மடிய
ன்றே” எனச் சிந்தாமணியிலும், பிறதூல்களிலும், கலம்கவிழ்ந்தமக்கன்படுந்
தன்பமே மிக்கபெருந்துன்பத்துக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுதல் காண்க. (உ)

கரு. சொற்றளர்ந்து கோலூன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப்
பற்கமுன்று பண்டம் பழிகாறு—மிற்செறிந்து
காம நெறிபடருங் கண்ணினூர்க் கில்லையே
யேம நெறிபடரு மாறு.

(இ - ள்.) சொல் தளர்ந்து-சொற்கள் தளர்ச்சியடையப்பெற்று,கோல்
ஊன்றி - தடியை ஊன்றிக்கொண்டு, சோர்ந்த நடையினர் ஆய் - தளர்ந்த
நடையையுடையவர்களாய், பல் கமுன்று-பற்கள் விழுந்துபோய், பண்டம் -
இவ்வுடலாகிய பொருள், பழி காறும் - (கண்டவரையாவராலும்) பழிக்கப்படு
மளவும் [மூப்பு முதிருமளவும்], இவ் செறிந்த - இவ்வாழ்க்கையிலேயே
பொருந்தி, காமம் நெறி - ஆசையின்வழியிலே. புடரும் - செல்லுகின்ற,
கண்ணினூர்க்கு - கோக்கத்தையுடையவர்கட்கு,—எமம் நெறி - பேரின
பத்தைத்தருகின்ற முத்திமார்க்கத்தில், படரும் ஆறு - செல்லும் விதம்,
இல்லையே - உண்டாகாதே; (எ - று.)

வாழ்நாளுள்ளமட்டும் சிற்றின்பத்தையே அனுபவித்துக்கொண்டு துற
வாதவர் நற்கதிபெறுவது அரிய தென்பது கருத்த. எமம் நெறி - தமது
உயிர்க்கு அரணாகிய நல்நெறி; வினைகளைப்போக்கிக் கூற்றத்தினின்று தப்பு
வித்து முத்திபெறுவர்க்குத் துறவொழுக்கம்.

இல் - இல்லறவாழ்க்கைக்கு ஆகுபெயர். பண்டமென்னுஞ் சொல்,
உடம்பின் இழிவு தோன்ற நின்றது. பழிகாறும் - பழிக்கப்படுமளவும்: செ
யப்பாட்டுவினைப்பொருளில்லாத் செய்வினை. காறு - எவ்வுருறிப்பதோர்
இடைச்சொல். தளர்ந்து, கமுன்று என்னுஞ் சினைவினைகள்-முதலின்மேல்
நின்றன. ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு இரக்கம். (ரு)

கசு. தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்ணீன்று

வீழா விறக்கு மிவண்மாட்டுங்—காழிலா

மம்மர்கொண் மாந்தர்க் கணங்காகுந் தன்கைக்கேரூ

லம்மனைக்கோ லாகிய ஞான்று.

(இ - ள்.) தாழா - (உடம்பு) கூனடைந்தும், தளரா-மெலிந்தும், தலை
நடுங்கா - தலைநடுங்கியும், தண்டு ஊன்று - தடியை ஊன்றியும், வீழா -
கீழே விழுந்தும், இறக்கும் - மாணவேதனைப்படுகின்ற, இவண்மாட்டும் -
இவளிடத்தும், காழ் இலா மம்மர் கொள் - மனவுறுதியில்லாமற் காமமயக்
கத்தைக் கொண்ட, மாந்தர்க்கு - மனிதர்கட்கு,—(இவன்),—தன் கை
கோல் - (இப்பொழுது) தனது கையில் (ஊன்றுதற்குப் பிடிக்கப்பட்ட)

கொம்பு, அம்மனை கோல் ஆகிய ஞான்று - தன்தாய்க்கு ஊன்றுகோலாயிருந்தகாலத்தில் [தான் இளமைப்பருவமுடையளாயிருந்தபொழுது], அணங்கு ஆகும் - மோகினியென்னுந் தெய்வப்பெண்ணாயிருந்திருப்பன்; (எ-று.)

இச்செய்யுள் - பெண்களின் இளமையைக் கண்டு விரும்புவோர்க்கு இறந்துடும் அமயத்தையுடையமுதியளொருத்தியைச்சட்டிக்காட்டி, 'இவள், இளமைப்பருவத்திலே காமுகர்க்கு மேன்மேல் ஆசையை மூட்டத்தக்க கட்டழகுடையளாயிருந்தவள்; இப்பொழுது இவ்வாறாயினாள்' என்று இளமைநிலையாமையை உணர்த்துவதாகச் செய்யப்பட்ட தென அறிக.

தண்டு - தண்டமென்னும் வடமொழியின் விகாரம். மாந்தர்-பன்மைப் பெயர், 'மாந்தர்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், மந்தபுத்தியுடையா ரென்பது தோன்றும். 'அணங்கு - காமநெறியான் உயிர்கொள்ளுந் தெய்வமகள்' என்பர் பரிமேலழகர்; இச்சொல்லுக்கு - தேவமாதா என்றும், திருமகள் என்றும் பொரு ளுண்டு. 'அணங்குஆகும்' என்பதற்கு - இவள் வருத்தஞ் செய்தவளாவள் என்றலு மொன்று. விறக்கும் எனப் பிரித்து, வெருவும் என்று பொருளுரைப்பாரு முளர்; 'விறப்பே வெருஉப் பொருட்டி மாகும்' என்பது தொல்காப்பிய வுரிச்சொல்லியற் குத்திர மாதலால். இனி, '(இவள்), அம்மனைக்கோல் தன்கைக்கோலாகிய காலத்தில் [முதுமையடைந்தபொழுது] தாழ்ந்து தளர்ந்து தலைநடுங்கித் தன்னேறி வீழ்ந்து இறப்பன்; இவளிடத்தும், நெஞ்சுறுதியில்லாத பேதைமைகொண்ட மனிதர்க்கு ஆசை உண்டாகாநின்றது; (இது என்ன உலகியற்கை!))' என்று இகழ்ந்ததாகப் பொருள்கூறுதலும் அமையும்.

தாழா, தளரா, நடுங்கா, ஊன்று, வீழா - உடன்பாட்டெச்சங்கள்; 'ஆ' என்ற வினையெச்சவிருதியே இறந்தகாலவகாட்டிற்று. உம் - இழிவுசிறப்பு. இலா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். 'சிலவிகாரமா முயர்நினை' என்பதனால், 'அம்மனைக்கோல்' என உயர்நினைப்பெயரின் முன்வலிமிக்கது. 'அம்மனைக்கோல் தன்கைக்கோலாகிய ஞான்று' என்றது - பிறிதின்விர்சியணி.

முதலடி - முற்றுமோனை.

(ச)

௧௫. எனக்குத்தா யாகியா னென்னையீடு கிட்டுத்

தனக்குத்தாய் நாடியே சென்றா—டனக்குத்தா

யாகி யவளு மதுவானாற் ருய்தாய்க்கொண்

டேகு மளித்திங் வுலகு.

(இ - ன்.) எனக்கு தாய் ஆகியாள்-எனக்குத் தாயாயிருந்தவள், என்கு ஈங்கு இட்டி - என்னை இவ்விடத்தில் விட்டிட்டி, தனக்கு தாய் நாடியே தனக்கு ஒருதாயைத் தேடிக்கொண்டே, சென்றாள் - இறந்துபோனா; தனக்கு தாய் ஆகியவளும் - அவளுக்குத் தாயாயிருந்தவளும், அது ஆனா அவ்வாறேபோனா ளாதலால்,—இ உலகு - இவ்வுலகத்துப் பிராணிவர், மெல்லாம், தாய் தாய்க்கொண்டு - தாயைத் தேடிக்கொண்டே, ஏகும் செல்லுகின்ற, அளித்து - எளிமையை யுடையது; (எ - று.)

இட்டி - பெற்றுவைத்து. தனக்குத் தாய்நாடிச் சென்று னென்றது - பிறந்து மற்றொருத்தியயிற்றிற்புகுந்திட்டா னென்றபடி. உலகத்திற் பிறந்த னீதர்கள் யாவரும் இளமைகழிந்து முதுமையடைந்து இறக்குந்தன்மையுடையவ ரென்று, இளமைநிலையாமையை ஒருதிருஷ்டார்த்தக்கொண்டு ளக்கியபடி.

தாய்க்கொண்டு என்பதில், தாய் - தாவு என்பத னடியாப் பிறந்த இறந்தகாலவினையெச்சம். அளித்து-ஒன்றன்பாற்குறிப்புமற்றது; து-விகுதி.

இப்பாட்டு, யாக்கைநிலையாமைக்கு இனிதுபொருந்தவ தாயினும், அதிகாரச்செய்யுள்தொகை நிரப்புதற்கு இங்கு வைக்கப்பட்டது; இளமையிலும் மரணம்நேரு மென்ற சம்பந்தம்பற்றியுமாம். (டு)

கக. வெறியயர் வெங்களத்து வேன்மகன் பாணி
முறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க
மறிஞா ருண்டன்ன மன்னா மகிழ்ச்சி
யறிவுடை யாளர்க ணில்.

(இ - ள்.) வெறி அயர் - ஆவேசங்கொண்டு ஆடுகின்ற, வெம் - கொடிய, களத்து - பலியிடுமிடத்திலே, வேல் மகன் - வேலையுடைய அவ்வா வேசமாடுபவனது, பாணி - கையிலுள்ள, முறி ஆர் நறுங் கண்ணி - தளிர்கள் இடையிடையே பொருந்திய வாசனைவீசுகின்ற பூமலை, முன்னர் - (தனக்கு) எதிரில், தயங்க - விளங்க, மறி - (அங்கே பலியிடுதற்குக் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்ட) ஆடானது, குளகு உண்டன்ன - (அம்மாலையிலுள்ள தளிரை) இரையாக எண்ணி உண்டு அடைகின்ற மகிழ்ச்சி போன்ற, மன்னா மகிழ்ச்சி - நிலையில்லாத மகிழ்ச்சி, அறிவுடையாளர்கண் இல் - உண்மையறிவுடையவரிடத்தில் உண்டாகாது [அவர் இளமையிலே துறப்பர் என்றபடி].

உவமையணி. .

அதிவிரைவில் அழியுந்தன்மையதான இளமையைக் கண்டு மகிழ்வது, உடனே தன்னை வெட்டுதற்பொருட்டு வாள்பிடித்துநிற்கிற வேலனது கையிலுள்ள மாலையிற் பொருந்திய தளிரைத் தின்று பேதைமையுடைய ஆடு மகிழ்வதற்குச் சமான மென்றபடி; சிறிதுபொழுதில் துன்பமாய் முடியுமென்பதாம்.

குறிஞ்சிநிலமாக்கள் அந்நிலத்தெய்வமான முருகக்கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனைசெலுத்துகிறித்தமாக மறியறுத்துப் பலியிட்டாடுதல் மரபு. முருகக்கடவுளது வேலைத் தனக்கு அடையாளமாக எந்திக்கொண்டு நிறைவு, வேல்மகன் என்றார்; வேலனென்றும், வெறியாட்டாளனென்றும் பெயர்களுண்டு. முறியார் நறுங்கண்ணி - “புலராப்பச்சிலை யிடையிடுபுதொடுத்த, மலரா மலை” என்றார் பிறரும். முன்னர் - இங்கே, இடமுன். குளகு - இலைமேயும்விலங்கின் உணவு; “இலைநுகர்விலங்குணாவே குளகென வியம்பலாகும்” என்பது நிகண்டு. உண்டன்ன - உண்டாலன்ன; உண்டதன்ன. களம், பாணி - வடசொற்கள். (சு)

க௭. பணிபடு சோலைப் பயன்மர மெல்லாக்

கனியுதிர்ந்து வீழ்ந்தற் நிளமை—நனிபெரிதும்

வேற்கண்ண னொன்றிவளை வெஃகன்மின் மற்றிவருங்

கோற்கண்ண னாகுங் குனிந்து.

(இ - ள்.) இளமை - இளமைப்பருவமானது,—பணி படு சோலை-குளிர் ச்சிபொருந்திய சோலையிலுள்ள, பயன் மரம் எல்லாம் - பலன்படுகிற மரங்க ளெல்லாம், கனி உதிர்ந்து வீழ்ந்தற்று - பழங்களுதிர்ந்து விழப்பெற்றற் போன்ற நிலையில்லாத தன்மையை யுடையது; (ஆதலால்), வேல் கண்ணன் என்று - (இப்பொழுது) வேல்போற் கூர்மையான கண்களையுடையவ ளென்று எண்ணி, இவளை - இம்மங்கையை, நனி பெரிதும் - மிகவும் அதிகமாக, வெஃகன்மின் - விரும்பாதீர்கள்; இவளும்—, மற்று - பின்பு, குனிந்து - உடம்பு கூனடைந்து, கோல் கண்ணன் ஆகும் - (வழிதெரிந்து நடப்பதற்கு) ஊன்றுகோலையே கண்ணாக உடையவளாவள்; (எ - று.)

யாவரும் விரும்பும்படி சோலையிற் பழங்களுகொடுக்கியிருந்த மரம் அப் பழங்களுதிர்ந்தபின்பு விரும்பத்தகாததாதல்போல, யாவரும் விரும்பத்தக்க இளமை அழிந்தபின்பு உடம்பு விரும்பத்தகாததா மென்றபடி.

உவமையணி.

இச்செய்யுள் - மகளிரது இளமையழகைக் கண்டு பேரன்புகொண்டு நிற்பவரை நோக்கிச் சொல்லிய தென அறிக.

நனி பெரிதும் - ஒருபொருட்டின்பொழுதி. 'வேற்கண்ணன்' என, எல்லா வுறுப்புக்களுள்ளுஞ் சிறந்த கண்களின் அழகை எடுத்துக்கூறியது, மற்றை அவயவங்களின் அழகுக்கும் உபலக்ஷணம். வெஃகன்மின் - எதிர்மறையே வற்பன்மை. 'கோற்கண்ணன் ஆகும்' என்றது, முதுமையிற் கண்கெட்டு ஊன்றுகோலையே ஆதாரமாகக்கொண்டு தட்டித்தட்டி வழிதெரிந்துநடப்ப ளென்றபடி. "கோற்க ணெறிகாட்டக் கொல்கூற் றழையதா" என்றார் வளையாபதியிலும். இவளும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. மற்று-வினைமாற்றுமாம்.

மிக்கமுதுமையடைவளென்ற பொருளில் 'கோற்கண்ணனாகும்' என்றது, பிறிதின்விற்சியணி. (எ)

க.அ. பருவ மெனைத்துள பல்லின்பா லேனை

யிருசிகையு முண்டிரோ வென்று—வரிசையா

லுண்ணுட்டங் கொள்ளப் படுதலால் யாக்கைக்கோ

ரறிவுடை யார்.

(இ - ள்.) 'பருவம் - பிராயம், எனைத்து உள - எவ்வளவு ஆகியுள்ளன? பல்லின்பால் - பல்லினுடைய குணங்கள், எனை - எத்தன்மையன? இரு சிகையும் - இரண்டிவளைக் கவளங்களையும், உண்டிரோ - புசித்துவருகின் றீர்களா?' என்று—, வரிசையால் - முறையாக, உள் நாட்டம் கொள்ளப் படுதலால் - மனத்தில் ஆராய்ந்து (பலரும்) விசாரிக்கக் கூடியதாயிருப்பத

னால், அறிவு உடையார்-நல்லறிவுடைய பெரியோர், யாக்கை கோள்-உடம் பின் குணமாகிய இளமையை, எண்ணார் - (ஒருபொருளாக)மதியார்;(எ-று.)

பல்லின் குணங்கள் - மென்றுதின்னுதலும், பேசுதற்கு உதவுதலும். எனேத்த=எத்தனைத்த: மருஉ. வினாவடியாப் பிறந்த வெனென்கிற அஃ றினைக் குறிப்புமுற்று,இடைகுறைந்து முதல்நீண்டு ஐகாரச்சாரியைபெற்று 'எனை' என சின்றது; எனைய என்பதன் விகார மெனினுமாம், 'இருசிகையு முண்டிரோ' என்பதற்கு - இரண்டுகவளமாகிலும் புசித்தீர்களோ? என்று உரைப்பாருமுளர்;உங்கள் ஐர்ண்சத்தி ஒருகவளவுணவையே கொள்ளுமோ? என்பது கருத்து. ஐ - வினா. நாட்டம் - தொழிற்பெயர்; நாடு - பகுதி, அம் - விசுதி, டகரவொற்று - விரித்தல்விகாரம். (அ)

கக. மற்றறிவா நல்வினை யாமினைய மென்னாது

கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்

முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியா

னற்கா யுதித்தலு முண்டு.

(இ - ள்.) 'நல் வினை - தருமகாரியத்தை, மற்ற அறிவாம் - பின்னால் அறிந்துசெய்வோம்: யாம் இனையம் - (இப்பொழுது) யாம் இளம்பிராயமு டையோமன்றோ,' என்னாது-என்று எண்ணாமல், கைத்து உண்டாம் போழ் தே - கையிற்பொருள்கிடைக்கும்பொழுதே, கரவாது-ஒளித்துவைக்காமல் [லோபஞ்செய்யாமல்], அறம் செய்ம்மின் - (உதல்முதலிய) தருமங்களைச் செய்யுங்கள்; (எனென்றால்),—முற்றி இருந்த கனி ஒழிய - முதிர்ந்தள்ள பழங்கள்மாத்திரமே யல்லாமல், தீவளியால் - கடுங்காற்றினால், நல் காய் - நல்ல காய்கள், உதித்தலும் - உதிர்ந்திடுதலும், உண்டு - உள்ளது; (எ - று.)

இளமையை நம்பவேண்டா வென்றபடி.

மற்றறிவாம் நல்வினை யென்பதில் - விரைந்து அறிவாம் என்கிற வினையை ஒழித்து,விரையாமல் அறிவாம் என்கிற வினையைத் தருதலால், மற்ற-வினைமூற்றுப்பொருளது. 'விரையாமல்அறிவாம்' என்றது, பின்னர் முதுமையில் ஆராய்ந்தசெய்வோ மென்றவாறும். நல்வினையை அறிதற்குப் பயன் அதனைச்செய்தலே யாதலால், 'அறிவாம்' என்பதற்கு - அறிந்துசெய்வோ மென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. போழ்தே, எ - தேற்றத்தோடு விரைவு. இளமைநிலையாமையோடு செல்வநிலையாமையையும் வற்புறுத்து தற்கு, 'கைத்துண்டாம்போழ்தே' எனப்பட்டது. இனையம் - தன்மைப்பன்மைக் குறிப்பு முற்று; கைத்து - கையிடத்ததான பொருள்; ஒன்றின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

பருவம் முதிர்ந்த கிழவர்கள் மாத்திரமேயன்றி உடம்புவலிய இனைய வர்களும் இரக்கமில்லாத யமனால் இறத்தலு முண்டு என்னும் பொருள் தோன்ற நின்றமையின், பின்னிரண்டடி - 'பீறிதுறொழிதல்' என்னும் அலக்காரம்; கடதுலார் 'அப்பரஸ்துதப்பரஸீஸா' என்பர்: இது - முன்னிரண்டடியின் பொருளைச் சாதித்தலால், செய்யுட்துறியணிக்கு அக்கமாம்.

இச்செய்யுள்-ஒருவகற்புள்ளினை வேண்பா; இனவேதுகை கொண்டது.)

உ௦. ஆட்பார்த்து துழலு மருளில்குற் றுண்மையாற்

ரோட்கோப்புக் காலத்தாற் கொண்மும்மின்—பீட்பிதுக்கிப்

பிள்ளையைத் தாயலறக் கோடலான் மற்றதன்

கள்ளங் கடைப்பிடித்த னன்று.

(இ - ள்.) ஆள் பார்த்து - (ஆயுள்முடிந்த) ஆள்களைத் தவறாது பார்த்துக்கொண்டு, உழலும் - (உலகமெங்குந் தடையில்லாமல்) திரிகின்ற, அருள் இல் கூற்று - கருணையில்லாத யமன், உண்மையால்-இருத்தலினால், தோள் கோப்பு-நல்லினையாகிய கட்டுச்சோற்றுமூட்டையை, காலத்தான் - (தேடிக் கொள்ளுதற்குரிய) காலத்திலேயே [இளமையில்தானே], கொண்டு - தேடிக் கைக்கொண்டு, உய்ம்மின் - ஈடேறுங்கள்; பீன் பிதுக்கி - முதிராத கருப்பத்தை வெளிப்படுத்தி, பிள்ளையை - குழந்தையை, தாய் ஆலற - பெற்றவள் அழும்படி, கோடலான் - கொண்டுபோவதனால், அதன் - அந்த யமனது, கள்ளம் - வஞ்சனையை, கடைப்பிடித்தல் - மறவாமல் உறுதியாக அறிந்து தேர்தல், நன்று - (மிகவும்) நல்லது; (எ - று.)—மற்று - அசை.

தோட்கோப்பு - தோளிற் கோக்கப்படுவது என, வழிப்பிரயாணத்துக்குக் கொண்டுபோவதாகிய கட்டுச்சோற்று மூட்டைக்குத் தொழிலாகுபெயராகிய காரணக்குறி; அது - இங்கே, மறுமைவழிக்கு இன்றியமையாததான நல்லினையை உவமவாகுபெயராய் உணர்த்திற்று. ஆகவே, இந்நாமடியாத பெயர். “இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார்” என மேற் புல்லறிவான்மை யென்னும் அதிகாரத்தில் வருவது காண்க. “வேற்றுவரில்லாறுமருர்க்கே செல்லினும் வெருண்டிப்போல, வாற்றுணைக் கொள்ளாதடி புறத்துவைப்பீரே யல்லிப்போலும், கூற்றங்கொண்டோடத் தமிழே கொடு நெறிக்கட் செல்லும்போழ்தி, னாற்றுணைக்கொள்ளீர்ழகலாதறிவொன்றுமில் ரேபோலும்” என்ற சீவகசிந்தாமணிச்செய்யுள், இங்கு நோக்கத்தக்கது.

தோட்கோப்பு, பொதிசோறு, கட்டுசோறு, ஆற்றுணை என்பன - ஒருபொருட் சொற்கள். தாயலறத்தல், பருவம் நிரம்புதற்கு முன்னமே கருவியிர்க்கின்ற வேதனையினாலும் பிள்ளையையிழத்தலாலும் உண்டாகியபெருந்துன்பத்தால். ‘ஆட்பார்த்து உழலும்’ எனவே, அவனது வருகை சிறிதந் தவறா தென்றபடி. ‘பீட்பிதுக்கிப் பிள்ளையைத் தாயலறக்கோடலால்’ என்றது, அவனது அருளில்லாமைக்கு ஒருதிறுஷ்டார்த்தம் காட்டியபடி.

‘காலத்தான்’ என்பதில், ஆனுருபு - கருவி கருத்தாப்பொருள்களாகாமல், ‘காலத்தில்’ என இடப்பொருளாய் நின்றலால், உருபுமயக்கம்; “காலத்தினாற் செய்த நன்றி” என்ற திருக்குறளிற் போல. கோடல் - தொழிற் பெயர்; கொள் - பகுதி. தல் - விருதி, பகுதி முதல் நீண்டது - விகாரம், தசரம் டகரமான விடத்து ளகரம்கெட்டது - சந்தி.

௩ - ஆம் அதிகாரம்.—யாக்கைநிலையாமை.

அஃதாவது - உடம்பினது நிலையில்லாமையை உணர்த்துவது. அதிகார முறைமை, முன்கூறியதனால் விளங்கும். ஆதேயமாகிய இளமையினது நிலையின்மையின்பின் ஆதாரமாகிய யாக்கையினது நிலையின்மையை நிறுத்தின ரென்க; (ஆதேயம் - இடத்துநிகழ்பொருள், ஆதாரம் - இடம்.) யாக்கை - (எனும்பு தசை தோல் முதலிய எழுவகைத்தாதுக்களால்) யாக்கப்பட்டது; யாத்தல் - கட்டுதல். தொழிலாகுபெய ரென்றால், கை - விசுதி; ஐ - செ யப்படுபொருள்விசுதி யென்றால், கு - சாரியை.

உக. மலைமிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர்—நிலமிசைத்
துஞ்சினு ரென்றெடுத்துத் தூற்றப்பட்ட டாரல்லா
லெஞ்சினு ரிவ்வுலகத் தில்.

(இ - ள்.) மலைமிசை - மலையின்மேல், தோன்றும் - காணப்படுகின்ற, மதியம் போல் - பூர்ணசந்திரன்போல, யானை தலைமிசை - பட்டத்துயானை யினது தலையின்மேல், கொண்ட - கொள்ளப்பட்ட, குடையர் - வெண் கொற்றங்குடையையுடையராய்ச் சென்ற அரசர்களும், நிலம்மிசை - இப் பூமியிலே, துஞ்சினார் என்று - இறந்தாராக ளென்று, எடுத்த - (பிறர் அறிய) எடுத்துச்சொல்லி, தூற்றப்பட்டார் அல்லால்-(பலராலும்) இகழப்பட்டார் களே யல்லாமல், எஞ்சினார் - அவ்விறத்தலின்னின்று ஒழிந்த நிலையாக நின்றவர்கள், இ உலகத்து இல்-இந்த உலகத்தில் (எவரும்) இல்லை; (எ-று.)

மலை - மதநீருவிசொரிகிற வலிய பெரிய யானைக்கும், மதி - குளிர்ச்சி செய்து வட்டமாக விளங்குகிற ஒற்றைவெண்கொற்றங்குடைக்கும் உவமை. மதியம், அம் - சாரியை. துஞ்சுதல் - தூங்குதல்; இறத்தலைத் துஞ்சுத லென்பது - மங்கலவழிக்கு; மீளவும் எழுந்திராத பெருந்துக்க மென்க. தம் உடம்பில் நோய்முதலியன நேராதபடி தேகசௌக்கியம் சிறிதும் குறையா மற் பாதுகாத்துக்கொள்ளவல்ல அரசர்களும் இறப்ப ரென்ற, மற்றையோ ரிறத்தலைக் கூறாமலே பெறவைத்தார். யாக்கை அழியும் இயல்பின் தாத லால், அது உள்ளபொழுதே அறஞ்செய்யவேண்டு மென்றதாயிற்று.

முதலிரண்டி - உவமையணி.

எஞ்சுதல் - சேடித்தல். இல் - இல்லை வேறு உண்டு என்பனபோல ஐம்பாண்புவிடத்துக்கும் பொதுவாகிய குறிப்புவினைமுற்றுப்பகாப்பதம்.

“கொலையானைமே லோர்குளிர்வெண்குடைக்கீழ்ப், பலயானைமுன்னர் பலர்போற்றவந்தான், மலையாகம்போழாக மற்றிவனோ சாய்ந்தான், நிலை யாமை சாலநிலைபெற்றதன்றே” என்றார் துளாமணியிலும். (க)

உஉ. வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம்
வீழ்நாள் படாஅ தெழுதலால்—வாழ்நா
ளுலவாழு னெப்புர வாற்றியின் யாரு
நிலவார் நிலமிசை மேல்.

(இ - ள்.) வாழ்நாட்டு - ஆயுள்நாளுக்கு, அலகு ஆ(க) - (ஓர்) அளவாக, வயங்கு ஒளி மண்டிலம் - விளங்குகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியமண்டலம், வீழ் நாள் படாது - உதித்தலில்லாத நாள் உண்டாகாதபடி, எழுதலால் - (காத்தோறும்) உதயஞ்செய்து வருதலால், —வாழ்நாள் - அவ்வாயுள்நாள், உலவா முன் - கழிவதற்குமுன்னமே, ஒப்புரவு - உபகாரத்தை, ஆற்றுமின் - (பிறர்க்குச்) செய்யுங்கள்; யாரும் - எவரும், நிலம்மிசை - பூமியில், மேல்-(அவ்வாழ்நாளெல்லையைக்) கடந்து, நிலவார் - வாழமாட்டார்; (எ-று.)

ஒருதயத் தொடங்கிப் பின்வருமுதயமளவிற் கழிந்த காலத்தை ஒரு நாள் என்றும், அப்படிப்பட்டநாள் முப்பது கொண்டதை ஒருமாதமென்றும், மாதம் பன்னிரண்டு கொண்டதை வருடமென்றும் இவ்வாறு எண்ணி நாள் கணக்கிடப்படுதலால், 'வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம் வீழ்நாள் படாதெழுதலால்' என்றார்: கீழ் "தோற்றஞ்சால் ஞாயிறு நாழியா" என்றதிக் காண்க. படாஅது - செய்யுளோசை நிறைக்கவந்த உயிரளபெடை. மிசை மேல் என்பதை ஒருபொருட்பன்மொழியாகக் கொண்டும் உரைக்கலாம். ஒப்புரவு - உலகநடையை அறிந்து அதற்கு ஏற்பச் செய்யும் உதவி; ஒப்பு உரவு எனப் பிரிக்க: உலகத்தாரோடு ஒத்துச்செய்யுஞ் சிறந்த தொழி வென்றபடி இனி, 'ஒப்புரவு' - துறவறம் என்கொண்டு, 'நிலமிசைமேல் யாரும் நிலவார்' என்பதற்கு - (துறவறஞ் செய்யாதா ரொருவரும்) எல்லாவுலகங்கட்கும் மேலாகிய முத்தியுலகத்தில் விளங்குதலில ரென்று உரைப்பாரு முளர்; (சிறுக்குறளில் 'நிலமிசை நீடுவாழ்வார்' என்பதற்குப் பரிமேலழகர் 'எல்லாவுலகிற்கும்மேலாய வீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்' என்று உரைத்தமை காண்க: நிலமிசைமேல்-மிசைநிலம் மேல் என மாறுக.) ஆ - விகாரம். மண்டிலம் - வடசொல்லின் திரிபு. (உ)

உரு. மன்றற்க் கறங்க மணப்பறை யாயின

வன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாய்ப்—பின்றை

யொலித்தலு முண்டாமென் றுய்ந்துபோ மாறே

வலிக்குமா மாண்டார் மனம்.

(இ - ள்.) 'மன்றம் கறங்க - சபைமுழுவதும் ஒலிக்கும்படி, மணப்பறை ஆயின - கலியாணத்திற்கு அடிக்கும் வாத்தியமானவைதாமே, அன்று-அந்நாளிலேயே, அவர்க்கு - மணஞ்செய்துகொண்ட அவர்கட்கே, ஆங்கே - அவ்விடத்தில்தானே, பிணம் பறை ஆய் - பிணத்துக்குக்கொட்டும் நெய்தற்பறையாகி, பின்றை - உடனே, ஒலித்தலும்-முழங்குதலும், உண்டு ஆயீ - உள்ளதாகக்கூடும்,' என்று - என்று எண்ணி [யாக்கை நிலையாமையைக் கருதி], மாண்டார் மனம்-மாட்சிமைப்பட்ட அறிவுடையாரது நெஞ்சம், உய்த்து போம் ஆறே - நற்கதிபெற்றுப்போதற்குக் காரணமான (துறவறத்தின்) வழியிலேயே, வலிக்கும்-உறுதியாகத் துணிந்துநிற்கும்; (எ - று.)

ஆம் - அசை. மன்று - இங்கு, கலியாண காரியத்தின் பொருட்டுக் கூடின சுற்றத்தார் நண்பர் முதலியோரது கூட்டம்; அம்-சாரியை. 'வலிக்கு மாம் மாண்டார்மனம்' என இவ்வாறு சான்றோர்மேல்வைத்துக் கூறிய

தனல், உடம்பை நிலையுடையதென்று மதித்துக் களிப்பவர் புல்லறிவாளரென்பது போதரும். மாண்டார் - இறந்தகால வினையாலேனும்பெயர்; மாண்னும்பண்படி-பருதி: (இறந்தவரென்றபொருளில், மாள்-பருதி.)

உச. சென்றே யெறிப வொருகால் சிறுவரை

நின்றே யெறிப பறையினை—நன்றேகாண்

முக்காலைக் கொட்டினுண் மூடித்தீக கொண்டெழுவர்

செத்தாரைச் சாவார் சுமந்து.

(இ - ள்.) சென்று - (இறந்தவிடத்திற்குப்) போய், பறையினை-பிணப் பறையை, ஒரு கால் - ஒருதரம், எறிப - (முதலிற்) கொட்டுவார்கள்; சிறுவரை நின்ற - (பின்பு) சிறிதுநேரம் சுமமிருந்து, எறிப - (இரண்டாம் முறை) கொட்டுவார்கள்; முக் காலே கொட்டினுள் - மூன்றாந்தரம் கொட்டும்பொழுதில்,—செத்தாரை - இறந்தவர்களை, சாவார் - இனிஇறக்கநின்றவர்கள், மூடி - (போர்வையால்) மறைத்து, சுமந்து - எடுத்துக்கொண்டு, தீ கொண்டு - (அந்த உயிரித்தஉடலை எரிப்பதற்கு) நெருப்பையும் எடுத்துக் கொண்டு, எழுவர் - புறப்பட்டுப்போவார்கள்; நன்றே காண் - (இவ்வுலக வியற்கை) நன்றாயிருக்கின்றமே! (எ - று.)

எறிப - பலர்பால்முற்று; ப - விருதி, எதிர்காலங் காட்டிற்று. உயிர் நீங்கிய உடம்பை 'செத்தார்' என உயர்தினையாக் கூறியது, இழிப்புப்பற்றி வந்த தீயாவழுவழைதி. நன்றே - இகழ்ச்சிக்கூறிப்பு. காண்-அசை. நன்றே காண் - நன்றாக ஆராய்ந்துபார் என்றமாம். 'சாவார்' என அவர்களது நிலையில்லாமையையும் விளக்கியவாறு.

பின்னிரண்டடியில் இனவெதுகை காண்க.

(ச)

உரு. கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றலறப்

பிணங்கொண்டு காட்டுப்பார்த் கண்டு—மணங்கொண்டண்

டுண்டுண்டுண் டென்னு முணர்வினுற் சாற்றுமே

டொண்டொண்டொ ணென்னும் பறை.

(இ - ள்.) சுற்றத்தார் - உறவினர்கள், கணம் கொண்டு - கூட்டமாகக் கூடி, கல் என்று அலற - கல்லென்ற ஒலி உண்டாக வாய்விட்டு அழாநிற்க, பிணம்-பிணத்தை, கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, காடு-நன்காட்டில், உய்ப்பார் - சேர்ப்பவர்களை, கண்டும் - (இவ்வுலகத்தில்) பிரதியகூமாகப் பார்த்திருந்தும், (யாக்கையின் நிலையாமையைக் கருதாமல்), மணம் செண்டு - கலியாணஞ் செய்துகொண்டு, ஈண்டு-இவ்வுலகத்தில், உண்டு உண்டு உண்டு என்னும் - (இன்பம்) உள்ளது உள்ளது உள்ளது என்றுகருதி மயங்குகின்ற, உணர்வினுள் - சிற்றறிவுடையவனைக் குறித்து, டொண் டொண் டொண் என்னும் - டொண் டொண் டொண் என்று ஒலிக்கிற, பறை-பிணப்பறை, ஈற்றும் - (அவ்வுடம்பின் நிலையாமையைத்) தெரிவிக்கும்; (எ - று.)

கணம் - வடசொல். சுற்றத்தார் - உரியசமயங்களில் வந்து சுற்றிநிற்பவர். கல்லென்று, டொண் டொண் டொண் - ஒலிக்கூறிப்பு. உண்டு உண்டு

உண்டு - துணிவுபற்றி மூன்றுமுறை அடுக்கிற்று; [கூன் - பொது - சச]. உய்ப்பார்த் கண்டும், உணர்வினாற் சாற்றும் - உயர்திணையில் ஐயுருபுதொக்க வழி இயல்பின்விகாரமாயின. ஏகாரம் - பிரசித்தியைக் காட்டிற்று.

பறை சாற்று மென்றது - தந்திரிப்பேற்றவணி; அப்பறையொலியால் யாக்கை நிலையின்மையை அறியலாம் என்றவாறு. (௫)

உகா. நார்த்தொடுத் தீர்க்கிலெ னன்றாய்ந் தடக்கிலென்
பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்
றோற்பையு ணின்று தொழிலறச் செய்தூட்டுங்
கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்.

(இ - ள்.) தோல் பையுள் நின்று - தோலினாலமைந்த பைபோன்ற உடம்பில் நின்று, தொழில் அற செய்து ஊட்டும் - தொழில்களை நிகுதியாகச் செய்து உண்பித்துவந்த, கூத்தன் - உயிராகிய கூத்தாடி, புறப்பட்டக்கால் - வெளிப்பட்டிச் சென்றுவிட்டால், — (அந்த உயிர் நீங்கிய உடம்பை), நார்தொடுத்து ஈர்க்கில் என் - கயிற்றினாற்கட்டி இழுத்துக்கொண்டு போனா லென்ன? நன்று ஆய்ந்து அடக்கில் என் - நன்றாகச் சுத்தஞ்செய்து அடக்கஞ்செய்தா லென்ன? பார்த்த உழி பெய்யில் என் - கண்டவிடத்திற் போகட்டுவிட்டா லென்ன? பல்லோர் பழிக்கில் என் - பலரும் கண்டு பழித்தா லென்ன? (எ - று.)

வருகிற உயர்வுதாழ்வுகள் ஒன்றுமில்லை என்றபடி. உயிர் உடம்பினுள் இருக்கும்பொழுது கண்டோர்வியக்கும்படி பலவகைத்தொழில்களைச் செய்வதனால், அதனை 'கூத்தன்' என்றார்; உநவகம். இருவினைக்குள்பப் பலவேறு வடிவெடுத்து இயங்குதல் உயிரினியல்பாதல் காண்க. உழி பார்த்து என மொழிமாற்றி, இடம்பார்த்த எனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். 'பார்த்துளிப் பெய்யில்' எனப்பாடங்கொண்டு - பூமியைத் தோண்டிப் புதைத்தா லென்ன? எனப் பொருள்கொள்வாரு முளர்; துளி = தள்ளி. "உறுப்புக் கந்தா முடன்கூடி யொன்றாயிருந்த பெரும்பை" எனக் தூண்டலகேசியிற் கூறினாற்போல; 'தோற்பை' எனப்பட்டது. உயிரை உயர்திணைச்சொல்லாற் குறித்தது, வடமொழிமுறைமைபற்றி. பார்த்துழி - தொகுத்தல்விகாரம். ஈர்க்கில், அடக்கில், பெய்யில், பழிக்கில் - எதிர்காலவினையெச்சங்கள்.

இச்செய்யுளில் முதலிரண்டடிகளில் ஆசிடையிட்டஎதுகையும், மூன்றாமடியில் இனவேதுகையுங் காண்க. (க)

ஏ.ள். படுமழை மொக்குளிற் பல்காலுந் தோன்றிக்
கெடுமிதோர் யாக்கையென் நெண்ணித்—தடுமாற்றந்
தீர்ப்பேய்யா மென்றுணருந் திண்ணறி வாளரை
நேர்ப்பார்யார் ிணிலத்தின் மேல்.

(இ - ள்.) படு மழை - பெய்கின்ற மழைநீரில் உண்டாகின்ற, மொக்குளிள் - குமிழிபோல, பல்காலும் - பலமுறையும், தோன்றி - உண்டாகி, தெடும் - (உடனே) ஆழிந்துபோந் தன்மையுள்ள, ஓர் யாக்கை இது என்று.

பால்.] ௩ - ஆம் அதிகாரம்.—யாக்கைநிலையாமை. . ௩௫

ஒருடம்பு இது வென்று, எண்ணி - நினைத்து, தமொற்றம் - (பிறவியில்) தமொறுவதை, யாம் - நாம், தீர்ப்பேம் - போக்கிவிடக்கடவோம், என்று உணரும்-என்று அறிகின்ற, தின் அறிவாளரை - உறுதியான அறிவை ஆளுத லுடைய பெரியோர்களை, தேர்ப்பார் - ஒப்பவர், நீன் நிலத்தின்மேல் - பெரிய பூமியில், யார் - யாவருள்? [எவரு மில்லை]; (எ - று.)

அக் கலங்காத அறிவுடையவரே யாவரினும் மேற்பட்டவ ரென்றபடி. மொக்குள் - தோன்றி வினாவிலழிதற்கு உவமம். 'ஓர்' என்பது - யாக்கை யின் இழிவைப் புலப்படுத்தும். அவரையொப்பவரில்லை யெனவே, அவரினும் மேம்படுபவரில்லையென்பது தானே அமையும். பிறந்து இறந்தழிவது உட லுக்கு இயல்பு என்று கருதவேண்டு மென்பார்; தோன்றிக்கெடுமிதோர் யாக் கையென்றெண்ணி' என்றார். யார் என்ற வினாவினைக் குறிப்புமுற்று, இன்மை குறித்து நின்றது. தமொற்றம் தீர்ப்பேம் - தறவுமேற்கொண்டு அந்நெறி யாற் பிறப்பற்று முக்திபெறக்கடவோம். தமொற்றம் - தொழிற்பெயர். மொக்குள் - முகுளம் என்னும் வடமொழியின் சினைவு.

முன்னிரண்டடி - உவமையணி. (எ)

உஅ. யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற

யாக்கையா லாய பயன்கொள்க—யாக்கை

மலையாடு மஞ்சபோற் றோன்றிமற் றாக்கே

நிலையாது நீத்து விடும்.

(இ - ள்.) யாக்கையை - உடம்பை, யாப்பு உடைத்து ஆ - உறுதியுடை யதாக, பெற்றவர் - (ஊழ்வினையாற்) பெற்றவர்கள், தாம் பெற்ற யாக்கை யால் - தாம் அடைந்த உடம்பினால், ஆய - பெறுவதற்கு உரிய, பயன் - (முத்தி யாகிய) பயனை, கொள்க - (அப்பொழுதே) தேடிக்கொள்ளக்கடவர்; (எ னென்றால்);—யாக்கை - உடம்பு, மலை ஆடும் மஞ்ச போல் - மலையின்மேல் அசைந்துகொண்டிருக்கிற மேகம்போல, தோன்றி-முன்னே காணப்பட்டு, ஆங்கே - அக்கண்டபொழுதிலேயே, நிலையாது - நிலைபெறாமல், நீத்து விடும் - உயிர் ஒழிந்துபோகப்பெறும்; (எ - று.)

மலையாமஞ்ச-உடம்பிற்குத் தொழிலால் உலாமை. யாப்பு - உறுப்புக் குறையின்மை, கோயின்மை, நினைத்த காரியத்தைச் செய்துமுடிக்கவல்ல வலிமை. 'யாக்கையா லாய பயன் கொள்க' எனவே, காலதாமதஞ் செய்ய லாகாது என்றதாம். ஆய, ய் - இறந்தகாலவிடைநிலை. மற்ற - வினை மாற்று. ஆங்கே - அவ்வாறே [அம்மஞ்சின் தோற்றம்போலவே] என்னு மாம். 'நீத்துவிடும்' என்றதில், விடு - துணிவுணர்த்ததும்.

பின்னிரண்டடி - உவமையணி. (அ)

உக. புன்னுனிமீம னீர்போ நிலையாமை யென்றெண்ணி

யின்னினியே செய்க வறவினை—யின்னினியே

நின்றா னிருந்தான் கிடந்தான் நன் கேளலறச்

சென்றா னெனப்படுத லால்.

(இ - ள்.) ‘இன்னினியே - இப்பொழுதே இப்பொழுதே, நின்றான் - (ஒருவன்) நின்றிருந்தான், இருந்தான் - உட்கார்ந்திருந்தான், கிடந்தான் - படுத்திருந்தான், தன் கேள் அலற-தனது சுற்றத்தார் கதறிப் புலம்பும்படி, சென்றான் - இறந்துபோனான்’, எனப்படுதலால் - என்று (உலகத்தவராம்) சொல்லப்படுதலால்,—புல் நுனிமேல் நீர் போல் - புல்லினது நுனியில் நிற்கின்ற பணிகீர்த்துளிபோல, நிலையாமை - (உடம்பு) நிலையில்லாமையை யுடையது, என்று—, எண்ணி - நினைத்து, இன்னினியே - இப்பொழுதே இப்பொழுதே, அறம் வினை - தருமகாரியத்தை, செய்க - (ஒவ்வொருவரும்) செய்யக்கடவர்; (எ - று.)

எடுத்தசரீரம் கணப்பொழுதிலே அழியு மியல்பின தாதலால், அதற் கிடையே தருமத்தை விரைந்துசெய்க வென்பது கருத்து.

முதலடி - உவமையணி.

‘உடம்பு’ என்பது, அதிகாரத்தால் வருவிக்கப்பட்டது. நிலையாமை யென, பண்பியைப் பண்பாக உபசரித்தார். இன்னினி - சிறிதுங் காலஞ் செல்லாமை குறித்துநின்ற இனி இனி என்னும் இடைச்சொல்லுக்கின் விகாரம். ஏகாரம் - தேற்றம். கேள் - கேண்மையென்னும் பண்பின் அடி; கேளீர்க்குப் பண்பாகுபெயர். (க)

௩௦. கேளாதே வந்து கிளைகளா யிற்றோன்றி

வாளாதே போவரான் மாந்தர்கள்—வாளாதே

சேக்கை மரனொழியச் சேணீங்கு புட்போல

யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து.

(இ - ள்.) மாந்தர்கள் - மனிதர்கள்,—கேளாதே வந்து - (‘வரலாமா?’ என்று) கேளாமலே வந்து, கிளைகள் ஆய் - உறவினராய், இவ் தோன்றி - குடும்பத்திற் பிறந்து, (சிறிதுகாலமிருந்து),—சேக்கை - (தமது) கூடுகள், மரன் ஒழிய - மாங்களில் தங்கும்படி (அவற்றை விட்டு), வாளாதே - சும்மா [சொல்லாமலே], சேண் நீங்கு - நெடுந்தூரம் ஆகாயத்தில் நீங்கிப் பறந்து போகின்ற, புள் போல - பறவைகள் போல, யாக்கை-உடம்பை, தமர்க்கு - உறவினர்க்கு, ஒழிய நீத்து - (தம்மினின்று) நீங்கும்படி வைத்துவிட்டு, வாளாதே - சொல்லாமலே, போவர் - இறந்துபோய்விடுவார்கள்; (எ-று.)

பறவைகள் தமதுவிரும்பத்தின்படி மரங்களில் வந்து சேர்வதும் விட்டுச் செல்வதும் போல, மனிதர் முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினைவசத்தால் ஒருகுடியிற் பிறத்தலும் இறத்தலும் மடைவ ரென்றபடி. “குடம்பை தனித் தொழியப் புட்பறத் தந்தே, உடம்போ டியிரிடை நட்பு” என்னுந் திருக்குறளோடு இதனை ஒப்பிடுக. கிளை - உவமவாதுபெயர். சேக்கை - தங்குமிடம். மரன் - போலி. தமர் - தம்மவர். வாளா - இடைச்சொல்; து - சாரியை; ஏ - இகைநிறை. ஆல் - அசை. உவமையணி. (௧௦)

ச - ஆம் அடிகாரம்.—அறன்வலியுறுத்தல்.

அஃதாவது - நிலைபெறுதலில்லாத செல்வம் இளமை யாக்கை என் னும் இவைபோ லாகாமல் நிலைபெற்றுச் செல்வம் முதலியவற்றால் அவசியஞ் செய்யவேண்டியவதாய் இம்மை மறுமைவீடு என்னும் மூன்றையும் தருவதான தருமம் மந்தைப் பொருள் இன்பங்களினும் உறுதியுடையதாயிருக் குத் தன்மையை வற்புறுத்திக் கூறுவது. அடிகாரமுறைமையும், இதனாலே விளங்கும். “சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும், அறத்து வழிப்பேஉந் தோற்றம் போல” என்றார் புறநானூற்றிலும்.

ஈசு. அகத்தாரே வாழ்வாரென் றண்ணுந்து நோக்கிப்

புகத்தாம் பெறாஅர் புறங்கடை பற்றி

மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத்

தவத்தாற் தவஞ்செய்யா தார்.

(இ - ள்.) மேலை தவத்தால் - முற்பிறப்பிற்செய்த தவத்தினால், தவம் செய்யாதார் - (பிற்பிறப்பில்) தவத்தைச் செய்யாதவர்கள்,—(மறுபிறப்பில் வறுமையடைந்து),—அகத்தாரே வாழ்வார் என்று - ‘இவ்வீட்டிலுள்ளவர் களே செல்வமுடையவர்கள்’ என்று எண்ணி, அண்ணுந்து நோக்கி - (அவ் வீட்டின் உபரிசை முதலிய சிறப்புக்களைத்) தலையெடுத்துப்பார்த்து, (அத னுள்ளே இரத்தற்கு றுழையத்தொடங்கி), புக தாம் பெறார் - (வாயில்காவ லாளர்களால் தடுக்கப்பட்டுத்) தாம் உள்ளே றுழையப்பெறாதவர்களாய், புறங்கடை பற்றி - வாயிற் புறத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாம் மிக வருந்தி இருப்பர் - தாம் மிகவும் வருத்தமுற்றிருப்பார்கள்; (எ - று.)

பிற்பிறப்பில் தவஞ்செய்த முற்பிறப்பில் தவம் இல்லையாயின் கூடா தாதலால், ‘மேலைதவத்தால் தவஞ்செய்யாதார்’ என்றார்; “தவமுந் தவ முடையார்க் காகும் அவம் அதனை, அஃதிலார் மேற்கொள்வது” என்றார் திருக்குறளிலும்; அக்குறளினுரையிற் பரிமேலழகர் ‘பரிசயத்தால் அறிவும் ஆற்றலும் உடையராய் முடிவுபோக்கலின் தவமுடையார்க்கு ஆகுமென் றும், அஃது இல்லாதார்க்கு அவையின்மையின் முடிவுபோகாமையின் அவ மாமென்றும் கூறினார்’ என உரைத்ததை இவ்விடத்திற்கும் கொள்க. இனி, மக்கட்பிறப்புக்குஏற்ற தவத்தோடு கூடிச் செல்வத்துக்குத் தவம்பண்ணாதவ ரென்றமாம். அகத்து ஆரே வாழ்வார் எனப் பிரித்து, இவ்வீட்டினுள் வாழ் பவர் யாவரோதாம்? என உரைத்தலும் பொருந்தும். இவ்வாறு பலபிறப்புக் கனெடுத்து அலையவேண்டாதபடி செல்வத்தினிடத்தும் உடம்பினிடத்தஞ் செய்யும் பற்றுக்களை ஒழித்து இளமையிலேயே தறத்து அதற்குஉரியஅறங் களில் வழுவாதொழுதிப் பேரின்பம்பெறவேண்டு மென்றவாறு. அண்ணு ந்து, அண்ணு - பகுதி. கடைப்புறம் - புறங்கடைஎனப் பின்முன்னாக மாறி வந்தது, இலக்கணப்போலி. ‘ஏ’ இரண்டில், முன்னது - பிரிநிலை; பின்னது - இரக்கத்தோடு தேற்றம். மேலை, ஐ - சாரியை தாம் - அசை. அளபெடை, செய்யுளிகை நிறைக்கவந்தது. தவம்-தபஸ் என்னும் உடமொழியின் திரிபு.

இப்பாட்டு - இந்நவகற்புன்னிசைவேண்பா; மேல் ஈசு - ஆம்பாட்டிம்அது.

௩௨. ஆவாநா மாக்க நசைஇ யறமறந்து

போவாநா மென்னுப் புலைநெஞ்சே—யோவாது

நின்றுஞற்றி வாழ்தி பென்னுநின் வாழ்நாள்கள்

சென்றன செய்வ துரை.

(இ - ள்.) புலை நெஞ்சே-அற்பத்தன்மையையுடைய மனமே! (நீ), ஆக் கம் நசைஇ - (அணுவளவும்கிலையில்லாத) செல்வத்தை விரும்பி, 'நாம் ஆவாம் - நாம் மேன்மேலும் செல்வமுடையவராவோம்: நாம் அறம் மறந்து போவாம் - நாம் (அச்செல்வஞ்செல்வாதற்குக் காரணமாகிற்) தருமத்தை விடக்கடவோம்,' என்று - என்றுஎண்ணி, ஓவாது நின்று - (சிறிதும்) ஓய் வில்லாமல் நின்று, உருற்றி-(அச்செல்வஞ்சம்பாதிக்கப் பலவாறு) முயன்று, வாழ்தி எனினும் - வாழ்வாயானாலும், நின் வாழ்நாள்கள் - உனது ஆயுள் நாட்கள், சென்றன - கழிந்துவிட்டன; செய்வது உரை - (இனி நீ) செய் வதைச் சொல்; (எ - று.)

தான் உள்ள காலமெல்லாந் செல்வத்தையே விரும்பி ஒடியோடிச் சம் பாதித்துக் காத்துவைத்துச் சிறிதந் தருமஞ்செய்யாமலே அந்நிமிநிலையடையும்பொழுது தன்மனத்தேநோக்கித் தானே 'இனி யாதுசெய்வாய்?' என்று இரக்கத்தோடு ஒருவன் சொன்னதாகச் செய்யப்பட்டது இச்செய்யுள் என அறிக. ஆவான்பது அந்தோ எனப் பொருள்படும் இரக்கக்குறிப் பிடைச்சொல் எனக் கொண்டு உரைக்குமிடத்து, அதனையடுத்துள்ள 'நாம்' என்றது நின்று வற்றும்.

“ஆதநா மென்னு மவர்” என்ற நாலடியாரிலும், “ஆது மென்னு மவர்” என்ற திருக்குறளிலும், “ஆதம்” என்பது-மேலாகக்கடவோமென்று பொருள்படிக் காண்க.

ஆக்கம் - தொழிற்பெயர்: ஆகுதல்; இது - இங்கு, இம்மையில் மேன்மையாவதற்குக் காரணமான செல்வத்துக்கு, காரியவாகுபெயர். விரும்ப மெனப்பொருள்படுகிற 'நசை' என்ற பெயர்ச்சொல், விரும்பியென வினையெச்சப்பொருள்படுத்தற்பொருட்டி, 'நசைஇ' என அளபெடுத்தது; இது - கோல் லிசையளபெடை. நசைந்து என்ற வினையெச்சம் நசைஇ என விகாரப் பட்டு அளபெடுத்த தென்பர் ஒருசாரார். என்ன என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சமாகக்கொண்டு இச்செய்யுட்கு வேறுகருத்த அமைய உரைகூறுதல் சிறவாமையை உய்த்துணர்க. புலை - பண்புப்பெயர்: புல்லு-முறையே பகுதி விருதின. மறந்துபோவாம் என்பதில், போ - துணிவுப் பொருளைக் காட்டிற்று. (உ)

௩௩. வினைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய வுயிரா

மணத்தி னழியுமாம் பேதை—நினைத்ததனைத்

தொல்லைய தென்றுணர் வாரே தடுமாற்றத்

தெல்லை யிகந்தொருவு வார்.

பால்.]

ச - ஆம் அதிகாரம்.—அறன்வலியுறுத்தல்.

(இ - ள்.) பேதை - அறிவில்லாதவன்;—வினை பயன் வந்தக்கால் - (தான் முற்பிறப்பிற் செய்த) தீவினையின் பயனாகிய துன்பம் வந்து நோர்ந்தால், (ஊழ்வினைப்பயனென்று எண்ணியிராமல்), வெய்ய உயிரா - கடுமையாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, மனத்தின் - மனத்திலே, அழியும்-வருந்துவான்; அதனை - அத்துன்பத்தைப்பற்றி, நினைத்து - ஆலோசித்து, தொல்லையது என்று உணர்வாரே - முற்பிறப்பின் தீவினையால் வந்த தென்று தெரிந்து கொள்பவர்கள்தாமே, தமொற்றத்து எல்லை இகந்து ஒருவ்வார் - சம்சாரதுக்கத்தின் எல்லையை விட்டுநீங்குவார்கள்; (எ - று.)

பழவினையால்வந்ததென்று அறிந்தவர், இனிவரும்பிறப்பில் அவ்வாறு துன்பமநேரிடாமல் இன்பமநேரிடும்படி அதருமத்தைவிட்டுத் தருமத்தையே செய்து பேறுபெறவ ராதலால், ‘உணர்வாரே தமொற்றத் தெல்லையிகந்தொருவ்வார்’ என்றார். வந்தக்கால் - எதிர்கால வினையெச்சம். வெய்ய - வெம்மையென்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்த குறிப்புவினையெச்சம்; பைய மெல்ல என்பனபோல: இது - இங்கு, வினையுரியாய் நின்றது. இனி, வெம்மையுடையனவாக என, பல்விற்பாற் குறிப்புமுற்றெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். வெய்யஉயிர்த்தல் - குடாக மூச்சு விடுதல். மனத்தின், இன் - எழனுருபு. ஆம் - அசை. தொல்லை - பண்புப்பெயர். ஏ-பிரீதியோடு தேற்றம். பேதை என்னும் பண்புப்பெயர், அறிவிலானுக்குப் பண்பாகுபெயர்; பேதைமையாவது - யாதும் அறியாமை. (ங.)

ஙச. அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற் பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க—சுரும்பூர்ந்த சாறுபோற் சாலவும் பின்னுதவி மற்றதன் கோதுபோற் போரு முடம்பு.

(இ - ள்.) அரும் பெறல் யாக்கையை - அருமையாகிய பெறுதலையுடைய மனிதசரீரத்தை, பெற்ற - அடைந்த, பயத்தால் - பயனால், பெரும் பயனும்-பெரியபயனான தருமத்தையும், ஆற்றவே-மிகுதியாகவே, கொள்க-செய்துவைத்துக்கொள்ளக்கடவர்; உடம்பு - மனிதசரீரம்,—சுரும்பு ஊர்ந்த சாறு போல் - கரும்பானது (தன்னைப் பக்குவமாக ஆலையில்வைத்து ஆட்டினவர்கட்குத்) தன்னிடத்திற் பொருந்திய சாற்றை(க்கொடுப்பது)போல, சாலவும் - மிகவும், பின் - மறுமைக்குவேண்டிய அறமாகிய பயனை, உதவி-(தன்னை நல்வழியில் உபயோகப்படுத்தியவர்கட்குக்) கொடுத்த, மற்று - பின்பு, அதன் கோது போல் - அக்கரும்பினது சக்கை போல, சீபூகும் - நீங்கிப்போம்; (எ - று.)

அரும்பெறல்யாக்கை என்பது-வடமொழிநடை; பெறலருயாக்கையென்று மாற்றி உரைப்பினும் அமையும். எல்லாப்பிறவிசுள்ளும், அறஞ் செய்து நகந்தி பெறுதற்குக் காரணமான மனிதனுன்மத்தைப் பெறுதல், முற்பிறப்பின் மிக்க நல்வினையா லன்றிக் கூடாது என்பது ‘அரும்பெறல் யாக்கை’ என்றார்; ‘அரிதரிது மானிடராதவர்கட்கு நான் குறியாகியவாரும்.

4542a

“வினைபலவலியினாலேவெறுவேறியாக்கையாகி, நனிபலபிறவிதன்னுள் துன்புறு உம்பல்லுயிர்க்கு. மனிதரினரிபதாருந்தோன்றுதல்தோன்றினாலும், இனியவைநுகரவெய்தஞ்செல்வமுமன்னதேயாம்,” “உயர்குடிநனிஉள் தோன்றல் ஊனமில்லாக்கையாதல், மயர்வறுகல்விகேள்வித்தன்மையால் வல்லராதல், பெரிதுணரறிவேயாதல் பேரறங்கோடலென்றாக், கரிதிவை பெறுதலேடா பெற்றவர்மக்களென்பார்” என்னும் லளையாபதீச்செய்யுள்க ளாலும், மனிதசன்மத்தின்பெறலருமைஉணர்க. “மக்களுடம்புபெறற்கரிது பெற்றபின், மக்களறியு மறியரிது—மக்க, ளறிவறிந்தாரென்பா ரறத்தின் வழுவார், நெறிதலை நின்றொழுதுவார்” என்னும் அறநெறிக்காரத்தையுக்கா ண்க. அய்வுடம்பைக்கொண்டு மறுமைக்கு உறுதி செய்துகொள்ளாதவர் அச்சரீரத்தைப் பெற்ற பயனை இழப்ப ராதலால், ‘யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தாற் பெரும்பயனு மாற்றவே கொள்க’ எனப்பட்டது.

சாறு - ஸாரம்என்னும் வடமொழியின் திரிபு; ரஸம். கோது-அஸாரம். பின் - பின்னுக்கு [மறுமைக்கு] உதவும் பயனுக்கு ஆதபெயர்; இடைச் சொல், நெய்நீதன்மைப்பட்டது. பயன் என்று நிறுத்தாமல் ‘பெரும் பயன்’ என்றது. துறவறமென்று தோன்றுதற்கு.

பின்வாக்கியம் - உலாநாயணி.

பின்னிரண்டடியில் இளவெதுகை காண்க.

(ப)

நூ. கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்

துரும்பெழுந்து வேங்காற் றுயராண் டெழுவார்

வருந்தி யுடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்

வருங்காற் பரிவ திலர்.

(இ - ன்.) கரும்பு - கரும்பை, சிறு காலே - (பதன் அழிதற்கு) முன் காலத்திலேயே, ஆட்டி - (ஆலையில் வைத்து) ஆட்டி, கட்டி - (அதன் இராசத் தினாலாகிற்று) வெல்லக்கட்டியை, கொண்டார் - கொண்டவர், — தரும்பு - (அதன்) சக்கை, எழுந்த மேம் கால் - (நெருப்பிற்) பொருத்தி எரியும்பொ முது, ஆண்டு - அபவிடத்தில் (அதனைக்கண்டு), தயர் உழுவார் - துன்பப் படமாட்டார்; (அதுபோலவே), வருந்தி - (விரதம் முதலியவற்றால்) வருத்த முற்று, உடம்பின் பயன் கொண்டார் - சரீரமெடுத்ததன் பயனாகிய தரு மத்தைச் செய்துவைத்துக்கொண்டவர்கள், — கூற்றம் வரும் கால் - யமன் (உயிரைக்கொண்டுபோதற்கு) வரும்பொழுது, பரிவது இலர் - (அய்வுடம் பின் ஆழிவைப்பற்றி) வருந்துதலிலராவர்; (எ - று.)

உடம்பினாலாகிய அறப்பயனாவது - துறந்து தவஞ்செய்தல். சிறுகாலே என்பது - அற்பகால மென்னும் பொருளுள்ளதாய், முற்காலத்தைக்குறித் தது; “சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச சேவித்து” எனப் பெரியார் பாசுரத் திலும் காண்க. கரும்பை ஆட்டிச் சாற்றைக்கொண்ட பின்பு அதன் கோது களின் கூட்டத்தை எரித்தல் இயல்பு. கரும்பு - உடம்புக்கும், அதனை ஆட் டிதல் - விரதங்களால் உடம்பைவருத்துத்தற்கும், கருப்பஞ்சாற்றுக்கட்டி உட

ம்பின் பயனுக்கும், சிறகூலை - இளமைப்பருவத்தக்கும், கருப்பங்கட்டிகொண்டார் - யாக்கைப்பயன்கொண்டவர்க்கும், திரும்பெழுந்துவேதல்-யமன் வரவினால் உடம்பு அழிதற்கும், கருப்பங்கட்டிகொண்டார் துயருழுவாமை-யாக்கைப்பயன்கொண்டவர் வருந்தாமைக்கும் உவமை யெனக் காண்க. வேம்=வேகும்;செய்யுமெனெச்சவீற்றுயிர்மெய்சென்றது:[நன்-வினை-உஉ.]

உபமான உபமேயங்களைப் பிம்பப்பிபதிபிம்பபாற் தோன்றத் தனித் தனிவாக்கிபமாக சிறுத்தி, அவற்றின் இடையில் உவமவுருபுகொடாமற் கூறியதனால்,இப்பாட்டு - எடுத்துக்காட்டுவவையணி; வடனாலார் திருஷ்டாந் தாலங்கார மென்பர். (இ)

நக. இன்றுகொ ளன்றுகொ ளென்றுகொ ளென்னுது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
யொருவுமின் றீயவை யொல்லும் வகையான்
மருவுமின் மாண்டா ரறம்.

(இ - ள்.) (யமன்வருவது), இன்றுகொல் - இன்றைக்கேயோ? அன்று கொல் - அன்றைக்கோ? என்றகொல் - என்றைக்கோ? என்னுது - என்று சந்தேகப்படாமல், கூற்றம் - யமன், பின்றையே நின்றது - (உயிரைக்கொண்டுபோதற்பொருட்டுப்) பின்னேயே வந்த மறைந்த நிற்கின்றது, என்று எண்ணி - என்றுநினைத்து, தீயவை - பாவச்செய்கைகளை, ஒருவுமின் -(செய்யாமல்) நீக்குங்கள்; மாண்டார் - மாட்சிமைப்பட்ட முனிவர் முதலியோர் (தூல்களிற் கூறிய), அறம் - தருமத்தை, ஒல்லும் வகையால் - (உங்களாற்) கூடியமட்டில், மருவுமின் - செய்யுங்கள்; (எ - று.)

இன்று, அன்று என்றது - இளமை முதுமைகளை. கொல் - ஐயம். பின்றை - இங்கே, பின்னிடைத்தைக் குறித்தது. 'மாண்டாரறம்' என்றதில், தொக்குளிற ஆதனுருபு - செய்யுட்கிழமைப் பொருளது; "பற்றற்றன் பற்ற" என்ற திருக்குறளிற் போல. திருக்குறளில் 'அறன்வலியுறுத்தல்' என்ற அதிகாரத்தில் "ஒல்லும்வகையா னறவினையோவாதே, செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்" என்றதும், அதனுரையிற் பரிமேலழகர் 'இயலுந்திற மாவது - இல்லறம் பொருளளவிற்கு ஏற்பவும், துறவறம் யாக்கைநிலைக்கு ஏற்பவும் செய்தல்' என்றதும், இங்கு அறியத்தக்கவை. தீயவை ஒருவுமின்-தீச்செயல்களினின்று நீக்குங்கள் எனினுமாம். (சு)

நஎ. மக்களா லாய பெரும்பயனு மாயுங்கா
லெத்துணையு மாற்றப் பலவாறாற்—றெக்க
வுடம்பிற்கே யொப்புரவு செய்தொழுகா தும்பர்க்
கிடந்துண்ணப் பண்ணப் படும்.

(இ - ள்.) ஆயும் கால் - ஆராயுமிடத்து, மக்களால் ஆய - மனிதசரீர்தாலாகிய, பெரும் பயனும் - சிறந்த பயன்களும், எத் துணையும் - எவ்வளவீனும், ஆற்ற பல ஆனால் - மிகவும் அநேகங்களதவினால்,—தொக்க-(முற்

பிறப்பின் புண்ணியத்தினால் அருமையாகக் கிடைத்த, உடம்பிற்கே - சரீரத்துக்கே, ஒப்புரவு - உபயோகமாகின்ற காரியக்களே, செய்து ஒழுகாது - செய்துகொண்டிராமல், (அய்வுடம்பைக்கொண்டு),—உம்பா கிடந்து—மேலுலகத்தில் இருந்து, உண்ண - (பேரின்பத்தை) அனுபவிக்கும்படி, பண்ணப்படும் - (நல்ல தருமங்களையே) செய்யவேண்டும்; (எ - று)

இனி, தொக்க-பொருத்திய என்றமாம்; பொருந்துதல் - ஏழுநாதுக்களுக்கடி ஒன்றுதல். மக்கள் - இங்கு, உவர்களுடம்புக்கு முதலாகுபெயர். உம்மைகள் இரண்டனும், முன்னது-உயர்வுசிறப்பு; பின்னது-முற்றுப்பொருளது. ஆனால் என்ற எதிர்காலவினையெச்சம். இங்குத்தேற்றப்பொருள்பட்டு நின்றது; இவ்வாறு வடதுலாளுக்கு சிறுபான்மை உண்டு. ஏ - பிரிநிலை. உம்பர் என்றது, முத்தியுலகத்தை. பண்ணப்படும்-ஒருவகைவியங்கோள்; செயப்பாட்டுவினைமுற்றாகவுங் கொள்ளலாம். அப்பொழுது, 'அறம்' எனவருவிச்சு. உடம்புக்கு ஆன ஒப்புரவுகள் - உண்ண உடுக்கப் பூசு முடிக்கச் செய்பவை.

முதலிரண்டடிகளில் இரண்டுநாது காண்க.

(எ)

நாடி. உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி

யிறப்ப நிழற்பயந் தா ஆங் - உறப்பயனும்

தான்சிறி தாயினுந் தக்காரகைப் பட்டக்கால்

வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.

(இ - ள்.) உறக்கும் துணையது - மிகச்சிறிய அளவுள்ளதாகிய, ஓர் ஆலம் வித்து - ஆலமரத்தின் ஓர் விதை, ஈண்டி-பளர்ந்த, இறப்ப-மிகவும், நிழல் - நிழலை, பயந்தாங்கு - தருதல் போல,--தான் சிறிது ஆயினும் - (தானஞ்செய்யப்பட்டபொருள்) தான் மிகச்சிறியகாயிருந்தாலும், தக்காரகை பட்டக்கால் - தகுதியுடைய ஸக்பாத்திரங்களின் கையிற் சேர்த்தால், வான் சிறிது ஆ - (மிகப்பெரிய) ஆகாயமும் சிறியதென்னும்படி, அறம் பயனும் - தருமத்தின் மேலான பயனை, போர்த்துவிடும் - பரப்பிவிடும்; (எ-று.)

உலமையணி.

“பார்த்தெதிர், வியந்தவர் வெருக்கொள விசம்பிடுனாங்கினு, னுயர்ந்த வர்க்குதவிய வுதவி யொப்பவே” எனக் கம்பர் கூறியிருத்தலுங் காண்க. “தெள்ளிய ஆலின் சிறுபழத்தொருவிதை, தெண்ணீர்க்கயத்துட் சிறுமீன் சினையினும், நுண்ணிதே யாயினு மண்ணல் யானை, அணிதேர் புரவி ஆட் பெரும்பூடையொடு, மன்னர்க் கிருக்க நிழலா ரும்மே” என்னும் நறுந் தொலைக்கையுளும், இங்கே பார்க்கத்தக்கது. “இனைத்துணைத் தென்ப தொன்றில்லை விருந்தின், துணைத்துணை வேள்விப் பயன்” என்ற திருக்குறளின் உரையிற் பரிமேலழகர் ‘பொருளளவு “தான்சிறிதாயினுந் தக்காரகைப்பட்டக்கால், வான்சிறிதாப்போர்த்துவிடும்” ஆகலின், இனைத்துணைத் தென்பதொன்றில்லை யென்றுங் கூறினார்’ என்றதையும் நோக்குக. உறக்குந்துணையது - கிள்ளியெடுக்கும் அளவுள்ளது; “உகிர்ப்புரைபுக்கோர்தம்மையுகிர்களாலுறக்குமுன்றி” என்ற கம்பராமாயணமும் காண்க. தகுதி-

ஞான ஒழுக்கங்களால் வரும் உயர்வு. அகற்சியில் தனக்கு ஒத்ததும் மிக்கதும் வேறு இல்லாத தாதலால், வானை எடுத்துக் கூறினார்.

ஆலம்வித்து, ஆம் - சாரியை, பயந்தாஅங்கு - செய்யுளிகை நிறைக்க வந்த அளபெடை. அறப்பயனும், உம்மை - அசைகிலை, உயர்வுசிறப்புமாம். சிறிதாயினும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. போர்த்துவிடம் என்றதில், 'விடு' என்றது - துணிவுணர்த்தாம்.

(அ)

நகூ. வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றிம வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.

(இ - ள்.) வைகலும் - தினந்தோறும், வைகல் - பொழுது கழிதலை, தம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல் வைத்து - தமது ஆயுள்நாளிலே கழிதலாக வைத்து. வைகலை உணராதார் - நாள் கழிதலின் உண்மைநிலைமையை அறியாதவர்கள்.—வைகலும் - தினந்தோறும், வைகல்-நாள்கழிதல், வர - வந்து கொண்டேயிருக்க, கண்டும் - (அதனைப்) பிரதியகூழமாகப் பார்த்திருந்தும், அஃது உணரார் - அதன் உண்மையை அறிந்த (இரங்கி விரைந்து) அறஞ் செய்யாதவர்களாய், வைகலும் - தினந்தோறும், வைகலை - ஆயுள்கழிதலை, வைகும் என்று - (மேன்மேல்) இருக்கிறதென்று எண்ணி, இன்புறுவர்-மகிழ்ச்சியடைவர்; (எ - று.)

வந்த சொல்லும் பொருளுட் பின்னும் பலமுறை வந்ததனால், இது - சொற்பொருள் பின்வருநிலையான; உடதுவார் உடையவருந்தீதீபக மென்பர்: "சொல்லாக சொல்லிற் பயனுடைய சொல்லறச், சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்" என்ற திருத்தியுளின் உரையில், பரிமேலழகர் 'சொல்லின் என்பது, இருவழியும் மிகையாயினும், சொற்பொருட்பின்வருநிலையென்னும் அணிநோக்கி வந்தது; "வைகலும்வைகல்வரக்கண்டும்" என்பதுபோல' என இப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டினர்.

வைகல் என்றது - நாள்கழிதற்குக் காரணமான சூரியோதய அஸ்தமனங்களே. சிந்தாமணியில் "வைகல நாளும்வைகின்றே" என்றதற்கு, 'நாள்கள்தோறும் நாள் கழியாநின்றது' என நச்சினார்க்கினியர் உரைத்ததும், இங்கு உணர்த்தக்கது.

முதலடியில் ஆய்தம் மெய்ப்போல் ஒலித்தது: அலகிட்டிக்காண்க. (க)

சு0. மான வருங்கல் நீக்கி யிரவென்னு

மீன விளிவினுல் வாழ்வெனம்—லீனத்தா

லூட்டியக் கண்ணு முறுதிசேர்ந் திவ்வுடம்பு

நீட்டித்து நிற்கு மெனின்.

(இ - ள்.) ஈனத்தால் - இழிவான தொழில்களினால், ஊட்டியக்கண்ணும் - உணவு முதலியவற்றைக் கொடுத்து வளர்த்தவிடத்தும், இ உடம்பு-

இந்த உடம்பு, உறுதி சேர்ந்து - வலிமையை அடைந்து [வரவர வலிமை தளர்ந்து அழியாமல்], நீட்டித்து நிற்கும் எனின்-பலஊழிகாலம் நிலைபெற்று நிற்குமானால்,—மானம் அருங்கலம் நீக்கி - மானமாகிய பெறுதற்கரிய ஆபரணத்தை விட்டு, இரவு என்னும்-பிச்சையெடுத்தலாகிய, ஈனம் இளிவினல்-மிக்க இழிவைத்தருந் தொழிலினல், வாழ்வேன் மன்-உயிர் வாழ்வேன்; (எ-று.)

நிலையில்லாத உடம்பைக் காத்தற்பொருட்டு இழிவான காரியங்களைச் செய்தல் வீண், நிலையான உயிரைக் காத்தற்கு வேண்டிய தருமங்களைச் செய்வதே நலம் என்று கருத்து. எவ்வளவு காப்பாற்றினாலும் உடம்பு நீட்டித்து நிற்பதில்லை யாதலால் அதற்காக மானத்தை விட்டு யாசித்து வாழேனென்னும் பொருளைத் தருவதனால், மன் (இடைச்சொல்) - ஒழியிசைப்பொருளில் வந்தது. மற்றை ஆபரணங்கள் போல உடம்புக்கே அழகு செய்யாமல் உயிர்க்கு நன்மை செய்தலால், மானத்தை 'அருங்கலம்' என்றார்; அன்றியும், மற்றை அணிகளை இழந்தால் மீண்டும் பெறுதல்கூடும், மானத்தை இழந்தால் மீண்டும் பெறலாகாது என அறிக.

'மானவருங்கலம்' என்றது, உருவகவணி. ஈன இளிவு - ஒரு பொருள் பன்மொழி. "இலமென்னும் வன்மையின் வன்பாட்டில்," "இன்னாமை வேண்டி னிரவெழுக" என்பராதலால், 'இரவென்னும் ஈன இளிவு' எனப் பட்டது. ஊட்டியக்கண் - கண்ணீற்று எதிர்கால வினையெச்சம்; ஊட்டு-உண் என்பதன் பிறவினை. (க0)

௫ - ஆம் அதிகாரம்.—தூய்தன்மை.

இதற்கு - இரட்டுறமொழிதலால், தூய்து அன்மை எனப் பிரித்து - (மனிதசரீரத்தின்) சுத்தமுடையதல்லாத தன்மையைக் கூறுவ தென்றும்; தூய்தன்மை எனப் பிரித்து - (அவ்வுடம்பை விரும்பாத) சுத்தமான தன்மையென்றும் பொருள் கொள்க. முறையே எழுவாய்த்தொகாநிலைத்தொடரும், பண்புத்தொகைநிலைத்தொடருமாம். 'தூய்தன்மை' என்று பாடமாயினும் - தூயது அன்மை, தூய தன்மை எனப் பிரித்து இவ்வாறே பொருள் படும், தூய தன்மை - குறிப்புப்பெயரெச்சத்தொடர். மனத்தை மயக்கி நல்ல அறத்தைச் செய்யவொட்டாமற் பெரும்பாலும் கெடுப்பது மகளி ருடம்பே யாதலால், அதனிடத்து விருப்பத்தை ஒழித்து அறத்தில் மனத்தைச் செலுத்துதற்பொருட்டு, அவர்களது உடம்பின் இழிவை எடுத்துக் கூறுதலால், இவ்வதிகாரம் அறன்வலியுறுத்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

சுக. மாக்கேழ் மடநல்லா யென்றற்றுஞ் சான்றவர்

நோக்கார்கொ னொய்யதோர் துச்சிலை—யாக்கைக்கோ

ரீச்சிறு கன்னதோர் தோலறினும் வேண்டுமே

காக்கை கடிவதோர் கோல்.

(இ - ள்.) ‘மா-அழகையும், கேழ் - ஒளியையும், மடம் - இளமையையும், நல்லாய் - நற்குணத்தையுமுடைய மக்கையே!’ என்று அரற்றும் - என்று (மகளிரைக்கண்டு காழுற்று) வாய்விட்டு இரங்குகின்ற, சான்றவர் - பெரியோர், நொய்யது - அற்பகுணமுள்ளதாகிய, ஓர் - ஒரு, தச்சிலை - உடம்பின் இழிவை, நோக்கார்கொல் - ஆராய்ந்து பாரார்களோ? (எனென்றால்),—யாக்கைக்கு-அவ்வுடம்பில், ஓர் ஈ சிறகு அன்னது - ஈயினது ஒரு பக்கத்துச் சிறகி னளவான, ஓர் தோல் - மிகவுஞ்சிறிய தோல், அறினும் - அறுபட்டுப்போனாலும். காக்கை கடிவது - (அப்புண்ணைக்குத்ததற்கு வருகின்ற) காக்கையை அடித்துவிடுவதற்கு, ஓர் கோல் - ஒருகொம்பு, வேண்டமே - வேண்டியிருக்குமே! (எ - று.)

இவ்வளவு அருவருப்புக்கு இடமான உடம்பை அழகியதாகக் கண்டு விரும்புதல் பெரியோர்கொள்கையன்று என்பது கருத்தது. சான்றவர் - நற்குண நல்லொழுக்கங்களால் நிறைந்தவர்; மகளிரை விரும்பிப் புகழ்கின்ற புல்லறிவாளரை இங்கே ‘சான்றவர்’ என்றது - பரிகாசத்துக்குச்சொன்ன எதிர்மறையிலிருக்கலை; வடநூலார் ‘விபரீதலக்ஷண’ என்பர்: இது, பிற துறிப்பில் அடங்குர். அசுத்தியைக் கண்டிருப்பாராயின் இங்ஙனம் காழுற்று அரற்றார் என்றற்கு, ‘நோக்கார்கொல்’ என்றார்.

தச்சில் - தங்குமிடம்; உயிர்தங்கு மிடமாகிய உடம்பை இங்கே குறித்தது. ‘புக்கில்’ என்ற பாடத்துக்கும் பொருள் இதுவே. யாக்கைக்கு, குவ்வுருபு - கொள்ளுதற்பொருளதாகாமல் இடப்பொருளாதலால், உருபு மயக்கம். ஈச்சிறகு - மிக்கசிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டியதோர் அளவை. கொல் - வினாவோடு இரக்கம். உம் - இழிவுசிறப்பு. எகாரம் - இகழ்ச்சி.

ஒன்று + தச்சில் = ஓர் தச்சில்; ஓர், ஓர்தோல், ஓர்கோல் என்பனவும் இய்வாறே. இதனால், ‘ஒன்று இரண்டு என்னும் எண்கள் ஓர் ஈர் என நிற்பது வருமொழிமுதலில் உயிர்வருமிடத்தே’ எனவும், ‘முதல்கீளாது உகரம் பெற்று ஒரு இரு என நிற்பது மெய்வருமிடத்தே’ எனவும், ‘இவை மாறுபடவரின் வருவாய்’ எனவும் சிலர் கூறுவது நியதியன்று. ஆனது பற்றியே, தொல்காப்பியத்தில் அக்காலத்தப்பெரும்பான்மைவழக்குப்பற்றி அங்ஙனம்கூறியிருந்ததை நன்னூலார் இறுந்தது விலக்கலால் ஒழித்து இலக்கியங்கண்டு “முதலிரெண்முதல்கீளும்” என்றும், “ஒன்றன்புள்ளி ரகரமாக, இரண்டொன்றையிரேக உவ்வருமே” என்றும் பொதுப்படசு சூத்திராஞ்செய்தன ரென்க. இவ்வனமிருக்க, இக்காலத்தார்சிலர் நன்னூலுரையிலும் அவ்வரையறைமைய்ப்புகுத்ததல், தூத்கருத்துக்கு ஒத்ததன்றும். நன்னூலார்தாமே “ஆனொன்றாதி யோர்புடையொப்பினமே,” “வேறவற்றெண்ணுமோர் பொதுவினே வேண்டும்” என மெய்யம்முதல்மொழிமுன் ஓர் என உபயோகித்திருத்தல் காண்க “ஊர்வ பரிசொன்றும்” என்ற பழம்பாட்டில் “நீர்பறவை நாற்காலோர் பப்பந்தாம்” என்றதையும் நோக்குக. “அச்சாணியன்னதோர்கொல்,” “ஆயிரங்காக்கைக் கோரிக்கல்” என இவ்வாறு வந்தனவை அளவிற்றதன. இந்நாலடியாரில், உயிர்முதலோடு மெய்யம்முத

லோடு வாசியற ஓர் என ின்றது. “எவ்வுயிரும் காக்க வொருவிச னுண் டோ வில்லையோ” என்ற தீருவள்ளுவர் தனிப்பாடலிலும், “உம்மையெச்ச மீநுவிற்றானும்” என்ற தோல்காப்பியத்திலும், ‘ஒருவாறு’ என உலக வழக்குச் செய்யுள்வழக்கு இரண்டிலும் உயிர்முதல்முன் ஒரு என வந் தது. நக்கீரர் நச்சினாக்கினியர் பரிமேலழகர் முதலிய முன்னோருரைகளி லும், பஞ்சதந்திரம் முதலிய பின்னோருரைகடைகளிலும் இப்படியே காணலாம்.

மூன்றாமடியில் இவ்வெதுகை காண்க.

இச்செய்யுள் - ஒருவிகற்பநேரிகையெண்பா. (க)

சஉ. தோற்போர்வை மேலுந் துளைபலவாய்ப் பொய்ம்மறைக்கு மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானுன் - மீப்போர்வை பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப் பைம்மறியாப் பார்க்கப் பதும்.

(இ - ள்.) உடம்பு - இவ்வுடம்பு, - தோல் போர்வைமேலும் - தோலா கிய போர்வையின்மேலும், துளை பல ஆய் - பல துளைகளையு முடையதாய், பொய் மறைக்கும் - (தன்னிடத்திலுள்ள) அசுத்தங்களை மறைக்கின்ற, மீ போர்வை - மேலேபோர்க்கும் ஆடை முதலியவற்றால், மாட்சித்து - அழகை யுடையது: ஆனால் - ஆதலால், - மீ போர்வை - மேற்போர்வையினால், பொய் மறையா - (அதனிடத்திலுள்ள) அசுத்தியை மறைத்து, காமம் புகலாது - விரும்பிப் புகழ்ந்தசொல்லாமல். அதனை - அங்வுடம்பை, பை மறி ஆ - பை மையப்போல (உட்பக்கம் வெளிப்பக்கமாகப்படி) மாற்றியதாக, பார்க்கப்படும் - ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும் ; (எ - று.)

மேலே அழகியதாயிருக்கின்ற பையை உட்புறத் திருப்பிப்பார்த்தால் அதிலுள்ள ஆபாசங்கள் விளங்குவதுபோல, நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் உடம்பினுள்ளே பல அசுத்தங்களும் தெரியவரு மென்று கருத்து.

துளை பல - கண் செவி மூக்கு வாய் முதலிய நவத்துவாரங்கள். மீப் போர்வை பொய்ம்மறையா என்றது - மேல்தோலின் அழகையும் ஆடை யணிகளின் அழகையுமே கண்டு உடம்பினுள்ளே உள்ள அசுத்தியை அடியோ டே அறியாமல் விட்டு என்றபடி. இவ்வாறு அத்தூண்மையை ஆராய்ந்தறிந் தவர்கள் அதனிடத்து வெறுப்பையுடையவர்களாய்த் துறந்து முத்திபெற முயல்வீரென்பதாம். காமம்புகலாதல் - புனைந்த காதல்தல் ; “காமஞ்செப் பாது கண்டது மொழிமோ” என்ற இறையனார்பாகரத்திற் போல. இங் கே “பைம்மறியாப்பார்க்கப்படும்” என்றதை, மணிமேகலையில்வருகிற “மக் கன்யாக்கையிதுவென வுணர்ந்து, மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப்பாராய்” என் பதனோடும், இறையனாரகப்பொருளுரையில்வருகிற ‘பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குத் தகைமைத்து’ என்பதனோடும் ஒப்பிடுக. ‘தொளை’ என்றும் பாடம்.

போர்வை - போர்க்கப்படுவது; ஐ - செயப்படுபொருள்விகுதி, வ் - எழுத்துப்பேறு. தன்வினே பிறவினைக்குப் பொதுவாகிய 'மறையா' என்ற வினையெச்சம், இங்கே பிறவினைப்பொருளதாய் கின்றது. மற்று - அசை. முதலியண்டடியில் இவ்வெதுகை காண்க. (உ)

சுந. தக்கோலந் தின்று தலைநிறையப் பூச்சுடிப்
பொய்க்கோலந் செய்ய பொழியுமே—பெயக்காலு
முண்டி வினையு ளுறைக்கு மெனப்பெரியோர்
சண்டுகை விட்ட மயல்.

(இ - ள்.) 'எக்காலும் - எப்பொழுதும். உண்டி - உணவாகிய, யுள் - தொழிலினாலேயே, உறைக்கும் - உறுதிபெறும்' என - என்று, பெரியோர் - (அறியாத) பெரியவர்கள், கண்டு - உண்மையுணர்ந்து, கைவிட்ட - வெறுத்துவிட்ட, மயல் - சொத்தையாகிய உடம்பின் அசுத்தங்கள், —தக்கோலம் தின்று—காசனைப்பண்டங்களை மென்றுதின்று. தலை நிறைய - கலைமயிர் நிரம்ப, பூசுடி - புஷ்பங்களைச் சூட்டிக்கொண்டு, பொய் கோலம் செய்ய - பொய்யான அலங்காரங்களைச் செய்துகொள்வதனால், ஒழியுமே - நீங்குமோ? (எ - று.)

தக்கோலம் - வால்மிளகு: "தக்கோலந் தீம்பூத தகைசா விலவககங், கற்பூரஞ் சாதியோ டைந்து" என்கிற பூந்துமுகவாசப்பண்டங்களுள் ஒன்று; இது, மற்றைநான்கிற்கும் உபலக்ஷணம். கிலையில்லாமையாத் பொய்யாகிய உடம்பிற்குச் செய்யப்படுவதாலும், உள்ளே பொருந்திய துர்க்கத்ததை ஒழித்திடாமையாலும், 'பொய்க்கோலம்' என்றார். 'சோற்ற லெடுத்த சுவர்' என்றத்போல, 'எக்காலும் உண்டி வினையு ளுறைக்கும்' என்றார். மயல், தரால், சொத்தை என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள். மயல் என்றசொல் இப்பொருளாதலை "வம்புண் கோதையர் மாற்று மயலரோ" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க.

வினையுள், 'உள்' என்னும் ஏழனுருபு இடப்பொருளாதாகாமற் காரணப் பொருள தாதலால், உருபுமயக்கீர். எ-எதிர்மறை. உம்-முற்று. கைவிட்ட, கை - உபலக்ஷிதம்.

"மெய்ப்படு சார்த்தம் பூவு மிகநனி கமழு மேனும், கைப்படு சார்த்தம் பூவுங் கொண்டலாற் கலக்க லாகா, ஐப்படு பித்து நெய்த்தோ ரசம்புசோ ரமுகற்புன்றோற், பொய்ப்பட வுரைத்த துண்டோ பொன்னனீர் நம்மு னுமால்" என்னுஞ் சிந்தாமணியை இங்கே நோக்குக.

இரண்டாமடியில், யகரமெய் - ஆகெதுகை. (ங)

சுச. தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் லேலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ
வுண்ணீர் களைந்தக்கா னுக்குஞன் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்.

(இ ன்.) உள் நீர் களைந்தக்கால் - (கண்களின்) உள்ளே யிருக்கின்ற நீரை எடுத்துவிட்டால், நுங்கு சூன்றிட்டன்ன - நுங்கைத்தோண்டியெடுக்கப்பெற்ற பனங்காயின் ஓடுபோன்று, கண் - கண்களின், நீர்மை - (இழுவான) தன்மையை, கண்டு ஒழுகுவேன் - பார்த்து வருகின்ற நான், — (அக்கண்களை), ‘தென் நீர் குவளை - தெளிந்த நீரில் தோன்றிய நீலோற்பலமலர் போலும்: பொரு கயல் - போர்செய்து பிறழ்கின்ற இரட்டைக்கயல்மீன் போலும்: வேல் - வேலாயுதம் போலும்,’ என்று - என்று சொல்லிப் புகழ்ந்து, கண் இவ் புல் மாக்கள் - நல்லறிவில்லாத அற்பமனிதர்கள், கவற்ற - (என்மனத்தைக்) கவலைப்படுத்துவதனால், விடுவெனோ (நான்கொண்ட தறவை) விடுவெனோ? (எ - று.)

கண்ணொச்சுக் குவளை - சிறத்தினாலும் மென்மையினாலும் அழகினாலும், கயல் - வடிவினாலும் பிறழ்ச்சியினாலும், வேல் - கூர்மையினாலும் ஆடவரை வருத்தாதலாலும். இம்மூன்றும் - வடிவத்தினாலும் உவமைகூறப்படும். ‘அன்றுமலர்ந்த வாடாமலர்’ என்பார், ‘தெண்ணீர்க்குவளை’ என்றார். பொரு என்னும் அடைமொழியை வேலோடுங் கூட்டலாம். இழிவுதோன்ற, ‘மாக்கள்’ என்றார். மாக்களைப்பெயர் - மனவுணர்ச்சி யில்லாமல் ஐம்பொறியறிவுமாத் திரமே யுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார் மானிடங்கள். மக்களாவார் - ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவறிவு முடையவர்; விவேகிகளான மனிதர். “மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினலே,” “மக்கள்தாமே ஆற்றிவுயிரே” என்னுந் தொல்காப்பியர்க்குத் திறங்களைக் காண்க. மா என்பது விலங்கின் பெயராதலால், அதன்பன்மையான மாக்கள் என்பது - விலங்குபோன்ற அவிவேகிகளை உணர்த்துமென்க. கவற்ற விடுவெனோ என்பதற்கு - கவலைப்படுத்தி மயக்கும்படி மனத்தைப் போனவழியில் விட்டுவைப்பேனோ? என்றும் பொருள் கூறலாம்.

கவற்று என்ற பிறவினைப்பகுதியில், கவல் தன்வினைப்பகுதி, று - பிறவினைவிருதி. ஓ - எதிர்மறை. சூன்றிட்டி, குல் - பகுதி குலுதல்-குடைதல்.

இது - ஒருவிகற்புள்ளினைசெவென்பா. அடித்தசெய்யுளும் அது. (ச)

சுரு. முல்லை முகைமுறுவன் முத்தென் றிவைபிதற்றுங்

கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ

வெல்லாருங் காணப் புறங்காட்டுதிர்ந்துக்க

பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன்.

(இ - ன்.) எல்லாரும் காண - யாவரும் பார்க்கும்படி, புறங்காடு - ஊருக்குப்புறத்திலே யுள்ள நன்காட்டில், உதிர்ந்து உக்க - சித்திக்கிடக்கின்ற, பல் என்பு - பற்களாகிய எலும்புகளின் தன்மையை, கண்டு ஒழுகுவேன் - பார்த்துவருகின்ற நான், — ‘முறுவல் - அப்பற்கள், முல்லை முகை - முல்லையரும்புகள்போலும், முத்து - முத்துக்கள்போலும்,’ என்ற இவை - என்று இத்தன்மையனவான புகழ்ச்சிகளை, பிதற்றும் - சொல்லிக்கொண்டி திரிகிற, கல்லா புல் மாக்கள் - (மெய்நூல்களைப்) படியாத அற்பமனிதர்கள், கவற்ற - கவல்விக்க, விடுவெனோ - விடுவெனோ? (எ - று.)

பல்லுக்கு முல்லையரும்பும் முத்தம்-வெண்ணிறத்தாலும், வடிவிலும், அழகிலும் உவமைகூடப்படும். உதிர்ந்து உக்க - ஒருபொருட்பன்மொழி. உக்க, உரு - பருதி. என்றிவை - விகாரம். (இ)

சுக. குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்
தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே
வைத்த தடியும் வழுப்புமா மற்றிவற்று
எனத்திறத்தா ளீர்க்கோதையாள்.

(இ - ள்.) குடரும் - குடலும், கொழுவும் - கொழுப்பும், குருதியும் - இரத்தமும், என்பும் - எனலும், தொடரும் - ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சியாயிருக்கின்ற, நரம்பொடு - நரம்பும், தோலும்—, இடை இடையே வைத்த - (இவற்றின்) நடுவிலே நடுவிலே வைத்த, தடியும் - தசையும், வழுபும் - நிணமும், ஆம் - ஆகிய, இவற்றுள் - இவையகளுக்கும், ஈர் கோதையாள் - குளிரந்த மாலையையுடைய சூப்பெண், எ திறத்தாள் - எந்தப் பருதியையுடையவள்? (எ - று.)

எத்திறத்தாள் - 'என்ன மேம்பாடுடையள்?' எனினுமாம்.

‘இங்குச் சொல்லப்பட்ட குடல் முதலியவற்று லாகியதே உடம்பாத லால், இவற்றுள் ஒன்றாயினுஞ் சுத்தமுடைய பொரு ளுண்டோ? பாரும்’ என்று, பெண்ணுணைசரிக்கு உறங்கைவிட்ட ஒருவனை நோக்கிச் சொல்லியது.

குடர் = குடல்: சுற்றுப்போலி. இடைவிடை - அடுக்கு, தொறுப்பொரு ளது. ஏ, மற்று - அசைகள். ஈர்க்கோதை = ஈர் + கோதை; [நன்-மெய்-உக.]

இச்செய்யுள்-அருவருப்புத்தோன்றக் கூறினமையால், இழிப்புக்கிவைய யணிக்கு உதாரணமாம்.

“என்பினை நரம்பிற் பின்னி யுகிரந்தோய்த் திறைச்சி மெத்திப், புன்புறத் தோலைப் போர்த்து மயிப்புறம் பொலிய வேய்த்திட், டொன்பது வாயி லாக்கி யூன்பயில் குரம்பை செய்தான், மன்பெருந் தச்ச னல்லன் மயங்கி னார் மருள வென்றான்” என்னுஞ் சிந்தாமணிச்செய்யுள், இங்கு உணரத் தக்கது. (சு)

சுஎ. ஊறி யுவர்த்தக்க வொன்பது வாய்ப்புலனுங்
கோதிக் குழம்பலைக்குங் கும்பத்தைப்—பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளா யென்னுமீப் போர்த்த
கருந்தோலாற் கண்விளக்கப் பட்டு.

(இ - ள்.) ஊறி - (மலங்கள்) சுரந்து, உவர் தக்க - வெறுக்கத்தக்க, ஒன்பது வாய் புலனும் - நவத்துவாரங்களாகிய உறுப்புக்க ளெல்லாம், குழம்பு - மலத்தை, கோதி அலைக்கும் - சிதறிச்சிதறி வெளிப்படுத்தப்பெற்ற, கும்பத்தை - (மாதரது) உடம்பாகிய பாண்டத்தை (நோக்கி),—பேதை - அறிவில்லாதவன்,—மீ போர்த்த கருந் தோலால் - அதன்மேற் போர்க்கப் பட்டுள்ள பெரிய தோலினாலே, கண் விளக்கப்பட்டு - கண்களுக்கு ஒளி பெறும்படி செய்யப்பட்டு,—‘பெருந் தோளி - பெரியதோள்களை யுடைய

வளே! பெய் வளாய் - இடப்பட்ட வளையல்களையுடையவளே! என்னும் - என்று புகழ்ந்து சொல்வான்; (எ - மு.)

பேதை இவ்வாறு ஆவனெனவே, அறிவுடையவன் அதனிழிவை அறிந்த துறந்து முத்திபெறவ னென்றதாம். 'மீப்போர்த்த கருந்தோலாற் கண்விளக்கப்பட்டி' என்றது - மேற்போர்த்தள்ள தோலினழிகையே பார்த்து மோகித்து உள்ளின் அசுத்தத்தை நோக்காமல் என்றபடி 'பெருந்தோள்' என்றார், மகளிர் தோள் பருத்திருத்தல் நல்லிலக்கண மாதலின்; 'தோள்கண்ணென மூவுழிப்பெருகி' என்றார் கலித்தொகையிலும்.

ஒன்பதுவாய்ப் புலனும். உம்-முற்று. பேதை என்னும் என இயைக்க. பெய்வளாய் - வினைத்தொகைப்புறத்தப்பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகிய 'பெய்வளே' என்பதன் ஈறுதிரிந்த விரி.

இச்செய்யுளில் இவைவெதுகை காண்க. (எ)

சுடி. பண்ட மறியார் படுசாந்துங் கோதையுங்

கண்டுபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன் - மண்டிப்

பெடைச்சேவல் வன்கமுகு பேர்த்திட்டுக் குத்தன்

முடைச்சாகா டச்சிற் றுழி.

(இ - ள்.) பண்டம் - (உடம்பாகிய) பண்டத்தின் இழிவை, அறியார் - அறியாமல், படு சாந்தும் - பூசப்பட்ட சந்தனத்தையும், கோதையும் - மாலை யையும், கண்டு - பார்த்து (மயங்கி), பாராட்டுவார் - (அவ்வுடம்பைக்) கொண் டாடுபவர்கள், - முடை சாகாடு - முடைநாற்றத்தையுடைய இவ்வுடம்பாகிய) பண்டி, அச்சு இற்ற உழி - (உயிராகிய) அச்சு முறிந்து இறந்தபொழுது. (அதனை), பெடை சேவல் - பேடையும் ஆணுமாகிய, வல் கமுகு - வலிய கமுகுகள், மண்டி - நெருங்கி, பேர்த்திட்டு - இடத்தைவிட்டு இழுத்து, குத்தல் - குத்தித் தின்னுதலை, கண்டிலர்கொல் - பார்த்திலரோ? (எ - மு.)

கண்டெள்ளாராயின் அருவருப்புகொண்டு உடனே வெறுத்துத் துறப்பரே யென்றபடி.

பெடை, சேவல் - முறையே பறவைகளின் பெண்பெயரும் ஆண் பெயருமாம். முடை - ஒருவகைத்தார்க்கந்தம். சாகாடு - சகடமென்னும் வட மொழியின் சிதைவு; இது - சகடு என்றும், சாடு என்றுஞ் சிதைத்து வழங்கும். அச்சு - சக்கரங்கோத்த மரம்; அகடமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. 'அச்சு' என்ற சொல்லின் நயத்தால், அச்சாணியென்றும், உயிரென்றும் பொருள் படுதல்காண்க. இற்றுழி - விகாரம்.

அச்சில்லாமல் வண்டிசெல்லாததுபோல உயிரில்லாமல் உடம்பு இயங்கா தாதலால், உடலை வண்டியென்றும், உயிரை அச்சென்றும் உருவகப்படுத்தினார்.

'கொண்டுபாராட்டுவார்' என்ற பாடத்துக்கு - பூசுவன முடிப்பன முதலியவற்றால் உடம்பை அலங்கரித்து ஆதரிப்பவரென்க. 'கொத்தல்' என்றும் பாடம். (அ)

சுக. சுழிந்தா ரிடுதலை கண்டார்நெஞ் சுட்கக்

குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி—யொழிந்தாரைப்

போற்றி நெறியின்மி னிற்றிதன் பண்பென்று

சாற்றுங்கொல் சாலச் சிரித்து.

(இ - ள்.) சுழிந்தார்—இறந்தவர்களுடைய, இடுதலை—(இடுகாட்டிற்) சிந் திக்கிடக்கின்ற தலைகள்,—கண்டார் நெஞ்சு உட்க—(தம்மைக்) கண்டவர்கள் நெஞ்சம் அஞ்சும்படி, குழிந்து ஆழ்ந்த கண்ண ஆம் - மிகவும் ஆழ்ந்திருக்கி ன்ற கண்களையுடையவையாய், தோன்றி—காணப்பட்டு,—ஒழிந்தாரை - மற் றவர்களைக் குறித்து, 'போற்றி—(திவ்வையாமாதபடி உங்களைப்) பாதுகாத்துக் கொண்டு, நெறி - (துறுதறமாகிய) நல்லவழியிலே, நின்மின் - நில்லுங்கள் : இதன்—இவ்வுடம்பினது, பண்பு—குணம், இற்று—இப்படிப்பட்டது', என்று—, சால - மிகவும், சிரித்து—, சாற்றும்கொல் - சொல்வனபோலும் ; (எ - று.)

குழிந்து ஆழ்க - ஒருபொருட்டின்பொழுது. கண்ண - சினையடியாகப் பிறந்த பலவிற்பாற் பெயர். ஒழிந்தார் - இறவாமல் நின்றவர்கள். இற்று - இராசகூட்டியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்றுகுறிப்புமுற்று ; று - விருதி.

பற்கள் வெளித்தோன்றும்படி வாய்திறந்துகிடக்கின்ற இறந்தவரது வெண்டலைகள் உடம்பைவிரும்புகிற அறிவிலாரை நோக்கிச் சிரித்துச்சாற்று மெனக் கூறுதலால், தூற்றிப்பேற்றுவணி ; 'கொல்' என்றது, அதன் உரு பாய் சின்றது. (க)

டு0. உயிர்போயார் வெண்டலை யுடகச் சிரித்துச்

செயிர்தீர்க்குஞ் செம்மாப் பவரைச்—செயிர்தீர்ந்தார்

கண்டிற் றிதன்வண்ண மென்பதனால் மம்மையோர்

பண்டத்துள் வைப்ப திலர்.

(இ - ள்.) உயிர் போயார்—உயிரிழங்கினவர்களுடைய, வென் தலை—(இடு காட்டிற்கிடக்கின்ற) வெண்மையான தலைகள், உட்க - (கண்டவர்) அஞ்சும் படி, சிரித்து—, செம்மாப்பவரை - (இவ்வாழ்க்கையின்பத்தால்) மிகக்களி த்திருப்பவர்களை, செயிர் தீர்க்கும் - (அக்களிப்பாகிய) குற்றம் நீங்கச்செய் யும் ; செயிர் தீர்ந்தார் - குற்றம் நீங்கினவர்கள், +ண்டி - (அத்தலைகளைப்) பார்த்து, இதன் உண்ணம் இற்று என்பதனால்—இதன்குணம் இப்படிப்பட்ட தென்று நினைப்பதனால், தம்மை தங்கள் உடம்பை ஓர்ப்பண்டத்துள் வைப் புது இலர் - ஒருவகைப்பொருளில் வைத்து எண்ணுகிற தொழிலில்லாதவ ராவர் [ஒருபொருளாக வைத்து மதியா ரென்றபடி] ; (எ - று.)

உடம்பை வெறுத்துத் தவஞ்செய்து வீடுபெறுவ ரென்பதாம்.

இறமாப்பவர், அல்லாப்பவர், சோகாப்பவர் என்பன போல, 'செம் மாப்பவர்' என்பது - ஒருசொல். வெண்டலை - மேல்தோலழிந்து ஏலும்பு மாத்திரமாய் நிற்குந் தலை. (க0)

௬ - ஆம் அதிகாரம்.—துறவு.

அதாவது-புறமாகிய செல்வத்தினிடத்து உண்டாகின்ற 'எனது' என்னும் புறப்பற்றையும், அகமாகிய உடம்பினிடத்து உண்டாகின்ற 'யான்' என்னும் அகப்பற்றையும் விடுதலைக் கூறுவது. தானல்லாத உடம்பையா எனன்று கருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்தல் 'அஹங்காரம்' என்றும், தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனதென்றாகருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்தல் 'மமகாரம்' என்றும் வடநூலிற் பெயர்பெறும்.

இந்நூலில் செல்வநிலையாமை, இளமைநிலையாமை, யாக்கைநிலையாமை, அறன்வலியுறுத்தல், தாய்தன்மை, துறவு என அதிகாரங்களை முறைப்பட நிறுத்தினமைக்குக் காரணம் - செல்வம் இளமை உடம்பு என்னும் இவற்றின் நிலையில்லாமையையும், இவற்றாற் செய்யத்தக்க தருமத்தினது நிலையுடைமையையும், அறத்தைச் செய்யவொட்டாமல் மனத்தை மயக்கிக் கெடுக்கின்ற மகளிருடலின் அசுத்தமான தன்மையையும் அறிந்து நிலையில்லாதபொருள்களினிடத்திற் பற்றைவிட்டு நிலையுடைய அறத்தைப் பற்றவேண்டுவதாத வென்க.

துறவு - துறத்தல்: தொழிற்பெயர்; துற - பகுதி, உ - விசுதி, வ் - உடம்புமெய்; வு - விசுதி யென்றலும் உண்டு.

௫௧. விளக்குப் புகவிருண் மாய்ந்தாங் கொருவன்

றவத்தின்முன் னில்லாதாம் பாவம்—விளக்குநெய்

தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை

தீர்விடத்து நிற்குமாந் தீது.

(இ - ள்.) விளக்கு - தீபம், புக - (ஒரிடத்திற்) பிரவேசிக்க, இருள் - (அதற்குமுன்பு அங்கேயிருந்த) இருட்டி, மாய்ந்தாங்கு-அழிதல்போல, ஒருவன் - ஒருவன்செய்யும், தவத்தின்முன் - தவத்திற்கு முற்பட்டு, பாவம் - தீவினை, நில்லாத - அழியும்; விளக்கு நெய் - அத்தீபம் எரிவதற்குக் காரணமான நெய், தேய்விடத்து - குறைந்துபோயிடத்து, இருள்---, சென்று பாய்ந்தாங்கு - (அவ்விடத்திற்) போய்ப் பரவுதல்போல, நல் வினை - அத்தவஞ்செய்ததற்குக் கருவியான துறவாகிய புண்ணியம், தீர்விடத்து - நீங்குமிடத்திற், தீது - பாவம், நிற்கும் - வந்துநிற்கும்; (எ - று.)

துறவினு லுண்டாகும் கன்மையும், அஃது இல்லாதபோது உண்டாகும் கன்மையும் உபமானமுகத்தால் இச்செய்யுளில் விளக்கப்பட்டன.

தன் பகையாகிய அறம் வளர்தலின் தனக்கு நிலையில்லாமல் தீவினை மெலிதலால், 'தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்' என்றார்; "அல்லவையே தேய அறம் பெருகும்" எனத்தீருவள்ளுவனார் கூறியதும் இக்கருத்துப் பற்றியே. தவம், பாவம் - தபஸ், பாபம் என்னும் வடசொற்களின் திரிபுகள். தவமாவது - மனம் பொறிவழிபோகாது நிற்கற்பொருட்டு விரதங்களால் உணவு சுருக்குதல் முதலியன. பெரும்பான்மைபற்றி, தவம் துற

பால்.]

சு - ஆம் அதிகாரம்.—துறவு.

ருக.

வறத்தின்மேல் நின்றது; “தானத் தவ மிரண்டுத் தங்கா” என்ற திருக் துறளிற் போல.

விளக்கு - (பொருள்களை) விளக்கச்செய்வதாகிய தீப்பிழம்புக்கு முத னிலை திரிந்த தொழிலாகுபெயர்; வினாமுதற்பொருள்வகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெய ரென்றுங் கொள்ளலாம். புக - காரணப்பொருளில் இறந்த காலங்காட்டிய செய்வெனெச்சம். ஆங்கு - உவமவுருபு. காரணமாகிய நெய்யின் தேய்தலைக் கூறி, காரியமாகிய விளக்கின் தேய்வைப் பெறவைத் தார். அதிகாரம் நோக்கி, நல்வினை - தறவு எனப்பட்டது. ‘ஆம்’ இரண் மும் - அசை. தேய்விடத்தா - எதிர்கால வினையெச்சம்; தேய்வு இடத்து என்றும் பிரிக்கலாம்: தீர்விடத்து என்பதற்கும் இவ்வாதே. தீது - குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். முன் இல்லாதாம் என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். துறவறத்திற்கு விளக்கும், பாவத்திற்கு இருளும் உவமை; உவமையணி.

இரண்டாமடியிலும், நான்காமடியிலும், இனவெதுவை. (க)

ரு. நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடென் நெண்ணித் தலையாயார் தங்கருமஞ் செய்வார்—தொலைவில்லாச் சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றாங் கிவைபிதற்றும் பித்தநிற் பேதையா ரில்.

(இ - ள்.) தலை ஆயார் - மேலானவர்கள்,—நிலையாமை - (செல்வம்) நிலையிலாமலிருத்தலையும், நோய் - (உடம்புக்கு) வியாதிவருதலையும், மூப்பு - கிழந்தனம் உண்டாதலையும், சாக்காடு என்று - மரணம் நேர்தலையும், எண்ணி - ஆராய்ந்து, தம் கருமம் செய்வார் - தாம் செய்யவேண்டுந் தொழிலாகிய துறத்தலையே செய்வார்கள்; (அதனைச் செய்யாமல்), தொலைவு இல்லா - முடிவில்லாத, சத்தமும் - இலக்கண நூலும், சோதிடமும் - கணித நூலும், என்ற இவை - என்று சொல்லப்பட்ட இவற்றை, பிதற்றும் - விடாமற்சொல்லிக்கொண்டு திரிகின்ற, பித்தநின் - பைத்தியம்பிடித்தவர்போல. பேதையார் - அறிவில்லாதவர், இல் - (எங்கும்) இல்லை; (எ-று.)

செல்வங்களும் அவற்றை அனுபவித்தற்குரிய உடம்பும் கெடுத்தன்மையனவாதலைக் கருதி ஞான நூல்களைக்கற்றுத் தேர்ந்து துறவுபூண்டு உய்யாமல், சத்தம் முதலிய நூல்களையே முக்கியமாகக்கொண்டு எப்பொழுதும் பயின்று வீண்காலங்கழிப்பது பேதைமை யென்பதாம்.

தொல்காப்பியவுரையிலும், கலித்தொகையுரையிலும், நச்சினுர்க்கினியர் சிணை வியாகரணம் சத்தஸ் திருத்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் எனவே தத்திற்கு அங்கமாகவுள்ள ஆறுசாஸ்திரங்களுக்கும் கூறிவருமிடத்து, சோதிட மென்பதற்கு ஈடாக “நாயாயணியம் வாராகம் முதலிய கணிதமும்” என்று எழுதியிருத்தல் கொண்டு, சோதிட மென்பது கணித நூலாதல் துணியப்படும். “எண் ணெழுத் திகழேல்,” “எண்ணு மெழுத்துங் கண்ணெனத் தரும்,” “எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப இவ்விரண்டும், கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு,” “எண்ணு மெழுத்துங் கண்” எனப் பலவிடத்தும்

சிறப்பித்துக்கூறப்படுங் தன்மையன வாதலால், மற்றைய சாஸ்திரங்களை யெடுக்காமல் இவ்விரண்டையுமே எடுத்தார். “காணாதம் பாணியிருச்ச ஸர்வஸாஸ்த்ரோபகாரகம்” என வடநூலாரும் இவ்விரண்டங்கங்களையுமே எடுத்துக்கூறுதலுங் காண்க. அறம் முதலிய பொருள்களைக் காணுதற் குக் கருவியாகிய இவற்றை அங்ஙனங் கருவியாகக் கருதாது பயனாகவே எண்ணிப் பாராட்டிப் பரிப்பார். ‘பித்தரும் பித்தர்’ என இகழப்பட்ட னா. சத்தம் - சங்கீத சாஸ்திரமும், சோதிடம் - கிரகசஞ்சாரத்தால்தவரும் பயனை யுணர்த்தஞ் சோதிடசாஸ்திரமு மென்றுங் கொள்ளலாம். ‘பித்த ரிற் பேதையாரில்’ என்றது, இவர் சுற்றறிமூட ராதலால். அதிகாரத் தால், ‘தம்கருமம்’ என்றது - துறவாம்; அன்றியும், அரிய மானிடப்பிற்ப்பு எடுத்ததன் பயன் முக்திபெறுதலே யாதலால், அதற்குக் காரணமான துறவறம் தம்கருமமேயாம்.

மூப்பு, சாக்காடு - தொழிற்பெயர்கள்; மூ, சா - பகுதிகள்: பு, காடு - விசுதிகள். ‘என்ற’ என்னும் எண்ணிடைச்சொல்லை, ‘நிலையாமை’ முதலிய நான்களுடிக் கூட்டுக; [நன் - இடையியல்-கப.] அவ்வியலில் ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தினால், இது தொகைபெறாமல் உத்தது. தலையாயார் - உத்தமர். ஆயார், ய் - இறந்தகாலவிடைநிலை. தங்கருமஞ் செய்வார் தலையாயார் என மாற்றி, துறவுபூண்டபடியே தலையாமை, ரெனினுமாம். கருமம் - கர்மம்: வடசொல். இல்லா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெய ரெச்சம்; வினையெச்சமாகக்கொண்டு. ஒய்வில்லாமல் என்றமாம். அவை தாம் கற்றுமுடிவதற்கு ஆயுள்போதாதபடி பரந்திருக்கலால். ‘தொலைவில்லா’ என்றார். சத்தம், சோதிடம் என்பவை - ஸப்தம், ஜ்யோதிஷம் என்பவற்றின் சிதைவுகள். சத்தமென்னுஞ் சொல்லின் பெயர், ஆகுபெயராய், அதனிலக்கணத்தை யுணர்த்தும் வியாகரண சாஸ்திரத்தைக் குறித்தது. ‘என்ற’ என்னும் பெயரெச்சத்து அசுவீறு தொகுத்தல். ஆங்கு - அசை. இல் - இல்லையென்பதன் விசாரம்; இச்சொல் இருதிணையையால் மூவிடங்கட்கும் பொதுவான குறிப்புமுற்றுப்பகாப்பதமாகலால். ‘பேதையார்’ என்ற பலர்பால் எழுவாயைக் கொண்டது. (உ)

௫௩. இல்ல மிளமை யெழில்வனப்பு மீக்கூற்றஞ்
செல்லம் வலியென் றிவையெல்லா—மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாமுய்யக் கொண்டு.

(இ - ள்.) தலை ஆயார் - மேலானவர்கள்;—இல்லம் - இல்லறவாழ்க்கையும், இளமை - யௌவனமும், எழில் - வளச்சியும், வனப்பு - அழகும், மீக் கூற்றம் - மேம்பட்ட சொல்லும், செல்லம் - செவ்வமும், வலி - வலிமையும், என்ற இவை எல்லாம்—, நிலையாமை - நிலையில்லாமல் அழிதலை, மெல்ல கண்டு - விரையாமல் ஆராய்ந்து அறிந்து, நெடியார் - காலதாமதஞ்செய்யாமல், தாம் உய்ய கொண்டு - தாங்கள் (பிறவித்துன்பம்

நற்கதிபெற்றுக் கடைத்தேற எண்ணி, துறப்பர் - (இவற்றிற் பற்றை) விடுவார்கள்; (எ - று.)

ஒவ்வொருசமயத்தில் இவற்றினிடத்திலுண்டாகும்வெறுப்பினால் இவை நிலையில்லனவென்று தோன்றும் அறிவு நீடித்தாகின்று துறவுக்கு ஏதுவாகா தாதலால், 'மெல்லநிலையாமைகண்டு' என்றார். இல்லம் முதலியன, மனத்தை மயக்கித் துறவுறம்பூணவொட்டாமல் கடைசெய்வன. இவற்றின் நிலையா மையை உணர்ந்தா லன்றி இவற்றிற் பற்ற விலா தாதலால், 'நிலையாமை கண்டு துறப்பர்' என்றார். திருக்குறளில் 'நிலையாமை' என்னும் அதிகா ரத்தின்பின்பு 'துறவு' என்னும் அதிகாரத்தை வைத்தமையுங் காண்க. இவையெல்லாம் நிலையாமை, இவையெல்லாம் துறப்பர் என இருவகை யாகவும் கூட்டலாம். நிலையாமைகண்டவிடத்து இல்லம் முதலியவற்றை யொழித்து நிலையுள்ள உயர்க்கிளையைப் பெறமுயலாமல் வாளா இருக்க மனம் விரும்பா தாதலால், 'நெடியார் துறப்பர்' என்றார்.

'தலையாயார்த்தாடிய்யக் கொண்டு' எனப் பாடமாயின், 'நெடியார்' என்பதை எழுவாயாக்கி, அறிவில்லார்க்கவர் தலையாய ஆசிரியரைத் துணை யாகுமாறு கொண்டு துறப்ப ரெனப் பொருள்கொள்ளலாம்.

இல்லம், அம் - சாரியை; இங்க மனையின் பெயர், மனைவாழ்க்கைக்கு இடவாகுபெயர். இல்லம் - குடிப்பிறப்புமாம். (இனையாவது - காமச் செவ்வீங்கிழைத்தோர் பருகம். எழில் - எழுச்சி; தொழிற்பெயர்: எழு - பகுதி, இல் - விசுதி - எழிலாவது - வளர்த்தமைந்த பருகத்தம் இது வளர்ந்து மாறியதன்றி இன்னும் வளரு மென்பது போன்று காட்டுதல்' என்றார் நச்சிஞார்க்கினியர். 'வனப்பு' என வருதலால்' இங்கே எழில் - அழகாகாத; இனி. எழில் வனப்பு - ஒடுபொருட்பெயர்மொழியாக மிக்க வனப்புமாம். மீச்சூற்றம் - சொற்செலவு; செல்வாக்கு: அதிகாரத்தோடு கூடிய சொல் என்றபடி; இதற்கு - 'மேன்மையான சொல்லாகிய புகழ்' என்று உரைத்தால், 'ஒன்று வலகத துயர்ந்த புகழல்லாற், பொன்றாதிற்ப தொன்றில்' எனப் பிரசித்தமாகவுள்ள புகழின் அழியாததன்மையோடு மாறுபடுமென மறுக்க. கூறப்படுவது, கூற்று; அம் - சாரியை; விசுதியு மாம். வலி - தேகபலம், மனோபலம், சினேகபலம் முதலியன. என்றி வை - பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல்: இனி, என்று எனப் பிரி த்து, எண்ணிடைச்சொல் வெனினுமாம். நெடியார் - எதிர்மறைமுற் றெச்சம்; நெடு - பகுதி: இ - சாரியை.

(ரு)

ருசு. துன்பம் பலநா னுழந்து மொருநாளே

யின்பமே காமுறுவ ரேழையா—ரின்ப

மிடைதெரிந் தின்னாமை நோக்கி மனையா

றடைவொழிந்தா ரான்றமைந் தார்.

(இ - ள்.) ஏழையார் - அறிவில்லாதவர்கள்,—பல நாள் துன்பம் உழந் தம் - பலதினங்கள் துன்பங்களை அனுபவித்தும், ஒரு நாளே இன்பமே -

(அதனாற் பெறப்படுகிற) ஒருநாளேச்சிற்றின்பத்தையே, காமுறவர் - விரும்புவர்; ஆன்று அமைந்தார் - (அறிவால்) மிக்கு அதற்கு ஏற்ப அடங்கிரிப்பவரோ வென்றால்,—இன்பம் இடை தெரிந்து - அவ்வின்பம் மாறுபடுவதை அறிந்து, இன்னாமை நோக்கி - (அதனால் வருந்) துன்பத்தைக் கண்டு, மனை ஆறு அடைவு ஒழிந்தார் - இவ்வாழ்க்கைவழியைச் சேர்தலை விட்டுத் துறந்தார்; (எ - று.)

இவ்வாழ்க்கையில் அளவிறந்த துன்பங்களை அறுபவீத்திருக்கவும் அவற்றைக்கருதாமல் மறந்து ஒவ்வொருசமயத்து உண்டாகும் அற்பசுகத்தையே பாராட்டி விரும்புதல், அறிவிலார் செயல்; அறிவுடையார் அவ்வின்பத்தின் சிறுமையையும், துன்பங்களின் மிகுதியையும் நன்றாகவுணர்ந்து துறந்திடுவர் என்க.

“ நண்ணுணர் விண்மை வறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம் ” ஆதலால், அறிவிலார் ‘ ஏழையார் ’ எனப்பட்டனர். இன்பமே, ஏ - பிரிவிலையோடு இழிவுசிறப்பு உழந்தும், உம் - இழிவுசிறப்பு. நாளே, ஐ - சாரியை. காமுறு - காமுறு என்பதன் விகாரம்; ‘ ஐயுறு ’ என்பது போல. இடை-இடைதல்: முதனிலைதொழிற்பெயர்; இடையூறென்பாரு முளர். இன்னாமை - எதிர்மறைப் பண்புப்பெயர்; இனிமையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் இடைஇகரமுங் கெட்டு, எதிர்மறை ஆகாரமுங் மைவிகுதியும் பெற்று, இன்னாமையென நின்ற தென்க. மனை - இடவாகுபெயர். ஆன்று என்னும் இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், சால் என்பதன் மருஉவாகிய ஆல்-பகுதி; இனி, அகன்று என்பது ஆன்று என மருஉவாகிய ஆல் - பகுதி; இனி, அகன்று என்பது ஆன்று என மருஉவாயிற் றென்றலும் ஒன்று. நோக்கி ஒழிந்தார் என இளையும்.

‘ ஆன்றவிந்தார் ’ என்றும் பாட முண்டு; பொருள் அதவே.

மேல் சுஃ-ஆஞ் செய்யுளும் இதுபோன்ற கருத்துடையதேயாம். (ச)

௫௫. கொன்னே கழிந்தன் நிளமையு மின்னே
பிணியொடு மூப்பும் வருமாற்—றுணிவொன்றி
யென்றொடு சூழா தெழுநெஞ்சே போதியோ
நன்னெறி சேர நமக்கு.

(இ - ள்.) துணிவு ஒன்றி - துணிதலைப் பொருந்தி, என்னொடு சூழாது என்னோடுகூடச் செய்யக்கடவதை ஆராயாமல், எழு - (புலன்களின்மேற்) செல்லுகின்ற, நெஞ்சே-மனமே! இளமையும்-யௌவனமும், கொன்னே - வீணாக [மறுமைக்கு வேண்டியதைச் செய்யாமலே], கழிந்தன்று - கழிந்த போயிற்று; இன்னே - இப்பொழுதே, பிணியொடு - வியாதியும், மூப்பும் - கிழத்தனமும், வரும்—; ஆல் - ஆதலால், (இனியாயினும்), நமக்கு—, ந் நெறி சேர-நல்லமுத்திகெறி கிடைக்க, போதியோ -(தரவுக்குச்) செல்லையோ? (எ-று.)— அவசியஞ் செல்லவேண்டு மென்று வேண்டியபடி.

மனத்தின்வழியாகவே ஆன்மா இன்பதன்பங்களை அனுபவிப்பதனால், தனது இளமையையெல்லாம் இவ்வாழ்க்கையிற்கழித்த ஒருவன் பின்னர்த் தன்மனத்திற்குக் கூறியதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்ட தென்று அறிக.

நமக்கு-உனக்கும், எனக்கும்; 'நீ' என்றது; மனம்: 'நான்' என்றது, ஆத்மமா. இனி. நமக்கு நல்லமுத்திரெறியுண்டாம்படி (தறக்கும்) துணிவுகொண்டு என்னிடத்தில் ஆராயாமல் (எப்பொழுதும் புலன்களின்மேற்) செல்லுதலையே இயல்பாக்கொண்ட மனமே! இளமையோ கழிந்தவிட்டது; இன்னே பிணியொடு மூப்பும் வரும்; (இவ்வாறானபின்பும் அவ்வாறே புலன்களின்மேற்) செல்வாயோ? என்னுங் கருத்து அமைய உரைகூறுவாரு முளர்.

இன்னே பிணியொடு மூப்பும் வரும் - பிணியொடுகூடிய மூப்பும் விரைவில் வந்துசேரும் என்றமாம்; இளமைப்பருவத்தில் முதிர்மால் அடங்கிப் பிருந்த நோய் தனது வளர்ச்சிக்கு உரியகாலமாதலால் முதுமையில் முதிர்ந்து வெளிப்படு மென்றபடி. கொண் - பயனில்லாமையுணர்ந்தும் இடைச்சொல். கழிந்தன்று - இறந்தகால இடைநிலையும். 'அன்' சாரியையும், 'று' விருதியும், சந்திக்காமலாகும் பெற்றுவந்த ஒன்றன்பால் வினமுற்று.

இன்னே' என்றது, விரைவையும் தேற்றத்தையுக் குறிக்கும்; இன் - இடைச்சொல்: இனியென்பதன் விகார மென்னலாம் இளமையும், மூப்பும்—உம்மைகள் - முறையே எதிரதம் இறந்ததற் தழுவிய எச்சப்பொருளன. 'துணிவொன்றி' என்பதை, 'போதியோ' என்பதனோடுஞ் சேர்கலாம். போதி - முன்னிலையொருமை எதிர்காலமுற்று; இ - விருதி; 'வியக்கோ ளிம் மா ரெதிரவும்' என்றதனால், இதுவே எதிர்காலங்காட்டிம்; த் - எழுத்துப்பேறு. (இ)

௫௭. மாண்ட குணத்தொடு மக்கட்பே ரில்லெனினும்

பூண்டான் கழித்தற் கருமையாற்—பூண்ட

மிடியென்னுங் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணே

கடியென்றார் கற்றறிந் தாரா.

(இ - ன்.) கற்று அறிந்தார் - (தூல்களைக்) கற்று (அவற்றின் பொருளை) அறிந்தவர்கள், 'மாண்ட குணத்தொடு - மாட்சிமைப்பட்ட நகுணங்களும், மக்கள் பேறு - பிள்ளைகளைப்பெறுதலும், இவ் எனினும் - (தன்மனைவிக்கு) இல்லையாயினும், பூண்டான் - மணஞ்செய்துகொண்ட கணவன், கழித்தற்கு அருமையால் - (அயலை) நீக்குதற்குக் கூடாமையாலும், —பூண்ட - அடைகின்ற, 'மிடி' என்னும் காரணத்தின் - வருத்தமென்கிற காரணம்பற்றியும், மேல் முறைக்கண்ணே - மேலாகிய துறவொழுக்கத்திலே (நின்றது), கடி - (விவாகத்தை) நீக்கு, 'என்றார் - என்று சொன்னார்கள்; (எ-று.)

நற்குணங்களும் புத்திரபாக்கியமும் இல்லாதிருந்தாலும் மனைவியை விடக்கூடாததாலும், மணஞ்செய்தபின் இவ்வாழ்க்கையிற் பலதன்பங்களுண்டாதலாலும், இளமையிலே அவ்விவ்வாழ்க்கையை விட்டுத் துறவறம் புண்பா யென்று பெரியோர்கள் சொன்னார்கள் என்பதாம்; இளமையிலேயே துறத்தற்குக் காரணம் கூறியவாறு.

மாண்டருணம் - கற்பு, நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு முதலியன. மாண்ட-மாண்பு என்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்; (இச்சொல் இறந்தவெனப் பொருள்படும்பொழுது, இதில் 'மாள்' என்பத - பகுதியாம்.) மக்கட்பேறு - புத்திரபாக்கியம். 'மக்கள்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், அறிவுள்ள பலபிள்ளைகளைப் பெறுதல் இவ்வாழ்க்கைப்பயனு மென்பது விளங்கும். மேன்முறைக்கண்ணே - (மணஞ்செய்தற்கு) முற்பொழுதிலேயே யென்றமாம். குணம் - வடசொல். மக்கட்பேறு - இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை. உம் - இழிவுசிறப்பு; இது, மாண்டருணத்தையும் மக்கட்பேற்றையு முடையளாயின் மனைவியை விடத் தல் முற்றும் கூடாதென்பதை விளக்கும். பேறு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

இனி, 'கற்றஅறிந்தார்', 'மேல்-முற்காலத்தில், முறைக்கண் - நூல்களில், கடிஎன்றார்-(விவாகத்துக்குக் கடியவேண்டியதென்ற காரணத்தால்) 'கடி'என்றுபெயரிட்டனர்[ஆகவே, விவாகத்தைக்கடித்து துறக்கவேண்டும்]' என்றும் உரைகூறலாம்; இப்பொருளில், 'கடி' என்ற இடுதிறப்பெயர்க்குக் கவி சாதரியமாகக் கடிதற்கு உரியது என்று காரணப்பொருள் கற்பித்தக் கூறியது நிருநீதியென்னும் அலங்காரம்; இது, தமிழில் பிரிநிலைநவநீசியணி யெனப்படும்.

இளமையிலேயே துறக்கவேண்டு மென்ற ஐநூற்கொள்கை இப்பாட்டில் வெளியாம். (சு)

௫௭. ஊக்கித்தாங் கொண்ட விரதங் ளுள்ளுடையத்

தாக்கருந் துன்பங்க டாந்தலை வந்தக்கா

னீக்கி நிறுஉ முரவோரே நல்லொழுக்கங்

காக்குந் திருவத் தவர்.

(இ - ள்.) ஊக்கி-முயன்று, தாம் கொண்ட - தாம் ஏற்றுக்கொண்ட, விரதங்கள்—, உள் உடைய - முழுவுதுங் கெடும்படி, தாக்கு அருந் துன்பங்கள் - பொறுத்தற்கு அரிய தீங்குகள், தலைவந்தக்கால் - வந்து சேர்ந்தால், நீக்கி - (அத்துன்பங்களைச்) சள்ளி, நிறுஉம் - (அவ்விரதங்களை) நிலைநிறுத்துகின்ற, உரவோரே - மனவலிமையுடையவரே,—நல் ஒழுக்கம் - நல்ல துறவொழுக்கத்தை, காக்கும் - (விடாமற்) காக்கின்ற, திருவத்தவர் - மேன்மையையுடையவர்; (எ-று.)

மனத்துய்மைக்குச் சாதனமான விரதங்களைத் தொடங்கி அனுஷ்டிக்கும்பொழுது பலவகைஇடையூறுக ளுண்டானாலும் அவ்விரதங்களை நடுவிலே விட்டிடாமல் முடித்துப் பயன்பெறுதல் துறந்தார்க்கு உரிய அறம் என்பதாம்.

விரதங்களாவன - வினைமாசுதீர்த்து அந்தக்கரணத் துயதாய் ஞான முண்டாதற்பொருட்டு இன்னஅறஞ்செய்வேனெனவும், இன்னபாவம் ஒழிவேனெனவும் துறந்தவர் தம்ஆற்றலுக்குஏற்ப வரைந்துகொள்ளும் அருள்

உடைம முதலியன. துன்பங்களாவன - தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிற யுயர்களைப்பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாம்; இவற்றை வடனாலார் முறையே ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதேவிகம் என்பர்: ஆத்யாத்மிகமென்பது - சரீரத்தைப்பற்றிவருந் தலையோய் முதலியனவும், மனத்தைப்பற்றிய காமக்குரோதம் முதலியனவுமாம்; ஆதிபௌதிகமென்பது - மனிதர் விலங்கு பிசாசம் முதலியவற்றால் நேர்வனவாம்; ஆதிதேவிகமென்பது - காற்று மழை இடி வெயில் முதலியவற்றால் நேர்வனவாம். நீக்குதல் - அத்துன்பங்களுக்கு மனத்திற்சிறிதம் இடங்கொடாமை. திறத்தல் - நிறைவேற்றம்படி செய்தல்.

வரதம் - வடசொல். ஊக்கி - ஊக்கங்கொண்டு; ஊக்கு என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகால வினையெச்சம். உள், தலை - மூழ்ப்புறப்பகுதிகள். உள் உடைய - இடையிலே கெட என்றும், தலை வந்தக்கால் - தம்மிடத்து வந்தால் என்றுங் கொள்ளலாம். தாக்கரு - தாங்கரு என்பதன் வலித்தல். தாம் - ஐசை. நிறுவம் என்பது, விகாரப்பட்டு நிறாமம் என அளபெடுத்தது; சொல்லியகையாபேடை: மாத்திரை மூன்று. திருவததயர்—அத்து, அ-சாரியைகள். எ-பிரிசிலையோடு தேற்றம்.

இத ஓர்விகற்ப இன்னிகைவேண்டி.

(எ)

ருடி. தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்

றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தா—லும்மை

யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொ லென்று

பரிவதூஉஞ் சான் றோர் கடன்

(இ - எ.) தம்மை இகழ்ந்தமை - (ஒருதிகுஞ் செய்யாத) தம்மைப் (பிறர்) நிந்தித்ததை, தாம் பொறுப்பது அன்றி - தாங்கள் பொறுத்துக் கொள்வதுமாத்திரமே யல்லாமல், 'எம்மை இகழ்ந்தவினை பயத்தால் - நம்மை நிந்தித்ததனா லாகிய தீவினையின் விளைவினா, உம்மை - மறுமையில், எரிவாய் நிரயத்து - தீ நிரம்பிய நரகத்தில், வீழ்கர் - (இவர்) விழுவரே!' என்று—, பரிவதூஉம் - இரங்குவதும், சான்றோர் கடன் - (தூறவொழுக்கம்) மிக்கவர்க்குக் கடமையாம்; (எ - று.)

பிறர் தம்மையிகழ்ந்தால் அதனைப் பொறுத்தலோடு, யாதொருதிகுஞ் செய்யாத தம்மை நிந்தித்ததுகாரணமாக அவர்க்கு நரகம்நேரிடுமென்று இரங்குவதும் தூறவிகளின்கடமை யென்பதாம்.

தாம் - மாறுசெய்யவல்ல தாங்கள் என்றபடி. எரிவாய்நிரயம் - தப்புகும்பம், கும்பீபாகம் என்பவை போலவன. நிரயம் - வடசொல். எரிவாய் - எரிகிற வாயையுடைய என்றும், அனலின் தன்மைவாய்ந்த என்றும் கொள்ளலாம். மற்று - வினைமாற்று. எம்மை என்பது - இயற்கைப்பற்றிய தனித் தன்மைப்பன்மை: (ஒவ்வொருவரும் தம்மைப்பற்றித் தாம் நினைக்கும் பொழுது பன்மையாகவே நினைத்தல், பெரும்பாலும் இயல்பு; இதனை நினைத்துக் காண்க.) இனி, தம்மைப்போன்றவரையும் உளப்படுத்திய பன்

மை யெனினுமாம். இகழ்ந்த வினை - பெயரெச்சம் காரணப்பொருளது. உம்மை - இம்மை யென்பதன் எதிர்மொழி. இகழ்ந்தமை - இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர். பொறுப்பது என்பதில் எதிரத தழுவிய எச்சவும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. கொல் - அசை; வினாவகையால் இரக்கமுணர்த்துவ தெனினுமாம்: 'இடைச்சொற்கள் வேண்டிய பல பொருள்களையும் விளைத்தற்கு உரியன' என்பது, வடநூலார்கொள்கை; தமிழ்நூலார்க்கும் இது விலக்கன்று. 'பரிவதம்' என நிர்ப்பினுஞ் செய்யுளோசை குன்றாத யினும், இனியஒசை தருதற்பொருட்டுக் குறில் நெடிலாகி 'பரிவதூஉம்' என அளபெடுத்தது: (இன்னிசையாபெடை; மூன்று மாத்திரை. இதில் உம்மை - இறந்தததழுவியஎச்சத்தோடு, உயர்வுசிறப்புப்பொருளது.

இச்செய்யுளால், சினமின்மையும் பொறையுடைமையும் பிறர்துன்பத் திற்குஇரங்கும்அருளுடைமையும் துறந்தவர்க்குச் சிறந்தவிரதங்க ளென்று கூறியபடி. (அ)

நூ. மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
வைவாய வேட்கையவாவினைக்—கைவாய்க்
கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்
விலங்காது வீடு பெறும்.

(இ - ள்.) மெய்-உடம்பும், வாய் - வாயும், கண் - கண்ணும், மூக்கு - மூக்கும், செவி - காதும், என - என்று, பேர் பெற்ற - பெயர்கொண்ட, ஐவாய - ஐந்துவழிகளை யுடையதாகிய, வேட்கை அவாவினை - வேட்கையாகிய அவாவை, கலங்காமல் காத்து-(அஞ்ஞல் தனதமனங்) கலங்காதபடி தடுத்து, கைவாய் - துறவொழுக்கத்தில் உய்க்கும் - (மனத்தைச்) செலுத்த கின்ற, ஆற்றல் உடையான் - வலிமையையுடையவன்,—விலங்காது - தவருமல், வீடு பெறும் - முத்தியைப் பெறுவான்; (எ - று.)

தனதமனத்தை ஐம்பொறிகளிற் செல்லவொட்டாதுதடுத்துத் துறவறவொழுக்கத்திற் செலுத்துகின்றவனுக்கு நிச்சயமாக முத்தி சித்திக்கும் என்பதாம்.

மெய் - ஸ்பரிசேந்திரியம். பேர் - பெயரென்பதன் மரூஉ. ஐவாய - ஐம்பொறிகளை வழியாகவுடைய; வாய-குறிப்பப்பெயரெச்சம். கை - ஒழுக்கம்; வாய் - ஏழனுருபு. வேட்கையாவது - பொருள்களின்மேல் தோன்றும் பற்றுள்ளம். அவாவாவது - அப்பொருள்களைப் பெறவேண்டுமென்ற மேன்மேல் நிகழும் ஆசை; வேட்கையின்மிகுதி. வேட்கையாலுண்டாகின்ற அவா என மூன்றனுருபுலிரிக்க; வேட்கையும் அவாவும் என அல்வழியாகக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. அவாவினைக் காத்து - "கதங்காத்துக் கற்றடங்கல்," "செல்லிடத்துக்காப்பான் சினங்காப்பான்" என்பன போல இங்குத் தடுத்தற்பொருளில் வந்தது. வீடு - (எல்லாப் பற்றுக்களையும்) விட்டு அடையும் இட மெனக் காரணப்பெயர்; 'முத்தி' என்னும் வடசொல்

லின்பொருள் கொண்டது. பெறம் - செய்யுமென் முற்ற, இங்கே ஆன் பாலுக்கு வந்தது.

இச்செய்யுள், முதலடியில் யகர ஆசெதுகை பெற்றுவந்தது. (க)

க(1). துன்பமே மீதுரக் கண்டுந் துறவுள்ளா
ரீன்பமே காமுறுவ ரேழையா—ரீன்ப
மிசைதொறு மற்றுந் தன்னுமை நோக்கிப்
பசைதல் பரியாதா மீமல்.

(இ - ன்.) எழையார் - அறிவில்லாதவர்.—துன்பமே மீதுரக் கண்
மெ - (இவ்வாழ்க்கையில்) தன்பம்மாத்திரமே மேன்மேல் அடிக்கிவரப் பார்
ததும், துறவு உள்ளார் தரத்தலை மீதுரத்தலுஞ்செய்யாராய், இன்பமே -
(இவ்வாழ்க்கையில் உண்டாகுஞ்) சிற்றின்பத்தையே, காமுறுவர் - (பெற)
விரும்புவர்; மேல் - (அறிகால்) மேம்பட்டவரோ வென்றால்,—இன்பம்
இசை தொறும் - அய்வன்பம் (தமக்கடத்துக்) கூடும்பொழுதெல்லாம்,
அதன் இன்னுமை நோக்கி - அய்வின்பத்தாற் பின்வருந் தன்பத்தை நோ
க்கி, பசைதல் பரியாதா - (அதனை) விரும்புதலைக் கொள்ளார்; (எ - று.)

இப்பாட்டின் இரண்டாம் அடியும், சீழ்ஞசு - ஆம் பாட்டின் இரண்
டாம் அடியும் ஒன்றுயிருக்குமாறு காண்க; இப்படி வெவ்வேறுசிரியர்க்கும்
பொருளோடு சொல்லும் ஒற்றுமைப்படுவது, சிறுபான்மை இயல்பு: இதனை,
சமகாலத்தில் வேறுவேறு புலவரார் பாடப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்திலும்,
மணிமேகலையிலும் சிலவிடத்துக் காணலாம்.

இப்பாட்டின் சுருத்த இய்வசிகாரத்து நான்காம் பாட்டோடு

இவ்வாழ்க்கையாறுண்டாகுந் தன்பத்தின் அளவைக்காட்டிலும் அத
னுண்டாகும் இன்பம் சிறியதாயிருக்க, அதனை அறியமாட்டாமையால்
அவரை 'எழையார்' என்றார். மற்று, ஆம் - அசைகள். மற்று - வினை
மாற்றமாய். உள்ளார் - எதிர்ப்பதை தெரிநிலை முற்றெச்சம். இசைதொ
றும் - தொறும் என்னும் இடைச்சொல் பெயர்ச்சொல்தன்மைப்பட்டதனால்,
இசை என்னும் வினைதொகை அதனை விசேடித்தது; இசையுந்தோறும்
என்பதன் விகாரமாகக் கொள்வாரு முளர். பரியாதா என்பதில் பரி
என்பது - வடமொழி வினையடி விகாரம். மேல் மேலோர்க்கு, பண்பாகு
பெயர். 'மேல்' என்னும் எழுவாய் - பொருளால் உயர்திணைப் பன்மை
யாயினுஞ் சொல்லால் பால்பகாஅஃறிணை யாதலால், 'பரியாதா' என்னும்
அஃறிணை யொருமை வினைமுற்றைக் கொண்டது. (க0)

எ - ஆம் அதிகாரம்.—சினமின்மை.

அதாவது - கோபத்தைச் செய்தற்குக் காரணமாகிய குற்றம் ஒருவனிடத்து உண்டாகிய விடத்தும் அக்கோபத்தை உடைத்தாகாமையை உணர்த்துவது. இது, துறந்தவர்கட்கு உரிய விரதங்களுட் சிறந்ததொன்றாதலால், துறவீனின் வைக்கப்பட்டது. “குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த வரிது” என்றபடி சாப அநுக்கிரக சக்தியையுடைய நிறைமொழிமாந்தராகிய முற்றத்துறந்தமுனிவர்களது சினம் தடுக்கப்படாத பலதீமைகளுக்குக் காரணமாகிப் பலர்க்கும் வருத்தத்தை உண்டாக்கிப் பழிபாவங்களைப்பயந்து அக்கோபித்தவரையும் தவத்தைக்கெடுத்துத் தீக்கதியிற்செலுத்து மாபலின், அத்தகைய சினம் இல்லாமை - துறந்தவர்க்கு முக்கியமான விரதமாயிற்று. திருவள்ளுவனாரும் வெகுளாமையென்னும் அதிகாரத்தைத் துறவறவியலில் வைத்தவாறு காண்க.

கூக. மதித்திறப் பாரு மிறக்க மதியா
மிதித்திறப் பாரு மிறக்க—மிதித்தேறி
யீயுந் தலைமே லிருந்தலா லஃதறிவார்
காயுங் கதமின்மை நன்று.

(இ - ள்.) மதித்து இறப்பாரும் - (தம்மைக்) கௌரவித்துச் செல்பவரும், இறக்க - செல்க; மதியா - கௌரவியாமல், மிதித்து இறப்பாரும் - (தம்மைக்) கீழ்ப்படுத்திச் செல்பவரும், இறக்க - செல்க; ஈயும் - (அற்ப பிராணியாகிய) ஈயும், மிதித்து ஏறி - (யாவரையும்) மிதித்து (அவர்மேல்) ஏறி, தலைமேல் இருந்தலால் - தலையின்மேல் இருத்தலினால், அஃது அறிவார் - அந்த இருப்பை அறிந்தவர், காயும் கதம் இன்மை பிறரையுந்தம்மையுஞ் சுமீம்படியான கோபத்தை உடைத்தாகாமையென்று-கல்லது; (எ - று.)

அறிவுடையவர் பெரியவரை மதிப்பர்; அறிவில்லாதவரோ அவமதிப்பர்; அதற்கு ஈயே திருஷ்டாந்தம்; அவற்றாலுண்டாகும் புகழ்புண்ணியங்களையும் பழிபாவங்களையும் அடைபவர் அவரே யன்றிப் பிறரல்ல: ஆதலால், அவமதித்தவரைக் கோபித்தல் அவசியமன்று என்பது கருத்து.

மிதித்தல் என்றது - இங்கே, மைதல் அடித்தல் முதலியவற்றைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று. இறத்தல் - செல்லுதல். ஈயும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. அஃது அறிவார் காயுங் கதமின்மை நன்று - ஈயின் தன்மையை விவேகமில்லாத தென்று அறிந்து அதன்மேற் கோபங் கொள்ளாமை போலத் தன்மையிசமும் அறிவிலார்மேலுங் கோபங்கொள்ளாமை தருதியென்க. மதித்து இறப்பாரும், உம் - உயர்வுசிறப்போடு எதிரது தழுவிய எச்சம். மிதித்து இறப்பாரும், உம் - இழிவுசிறப்போடு இறந்தததழுவிய எச்சம். இவற்றை எண்ணுமைகளாகக் கொள்ளுதல் சிறப்பன்று; வெவ்வேற வாக்கியங்களில் வந்ததனால்.

அஃதறிவார் என்பதில், ஆய்தம் மெய்போல் ஒலித்தது; வெண்டளை பொருந்த அலகிட்டுக் காண்க.

௧௨. தண்டாச் சிறப்பிற்றம் மின்னுயிரைத் தாங்காது
கண்டுழி யெல்லாந் துறப்பவோ—மண்டி
யடிபெயரா தாற்ற விளிவந்த போழ்தின்
முடிகிற்கு முள்ளத் தவர்.

(இ - ள்.) அடி பெயராது - வைத்தகாலேப் பெயர்க்கவொட்டாதபடி,
ஆற்ற - மிகவும், இளி - தாழ்வு, மண்டி - இடைவிடாது நெருங்கி, வந்த
போழ்தின் - வந்த காலத்திலும், முடிகிற்கும் - (அதற்குக் கலங்காமல் எற்
றுக்கொண்ட விரதத்தை) நிறையேற்றும்படியான, உள்ளத்தவர் - மனவலி
மையையுடைய துறத்தவர்கள்—தண்டா சிறப்பின் - நீங்காத சிறப்பினை
யுடைய, தம் இன் உயிரை - தமது இனிய பிராணனை, தாங்காது - தரியா
மல், கண்ட உழி எல்லாம் - கண்ட விஷயங்களி லெல்லாம், துறப்பவோ-
விடுவார்களோ? [விடார் என்றபடி]; (எ - று.)

இச்செய்யுள், பிறர் கம்மை அவமதித்ததற்காகச் சினந்து உயிரைவிட்டு
சிறந்திவினைபக் குறித்துச் சொல்லியதாகச் செய்யப்பட்ட தென அறிக.

பேரிசுழ்ச்சி கோர்க்குவிட்குதும் அடைப்பாராட்டாமல் தாம் எடுத்தகாரி
யத்தையே முடிக்குந் தன்மையுடையோர், கண்ட கண்ட இசுழ்ச்சிக்கெல்
லாம் கலங்கி உயிரைத் துறவாமற் சாந்தமாகவேயிருப்பர் என்பது கருத்து.
முத்தி பெறுதற்கு உரிய தாதலின் 'தண்டாச் சிறப்பி னுயிர்' என்றும், உயி
ரினும் இனியதொன்று இன்றாதலால் 'இன்னுயிர்' என்றும் கூறப்பட்டது.
தமது உயிரை ஒழித்தாவது மானத்தைப் பாதுகாக்கவேண்டு மென்ற தன்
மை இல்லறத்தார்க்குப்போலத் துறவறத்தார்க்கு இன்றியமையாததன்
மென மறுத்தவாறு. இம்மைப்பயனாகிய புகழ்மாதத்திரமே விளைத்தற்கு
உரிய மானங்கரத்தல் இல்லறத்தார்க்குச் சிறத்தலும், முத்திப்பேற்றுக்குக்
காரணமாகாத அந்த மானத்தைக் காக்கும்பொருட்டு அரிதின்கிடைத்த
மானிடயாக்கையை விட்டு அதுகொண்டுமுயன்றுபெறுதற்குஉரிய வீடுபேற்
றையிழத்தல் துறவறத்தார்க்குச் சிறவாமையுங் காண்க.

இப்பாட்டிற்கு வேறுவகையாகப் பொருளுங் கருத்துங் கூறலுநின்,
'அதிகாரத்தோடும் துறவறவிலக்கணத்தோடும் பொருள்காதாம்.

கண்டுழி - விகாரம், ஓ - எதிர்மறை, 'அடி பெயராது' என்பது இழி
வின் மிகுதியை விளக்கிற்று. முடிகிற்கும் என்பதற்கு, சந்தர்ப்பத்திற்கு
ஏற்ப, முடிக்கிற்கு மெனப் பிறவினையாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது;
இவ்வாறு தன்வினைப் பொருளில் வறுவதை வடதூலார் 'அந்நாடுப்
பாவித் தனிக்' என்பர். முடிகிற்கும்—முடி - பகுதி, கில் - ஆற்றலுணர்த்
தம் இடைநிலை, கு - சாரியை, உம் - எதிர்காலப் பெயரெச்ச விருதி. (உ)

௧௩. காவா தொருவன்றன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொ
லோவாதே தன்னைச் சுடுதலா—லோவாதே
யாய்ந்தமைந்த கேள்வி யறிவுடையா ரெஞ்ஞான்றுங்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து.

(இ - ள்.) ஒருவன் - பிறனொருத்தன், தன் வாய் - தனது வாயை, கா வாது - காத்தக்கொள்ளாமல், திறந்து - (அதனைத்) திறந்து, சொல்லும் - சொல்லுகின்ற, சொல் - தீச்சொல், ஓவாதே - ஒழியாமல், தன்னை - தம்மை, சுடுதலால் - வருத்துதலினால், — ஓவாதே - ஒழிவில்லாமல், ஆய்ந்தா - (நூல் களை) ஆராய்ந்து, அமைந்த - நிரம்பிய, கேள்வி - நூற்கேள்வியோடு கூடிய, அறிவு உடையார் - ஞானததையுடைய துறந்தவர், எ ஞான்றும் - எப்பொழுதும், கறுத்து - கோபித்து, காய்ந்த அமைந்த - உக்கிரமாயுள்ள சொற்களை, சொல்லார் சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று.)

பிற்கூறிய கடுஞ்சொல் தமக்குத் துன்பஞ்செய்யே திருஷ்டாந்த மாகக்கொண்டு நாம் கூறுங் கடுஞ்சொல்லும் இங்ஙனமே பிறரை வருத்து மென்று உணர்ந்து, விவேகிகள். சினந்து பிரயோகியாதகிற் கடுஞ்சொற்க ளைக் கூறாமென்பது கருத்து. “தீயினுற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறாதே, நாவிறற் சுட்ட வடு” என்ப ராதலால், ‘ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால்’ என்றார். ‘தன்னை,’ ‘அறிவுடையார்’ என வந்தது - ஓருமைப்பன்மையையுடைய; வடிவமைதி. [கண் - பொது - உக.]

இனி, இச்செய்யுளுக்கு - துறந்தவனொருவன் தன்வாயைக் காவாமல் திறந்து சினந்து பிரயோகசொல்லுஞ் சாபச்சொல் அவனது தவத்தைக் கெ டித்து அத்தவத்தன்பத்தோடு பழைய பிரயோகத்தன்பங்களையும் ஒருங்கே எய்துவித்துச் சொன்ன அவனையே வருத்துதலால், கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்த அறிவுடையோர் எப்பொழுதும் அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கோபித்துச்சொல்லார் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; “தன்னைத்தான் காக்கிற் சினம்காக்க காவாக்கால், தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்” என்றார் திருவள்ளுவரும்.

எஞ்ஞான்றும் - சினஞ்செய்தற்குக்காரணம் ஒருவனிடத்தில் உளதான பொழுதும் என்றபடி; தம்மை ஒருவன் சொற்செயல்களால் வருத்திய பொழுதும் என்க. ஆய்ந்தமைந்த - நூல்களை ஆராய்ந்து கற்று அடக்கக் கொண்ட என்றும் உரைக்கலாம்; “கற்றறிவார் கண்டது அடக்கம்” என்பது மேற்கோளாதலின். கேள்வியாவது - கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார்க்குக்கேட்டல்; காரார்க்குக் கல்வியறிவை வற்புறுத்தியும், கல் லாதார்க்குக் கல்வியறிவை உண்டாக்கியும். இது மிகப்பயன்படும். கேள்வி - ‘வி’ விருதி பெற்ற தொழிற்பெயர் ‘அமைந்த’ என்னுஞ் சொல் இரண்ட னுள், முன்னது - பெயரெச்சம். பின்னது - அன்சாரியை பெறாத பலவின் பாற்பெயர். எஞ்ஞான்றும், கெரவினா - எஞ்சாமைப் பொருளது; உம் மைமுற்று. கறுத்தல் - கோபமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” என்பது தோல்காப்பியம்: இது கருமையென்றும் பண்பின் அடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மை பெற்றதாம். (ங)

௧௪. நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோ—ரோர்த்ததனை
யுள்ளத்தா னுள்ளியுரைத்தாரா யூர்கேட்பத்
துள்ளித்தூண் முட்டுமாங்கீழ்.

(இ - ள்.) சிகர் அல்லார் - தமக்கு ஒப்பாகாதவர் [கீழ்மக்க னென்ற படி], நேர்த்து - எதிர்த்து, நீர் அல்ல - (சொல்லத்) தகுதியில்லாத சொற்களை. சொல்லியக்கால் - சொன்னால், விழுமியோர் - சிறந்த துறவையுடைய பெரியோர், வேர்த்து - (மனம்) புழுங்கி. வெகுளார் - கோபியார்; கீழ் - கீழ்மக்களோ வென்றால். — அதனை - அந்நிந்தைச்சொல்லை, உன்னத்தான் உள்ளி - மனத்தாற் சிந்தித்து, ஓர்த்து - ஆராய்ந்து, ஊர் கேட்ப - ஊரிலுள்ளவரெல்லாருங் கேட்கும்படி, உரைத்து - (பலரோடுங்) சொல்லி, உராய் - (சுவர்முதலியவற்றில்) உராய்ந்து, தள்ளி - எழும்பிக்குதித்து, தூண் முட்டம் - தூணில் முட்டிக்கொள்வர்; (எ - று.)

இச்செய்யுள் பெரியோரது தன்மையையும் கீழோரது தன்மையையும் இனியதாகக் கூறுவதனால், தன்மைநிலிச்சியணி. இயற்கையை உள்ளபடி கூறியே கற்றறிந்தவரதுமனத்தை மகிழ்விப்பதனால், இவ்வணி எல்லாணி களினுஞ் சிறந்ததெனக் கொண்டாடிச் கூறியுள்ளார். தனாடியாசிரியர்.

முதலடியைப் பின்வாக்கியத்தோடு கூட்டுக. வேர்த்து - உடம்பு புழுங்கி யென்றமாம். வேர்த்தல், உராய்தல், தள்ளுதல், தூண்முட்டிதல் என்னும் இவை - கோபத்தின் மிகுதியால் நிகழ்வன. நேர்த்து, ஓர்த்து - நேர்த்து, ஓர்த்து என்பவற்றின் வலிந்தல். விழுமியோர் - சிறப்புணர்த்தம் - விழுமம்' என்னும் உரிச்சொல்லினடியாப் பிரந்த பெயர்; “விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடம்பையும்” என்பது தொட்காப்பியம். விழுமம் என்பது, அம் செட்டு விழும என நின்றது; இ - சாரியை. ஊர் - இடவாகு பெயர். உராய் - பகுதியே வினையேச்சமாகநின்றது; “வரிப்புனை பந்த” என்பதில் ‘வரி’ என்பது போல; இதில், விருதி முதலியன புணர்ந்து கெட்டன வென்க. இனி, ‘உராய்’ என்பதற்கு - எககுஞ்சென்று என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. ‘கீழ் முட்டம்’ என்ற முடிபை, ௧௦ - ஆம் பாட்டில் ‘மேல் பரியாத’ என்றற்போலக் கொள்க. ஆம் - அசை. அல்ல - பெயர். தூண் - ஸ்தூணு என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. (ச)

- கூடு. இளையா னடக்க மடக்கங் கிளைபொரு
ளில்லான் கொடையே கொடைப்பய—னெல்லா
மொறுக்கு மதுகை யுரனுடையாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை.

(இ - ள்.) இளையான் - யௌவனமுடையவனது, அடக்கம் - (சிறி
ன்பவழியிற் செல்லாமல்) அடக்கியிருத்தலே, அடக்கம் - சிறந்த அடக்க
மாம்; கிளை பொருள் இல்லான் - மேல் மேல் வளரும்படியான பொருள்
வரும்படி யில்லாதவனது, கொடையே - ஈகையே, கொடை பயன் - சிற
ந்த ஈகைப்பயனும்; (அவைபோல),—எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், ஒறக்
கும் - அழிக்கவல்ல, மதுகை உரன் - (தவ) வலிமையின் மிகுதியை, உடை
யாளன் - உடைய துறந்தவன், பொறுக்கும் - (சினமில்லாமற் பிறர்செய்த

பிழைகளைப்) பொறுத்துக்கொள்ளுகின்ற, பொறையே - பொறுமையே, பொறை - சிறந்தபொறுமையாம்; (எ - று.)

வயதில் முதிர்ந்தவன் வலிமையில்லாமையால் அடங்கியிருத்தலும், அளவிறந்த செல்வமுடையவன் தனது செல்வத்தின் மிகச்சிறிதொருபகுதியைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தலும், பிறர்மேற் கோபங்கொண்டு அவரை வருத்ததற்கு வேண்டும் வல்லமை யில்லாதவன் பொறுத்திருத்தலும் இயல்பே யாதலால், அவை விசேஷகுணமென்று கொண்டாடத்தக்கனவல்ல; பொறிகளை வெல்லுதற்கரிய இளமைப்பருவ முடையவன் இந்திரியநிக்கிரகஞ் செய்திருத்தலும், வறியவன் தனக்குக் கிடைத்தவற்றிற் சிறிது பிறர்க்குக் கொடுத்தலும், எவ்வளவு மேம்பட்டோரையும் அழிக்கவல்ல தபோபலமுடையவர் கோபங்கொள்ளாதொழிதலுமே ஆரியன வாதலாற் கொண்டாடத்தக்கன என்பதாம். இங்ஙனம் பொதுப்பட இப்பாட்டில் மூன்று பொருள்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பினும், அதிகாரத்தால், முதலிரண்டொவாக்கியங்களை உபமானமாகவும், மூன்றாவதை உபமேயமாகவும் கொண்டு எடுத்துக் காட்டுவமையனியின்பாற் படுத்திக. 'எல்லா மொறுக்கும்' என்ற அடைமொழியாலும், அதிகாரத்தாலும், 'மதுகையுரனுடையான்' என்றது - ஆற்றலாற் பெரியராய அரசரினும் தவத்தாற்பெரியராய முனிவர்க்கு உரியதாம்.

இளையான் - இளமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஆண்பாற்பெயர்; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடை அகரம் ஐயாயிற்று; இனி, இச்சொல் - எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும்பெய ராகும்பொழுது, இளைத்திடாதவன் எனப் பொருள்படுதலுங் காண்க. அடக்கம், கொடை, பொறை - தொழிற்பெயர்கள். கிளை பொருள் - விளைத்தொகை. பிரிநிலையேகாரத்தை முதல்வாக்கியத்திலுங் கூட்டுக. (இ)

கூக. கல்லெறிந் தன்ன கயவர்வா யின்னாச்சொ
லெல்லாருங் காணப் பொறுத்துய்ப்ப—ரொல்லை
யிடுநீற்றாற் பையவிந்த நாகம்போற் றத்தங்
குடிமையான் வாதிக்கப் பட்டு.

(இ - ள்.) (தறத்தவர்),—இடு நீற்றால் - (மந்திரித்து) எறிந்த விபூதியினால், (தடைசெய்யப்பட்டு), பை அவிந்த - படமெடுக்கமாட்டாமல் ஒடுங்கிய, நாகம்போல் - நல்லபாம்புபோல, தம் தம் குடிமையான் - தந்தமது ஆச்சிரமத்துக்கு உரிய ஒழுக்கத்தால், ஒல்லை - விரைவிலே, வாதிக்கப்பட்டுத் தடுக்கப்பட்டு,—கல் எறிந்தன்ன - கல்லால்எறிந்தாற்போலத் துன்பஞ் செய்கின்ற, கயவர் வாய் இன்னா சொல் - மூடர்வாய் லுண்டான இனிமையல்லாத [கடுஞ்] சொற்களை, எல்லாரும் காண - பலரும் அறிய, பொறுத்து—, உய்ப்பர் - (தமதுவிரதத்தைச்) செலுத்தவர்; (எ - று.)

மந்திரபூர்வமாக மேலே விபூதியெறியப்பட்ட சர்ப்பம் தன்னை அப்பொழுது பிறர் வருத்தினாலும் அவரைத் தான் சேரித் தீண்டி வருத்தாமல்

தடைக்கு அஞ்சிக் கட்டுப்பட்டு அடங்கித்திடத்தல்போல, அடக்கத்துக்கு உரிய திறவறத்தை மேற்கொண்ட பெரியோரும் தம்மைப் பிறர் நிந்தித்தாலும் அவரைத் தாம் கோபித்து வருத்தத் தொடங்காமல் தமது ஆச்சிரமத்தின் தருதியை நோக்கி அடங்கிவிடப்பர் என்பதாம். உவமையணி.

இன்னுச் சொற்களுக்கு 'கல்லெறிந்தன்ன' என உவமைகூறியது, தவறாமல் மிகவருத்தத்தக்கன என்பதற்கு. 'சொல்' எனவே அமைந்திருக்க, 'வாய்' என வேண்டாது கூறியதனால், அவர்வாய் எப்பொழுதும் நல்ல சொற்கள் பயின்றறியாததென அதன் இழிவு விளங்கும். உய்ப்பர் - சினமின்மையென்னும் விரதத் தவறாமல் ஒழுகுவர் என்றபடி. நாகம் - வடசொல்; நகத்தில் வாழ்வதென்று காரணப்பொருள்: நகம் - மரமும், மலையும்.

தத்தம் - தாம் தாம்என்பதன் விகாரமாகிய தத்தம் என்பதன் வலித்தல். குடிமை, மை - தன்மைப்பொருளுணர்ந்தும் விருதி. கயமை - கீழ்மை; 'கயமையாவது - குணங்கள் யாவும் இலராய கீழோரது தன்மை' என்றார் பரிமேலழகரும்: அதனையுடையவர், கயவர். குடிமையென்பது, உயர் குடிப்பிறப்பிற்கேற்ற ஒழுக்கமெனப் பொருள்படுவதாயினும், இங்கே, இடத்துக்கு ஏற்ப ஆச்சிரமவொழுக்கமாயிற்று. வாதிக்க = பாதிக்க. ஒல்லை பையலித்த என இயைப்பினுமாம். ஒல்லை - விரைவுணர்ந்தும் இடைச் சொல்.

(௬)

௯௭. மாற்றராய் நின்றுதம் மாறேற்பார்க் கேலாமை
யாற்றாமை யென்னு ரறிவுடையோ—ராற்றாமை
நேர்த்தின்னா மற்றவர் செய்தக்காற்றாமவரைப்
பேர்த்தின்னா செய்யாமை நன்று.

(இ - ள்.) மாற்றார் ஆய் நின்று - பகையுள்ளவர்களாய்நின்று, தம் மாறு ஏற்பார்க்கு - தமது பகைமைக்கு உரிய காரியங்களை மேற்கொண்டவர்கள் விஷயத்தில், ஏலாமை - (தாமும் அவற்றை) மேற்கொள்ளாமலிருப்பதை, அறிவுடையோர்—, ஆற்றாமை என்றார் - (திறத்தவர்களுக்கு) வலியில்லாமையென்று இழித்துப்பேசார்; (ஆதலால்), அவர் - அப்பகைவர், ஆற்றாமை - பொறுமையில்லாமல், நேர்த்து - எதிர்த்து, இன்னா-தன்பந்தருவனவற்றை, செய்தக்கால் - (தமக்குச்) செய்தால், தாம் - தாமும், அவரை - அவர்களுக்கு, பேர்த்து - மீட்டும், இன்னா செய்யாமை - அக்கொடுமைகளைச் செய்யாதிருத்தல், நன்று - நல்லது; (எ - று.)

தமக்குப் பகைவராய்த் தீங்குசெய்பவர்க்குத் தாம் எதிராய் நின்று தீங்கு செய்யாமை உத்தமகூத்திரியவீரர்க்குப்போலத் திறவறத்தார்க்குத் திறமின்மையென்னும் பழிப்புக்கு இடமாகாது; பிறர் செய்த தீங்குகளைப் பொறுத்து அவர்க்குத் தீங்குசெய்யாமையே தருதி யென்பதாம்.

மாற்றார் - மாறுதலுடையவர் ; ம் - விரித்தல் : (மனத்தை) மாற்றுபவரு
மாம். ஏற்பார்க்கு, அவரை என்பன - உருபுமயக்கங்கள். ஆற்றுமை
என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்;
பின்னது - எதிர்மறைவினையெச்சம். இன்னு - பண்படியாகப்பிறந்த எதிர்
மறைப் பலவின்பாற்பெயர். மற்று - அசை ; வினைமாற்றுமாம். (எ)

கூடி. நெடுங்காலமோடினு நீசர் வெகுளி
கெடுங்கால மின்றிப் பரக்கு—மடுங்காலை
நீர்கொண்ட வெப்பம்போற்றானே தணியுமே
சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம்.

(இ - ள்.) நீசர் - கீழ்மக்களது, வெகுளி - கோபம், நெடுங் காலம் ஓடி
னும் - பலகாலஞ்சென்றாலும், கெடுங் காலம் இன்றி - தான் அழியுங் கால
மில்லாமலே, பரக்கும் - மேன்மேல் வளரும்; சீர் கொண்ட - சிறப்பைப்
பெற்ற, சான்றோர் - (துறவொழுக்கம்மிக்க) மேலோரது, சினம் - கோப
மோ வென்றால்,—அடிக் காலை நீர் கொண்ட வெப்பம்போல் - காய்ச்சப்
பட்டகாலத்தில் ஜலங்கொண்ட குடுபோல, தானே தணியும் - (பிறர் ஆற்ற
வேண்டாமல்) தானாகவே (விரைவில்) தணிந்துபோம்; (எ - று.)

அநாதியாய் வருகின்றவாறுபற்றித் துறந்தவர்க்கும் ஒரோவிடத்து
வெகுளி தோன்றினும் தோன்றியபொழுதே அதனை அவரது மெய்யுணர்வு
அழிக்குமாதலால், இங்ஙனங்கூறினார்; இதுபற்றியே, திருவள்ளுவனாரும்
“குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயும்” என்றது:
“கற்பினவோ டொப்பர் கயவர் கடுஞ்சினத்தப், பொற்பினவோ டொப்பா
ரும் போல்வாரே—விற்பிடித்தது, நீர்க்குழிய் செய்த விற்போல மாறுமே,
சீரொழுது சான்றோர் சினம்” என்ற பூதுவரையையுங் காண்க. சான்
றோர்சினம் தானேதனியு மென்றதனால், நீசர்வெகுளி பிறர் பலர் தணிந்
கும்படி எவ்வளவு முயன்றாலும் தணியாதென்பது பெறப்படும். ‘அடுங்
காலை நீர்கொண்டவெப்பம்’ என்ற உபமானத்தால், “அந்தணரென்போ
ரறவோர் மற்றெய்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுக்கலான்” என்ற
படி தறவிகள் இயற்கையில் தண்மையான அருளுடையவரென்பதும், அவர்
க்குச் சினம் பிறர்செய்யுந் தீங்குபற்றிச் செயற்கையிலாகுவதே யென்பதும்
விளங்கும்.

ஔவமையணி.

ஓடினும், உம் - சிறப்பு. நீசர் - வடசொல். வெகுளி - வெகுளு
தல் : ‘இ’விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். காலம் - காலை யென விகாரம்;
சாமரம் - சாமரை, சரிதம் - சரிதை, வதம் - வதை என்பன போல. நீர்,
சீர் என்பவற்றை - நீரம், ஸ்ரீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு என்பர்.
வெப்பம் - ‘பம்’ விகுதி பெற்ற பண்புப்பெயர். தணியுமே, ஏ - தேற்றம்;
வியப்புமாம். (அ)

௧௧. உபகாரஞ் செய்ததனை யோராதே தங்க
ணபகார மாற்றச் செயினு—முபகாரம்
தாஞ்செய்வ தல்லாற் றவற்றினுற் றிங்குக்கல்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கில்.

(இ - ள்.) உபகாரம் செய்ததனை - (தாம்) நன்றிசெய்ததை, ஓராதே - (பிறர்) நினைமாமேலே, தங்கண் - தம்விஷயத்தில், அபகாரம் - திங்குகளை, ஆற்ற மிகுதியாக, செயினும் - செய்தாலும், தாம்—, உபகாரம் செய்வது அல்லால் - (அவர்கட்கு மேன்மேலும்) நன்றிசெய்வதே யல்லாமல், தவற் றினால் - (அவரிடத்து உண்டான) குற்றங்காரணமாக (க் கோபித்தி), திங்கு ணைக்கல் - (தாமும் அவர்க்குத்) தீமைசெய்யமுட லாதல், வான் தோய் குடி பிறந்தார்க்கு - பெருமை பொருந்திய உயர்குலத்திற் பிறந்து துறந்தவர்க ளுக்கு, இல் - உண்டாகாத; (எ - று.)

தாம் செய்த உபகாரத்தை மறவாமலிருந்து பிரதியுபகாரஞ்செய்யா மையோடு அதனைமறந்து மேலுந் தமக்கு அபகாரத்தை மிகச்செய்தற்குந் தொடங்கிய நீசர்களுக்குத் தாம் அபகாரஞ்செய்யாமையோடு மேன்மேல் உபகாரஞ் செய்தல் துறவிகளியல் பென்பதாம்.

வான் தோய் குடி - (புகழால்) தேவலோகத்தை அளவிய குடியென்று மாம்; இனி, ஆகாயத்தையளவிய குடி யென்ற பொருளால் உயர்ந்தகுடி யென்னுங் கருத்துப்பட 'வாந்தோய்குடி' என்றாகக் கொள்ளலாம்: திருக்குறளில் "வானுயர் தோற்றம்" என்பதற்கு - 'வான்போலுயர்ந்த தவவேடம்' என்று பொருள்கூறின பரிமேலழகர் 'வானுயர் தோற்றம் என்பது - "வாந்தோய்குடி" என்றாற்போல இலக்கணவழிது' என்ற துங் காண்க. 'குடிப்பிறந்தார்' என்பது - அதிகாரத்தால், துறவறத்தார் மேல் நின்றது. 'வாந்தோய் குடி' என்ற தொடர், இந்நூலில் 'குடிப்பிறப்பு' எனனும் அதிகாரத்தின் இரண்டாஞ் செய்யுளிலும் வந்துள்ளது.

உபகாரம், அபகாரம் - தற்சமவட்சொற்கள். ஓராதே, எ - தேற்றத் தோடு இரக்கம். செயினும், உம் - இழிவுசிறப்பு.

"இன்னுசெய்தாரை யொறுத்த லவந்நாண், நன்னயஞ் செய்து விடல்," "இன்னுசெய்தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கா, லென்னபயத்த தோ சால்பு" என்றவற்றுலும், திங்குசெய்தார்க்கு எதிர்த்திவகு செய்யா மையும், நன்குசெய்தலும் சிறப்பாதல் அறிக. (௧)

எ0. கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினு நீங்கில்லை—நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு.

(இ - ள்.) நாய்—, கூர்த்து - கோபம்மிக்கு, கௌவிக் கொள - (தம் உடம்பைக்) கடித்துப்பிடுங்க, கண்டும் - பார்த்தும், தம் வாயால்—, பேர்

த்த நாய் கௌவினார் - மாறுபட்டு நாயைக் கடித்தவர்கள், ஈங்கு -
கத்தில், இல்லை—; (அதுபோல), கீழ் மக்கள் - அற்பர்கள், நீர்த்த அன்றி -
குணமுடைய சொல் ஒன்றையுஞ் சொல்லாமல், கீழ் ஆய - தாழ்வாகிய
சொற்களையே, சொல்லியக்கால் - சொன்னால், மேல் மக்கள் - மேலோர்
[தறந்தவர்], தம் வாயால்—, மீட்டு சொல்பவோ - மாறாக (அப்படிப்பட்ட
சொற்களை)ச் சொல்வார்களோ? [சொல்லா ரென்றபடி]; (எ - று.)

கீழோர் தம்மை வைதால் மேலோரும் அவரைக்கோபித்து எதிர்வை
தல், நாய்கடித்தால் அதனை எதிரிற் கடித்தல்போலத் தகுதியற்ற தென்ப
தாம். “நீர்த்தகவிலல்லார் கிரம்பாமைத் தம் நலியில், கூர்த்தவரைத் தாம்
நலிதல் கோளன்றால் சான்றோர்க்குப், பார்த்தோடிச் சென்று கதம்பட்டு
நாய் கௌவிற், பேர்த்த நாய் கௌவினா ரில்” என்ற பழமொழிச் செய்யு
ளோடு இதனை ஒப்பிடுக. கீழ்மக்கட்கு நாயுவமை கூறியது, அவர்களிழி
வை நன்கு புலப்படுத்தற்கு.

‘சொல்ப’ எனவே அமைந்திருக்க, ‘தம்வாயால்’ என வேண்டாது
கூறினார், அவர்கள்வாய் நல்ல சொற்களையே பயின்ற தெனத் தாம் வேண்
டியதன் சிறப்பு முடித்தற்கு; இங்ஙனம் நுட்பமாகக் கருத்துக் கொள்ளு
தல், வடநூலில் தாத்பரியம் எனப்படும்: “ஒழுக்கமுடையவர்க் கொல்
லாவே தீய, வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல” என்ற திருக்குறளிலும் இங்
னங் காண்க.

ஈங்கு - இங்கு என்னுஞ் சுட்டிடைச்சொல் நீண்டது. நீர்த்த - நீர்
மை யென்னும பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணை
யும் பெயர். ஆய - பெயர்.

உபமான உபமேயங்களைத் தனித்தனி நிறுத்தி அவற்றின் இடையில்
உவமையுருபுகொடாமற் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவந் தோன்றக் கூறினமை
யால், இது - எடுத்துக்காட்டுவமையணி; இதனை வடநூலார் ‘ந்நுஷ்டாந்
தாலங்காரம்’ என்பர். (௧0)

குறவறவியல் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

இ ல் ல ற வி ய ல்.

செவ்வநிலையாமை முதல் எழுகாரங்களால் அறத்தப்பாலின் முதற் கூறுகிய தறவறம் கூறி, இனி அதன் இரண்டாங்கூறுகிய இல்லறம் கூறுவான் தொடங்கினார். இல்லறமாவது—‘இம்மை மறுமையாகிய இருமையின்பங்களையும் அனுபவித்தற்குரிய இவ்வாழ்க்கைநிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறியில்லின்று, அதற்குத் துணையாகிய சற்புடைமையையோடுஞ் செய்யப்படும் தருமம்’ என்றும், ‘பொறையுடைமை முதல் ஆறு அதிகாரங்கள் இல்லறவியல்’ என்றும், இதனை “அறவியலிருவகைத்தா மவைதம் முள், தறவே ழில்லறமிருமுன் றென்ப” என்ற பழைய உரைக்குத்திரத்தா ணுணர்க’ என்றும் முன்னரே உரைப்பாயிரத்தில் உரைத்தவாற்றால் இதன் பொருள் முதலியன இனிது விளங்கும்.

அ - ஆம் அதிகாரம்.—பொறையுடைமை.

அதாவது - காரணம்பற்றியாவது அறியாமையாலாவது ஒருவன் தமக்குக் குற்றஞ் செய்தவிடத்துத் தாமும் அதனை அவனிடத்துச் செய்யாமற் பொறுத்தலை யுடையவராதல். இவ்வாழ்பவர்க்கு உரிய பலகுணங்களிலும் இது இன்றியமையாச் சிறப்புடைய தாதலின், இல்லறவியலின் முதலில் வைக்கப்பட்டது. திருவள்ளுவனாரும் பொறையுடைமை யென்னும் அதிகாரத்தை இல்லறவியலில் வைத்தவாறு காண்க. சினமின்மையும் பொறையுடைமையும் வெவ்வேறு இயலின்பாற் பட்டன வாதலால், இது கூறியதற் கூற லாகாது.

எக. கோதை யருவிக் குளிர்வரை நன்னாட

பேதையோ டியாது முரையற்க—பேதை

யுரைப்பிற் சிதைந்துரைக்கு மொல்லும் வகையான்

வழுக்கிக் கழிதலே நன்று.

(இ - ள்.) கோதை - மலைபோல விழுகின்ற, அருவி - நீரருவிகளை யுடைய, குளிர் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, வரை - மலைகளையுடைய, ‘அல் - சிறந்த, நாட - பாண்டியநாட்டையுடைய அரசனே!—பேதையோடு - அறிவில்லாதவனோடு, யாதும் - எதையும், உரையற்க - சொல்லாதிருக்கக்கடவை; உரைப்பின் - சொன்னால், பேதை - அவ்வறிவில்லாதவன், சிதைந்து உரைக்கும் - வரம்பழிந்த பேசுவான்; (ஆதலால்), ஒல்லும் வகையான் - கூடிய விதத்தால், வழுக்கி - தப்பி, கழிதலே - (அவனது தொடர்ச்சியினின்று) நீங்குதலே, நன்று - சேவது; (எ - று.)

தம்மோடு கலந்த அறிவில்லாதவனொருவன் தமக்கு யாதாயினும் ஒரு பிழையைச் செய்தால் அதற்காகக் கோபித்து அவனை ஒன்றுஞ் சொல்லலாகாது; சொன்னால் அவன் மேன்மேல் எதிர்த்துப்பேசி இகழ்வான்; ஆதலால், சமயம்பார்த்து விரோதமில்லாமலே அவனதுதொடர்ச்சியை விட்டு விடுதலே நல்லது என்பது கருத்து.

நாட்டின் நிலவளத்துக்கு முக்கியகாரணமாகிய நீர்வளத்துக்கு இடமாதலின், மலையின் செழிப்பைக் கூறினார். இதனால், மருதநிலமாகிய அந்நாட்டை அடுத்தள்ள குறிஞ்சிநிலமாகிய மலையின் மாட்சி விளங்கும்; “இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு” என்ற திருக்குறளினாலும், ‘இடையதன்றி ஒருபுடையதாதலும், தன்வளந்தருதலும், மாரிக்கண் உண்டநீர் கோடைக்கண் உமிழ்தலு முடைமைபற்றி ‘வாய்ந்தமலை’ என்றார்’ என்ற அதன் உரையாலும், மலை நாட்டிற்கு அவயவமாதலும் நிலவளத்துக்கு இன்றியமையாத நீர்வளத்துக்குக் காரணமாதலுங்காண்க.

‘கோடையருவிக்குளிர்வரைநன்னாடு’ என்பது, ஆடுஉழன்னிலை.

குளிர்வரை - விளைத்தொகை. வரை - கணு: அதனையுடைய மூங்கில் விளையும் மலைக்கு இராமடியாதபெயர் பேதை - அறியாமை; பேதைமையென்னும் பண்பின் அடி: ஆங்கே. அறிவில்லாதவனுக்கு, பண்பாகுபெயர். பேதையோடியாதம் - துற்றியடிகரம். உரைப்பின் - எதிர்காலவிளையுச்சம்; ப் - எழுத்துப்பேறு: எதிர்காலவிடைநிலைபற்று; விருதியே காலங்காட்டுதலினால். ஒல்லும்வகை, ம் - மகரக்குறுக்கம். நன்று - ஒன்றன்பாற்றுகிறப்புமுற்று.

“இலங்கு கண்முடி யிந்திரன் மார்பின்மேல், விலங்கி வீழ்த்த முத்தாரமும் போன்றவை” என்றார், சித்தாமணியிலும். (க)

௭௨. நேரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கான் மற்றது

தாரிக் திருத்த மருதிமற்—றோரும்

புகழ்மையாக் கொள்ளாது பொங்குநீர் ஞாலஞ்

சமழ்மையாக் கொண்டு விடும்.

(இ-ள்.) நேர் அல்லார் - (தமக்கு) ஒப்பாகாதவர் [கீழ்ப்பட்டவர் என்றபடி], நீர் அல்ல - நற்குணத்தையுடையனவாகாத சொற்களை, சொல்லியக்கால் - சொன்னால், அது-அவ்வாறுசொன்னதை, தாரித்திருத்தல் - பொறுத்திருத்தலே, தகுதி - (மேலோர்க்குத்) தக்கதாம்; மற்று - அதற்கு வேறுகிய பொறுமையின்மையை, பொங்கு நீர் ஞாலம் - மிக்க நீரையுடைய கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியிலுள்ள உயர்ந்தவர், புகழ்மை ஆ கொள்ளாது - புகழுக்குக்காரணமாக எண்ணாமல். சமழ்மை ஆ கொண்டிவிடும் - பழித்தற்குக்காரணமாக எண்ணிவிடுவர்; (எ-று.)

“இறியோர்செய்த சிறுபிழையெல்லாம், பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே” என்பவாதலால், கீழோர்சொன்ன தகுதியில்சொற்களைப் பொறு

த்தலே புகழாம்; பொருது தாமும் தருதியில்சொற் கூறினால் அது கீழ்மையின்பாற்பட்டுப் பழிப்புக்கு இடமாமென்க.

ஆ-ஆக என்பதன் விகாரம்; இது “சால்வென் மொழியீற்று உயிர்மெய் சாதலும் விதி” என்றதன் உபலகி. ணந்தாற் கொள்ளத்தக்கது. தாரித்து-தரித்து. நேர்அல்லார்-செய்வையான குணமில்லாதவ ரென்றுமாம். அல்ல-பெயர். முதலடியில். மற்று - அசை. இரண்டாமடியில், மற்று - அவ்வாறு பொறுத்திராமல் தாமும் அப்படிப்பட்டசொற்களை எதிரேசொன்னால் அது என்னும்பொருளைத் தந்ததனால். பிறிது என்னும் பொருளது. “ஐரும்”-அசை; “அஞ்சுவ தோரு மறனே” என்றவிடத்தப் போல; [நன் - இடை - உஉ.] புகழ்மை, சமீபம்மை என்பவற்றில், கைவிருதி - தன்மைகுறித்தது. பொங்குநீர் - வினைத்தொகைப்புறத்தப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பதனால், ஞாலம் - இங்கே, உயர்ந்தோரை உணர்ந்திற்று. ஞாலம் கொண்டுவீடும் - கோலநிலைநோக்கிய முடிபு. (உ)

எக. காதலார் சொல்லுங் கடுஞ்சொ லுவாந்துரைக்கு
மேதிலா ரின்சொலிற் றிதாமோ—போதெலா
மாதர்வண் டார்க்கு மலிகடற் றன்சேர்ப்ப
வாவா தறிவார்ப் பெறின்.

(இ - ள்.) போது எலாம் - பூக்களிலெல்லாம், மாதர் வண்டு - அழகிய வண்டுகள், ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கப்பெற்ற, மலிகடல் தன் சேர்ப்ப-நிறைந்த கடலின் குளிர்ச்சியான கரையையுடைய அரசனே!—ஆவது அறிவார் பெறின்-(ஒன்றினால்) உண்டாவதாகிய பயனை நல்லது தீயது என்று பகுத்தறிபவரைப் பெற்றால்,—காதலார் சொல்லும் கடுஞ் சொல் - (தம்மிடம்) அன்புள்ளவர் சொல்லுகிற கொடியசொல். எதிலார் உயந்து உரைக்கும் இன்சொலின் - விரோதிகள் மகிழ்ந்து சொல்லுகின்ற இனிய சொல்லைப் போல, தீது ஆமோ - தீமையைத் தருவதொன்றாகுமோ? (எ-று.)—ஆகாது, நன்மையையேதரும் என்றபடி.

அன்புள்ள நண்பர் தற்காலத்தில் இனியனவாகாமல் வெறுக்கத்தக்க சொற்களைச் சொன்னாலும் அவை பிற்சாலத்தில் நன்மையையேதரும்; அன்பில்லாத பகைவர் செவிக்கினிய சொற்களையே சொன்னாலும் அவை விரைவில் தீமையைத்தரும்; இத்தன்மை, சொல்லின்பயனை அறிவார்க்கு நன்கு விளங்கும்; ஆதலால், கேண்டியவர் கடுஞ்சொற்சொன்னாலும் பயன்நோக்கிப் பொறுக்கவேண்டு மென்பது, கருத்து. “இனியவ ரென் சொலினு மின் சொல்லே யின்னார், கனியுமொழியுங்கடுவே-யனல்கொளுத்தும், வெங்காரம் வெய்தெனினு நோய்தீர்க்கு மெய்பொடிப்பச், சிங்கி குளிர்த்துக் கொலும்”, “மாசற்ற நெஞ்சுடையார் வன்சொலினி தேனையவர், பேசற்ற வின்சொல் பிறிதென்க - ஈசற்கு, நல்லோ நெறிசிலையோ நன்னுதா லொண்கருப்பு, வில்லோன்மலரோ விருப்பு” என்றார் பின்னோர்களும்.

கடுஞ்சொல்-செவிக்குஇன்னாதசொல். போது - மலரும் பருவத்து அரும்பு. அறிவார்ப்பெறின் - இயல்பின் விகாரமாய்ப் பகரம் மிக்கது. 'போதெலாம்மா தர்வண்டார்க்கும்' என்பது; நெய்தல்நிலமாகிய கடற்கரையின் வளத்தைச் சிறப்பித்தது. பெறுதலின் அருமைதோன்ற, 'பெறின்' என்றார். (ங).

௭௪. அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சுவ தஞ்சி
யுறுவ துலகுவப்பச் செய்து—பெறுவதனா
லின்புற்று வாழு மியல்புடையா ரெஞ்ஞான்றுந்
துன்புற்று வாழ்த லரிது.

(இ-ள்.) அறிவது - அறியவேண்டியதை யெல்லாம், அறிந்த—அடங்கி-பெறுமைக்குணமுடையராய், அஞ்சுவது-அஞ்சுத்தக்க பழிபாவங்களுக்கு, அஞ்சி - பயந்து, உறுவது - தாம்செய்யுங் காரியத்தையெல்லாம், உலகு உவப்ப-உலகத்தவர் மகிழும்படி, செய்து—பெறுவதனால் - அதனாற் பெறும் பயன்களால், இன்பு உற்று - இன்பமடைந்து, வாழும் - வாழ்கின்ற, இயல்பு உடையார்-தன்மையையுடையவர், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், தன்பு உற்று வாழ்தல் - துன்பமடைந்து வாழ்தல், அரிது - இல்லை; (எ-று.)

“அறிவுடையா ராவதறிவார்,” “கற்றறிவார் கண்டதடக்கம்,” “அஞ்சுவதஞ்சாமைபேதைமை யஞ்சுவ, தஞ்ச லறிவார்தொழில்,” “உலகத்தோடொட்ட வொழுக்கல் பலகற்றங், கல்லா ரறிவிலாதார்” என்பன, இங்குக் காணத்தக்கன.

இப்பாட்டில் அறிவுடைமை, தீவினையச்சம், ஒப்புரவுசெய்தல், நிரம்பியமனமுடைமை என்ற பிறபொருள்களுக்கூறப்பட்டிருந்தாலும், 'அடங்கி' என்றதைப் பிரதானமாகக்கொண்டு, இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பட்ட தென்க.

அறிவது, அஞ்சுவது, உறுவது, பெறுவது - கூதியோருமை. உலகு-லோகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது. இடத்தையும் மக்களையும் உணர்த்தும். 'அரிது' என்பதில், அருமை - இன்மைகுறித்தது. (ச)

௭௫. வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நட்டக்காற்
தேற்றா வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயி
னாற்றுந் துணையும் பொறுக்க பொருளாயிற்
தாற்றாதே தூர விடல்.

(இ - ள்.) இருவர் - இரண்டுபேர், வேற்றுமை இன்றி - மனவேறுபாடு இல்லாமல் [ஒற்றுமையாக], கலந்து-சேர்ந்து, நட்டக்கால் - சிநேகித்தால், (பின்பு), ஒருவன்கண் - (அவ்விருவருள்) ஒருவனிடத்து, தேற்றா ஒழுக்கம்-கம்பத்தகாத தீயநடத்தை, உண்டுஆயின்-உண்டாகுமானால், (மற்றொருவன்), ஆற்றும் துணையும்-(சுன்னாற்) பொறுக்கக்கூடியமட்டும், பொறுக்க-பொறுக்கக்கடவன்; பொருள் ஆயின் - பொறுக்கமாட்டாமற்போனால், தாற்றாதே-

(அவனது தீயொழுக்கத்தைப்) பலரும் அறிய வெளிப்படுத்தாமல், தூர விடல் - (அவனது சினேகத்தைத்) தூரத்தில் விடக்கடவன்; (எ-று.)

நட்டக்கால்—நன்-பகுதி, ஈகரம் டகரமானது - சந்தி, ட்-எழுத்துப் 'பேறு, அ - சாரியை, க்-சந்தி, கால் - விருதி. தேற்றா என்பதில், பகுதியாகிய தேற்று என்பதைத் தன்வினை பிறவினை இரண்டுக்கும் பொதுவென்றாவது, பிறவினை தன்வினைப்பொருளில் வந்ததென்றாவது, தேற்றனற தன்வினையினிடையில் நகரமெய் விரித்தல்விகார மென்றாவது கொள்க; "சில சொல்லல் தேற்றாதவர்," "வாளினுற் பேசினல்லால் வாயினுற்பேசல் தேற்றேன்," "தேற்றாய் பெரும பொய்யே" எனப் பிறபல இடங்களிலும் இவ்வாறு வரும். தூரவிடல் என்றது, உலகவாழ்க்து; இனி, தூர - (அவனது நட்டபுத்) தூர்த்துபோம்படி [அழியும்படி], விடக்கடவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். விடல் - அல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள்.

இது - ஒருவிகற்பஇன்னிசைவேல்பா.

(௭)

௭௬. இன்னு செயினு மினிய லொழிகென்று

தன்னையே தானேவி னல்லது—துன்னி க்

கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானக நாட

விலங்கிற்கும் விள்ள லரிது.

(இ-ள்.) கானகம் நாட-காமசெறிந்த நாட்டையுடையவனே!—இன்னு செயினும் - (தன்னேனு சினேகித்தவர் தனக்கு) இனிமையல்லாத [துன்பத் தருகிற] காரியங்களைச் செய்தாலும், இனிய ஒழி+ என்று-(அவை) இனியன வாய்விடக்கடவன் என்று எண்ணிப்பொறுத்தது, தன்னையே தான் நோவின் அல்லது-(அவர் அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணமாக முற்பிறப்பில் தீவினை செய்துள்ள) தன்னையே தான் வெறுத்தக்கொள்வதே யல்லாமல், துன்னி கலந்தாரை - நெருங்கி நட்புக்கொண்டவரை, கைவிடுதல் - விட்டுவிடாதே; (எனென்றால்),—விள்ளல்-(சினேகித்தபின்பு ஒன்றைவிட்டு ஒன்று) பிரிதல், விலங்கிற்கும் - (பகுத்தறிவில்லாத) நிருகங்களுக்கும், அரிது - அருமையை யுடையது, (ஆதலால்); (எ-று.)

"கூடிப் பிரியேல்" என்றார் ஒளவையாரும். இனி, இனிய ஒழிக என்று என்பதற்கு-அவற்றை இனியனவாக எண்ணிச் சின்மொழிவாயாக வென்று மனத்தைநோக்கிச் சொல்லியென்றும், தன்னையே தான் நோவின் அல்லது என்பதற்கு - (முன்னே செவ்வையாக ஆராயாமல் அவரதநட்பை ஏற்றுக் கொண்ட) தன்னையே தான் வெறுத்தக்கொள்வதல்லாமலென்றாக கொள்ளலாம்.

'கானகநாட்' என்று, நாட்டிற்கு உறப்பாய் அதற்கும் அரசனுக்குக் காவலாகுஞ் சிறப்புடைய நால்வகையரண்களால் ஒன்றாகிய காட்டாரணின் அமைதியைக் கூறியவாறு; "அண்சிழிற், காம முடைய தரண்" என்றார் தீருவள்ளுவனும், விலங்கு - 'திர்யக்' என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது: குறுக்காக உடம்பமையப்பெற்ற தென்பது பொருள்.

கைவிடுதல் = கைவிடல் - எதிர்மறை எவ்வொருமை முற்று; து - வேண்டாவழிச் சாரியை: இனி, 'து' என்னுஞ் சாரியையை இடையிற் பெற்ற 'அல்' ஈற்று எதிர்மறை வியங்கோ ளெனினுமாம்; இனி, 'அல்' விசுதிபெற்ற வியங்கோள்போல, 'தல்' விசுதிபெற்ற வியங்கோளும் உடன்பாட்டோடு எதிர்மறைக்கும் வருமெனக் கொள்ளத்தலும் ஒன்று. அன்றி, 'கைவிடுதல்' என்பதைத் தொழிற்பெயராகவே கொண்டு, 'கூடாது' என்னும்முற்று வருவித்துமுடித்தல் நேராம். 'அரிது' என்பதனையே 'கைவிடுதல்' என்னுந் தொழிற்பெயர்க்கும் பயனிலையாகக்கொண்டு கூட்டிமுடித்தல் எளியவழி. இன்னு, இனிய - பெயர்கள். ஒழிகென்று - வியங்கோளின் ஈற்று அகரம் தொகுத்தல். சான் - ஈகரம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு, உம் - இழிவுசிறப்பு. (சு)

எ. பெரியார் பெருநட்புக் கோடறஞ் செய்த
வரிய பொறுப்பவென் றன்றோ—வரியரோ
வொல்லெ னருவி யுயர்வரை நன்னாட
நல்லசெய் வார்க்குத் தமர்.

(இ - ள்.) ஒல் என்-ஒல்லென்று ஒலிக்கிற, அருவி-நீரருவிகளையுடைய, உயர்-உயர்ந்த, வரை - மலைகளையுடைய, நல் நாட-சிறந்த நாட்டையுடைய அரசனே!—பெரியார் பெரு நட்பு - (அறிவு ஒழுக்கங்களாற்) பெரியோரது மேன்மையான சிநேகத்தை. கோடல் - (யாவரும் விரும்பிக்) கொள்ளுதல், தாம் செய்த—, அரிய - (பொறுப்பதற்கு) அரிய குற்றங்களை, பொறுப்ப - பொறுத்துக்கொள்வார்கள், என்று அன்றோ - என்று எண்ணியல்லவோ? நல்ல செய்வார்க்கு - நல்லவைகளையே செய்பவர்களுக்கு, தமர் - நண்பராகுபவர், அரியரோ - (கிடைத்தற்கு) அரியரோ? [அல்லர், எளிதில் பலர் கிடைப்பர் என்றபடி]; (எ - று.)

தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிக குற்றங்களைச் செய்தாலும், தாம் அவற்றைப்பொறுத்தல் பெரியோரியல்பு; குற்றமொன்றேனுஞ் செய்யாமல் நன்மைகளையே செய்பவர்களுக்கு எவரும் நட்பாவ ராதலால், அது விசேஷமன்று என்பதாம்.

கோடல் - தொழிற்பெயர்; கொள் - பகுதி, தல்-விசுதி, பகுதி முதல் நீண்டது - விகாரம், தகரம் டகரமானவிடத்து ளகரம்கெட்டது - சந்தி. அரிய, நல்ல - பெயர். அன்று, ஒ - தேற்றம். அரியரோ, ஒ - எதிர்மறை ஒல்லெனல் - ஒலிக்கிறிப்பு.

உயர்வரை - வினைத்தொகை; உயர்ந்த உயர்கிற உயரும் என விரியும்; உயர்வாகிய வரையென விரித்துப் பண்புத்தொகையெனக் கொள்ளுதல். பொருளமைதிக்குப் பொருந்தமாயினும் சொல்லிலக்கணத்துக்குப்பொருத்தாது; உயர் என்பது வினைப்பகுதியாதலாலும், காலங்கோன்றிறற்றலாலும் எனக் காண்க. உச்சிமேற் புலவர்கொள் ளச்சினுர்க்கினியர் தொல்காப்பிய

வுரையில் ‘உயர்திணையென்பது-உயர்ந்த ஒழுக்கமென இறந்தகால வினைத் தொகை; இதினைப் பண்புத்தொகை யென்பாரும் உளர்: அது பொருந்தாது; என்னை? இது காலந்தோன்ற நின்றலின்’ என்றவாறு அறிக. செந்தாமரையென்பதை, செம்மையையுடைய தாமரையென விரித்து இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனுமுடன் தொக்க தொகையாகக் கொள்ளுதல் பொருளமை திக்குப் பொருந்துமாயினும், சொல்லமைதிக்கு அது பொருந்தாமல், செம்மையாகிய தாமரையென விரித்துப் பண்புத்தொகையாகக் கொள்ளுதலே பொருந்துமாறுபோல, சொடர்கூறவேண்டியிடத்தெல்லாம் பொருளமைதி மாத்திரத்தையே நோக்காது பொருட்பொருத்தம், சொல்லிலக்கணம் என்னும் இரண்டற்கும் மாறுபடாத வழியைத் தழுவுதலே முறைமையென்க.()

எ.அ. வற்றிமற் றுற்றப் பசிப்பினும் பண்பிலார்க்
கற்ற மறிய வுரையற்க—வற்ற
மறைக்குந் துணையார்க் குரைப்பவே தம்மைத்
துறக்குந் துணிவிலா தார்.

(இ - ள்.) வற்றி - (உடம்பு) உலர்ந்து, ஆற்ற பசிப்பினும் - மிகவும் பசித்தாலும், பண்பு இலார்க்கு - குணமில்லாதவர்களுக்கு, அற்றம் - (தமது) வறுமையை, அறிய - (அவர்) அறியும்படி. உரையற்க - சொல்லாதொழிக்; தம்மை துறக்கும் துணிவு இலாதார் - (விசேஷ சங்கடகாலங்களில்) தம் உயிரை மாய்த்தவீடும் மனவுறுதியில்லாதவர், அற்றம் - (தமது) வறுமையை, மறைக்கும் துணையார்க்கு - நீக்கவல்ல தன்மையையுடைய நண்பர்க்கு, உரைப்ப - சொல்லுவர்; (எ - று.)

மிகக் கூறுமை நேர்ந்தவிடத்தும், உயிர்போளுலும் போகவென்று பொறுத்துக்கொண்டிருப்பதே, பொறுமை; அவ்வாறணிப் பிறரோடு சொல்லத் துணிந்தாலும், அதனை வெளியிடாமல் நீக்கவல்லவர்க்குச் சொல்லலாமே யல்லாமற் பிறர்க்குச் சொல்லலாகாதென்பது, கருத்து.

மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம். மறைத்தலென்பது - நீக்குதலென்னும் பொருளாதலே. “தம்வயிற்றுற்றம் மறையாவழி” எனத் திருக்குறளில் காண்க; இனி, இரட்டுறையோழிதலென்னும் உத்தியால், மறைத்தல் என்பதற்கு - வெளியிடாதொழிதல் என்ற பொருளும் இங்குப்பெருந்துமாறு காண்க. பண்பாவது - எல்லாரியல்புகளும் அறிந்து ஒத்த ஒழுக்குதல்; “பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகல்” என்றார் கலித்தொகையிலும். அற்றம் - எல்லாப்பொருள்களும் அறுதல்: இல்லையாதல்; தொழிற்பெயர்; அறு - பகுதி, அம் - விசுதி, ற் - விரித்தல். ஏ - அசை.

இச்செய்யுள் - பொறுத்தலென்கிற சம்பந்தத்தால் இவ்வதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பட்டது; அடுத்த இரண்டு செய்யுள்களும் இவ்வாறே. (அ)

௭௯. இன்பம் பயந்தாங் கிழிவு தலைவா

மின்பத்தின் பக்க மிருந்தைக்க—வின்ப

மொழியாமை கண்டாலு மோங்கருவி நாட

பழியாகா வாறே தலை.

(இ - ள்.) ஒங்கு அருவி நாட - உயர்ந்த அருவிகளையுடைய நாட்டையுடையவனே!—இன்பம் பயந்த ஆங்கு - இன்பத்தைத் தந்த அவ்வழியில், இழிவு தலைவரினும் - தாழ்வுகேந்தாலும், இன்பத்தின்பக்கம் இருந்தைக்க—(அதனைவிடாமல்) அவ்வின்பம் வருகிற வழியிலேயே விரும்பியிருக்கிற உனக்கு;—இன்பம் ஒழியாமை கண்டாலும் - இன்பம் நீங்காமலிருப்பதைப் பார்த்தாலும், பழி ஆகா ஆறே - பழிப்பு உண்டாகாதவழியே, தலை - தலைமையானதாம்; (எ-று.)

ஒருதொழில் இன்பத்தோடு பழியையுந் தருவதானால், அதனைப் பழி தருதலேநோக்கி விடவேண்டும்: இன்பந்தருதலேநோக்கி விரும்பலாகாது என்பது, கருத்து; எனவே, அப்படிப்பட்ட தொழிலைச் செய்யாமற் பொறுத்தல் தகுதியென்பதாம்.

பயந்தாங்கு-பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். பக்கம் - பக்கம்: வடசொல். இருந்தை - முன்னிலை யொருமை யிறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்; ஐ - விருதி. இருந்தைக்க—கு உருபு, அகராச்சாரியை பெற்றது; “கடிநிலை யின்றே யாசிரியற்க” என்பதின் போல. (க)

௮௦. தான்கெடினுந் தக்கார்கே டெண்ணற்க தன்னுடம்பி

னூன்கெடினு முண்ணார்கைத் துண்ணற்க—வான்கவிந்த

வையக மெல்லாம் பெறினு முரையற்க

பொய்யோ டிடையிடைந்த சொல்.

(இ - ள்.) தான் கெடினும் - தான் அழிய நேர்ந்தாலும், (அவ்வழிவை ஒழிக்கும்பொருட்டு), தக்கார் கேங் - மேலோரது கெடுதலை, எண்ணற்க—(பொறுமையால்) நினைவாதிருக்கக்கூடவன்; தன் உடம்பின் ஊன்கெடினும் - தன் உடம்பிலுள்ள தசை (பசியால் மெலிந்து) அழிவதாயினும், (அதனைப் பொறுத்திடாமைபற்றி), உண்ணார்கைத்து உண்ணற்க - உண்ணத்தகாதவரது கையினால் வரும் உணவை உண்ணாதிருக்க; வான் கவிந்த-ஆகாயத்தாற் கவியப்பட்ட, வையகம் எல்லாம் - பூரிமுழுவதையும், பெறினும் - (தான்) பெறுவதாயிருந்தாலும், (தன் வறுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமைபற்றி), பொய்யோடு இடையிடைந்த சொல் - பொய்யோடு இடையிலே கலந்த சொல்லை, உரையற்க - சொல்லாதிருக்க; (எ - று.)

இவையெல்லாம் பொறுமைக்குணமுடையவரது செயலென்றபடி.

முன்னிரண்டடியில், உம் - இழிவு சிறப்பு; முன்றாமடியில், உம் - உயர்வுசிறப்பு. ஊன், ன் - சாரியை. கைத்து - ஒன்றன்பாற்றுகிற்பு வினையாலணையும்பெயர். வையகம் - பொருள்கள் வைக்கப்படும் இடம். (க0

௯ - ஆம் அதிகாரம்.—பிறர்மனை நயவாமை.

அஃதாவது - காமமயக்கத்தாற் பிறருடைய மனையானே விரும்பாதிருத் தலை உணர்த்துவது. பொறையுடையரான இவ்வாழ்வார்க்கு, பொறுத்தற் கரிய காமத்தைப் பொறுத்தல் முக்கியமாக வேண்டிமென்பது தோன்ற, இது பொறையுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. பிறர்மனைநயத்தல் பொறுத்தற்கரிய குற்றமென்பதைக் காட்டிம்பொருட்டு, பொறையுடைமை யின்பின் இது வைக்கப்பட்டதெனினும் அமையும். திருக்குறளில், பிறனில் விழையாமையின்பின் பொறையுடைமையை வைத்ததும், இவ்விரண்டு அநி காரங்களுக்கு முள்ள சம்பந்தத்தை வற்புறுத்தும். மனை - ஆகுபெயர்.

அக, அச்சம் பெரிதா லதற்கின்பஞ் சிற்றளவா
னிச்ச நினை யுங்காற் கோக்கொலையா—னிச்சலுங்
கும்பிககே கூர்த்த வினையாற பிறனறா
நம்பற்க நா னுடையா.

(இ - ள்.) அச்சம் பெரிது - (பிறர்மனைவியை விரும்பி எழுங்காலத்துத் தமக்குள்ளே தோன்றுகின்ற) அச்சம் பேரளவுடையது; அதற்கு இன்பம் சிறு அளவு - அவ்வச்சத்திற்கு (த தம்மால் அனுபவிக்கப்படுஞ்) சிற்றின்பம் சிறிய அளவுடையது; நிச்சம் நினை யுங்கால் - (தமது களவொழுக்கத்தின்) உண்மையை ஆராயுமிடத்து, கோ கொலை - (அரசனாற்) கொல்லுதல் தண்டனை (இம்மையில் நேரும்); (அதுமாததீரமேயன்றி மறமையில்). நிச்ச லும் - எந்நாளும், கும்பிக்கே கூர்த்த வினை-நாகத்திற்கே எதுவாகிய மிக்க பாவமாம்; (ஆதலால், நான் உடையார் - நாணத்தையுடையவர், பிறன் தாரம் - அயலானது மனைவியை, நம்பற்க-விரும்பாதிருக்கக்கடவர்; (எ-று.)

பிறன்தாரம் நம்பினவர் மறமையிலடையும் நாகத்தியை “வம்புலாங் கூத்தல் மனைவியைத் துறந்து பிறர்பொருள் தார மென்றிவற்றை, நம்பினா ரிறந்தால் நமன் தமர் பற்றி யெற்றிவைத்தெரியெழுமின்ற, செம்பிஞ்ஞலியன்ற பாவையைப் பாவீதழுவுவென மொழிவதற்கஞ்சி, நம்பனே வந்தன் திருவடி யடைந்தேன் கையீசாரணியத்து ளெந்தாய்” என்னும் பெரியதிருமொழியா லும், “காதலான் கரிந்துகையக் கடியவே கணிந்துகன்றி, எதிலான் தாரம் நம்பி யெளிதென விறந்தபாவத்து, ஊதுலை யுருகவெந்த வொள்ளுழற் செப் புப்பாவை, ஆதகாதென்னப் புல்லியலறுமால் யானேவேந்தே” என்னுஞ் சீந்தாமணியாலும், “தங்கிருட்போதில் தலைச்சென் நயல்மனை, யுங்குமகிழ் ந்தாளவளிவன் காணெனச், செங்கனலேயென வெம்பிய செம்பினிற், பொங் கனற்பாவைகள் புல்லப் புணர்ப்பார்” என்னுஞ் துணாமணியாலும் அறிக.

அச்சம்-அவளுக்கு உடையவர் தம்மை அடித்தல் முதலியவற்றால் நேர் வன. ‘ஆல்’நான்கும் - அசை; புறப்பொருள்வெண்பாமாலையில் “வீணென்ந் தோர்க்கும் வியப்பாமால்” என்றவிடத்து, உரைகாரர் ‘ஆல் - அசை;

சொல்விழுக்காடாயினுமாம்' என உரைத்ததுகொண்டு, 'ஆல்' - வாக்கியாலங்கார மென்றலுமாம். அதற்கு, 'கு' உருபு-எல்லைப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுரயங்கீகம். நிச்சம்-ஈர்சயமென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். நிச்சல் - நித்யமென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு தத்தகும்பம். கும்பீபாகம் முதலிய நாகவிசேஷங்களை 'கும்பி' என்றார்; வடசொல்திரிபு. நம்பற்க - நசையுணர்த்தும் நம்பு என்னும் உரிச்சொல்லினடியாப் பிறந்த எதிர்மறையின்கோள்; "நம்பும் மேவும் நசையா கும்மே." நானுவது - செய்யத் தகாதனவற்றில் உள்ளமொடுக்குதல். நாண்-நாணுதல்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர். "நாணுடையார் பிறந்தாரநம்பற்க" என்றதனால், பிறந்தாரம் நம்புபவர் நாணில ரென்றது தானே விளங்கும். தாரம்-தாரா: என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. நினையுங்கால் - எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தொடர்; 'நினைத்தக்கால்' என்பதுபோல இதனை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு காலீற்று எதிர்கால வினையெச்சமென்றல் மரபன்மையை உய்த்துணர்க. கால் - காலமென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். (க)

அஉ. அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிற் நான்கும்

பிறன்றார நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன்றார

நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவமென்

றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்.

(இ - ன்.) பிறன் தாரம் நச்சுவார் - அயலானது மனையானே விரும்புபவரை, அறம் - தருமமும், புகழ் - கீர்த்தியும், கேண்மை - சினேகமும், பெருமை-கௌரவமும் ஆகிய, இ நான்கும் - இந்த நான்கு பொருள்களும், சேரா - (ஒருகாலுஞ்) சேராவாம்; பிறன் தாரம் நச்சுவார் - அயலானது மனைவியை விரும்புபவரை. பகை - பகையும், பழி - பழியும், பாவம் என்று - பாவமும், அச்சத்தோடு - அச்சமும் ஆகிய, இ நால் பொருள்-இந்த நான்கு பொருள்களும், சேரும்—; (எ - று.)

எனவே, அவர் இம்மை மறுமை என்னும் இருமையின்பங்களையும் இழத்தல் பெறப்பட்டது. அறம் முதலிய நான்கும் செவ்வெண்ணாதலின், ஈற்றில் தொகைபெற்றன; பகைமுதலிய நான்கும் இவ்வாதே. அறம்புகழ் கேண்மைபெருமை என்றதற்கு ஏற்ப, பாவம்பழிபகைஅச்சம் என்பதே முறையாயினும், செய்யுளேநாக்கிப் பிறழவைத்தார். வையேடிகர் பொருள் பண்பு தொழில் சாதி விசேடம் இயைபு என்பனவற்றை அறுவகைப் பொருளென்றாற்போல, இங்கு - பாவமாகிய பண்பும், பகைபழிஅச்சங்களாகிய தொழில்களும், 'பொருள்' எனப்பட்டன.

நான்குபோய் நான்கு வரு மென்றதனால், இப்பாட்டில் பரிவர்த்தநாலங்காரம் என்னும் மாற்றுநிலையணி தொனிக்கின்றது.

"பகை பாவ மச்சம் பழியென நான்கும், இகவாவா மில்லிறப்பான் கண்" என்றார் திருவள்ளுவனும். (உ)

பால்.]   கூ - ஆம் அதிகாரம்.—பிறர்மனை நயவாமை.   அக

அக. புக்கவிடத் தச்சம் போதரும்போ தச்சந்
துய்க்குமிடத் தச்சந் தோன்றாமற் காப்பச்ச
மெக்காலு மச்சந் தருமா வெவன்கொலோ
வுட்கான் பிறனில் புகல்.

(இ - ள்.) புக்க இடத்த - (பிறன்மனையாளிடம்) போகும்பொழுதும், அச்சம்-பயம் உண்டாகின்றது; போதரும் போது - மீண்டெரும்பொழுதும், அச்சம்—; துய்க்கும் இடத்த - அனுபவிக்கும்போதும், அச்சம்—; தோன்றாமல் காப்பு - (அதனைப்) பிறரறியாமற் காக்கும்போதும், அச்சம்—; எ காலும் அச்சம் தரும்-(இவ்வாறு) எப்போதும் பயத்தையே தருகின்றது; (இப்படியிருக்க), உட்கான் - (ஒருவன்) அஞ்சாதவனாய், பிறன் இல் புகல் - பிறன்மனையாளிடஞ் செல்லுதல், எவன்கொலோ - எவ்வாறே? (எ-று.)

முந்தினசெய்யுளிற் பிறர்மனைநயப்பவனுக்கு நேர்வனவென்று பொதுப் படக்கூறப்பட்ட நான்கு குற்றங்களுள், அச்சத்தின் தன்மை, இச்செய்யுளில் சிறப்புவுகையாற் கூறப்பட்டது. காமங்காரணமாகப் பாவவழியில் நிற்பவர்களாகிய பெண்வழிச்செல்பவரும், லிலைமகளிரோடும் இழிகுலமகளிரோடுங் கூடி இன்பமனுபவிப்பவரும் போல, அறத்தையும் பொருளையும் இழத்தலே யன்றி, பிறர்மனைநயப்பவர் அச்சத்தால் தாம் கருதிய இன்பத்தையு மிழக்கின்ற ராதலால், அச்சத்தின்கொடுமை தனியே கூறவேண்டுவதாயிற்று.

‘எக்காலு மச்சந்தரும்’ என்பதற்கு, ‘பிறர்மனை நயத்தல்’ என்ற எழு வாய் அதிகாரத்தால் வருவிக்க. போதரும்போது, தா-துணைவினை. போது-பொழுது என்பதன் மருஉ; போத்து என்றும் மருவிவழங்கும். ஆல் - அசை; ஆதலால் என்பதன் விகாரமாகவுங் கொள்ளலாம். எவன் - வினா வடியாப் பிறந்த அஃறிணைப்பொதுக்குறிப்புமுற்று; [நன் - வினை - நக.] கொல் ஓ என்ற இரண்டனுள், ஒன்று இழியையும், மற்றொன்று இரக்கத் தையும் உணர்த்துவதென்னலாம். உட்கான் - எதிர்மறைத் தெரிநிலை முற் றெச்சம்; உட்கு - பகுதி. புகல் என்பதை இடங்காடக்கல் என்னலாம்; “தினைத்துணையுந், தோன் பிறனில்புகல்” எனத் திருக்குறளிலும் காண்க.

இது - ஒருவிகற்புன்னிசைவேண்டி. மேல் அஅ - ஆம் செய்யுளும் இது.

அசு. காணிற் குடிப்பழியாங் கையுறிற் கால்குறையு
மாணின்மை செய்யுங்கா லச்சமா—நீனிரயத்
துன்பம் பயக்குமாற் றுச்சாரி நீகண்ட
வின்ப மெனக்கெனைத்தாற் கூறு.

(இ - ள்.) காணின் - (பிறர்) கண்டால், குடி பழி ஆம் - தன்குலத்துக்கு கிந்தை உண்டாம்; கைஉறின் - அகப்பட்டுக்கொண்டால், கால் குறையும் - கால் வெட்டப்படும்; மாண் இன்மை செய்யும் கால் - மாட்சிமையில்லாத அத்தீச்செயலைச் செய்யும்பொழுது, அச்சம் ஆம் - பயம்தோன்றும்; (இவை யென்றி), நீன் நிரயம் துன்பம் பயக்கும் - (அவ்வொழுக்கம்) நெடுங்காலம்

அனுபவிக்கும்படியான நாகவேதனையை உண்டாக்கும்; (ஆகவே), துச்சாரி-தீச்செய்கை செய்பவனே! நீ கண்ட இன்பம் - நீ (அதில்) அனுபவித்த சுகம், எனைத்து - எவ்வளவினது? எனக்கு—, கூறு - சொல்லு; (எ-று.)

பிறர்மனைநயந்து செல்லும் ஒருவனை நோக்கி அவனை அங்மனஞ் செல்லவொட்டாது நற்புத்திகூறி விலக்கத்தொடங்கின நண்பனொருவன் கூறியதாக இப்பாட்டுச் செய்யப்பட்டதென்க.

அதிகாரத்தால், 'மாணின்மை' என்றது - பிறர்மனைநயத்தலாம்; அன்றி, இடக்கரடக்கி லென்னலாம். பாவமென்றபொருளில் 'மாணின்மை' எனப் பட்டது; 'தெளிந்தாரிற், நீமைபுரிந்தொழுதுவார்' என்ற திருக்குறளில், 'தீமை' என்றது போல. ஆண் இன்மை எனப் பிரித்து - உத்தமபுருஷனுக்கு உரிய குணமாகாத அத்தீயொழுக்கத்தை யென்று பொருள் கொள்ளலாம்; பொருட் பொருத்தத்தோடு மோனைப்பொருத்தத்துக்கும் இதுவே தகுதி: இந்திரியங்களை அடக்குதலே ஆண்மையாதலால், அதனையடக்காமல் தீவழிச்செல்லுதலே ஆணின்மை யென்றல் பொருத்தம்; "பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை" என்ற திருக்குறளில், பிறர்மனைநயவாமையை 'பேராண்மை' என்றதனாலும், பிறர்மனைநயத்தல் ஆண்மையின்மையென்பது அமையும்: அக்குறளினுரையிற் பரிமேலழகர் 'புறப்பகைகளை யடக்கும் ஆண்மையுடையார்க்கும் உட்பகையாகிய காமம் அடக்குதற்கு அருமையின், அதனையடக்கிய ஆண்மையைப் பேராண்மை யென்றார்' என உரைத்தது உணர்த்தக்கது. துச்சாரி - வடமொழி. 'ஆல்' இரண்டும் - அசை; முதலதை ஏதுப்பொருளாகக் கொள்ளலாம். 'இன்ப மெனக் கெனைத்தாற்கூறு' என்பது, இன்பஞ்சிறிதுமில்லையென்பதை விளக்கும். எனைத்து - எத்தனைத்து என்பதன் மருஉ.

(ச)

அரு. செம்மையொன் றின்றிச் சிறியா ரினத்தராய்க்
கொம்மை வரிமுலையா டோண்மரீஇ—யும்மை
வலியாற் பிறர்மனைமேற் சென்றாரே யிம்மை
யலியாகி யாடியுண் பார்.

(இ - ள்.) உம்மை - முற்பிறப்பில், செம்மை ஒன்று இன்றி - நடுவுநிலைமை சிறிதும் இல்லாமல், சிறியார் இனத்தர் ஆய் - அற்பகுணமுடைய விடரோடு சேர்ந்தவராய், கொம்மை வரி முலையாள் - திரட்சியையுஞ் சுணங்கையுமுடைய தனக்களை யுடையவளது, தோள் - தோள்களை, மரீஇ - சேரவிரும்பி, வலியால் - (தமக்குள்ளுள்) வலிமையினால், பிறர் மனைமேல் சென்றாரே - பிறரது மனையாளிடஞ் சென்றவரே;—இம்மை - இப்பிறப்பில், அலி ஆகி-நபும்சகராய், ஆடி-கூத்தாடி, உண்பார்-(அதனாற்) சீவீப்பவராவார்; (எ-று.)—ஆதலால், பிறர்மனை நயக்கவேண்டாவென்பது கருத்து.

செம்மை ஒன்று இன்றி - பழிபாவங்களுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாம லென்ற படி; அன்றி, தன்மனையாளது பதிவிரதாத்ருமம் போலவே பிறன்மனையாளது பதிவிரதாத்ருமமும் பாதுகாத்தற்கு உரியதென்று பக்பாதயின்றித்

பால்.] கூ - ஆம் அதிகாரம்.—பிறர்மனை நயவாமை. , அக

தன்னைப்போலவே பிறரையும் கருதவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் எனக் கொள்கை பொருத்தம். சிறியாரினத்தராய்-‘வறுமொழியானரொடு வம்பப்பரத்தரொடு, குறுமொழிக்கோட்டி நெடுகை புக்குப், பொச்சாப் புண்டி பொருளுரையாளர், நச்சுக்கொன்றேற்கு’ எனச் சிலப்பதிகாரத்திற் கோவலன் கூறினாற் போல்வன. கொம்மை - இளமையும், அழகும், வன்மையும், பருமையுமாம். வரி - தொய்யிலிரேகையுமாம். மரீஇ - மருவி; சொல்லிகாரப்பட்டு அளபெடுத்ததனால், கொல்லிகையளபெடை. உம்மைச் சென்றாரென இயையும். பிறர்மனைமேற் சென்றார்-இடக்காடக்கல்; ‘பிறன் கடைநின்றாரிற் பேதையாரில்’ என்ற திருக்குறளில் ‘சின்னார்’ என்றது போல. அலி - ஆணுறுப்பு மிகுந்து பெண்ணுறுப்புக் குறைந்த நயம்ஸகம்; (பெண்ணுறுப்புமிக்கு ஆணுறுப்புக்குறைந்த நயம்ஸகம் - பேடி யெனப் படு மென்றும், பேடு என்பது - நயம்ஸகம் என்ற வடசொற்போல இவ் விருவகைக்கும் பொதுவென்றும் அறிக.) ‘கொம்மைவரு’ என்ற பாடத்தாக்கு - திரட்டியோடு வளர்ந்த என்க. (இ)

அக. பல்லா ரறியப் பறையறைந்து நாட்கேட்டுக்
கல்யாணஞ் செய்து கடிபுக்க—மெல்லியற்
காதன் மனையாளு மில்லாளா வென்னொருவ
னேதின் மனையாளே நோக்கு.

(இ-ள்.) நாள் கேட்டு - நல்லநாளே விசாரித்து, (அந்நாளில்), பல்லார் அறிய-பலரும் அறியும்படி, பறை அறைந்து - மங்கலவாதத்தியங்களை முழங்கு வித்து, கல்யாணம் செய்து - விவாகஞ்செய்யப்பட்டு, கடி புக்க - (தம்) காவ லிற்புகுந்த, மெல் இயல் - மென்மையான குணங்களையும், காதல்-விருப்பத் தையுமுடைய, மனையாளும் - மனைவியும், இல்லாளர் ஆ - தன்வீட்டில் உள் ளவளாக, ஒருவன்—, எதில் மனையாளே-அயலானது மனைவியை, நோக்கு- பார்ப்பது, என் - யாதுகாரணத்தினாலோ? (எ - று.)

இங்ஙனங்கூறியது, தன்மனையா ளிருக்க அயலான் மனையாளிடத்திற் செல்வதன் குற்றத்தை நன்குவிளக்குதற்பொருட்டேயன்றி, தன்மனையா ளில்லாவிடின் பிறன்மனையாளிடஞ் செல்லலாமென்று கூறியதன்மேனக் கொள்க; “அறனிர்கொண்ட தன்மனையா ளமளித்தலத்தி லழுதிரங்கப், பிறனிற்மேடும்பெரும்பாலி” எனப் பாரதத்தில் வருதலுங் காண்க. இதனால், இங்கு ‘இல்லான்’ என்பதற்கு - இல்லாதவளென்று பொருளுரைக்க இட மின்மையும் அறிக. நோக்கு - இடக்காடக்கல்; “பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை” என்ற திருக்குறளில் போல; அங்கு ‘பிறன்மனைநோக்காத’ என்பதற்கு - பரிமேலழகர் ‘பிறன்மனையாளே உட்கொள்ளாத’ என்று உரை கூறியவாறு அறிக. பெண்களுக்கு உரிய நற்குணங்களெல்லாம் அமைந் துள்ளவென்பது தோன்ற, ‘மெல்லியல்’, ‘காதல்’ என்னும் அடைமொழி கள் கொடுத்தார். மனையாளுக்கு ‘காதல்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்த தனால், அவளுக்கு இவனிடம் வேட்கையுளதேயன்றி இவனுக்கு அவனிடம் வேட்கையிலதென்பது தோன்றும்.

அறைந்தது = அறைவித்து; பிறவினைப்பொருளில் வந்த தன்வினை வினை யெச்சம்: அன்றி, எவுதற்கருத்தா வென்றால், எளியவழி. கல்யாணம் - வட சொல். கடி - உரிச்சொல். உம் - உயர்வுசிறப்பு. என் - எவன் என்னும் வினா வினைக்குறிப்புமுற்றின் விகாரம். எதில் - எதிலனுக்குப் பண்பாகுபெயர்; எதில் - அயல். நோக்கு - முதனிலைத்தொழிப்பெயர். (சு)

அள. அம்ப லயலெடுப்ப வாஞ்சித் தமர்பீஇ

வம்பலன் பெண்மீஇ மைந்துற்று—நம்பு

நிலைமையி னெஞ்சத்தான் றுப்புரவு பாம்பின்

றலைநக்கி யன்ன துடைத்து.

(இ - ள்.) அயல்-அயலார், அம்பல் எடுப்ப - (அறிந்து) பழித்தல்செய்ய வும்; தமர் - உறவினரும் நண்பரும், அஞ்சி - (அறிந்து இவனுக்கு என்ன நேருமோ வென்று)பயந்து, பீஇ-வருந்தவும், வம்பலன் பெண் மீஇ - அய லானது மனையானைச் சேர்ந்து, மைந்து உற்று - களிப்படைந்து, நம்பும் நிலை மை இல் நெஞ்சத்தான் - நம்பத்தக்க நிலைமையில்லாத மனமுடையவனது, தப்புரவு-சிறிற்றின்பதுகர்ச்சியானது, —பாம்பின் தலை நக்கி அன்னது உடை த்து - பாம்பினது தலையை நக்கினாற்போன்ற தன்மையுடையது; (எ-று.)

பளபளப்பாயிருக்கிறதென்று பாம்பின்தலையை நக்கினால் அது விஷம் பட்டு உடனே மரணமடைவதற்கு எதுவாவதுபோல, தற்காலத்தில் இன் பந்தருகிறதென்று பிறன்மனைவியைச் சேர்ந்தால் அது விரைவிற்பெருந் தன்பத்துக்கு எதுவா மென்பது கருத்து. உவமையணி.

அயல்-ஆகுபெயர். பீஇ - பரியவென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரி பாகிய பரிந்து என்பதன் சொல்லில்லாபெயரே. வம்பு-புதுமை; அதனை யுடையவன், வம்பலன்: அல் - வேண்டாவழிச்சாரியை. அம்பலென்பது - வெளிப்படச் சொல் நிகழ்த்தாமல் முணுமுணுத்துச் சொல்லுத லென்று பொருள்படு மெனவும், இதன்இனமாகிய அலரென்பது-பலரறிய வெளிப் படையாச்சொல்லித் தூற்றுதலென்று பொருள்படு மெனவும் இறையறு ரகப்பொருளுரையாலும், தோல்காப்பிய நச்சினுக்கினியத்தாலும் தெரி கின்றது. மணிமேகலையில் “நினக்கிவன் மகனாத்தோன்றியதுஉம், மனக் கினியாற்கு நீ மகளாயதுஉம், பண்டும் பண்டும் பலபிறப்புளவால், கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை” என்றவிடத்து ‘மகள்’ என்பதுபோல, இங்கே ‘பெண்’ என்பது - மனைவியென்ற பொருளில் வந்தது. (எ)

அ.அ. பரவா வெளிப்படாப் பல்லோர்கட் டங்கா

வரவோர்கட் காமநோ யோலு கொடிதே

விரவாரு ணுணுப் படலஞ்சி யாது

முரையாதுள் ளாறி விடும்.

(இ - ள்.) உரவோர்கண் - புத்திபல முடையவரிடத்து (உள்ளதாகிற), காமம் நோய்-காமவியாதியானது, பரவா-வளராமலும், வெளிப்படா-வெளி

பால்.] கூ - ஆம் அதிகாரம்.—பிறர்மனை நயவாமை. ௮௫

யாகாமலும், பல்லோர்கண் தங்கா - பலரிடத்துஞ் சென்று தங்காமலும், விரவாருள் நாணுப்படல் அஞ்சி - (அந்நோய்) கலவாதவரிடத்து வெட்கப் படுவதற்குப் பயந்து, யாதும் உரையாத - ஒன்றுஞ்சொல்லாமல், உள் ஆறி விடும் - உள்ளேயே அடங்கிப்போம்; (ஆதலால்);—ஒது கொடிது - (அது) மிகவுங் கொடியது! (எ - று.)

அறிவுடையார்க்கும் வினைவசத்தாற் காமமுண்டாகலாம்; அது விருத்தி யாகாமலும், வெளிப்படாமலும், பல விஷயங்களிற் செல்லாமலும் உள்ளே யே ஆறிப்போம்; வனெனில்,—பலர்க்கும் நாணவேண்டி யிருப்பதனால். ஆண்படியால், அது மிகவுங்கொடியது என்பதாம். கொடிது என்றது, காமத்தின் தீமையை நோக்கி அதையும் பொறுக்கிறார்களேயென்று உண்டான வியப்பினாலென அறிக.

அறிவுடையோர் காமமிகுதியாற் பிறர்மனைநயவா ரென்ற சம்பந்தம் பற்றி, இச்செய்யுள் இவ்வதிகாரத்திற் சேர்க்கப்பட்டது.

பரவா, வெளிப்படா, தங்கா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறையினையெச்சங்கள். ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சங்களின் முன்னே வலியியல்பாதற்கு விதியில்லையாதலால், 'வெளிப்படா பல்லோர்கட்டங்கா' என்ற பாடம் கொள்ளத்தக்கதன்று; எதிர்மறைப் பலவின்பால் முற்றெச்சமாக் கொண்டு, "அவ் வழியாமாயியா முற்றுமுன் மிகா" என்றபடி இயல்பானதாகக் கொள்ளலாகாதோவெனின்,—ஆகாது; 'கொடிது' என்ற ஒன்றன்பால்முற்றோடு மாறுபடுதலால். இனி, பரவாது, வெளிப்படாது, தங்காது என்ற எதிர்மறையொன்றன்பால்முற்றுக்கள் ஈறுகெட்டு நின்றனவெனக் கொள்ளின், இயல்பாதற்கு இடமுண்டு. தீயொழுக்கமுடையவாது இகழ்ச்சி ஒருபொருளாகப் பாராட்டத் தக்கதன் ருதலால், 'விரவாருள் நாணுப்பட லஞ்சி' என்றார். 'யாதுமுளையாது' என்றது - சிறிதும் வெளிப்படாது என்பதை யுணர்த்த வந்த துறிப்புமொழி. இனி, பிறர் யாதுங் கூறிப் பழிக்க இடமில்லாதபடியென்றாக கொள்ளலாம். ஆறிவிடும் என்பதில், விடு என்பது - துணிவுப் பொருளை விளக்கிற்று. காமம் - தற்சம வடசொல். மனத்தையும் உடம்பையும் வருத்துதலினால். காமம் 'நோய்' எனப்பட்டது. ஒ - சிறப்பு; அளபெடை - செய்யுளினசரிறைக்கவந்தது. ஏ - தேற்றம். நாணு, உ - சாரியை. (அ)

௮௬. அம்பு மழலு மவிற்கதிர் ஞாயிறும்

வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும்—வெம்பிச்

கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலாற் காம

மவற்றினு மஞ்சப் படும்.

(இ - ள்.) அம்பும் - பாணமும், அழலும்-நெருப்பும், அவிர் கதிர் ஞாயிறும்-விளங்குகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியனும், வெம்பி சுடினும் - வெப்பங்கொண்டு சுட்டாலும், புறம் சுடும் - புறமாகிய உடம்பையே சுடவல்லனவாம்; காமம் - பெண்ணையோ வென்றால், வெம்பி - வெப்பங்கொண்டு, மனத்தை - அகமாகிய நெஞ்சத்தை, கவற்றி - கவலைப்படுத்தி, சுடுதலால் -

எரித்தலினால், அவற்றினும் - அந்த அம்பு முதலியவற்றினும் (அதிகமாக), அஞ்சப்படும்—; (எ - று.)

புறத்தையே சுடுவனவாகிய அம்புமுதலிய உபமானப்பொருள்களினும் அகத்தைச்சுடுங் காமமாகிய உபமேயப்பொருளுக்கு உள்ள வேறுபாடு தோன்றக் கூறினமையால், இது, வேற்றுமையணியின்பாற்படும்.

ஞாயிறு = நாயிறு; முதற்போலி. கவற்றி - வினையெச்சம்; கவல் என்பதன் பிறவினையாகிய கவற்று - பகுதி; இதில், பிறவினைவிருதி - று.

இச்செய்யுள் முழுவதும் இயற்சீரான் அமைந்துள்ளது. (க)

கூ. ஊரு ளெழுந்த வருகெழு செந்தீக்கு

நீருட் குளித்து முயலாகு—நீருட்

குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன் றேறி

யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்.

(இ - ள்.) ஊருள் எழுந்த - (தான் இருக்கும்) ஊர்முழுவதிலும் பற்றியெழுந்த, உரு கெழு செம் தீக்கு—உருவம் விளங்குகிற செம்மையான நெருப்புக்கு, நீருள் குளித்தும் - தண்ணீருள் மூழ்கியாயினும், உயல் ஆகும் - தப்பிப் பிழைக்கக்கூடும்; காமம் - காமமாகிய நெருப்பு, நீருள் குளிப்பினும் - நீருள் மூழ்கினாலும், சுடுமே—சுடாமல்விடாது; காமம்—, குன்று ஏறி ஒளிப்பினும்—மலைமேலேறி ஒளித்துக்கொண்டாலும், சுடும்—; (எ - று.)

ஆதலால், நெருப்பினும் அஞ்சப்படு மென்பது கருத்து.

“காலத்தால் வருவதொன்றே காமத்தாற் கனலும்வெந்தீச், சிலத்தாலழிவதன்றிச் செய்யத்தானாவ துண்டோ” எனக் கப்பிராமாயணத்து வருவதுங் காண்க. உரு - ரூபமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. ‘உருகெழு’ என்பதற்கு - அஞ்சத்தக்கதன்மை மிக்க என்றுங் கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, ‘உரு’ என்பது - உரிச்சொல்: ‘உரு உட்காகும்’ என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங் காண்க. செந்தீ—தீக்குச்செம்மை, இயற்கைபற்றிய அடைமொழி: இனம்விலக்க வந்ததன்று. காமத்தை நெருப்பென்றது, தான்சேர்ந்த இடத்தை எரித்து அழித்தலால், உயல் - உய்தல்: தொழிற்பெயர்; உய்-பகுதி.

நீருள்மூழ்கி நின்றாரையும் நெடுந்தூரஞ்சென்று அகப்படாது நின்றாரையும் சுடமாட்டாத நெருப்பாகிய உபமானத்தினும், அங்ஙனம் நின்றாரையுஞ் சுடவல்ல காமமாகிய உபமேயப்பொருளுக்கு உள்ள வேறுபாடு தோன்றக் கூறினமையால், இதுவும் - வேற்றுமையணி; வடதூலார் வ்யதிரேகாலங்காரம் என்பர்.

இனி, இப்பாட்டுக்கு - காமத்தாலாகிய பாவம் புண்ணியதீர்த்தங்களிற் சென்று கீராடுதலினாலும் பெரியமலைமேலேறி ஏகாந்தமாக இருந்து அரிய தவஞ் செய்தலாலும் தீர்த்தக்கரியது என்னுங் கருத்துப்பட உரைப்பாருமுளர்.

இவ்விரண்டு செய்யுட்களாலும், பிறர்மனையத்தலுக்குக் காரணமான காமத்தின் கொடுமையைக் கூறினார். (க0)

௧௦ - ஆம் அதிகாரம்.—ஈகை.

அஃதாவது-வறியவராய் இரந்தவர்க்கு இல்லையென்னுமற் கொடுத்தல் வேண்டு மென்பதை உணர்த்துவது. இவ்வாழ்வானுக்குப் பிறர்மனைய வாமைபோல ஈகைக்குணமும் இன்றியமையாதாதலின், இது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. இம்மைக்குப் புகழையும் மறுமைக்குப் புண்ணியத் தையுந் தவறாமல் மிகவிளைத்தலில் ஈகை பிறர்மனையவாமையையும், இம் மையிற் பழியையும் மறுமையிற் பாவத்தையுந் தவறாமல் மிகவிளைத்தலில் ஈகையின்மை பிறர்மனையத்தலையும் போலுதலால், ஈகை பிறர்மனைய வாமையை யடுத்துக் கூறத்தக்க குணமாயிற்றென்க. ஈகை - 'கை' விருதி பெற்ற தொழிற்பெயர்.

கூக. இல்லா விடத்து மியைந்த வளவின
லுள்ள விடம்போற் பெரிதுவந்து—மெல்லக்
கொடையொடு பட்ட குணனுடை மாந்தர்க்
கடையாவா மாண்டைக் கதவு.

(இ - ள்.) இல்லா இடத்தம் - (தமக்குச் செல்வம்) இல்லாமற்போன காலத்தம், இயைந்த அளவினால் - (தமக்குக்) கூடியமட்டில், உள்ள இடம் போல்-(செல்வம்) உள்ள காலத்திற்போல, பெரிது உவந்து -(இரப்பவர்வரு கைக்கு) மிகவும் மகிழ்ந்து, மெல்ல-சாந்தமாக, கொடையொடு - கொடுத்த லோடு,பட்ட-கூடின,குணன் உடை மாந்தர்க்கு-நற்குணமுள்ளமனிதர்க்கு, ஆண்டை கதவு-அவ்வுலகத்துக்கதவுகள், அடையா-மூடப்பட்டிரா; (எ-று.)

எப்பொழுதும் இரப்பவர்க்குக் கொடுப்பவரது வருகையை நோக்கி மேலுலகத்தவர் தம் உலகத்துக் கதவைத் திறந்துவைப்பர் என்பதாம்; என்றது, தானஞ்செய்பவர்க்கு மறுமைப்பயன் தவறாது சித்திக்கு மென்றவாறு. 'பெரிதுவந்து', 'மெல்ல' என்றவற்றால், இரப்பவரைக் கண்டபொழுது முகமலர்ச்சியும் அவர் நெருங்கி வந்தபொழுது இன்சொல்லு முடைமை ஈகைக்கு இலக்கணமென்பது விளங்கும்.

ஆம்-அசை. உம்மை-இழிவுசிறப்போடு எச்சப்பொருளது. பெரிது-குறிப்பு முற்றெச்ச வினையுரி. குணன் - ஈற்றுப்போலி. உடை - உடைய என்னுங் குறிப்புப் பெயரெச்சத்து அகரவீறு தொகுத்தல். மாந்தர் - ஒருமையில் லாமல் எப்பொழுதும் பஃமையிலேயே வரும் பெயர்; இதனை வடநாலார் நீத்யபஹுவசநம் என்பர். ஆண்டை, ஐ - சாரியை; "ஐயீற்றுடைக் குற்றகரமு முளவே".

மேல் ஈயாமை என்னும் அதிகாரத்த "நட்டார்க்கும் நள்ளாதவர்க்கும்" என்னுஞ் செய்யுள், இதனோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. (க)

கூஉ. முன்னரே சாநான் முனிதக்க மூப்புள
பின்னரும் பிடழிக்கு நோயுள—கொன்னே
பரவன்மின் பற்றன்மின் பாத்துண்மின் யாதுங்
கரவன்மின் கைத்துண்டாம் போழ்து.

(இ - ள்.) முன்னரே - (உங்கள்) முன்னமே, சாம் நான்-இறக்குங்கால
மும், முனிதக்க மூப்பு - வெறுத்தற்குத்தக்க கிழத்தனமும், உள - உள்ளன;
பின்னரும் - அவைமாத் திரமேயன்றி மேலும், பீடு அழிக்கும் நோய் - வலி
மையைக் குலைக்கும்படியான வியாதிகளும், உள - உள்ளன; (ஆதலால்),
கைத்து உண்டாம் போழ்து - கைப்பொருள் உண்டாயிருக்குங் காலத்தில்,
கொன்னே - வீணாக, பரவன்மின் - (மேலுஞ்சம்பாதித்தற்கு) அலையாதிருந்
தன்; பற்றன்மின் - (உள்ளபொருளை உலோபத்தால்) இறுக்கிப் பிடியாதிருந்
தன்; பாத்து உண்மின் - (யாவர்க்குஞ் சோறுமுதலியவற்றைப்) பகுத்துக்
கொடுத்து (மிகுதியை) உண்ணுங்கள்; யாதுங் கரவன்மின் - (பிறரால் இரக்
கப்பட்டவற்றுள்) எதையும் ஒளியாதிருங்கள்; (எ - று.)

முன்னரே - பிரதியகூமாக என்றபடி; என்றது, நீங்கள் கட்டிலனாகக்
காண உலகத்திற் பலர்க்கும் பிணிமூப்புச்சாக்காகுகள் உண்டாகின்றனவே;
அவற்றைக்கண்டாயினும், நமக்கும் இவை உண்டென்று துணியலாகாதோ?
என்றவாறு. அன்றி, பிறப்பெடுக்குமுன்னமே சாநான்முதலியன முன்னைய
வினைக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளன என்றவாறுமாம். பரவன்மின் - கிடைத்த
மட்டில் திருப்தி யுடையராயிருங்கள் என்றபடி. “பகுத்துண்டு பல்லுயி
ரோம்புதல் தூலோர், தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை” என்பவாதலால்,
‘பாத்துண்மின்’ என்றார். திருக்குறளில் “பழியஞ்சிப் பாத்தானுடைத்
தாயின்” என்றவிடத்தி, ‘பாத்துண்’ என்றதற்கு, பரிமேலழகர் ‘அப்பொ
ருளை இயல்புடைய மூவர்முதலாயினோர்க்கும், தென்புலத்தார் முதலிய நாள்
வர்க்கும் பகுத்துத் தானுண்டல்’ என உரைத்தது உணரத்தக்கது.

‘முனிதக்க’ என்பதில், முனி என்பது - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்;
நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை. பாத்து என்பதில், பகு என்பதன் மரூஉ
வாகிய பா - பகுதி. (உ)

கூகூ. நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்
கொடுத்துத்தான் றுயப்பினு மீண்டுங்கா லீண்டு
மிடுக்குற்றுப் பற்றினு நில்லாது செல்வம்
விடுக்கும் வினையுலந்தக் கால்.

(இ - ள்.) செல்வம்—, ஈண்டும் கால்-(நல்வினையால்) வளருங்காலத்து,
கொடுத்து தான் துயப்பினும்- (பிறர்க்குங்)கொடுத்துத் தானும் அனுபவித்து
வந்தாலும், ஈண்டும் - வளரும்; விடுக்கும் வினை உலந்தக்கால் - (முற்பிறப்
பிற்செய்த குறையாக) விட்ட அந்நல்வினை முடிந்தகாலத்து, இடுக்குற்று
பற்றினும் - இறுக்கிப் பிடித்தாலும், நில்லாது - நிலைபெறாமற் போய்விடும்;

(இதனே அறியாத பலர்), நடுக்கு உற்று தன் சேர்ந்தார் - (வறுமையினால்) நடுக்குலை அடைந்து தம்மைச் சேர்ந்தவாறு, தன்பம் - தன்பத்தை, துடையார் - (அவர்வேண்டியன கொடுத்துப்) போக்கார்; (எ-று.)

அங்கனம் இருக்கலாகாது; தானும் அனுபவித்ததுப் பிறர்க்குக்கொடுத்தல்வேண்டும் என்பதாம்.

ஊற்றுநீர் இறைக்க இறைக்கச் சுரத்தல்போலப் பொருள் தானஞ்செய் மச்செய்யச் செழிக்கு மென்பார், 'கொடுத்துத் தான் துய்ப்பினு மீண்டும் கா லீண்டும்' என்றார்; பிறர்க்குக் கொடுத்தலால் கைப்பொருள் செலவழிந்துபோகப் பின்பு வறுமைப்படவேண்டியருமே யென்று கருதி, கொடுக்கப் பின்வாங்குகிறவரை நோக்கி 'பொருளழிதற்குக் காரணம் விளைப்பயனே யன்றி ஈகையன்று' என்று பின்னிரண்டடிகளால் விளக்கியவாறு.

'தற்சேர்ந்தார்,' 'தான் துய்ப்பின்' என. பன்மைவாவேண்டியவிடத்து ஒருமை மயங்கிவந்தது - வடிவமைதி; ஒருமைப்பன்மைமயங்கும்: [நன் - பொது - உக.] இடுக்கு, நடுக்கு - முதலிலேதிர்ந்ததொழிப்பெயர். மிடுக்கு உற்று எனப் பிரித்து - வல்மைபொருந்தி யென்றும் பொருள் கொள்வர்.

இப்பாட்டு, இரண்டாமடி முதலிலும், நான்காமடி அதன் பின்னும், மூன்றாமடி அதன்பின்னும், முதலடி அதன் பின்னுமாக முன்பின்னாக எழுத்து மாற்றிப் பொருள் கொள்ளப்படுதலால். இது, எழ்புழி யெடுத்தடன்கூட்டுறும் அடியதாகிய அடிமுறிமாற்றுப்பொருள்கோளாம்; [நன்-பொது-உக.]

இது - ஒருவிகற்ப இன்னிகைவெண்பா; மேல் கூக, க00 - ஆம் பாட்டுக்களும் அது. (க.)

கூசு. இம்மி யரிசித் துணையானும் வையலு

தும்மி லீயைவ கொடுத்துண்மி - னும்மைக்

கொடாஅ தவரென்பர் குண்டுநீர் வையத்

தடாஅ வடுப்பி னவர்.

(இ - ன்.) வைகலும் - நான்கோறும், இம்மி அரிசி துணை ஆனும் - இம்மி யென்னும் அரிசி யவ்வளவாயினும், தும்மில் இயைவ - உங்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடியவற்றை, கொடுத்து - (பிறர்க்குக்) கொடுத்து, உண்மின் - (மிகுதியை) உண்ணுங்கள்; (அவ்வாறு செய்யாவிட்டால்), குண்டுநீர் வையத்து - ஆழமாகிய நீரையுடைய கடலாற் குழப்பட்ட இச்சிலவுகத்தில், அடா அடுப்பினவர் - சமைக்காத அடுப்பையுடைய சோற்றுப் பிச்சைக்கு வரும் வறியவர், உம்மை - உங்களை, கொடாதவர் என்பர் - கொடுக்காத லோபிகளென்று இதழ்வர்; (எ - று.)

மறுமைக்கு வேண்டிய நல்வினையின்பொருட்டுக் கொடாவிட்டாலும் இம்மைக்குவேண்டிய புகழின்பொருட்டாகவாயினுங் கொடுக்க ளென்றபடி.

இனி, பின்னிரண்டடிக்கு - பூமியில் வறியவர் முற்பிறப்பில் தானஞ்செய்யாதவ ரெனப்படுவ ராதலா லென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்;

உம்மை - முற்பிறப்பு: அப்பொழுது கருத்து, மறப்பிறப்பில் நீங்கள் செல்வ முடையரா யிருக்கவேண்டி இப்பிறப்பில் தானஞ்செய்யுங்க ளென்பதாம்.

சிந்தாமணியில் “இம்மியன றுண்பொருள்கள்” என்றவிடத்து, நச்சி ஞார்க்கினியர் ‘இம்மியரிசி - மத்தங்காய்ப் புல்லரிசி’ என உரைத்தது அறி யத்தக்கது. இது, ‘தினை’ என்பதுபோல, சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டுவதோர் அளவை. இயைவ-பெயர். அளபெடைகள், செய்யுளோசை நிறைக்கவந்தன; அலகிட்டுக்காண்க. என்பர் - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்த செய வினை. (ச)

கூரு. மறுமையு மிம்மையு நோக்கி யொருவர்க்
குறுமா றியைவ கொடுத்தல்—வறுமையா
லீத லிசையா தெனினு மிரவாமை
யீத விரட்டி யுறும்.

(இ - ள்.) மறுமையும் இம்மையும் நோக்கி - மேலுலகத்துப் பயனையும் இவ்வுலகத்துப் பயனையும் நன்றாக ஆராய்ந்து, ஒருவர்க்கு - ஒருவருக்கு, இயைவ - கொடுக்கக்கூடியவற்றை, உறும் ஆறு - தக்கபடியே, கொடுத்தல் - கொடுக்கக்கூடவர்; வறுமையால் - இல்லாமைமையால், ஈதல் இசையாது எனினும் - கொடுத்தல் இசையாமற்போனாலும், இரவாமை - யாசியாதிருத்தல், ஈதல் இரட்டி உறும்-கொடுத்தலினும் இருமடங்கு நல்லதாகும்; (எ-று.)

மறுமையிற் சுவர்க்க இன்பமும், இம்மையிற் புகழ்ப்பெருமையும் வருவதை நோக்கி இயைந்தவளவு பிறர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும்; அவ்வாறு கொடுக்கக்கூடாமற் போனாலும் தான் பிறரை இரவாமலிருப்பது மிகவும் நல்லது என்பதாம்.

மறுமை, இம்மை - ஆகுபெயர்கள். உறுமாறு கொடுத்தல் - தக்ககாலத்தில் முகமலர்ந்து நல்மனத்தோடும் இன்சொல்லோடும் கைம்மாறு கருதாது கொடுத்தல். இயைவ - பெயர். கொடுத்தல் - தல்லீற்று உடன்பாட்டு வியங்கோள். இரட்டி - இரட்டுதலுடையது; இரட்டுதல் - இரண்டாகுதல்: இ - பெயர்விருதி.

மூன்றாமடி - முற்றுமோனை.

(ஊ)

கூகூ. நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க

படுபனை யன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார்

குடிக்கொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணு மாக்க

ளிகொட்டு ளேற்றைப் பனை.

(இ - ள்.) பலர் நச்ச வாழ்வார் - பலரும் (தம்மை) விரும்பிவந்து அடுத்துப் பயன்கொள்ளும்படி வாழ்பவர்,—நடுவூருள் - ஊர்நடுவில், வேதிகை சுற்றுக்கோள் புக்க - மேடையினால் எல்லாப்புறமுஞ் சூழ்ந்துகொள்ளுதலைப் பொருந்திய, படுபனை அன்னர்-காய்த்தல் பொருந்திய பெண்பனை மரங்களை ஒப்பர்; குடி கொழுத்தக்கண்ணும் - (தமது) குடித்தனம் (செல்வத்தால்), மிக்கவிடத்தும், கொடுத்து உண்ணு மாக்கள் - (பிறர்க்குக்) கொடு

த்தி (த் தாமும்) உண்ணாத மனிதர், இடுகாட்டுள் ஏற்றை பனை - சுடுகாட்டி லுள்ள காய்க்காத ஆண்பனைமரக்களை ஒப்பர்; (எ - று.)

பரிசுத்தமான ஊர்நடுவிற்பழந்தரும் பனைமரம் ஒன்று இருந்து அதைச் சுற்றிலுந் திண்ணையு மிருந்தால் வேண்டியவர்வந்து பழம்பறித்தக்கொண்டு அத்திண்ணைமேலிருந்து புசித்தல்போல, உயர்குலத்தப்பிறந்த உபகாரிகளை யாவரும் வந்துஅடைந்து அவரிடத்துத் தமக்குவேண்டும் பயன்களைப் பெறுவர்; அபரிசுத்தமான இடத்தில் தோன்றிப் பலனையுந்தராத மரத்தை வரும் சேராதவாறுபோல, இழிகுலத்தப்பிறந்த லோபிகளாயினாரை ஒரு வரும் அடையார் என்றபடி.

“பயன்மர முன்னூர்ப் பழுத்தற்றூற் செல்வம், நயனுடையான்கட்படி ன்” என்ற திருத்தும், “உதவுமாடுமர், பார்செழுபயன்மரம் பழுத்தற்றூ கவும்” என்ற கம்பராமாயணமும், ‘கற்றையஞ்சுடர்மணி கனை மேளைய, பிறறை யென்னு தருள் பெரியர் வண்மைபோன், மற்றவனுள்ள பன்மர முந் தம்பய, நென்றையு முலப்புரு தீகைசான்றவே” என்ற கந்தபுராண மும் காணத்தக்கன.

‘ஊர்நடு’ என்பது ‘நடுவூர்’ என முன்பின்னாகத் தொக்குவந்த ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை; இலக்கணப்போலி எனவுமபடும். வேதிகை - வேதி கா என்னும் வடசொல் ஈறுதிரித்தது. சுற்றுக்கோள் - சுற்றுக்கோள் என்னும் முதலிலை திரிந்த தொழிப்பெயர். படுபனை - விளைத்தொகை. செல்வம் மிகுதியாக இருக்கவும் கொடுத்த உண்ணாதவாறு இழிவு தோன்ற, ‘மாக்கள்’ என்றார். மாக்களெனப்படுகார், மனவுணர்ச்சியில்லாமல் ஐம்பொறி யறிவு மாத்திரமேயுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார்மானிடங்கள்; மா என்பது விலங்கின் பெயராதலால், அதன் பன்மையாகிய மாக்கள் என்பது மிருக ப்ராயராகிய அவிவேகிகளைக் குறிக்குமென்க. மக்களாவார் - ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவறிவு முடையவர்; விவேகிகளான மனிதர்: “மாவு மாக்களு மையறிவினவே,” “மக்கள்தாமே ஆற்றிவுயிரோ” என்ற தொல்காப்பியக் குத்திரங்களைக் காண்க. இடுகாடு - (உயிர்நீங்கிய உடல்களை) இடுங்காடு; இடுதல் - கொண்டுபோகடுதல்.

ஏற்றை - ஆண்பெயர்; “ஆற்றலொடு புணர்ந்த ஆண்பாற் செல்லாம், ஏற்றைக்கிளவி யுரித்தென மொழிப” என்னுந் தொல்காப்பியக் குத்திரத்து ‘எல்லாம்’ என்றதனால், சிறுபான்மை ஆற்றலில்லாததற்கும் இது கொள்ளப்பட்டது. ‘ஏற்றுப்பனை’ என்று பாடமோதுவாரும் உளர். மேற்காட்டிய “ஆற்றலொடுபுணர்ந்த” என்ற தொல்காப்பியச் குத்திரத்தினுரையில், கச்சினர்க்கினியர் ‘எல்லாம் என்றதனால், சிறுபான்மை ஆற்றலில்லாதவையுங்கொள்க; அது “இடுகாட்டு னேற்றைப்பனை” என்பதுபோன்று வருவன’ என்று இதனையே உதாரணங்காட்டியதனால், அப்பாடல்கொள்ளப்படாது, ‘ஏற்றைப்பனை’ என்ற பாடமே கொள்ளப்பட்டது. தொல்காப்பியர் “ஏறும் ஏற்றையும்” என்று இரண்டு பெயர்களையும் உடனவைத்துச் சூத்திரஞ்செய்

தள்ளதனாலு, 'ஏறு' என்பதுபோல 'ஏற்றை' என்பதம் தனியே ஒரு பெயரென்றும், ஏறு என்பது ஏற்றை என ஐகாரச்சாரியை பெற்றதன்மென்றும் அறிக.

(சு)

கூஎ. பெயற்பான் மழைபெய்யாக் கண்ணு முலகஞ்
செயற்பால செய்யா விடினுங்—கயற்புலால்
புன்னை கடியும் பொருகடற் தண்சேர்ப்ப
வென்னை யுலகுய்யு மாறு.

(இ - ள்.) கயல் புலால் - மீன்களின் புலால்நாற்றத்தை, புன்னை - புன்னைமலர்கள், கடியும்—நீக்கப்பெற்ற, பொரு - அலைமோதுகின்ற, கடல் - கடலின், தண் - குளிர்ச்சியான, சேர்ப்ப - கரையையுடையவனே!—மழை-மேகங்கள், பெயல் பால் - பெய்யப்படுந் தன்மையுடைய நீரை, பெய்யாக்கண்ணும் - (காலத்திற்) பெய்யா விட்டாலும், உலகம் - உயர்ந்தோர், செயல்பால் - செய்யத்தக்க உதவிகளை, செய்யாவிடினும் - (காலத்திற்) செய்யாவிட்டாலும், உலகு - உலகத்து உயிர்கள். உய்யும் ஆறு - பிழைக்கும் வழி, என்னை -யாதோ? (எ - று.)—சேர்ப்பு - கரை.

எல்லா வுயிர்களும் உய்வதற்கு மழைபொழிவது இன்றி யமையாதவாறுபோல, இல்லாதவரெல்லாம் உயிர்வாழ்வதற்கு உள்ளவர் ஈதல் இன்றி யமையாதென்பது கருத்து.

பெயற்பால் - அன்மொழித்தொகை. இனி, பெயற்பால் - பெய்தற்கு உரிய காலத்தில், மழை பெய்யாக்கண்ணும் - மழைபெய்யாவிட்டால் என்றும் உரைக்கலாம். பெய்யாக்கண் என்பது - கண்ணீற்று எதிர்மறைவினையெச்சமாகிய ஒருமொழி யென்றாவது, ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தொடரென்றாவது கொள்ளத்தக்கது “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” ஆதலால், ‘உலகம்’ என்ற பொதுமொழிக்கு உயர்ந்தோர் எனச் சிறப்புப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. செயற்பால் - செய்தற்கு உரியவை யென்று நான்காம்வெற்றுமைத்தொகைநிலைத்தொடராகிய பெயர். கயல், புன்னை - இவை நெய்தனிலத்துக் கருப்பொருள்கள். ‘கயற்புலால் புன்னைகடியும்’ என்றதனாலு, புன்னைப்பூவின் பரிமளமிகுதி விளங்கும். ஐ - சாரியை.

‘பெயற்பால் மழைபெய்யாக்கண்ணும்’ என்ற உபமானமும், ‘உலகம் செயற்பால் செய்யாவிடினும்’ என்ற உபமேயமும் ‘உலகுய்யுமாறு என்னை’ என்ற ஒருதன்மையில் முடிக்கப்பட்டதனாலு. இது, தீபகாலங்காசமாம்; தமிழில் விளக்கணி எனப்படும்.

“கைம்மாறுவேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட், டென்னாற்றுக் கொல்லோவுலகு” என்ற திருக்குறளிலும் கைம்மாறுகருதாது மழைபொழியும் மேகம் கைம்மாறு கருதாது உயர்ந்தோர் செய்யும் உதவிக்கு உவமை கூறப்பட்டவாறு உணர்க.

(எ)

கூடி. ஏற்றகை மாற்றாமை யென்னுந் தாம்வரையா
ராற்றாதார்க் கீவதா மாண்கட--னாற்றின்
மலிகடற் றண்சேர்ப்ப மாறிவார்க் கீதல்
பொலிகட னென்னும் பெயர்த்து.

(இ - ள்.) மலி கடல் தண்சேர்ப்ப - (வளங்கள்) மிகுத்த கடலின் குளிர்ந்த துறையையுடையவனே!—ஏற்ற கை-(யாசகன்) இரந்த எந்திய கையை, மாற்றாமை - மறுக்காமல், என் ஆனும் - (தமக்கு உள்ளது) யாதொன்றையாயினும், தாம் வரையார் - தாம் (இன்னார்க்கு இன்னதைக்கொடுக்கலாமென்றும் கொடுக்கலாகாதென்றும்) வரைந்தகொள்ளாதவராய், ஆற்றாதார்க்கு - பிரதியுபகாரஞ்செய்யமாட்டாத வறியவர்க்கு, ஈவது - கொடுப்பதுவே, ஆண் கடன் ஆம் - உததமபுருஷர்களுக்குக் கடமையாம்; ஆற்றின் - (தாம்) கொடுப்பதானால், மாறு ஈவார்க்கு - கைம்மாறு கொடுக்கவல்லவர்க்கு, ஈதல் - கொடுத்தல்,—பொலி கடன் என்னும் பெயர்த்து - கொழுத்த கடன்கொடுத்த லென்னும் பெயரையுடையது; (எ - று.)

இல்லையென்று மறுக்காமலும், உறவு நண்பு அயல் என்னும் வேறுபாடு நோக்காமலும் வறியோர்க்கு அவர் இரந்த பொருளைத் தமக்கு இயைந்த வளவு கொடுத்தல்வேண்டும்; அதுவே தான மென்று சிறப்புப் பெறும்: அன்றி, பிரதியுபகாரஞ்செய்யவல்லவர்க்கு [வறியரல்லாதார்க்கு]க் கொடுப்பது. கடன்கொடுத்தல்போ லாகுமேயன்றித் தானமாகமாட்டாது என்பதாம். இப்பாட்டின்ருத்தை “வறியார்க் கொன்றீவதே யீகை மற்றெல்லாம், குறியெதிர்ப்பை நீர தடைத்த” என்ற திருக்குறளிலும் காண்க. “ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர், ஆற்று மாக்க ளரும்பகிகளாவோர், மேற்றே உலகின் மெய்நெறி வாழ்க்கை” என்ற மணிமேகலையடிகளும் காணத்தக்கன. வரையார் என்பதற்கு-தமக்கென்று ஒன்றையும் வரைந்துவைத்தல் கொள்ளாதவராய் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

ஏற்ற. எல் - பகுதி. கை என்பது - இங்கு இரண்டாம் தொகையாதலால், “குறில்வழியத் துணியைத் நோதமுன் மேலி மிகலாம்” என்ற விதிப்படி அதன்முன் மெலிமிகாமல் விகாரத்து இயல்பாயிற்று. மாற்றாமை - மைபீற்று எதிர்மறைவினையெசசம். மாண்கடன் என்று எடுத்தி, சிறந்தகடமை யெனினுமாம். கடனுக்கு வளங்கள் - “ஓர்க்கோலை சங்கம் ஒளிப்பவளம் வெண்முத்தம், நீர்ப்படு முப்பிளே டைந்து” என்பன.

கூக. இறப்பச் சிறிதென்னு தில்லென்னு தென்று
மறப்பயன் யார்மாட்டுஞ் செய்க—முறைப்புதவி
னையம் புகுஉந் தவசி கடினாபோற்
பைய நிறைத்து விடும்.

(இ - ள்.) இறப்ப சிறிது என்னுது - (தமக்கு உள்ள பொருள்) மிகவுஞ் சிறியது என்று எண்ணாமலும், இல் என்னுது - இல்லை யென்று சொல்லா

மலும், என்றும் - எப்பொழுதும், அறம் பயன் - தானதருமமாகிய பயனை, யார்மாட்டும் - யாவரிடத்தும், செய்க - செய்யக்கடவர்; (அங்கனஞ்செய்தால், சிறிதுசிறிதாகச் செய்யப்பட்ட அச்செயல்), முறை - கிரமமாக, புதவின் - வாயில்தோறும், ஐயம் புகூஉம் - பிச்சைக்குச் செல்கின்ற, தவசி - சர்யாசியினது, கடினஞபோல் - பிச்சைப்பாத்திரத்தைப்போல, பைய - மெல்லமெல்ல, நிறைத்துவிடும் - (அறப்பயனைப்) பூரணமாக்கும்; (எ-று)

சிறிது கொடுத்தலிற் பயனென் னென்று ஆலோசித்த, கொடுத்தலைத் தவிரலாகாது; இயன்றவளவும் இல்லையென்றமல் யார்க்கும் எப்பொழுதும் கொடுத்தல் வேண்டும்; அங்கனங்கொடுக்கப்பட்ட சிறுகொடைகளின் தொகுதியால் புண்ணியப்பயன் பூர்த்திபெறும்; வீடுதோறும் சிறிதுசிறிதாக இடப்பட்ட பிச்சைகளால் பிச்சைக்காரன தபாத்திரம் நிறைத்துவிடவில்லை யா? என்பதாம். உவரையணி.

புதவின், இன் - ஏழனுருபு. தவசி - தபஸ்வீ என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; தவஞ்செய்பவ னென்று பொருள். சர்யாசிகள் அந்ந பிணைவாங்கியுண்டே சிவிக்கவேண்டு மென்பது நூல்துணிபாதலால், தவசியென்பதற்கு - சர்யாசியென்று உரைக்கப்பட்டது. பைய - குறிப்புவினையெச்சம். புகும் என்பது, செய்யுளோசைநிறைக்க நெடிலாகி அளபெடுத்தது; மூன்று மாததிரை; இது இன்னிசையளபெடையன்று. (க)

கூற. கடிப்பிடு கண்முரசுந் காதத்தோர் கேட்ப

ரிடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்ப

ரடுக்கிய மூவுலகுந் கேட்குமே சான்றோர்

கொடுத்தா ரெனப்படுஞ் சொல்.

(இ - ள்.) கடிப்பு இடு - குறுந்தடியால் அடிக்கப்படுகின்ற, கண் - கண்ணினையுடைய, முரசம் - பேரிசையின் ஒலியை, காதத்தோர் - ஒருகாதனாரத்தாளிருப்பவர், கேட்பர்--; இடித்து முழங்கியது - (மேகம்) இடியிடித்துக் கர்ச்சித்த ஓசையை, ஓர் யோசனையோர் கேட்பர் - ஒருயோசனைனாரத்தாளிருப்பவர் கேட்பர்; சான்றோர் கொடுத்தார் எனப்படும் சொல் - பெரியோரால் (இவர் யாசகர்க்குக்) கொடுத்தா ரெனப்பட்ட சொல்லையோ வென்றால், அடுக்கிய மூ உலகும் - (ஒன்றன்மேல்ஒன்று) அடுக்கு அடுக்காக அமைந்துள்ள மூன்று உலகத்தவரும், கேட்கும் - கேட்பர்; (எ - று)

‘முரசொலி காதனாரத்தளவும் கேட்கப்படும்; இடிமுழக்கம் யோசனைனாரத்தளவும் கேட்கப்படும்; இவர் கொடுத்தா ரென்று பெரியோர் சொல்லுஞ்சொல் எல்லாவுலகங்களிலுந் கேட்கப்படும் என இங்கனம் மென்மேலுயர்ச்சியணிபடக்கூறியதனால், கொடுப்பவரதுபுகழ்எங்கும்பரவுமென்பதாம்.

கடிப்பு - முரசடிக்குந் குறுந்தடி; “வாய்ப்பறையாகவும், நாக்கடிப்பாகவும்” என்றார் பிறரும். கண் - வாத்தியத்தில் அடிக்கப்படும் இடம். முரஜம், யோஜனா என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. காதம் - ஏழரைநாழிசை

வழி. காதம் யோசனை யென்பன ஒரு பொருளன வென்பா ருளாயினும், இங்கே, காதத்தினும் யோசனை பெரிய தென்று கொள்ளுதலே பொருத்தம் : நான்குகாதத்தை யோசனை யென்பது, ஜைநதூல்வழக்கு; சீவகசிந்தாமணியில் “ஓசனை கமழும்” என்றதற்கு - நச்சினூர்க்கினியர் ‘நாற்காத வெல்லை நாமும்’ என உரைத்தது, இங்கு உணரத்தக்கது. முழங்கியது - வினையாலணையும்பெயர். மூவுலகு - மேல் நடு கீழ் என்பன; சுவர்க்க மத்திய பாதாளங்கள். ஏ - தேற்றம். சான்றோர் - மூன்றாம்வேற்றுமைத் தொகை; சான்றோரால் எனப்படும் என இயையும்.

இச்செய்யுள், “யோஜநம் பேரிஸப்தர்ச மேகஸப்தர்ச த்வாதஸ, தாத்ரூணம் தாநஸப்தர்ச த்ராலோக்யம் ஸசராசரம்” என்னும் வடமொழிச் சுலோகத்தை அடியொற்றியது. (௧௦)

கக - ஆம் அதிகாரம்.—பழவினை.

அஃதாவது - முற்பிறப்புக்களிற் செய்யப்பட்டதொற் பழையனவாகிய நல்வினை தீவினைகள் தம்மைச்செய்த உயிர்க்குத் தம்பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களைப் பிற்பிறப்புக்களில் தவறாமல் தருமென்பதைப் பற்றிக் கூறுவது. பழவினை - ஜன்மந்தாகரம். இது ‘ஊழ்’ என்றும் சொல்லப்படும். நல்வினை தீவினை - புண்ணிய பாபங்கள். இக்கருமந்தான் - ஸந்தீதம், ப்ராரப்தம், ஆகார்யம் என மூன்றுவகைப்படும்; அவற்றுள், ஸந்தீதம் - பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் உயிரால் அளவில்லாமற் செய்து சேர்க்கப்பட்ட வினைகளின் பயன்கள்; ப்ராரப்தம் - அவற்றுள் இறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்தன மொழியப் பிறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்ததற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன; ஆகார்யம் - அவையன்றிப் பின்னும் அனுபவிக்கக் கடவனவாய்க் கிடந்தன; இவையெல்லாம் அடங்குதற்கு, பொதுப்பட, ‘பழவினை’ என்றார். பழவினை - பண்புத்தொகை; பழமையாகிய வினையென விரியும். தானம் முதலிய நல்வினைகளை முற்பிறப்புக்களிற் செய்தவர்கள் பிற்பிறப்புக்களிற் செல்வம் முதலியவற்றாற் பலநன்மைகளை அனுபவிப்ப ரென்பதையும் அவற்றைச்செய்யாதவர் பசி பிணி முதலியவற்றாற் பலதீமைகளை அனுபவிப்ப ரென்பதையும் அறிவித்தற்கு, இவ்வதிகாரம், ஈகையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

௧௦௧. பல்லாவு ஞாய்த்து விடினுங் குழக்கன்று
வல்லதாந் தாய்நாடிக் கோடலைத்—தொல்லைப்
பழவினையு மன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவினை நாடிக் கொளற்கு.

(இ - ன்.) பல் ஆவுள் - பலபசுக்களின் நடுவில், உய்த்துவிடினும் - தான் செலுத்திவிடப்பட்டாலும், குழகன்று - இளங்கன்றானது, தாய் நாடிக் கோடலை - (தனது) தாயைத் தானே தேடி யடைதலில், வல்லது ஆம் -

வல்லமையுடையதாம்; தொல்லை பழ வினையும் - மிகவும் பழமையாகிய கருமமும், தன் செய்த கிழவனை நாடிக் கொளற்கு - (பலஜீவகோடிகளுள்ளும்) தன்னைச்செய்த உரிமையுடையவனைத் தேடியடைவதில், அன்ன தகைத்தே - அப்படிப்பட்ட தன்மையை [வல்லமையை] யுடையதேயாம்; (எ-று.)

மிகச் சிறியதாயிருப்பினும் கன்று தான் பசுமந்தையின்ருவில் விடப் பட்டால் தன்னாயையே நாடியடைவதுபோல, பழமையாகவருகிற வினையும் ஜீவகோடிகளுள் தனக்கு உரியவனையே நாடியடையு மென்பதாம்; உவமையணி. (“யதா தேதுஸஹஸ்ரோஷு வத்ஸோ விர்ததி மாதரம் - ஏவம் பூர்வக்ருதம் கரம் கர்த்தார மநுகச்சதி” என்ற மஹாபாரதத்து ஆடுஸாஸநிகர்பவத்துச் சுலோகத்தை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள்.

பல்லா - பண்புத்தொகை; பல + ஆ : பலவென்பது, தன்முன் பிறவர அகரங்கெட்டது; [நன் - உயிர் - உ0.] ‘பல்லா கொளித்து விடினும்’ என்கிற பாடத்துக்கு-(தாய்ப்பசுவைப்) பலபசுக்கூட்டத்தி னிடையே மறைத்து வைத்துவிட்டாலு மென்று பொருள். விடின் என்பது - இவ்வுரையிற் செய்வினைப்பொருளையும், முன்னுரையிற் செயப்பாட்டுவினைப்பொருளையும் உணர்த்திற்று; செயப்பாட்டுவினைப்பொரு ளுணர்த்தும்போது, அகரச் சாரியையும் படுவிகுதியும் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்குநின்றனவென்று அறிக. உம் - சிறப்புமமை. குழ - இளமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். வல்லது - பண்படியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று; அ - சாரியை, து - விகுதி. ஆம் - அசை; ஆகுமெனப் பொருள்கொண்டால், ‘வல்லது’ - பெயராம். தாம் - இருதினைப்பொதுப்பெயர்.

கோடலை, கொளற்கு - இரண்டனுருபும் நான்கனுருபும் எழாம்வேற்றுமையிடப்பொருளில்வந்தமையால், உருடாயக்கம். தொல்லை - பண்புப் பெயர்; தொல்-பகுதி ஐ-விகுதி: (இப்பகுதி‘மை’விகுதிபெற்றுத் தொன்மையெனவும், ‘று’ விகுதிபெற்றுத் தொன்று எனவும் வரும்.) தொல்லை, பழ-ஒருபொருட்பாய்மொழி; வினையினது அநாதியாய்வருந்தன்மையை வற்புறுத்துதற்பொருட்டு, இவ்வாறுகூறின ரென்க: இனி, தொல்லையென்பதைப் பண்பாகுபெயராகக்கொண்டு, முற்பிறப்புக்களிற் செய்தலாற் பழமையாகிய வினை யென்னவுமாம். உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். அன்ன - சுட்டடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; அ - பகுதி, அ - விகுதி, ன் - சாரியை, மற்றொரு ன் - சந்தி. தன் + செய்த = தற்செய்த; எனகம் நகரமாயிற்று. கிழவன் - உரியவ னென்னும் பொருளில், கிழமை ஈறுபோன கிழ - பகுதி; பெண்பால் - கிழத்தி; (வயதுமுதிர்ந்தவனென்னும் பொருளில், கிழம் - பகுதி; பெண்பால் - கிழவி.)

(௧)

௧0௨. உருவு மிளமையு மொண்பொருளு முட்கு

மொருவழி நில்லாமை கண்டு—மொருவழி

யொன்றேயு மில்லாதான் வாழ்க்கை யுடம்பிட்டு

நின்றுவீழ்ந் தக்க துடைத்து.

(இ - ள்.) உருவும் - அழகும், இளமையும் - யௌவனமும், ஒன் பொருளும் - மேலான செல்வமும், உட்கும் - (பலரும்) அஞ்சத்தக்க மதிப்பும், ஒரு வழி - ஒரேதன்மையாக, நிலலாமை - (ஒருபிறப்பில்) நிலைபெற்றிராமையை, கண்டும் - பார்த்திருந்தும், ஒரு வழி - யாதாயினும் ஒருவழியால், ஒன்றேயும் - ஒருசிறிது நல்வினையையாயினும், இல்லாதான் - செய்துவைத்தலில் லாதவனது, வாழ்க்கை - உயிர்வாழ்தலானது, உடம்பு இட்டு நின்று வீழ்ந்தக்கது உடைத்து - உடம்பை (ச் சிலகாலம்) பெற்று நின்று (அதனாலாகிய பயனைக் கொள்ளாமல்) விழுந் தன்மையையுடையது; (எ - று.)

உருவும் முதலியவற்றின் நிலையின்மையைக் கண்டும் நிலையான நல்வினையைச் செய்யாதவனது பிறப்பு வீணென்பது, கருத்து. எனவே, இங்ஙனம் நல்வினையைச் செய்யவொட்டாது ஒருவனது வாழ்வு வீணாகாக்குவது பழவினையின்செயலே யென்றதாயிற்று. ஒரு வழி - ஒருவனிடத்தும் எனவும், ஒரு வழி ஒன்றேயும் - ஒப்பற்ற உயர்கதியைத் தாழ்த்தக் ஒருநற்செய்கையையும் எனவும் உரைப்பாரு முளர்.

உட்கு - கருவிப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர்; முதனிலைத் தொழிலாகுபெயரென்னவுமாம்: உட்குதல்-அஞ்சுதல். நின்று-அசையுமாம். வீழும் என்னும் எதிர்காலப்பெயரெச்சம், ஈற்றுயிர்கெட்டு 'வீழும்' என நின்றது: "செய்யுமெனெச்சவீற்றுயிர்மெய் சேறலும்" என்னுஞ் சூத்திரத்தின் உரையிடுகோடலால் இதனை அமைச்சு, தக்கது என்பது - தகைதகுதி என்பன போல, குணத்தையுணர்த்துத் தொழிற்பெயர். (உ)

கௌ. வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரு மில்லை

யளந்தன போக மவரவ ராற்றான்

விளங்காய் திரட்டினு ரில்லைக் களங்கனியைக்

காரெனச் செய்தாரு மில்.

(இ - ள்.) வளம் பட வேண்டாதார் - (செல்வமுதலியவற்றை) சிறப்பைப் பெற விரும்பாதவர், யார் - (உலகத்தில்) யாவர் உளர்? யாரும் இல்லை—; (ஆயினும்), போகம் - (அவரவரது) சுகானுபவங்கள், அவர் அவர் ஆற்றான் அளந்தன - அவரவரது ஊழ்வினையால் (முன்னமே) அளவு செய்யப்பட்டுள்ளன; விளகாய் திரட்டினார் இல்லை - விளங்காயைத் திரண்ட உருவினதாகச் செய்துவைத்தவர் இல்லை; கள கனியை கார் என செய்தாரும் இல் - களப்பழத்தைக் கரிய உருவினதாகச் செய்து வைத்தவரும் இல்லை; (எ - று.)

விளங்காய்முதலியன தம்தம் இயற்கையால் அமைத்திருப்பதுபோல அவரவார்களும் அவரவரது புண்ணியத்திற்குத் தக்கவாறாக அமைத்த தென்பதாம்; எடுத்துக்காட்டுவமைபுணி.

"அளந்தன போகமெல்லா மவரவர்க் கற்றைநாளே, யளந்தன வாழ்நாளும்" என்ற கிந்தாமணி இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. 'யார், யாரு மில்லை' என வினாவும் விடையுமாக இருமுறை கூறியது, வற்புறுத்தற்கு; "உண்டோ லுணர்ச்சி மற் றில்லாருமீ" என்றும்போல, வளம்பட - தமக்

குச் செல்வ முண்டாகுமாறு என்றமாம். யார்யாரும் என எடுத்து - எப்படிப்பட்டவரும் என்றும் உரைப்பர்.

அனத்தன - செயப்பாட்டுவினைப்போருளில்வந்தசெயிவினை. வினங்காய், களங்கனி - மரப்பெயர்முன்னர் இனமென்மை தோன்றிற்று; [நன் - உயிர் - கசு,] போகம் - வடசொல்.

இது - ஒருவிதப்ப இன்னிசைவேண்டி.

(ங)

க0சு. உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா
பெறற்பா லனையவு மன்னவா மாரி
வறப்பிற் தருவாரு மில்லையதனைச்
சிறப்பிற் றணிப்பாரு மில்.

(இ - ன்.) உறல் பால - (பழவினையால்) நேரிடத்தக்க துன்பங்களை, நீக்கல் - விலக்குவது, உறுவர்க்கும் - ஆற்றல் மிக்க முனிவர்கட்கும், ஆகா - கூடாததாம்; பெறல் பால் அனையவும் - பெறத்தக்க தன்மையையுடைய அவ்வின்பங்களைப் பெறுதல்களும், அன்ன ஆம் - அப்படிப்பட்டனையோகும் [முனிவர்களாலுச் தாமுடியாதனவாம்]; (எவைபோலவெனில்),—மாரி வறப்பின் - மறைபெய்யாதாயின், தருவாரும் - (அதனைப்) பெய்துதருவிக்க வல்லவரும், இல்லை—; சிறப்பின்-(அம்மறை)மிகுதியாகப்பெய்தால், அதனை—, தணிப்பாரும் - குறையச்செய்வாரும், இல் - இல்லை; (எ - று.)

மறை பெய்யாமல் தவிர்தால் அதனைப் பெய்வித்தல் எவர்க்கும் முடியாதவாறுபோல, புண்ணியப்பயன் வாராதவிடத்து அதனைக் கொடுப்பவரும் இல்லை; மறை மிகுதியாகப் பெய்யுமிடத்து அதனைத் தடுத்தல் முடியாதவாறுபோல, தீவினைப்பயன் மிகுதியாக நேரிடத்து அதனைத் தவிர்த்தலும் முடியாததென்பதாம்; எல்லாம் பழவினையின்படியே ஈடக்கு மென்பது, கருத்து.

எடுத்துக்காட்டுவமையினி. மறை வேண்டியவனாகப் பெய்வது உலகத்துக்கு நன்மையத்தல்பற்றி அதற்கு நல்வினையும், மிகுதியாகப்பெய்வது தீமைவிளைத்தல்பற்றி அதற்குத் தீவினையும் உவமையாதல் ஏற்கும்.

மாரிவறப்பிற்றருவாருமில்லை, பெறற்பாலனையவுமன்னவாம்; அதனைச் சிறப்பிற் றணிப்பாரு மில்லை, (அதுபோல) உறற்பால நீக்க லுறுவர்க்கு மாகா என மாறிச்சென்றியைதலால், இச்செய்யுள் - எந்நிறையினைப் போருள்கோள்.

இனி, உறற்பால - நேரிடக்கூடிய துன்பங்கள், நீக்கல் ஆகா - நீக்குதற்கு முடியாதனவாம் என்றும், பெறற்பால்அனையவும் - பெறக்கூடிய நல்வினைகளும், அன்ன ஆம் - அவ்வாறே நீக்கமுடியாதனவாம் என்றும் உரைப்பாரு முளர். இவ்வுரைக்கு, முறைநீரளியையாகவே இயைக்கலாம்.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருவிதப்ப இன்னிசைவேண்டி. இவ்வதி கார்த்து கூ, க0 - ஆளு செய்யுள்களும் அது.

(ஈ)

க00. தினைத்துணைய ராகித்தந் தேசுள் ளடக்கிப்
பனைத்துணையார் வைகலும் பாடழிந்து வாழ்வார்
நினைப்பக் கிடந்த தெவனுண்டா மேலை
வினைப்பய னல்லாற் பிற.

(இ - ள்.) பனை துணையார் - பனையளவு பெரியவர்கள், வைகலும் - நாள்தோறும், பாடு அடுத்த - (தமது) பெருமை கெட்டு, தினை துணையர் ஆகி - தினையளவு சிறியவர்களாய், தம் தேச உள் அடக்கி - தமது ஒளியை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு, வாழ்வார் - உயிர்வாழ்வார்கள்; (இசற்குக்காரணம்), நினைப்ப - ஆலோசித்தால், மேலை வினை பயன் அல்லால் - முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின் பயனே யல்லாமல், பிற - வேறாக, கிடந்த - பொருந்தியது, எவன் உண்டு ஆம் - யாது உள்ளதாம்? [எதுவுமில்லை யென்ற படி]; (எ - று.)

செவ்வம் அதிகாரம் கல்வி முதலியவற்றால் உயர்ந்தவர்கள் பலர் விரைவிலே அங்ஙனம் செய்யாதிருந்து தாழ்வையடைந்து ஓர்நினைவினை இரத்தல் முதலியன செய்து வாழ்த்துக் காரணம் பழவினையே யென்பது, கருத்து.

தினை, பனை என்பன - சிறுமை பெருமைகட்கும், தாழ்வு உயர்வுகட்கும் எடுத்துக்காட்டப்படும் சில அளவுகள்; “தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக், கொள்வர் பயன்தெரிவார்” என்ற திருக்குறளிலுள் காண்க. பனையென்பது, மரப்பெயராய்ப் பெருமைகுறிக்கும். தேச - தேஜஸ் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. தினைத்துணையர், பனைத்துணையார் என்பன - இங்குத் தாழ்வடைந்தவர்கள், செளரவம்பெற்றவர்கள் என்ற பொருளைத் தந்தன. வைகலும் - நாளடைவிலே யென்றமாம். (இ)

க0க. பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வியவுங்
கல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரேற்—கல்லாதார்
சேதன மென்னுமச் சேறகத் தின்மையாற்
கோதென்று கொள்ளாதாங் கூற்று.

(இ - ள்.) பல் - பலவகைப்பட்ட, ஆன்ற - சிறந்த, கேள்வி நூற்கேள்விகளினால், பயன் - (உயிர்வாழ்க்கையின்) பயனை, உணர்வார் - அறிபவராகிய கற்றோர்கள், வியவும் - (பலர் விரைவிலே) இறக்கவும், கல்லாதார் - படியாதவர்கள், வாழ்வது - (பலகாலம்) உயிர்வாழ்வதைப்பற்றி, அறிதிரேல் - (காரணமென்னவென்று) ஆலோசித்தறிவீரானால், —கல்லாதார் - படியாதவர்கள், சேதனம் என்னும் அசேறு அகத்து இன்மையால் - அறிவென்கிற அந்தச்சாரத்தை (த் தமது) உள்ளே உடைத்தாகாமையால், (அவர்களை), கூற்று - யமன், கோது என்று - அசாரமென்று நினைத்து, கொள்ளாது - எடுத்துக்கொள்ளான்; (எ - று.)

சாரத்தை விரைவிலே கிடைத்துக்கொண்டு அசாரத்தை விட்டிடுதல் எவர்க்கும் இயல்பாதலால், யமனும் கல்வியுடையோரை இளமையிலேயே எடுத்துக்கொண்டு அஃதில்லாமை விட்டிடுகின்றனென்பது, கருத்து.

படித்தவர் விரைவிலிறத்தலும் படியாதவர் நெடுநாளிருத்தலு மாகிய மாறுபாட்டிற்கும், சிலர் அறிவுடையராயிருத்தலும் சிலர் அறிவிலராயிருத்தலு மாகிய வேறுபாட்டிற்கும் காரணம் சன்மாந்தரகருமமே யென இப்பாட லுக்கு இவ்வதிகாரத்தோடு இயைபு காண்க.

“படீ சிராயுஸ் ஸுக்ருதீ கதாயு:” என்றபடி உலகத்திற் பாவிகள் நெடுநாளிருத்தற்கும், புண்ணியவான்கள் விரைவி லிறத்தற்கும் காரணங் கற்பித்துக் கூறியது - ஏதுந்நித்திரிப்பேற்றவணி; வடநாலார் ஷோதூந் ப்ரோசுடாலங்காரம் என்பர்.

சேறு - ஸாம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு; “சேறு படுமலர் சிந்த விரைந்தே” எனச் சிந்தாமணியிலும், ஸ்ரீஸாரக்ஷேத்திரத்தைத் திருச் சேறையென வழங்குமிடத்துங் காண்க. தேவர்களை இருதீனையாகவுஞ் சொல்லலா மாதலால், ‘கூற்றுக் கொன்னாது’ என அஃறிணையாக் கூறப் பட்டது. ஆம் - அனச. (சு)

கூ01. இடும்பைகூர் நெஞ்சத்தா ரெல்லாருங் கானா

நெடுங்கடை நின்ற மூலவ தெல்லா—மடம்பம்பூ

வன்னங் கிழிக்கு மலைகடற் றுண்சேர்ப்ப

முன்னை வினையாய் விடும்.

(இ - ள்.) அடம்பம் பூ - அடம்பங்கொடியின் மலர்களை, அன்னம் - அன்னப்பறவைகள், கிழிக்கும் - (மூக்கினை கொத்திக்) கிழித்து வினையாடு தற்கிடமான, அலை கடல் தண் சேர்ப்ப - அலைகின்ற கடலினது குளிர்த் துறையையுடைய பாண்டியனை!—(உலகத்திற் சிலர்), எல்லாரும் காண- யாவரும் (தம்மைப்) பார்க்கும்படி, இடும்பை கூர் நெஞ்சத்தார் - வறுமைத் தன்பம் மிக்க மனமுடையவர்களாய், நெடுங் கடை நின்ற - பெரிய பல வீட்டுவாயில்களிற் போய் நின்று, உழல்வது எல்லாம் - (பிச்சைக்காக) வருந் தஞ்செய்கையெல்லாம், முன்னை வினை ஆய்விடம் - முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையின் பயனேயாம்; (எ - று.)

கீழ் இவ்வதிகாரத்தின் டி - ஆங் கலியில் உயர்ந்தவர் தாழ்வு அடை தற்கு ஏது முன்னைவினையென்று கூறியதுபோல, இங்கு, இயற்கையிலே யே வறிஞராயிருத்தலும் முன்னைவினையினாலேயே யென்று கூறியவாரும். “அகத்தாரே வாழ்வாரென் மண்ணைத் தோக்கிப், புத்தாரம்பெரு அர் புறங் கடைபற்றி, மிகத்தாம் வருந்தியிருப்பரே மேலேத், தவத்தார் தவஞ்செய் யாதார்” என்றது, இங்குக் காணத்தக்கது.

இனி, முதலடிக்கு - (சுமது தாழ்த்த நிலைமையை நோக்கி) யாவரும் மிக இரக்கம்பொருந்திப் மனத்தையுடையவர்களாய்த் தம்மைக் காணும் படி யென்றும் உரைக்கலாம். நெடுங்கடை - வெகுதூரம் என்று உரைப்பாரு முளர். முன்றாமடி - அங்காட்டின் நீர்வளத்தையும், நெய்தனிலச்சிறப்பை யும் விளக்கிற்று.

கூர் - உரிசசொல். உழல்வதெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். அடம்பு - ஓர்கொடியின் பெயர்; அம் - சாரியை. ஆய்விடம், விட -

வுப்பொருளை உணர்த்திற்று. அன்னம் - ஐம்ஸம் என்னும் வடமொழி. தனிச்சொல்லும் மூன்றும் அடியும் - ஆடுஉ முன்னிலை. அடுத்தசெய்யுளிலும் இப்படியே. (எ)

- க0௮. அறியாரு மல்ல ரறிவ தறிந்தும்
பழியோடு பட்டவை செய்தல்—வளியோடி
நெய்த நறவுயிர்க்கு நீன்கடற் றண்சேர்ப்ப
செய்த வினையான் வரும்.

(இ - ள்.) வளி ஒடி - காற்று வீசதலினால், நெய்தல் - நெய்தற் பூக்கள், நறவு உயிர்க்கும் - (அசைத்து) தேனைச் சொரிகின்ற, நீன் கடல் தண் சேர்ப்ப - பெரிய கடலினது குளிர்த்த கரையையுடைய பாண்டியனே!— (சிலர்), அறியாரும் அல்லர் - அறியாதவரு மல்லர்: அறிவது அறிந்தும் - அறிதற்கு உரியவற்றை அறிந்திருந்தும், பழியோடு பட்டவை செய்தல் - உலகநிற்கையோடு பொருந்திய தீயுதொழில்களைச் செய்தல், செய்த வினையான் வரும் - (முற்பிறப்பிற்) செய்த தீவினையினால் உண்டாகும்; (எ - று.)

அறிந்தும் பழிப்பனசெய்தல் பழவினைப்பயனே யென்பது கருத்த. “தவமுந் தவமுடையார்க் காகும்” என்றபடி நல்வினைக்கு நல்வினையே காரணமாதல்போல, தீவினைக்குந் தீவினையே காரணமாம் என்றவாறு.

ஒடி = ஒட: எச்சத்திரிபு; இனி, வளி ஒடி நெய்தல் நறவுஉயிர்க்கும் - காற்றுத் தான் விரைந்துசென்று நெய்தல்மலரினது வாசனையை வீசுகின்ற எனவுமாம். நெய்தல் - நீர்ப்பூங்கொடிகளுள் ஒன்று. அறிவது - சாதியோ நுமை. நறவு - நறு என்பதன் விசாரம்.

‘வழியோடி’ என்று பாடமோதி, (காற்றின்) வழியே போய் என்று உரைப்பாரு முள். ‘நீன்கட்த்தண்சேர்ப்ப’ என்பதும் பாடம்.

முதலடி - ஸூற்றுமோனை; அதாவது - ஓடியின் பீர்களிலெல்லாம் மோனைவருவது. இச்செய்யுளின் முன்னிற்பாட்டிகளில் உயிரேதுகை; அதாவது - இரண்டாமெழுத்து ஒன்றதாயினும் இரண்டாமெழுத்தின்மேலேறிய உயிர் ஒன்றிசிற்பது. (அ)

- க0க. சுண்டுநீர் வையத்து னெல்லாரு மெத்துணையும்
வேண்டார்மற் றிய விழைய நல்லவை
வேண்டினும் வேண்டா விடினு முறற்பால
திண்டா விடுத லரிது.

(இ - ள்.) சுண்டுநீர் வையத்தன் - நெருங்கிய கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தில், எல்லாரும் - யாவரும், எத்துணையும் - மிகச்சிறிதும், தீயகொடியனவாகிய துன்பக்களை, வேண்டார் - (பெற) விரும்பார்; விழையன் - (யாவரும்) விரும்பும் பயன், நல்லவை - நல்லனவாகிய இன்பக்களே யாகும்; (ஒருவர்), வேண்டினும் - விரும்பினாலும், வேண்டாவிடினும் - விரும்பாவிட்டாலும், உறல் பால - (பழவினையால்)வந்து அடைதற்கு

உரியனவாகிய இன்பங்களும் துன்பங்களும், தீண்டா விடுதல் - (அவரை) அடையாமல் வீடுவது, அரிது - இல்லை; (எ - று.)

நாம் எப்போதும் நன்மையொன்றையே நாடினும் நல்வினைப்பயனும் தீவினைப்பயனும் பழவினைக்குத் தக்கவாறு அவ்வக்காலத்து வந்தேதீரு மென்பதாம்.

விழையன் அல்லவை எனப் பிரித்து - விரும்பப்படும்பயன் எல்லாதன வாகிய தீயனவற்றை யென்றும் உரைக்கலாம். நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர். இனி, ஈண்டு நீர் - வினைத்தொகையன் மொழியாகவுமாம். மன் - அசை. “தனக்குவமையிலாதான்தான்சேர்த்தார்க் கல்லால், மனக்கவலை மாற்ற லரிது” என்ற திருக்குறள்ற்போல, இங்கு அருமை இன்மையின்மேல் நின் றது; அங்குப் பரிமேலழகர் இந்நாலடியையே மேற்கோள்காட்டினர்.

இச்செய்யுளின் பிற்பாடி, பழமொழியிலும் “சமூலத்திலயாத்த” என்ற செய்யுளின் பிற்பாடியாகப் பயின்றுள்ளது.

‘எட்டுணையும்’ என்றும், ‘விழைப்பயனல்லது’ என்றும் பாடம். (க)

௧௧௦. சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா

வுறுகாலத் தூற்றுகா வாமிடத்தே யாகுஞ்

சிறுகாலைப் பட்ட பொறியு மதனா

லத் தென்னை பரிவு.

(இ - ள்.) சிறு காலே - உயிர் உடம்பையடையுங்காலத்தில்தானே, பட்ட - (அனுபவிக்கவேண்டுமென்று) நியமிக்கப்பட்ட, பொறியும் - வாழ்வினைகளெல்லாம்; - சிறுகா - குறையமாட்டா; பெருகா - வளமாட்டா; முறை பிறழ்ந்து வாரா - (முற்பிறப்பிற்செய்யப்பட்ட) முறைதவறி முன்பின்னா வரமாட்டா; உறு காலத்து என்ற ஆகா - (தன்பம்) வருங்காலத்து என்ற கோல்போல் உதவி அத்தன்பத்தை ஒழிக்கமாட்டா; ஆம் இடத்தே ஆகும் - வரவேண்டியகாலத்திலேயே வரும்; அதனால் - ஆதலால், இறு காலத்து - (தீவினைப்பயனாற்) கெடுதியடையுங்காலத்தில், பரிவு - இரங்குவது என்னை - ஏன்? (எ - று.)

அனுபவித்தேகோவேண்டிவதாகிய விதியின்பயனைக் குறித்துத் துக்கிப் பது வீண் என்பது, கருத்து.

“வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா, பொருந்துவன போமினென்றற் போகா—இருந்தேங்கி, நெஞ்சம்புண்ணாக நெடுந்தூரத் தாநினைந்து தஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்” என ஓளவையார் கூறியதும் காண்க “சாதலும் பிறத்தல்தானும் தம்வினைப் பயத்தி னாகும், ஆதலு மழிவு மெல்லாம் அமை பொருட் கியல்பு கண்டாய், நோதலும் பரிவு மெல்லாப நுண்ணுணர் வின்மை யன்றே” என்ற சிந்தாமணியும் இங்கு அறியத் தக்கது. (௧௦

க2 - ஆம் அதிகாரம்.—மேய்ம்மை.

அஃதாவது - உண்மையை யுணர்த்துவது; இங்கே, உண்மையென்றது - அந்தந்தப்பொருள்களின் இயற்கையான தன்மை. இது, ஊழ்வினையால் அமைவதாதலின், பழவினையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

ககக. இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை—நசையழுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்த னிரைதொடஇ செய்ந்நன்றி
கொன்றூரிற் குற்ற முடைத்து.

(இ - ள்.) நிரை தொடஇ - ஒழுங்காகிய வளையல்களை யுடையவளே!—இசையா ஒரு பொருள் இல் என்றல் - (தம்மாற்கொடுப்பதற்குக்) கூடாததொரு பொருளை (யாசகர்க்கு) இல்லையென்று (இரந்த அப்பொழுதே) சொல்லுதல், யார்க்கும் வசை அன்று - எவர்க்கும் பழிப்பாகாத: வையத்து இயற்கை - உலகத்தாரின் இயல்பாம்; நன்று - (கொடுப்பனென்பது தோன்ற) நன்று, ஒடி - நெடுங்காலங்கழித்துச்சென்று, (பின்பு), நசை அழுங்க - (இரப்பவரது) ஆசை கெடும்படி, பொய்த்தல் - (இல்லையென்று சொல்லிப்) பொய்யனாதல், செய்ந்நன்றி கொன்றூரின் குற்றம் உடைத்து - (தமக்குப் பிறர்) செய்த உபகாரத்தை மறந்தவரது குற்றத்தினும் (அதிகமான) குற்றத்தை யுடையது; (எ - று.)

உலகத்தில் யோக்கியர்கள் தம்மாற்கொடுத்தற்குஇசையாத பொருளை ஒருவர் யாசித்தால் அப்பொழுதே இல்லையென்றுசொல்லி அனுப்பிவிடுவர்; அது குற்றமன்று; அயோக்கியர்களோ, யாசகர்க்குத் தாங்கள்கொடுப்பதாக நெடுங்காலம் ஆசைகாட்டிக் கடைசியில் இல்லையென்று பொய்யராவர்; அது எல்லாக் குற்றங்களினும் பெரியதொருகுற்றமா மென்பது, கருத்து. இதனால், யோக்கிய அயோக்கியர்களது இயற்கை சொல்லப்பட்டது. “நிர்க்கிருணே நாஸ்தி நிஷ்க்ருதி:” என்னும் வடதுன்மேற்கோளாலும், “எந்நன்றி கொன்றூர்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்னுந் திருக்குறளாலும், செய்ந்நன்றிமறத்தல் பிராயச்சித்தமில்லாததொரு பெரும்பாவமாதலை உணர்ச்சு.

இனி, நன்று - (யாசகன் நெடுங்காலம் காத்து)நன்று, நசை அழுங்க - (பின்) ஆசை கெடும்படி, ஒடி பொய்த்தல் - (கொடுப்பதற்குஇசைந்தபொருளைக் கொடாமல்) ஒடி ஒளித்தல் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். நிரைதொடி - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஈறுநீண்டு அனபெடுத்தது - விளியுருபு; இது, மகடுவ முன்னிலை.

“இசைவ கொடுப்பது உமில்லென்பது உம், வசையன்று வையத்தியற்கை யஃதன்றிப், பசைகொண்டவ னிற்பப் பாத்துண்ணு னாயின், நசைகொன்றான் செல்விலக மில்” என்பது பழமொழிச்செய்யுள். (க)

உரியனவாகிய இன்பங்களும் துன்பங்களும், தீண்டா விடுதல் - (அவரை) அடையாமல் விடுவது, அரிது - இல்லை; (எ - று.)

நாம் எப்போதும் நன்மையொன்றினையே நாடினும் நல்வினைப்பயனும் தீவினைப்பயனும் பழவினைக்குத் தக்கவாறு அவ்வக்காலத்து வந்தேதீரு மென்பதாம்.

விழையுபவன் அல்லவை எனப் பிரித்து - விரும்பப்படும்பயனல்லாதனவாகிய தீயனவற்றை யென்றும் உரைக்கலாம். நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர். இனி, ஈண்டு நீர் - வினைத்தொகையன் மொழியாகவுமாம். மன் - அசை. “தனக்குவமையில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால், மனக்கவலை மாற்றலரிது” என்ற திருக்குறள் போல, இங்கு அருமை இன்மையின்மேல் நின்றது; அங்குப் பரிமேலழகர் இங்காலடியையே மேற்கோள்காட்டினர்.

இச்செய்யுளின் பிற்பாடு, பழமொழியிலும் “சமூமலத்தில்யாத்” என்ற செய்யுளின் பிற்பாடியாகப் பயின்றுள்ளது.

‘எட்டுணையும்’ என்றும், ‘விழைப்பயனல்லது’ என்றும் பாடம். (க)

கடுஉ. சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா

வுறுகாலத் தூற்றுகா வாமிடத்தே யாகுஞ்

சிறுகாலைப் பட்ட பொறியு மதன

லிறுகாலத் தென்னை பரிவு.

(இ - ள்.) சிறுகாலை-உயிர் உடம்பையடையுங்காலத்தில்தானே, பட்ட - (அனுபவிக்கவேண்டுமென்று) நியமிக்கப்பட்ட, பொறியும் - வாழ்வினைகளெல்லாம்;—சிறுகா - குறையமாட்டா; பெருகா - வளரமாட்டா; முறைபிறழ்ந்து வாரா - (முற்பிறப்பிற்செய்யப்பட்ட) முறைதவறி முன்பின்னாக வரமாட்டா; உறுகாலத்து என்று ஆகா - (தன்பம்) வருங்காலத்து என்று கோல்போல் உதவி அத்தன்பத்தை ஒழிக்கமாட்டா; ஆம் இடத்தே ஆகும் - வரவேண்டியகாலத்திலேயே வரும்; அதனால் - ஆதலால், இறுகாலத்து - (தீவினைப்பயனாக) கெடுதியடையுங்காலத்தில், பரிவு - இரங்குவது, என்னை - ஏன்? (எ - று.)

அனுபவித்தேகிரவேண்டுவதாகிய விதியின்பயனைக் குறித்துத் துக்கிப் பதவீண் என்பது, கருத்து.

“வருந்தி யழைத்தாலும் வாராத வாரா, பொருந்துவன போமினென்றற் போகா—இருந்தேக்கி, நெஞ்சம்புண்ணாக நெடுந்துரந் தாநினைந்து, தஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்” என ஒளவையார் கூறியுதம் காண்க. “சாதலும் பிறத்தல்தானும் தம்வினைப் பயத்தினாலும், ஆதலும் மழிவு மெல்லாம் அவை பொருட் கியல்பு கண்டாய், நோதலும் பரிவு மெல்லாம் நண்ணுணர் வின்மை யன்றே” என்ற சித்தாமணியும் இங்கு அறியத் தக்கது. (க0)

க2 - ஆம் அதிகாரம்.—மேய்ம்மை.

அஃதாவது - உண்மையை யுணர்த்துவது; இங்கே, உண்மையென்றது - அந்தந்தப்பொருள்களின் இயற்கையான தன்மை. இது, ஊழ்வினையால் அமைவதாதலின், பழவினையின்பின் வைக்கப்பட்டது.

ககக. இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை—நசையழுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்த னிரைதொடஇ செய்ந்நன்றி
கொன்றூறிற் குற்ற முடைத்து.

(இ - ன்.) நிரை தொடஇ - ஒழுங்காகிய வளையல்களை யுடையவளே!—இசையா ஒரு பொருள் இல் என்றல் - (தம்மாற்கொடுப்பதற்குக்) கூடாததொரு பொருளை (யாசகர்க்கு) இல்லையென்று (இரந்த அப்பொழுதே) சொல்லுதல், யார்க்கும் வசை அன்று - எவர்க்கும் பழிப்பாகாது: வையத்த இயற்கை - உலகத்தாரின் இயல்பாம்; கின்று - (கொடுப்பனென்பது தோன்ற) நின்று, ஓடி - நெடுங்காலங்கழித்துச்சென்று, (பின்பு), நசை அழுங்க - (இரப்பவரது) ஆசை கெடும்படி, பொய்த்தல் - (இல்லையென்று சொல்லிப்) பொய்யனாதல், செய்ந்நன்றி கொன்றூரின் குற்றம் உடைத்து - (தமக்குப் பிறர்) செய்த உபகாரத்தை மறந்தவரது குற்றத்தினும் (அதிகமான) குற்றத்தை யுடையது; (எ - று.)

உலகத்தில் யோக்கியர்கள் தம்மாற்கொடுத்தற்குஇசையாத பொருளை ஒருவர் யாசித்தால் அப்பொழுதே இல்லையென்றுசொல்லி அனுப்பிவிடுவர்; அது குற்றமன்று; அயோக்கியர்களோ, யாசகர்க்குத் தாங்கள்கொடுப்பதாக நெடுங்காலம் ஆசைகாட்டிக் கடைசியில் இல்லையென்று பொய்யராவர்; அது எல்லாக் குற்றங்களினும் பெரிமதொருகுற்றமா மென்பது, கருத்து. இதனால், யோக்கிய அயோக்கியர்களது இயற்கை சொல்லப்பட்டது. “நிர்க்கிருணே நாஸ்தி நிஷ்கிருதி:” என்னும் வடநான்மேற்கோளாலும், “எந்நன்றி கொன்றூர்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்னுந் தீருக்குறளாலும், செய்ந்நன்றிமறத்தல் பிராயசித்தமில்லாததொரு பெரும்பாவமாதலை உணர்ச்சு.

இனி, நின்று-(யாசகன் நெடுங்காலம் காத்து)நின்று, நசை அழுங்க - (பின்) ஆசை கெடும்படி, ஓடி பொய்த்தல் - (கொடுப்பதற்குஇசைந்தபொருளைக் கொடாமல்) ஓடி ஒளித்தல் எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். நிரை தொடடி - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஈறு நீண்டு அன்பெடுத்தது - விளியுருபு; இது, மஃ3உ முன்னிலை.

“இசைவ கொடுப்பது உமில்லென்பது உம், வசையன்று வையத்தியற்கை யஃதன்றிப், பசைகொண்டவ னிற்பப் பாத்துண்ணு னாயின், நசைகொன்றான் செல்லுலக மில்” என்பது பழமொழிச்செய்யுள். (க)

ககக. தக்காருந் தக்கவ ரல்லாருந் தந்நீர்மை
யெக்காலுங் குன்ற லிலராவ—ரக்காரம்
யாவரே தின்னினுங் கையாதாங் கைக்குமாந்
தேவரே தின்னினும் வேம்பு.

(இ - ள்.) தக்காரும் - தகுதியையுடைய போக்கியரும், தக்கவர் அல்
லாரும் - தகுதியையுடையவரல்லாத அயோக்கியரும், எக் காலும் - எப்
பொழுதும் [பெரியவரவந்தபொழுதும் சிறியவரவந்தபொழுதும்], தம் நீர்
மை குன்றல் இவர் ஆவர் - தக்கனது இயல்பானகுணம் குறைதலில்லாதவ
ராவர்; (எதுபோலவெனின்),—அக்காரம் - கருப்பஞ்சாற்றுக்கட்டி, யாவ
ரே தின்னினும் கையாது - எவர்தின்றாலும் கசவாது; வேம்பு - வேப்பங்
காய், தேவரே தின்னினும் - தேவர்களே தின்றாலும், கைக்கும் -
கசக்கும்; (எ - று.)

அக்காரம் நிகத்தாழ்த்தவர் தின்றாலும் இன்சுவை யுடையதாவது
போல, தக்கார் எப்போதும் நற்குணமுடையவராவர்; வேம்பு தேவர்கள்
தின்றாலும் கைப்பையையுடைய தாவதுபோல, தக்கவரல்லாத அயோக்கி
யர் எப்போதும் துர்க்குணங்ளையே யுடையவ ராவர் என்பதாம்; எடுத்
துக்காட்டுவமையனி.

தக்கார் நீர்மை - உத்தமகுணம்; வாய்மை முதலியன. தக்கவரல்
லார்நீர்மை - அதமகுணம்: பொய்மை முதலியன. அக்காரம் - இக்ஷு
ஸாரம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவுபோலும்; இது - இங்கே செல்லம்,
சர்க்கரை, கற்கண்டு முதலியவற்றைக் குறித்தது. எகாரங்கள் - முறையே
இழிவுசிறப்பும், உயர்வுசிறப்பும் உணர்த்தும். ஆம் - அசை. (உ)

ககங். காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனிற் பலராவ—ரோலா
விரொருவ ருற்றக்கா லீர்ங்குன்ற நாட
தொடர்புடையே மென்பார் சிலர்.

(இ - ள்.) ஈர் குன்றம் நாட - குளிரந்த மலைகளையுடைய நாட்டை
யுடையவனே!—கால் ஆடு போழ்தில்-(ஒருவர்க்குச்) செல்வம் வந்த காலத்
தில், வானத்து மேல் ஆடும் மீனின் பலர் - ஆகாயத்திலே உயரச் சஞ்சரித்
கின்ற நகரத்திரங்களினும் அநேகர், கழிகிளைஞர் ஆவர் - (அவர்க்கு)மிக்க
உறவினராவர்; ஒருவர் ஏலா இடர் உற்றக்கால் - அங்கொருவரே தகாத
துன்பத்தை அடைந்தால், தொடர்பு உடையேம் என்பார் - (அவரோடு
யாம்) உறவை யுடையோ மென்றுசொல்லி முன்வந்துஉதவுபவர், சிலர் -
சிலரே; (எ - று.)

செல்வமுள்ளகாலத்துப் பலர் வந்துகூழ்த்து பொய்யுறவுபாராட்டி நடி
த்தலும், வறுமைவந்தகாலத்துச் சிலர்மாத்திரமே மெய்யுறவினராக வந்து
உதவுதலுமாகிய உலகவியற்கை, இதனைச் சொல்லப்பட்டது. “பொருள்
கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணிற் போற்றியென்றேற்றெழுவர், இருள்கொள்
துன்பத் தின்மை காணில் என்னே யென்பாரு மில்லை” என்ற ஆழ்வார்

பாசுரமும், “அற்ற குளத்தி லறு நீர்ப்பறவைபோ, லுற்றழித் தீர்வா ருற வல்ல—ரக்குளத்திற், கொட்டியு மாம்பலு நெய்தலும் போலவே, யொட்டி யுறுவா ருறவு” என்ற ஓனவையார்வாக்தும் காண்க.

ஈர் என்ற அடைமொழி, பலரீருவிகளையுடைமையாகிய குன்றத்தி னது வளத்தைத் தெரிவித்தது. நாட்டின் நிலவளத்துக்கு முக்கிய காரண மாகிய நீர்வளத்துக்கு இடமாகவின், மலையின் செழிப்பைக் கூறினார். சிலர் என்றது; அருமைகுறித்து நின்றது.

கால் ஆடுதல் - பாதம் நினைத்திடும் போதல்; இது - இலக்கியோ யால், செல்வம்பெறுதலை உணர்த்திற்று ‘கைசாய்தல்’, ‘சாய்கால்’, ‘செல் வாக்கு’ என்பன போலக் கொள்க: சீவகசிந்தாமணியில் “கண்ணடிவெ ன்று” என்பதற்கு - ‘கண் எல்லாரிடத்தும் உலாவிவென்று’ என்று உரை கூறிய ஆசிரியர் நீதிநூல்க்கியார் “காலாடுபோழ்தின்” என்றும்போல’ என்று அதற்கு இதனை மேற்கோள் காட்டியவாறும் உணர்க. அன்றியும், காலாடுதல் - செல்வச்செருக்குக்கு ஒருகுறியா மென்பர். போழ்து - மருஉ மொழி. கழி - உரிச்சொல்; இனி, இழிவான உறவின ரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கிளோரு - மரத்தைக் கிளைபோல ஒருவரைத் தழுவுபவர்; ஞ் - பெயரிடைநிலை. மின் - விண்டின். மின்னுவது மின் எனக் காரணக் குறி; வானமாகிய சரிய பெரிய கடலுக்கு மீன்போலுள்ளது என உவமை பற்றிய பெயரென்றலு மொன்று. (ங)

ககசு. வமின்லா வையத்து மன்னிய மூன்றி

னடுவண தெய்த விருதலையு மெய்து

நடுவண தெய்தாதா நெய்தும் உலைப்பெய்

தடுவது போலுந் துயர்.

(இ - ள்.) உடு இலா - குற்றமில்லாத; வையத்து - இய்வுவகத்திலே, மன்னிய - பொருந்திய, மூன்றில் - (அறம் பொருள் இன்பம் என்னும்) மூன்றனுள்ளே, நடுவணது - நடுவிற்கொல்லப்பட்ட பொருளை, எய்த - (ஒரு வன்) அடைய, (அதனால்), இரு தலையும் - மூன்றும் பின்னுமுள்ள அறத் தையும் இன்பத்தையும், எய்தம் - அடைவான்; நடுவணது எய்தாதான் - இடையில்நின்ற அச்செல்வத்தை அடையாதவன், உலை பெய்து அடுவது போலும் துயர் - (கொல்லணது) உலைக்களத்திலே இட்டுக் காய்ச்சப்படுவத ளுலாகுந்துன்பத்தைப்போன்ற துன்பத்தை, எய்தம் - அடைவான்; (எ-று.)

இதனால், செல்வவறுமைகளின் இயற்கை கூறப்பட்டது. செல்வத் தைப் பெற்றால் தானதருமங்களைச் செய்யவும், இம்மையின்பங்களை அனுப விக்கவும் கூடும்; அதனைப்பெறாமற்போனால் இரத்தல் முதலியவற்றால் மிக்கதுன்பத்தை யடைவான் என்பதாம். “ஒன்பொருள் காழ்ப்ப வியற் றியார் கெண்பொரு, னேனை யிரண்டு மொருக்கு,” “பாரோர் சொலப் பட்ட மூன்றன்றே யம்மூன்று, மாராயிற் றுனே யறம்பொருளின்பெயன், றுரா ரிவற்றி ளிடையதனை யெய்துவார், சீரா ரிருகலையு மெய்துவர்;”

“இல்லா நிருமையு நல்ல வெய்தார்,” “அறியா நிருமை யறியார்” என்பன காண்க. உவமையணி. (சு)

கூடு, நல்லாவின் கன்றாயி னாகும் விலைபெறுஉங்
கல்லாரே யாயினுஞ் செல்வர்வாய்ச் சொற்செல்லும்
புல்லீர்ப் போழ்தி னுழவேபோன் மீதாடிச்
செல்லாவா நல்கூர்ந்தார் சொல்.

(இ - ள்.) நல் ஆவின் கன்று ஆயின்-உயர்த்தசாதிப் பசுவினது கன்றாயிருக்குமானால், நாகும் - இளங்கன்றும், விலை பெறுஉம் - (யிச்ச) விலையை அடையும்; (அதபோல), கல்லாரே ஆயினும் - படியாதவர்க ளானாலும், செல்வர் வாய் சொல் - பொருளுடையோரது வாக்கிலிருந்து வருஞ் சொற்கள், செல்லும் - (தகாதனவாயினும் பலராலும்) அங்கீகரிக்கப்படும்; நல்கூர்ந்தார் சொல் - (படித்தவராயினும்) வறுமைப்பட்டவரது சொற்கள், (நல்லனவாயினும்), புல் ஈடம் போழ்தின் உழவே போல் - அற்பமான ஈரத்தையுடைய காலத்தில் உழவு (நிலத்திலிறக்காமல் மேலெழுந்தவாறு)ய்ச் செல்வதுபோல, மீது ஆடி - மேலே மாத்திரம் கோன்றி, செல்லா ஆம் - உள்ளே ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதனவாம்; (எ - று.)

நல்லசாதிப்பசுவினதுகன்று மிக்க இளமையையுடையதாயிருப்பினும் மிக்கவிலை பெறுதல்போல, செல்வமுடையவர் மிக்க இளமையையுடையவாய்ப் படியாதவராயிருப்பினும் அடிக்கும் மிக்கசெல்வாக்கு உண்டாம்; மேல்தோற்றத்திலுமாதலும் ஈரமுடையதாய்த் தோன்றுங் கழனியில் உழுதல் பயனற்றதாவதுபோல, தரித்திரனுடைய சொல் செல்லாதபயனற்றதாகும்என்பதாம். இதனால், செல்வத்தின்சிறப்பானபுயற்கை கூறப்பட்டது.

எடுத்துக்காட்டுவமையணியும், முற்றுமையணியுந் சேர்த்துவந்த கோவையணி.

“கல்லானையானாலுங் கைப்பொருளொன் றுண்டாயின், எல்லாருஞ் சென்றகுகெதிர்கொள்வர்—இல்லாளை, இல்லாருந் வேண்டான் மற்றின் நெடுத்தாய் வேண்டான், செல்லா தவன்வாயிற் சொல்” என்றார் ஓளாவயாரும்; “எழை உார்த்தையம்பல மேருது” என்பது, பழமொழி.

நாகு - இளமையையும் பெண்மையையும் உணர்த்தும் பெயர்; “எருமையு மறையும் பெற்றமு நாகே” என்னுந் தொல்காப்பியசீ குத்திரந்தால், இது பசுவிற்கு உரியதாதலே உணர்க. விலைபெறுஉம் - இளவரசுகிறைத்தற்போருட்டுக் துறில்நெடிலாய் வுடையுடுத்தது. நல்கு ஊர் என்னும் இரண்டுசொற்கள் ஒருசொல்லின்தன்மைப்பட்டு நல்கூர் என கின்றன; நல்கூர்தல் - பிறர்கொடுத்ததைப் பெற்றுக்கொள்ளச் செல்லுதல்; இது வறுமையைக் குறித்தல், காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறிய உபசாரவழித்து. நல்குதல் - கொடுத்தல், ஊர்தல் - செல்லுதல். ‘வாய்ச்சொல்’ என்ற விடத்து ‘வாய்’ என வேண்டாது கூறியது, அதன்சிறப்பை உணர்த்தற்கு. புல்லீரம் - மயிட்டுரம். உழவு - தொழிற்பெயர்; உழு - பகுதி. (தி)

ககக. இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங் கற்பினு மென்று
மடங்காதா ரென்று மடங்கார்—தடங்கண்ணு
யுப்பொடு நெப்பா நயிர்காயம் பெய்தடினுங்
கைப்பறு பேய்ச்சுரையின் காய்.

(இ - ள்.) தட கண்ணாய் - பெரிய கண்களை யுடையவளே!—அடங்கா
தார் - (இயல்பாய்) அடங்குத்தன்மையில்லாதவர்கள், மெய் ஞானம் - தத்
துவஞானத்தை யுணர்ந்தும் நூல்களை, இடம் பட - அதிகமாக, என்றும் -
எப்பொழுதும், கற்பினும் - படித்துவந்தாலும், என்றும் அடங்கார் - எப்
பொழுதும் அடங்கமாட்டார்கள்: [இயற்கையறிவினால் அடங்காதவர்
செயற்கையறிவினால் அடங்கமாட்டா ரென்றபடி]; (எதபோலவெனின்),—
உப்பொடு - உப்பையும், மெய் - மெய்யையும், பால் - பாலையும், தயிர் -
தயிரையும், காயம் - பெருங்காயத்தையும், பெய்து - தனித்தனியே சேர்
த்து, அடினும் - சமைக்கப்பட்டாலும், பேய்ச்சுரையின் காய் - பேய்ச்சுரைக்
காய்கள், கைப்பு அறு - (தமது இயற்கையான) கைப்பு நீங்காவாம்; (எ-று.)

இதனால், அடங்காதவரது தன்மை கூறப்பட்டது.

ஞானம் - நூலுக்குக் காரியவாகுபெயர். தட - உரிச்சொல். தடங்
கண் - உரிச்சொற்புணர்ச்சி யாதலால், இனமெலி பிக்கது; [நன் - மெய்-
நக.] கண்ணாய் - கண்ணுள் என்பதன் விளி: மாடுஉழுநிலை. 'உப்
பொடு' என உப்பை 'ஒடு'க்கொடுத்துப் பிரித்தது, அறுசுவையுள்ளந் தலை
மைபெறுதலாகிய அதன் சிறப்புத் தோன்ற.

'பெய்தடினும்' என்றவிடத்த, உம்மை - உயர்வுசிறப்புப்பொருளது;
இனி, எச்சுவம்மையாகக்கொண்டு, அதனைக் கத்திகொண்டு தனிப்பதன்
எனப் பொருள் காணலாம்: ஆகவே, இப்பின்னிரண்டடி - "யற்ச நம்
பம் பராசுநா யற்சநம் மதுஸர்ப்பிபதா - யற்சநம் கத்தாமல்யாத்மையி
ஸர்வத்ர கடுரேவ ஸி" என்ற கலோகத்தோடு ஒத்த கருத்துடையதாய்,
ஓப்புளார்கூட்டவனியின் பாற்படும்; தன்மைபுரிவாரிடத்தம், தீமைபுரிவா
ரிடத்தும் ஒத்த தொழிலுடைமையைக் கூறதல், இதனிலக்கணம். முன்
னிரண்டடியில் 'அடங்காதார் அடங்கார்' என ஒருவரிடத்துள்ள தன்
மையையே வற்புறுத்துதற்பொருட்டு மீண்டும் விதித்தது, வந்தியணியாம்:
முன்னிரண்டடியும் பின்னிரண்டடியும் பிம்பப்பாறியிம்பாவாததோன்ற நிற
பது, எடுத்துக்காட்டுவனமாயினி. இவ்வாறு பலஅடிகள் சேர்த்தவருவது,
சேரினையணி யெனப்படும்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியை, 'ஐங்காரமிட்டு அரைத்துக்கரைத்
தாலும் தன்னாற்றம்போகாதாம் பேய்ச்சுரைக்காய்' என்ற பழமொழியோடு
ஒப்பிட்டுக்காண்க. காரம்-ஸம்ஸ்காரம். (க)

கக௭. தம்மை யிகழ்வாரைந் தாமவரின் முன்னிகழ்க
வென்னை யவரொடு பட்டது—புன்னை
விறற்பூங் சுமழ்கானல் வீங்குகூர்ச் சேர்ப்ப
விறற்பால் யார்க்கு முறும்.

(இ - ள்.) புன்னை - புன்னைமரங்களின், விறல் - பெருமையையுடைய, பூ - மலர்கள், கமழ் - வாசனைவீசுகின்ற, கானல் - சோலைகளையுடைய, வீங்கு நீர் - மிக்க நீரையுடைய கடலினது, சேர்ப்ப - துறையையுடையவனே! - தம்மை இகழ்வாரை - (காரணமின்றித்) தம்மை நிந்திப்பவர்களை, தாம் அவரின் முன் இகழ்க - அவர் நிந்திப்பதற்குமுன்னே [நிந்தித்தவுடனே யென்றபடி] தாம் நிந்திக்கக்கடவர்; அவரோடு பட்டது என்னை - (தம்மை நிந்திக்கிற) அவர்களோடு (தமக்கு) உண்டான தாகுதினியம் என்ன? உறல் பால - வரத்தக்கனவாகிய இன்பதுன்பங்கள். யார்க்கும் - எவர்க்கும், உறும் - (தவறாமல்) வந்தேதீரும்; (எ - று.)

வரவேண்டிய நன்மையோ தீமையோ விதியின்படி வந்தேதீரு மாதலால், பிறர் நம்மைப் பழிக்கும்போது 'இதனால் என்ன தீங்குவிளையுமோ?' என்று அஞ்சிப் பின்வாங்காது அவரைப்பழிப்பதே அவர்வாயை யடக்கும் விதமா மென்றவாறு. இங்ஙனங்கூறியது, காரணமின்றிப் பிறரைப்பழிப்பவர்களது நிறையைக் குறைவுபடுத்தற்கு உபாயமா மென்னுங் கருத்தாலென்க; "கதன்று சான்றாண்மை தீது சுழிய, மதன்று மாண்பில்லார்முன்னர்" எனப் பிறி கூறியதுங் காண்க.

இதனால், சீழ்மக்களின் தன்மையும், அவரையடக்கும் உபாயமும் கூறப்பட்டன.

'உறற்பால யார்க்கு முறும்' என்ற சுற்றடி, 'தம்மையிகழ்வாரைத் தாமவரின்முன்னிகழ்க' என்ற வாக்கியத்திற்கு எதுவாய் நின்று சாதித்து நிற்பது, தோடீநிலை தேயியுட்துறியணி; இது, உடமொழியில் கூடிய லங்காலங்காரம் எனப்படும்.

'அவரின் முன்' என்பதற்கு - அவரது புறத்திலே யன்றி எதிரிலே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'விறல்' என்றது, கடலுக்கு இயற்கையாயுள்ள தூர்க்கத்தத்தையும் போக்குந் திறத்தை. நெய்தல்நிலக் கருப் பொரு ளாதலால், புன்னை கூறப்பட்டது. பூங்கமழ் - "பூப்பெயர்முன் இன மென்மையுந் தோன்றும்" எனப் பொதுப்படக் கூறியதனால், அல்வழி எழுவாய்த்தொடரில் மெலி மிக்கது. கானல் - கடற்கரைச்சோலை. வீங்குநீர் - வினைத்தொகையன்மொழி.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் இவைவெதுகை; அதாவது - வல்வெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும், மெல்லெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும், இடையெழுத்துக்களுள் ஒன்றற்கு ஒன்றும் எதுகையாய் நிற்பது. இவை முறையே வல்லினைவெதுகை, மெல்லினைவெதுகை, இடையினைவெதுகை எனப்படும். (எ)

கௌ. ஆவே றுருவின வாயினு மாபயந்த
பால்வே றுருவின வல்லவாய் - பால்போ
லொருதன்மைத் தாகு மறநெறி யாபோ
லுருவு பலகொள லீங்கு.

(இ - ன்.) ஆ வேறு உருவின ஆயினும் - பசுக்கள் வெவ்வேறு நிறத்தை யுடையனவாயிருந்தாலும், ஆ பயந்த பால் - அப்பசுக்கள் தந்த பால்கள், வேறு உருவின அல்ல ஆம் - (வெண்ணிறத்தையேயன்றி) வெவ்வேறான நிறத்தை யுடையவை யாகமாட்டா; பால் போல் - அந்தப் பால்போல,— அறம் - தருமமானது, ஒரு தன்மைத்து ஆகும் - ஒரேதன்மையையுடைய தாம்; நெறி - (அத்தருமத்தின்) வழிகள், ஈக்கு - இவ்வுலகத்தில், உருவு பல கொளல் - பலரூபங்களைக்கொண்டிருத்தல், ஆ போல் - அப்பசுக்கள் போல (ஆகும்); (எ - று.)

இதனால், அறத்தினது தன்மை சொல்லப்பட்டது. பசுக்கள் பலநிற மாயிருத்தல்போலத் தருமத்தைச்சம்பாதித்தற்கு உரிய வழிகள் பலவாயிரு ப்பினும், பசுவின்பால் ஒரேநிறமுடைய தாதல்போல அந்நெறிகளாற்செய்யப் படுந் தருமமும் ஒரேதன்மையையுடைய தென்பதாம்; உவமையாணி. என்றது - தானம் தவம் வீரதம் வழிபடுகடவுள்வணக்கம் முதலாகத் தரு மஞ்செய்யும் வழி பலவாதலையும், தருமம் நன்மையொன்றையே விளைப்ப தாதலையும் நோக்கியென்க.

“உருவே அட்டையும் வடிவும் நிறமும்” என்பதனால், ‘உரு’ என் பது - நிறத்தையும் வடிவையும் உணர்த்துமாறு அறிக. தெரு - தெருவு, நடு - நடுவு என்பனபோல, உரு - உருவு என உகரச்சாரியை பெற்றது. ‘ஈக்கு’ - சுட்டிக் கீண்டது: இனி, ‘நெறி ஆ போல் உருவு பல கொளல்’ என்பதற்கு - தருமமார்க்கங்களைப் பசுக்களைப்போலப் பலவருவமாகக் கொள்க என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரைக்கு, ‘கொளல்’ என்பது-அல் ஈற்று உடன்பாட்டுவியக்கொள்வினைமுற்று: தொழிற்பெயர் என்று.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் லகரவொற்று இடைவந்த ஆசே துறை; அதாவது - முதலெழுத்துக்கும் இரண்டாமெழுத்துக்கும் இடையே யரலழ என்ற மெய்களுள் ஒன்று ஒரோ விடத்து வருவது. (அ)

ககசு. யாஅ ருலகத்தோர் சொல்லில்லார் நேருங்கால்

யாஅ ருபாயத்தின் வாழாதார்—யாஅ

ரிடையாக வின்னுத தெய்தாதார் யாஅர்

கடைபோகச் செல்வமுய்த் தார்.

(இ - ன்.) தேரும் கால் - ஆராயுமிடத்து, உலகத்து - உலகத்தில், ஓர் சொல் இல்லார் - ஒரு கிந்தைச்சொல்லையுடையராகாதவர், யார் - எவர்? [எவருமில் ரென்றபடி]; உபாயத்தின் வாழாதார் - தந்திரத்தால் வாழாத வர், யார் - எவர்? இடை ஆக - (தமது ஆயுளின்) இடையிலே, இன்னு தது எய்தாதார் - தன்பத்தைஅடையாதவர், யார்—? கடை போக - வாழ் நாளின் முடிவுவரையில், செல்வம் உய்த்தார் - செல்வத்தை அனுபவித்தவர், யார்—? (எ - று.)

உலகத்தில் எல்லாரும் ஏதாவதொரு கிந்தையை அடைதலும், யாதா யினுமோர் உபாயத்தால் வாழ்தலும், இடையிலே தன்பத்தை அடைத லும், செல்வத்தையிழந்தலும் இயற்கை யென்பது கருத்து.

முதல்வாக்கியத்திலுள்ள ‘உலகத்து’, ‘தேருங்கால்’ என்ற சொற்கள் மந்தைவாக்கியங்களிலுஞ் சென்று இயைவது, முதன்னைத் தீவகம். ‘யார்’ என்ற சொல் ஒன்றே ஒருபொருளிற் பலமுறை வந்தது, சொல் பொருட்பின்புநுநிலையணி.

சொல் என்பதற்கு - புகழ்ச்சொல் என்றும் உரைக்கலாம். அளபெடைகள் - செய்யுளோசை நிறைக்கவந்தன. ‘உபாயம்’ என்றது - சாமபேத தான தண்டங்களை. சாமம் - இனிதாகக்கூதல்; பேதம் - மென்மையானும் வன்மையானும் மனத்தினைப்பேதித்தல்; நானம் - பகைவர் மனமகிழ்க்கொடுத்தல்; தாடம் - பகைவரைப் போர்செய்து அழித்தேவிடுதல். இனி, உழவு வர்த்தகம் சேவகம் பிச்சை முதலியன என்னவுமாம். ‘கடைபோக’ என்பது இப்பொருளில்வருதலை, ‘சுறு கடைபோக வெனக்கரு ளென்ற லும்’ என்ற மணிமேகலையிலுங் காண்க.

இச்செய்யுளில் அளபெடைகள் பல வந்தது, அளபுத்தொடையாம்.

இச்செய்யுள்: “கஸ்யதோஷத்குலேநாஸ்தி வ்யாதிநாகோநபீடித: - வ்யஸ நம்கேநநபராப்தம் கஸ்யஸௌக்யம் திரந்தரம்” என்னும் கலோகத்தைப் பெரும்பாலும் ஒத்தது.

‘வாழாதாரியார்’ என்றும், ‘செல்வமுற்றார்’ என்றும் பாடம். (க)

கஉ0. தாஞ்செய் வினையல்லாற் றம்மொடு செல்வதுமற்
றியாங்கணுந் தேரிற் பிறிதில்லை—யாக்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த வுடம்பும் பயமின்றே
சுற்றற்கொண் டோடும் பொழுது.

(இ - ள்.) தேரின் - ஆலோசித்த பார்த்தால்,—தம்மொடு செல்வது - (உடம்பைவிட்டபின்பு) தமது உயிரோடு வருவது, தாம் செய் வினை அல்லால் - அவ்வாறு செய்த கருமமே யல்லாமல், பிறிது - வேறென்று, யாங்கணும் - எவ்விடத்தும், இல்லை—; கூற்றம் கொண்டு ஓடும் பொழுது - யமன் (உயிரைக்) கொண்டு விரைந்தபோகும்போது, ஆங்கு தாம் போற்றி புனைந்த உடம்பும் - அவ்வாறு தாம் பாதுகாத்து (அடையாபரணமுதலியவற்றால்) அலங்கரித்த சரீரமும், பயம் இன்றே - பிரயோசனமில்லாததேயாம்; (எ - று)

‘இதுதான் உயிர்’ என்று தேகத்தினிடத்தில் மிக்கஅபிமானங் கொண்டு உணவு முதலியவற்றைப் பலவகையாகப் பிரயாசைப்பட்டு வருந்தி வளர்த்த இவ்வுடம்பே யமன் உயிரைக்கொண்டுபோம்போது நமக்குப் பயன்படுவதில்லை யென்றால், மற்று எதுதான் நமக்குப் பயன்படப்போகின்றது? எதுவு மில்லை; ஆகவே, நம்மொடு வருவன இருவினைகளே என்பதைத் தெளிவாகவுணர்ந்து தீவினைகளை நீக்கி நல்வினைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கருத்த.

இச்செய்யுளில், ஒரு பொருளைக் கூறுவதனால் மற்றொருபொருள் எளிதிற்சித்தித்தலாகிய கைமுதிகநியாயத் தோன்றி, தொடர்நிலைச்செய்யுட் பொருட்டேபெறணி தொனித்தல் காண்க.

நீதிநூல்களிலெல்கும், நன்மைநீமையான காரியங்களின் தன்மையை மாத்திரம் கூறுமாடங்களில், நன்மையைச் செய்யவேண்டும் நீமையைத் தவிரவேண்டும் என்று கூறியதாகக் கருத்துக்கொள்க.

‘உடம்பும் பயமின்றே’ என்றது, அது இவ்வுலகத்தே கழிந்துவிடுதலால். ‘உடம்பும்’ என்ற உயர்வுசிறப்பும்மை, மற்றைச் செல்வம் இளமை சுற்றம் கல்வி முதலியவற்றின் பயனின்மையையும் உணர்த்திற்று.

இப்பாட்டினால், வீணை உடம்பு இவற்றின் தன்மை கூறப்பட்டது.

“சுட்டிய கொண்பொருளு மில்லொழியும் சுற்றத்தார், காட்டுவாய் நேரே கலுழந்தொழிவர் - முட்டும், எரிய நொழியு முடம்பு சுர்க்குன்ற நாட, தெரியி னைமே துணை,” “மனையாளும் மக்களும் வாழ்வும் தனமும் தன்வாசலுமட்டே, இனமான சுற்றம் மயானமட்டே வழிக்கு ஏதுதுணை, தினையாமளவு எவ்வளவாகினும் முன்புசெய்த தவம், தனையாள என்றும் பர லோகஞ் சித்திக்கும் சத்தியமே,” “அத்தமும் வாழ்வும் அகத்தமட்டே விழியம்புஒழுக், மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே விம்மிவிம்மி யிரு, கைத்தலை மேல் வைத்தழு மைந்தருஞ் சுடுகாடுமட்டே, பற்றித்தொடரும் இருவினைப் புண்ணியபாவமுமே” என்ற செய்யுள்கள் இங்குக்காணத்தக்கன. “அர்த் தாக்குறேநிவர்த்தத்தே ஸ்மரநேமித்ரபாந்தவா - ஸுக்ருதம் தஷ்க்ரு தஞ்சைவ கச்சந்த மநுகச்சதி” என்னும் வடநாள்மேற்கோளுங் காண்க.

மற்று - அசை. யாக்கண் - யாக்கண் என்பதன் மெலிதில். ‘முடி ப்ப முடித்துப் பின் புகுவ பூசி உடுப்ப உடுத்து உண்ப உண்டு’ பாதகாக் கப்படுதலினால், ‘ஆங்குத் தாம்போற்றிப்புணைந்த உடம்பு’ எனப்பட்டது. இக்கே ‘ஆங்கு’ என்றது, உலகறிகட்டு. மற்றியாக்கண் - துற்றியலிகரம், குற்றியலிகரம், அலகுபெறவில்லை. ஏ - தேற்றம்.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளில் இனவேதுகை.

(கஃ)

க௩ - ஆம் அதிகாரம்.—தீவினையச்சம்.

அஃதாவது - பாவத்தைத்தருகின்ற கொடிய தொழில்களைச் செய்வதற்கு அஞ்சி யொழுக்கவேண்டு மென்பதைப்பற்றிச் சொல்வது. பொருள்களின் உண்மையான தன்மையை உணர்ந்தா லல்லது தீவினையருபவை இவை யென அறிந்து அவற்றினின்றி அஞ்சி அவற்றைச்செய்யாதொழுதல் கூடாமையால், இது மெய்ம்மை யென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

க௨க. துக்கத்துட் டிங்கித் துறவின்கட் சேர்கலா
மக்கட் பிணத்த சுகொடு—தொக்க
விலங்கிற்கும் புள்ளிற்குங் காடே புலங்கெட்ட
புல்லறி வாளர் வயிறு.

(இ - ள்.) சுகொடு - மயானங்கள்;—துக்கத்துள் - சம்சாரத்துன்பங்களிலே, தூங்கி - தங்கியிருந்து, துறவின்கண் - துறவறத்திலே, சேர்கலா - சேராத, மக்கள் - மனிதர்களுடைய, பிணத்த - பிணங்களையுடையன; புலங்கெட்ட - நல்லறிவில்லாத [மாம்சபோஜனஞ்செய்கிற], புல் அறிவு ஆளர் - அற்ப அறிவையுடையவர்களது, வயிறு - வயிறுகளோவென்றால்,—தொக்க விலங்கிற்கும் புள்ளிற்கும் காடே - தொகுதியான மிருகங்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் உரிய இடமாகையாம்; (எ - று.)

“அரிதரிது மானிடராத லரிது” என்றபடி பிறவிக்குள் உயர்ந்த மனிதரது பிணத்தையுடைய சுகொட்டினும், மக்களினும் பலமடங்கு இழிந்த மிருகபக்சிகளின் பிணங்களையுடைய அற்பர்களதுவயிறு மிகவும் இழிவானதாம் என்பது போதருதலால், குறிப்பால்வந்த வேற்றுமையன; உபமான உபமேயங்களுள் ஒன்றற்குச் சிறப்புக்கூறுதல், இம்வணியின் இலக்கணம்: இதனை வடநூலார் வ்யதிரேகாலங்காரம் என்பர். இங்கே உபமானத்தினும் உபமேயத்தக்கு விசேஷம் கூறினர்.

‘புலங்கெட்ட’ என்றது, உயிர் உய்வதற்கு உபாயமாகிய தத்துவஞானத்தை உடைத்தாகாமையால். ‘புல்லறிவாளர்’ என்றது, உண்ணல் உடுத்தல் உறங்கல் முதலியவற்றுக்கு உரிய சாதாரண அறிவையுடையமையால். துறவிகளது தூயஉடல் சுகொட்டித் சேர்த்துச் சுடப்படாமற் சிறந்ததோரிடத்திற் சேமஞ்செய்து புனிதமாகப் போற்றப்படுதலால், அதனை ஒழித்து ‘துக்கத்துட் டிங்கித் துறவின்கட் சேர்கலா மக்கட் பிணத்த சுகொடு’ என்றார்.

இப்பாட்டால், மாம்சபோஜனம் தீவினையென்பது கூறப்பட்டது.

சுகொடு - பால்பகாஅஃறிணைப்பெயர்: (இறத்தவரைச்) சுட்டு எரிக்குங்கொடுகள். பிணத்த - ‘அன்’ சாரியை பெருத பலவின்பால்முற்று. (க)

க௨உ. இரும்பார்க்குங் காலரா யேதிலார்க் காளாய்க்
கரும்பார் கழனியுட் சேர்வர்—கரும்பார்க்குங்
காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலும் குறும்பூழுங்
கூட்டுளாய்க் கொண்டுவைப் பார்.

பால்.]

சுரு - ஆம் அதிகாரம்.—தீவினையச்சம்.

ககரு.

(இ - ள்.) சுரும்பு - வண்டுகள், ஆர்க்கும் - ஆரவாரிக்கின்ற, காட்டுள் - வனத்திலே, ஆய் - பொருத்தி, வாழும் - வாழ்கின்ற, சிவலும் குறும்புழும் - கவுதாரி காடை முதலான பறவைகளை, கூட்டுள் - கூட்டினுள்ளே, ஆய் - ஆகும்படி, கொண்டு வைப்பார்-கொண்டுபோய் வைத்து வளர்ப்பவர்கள், — (மறுபிறப்பில்), இரும்பு ஆர்க்கும் காலர் ஆய் - இருப்புவிவங்குகள் ஒலி கின்ற கால்களை யுடையவர்களாய், எதிலார்க்கு ஆள் ஆய் - அயலார்க்கு அடிமைகளாய், கரும் பார் - வட்டைநிலங்களிலும், கழனியுள் - விளை நிலங்களிலும், சேர்வர் - (வேலைசெய்தற்குப்) போய்ச்சேர்வார்கள்; (எ - று.)

பறவைகளைக் கொண்டு தின்பதே யன்றி அவற்றைப் பிடித்துக் கூட்டி வட்டைத்து வருத்துவதும் தீவினை யென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

(தசகுமாரசரித்தன் அன்னப்பார்ப்பை நூலிட்டுக் காலைக்கட்டிய பாவத்தாற் பின்பு வெள்ளிலிலங்கு காலிற் கிடந்ததென்று ஆசிரியர் கூறிய வாறும், சிவகசிந்தாமணியுள் முற்பிறப்பில் அன்னப்பார்ப்பைச் சுற்றத்தி னின்றும் பிரித்துச் சிறைவைத்த தீவினையாற் சிவகன் சுற்றத்தினின்றும் பிரிந்து சிறைப்பட்டானென்று சாரணர் கூறியவாறும் உணர்க. “பூவை கிளி தோகையுண ரன்னமொடு பன்மா, யாவையவை தங்கினையி னீக்கி யழ வான்கி, காவல்செய்து வைத்தவர்கள் தங்கினையி னீக்கிப், போவர் புகழ்நம்பி யிதபொற்பிலது கண்டாய்” என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளை யுக் காண்க.)

கரும் பார் - கருமையான பார்; இங்கே, கருமை - வலிமை; அதா வது - வட்டையாயிருத்தல்; பயனில்லாத நிலம். இனி, இருஞ்சுமாயிய தாமிஸ்ரம் என்னும் நாகவிசேடமென்று உரைப்பாரு முள். சுரும்பு ஆர் எனப் பிரித்து - சுரும்புகள் விளைகிற கழனி யென்றும் உரைப்பர். சுரும்பு - வண்டுகளில் ஓர் சாதி. ‘ஆய்’ என்ற சொல் நான்கனுள், பின்னது - ஆக என்னும் எச்சத்தின் தீர்ப்பு. வைப்பார் - பெயர். சிவல், குறும்புழம் - மற் றைப்பறவைகட்கும் உபலக்ஷணம். இரும்பு - விவங்குக்குக் கருவியாகு பெயர். இரும்பு ஆர்க்கும்-இரும்புவிவங்கினாற் கட்டப்பட்ட என்றலுமாம். ஏதிலார்=ஏது இலார் - யாதொருசம்பந்தமு மில்லாதவர்; பகைவருமாம்.

ககரு, அக்கேபோ லங்கை யொழிய விரலழகித்

துக்கத் தொழுநோ யெழுபவே—யக்கா

லலவனைக் காதலித்துக் காண்முரித்துத் தின்ற

பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.

(இ - ள்.) அ கால் - முற்பிறப்பில், அலவனை - நண்டை, காதலித்து - விரும்பி, கால் முரித்து - அதன்காலை ஒடித்து, தின்ற - தின்றதனாலாகிய, பழ வினை-பழைய தீவினை, வந்து அடைந்தக்கால் - (பிற்பிறப்பில்) வந்து சே ர்ந்தால்,—(அத்தீவினைசெய்தவர்),—அக்கே போல் - சங்குமணி போல, அகம் கை ஒழிய - அகங்கைமாத்திரம் நிச்ச, விரல் அழுகி - விரல்கள் அழு கிப்போய், துக்கம் தொழு நோய் எழுப - (மிக்க) துன்பத்திற்கு இடமான குஷ்டவியாதி உண்டாகப்பெறுவர்; (எ - று.)

அலவன்' என்றது - பிறபிராணிகட்கும் உபலக்ஷணம். நண்டு முதலிய பிராணிகளை முரித்துத்தின்றவர்க்குக் குட்டகோயுண்டா மாதலால், அதுவுந் தீவினை யென்பது, கருத்து.

அகம் + கை = அங்கை எனப் புணர்ந்தது. தோழநோய் - தொழுவாகிய நோய்; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. “உயர்திணை தொடர்ந்த பொருள்முதலாறும், அதனொடுசார்த்தி னத்திணை முடிபின்” என்னுஞ் சூத் திரத்தால், நோய் என்னும் அஃறிணையெழுமாய் ‘எழுப’ என்னும் உயர்திணையெழுமாயின் முற்றைக் கொண்டது; திணைவழுவமைதி. தின்ற பழவினை - ‘சங்குசுட்ட சுண்ணம்பு’ என்பதிற்போல, பெயரெச்சம் காரணப்பொருளதாய்க் காரியப்பெயரைக் கொண்டது. பின்னிரண்டடி - இன்னெதுகை.

கஉச. நெருப்பழற் சேர்ந்தக்கா நெய்போல் வறுஉ
மெரிப்பச்சுட் டெவ்வநோ யாக்கும்—பரப்பச்
கொடுவினைய ராகுவர் கோடாருங் கோடிச்
கடுவினைய ராகியார்ச் சார்ந்து.

(இ - ள்.) நெய் போல்வறுஉம் - நெய்யும், — நெருப்பு ஆழல் சேர்ந்தக் கால் - நெருப்பினது வெப்பத்தைத் தான் சேர்ந்தால், எரிப்ப சுட்டு - (உடம்பை) எரிக்கும்படி காய்த்து. எவ்வம் நோய் ஆக்கும் - (தன்னைச்சார்ந்தவர்க்குத்) துன்பந்தரும் நோயை உண்டாக்கும்; (அதுபோலவே,) கோடாரும் - (நல்லொழுக்கத்தில்) தவறாத யோக்கியர்களும், — கடு வினையர் ஆகியார் சார்ந்து - கடுமையான பாதகச்செயல்களையுடைய அயோக்கியரைச் சேர்ந்தால், கோடி - (அச்சேர்க்கையால் தம் ஒழுக்கத்தில்) தவறி, பரப்ப கொடு வினையர் ஆகுவர் - மிகவுந் கொடிய தொழில்களைச் செய்பவராவர்; (எ - று.)

பலவகையாலும் உடம்புக்கு உறுதிக்குவதாகிய நெய்யும் நெருப்பைச் சேர்ந்தால் தான் அவ்வுடம்பையே மெரிப்பதுபோல, தீவினையுடையாரைச் சேர்ந்தால் நல்லவரும் அத்தீவினையே யுடையவராவ ரென்பதாம்; நீரூட்டிநீ தூலங்காரம் [எடுத்துக்காட்டுலமையணி.]

“தீயகந்த முன்னதொன்றைச் சேர்ந்திருப்ப தொன்றற்குத், தீயகந்த மேறத் திறமதுபோல்—தீய, குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்குக், குணமதுவேயாஞ் செறிவு கொண்டு” என்பது காண்க.

தீயோர்சேர்க்கையினால் வருந் தீமை, இதனால் கூறப்பட்டது.

‘நெய்யும்’ என்ற உயர்வுசிறப்புமமை - அதனது தன்மையையும், எத் தன்மையானபுண்களையும்ஆற்று மியல்பையும், “ஆயுர்வை கிருதம்” என்று வேதத்திலும் கூறும்படி ஆயுளளிக்கவல்லதாத்தலைபுந் காட்டிற்று. போல்வது - ஒப்பில்போலி; “ஒப்பில் போலியு ம்பொருட்டாகும்” என்னுந் தொல்காப்பியர்க்குத்திரத்தின் உரையில், ஒன்றற்கொன்றுஒக்குமென்னும் பொருள் தன்கண்ணினி வரும் ‘போல்’ என்னுஞ் சொல் சிறிதுபொருளுணர்ந்தி உரையசையாய்சிறப்பதற்கு இதனை உதாரணக்காட்டியிருத்தல் காண்க. இனி, கோடிக்கடுவினையர் எனவெடுத்து - மிகப்பலவாகிய தீவினைகளையுடையவர் என்றமாம்.

ககரு. பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்
வரிசை வரிசையா நந்தும்—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல் வைகலுந் தேயுமே
தானே சிறியார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) பெரியவர் கேண்மை - (அறிவினா) பெரியோர்களது சினேகம்,—பிறை போல - இளஞ்சந்திரன் போல, நாளும் - தினந்தோறும், வரிசை வரிசை ஆ - முறையே, நந்தும் - வளரும்; சிறியார் தொடர்பு - (அறிவினா) சிறியவரது சினேகமோ,—வான் ஊர் மதியம் போல் - ஆகாயத்திற் செல்லும் பூர்ணசந்திரன்போல, வைகலும் - நாள்தோறும், வரிசையால் - முறையாக, தானே - தனக்குத்தானே [பிறருடைய முயற்சி யில்லாமலே], தேயும் - குறைந்துவிடும்; (எ - று.)

அறிவுடையார் தமக்குட் செய்தகொண்ட நட்பு முன்சருங்கிப் பின்பெருகுதற்கும், அறிவிலார் தமக்குட் செய்தகொண்ட நட்பு முன்பெருகிப் பின்சருங்குதற்குங் காரணம், தமக்குள் ஒருவர் ஒருவருடைய குணத்தை முன் அறியாமலிருத்தலும் பின் அறிதலுமா மென்க. “நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமுகிப், பின்னீர பேதைமார் நட்பு” என்னுந் தீருக்குயினை நோக்குக. “ஆரம்ப குர்வீக்யுயேனார்மேனை லக்ஷீபுராவ்ருத்திமதிசபர்ஸாத் - திரஸ்யபூர்வார்த்த பரார்த்தபிந்நா காயேவமைதீரீகல ஸஜ்ஜநாநாம்” என்னும் பத்யமும் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு இரு திறத்தாரது நட்பையும் உணர்ந்து சிறியார்தொடர்பை அஞ்சி விடவேண்டுமென இவ்வுதிகாரத்திற்கு ஏற்பக் கருத்துக்கொள்க.

இதனை, கந.அ - ஆம் கவியோடு ஒப்பிடுக.

“குன்றமார்பரிந்து வெள்வேற் குடுமிமா மஞ்ஞை யூர்ந்து” என்ற சிந்தாமணியினுரையில், ‘ஊர்தல் - ஈண்டுப் போதல்மேற்று: “வானூர் மதியம்” - போல’ என்று நீதிநூல்க்கிரியர் உரைத்தது இங்கு உணரத்தக்கது. (இ)

ககரு. சான்றோ ரெனமதித்துச் சார்ந்தாய்மற் சார்ந்தாய்க்குச்
சான்றாண்மை சார்ந்தார்க ணில்லாயிற—சார்ந்தோய்கேள்
சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து.

(இ - ள்.) (நீ), சான்றோர் என மதித்து - (இவர் எல்லாநற்குணங்களாலும்) நிறைந்தவ ரென்று நன்குமதித்து, சார்ந்தாய் - (சிலரைச்) சினேகித்தாய்; சார்ந்தாய்க்கு - (அவ்வாறு) சினேகித்த உனக்கு, சான்றாண்மை - அந்நற்குணநிறைவுடைமை, சார்ந்தார்கண் - (உன்னாற்) சேரப்பட்ட அவரிடத்து, இவ் ஆயின் - இவ்லாமற்போமானால், (அது),—ஒருவன்—,சாந்து அகத்து உண்டு என்று - வாசனைத்திரவியம் இதனுள்ளே இருக்கிறதென்று எண்ணி, செப்பு திறந்து - ஒரு சிபிழைத் திறந்து, அகத்து - அதனுள்ளே, பாம்பு கண்டது - பாம்பைக் கண்ட தன்மையை, உடைத்து - உடையது; சார்ந்தோய் - சினேகஞ்செய்தவனே! கேள் - (இதனைக்) கேட்டறிவாயாக,

இதனாலும், மேலிரண்டு செய்யுள்களாலும், அஞ்சப்படுவதாகிய தீயோர் தொடர்பா லுண்டாகுந் தீமை கூறப்படுகின்றது.

நன்கு ஆராயாமல் ஒருவரோடு நட்புச்செய்தல் பெருந்தீமைவருதற்குக் காரணமா மென்பதை உபமானமுகத்தால் விளக்கினார். சான்றோரென யதித்துச் சார்தலுக்கு - சார்தகத்துண்டென்று செப்புத்திறத்தலும், அங் குச் சான்றான்மையின்மையைக் காணுதற்கு - பாம்பை அதனகத்துக்காணு தலும் உபமானமெனக் காண்க.

கண்டாற்போன்ற தன்மையையுடையது எனக் கூறுது 'கண்டது உடைத்து' என உபமேயத்தை உபமானமாகவே கூறியது, காட்சியணி. ஒருகாரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கி இஷ்டத்தையடையாது அரிஷ்டத்தை யடைதலாகிய துத்தியின்மையணியையும் இச்செய்யுளிலே காண்க. இவ் வாறு இரண்டணி சேர்ந்தது - கேரிலையணி.

மன் - அசை; மிகவும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்: ஒழியிதைப் பொருள தென்றலுமாம். சான்று ஆண்மை என்ற வினையெச்சத்தொடர் - (செருகன்களால்) நிறைந்து அவற்றை ஆளுந்தன்மைஎன்று பொருள்படும். சாந்து - சந்தநம் என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; சிறப்புப்பெயர் பொ துப்பொருள் துறித்தது.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடி - இனவேதுகை. (சு)

கஉஎ. யாஅ ரொருவ ரொருவர்த முள்ளத்தைத்
தேருந் துணைமையுடையவர்—சாரந்
கனமணி நின்றிமைக்கு நாடகேண் மக்கண்
மனமவேறு செய்கையும் வேறு.

(இ - ள்.) சாரல் - மலைப்பக்கங்களிலே, கனம் மணி - பெருமைபொ ருந்திய இரத்தினங்கள், நின்று - நிலைபெற்று, இமைக்கும் - விளங்குகின்ற, நாட - நாட்டையுடைய அரசனே!—கேள் - கேட்பாயாக:—ஒருவர்தம் உள்ளத்தை - வேறொருவருடைய மனத்தை, தேரும் - ஆராய்ந்தறியக்கூ டிய, துணைமை - வல்லமையை, உடையவர் - உடையவராகிய, ஒருவர் - ஒருத்தர், யார் - எவருளர்? [ஒருவரு மில்லை]; (எனென்றால்);—மக்கள் மனம் வேறு செய்கையும் வேறு - மனிதர்களது எண்ணமும் வேறு செய்யுந் தொழிலும் வேறு; (எ - று.)

உலகத்தில் மனிதர்பலர்க்கு மனமுஞ் செயலும் ஒற்றுமைப்பட்டிரா மல் வேறுபட்டிருக்கு மாதலால், ஒருவரது உள்ளம் இத்தன்மையதென்று அவர்செய்கையைக்கொண்டு தெளியலாகாது என்பது கருத்தது. எனவே, பலரான் பலவழியால் ஆராய்ந்து ஒருவரை நட்புக்கொள்ளவேண்டுமே யன்றி, ஆராயாது நட்புக்கொள்ளின் தீயரோடும் நட்புநேர்த்துவிடு மாத லால், அத்தீவினைக்கு அஞ்சி நடக்கவேண்டு மென்பதாம்.

'மக்கள்மனமவேறு செய்கையும்வேறு' என்பது முன்னிரண்டடியைச் சாதித்து நிற்பது - தொடர்நிலைச்செய்யுட்துறியணி.

"மகஸ்யேகம் வசஸ்யேகம் கர்மஸ்யேகம் மஹாத்மநாம்-மநஸ்ய்யத் வசஸ்ய்யத் கர்மஸ்ய்யத் துராத்மநாம்" என்னும் வடநாண்மேற்கோள் கவனிக்கத்தக்கது.

கேள் - மூன்னிலையையுமாம். வேறு - ஐம்பால் மூவிடத்திற்கும் பொதுவான குறிப்புவினையுமுற்றுப் பகாப்பதம். (எ)

கூஉஅ. உள்ளத்தா னள்ளா துறுதித் தொழிலராய்க்
கள்ளத்தா னட்டார் கழிகேண்மை---தெள்ளிப்
புனற்செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட
மனத்துக்கண் மாசாய் விடும்.

(இ - ள்.) புனல் - அருவிநீர், தெள்ளி - தெளிவுடையதாய், செதும்பு - சேற்றை, நின்று அலைக்கும் - இடைவிடாது ஒழித்துநிற்கின்ற, பூ குன்றம் - அழகிய மலையையுடைய, நாட - நாட்டையுடையவனே!—உள்ளத்தால் நள்ளாது - மனப்பூர்வமாகச் சினேகஞ்செய்யாமல், உறுதி தொழிலர் ஆய் - (பிராதுநன்மையிற்சிறிதுங்கருத்துடையாது தமது) நன்மையையே தேடுந் தொழிலையுடையவராய், கள்ளத்தால் னட்டார் - வஞ்சனையாற் சினேகஞ் செய்தவரது, கழிகேண்மை - மிகுதியான நட்பு, மனத்துக்கண் மாசு ஆய் விடும் - மனத்திற் குற்றமாய் முடியும்; (எ - று.)

ஆதலால், அதற்கு அஞ்சவேண்டு மென்பதாம்.

‘மனத்துக்கண் மாசாய்விடும்’ என்றது, பின்பு பலதீமையைவிளைக்கு மென்றபடி. பூங்குன்றம் - பண்புத்தொகை; அழகாகிய குன்ற மென்க. ‘கழிகழிமை’ என்றும் பாடம். (அ)

கூஉக. ஒக்கிய வொள்வாடன் னென்றாரைப் பட்டக்கா
லுக்க மழிப்பது உமெய்யாகு—மாக்க
மிருமையுஞ் சென்று சுடுதலா னல்ல
சருமமே கல்லார்கட் டிர்வு.

(இ - ள்.) ஒக்கிய - (போரிற் பகைவரைக்கொல்லுதற்பொருட்டு ஒரு வன்) உயரஎடுத்த, ஒன் வான் - பிரகாசமான வாளாயுதமானது, தன் ஒன் னார் கை பட்டக்கால் - அவனது பகைவரது கையில் அகப்பட்டிவிட்டால், ஊக்கம் அழிப்பது உம் - (பகைவரை அழியாமையோடு தன்) வலிமையை நாசப்படுத்துவதும், மெய் ஆகும் - (இம்மையில்) உண்மையாய்; (அதுபோலவே),—ஆக்கம் - (மூடர்க்குத் தாம்செய்யும்) உபகாரம், இருமையும் செ ன்று சுடுதலால் - (இம்மை மறுமை யென்கிற) இரண்டிடத்துத் தொடர்ந்து (தம்மை) வருத்துவதனால், கல்லார்கண் தீர்வு - அறிவில்லாதவரிடத்தினி ன்றும் நீங்குதல், நல்ல சருமமே - நல்ல காரியமேயாய்; (எ - று.)

பகைவர்கையில் தவறி அகப்பட்ட தமதுவாளினால் உண்டாகுந் தீமை யினும், அறிவில்லார்க்குத் தாம்செய்த உபகாரத்தா லுண்டாகுந் தீமைக்கு மிகவும் அஞ்சவேண்டுமென்பது, கருத்து; ஏனெனில், பகைவர்கையிற்பட்ட வான் இம்மையில் தம் உயிர்வாழ்க்கையை யொழித்தாலும் மறுமையில் வீர சுவர்க்கலின்பத்துக்குச் காரணமாம். அறிவிலார்க்குச் செய்த உபகாரமோ செய்தவர்க்கு இம்மையிற் பழியையும் மறுமையிற் பாவத்தையும் தந்து அவரை இருமையுங் கெடுக்கு மாதலி னென்க.

வேற்றுமையணியை உட்கொண்டு வந்த எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

ஒக்கிய என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத்தில், ஒங்கு என்பதன் பிறவினையாகிய ஒக்கு - பகுதி; மெலி வலியானது - பிறவினைக்குறி. ஒன்றார் - ஒன்றார் என்பதன் மருஉ; சேராதவ ரென்று பொருள்.

‘ஆக்க மிருமையுஞ் சென்று சிதைத்தலால்’ என்று பாடங்கொண்டு, தம்முடைய நன்மையை இம்மை மறுமை யென்ற இரண்டிடத்தங் கெடுத்தலால் என்று பொருளுரைத்தலு மொன்று. (க.)

காந். மனைப்பாசங் கைவிடாய் மக்கட்கென் றேங்கி

யெனைத்தாழி வாழ்தியோ நெஞ்சே—யெனைத்துஞ்

சிறுவரையே யாயினுஞ் செய்தநன் றல்லா

லுறுபயனோ வில்லை யுயிர்க்கு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே! --மனை பாசம் கைவிடாய் - மனையா ளிடத்த உள்ள அன்பை விடாமல், மக்கட்கு என்று ஏங்கி - பிள்ளைகளுக் காகவும் இரங்கி, எனைத்து வாழ்தியோ - எத்தனைகாலம் வாழ்வா யோ? எனைத்தும் சிறு வரையே ஆயினும் - எவ்வளவு சிறியதாயினும், செய்த - (ஒருவன்) செய்துள்ள, நன்று அல்லால் - நற்காரியமே யல்லா மல், உயிர்க்கு - (அவனது) உயிர்க்கு, உறு பயனோ - அடையும்படியான நற்பயனோ, இல்லை - வேறில்லை; (எ - று.)

உயிர்க்கு உறுதியாகிய நல்வினையைத் தேடாது ஸம்ஸார பாசபந்தத்தி லகப்பட்டு உழன்று வீண்காலங்கழித்தலாலாகுச் சீவினைக்கு அஞ்சவேண்டு மென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

‘எனைத்துவாழ்தியோ’ என்றதனால், யாக்கைநிலையாமையைக் குறி ப்பித்தவாறு. முதலடியினால், பெண்டு பிள்ளைகள் மறுமைக்கு உதவாமையே உணர்த்தினார்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியை, சீழ் ௧௨௦ - ஆஞ் செய்யுளின் முன்னிரண்டடியோடு ஒருசார் ஒப்பிடுக.

இச்செய்யுளில், ஸாந்திரஸம் தோன்றுமாறு காண்க.

ஸம்ஸாரத்தினின்று அப்பாற்செல்லவொட்டாது கயிறுபோலக் கட்டுப்படுத்தலால், அன்பை ‘பாசம்’ என்றே கூறினார்: உவமையாகுபெய ராகிய காரணக்குறி. கைவிடாய் - முற்றெச்சம்; கை-உபசாரகம்; தனக் கென்று ஒருபொருளில்லாமல் வினையை யடுத்துவந்தது. சிறு வரை - சிறிய அளவு. (கௌ)

இல்லறவியல் முற்றிற்று.

அறத்துப்பால் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாவது

பொருட்பால்.

அஃதாவது - இல்லறத்தின் வழிப்படுவனவாகிய பொருளின் பங்களுள் பொருளை உணர்த்தும் பாகம். இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்கதொகை. பொருளின் பங்களிற் பற்றுவிடுதலே துறவாத லால், இவை - துறவறத்தின் வழிப்படுவனவல்ல. பொருளாவது - தனது அனுபவத்தால் இம்மையையும் தானம் முதலியவற்றால் மறுமையையுந் தருவதாகித் தருமவழியிற் சேர்க்கப்பட்ட பொன் மணி நெல் முதலியன. உலகத்திற்கு உயிர்போலச் சிர்ந்த அரசனது நீதி பொருளுக்குத் துணைக் காரண மாதலால், அவ்வரசனீதி கூறவே பொருளின் தன்மை கூறியதா மெனக் கொண்டு, இப்பொருட்பாலிருபத்துநான்கதிகாரங்களாலும் அத னைக் கூறுகின்றார்.

இப்பொருட்பால் - பதினாண்டாம் அதிகாரம் முதல் எழு அதிகாரங் கள் அரசியலென்றும், அதன்பின் நான்கு அதிகாரங்கள் நட்பியலென்றும், அதன்பின் மூன்று அதிகாரங்கள் இன்பவிய லென்றும், அதன்பின் நான்கு அதிகாரங்கள் துன்பவிய லென்றும், அதன்பின் ஓர் அதிகாரம் பொதுவிய லென்றும், அதன்பின் நான்கு அதிகாரங்கள் பகையிய லென்றும், அதன் பின் ஓர் அதிகாரம் பன்னெறியியலென்றும் எழு உட்பிரிவுகளையுடையதாய் அமைக்கப்பட்டது; “பொருளியல் வகையேழ் புலப்படக் கிளப்பின், அரசிய லேழ்திகாரமாகு, நட்பியல் நான்கதிகார மின்ப, மூன்றே துன்பவிய லதிகார, நான்கே ஒன்றே பொதுவியல் பகையியல், கூறதிகார நான்கே பன்னெறி, கூறதிகார மொன்றே” என்ற பழைய உரைச்சூத்திரத்தை உணர்க. (இதனால், ஓரியல் தானே ஓரதிகாரமாக வருதலு முண்டு என்பதும் போதரும்.) அவற்றுள்,

முதலாவது

அரசியல்.

அஃதாவது - அரசனது தன்மையைக் கூறும் பாகம் என்றவாறு. அரசனீதியைக் கூறும்பொழுது முதலில் அரசனது தன்மையைக் கூறியே பின்பு வேறு கூறவேண்டியிருத்தலால், அதனைத் தெரிவிக்கும் அரசியல் முதலில் வைக்கப்பட்டது. அரசு இயல் - இராசதருமம்; அதாவது - காலேநடாத்தும் முறைமை.

கச - ஆம் அதிகாரம்.—கல்வி.

அஃதாவது - அவ்வரசன் தான் கற்பதற்கு உரிய நூல்களைக் கற்றலைப் பற்றிச் சொல்வது. அவை - அறநூலும், நீதிநூலும், தேர் யானை குதிரை படைக்கலம் என்னப்பட்ட இவற்றின் நூல்களும் முதலியன. பொருள் பெறுதற்கு முதற்காரணமாயும், பெற்ற பொருளைக் காத்தற்கும் பிறர்க்குச் செலவழித்துத் தானும் அனுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாயும் இருத்தல் பற்றி, கல்வி முதலில் வைக்கப்பட்டது. அரசன் அறிவுடையவனுயிருந் தால் தனது உயிர்க்கேயன்றி உலகத்து உயிர்கட்கும் பயன்படுதல் நோக்கி இஃது அரசியலுள் வைக்கப்பட்ட தாயினும், யாவர்க்கும் உறுதியைத்தருஞ் சிறப்பை யுடைமையாற் பொதுப்படக் கூறப்படுகின்றது. ‘கல்வியாவது- தத்தன் குலத்திற்கேற்ப ஒதுதலும், பொருள்களை விளக்கக்கேட்டறிதலும், பின்பு அவற்றைத் தான் வகுத்துக்கூற வல்லதைலுமாம்’ என்பது, பழைய வுரை. கல்வி - தொழிற்பெயர்; வி - விருதி.

ககக. குஞ்சி யழகுந் கொடுத்தானைக் கோட்டழகு

மஞ்ச ளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து

நல்லம்யா மென்னு நடுவு நிலைமையாற்

கல்வி யழகே யழகு.

(இ - ள்.) குஞ்சி அழகும் - மயிர்முடியின் அழகும், கொடுத் தானை கோடு அழகும் - மடிப்புள்ள ஆடையினது கரையின் அழகும், மஞ்சள் அழகும் - கலவைப்புச்சினது அழகும், அழகு அல்ல - அழகாகமாட்டா; நெஞ்சத்து நல்லம் யாம் என்னும் நடுவுநிலைமையால் - மனத்தில் யாம் நற்குண முடையோ மென்று காண்கின்ற கோணுதலில்லாத தன்மையால், கல்வி அழகே அழகு - படிப்பினுண்டாகும் அழகே அழகாம்; (எ - று.)

குஞ்சியழகு முதலியன தம்மைப்பார்க்கும்பிறர்க்கேயன்றித் தமக்கு இன்பத்தருவன அல்ல, கல்வி யொன்றே தம்மனத்துக்கு இன்பத்தருவது என்பதாம். இனி, பின்னிரண்டடிக்கு - மனத்தில் நல்லவர்களா யிருக்கக் கடவோம் யாமென்று என்னுகிற பக்பரதமில்லாத தன்மையோடு கூடிய கல்வியினது அழகே அழகென்று உரைப்பாரு முளர்.

ஆடவர்க்குஉரிய குஞ்சியை முதலிலும், மகளிர்க்குஉரிய மஞ்சளை இறுதியிலும், இருவர்க்கும் பொதுவாகிய தானையை இடையிலும் வைத்துக் கூறியதாகக் கொண்டு இப்பாட்டை ஆண்கல்விக்கும் பெண்கல்விக்கும் பொது வெண்பர் சிலர்.

“மயிர்வனப்புந் கண்கவரு மார்பின் வனப்பும், உகிர்வனப்புந் காதின் வனப்புஞ்—செயிர்நீர்த், பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல நூற்கியைந்த, சொல்லின் வனப்பே வனப்பு” என்னுஞ் சிறுபஞ்சமூலச்செய்யுளையும், “இடைவனப்புத் தோள்வனப்பு மீடின் வனப்பு, நடைவனப்பு நாணின் வனப்பும்—புடைசால், கழுத்தின் வனப்பும் வனப்பல்ல வெண்ணோ, டெழுத்தின் வனப்பே வனப்பு” என்னும் ஏலாநீச்சு செய்யுளையும் இங்கு

ஒப்பு நோக்குக. “சேயுராணி ந பூஷயந்தி புருஷம் ஹாரா ந சக்த்ரோஜ் வலாஃ, நஸநாநம் நவிலேபநம் ந ருஸுமம் நாலங்க்ருதா மூர்த்தஜாஃ | வாண் யேகா ஸமலங்க்ரோதி புருஷம் யா ஸம்ஸ்க்ருதா தார்யதே, கூயந்தே கலு பூஷணாஸிஸததம் வாஃபூஷணம்பூஷணம்;” “வீத்யைவபூஷணம் பும்ஸாம்” என்னும் வடநூல் மேற்கோள்கள் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கன.

குஞ்சி - ஆண்மயிர்; பங்கி, குடுமி, சிகை என்பனவும் இவ்வாறே; (அள கம், ஒதி, கூர்தல், ஐம்பால், கோதை என்பன - பெண்மயிரின் பெயராம்.) கொடுமை - உடோவு; கொடுங்கோல், கொடுவாள், கொடுமரம், கொடுப்புறம் எனற வட்டங்களிலுங் காண்க; இங்கே மடிப்புக்குக் கொள்ளப்பட்டது. மஞ்சள் - மற்றும் பலவகைப்பட்ட மேற்பூச்சுக்களுக்கும், கொடுத்தானைக்கோடு - ஆபரணங்களுக்கும், குஞ்சி - பிறவுறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நல்லம் - தன்மைப்பன்மைக் குறிப்புமுற்று; அம் - விருதி. ஏ - பிரிநிலை. (க)

கூடஉ. இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றித்
றம்மை விளக்குமாற் ருமுளராக் கேடின்ரு
லெம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேங் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து.

(இ - ள்.) (கல்வியானது),—இம்மை - இப்பிறப்பின்பயனாகிய தத்துவ ஞானத்தை, பயக்கும் - (தன்னையுடையானுக்குத்) தரும்; ஈய - (பிறர்க்குக்) கொடுக்க [போதித்தலால் என்றபடி], குறைவு இன்று - (செல்வம் போலக்) குறைவுபடாது [மேன்மேல் வளரும்]; தம்மை விளக்கும் - தம்மை (ப் புகழால் நெடுந்தரமட்டும்) விளக்கச்செய்யும்; தாம் உளர் ஆ கேடு இன்று - தாங்கள் உயிருள்ளவராக வாழுமளவும் அழிதலில்லை; ஆல் - ஆதலால்,—யாம்—, கல்விபோல் மம்மர் அறுக்கும் மருந்து - கல்விபோல அறியாமையாகிய நோயை யொழிக்கின்ற தொரு மருந்தை, எம்மை உலகத்தும் - எத்தன்மையான உலகத்திலும், காணேம் - காண்கின்றோமில்லை; (எ - று.) —மம்மர் - மயக்கம்.

கல்விப்பொருளானது செல்வப்பொருள்போலவே இம்மையைப் பயந்தும் ஈயக் குறைவதில்லை : அன்றியும், தம்மை விளக்குவதாயிருந்தும் தாமுள்ளபோது கெடுவதில்லை; அதுவன்றியும், செல்வமோ அவ்வேகத்தை வளர்க்கின்றது; இக்கல்வியோ அதனை அடியோடு ஒழிக்கின்றது எனச் செல்வத்திற்கும் கல்விக்கும் வேற்றுமைதோன்றக் கூறியுள்ளது காண்க.

கல்வியை மருந்தாகக் கூறியதற்கு ஏற்ப, மம்மரை நோயாகக்கூறுததனால், இஃது - ஏகதேசவுருவகவணி; 'கல்விபோல்' என உவமையுணியுங் கலத்துவந்தது.

உடற்பிணிதீர்க்கும் மருந்திலும் உயிர்ப்பிணிதீர்க்கும் கல்வி பலவகையாலுஞ் சிறந்ததென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

இச்செய்யுள், தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஈச்சினர்க்கினியருரையில் ஒத்த்சிறப்புக்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. “அறம் பொரு ளின்ப

மும் வீடும் பயக்கும், புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு--முறுக்கவலொன், மற்றுழியுக் கைகொடுக்குக் கல்வியி னூங்கில்லை, சிற்றயிர்க் குற்ற துணை” எனப் பிள்ளேர் கூறியதன் காண்க.

இம்மை - பயனுக்கு ஆகுபெயர். மை விசுதி - இம்மையென்பதில் இடப்பொருளையும், எம்மையென்பதில் தன்மைப்பொருளையும் உணர்த்திற்று. தேவலோகத்து மருந்தாகிய அமிருதமும் மம்மரறுக்கா தாதலால் அதனினுஞ்சிறந்த தென்பது தோன்ற, ‘எம்மை யுலகத்தும் யாக்கானேந் கல்விபோன் மம்மரறுக்கு மருந்து’ எனப்பட்டது. இம்மை - செல்வம் எனவுமாம். முதலிலுள்ள மூன்று ‘ஆல்’ - அசை; நான்காவது ‘ஆல்’ - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். (உ)

ககந. களர்நிலத் துப்பிறந்த வுப்பினைச் சான்றோர்
விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்
கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்.

(இ - ள்.) களர் நிலத்து பிறந்த - (இழிவாகிய) உவர்கிலத்தில் உண்டான, உப்பினை - உப்பை, சான்றோர் - பெரியோர், விளை நிலத்து நெல்லின் விழுமிது ஆ - விளைகின்ற (நல்ல) நிலத்தில் தோன்றிய நெல்லினுஞ்சிறந்ததாக, கொள்வர்-கொள்வார்கள்; (அதுபோலவே), கடை நிலத்தோர் ஆயினும் - இழிவான சாதியிற் பிறந்தவர்களானாலும், கற்று அறிந்தோரை- (தூல்களைக்) கற்று (அவற்றின் பொருளை) அறிந்தவர்களை, தலை நிலத்து வைக்கப்படும் - மேன்மையான இடத்தில் வைத்துக்கொளவிக்கவேண்டும்.

பிறப்புப்பற்றி உயர்வுதாழ்வு பாராட்டாமற் கல்விச்சிறப்பால் நன்கு மதிக்கவேண்டு மென்பது, கருத்து. “நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பா லொருவன், கற்றில னாயிற் கீழிருப்பவனே,” “எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும், அக்குடியிற் கற்றோரை வருக வென்பார்,” “ஆக்கு மறிவானைது பிறப்பினான், மீக்கொ ளுயர்விழிவு வேண்டற்க,” “மெய்த்த திருவள்ளுவனார் வென்றுயர்ந்தார் கல்விநலந், துய்த்த சங்கத்தார் தாழ்ந்தார் சோமேசா - வுய்த்தறியின், மேற்பிறந்தா ராயினுங் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங், கற்று ரனைத்திலர் பாடு,” “வேற்றுமை தெரிந்த நார்பாலுள்ளும், கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின், மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே” என்பன காண்க. உப்பின்சுவை உணவுக்கு இன்றியமையாதது போலக் கல்வியறிவு மக்கட்கு இன்றியமையாததென்பது தோன்ற, உப்பைத் திருஷ்டாந்தமாக எடுத்துக்கூறினார். உப்பு விழுமிதாக் கொள்ளப்படுதலை, “ஷண் ணம் ரஸாநாம் லவணம் ப்ரதாநம்” என்னும் வடநூல்மேற்கோளைக் கொண்டும், “உப்பில்லாப்பண்டம் குப்பையிலே” என்னும் பழமொழியைக் கொண்டும் உணர்க. இனி, நெல்லின்-நெல்லைப்போல எனவும் உரைப்பர்.

விழுமிது - விழும மென்னும் உரிச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த ஒன் தன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். வைக்கப்படும் - ஒருவனை வியக்

கோள் வினைமுற்று : செய்வினை : செயப்பாட்டுவினையன்று. அன்றி, வைக்க என்பதைச் செய்வெனெச்சம் தொழிற்பெயர்த் தன்மைப்பட்டு வந்ததாகக் கொண்டு, வைக்க - வைத்தல், படும் - தரும் என்றும் உரைக்கலாம்.

இச்செய்யுளில் வருக்கவேதுகையோடு உயிரேதுகை; அதாவது - இரண்டாமெழுத்து ஒன்றாதாயினும் இரண்டாமெழுத்தின்மே லேறிய உயிர் ஒன்றி நிற்பது. (௩)

க௩சு. வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தியிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பி னரசர் செறினவ்வா
ரெச்ச மெனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற.

(இ - ள்.) (விச்சை) - கல்விகள்,—வைப்பு உழி - வைக்கப்பட்ட இடத்தில், கோட்படா - (பிறராற்) கவாப்படமாட்டா; வாய்த்து - (கொள்பவர்தக்கவராகக்) கிடைத்து, ஈயின்-(அவர்க்குக்) கொடுத்தால், கேடு இல்லை - குறைதலில்லை; மிக்க சிறப்பின் - மிகுதியான சிறப்பினாலே, அரசர்-அரசர்கள், செறின் - (பொருமைகாரணமாகக்) கோபிததாலும், வவ்வார் - அபகரிக்கமாட்டார்கள்; (ஆதலால்), ஒருவன்—, எச்சம் என - ஆக்கமென்று, மக்கட்கு - (தனது) பிள்ளைகளுக்கு, செய்வன - சேர்த்துவைக்கத்தக்கவை, விச்சை - கல்விப்பொருள்களேயாம்; பிற அல்ல - மற்றைச் செல்வப்பொருள்களல்ல; (எ - று.)

செல்வப்பொருள்கள் கள்ளராலும் ஞாதியர்முதலியோராலும் கவர்ந்து கொள்ளப்படும், பிறர்க்குக்கொடுத்தாற் செல்வழிந்தபோம், கொடுக்கோன் மன்னராற் கொள்ளை கொள்ளப்படும்; கல்விப்பொருளுக்கு இத்தன்மையான அபாயங்கள் ஒன்றும் இல்லை; ஆதலால், செல்வப்பொருளினுங் கல்விப்பொருளே சிறந்த தென்பது கருத்து. வேற்றுமையணி.

“கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு, மாடல்ல மற்றையவை,” “தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து, முந்தியிருப்பச் செயல்” என்ற திருக்குறள்களையும், ‘அழிவின்மையாவது - தாயத்தார் கள்வர் வலியர் அரசர் என்றிவராற் கொள்ளப்படாமையும், வழிபட்டார்க்குக் கொடுத்துழிக்குறையாமையுமாம்’ என்ற பரிமேலழகநூலாயையும் இங்கே அறிக.

செல்வத்தினுங் கல்வி சிறந்த தென்பதற்குக் காரணங்காட்டி, அதனை மக்கட்குச் செய்யவேண்டுவது கடமையென்பது, இதனாற் கூறப்பட்டது.

வைப்பு உழி - வைத்தலையுடைய இடம். கோள் - கொள்ளுதல்; முதலிலேதிரிந்த தொழிற்பெயர். எச்சம் - (சம்பாத்தியத்தில்) மிச்சப்பட்டுநிற்பது; ஆவதி: எஞ்சு - பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி, வலித்தல் - விகாரம். விச்சை - வித்யா என்னும் உடமொழியின் சிதைவு. மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம். மற்று, பிற - ஒருபொருட்பன்மொழி யெனவுங் கொள்ளலாம்.

“நசோரஹார்யம் நசராஜஹார்யம் விதேஸுயானேநசபாரகாரி | ஏதத் தநம்ஸர்வதநாத்ப்ரநாதம் வித்யாதநம்யத்புருஷாவஹந்தி” என்றசுலோகம் இங்கு ஒப்பிடத்தக்கது.

இந்நாலடியானூற்றில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் ஒவ்வொரு புலவரால். தனித்தனி பாடப்பட்டதாதலால், இச்செய்யுளில் ‘ஈயிற்கேடில்லை’ என்றத - கீழ் “ஈயக்குறைவின்று” என்றதனோடு கூறியதுகூற லென்னுங் குற்ற மாகாதென அறிக; மற்றும் இங்ஙனம் வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இஃது ஒக்கும். இச்செய்யுளில் இனவேதுகை. (ச)

கூடூ. கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதி
ஞராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற் றெரிந்து.

(இ. ள்.) கல்வி கரை இல - வித்தகளாகிய கடல்களோ கரையை யுடையனவல்ல; கற்பவர் நாள் சில - (அவற்றைப்) படிப்பவரது வாழ்நாட்க ளோ சிலவாம்; மெல்ல நினைக்கின் பிணி பல - விரைவின்றி ஆலோசித்தப் பார்த்தால் (அவ்வாழ்நாள் சிலவற்றுள்ளும்) கோய்களோ பல உள்ளன; (ஆதலால்), நீர் ஒழிய பால் உண் குருகின் - நீர் ஒழியப் [பிரித்துவிட்டுப்] பாலைமாத்திரமே உண்கின்ற அன்னப்பறவைபோல, தெரிந்த-(தூல்களின் தன்மைகளைப்) பகுத்துஅறிந்து, தெள்ளிதின் ஆராய்ந்து - தெளிவாக ஆராய்ச்சிசெய்து, அமைவு உடைய - சாரமாகவுள்ள ஞானதூல்களையே, கற்ப- (விவேகிகள்) படிப்பார்கள்; (எ - று.)

கல்வி கடல்போற் பார்த்தும், ஆயுந்நாள் மிகக்குறுகியும், அவ்வாழ்நாளி லும் கற்கவொட்டாத தடைசெய்யும் பலவகையாகிய பிணிகள் மிக்கும் இருத்தலால், பெறுதற்கரிய மனிதசனனமெடுத்தோர் சாரமானவற்றைப் படித்து உய்யக்கடவ ரென்பதாம். (“அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம், அப்பர்ஸ்காலோ பஹவச்ச விநீகா- யத்ஸாரபூதம் ததபாததீத, ஹம்ஸோ யதா கூநாமிகாம்புமிச்சம்” என்ற வடநான்மேற்கோளும் இப்பொரு ளுடையதே.)

‘அமைவுடைய’ என்றது, வேதாந்ததூல்களை. பாலையும் நீரையும் கலந்துவைத்தால் அன்னப்பறவை நீரைப்பிரித்துவிட்டுப் பாலையே உண்ணு மென்பது நூற்றணிபு; “பானிறக்குருகினுய்த்த” என்றார் சிந்தாமணி யாரும். இது பற்றியே, அன்னம் தலைமாணக்கர்க்கு உவமை கூறப்படும். கரை - எல்லை, முடிவு.

இச்செய்யுளின் பின்னிர்ண்டடிகளில் இனவேதுகையோடு வநக்க வேதுகை. (6)

கூடக. தோணி யியக்குவான் றொல்லை வருணத்துக்
காணிற் கடைப்பட்டா னென்றிகழார்—காணு
யவன்றுணையா வாறுபோ யற்றேதூல் கற்ற
மகன்றுணையா நல்ல கொளல்.

(இ - ன்.) (கீழ்ப்பட்டசாதியிற் பிறந்தவனானும்), நூல் கற்ற மகன் - சாஸ்திரங்களைப்படித்த மனிதனை, துணை ஆ - (ஒருவன்) துணையாகக்கொண்டு, நல்ல - சிறந்த நூற்பொருள்களை, கொளல் - அறிந்துகொள்ளுதலா னது,—தோணி இயக்குவான் - மரக்கலத்தைச் செலுத்துபவன், தொல்லை வருணத்த - பழமையான சாதிகளுள், கடைப்பட்டான் என்று-இழிவான சாதியிற் பிறந்தவனென்று, காணின்-(யாவரும்) அறிந்திருந்தும், இகழார் - (அவனை) இகழ்ச்சி செய்யாதவர்களாய், அவன் துணை ஆ - அவனைத் துணையாகக்கொண்டு, ஆறு போய் அற்றே - ஆற்றுவெள்ளத்தைக் கடந்துபோ னுற்போன்றதாம்; (எ - று.)

தாழ்ந்தசாதியனானும் மீகாமனைக்கொண்டேவெள்ளத்தைக்கடப்பது இன்றியமையாதிருத்தல் போல, தாழ்ந்தசாதியனானும் கற்றவனைக்கொண்டே அகசியமானபொழுது நூல்களைக் கற்கவேண்டு மென்பதாம். உவமையணி.

பிறப்பினாலுண்டாகும் பெருமையினும் கல்வியினாலுண்டாகும் பெருமை சிறந்த தென்றவாறு. “வேற்றுமைதெரிந்த நார்பாலுள்ளும், கீழ்ப்பாலொருவன்கற்பின், மேற்பாலொருவனு மவன்கட்படுமே” என்றார் பிறரும். ‘கற்றவன்’ என்றது ‘கற்றமகன்’ என்றது, கல்லாதவன் மனிதருள் வைக்கப்படாது விலங்குகளோடு ஒப்ப மதிக்கப்படுவா னென்பது விளக்குதற்கு.

தோணி - த்ரோணி என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. சாதிவிகற்பஞ் சிறுஷ்டிகாலத்தே ஏற்பட்டதன் றி இடையிலேவந்ததன் றென்பது தோன்ற, ‘தொல்லைவருணம்’ எனப்பட்டது. காணாய் - மூன்றினையகை; நீ அறி என்றுமாம். போய் - போனா லென்னும் எச்சித்தின் திரிபு; இனி, போய்ற்று என்பதை - போயதற்று என்பதன் விகாரமாகவுக் கொள்ளலாம்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகளில் உயிரெதுகையோடு முன்றமெழுத்தோன்றெதுகை. மூன்றமெழுத்தொன்றெதுகையாவது - இரண்டாமெழுத்து ஒன்றாது நிற்க மூன்றமெழுத்து ஒன்றிநிற்பது. (சு)

கூரு. தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மையுடையா
நிகலில ரெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்
தும்ப ருறைவார் பதி.

(இ - ன்.) தவல் அரு - தவறுதலில்லாத, தொல் - பழமையான [தொன்றுதொட்டுப் பரம்பரையாக வருகின்ற], கேள்வி - நூற்கேள்விகளினது, தன்மை - தன்மையை, உடையார் - உடையவர்களும், இகல் இலர் - பகைமைக்குணமில்லாதவர்களும், எஃகு உடையார் தம்முள் - புத்திக்கூர்மையுடையவர்களும் ஆகிய கற்றவர்களுடைய குழாத்தினுள்ளே, குழீஇ - கூடியிருந்து, நகலின் - மகிழ்தலைக்காட்டிலும், இனித ஆயின் - இன்பத்தருவதாமானால், அகல் வானத்து உம்பர் உறைவார் பதி - பரந்த விண்ணுலகத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற தேவர்களது நகரமாகிய அமராவதியை, காண்பாம்-(யாம்) காணக்கடவோம்; (எ - று.)

கற்றோர்நேசத்தைப்போலச் சுவர்க்காநுபவம் தத்துவஞானத்துக்கும் மூத்திபெறுவதற்கும் ஏதுவாகாததனால், கற்றவர்களோடு சினேகித்த அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் சுவர்க்காநுபவத்தா லுண்டாகும் ஆனந்தத்தினுஞ் சிறந்த தென்பது, கருத்து. அறிவுடையோருடன் கூடி மகிழ்தலினும் இனிய தன் ருதலின் தேவர்பதியை யாம் காணக்கடவேமல்லேம் எனக் கற்றறிந் தோரது கூட்டுறவின் அருமைபெருமைகளைத் தெரிவித்தபடி. தேவர்கட் கும் வித்துவான்கட்கும் வடமொழியில் 'விபுநர்' என்ற பெயரும், தென் மொழியில் 'புலவர்' என்ற பெயரும் உள்ளது, இங்குக் காணத்தக்கது.

ஒவ்வொருவனும் பெரும்பாலும் தன்னைப்பற்றித் தான் பன்மையாக வே எண்ணுதல் இயல்பாதலால், 'காண்பாம்' எனப்பட்டது; தனித்தன்மைப்பன்மை. தவல் - தொழிற்பெயர்; தபு என்பதன் மருஉவாகிய தவு-பருதி. கேள்வியாவது - கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்; இது, கற்றவர்க்குக் கல்வியறிவை வலியுறுத்துதலாலும், கல்லாதவர்க்கும் அவ்வறிவை உண்டாக்குதலாலும் சிறந்ததா மென அறிக. கேள்வி - தொழிற்பெயர். எஃகு - ஆயுதம்; கூர்மை; இங்கே, புத்திறுட் பம். குழுமி அல்லது குழுவி என்பது, குழீஇ என விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; இது, கொல்லிசையளபெடையின்பாற்படும். உம்பர் - மேலிடம்; இங்கே, சுவர்க்கம். அகல் வானம் - விளைத்தொகை.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார நச்சினுர்க்கினியருரையில், இப்பாட்டு அறிவுபொருளாக உவகைபிறத்ததற்கு உதாரணக் காட்டப்பட்டுள்ளது. (எ)

ககஉ. கனைகடற் றண்சேர்ப்ப கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியிற் கரும்புதின் றற்றே— நுனிரீக்கித்
தூரிற்றின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
வீர மிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) கனை - ஒலிக்கின்ற, கடல் - கடலினது, தண் - குளிர்ச்சி யான, சேர்ப்ப - துறையையுடையவனே!—கற்று - (நல்லநூல்களைப்) படித்து, அறிந்தார் - (அவற்றின் பொருள்களை) அறிந்தவர்களது, கேண்மை - சினேகமானது, நுனியின் கரும்பு தின்று அற்று - நுனியிலிருந்து (அடிவரையிற்) கரும்பைத் தின்றாற்போன்றது [வரவர இனிமைமிகும்]; பண்பு இலா - (அக் கற்றறிவாகிய) குணமில்லாத, ஈரம் இலாளர் - அன்பில்லாத வர்களுடைய, தொடர்பு - சினேகம், நுனி ரீக்கி - (அக்கரும்பை) நுனியிலிருந்து தின்னுதலை ஒழித்து, தூரின் தின்று அன்ன - அடியிலிருந்து தின்றாற் போன்ற, தகைத்த - தன்மையையுடையது [வரவர இனிமை குறையும்]; (எ - று.)

பயனுவலையணி. இதனை, கஉடு, ககக - ஆங் கவிகளோடு ஒப்பிடுக. “கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மை யெஞ்ஞான்றங், குருத்திற் கரும்புதின் றற்றே-குருத்திற், கெதிர்செலத் தின்றன்ன தகைத்தரோ வென்றும், மதர மிலாளர் தொடர்பு” என மேல் ஈட்பாராய்தலில் வருவதங் காண்க. அரோ - ஈற்றைச்.

“இக்கோரக்ராத் க்ரமஸு பர்வணிபர்வணி யதா ரஸவிஸேஷஃ | தத்
வத்ஸஜ்ஜாமைத்ரீ விபரீதாநாந் தவிபரீதா” என்னும் வடநான்மேற்கோளை
அடியொற்றியது இச்செய்யுள். (அ)

ககக. கல்லாரே யாயினும் கற்றாரைச் சேர்த்தொழுகி
னல்லறிவு நானூந் தலைப்படுவர்—தொல்சிறப்பி
னெண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு.

(இ - ள்.) தொல் சிறப்பின் - பழமையான [இயற்கையாகவுள்ள] சிறப்
பையும், ஒன் றிறம் - பிரகாசமான நிறத்தையும் உடைய, பாதிரி பூ - பாதிரி
மரத்தின் மலரை, சேர்தலால் - அடைதலினால், புது ஒடு - புதிதான பாணை
யோடானது, தண் ணீர்க்கு - (தன்னிடமுள்ள) குளிர்த் நீர்க்கு, தான் பய
ந்து ஆங்கு - தான் (வாசனையைக்) கொடுத்தாற்போல, —கல்லாரே ஆயி
னும் - (தாம்) படியாதவர்களே யானாலும், கற்றாரை சேர்த்து ஒழுகின் -
படித்தவர்களைச் சேர்ந்துநடந்தால், நல் அறிவு நாளும் தலைப்படுவர் - (அச்
சேர்க்கையால்) நல்லஅறிவு நாள்தோறும் உண்டாகப்பெறுவர்; (எ - று.)

புத்தோடு - கல்லார்க்கும், பாதிரிப்பூ - கற்றார்க்கும், நல்ல பரிமளம் -
நல்லறிவுக்கும் உவமையெனக் காண்க. ‘புத்தோடுதண்ணீர்க்குத்தான்பயந்
தாங்கு’ என்ற உவமையால், முன்னே கல்லாதவர் பின்பு கற்றோதுசேர்க்
கையால் தாம்அடைந்த அறிவைத் தம்மைச்சார்ந்தவர்க்குத் தருவ ரென்பது
பெறப்பட்டது. புதுப்பாணையிற் பாதிரிமலர்களையும் நீரையும் பெய்தவைத்
தால் அந்நீர் நல்ல மணத்தைப் பெறுமென அறிக. “பூவோடுசேர்ந்த
நாளும் மணம் பெறும்” என்ற பழமொழியோடு ஒத்தது இவ்வுவமை.
“நல்ல மணமுள்ள தொன்றை நண்ணியிருப்பதற்கு, நல்ல மண முண்
டாம் நலமதுபோல் - நல்ல, குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடியிருப்பார்க்
குக், குணமதுவையாஞ் சேர்வுகொண்டு” என்றார் பெரியாரும்.

அறிவு தலைப்படுவர் - திணைவழுவமைதி: [நன் - பொது - உசு.] புதுமையெ
ன்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய்த் தன்னொற்றிரட்டி, புத்தோடு எனப்
புணர்ந்தது; [நன் - பத - சு.] ஆங்கு - உவமவருபாகிய இடைச்சொல். (க)

கசு0. அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா
துலகநூ லோதுவ தெல்லாந்—கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போலந் துணையறிவா ரில்.

(இ - ள்.) அலகு சால் - அளவு மிக்க, கற்பின் - வித்தைகளுள்ளே, அறிவு
நூல் - தத்துவஞானத்தைத் தருகின்ற சாஸ்திரங்களை, கல்லாது - படியாமல்,
உலகம் நூல் - இவ்வுலகத்துக்கேபயன்படுகின்ற வேறுநூல்களை, ஒதுவது
எல்லாம் - படிப்பதுமுழுதும், கலகல கூஉம் துணை அல்லால் - கலகல
மென்று கூவுமளவே யல்லாமல், கொண்டு - (அவ்வுலகநூலோதுவதைக்)
கொண்டு, தடுமாற்றம் போம் துணை அறிவார் - (பிறவித்துன்பங்களில்)
தடுமாறுதல் நீங்குந் தன்மையை அறிபவர், இல் - இல்லை; (எ - று.)

அறிவுநூல் - ஞானசாஸ்திரங்கள். உலகநூல் - தருக்கம், வியாகரணம் முதலியன. 'அறிவுநூல் கல்லா ஊலகநூ லோதுவது' என்றதனால், தத் துவநூற்பயிற்சிக்கு வேண்டிய அளவு மற்றைய நூல்களையும் கற்றல்வேண்டுமென்க. கீழ்த் துறவென்னும் அதிகாரத்தில் "தொலைவில்லாச், சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றும் கிவைபிதற்றும், பித்தரிற் பேதையா ரில்" என்ற திலும் இச்செய்யுளின் கருத்து இருத்தல் காண்க.

இச்செய்யுளினால், இன்னது கற்கவேண்டுமென்று கூறியவாறு.

'அறிவனாலோதாது' என்ற பாடத்துக்கு - ஞானசொருபியான கடவுளைப்பற்றிய நூல்களைப் படியாம லென்று பொருள்; அன்றி, இறைவனாற் கூறப்பட்ட ஆகமநூல்களை ஒதாமல் என்றும் கொள்ளலாம்.

கம்பு - கல்வி; தொழிற்பெயர்: பு - விஞ்ஞி, இன் - ஏழனுருபு. கலகல - அங்கரணம்; இரட்டைக்கிளவி; இங்கே, பொருளில்லாமையைக்குறித்தது. அளபெடைகள் - செய்யுளோசை நிறைத்தன. கூம், போம் - கூவும், போரும்; செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டது. சால் - உரிச்சொல். பின்னிரண்டடிகளில் அளபுத்தொடை காண்க. (க0)

கடு - ஆம் அதிக்காரம்.— குடிப்பிறப்பு.

அஃதாவது - உயர்ந்த குலத்திற் பிறத்தலினது சிறப்பைக் கூறுவது. உயர்குடியிற் பிறந்தார்க்கே பெரும்பாலும் கல்விகேள்விப்பயன்கள் அமைதலால், இது கல்வியின்பின் வைக்கப்பட்டது; அன்றியும், கல்வி ஒருவன் பிறந்தகுடியை உயர்த்துதலை அதிகாரமுறைமைக்குக் காரணமென்னலாம்.

கசுக, உடுக்கை யுலறி யுடம்பழிந்தக் கண்ணுங்

குடிப்பிறப் பாளர்தங் கொள்கையிற் குன்ற

ரிடுக்கண் டலைவந்தக் கண்ணு மரிமா

கொடிப்புற் கறிக்குமோ மற்று.

(இ - ள்.) உடுக்கை உலறி - உடுக்கப்படும் ஆடையுங் கெட்டு, உடம்பு அழிந்தக்கண்ணும் - (உணவில்லாமையால்) உடம்பும் மெலிந்து அழிந்து போவதானாலும், குடி பிறப்பு ஆளர் - உயர்ந்தகுடியிற் பிறத்தலை யுடையவர்கள், தம் கொள்கையின் குன்றார் - தமது குலத்துக்கு உரிய ஒழுக்கத்திற் குறைவுபடார்; (எதுபோல வெனின்),—இடுக்கண் தலைவந்தக்கண்ணும் - (பசியினாலாகிய) தன்பம் மிகுதியாய் உண்டாம்பொழுதும், அரிமா - சிங்கமாகிய மிருகம், கொடி புல் கறிக்குமோ - கொடியாகப் படர்ந்திருக்கும் புல்லைத் தின்னுமோ? [தின்னாது]; (எ - று.)

மிருகேந்திரானாகிய சிங்கத்துக்குப் புல்லைத்தின்னுமையோல, சிறத்தவராகிய குடிப்பிறப்பாளர்க்கு ஒழுக்கங்குன்றாமை இயல் பெண்பதாம். இத்தனால், புல்லைத்தின்னுதல் பசுமுதலியவற்றிற்கு இயல்பாதல்போல ஒழுக்கங்குறைதல் தாழ்குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பா மென்பதும் பெறப்படும்.

எடுத்துக்காட்டுமையணி.

இரண்மொக்கியங்களிலுமுள்ள இழிவுசிறப்பும்மைகளால், பிறகாலங் களில் கிலேவெறுபடாமை கூறாதேருநிப்பிக்கப்பட்டது. “புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னாது”; “நல்லாரெழுக்கின் றலைநின்றார் நல்கூர்ந்தும், அல்லன செய்தற் கொருப்படார்—பல்பொறிய, செங்கட புலியே றறப்பசித்தார் தின்னாவாம், பைங்கட்புனத்த பைங்கூழ்” என்பன காண்க. ‘தலைவந்தக் கண்ணும்வரிமா’ என்ற பாடத்துக்கு - கோடுகளையுடைய புலியென்று பொருள்.

உடுக்கை உலறி - பொல்லாவுடுக்கையாற் பொலிவிழந்து என்றமாம். உடுக்கை - உடுக்கப்படுவது என ஆடைக்குக் காரணப்பெயர்; இதனைத் தொழிலாகுபெய ரென்பாரு முளர். பிறப்பாளர் - பிறப்பை ஆள்பவர். ‘குடுக்கண் என்பது - மலர்ந்தநோக்கமின்றி மையல்கோக்கம் பட வரும் இரக்கம்’ என ஆசிரியர் நச்சினுச்சிகியார் கூறியிருத்தலைக் கொண்டு, இடுக்குகண் என்பது இடுக்கண் என விகாரப்பட்ட தென்றும், துன்பம் நேருங்காலத்திற் கண் இடுக்குதலால் துன்பத்திற்கு இடுக்கண் எனப்பெய ரென்றும் உணர்க. அரிமா - இடுபெயரோட்டுப் பண்புத்தோகை. து - எதிர்மறை. மற்று - அசை. (க)

கசுஉ. சான்றாண்மை சாய லொழுக்க மிவைமூன்றும்

வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது—வான்றோயு

மைதவழ் வெற்ப படாஅ பெருஞ்செல்வ

மெய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு.

(இ - ள்.) வான் தோயும் - ஆகாயத்தை அளவிய, மை தவழ் - மேகங்கள் தவழ்கின்ற, வெற்ப - மலையையுடைய அரசனே!—சான்றாண்மை - நற்குணங்களால் நிறைந்து (அவற்றை) ஆளுதலும், சாயல்-மென்மையும், ஒழுக்கம் - நல்லொழுக்கமும், இவை மூன்றும்—, வான் தோய் குடி பிறந்தார்க்கு அல்லது - (கீர்த்தியால்) மேலுலகத்தை அளவிய [உயர்ந்த] குடியிற் பிறந்தவர்க்கே யல்லாமல், பிறர்க்கு - மற்றையோர்க்கு, பெருஞ் - செல்வம் எய்தியக்கண்ணும் - மிக்க செல்வம் உண்டானாலும், படா - உண்டாகாவாம்; (எ -று.)

“சாயல் மென்மை” என்னுந் தோல்காப்பியகீர்த்திரத்தால், சாயல் என்பது - ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும் பலவகைமென்மைகளையும் உணர்ந்தவதோர் உரிச்சொல்லாதலை உணர்க. வாந்தோய் குடி - “வானுயர் தோற்றம்” என்றாற்போல, உயர்ந்தகுடியென்னும் பொருள்பட நின்றது.

‘வாந்தோயுமைதவழ்வெற்ப’ என்றவிடத்து, மலைக்கும் மேகத்துக்குஞ் சம்பந்த மில்லாமலிருக்கவுஞ் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக் கூறியதனால், தோட்புயர்வுநவீர்சியணி : வடதுலார் ‘ஸம்பந்தாதிகயோகீதி’ என்பர்: இதனால், மலையினது உயர்வு தொனிக்கின்றது.

முதலடியில், பெயர்க்கெவ்வெண் ஈற்றில் தொகைபெற்றது. ஆண்மை - பண்புப்பெயர்; வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்தது : தொழிற்பெயரெனினும் இழுக்காது. (உ)

கசாந். இருக்கை யெழுவ மெதிர்செலவு மேனை
விடுப்ப வொழிதலோ டின்ன—குடிப்பிறந்தார்
குன்ற வொழுக்கமாக் கொண்டார் கயவரோ
டொன்ற வுணரற்பாற் றன்று.

(இ - ள்.) (பெரியோரைக்கண்டால்), இருக்கை எழுவம் - (உடனே தமது) ஆசனத்தை விட்டு எழுந்து நின்றலும், எதிர் செலவும் - (அவர்களை) எதிர்கொண்டு சென்று அழைத்துவருதலும், எனே - இன்னமும், விடுப்ப ஒழிதலோடு - (அவர்கள் மீளும்பொழுது) விடைகொடுக்கத் தாம் (அவரைவிட்டுப்) பிரிதலும், இன்ன - இத்தன்மையான செய்கைகளை, குடி பிறந்தார் - உயர்ந்தகுடியிற் பிறந்தவர்கள், குன்ற ஒழுக்கம் ஆ - (என்றல்) குறைவுபடாத [இயற்கையான] ஒழுக்கமாக, கொண்டார் - வைத்துக் கொண்டார்கள்; (ஆதலால், அவர்களை), கயவரோடு - மூடர்களுடனே, ஒன்று ஆ - ஒருதன்மையாக, உணரல் பாற்று அன்று - மதித்தல் தக்க தன்று; (எ - று.)

நற்குடிப்பிறந்தாரும் பிறவாதாரும் மேல்நோக்கில் ஒத்திருப்பினும் இவ்விருவர்க்குமுள்ளவேறுபாடு அவ்வவருடைய ஒழுக்கத்தால் நன்குபுலனாக மென்பதாம். 'இன்ன' என்றதனால், இவைபோன்ற மற்றும் பல நல்லொழுக்கங்களும் கொள்ளப்படும். இவையெல்லாம் இழிசுவத்தாரிடத்து இயற்கையாக அமைந்திராவாதலால், 'கயவரோடொன்றவுணரற்பாற்றன்று' என்றார்.

இருக்கை - 'கை' விருதி பெற்ற தொழிலாகுபெயர். எனே - வினை மாற்றுப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல். முதலடி - முற்றமோனை. ஒடு - எண்ணிடைச்சொல். கயமையாவது - நற்குணங்களையாவும் இல்லாத தன்மை! அதனையுடையவராகிய கீழோர், கயவர். (ங)

கசா. நல்லவை செய்யி னியல்பாகுந் தீயவை
பல்லவர் தூற்றும் பழியாகு—மெல்லா
முணருங் குடிப்பிறப்பி னுதிய மென்னோ
புணரு மொருவர்க் கெனின்.

(இ - ள்.) (உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள்), நல்லவை செய்யின் - நல்லகாரியங்களைச் செய்வராயின், இயல்பு ஆகும் - (அஃது அவர்கட்கு) இயற்கையென்று எண்ணப்படும் [சிறப்பாகக் கொள்ளப்படாது]; தீயவை (செய்யின்) - கெட்டகாரியங்களைச் செய்தாலோ, பல்லவர் தூற்றும் பழி ஆகும் - (அது) பலரும் எடுத்துச்சொல்லும் பழிப்புக்குக் காரணமாம்; (ஆதலால்), ஒருவர்க்கு—, புணரும் எனின் - (உயர்குடிப்பிறப்பு முன்னையநல்வினையாற் கூடினால், எல்லாம் உணரும் குடி பிறப்பின் - எல்லாவற்றையும் அறியவல்ல அவ்வுயர்குடியிற் பிறத்தலினால், னுதியம்-பயன், என்னோ - யாதோ? (எ - று.)

உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு மிக்கநல்லொழுக்கத்தாலும் பெரும்புகழுண்டி நலிவிலை; சிறியதீயொழுக்கத்தாலும் பெரும்பழி உண்டாகின்றது; தாழ்குடி

யிற்பிறந்தார்க்கோ இங்ஙனமில்லை; சிறித நல்லொழுக்கத்தாற் பெரும்புகழும், பெருந்தியொழுக்கத்தாற் சிறுபழியும் உண்டாகின்றன; ஆதலால், உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு அக்குடிப்பிறப்பால் நஷ்டமேயொழிய லாபமில்லை என, வந்தப்புகழ்ச்சி [நித்தாஸ்துதி] உகையாற் குடிப்பிறப்பின்மேன்மையை விளக்கியபடி. இனி, நல்வகைசெய்தலை இயல்பாகவும் தீயவகைசெய்தலைப் பலருந் துற்றும்பழியாகவுங் கொண்டு யாவராலும் அறிந்த நன்ருமதிக்கப் படுகின்ற உயர்குடிப்பிறப்பு ஒருவர்க்குக் கூடுமாயின் அதனினும் இலாபம் வேறு யாதோ? [எதுவுமில்லை] என்று உரைப்பினும் அமையும். முந்தின பொருளுக்கு 'இன்' என்ற ஐந்தனுருபு - ஏதுப்பொருளதம், பிந்தின பொருளுக்கு, எல்லைப்பொருளதுமாம். வெள்ளாடைக்கு மாசுபடிதல் போல, உயர்த்தோர்க்குப் பழியுண்டாவது எளிதாம்; "குடிப்பிறந்தார்கண் விளங்குங் குற்றம் விசும்பின், மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து", 'ஒன்றாய் விடினு முயர்த்தார்ப்படுங் குற்றங், குன்றின்மே லிட்ட விளக்கு' என்பன காண்க.

முதலடியில் 'நல்வகை', 'தீயவை' என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது - முரண்தோடை. (ச)

கசுரு. கல்லாமை யச்சம் கயவர் தொழிலச்சஞ்

சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர்வச்ச—மெல்லா

மிரப்பார்க்கொன் றியாமை யச்ச மரத்தாரிம்

மாணக் குடிப்பிறந் தார்.

(இ - ள்.) கல்லாமை அச்சம் - தாம் படியாமைக்கு அஞ்சுதலும், கயவர் தொழில் அச்சம் - கீழோர்செய்யும் இழிதொழில்களைச் செய்தற்கு அஞ்சுதலும், சொல்லாமையுள்ளும் ஓர் சோர்வு அச்சம் - (பொய் கோள் கடுஞ் சொல் பயனில்சொல் என்னுந் தீச்சொற்களைச்) சொல்லாமலிருப்பதிலும் (எந்த இடத்தில் தவறிப்போமோ என்று) ஒரு தளர்ச்சிக்கு அஞ்சுதலும், எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமை அச்சம் - (தமக்குவேண்டுவன) பலவற்றை இரப்பவர்களுக்கு (அப்பொருள்கள் பலவற்றுள்) யாதாயினுமொன்றைக் கொடுக்கக்கூடாமற்போனால் அதற்கு அஞ்சுதலும், (இத்தன்மையான பல அச்சங்கள் உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கே உள்ளன); (ஆதலால்), இ மாண குடி பிறந்தார் - மாட்சிமைப்படாத இவ்வுயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள், மரத்தார் - மரக்கலத்திலுள்ளார்போல எப்பொழுதும் அச்சமுடையார்; (எ - று.)

இதவும் - வந்தப்புகழ்ச்சியணியமையக் குடிப்பிறப்பின் மேன்மையைத் தெரிவித்தது.

"ஒன்றனுந் தீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாயின், நன்றுகாதாவி லிடும்" ஆதலால், 'சொல்லாமையுள்ளுமோர்சோர்வச்சம்' எனப்பட்டது. தம்மிடத்து உள்ளதை எல்லாங்கொடுத்து இல்லாததைக்குறித்த இரங்குவ தென்பார், 'எல்லாமிரப்பார்க்கு ஒன்றுஈயாமை அச்சம்' என்றார். உயர்

குடியை 'மாணக்குடி' என்றது, எப்பொழுதும் பல அச்சத்திற்கு இடமாயி ருத்தல்பற்றி; இனி,மான் ஆகுடி எனப் பிரித்து, மாட்சிமையாதலையுடைய குடி யென்று உரைத்தலும் பொருந்தும்.

மரக்கல மென்பது சில இடங்களிற் கலமென நிற்கல்போல, இங்கே மரமென நின்றது; இவ்வாறு வருவதனை, வடநூலார் 'நாமகதேசே நாமகீரணம்' என்பர். இனி, மரமென்பதை - அதனாலாகிய தோணிக்குக் கருவியாகுபெயரெனக் கொள்ளலுமாம். இனி, மாணக்குடிப்பிறந்தார் - மாட்சிமையில்லாத தாழ்த்தகுடியிற் பிறந்தவர்கள், மரத்தார் - (இப்படிப்பட்ட அச்சத்திற்குக் காரணமான உணர்ச்சி சிறிதும் இல்லாமையால்) மரத்தோ டொப்பர் என்றும் உரைத்தல் கூடும்; மரத்தார் - மரத்தி னுற்செய்த பாவைபோன்றவ ரென்றும் உரைப்பர். (டு)

கசுக. இனநன்மை யின்சொல்லொன் றீதன்மற் றேனை
மனநன்மை யென்றிவை யெல்லாங்—கனமணி
முத்தோ டிமைக்கு முழங்குவரித் தண்சேர்ப்ப
விற்பிறந்தார் கண்ணே யுள.

(இ - ள்.) கனம் - சிறந்த, மணி - இரத்தினங்கள், முத்தோடு - முத்தங்களோடே, இமைக்கும் - பிரகாசிக்கின்ற, முழங்கு உவரி - ஆரவாரிக்கின்ற கடலினது, தண் சேர்ப்ப - குளிர்ச்சியான கரையையுடையவனே! —இனம் நன்மை - நல்ல சினேகிதரை யுடைத்தாயிருத்தலும், இன் சொல் - இனிய சொற்களைச் சொல்லுதலும், ஒன்று நதல் - இரப்பதொரு பொருளை (இரத்தோர்க்கு)க் கொடுத்தலும், ஏனை மனம் நன்மை - மற்றும் மனத்தினது தூய்மையும், என்ற இவை எல்லாம் - என்றுசொல்லப்பட்ட இந்நற்குணங்களெல்லாம், இவ் பிறந்தார்கண்ணே - உயர்குடியிற் பிறந்தவரிடத்தே, உள - (இயல்பாக)உள்ளன; (எ - று.)

'இற்பிறந்தார்கண்ணே' என்னும் பிரிநிலை ஏகாரத்தால், தாழ்குடிப் பிறந்தாரிடத்து இவை இவ் வென்பது பெறப்படும். மற்று - ஆகை. என்றிவை - பெயரெச்சவிகாரம்; இனி, என்று இவை எனப் பிரித்து, எண்ணி டைச்சொல்லாகக்கொண்டு, பிறவிடத்துங் கூட்டி யுரைத்தலும் ஒன்று. 'ரத்நாகரம்' என்னும் வடமொழிப்பெயரின் பொருள் விளக்க, 'கனமணி முத்தோ டிமைக்கு முவரி' எனப்பட்டது. உவரி - உவர்ப்புச்சுனையுடையது; உவர் - உப்பு, இ - பெயர்விருதி.

"நகையீகை யின்சொ லிகழாமை நான்கும், வகைபென்ப வாய்மைக் குடிக்கு" என்பது, திருக்குறள்.

முதலடி - முற்றுமோனை.

(ச)

கசுஎ. செய்கை யழிந்து சிதன்மண்டிற் றுயினும்
பெய்யா வொருசிறை பேரி லுடைத்தாகு
மெவ்வ முழந்தக் கடைத்துங் குடிப்பிறந்தார்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(இ - ள்.) பேர் இல் - பெரிய வீடாயிருந்தால் அது, செய்கை அழிந்த - கட்டுக் குலைந்த, சிதல் மண்டிற்று ஆயினும் - செல்லால் அரிக்கப்பட்டதானாலும், பெய்யா ஒரு சிறை உடைத்து ஆகும் - (மழைநீர்) உள்ளே ஒழுகாத ஒரு பக்கத்தை யுடையதாம்; (அதுபோல), குடி பிறந்தார் - உயர்குடியிற் பிறந்தவர், எவ்வம் உழந்தக்கடைத்தம் - (வறுமை நோய் முதலியவற்றால்) தன் பமனுபவிக்கும் பொழுதும், செயல் பாலவை - தாம் செய்தற்கு உரிய கடமைகளை, செய்வர் - (விடாமற்) செய்வார்கள்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

சிதல் - கறையான். சிதல் மண்டிற்று ஆயினும் - சிதல்கள் நெருங்கிய தானாலும் என்றமாம். சிதல் - சாதி யொருமை. பாலவை - பான்மையென்னும் பகுதியினடியாய் பிறந்த பலவிற்பாற் குறிப்பு வினையா லணையும் பெயர்; இரண்டனுருபு தொக்கது. (எ)

கசுடி. ஒருபுடை பாம்பு கொளினு மொருபுடை

யங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறா உள்—திங்கள் போற்

செல்லாமை செவ்வனேர் நிற்பினு மொப்புரவிற்

கொல்கார் குடிப்பிறந் தார்.

(இ - ள்.) ஒரு புடை - (தனது) ஒருபாகம், பாம்பு கொளினும் - பாம்பினாற் பிடிக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஒரு புடை - மற்றொருபாகத்தால், அம் கண்மா ஞாலம் - அழகிய இடத்தையுடைய பெரிய பூமியை, விளக்குறா உள் - பிரகாசிப்பிக்கின்ற, திங்கள் போல் - பூரணசந்திரன் போல, —குடி பிறந்தார் - உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள், செல்லாமை - வறுமை, செவ்வன் நேர் நிற்பினும் - நன்றாக (த் தம்மிடம்) நேர்ந்துகின்றாலும், ஒப்புரவிற்கு - (பிறர்க்கு) உபகாரஞ்செய்வதற்கு, ஒல்கார் - தளரார்; (எ - று.)—உவமையணி.

கிரகணகாலங்களிற் சந்திரனை மறைக்கின்ற பூமியின் சாயையை இராகுதேதக்கனென்னுங் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக் கூறுகின்ற புராணதூல்வழக்குப்பற்றி, இங்ஙனங் கூறியது. இதனை கசக - ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக. செல்லாமை - எண்ணமும் சொல்லும் தொழிலும் ஆகிய திரிகரணங்களின் செயல்கள் சித்தி பெறாமை; எனவே, வறுமையாம். செவ்வன் - பண்புப் பெயர்; அன் - விசுதி. நேர் - 'நேர்ந்த' என்னும் வினையெச்சத்தின் விகாரம்; "வரிப்புனை பந்து" என்பதில், 'வரி' என்பது போல, ஒப்புரவு - உலகநடையை அறிந்த அதற்கு ஏற்பப் பிறர்க்கு உதவி செய்தல்; ஒப்பு உரவு என்று பிரிக்க: உலகத்தாரோடு ஒத்துச் செய்யுஞ் சிறந்த தொழிலென்றபடி. (அ)

கசுசு. செல்லா விடத்துங் குடிப்பிறந்தார் செய்வன

செல்லிடத்துஞ் செய்யார் சிறியவர்—புல்வாய்

பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பரி மாபோற்

பொருமுர ணாற்றாத லின்ற.

(இ - ள்.) செல்லா இடத்தம் - (வறுமைமுதலியவற்றை) செய்யமுடியாதகாலத்திலும், குடிபிறந்தார் - உயர்குடிப்பிறந்தவர், செய்வன - செய்யும் நற்கருமங்களை, சிறியவர் - தாழ்குடிப்பிறந்தவர், செல் இடத்தம் - (செல்வம்முதலியவற்றை) செய்யக்கூடியகாலத்திலும், செய்யார் - செய்யமாட்டார்; புல்வாய் - மாணுத, பருமம் பொறுப்பினும் - சேணம்முதலிய போர்க்கோலத்தைத் தாங்கினாலும், பாய் பரிமா போல் - (இயற்கையாகப்) பாய்ந்தோடுதன்மையையுடைய குதிரைபோல, பொரு முரண் ஆற்றுதல் இன்று - போர்செய்யுந் தன்மையையுடைத்தாதலில்லை; (எ - று.)

தீநுஷ்டாநீதாலங்காரம்.

புல்வாய்- புல்லைத்தின்னும் வாயையுடையது என மாணுக்குக் காரணப் பெயர்; வேற்றமைத்தொகைப்புறத்தப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. பருமம் - குதிரைமேற்றவிசு. பருமம் பொறுப்பினும் - பருத்திருத்தலையுடைத்தாயிருந்தாலும் என்றமாம். பிறவற்றைக்கூறுத புல்வாயையும் பரிமாவையும் கூறியது, இரண்டுக்கும் மாணென்று ஒருபெயர் பொதுவாக உள்ளதனால்; அன்றியும், ஒருவகைமான் குதிரைபோலப் பருத்திருக்கும். பொருமுரண் - வினைத்தொகை. 'பெருமுரண்' எனவும் பாடம்.

இச்செய்யுளோடு மேல் ௧௮௪, ௩௩௮ - ஆஞ் செய்யுள்களை ஒப்பிட்டுக் காண்க. (க)

௧௩௫. எற்றென்று மில்லா விடத்துங் குடிப்பிறந்தா
ரற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத் தூற்றுவ
ரற்றக் கடைத்து மகல்யா நகழ்ந்தக்கார
நெற்றெனத் தெண்ணீர் படும்.

(இ - ள்.) குடிப்பிறந்தார்—, என்று ஒன்றும் இல்லா இடத்தம் - யாதொருபொருளு மில்லாதகாலத்தம், அற்று தன் சேர்ந்தார்க்கு - வேறுகதியில்லாமல் தம்மை அடைந்தவர்கட்கு, அசைவு இடத்து ஊற்று ஆவர் - தளர்ச்சினோர்ந்தவிடத்து ஊன்றுகோல்போல உதவுவர்; (எதுபோல எனின்),— அகல் யாறு - பெரிய நதியானது, அற்றக்கடைத்தம்-நீர்வற்றியபொழுதும், அகழ்த்தக்கால் - (தண்ணீர்)தோண்டினால், (தோண்டின அவ்விடத்தில்), தெற்றென-விரைவாக, தென் நீர் படும்-தெளிவான நீர் உண்டாகப்பெறும்.

ஆறானது வெள்ளமுள்ள காலத்துத் தண்ணீர் வருந் தோண்டெதல் வேண்டாமலே தானே எங்குஞ் சென்று நீரைஉதவி நீர்வறண்டகாலத்திலே தோண்டினமாத் திரத்தில் நீரைஉதவுதல்போல, குடிப்பிறந்தார் செல்வமுள்ளகாலத்தே வருந் தம்மைச் சேர்ந்து யாசிக்க வேண்டாமலே தாமே எங்குஞ்சென்று பலஉதவிகள்செய்து செல்வமில்லாதகாலத்திலே தம்மையடைந்தமாத் திரத்தில் உதவிசெய்வார் என்பதாம். “ஆற்றுப்பெருக்கற் றடிசுடு மந்நாளு மவ்வா, ஹற்றுப் பெருக்கா லுலகூட்டும் - ஏற்றவர்க்கு, நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்குந்தா ரானாலு, மில்லையென மாட்டா ரிசைந்து” என்பதனோடு இதனை ஒப்பிடுக.

இதவும், தீநஷ்டாந்தாலங்காரம்.

மேல் ௧௮௭ - ஆஞ் செய்யுளோடு இஃனை ஒப்பிட்டுக்காண்க.

எற்று - வினாவடியாகப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். தற்சேர்த்தார் - ஒருமைப்பன்மையுடைய; 'தஞ்சேர்த்தார்' எனின், வழாநிலையாம். தெற்றென - விரைவுக்குறிப்பு. 'தண்ணீர்படம்' என்ற பாடத்துக்கு, தெற்றென-தெளிவாக என்க. யாறு நீர்படம் - இடத்துநிகழ்பொருளின்தொழில் இடத்தின்மேலேற்றிக் கூறப்பட்ட உபசாரவழிக்கு. (௧௦)

௧௬ - ஆம் அதிகாரம்.—மேன்மக்கள்.

அஃதாவது - செய்தற்கரியனசெய்தல் பிறர்குற்றங்கூறமை செருக் கின்மை என்றிவை முதலிய நற்குணங்களாற் பெரியார்களது தன்மையைப் பற்றிக் கூறுவது. மேன்மக்களாவதற்கு உயர்குடிப்பிறப்பு ஒருதலையான காரணமாதலின், இவ்வதிகாரம் குடிப்பிறப்பென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

௧௫௧. அங்கண் விசம்பி நகனிலாப் பாரிக்குந்

திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்மற்—நிங்கண்

மறுவாற்றுஞ் சான்றோரஃ தாற்றார் தெருமந்து

தேய்வ ரொருமா சுறின்.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, கண் - இடத்தையுடைய, விசம்பின் - ஆகாயத்திலே இருந்து, அகல் நிலா பாரிக்கும் - பரந்த நிலாவை வீசுகின்ற, திங்களும் - சந்திரனும், சான்றோரும் - பெரியோரும், மன் ஒப்பர் - பெரும்பாலும் தம்மில் ஒத்திருப்பர்; (ஆனால்), திங்கள் - சந்திரன், மறு ஆற்றும்-களங்கத்தைத் தான்பொறுக்கும்; சான்றோர் - பெரியோர்களோ, அஃது ஆற்றர்-களங்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டார்கள்: (பின்னை என்னாவ ரெனின்),—ஒரு மாசு உறின் - சிறிது களங்கம் (தம்மை) அடையுமாயின், தெருமந்து - வருந்தி, தேய்வர் - அழிந்தேவிடுவர்; (எ - று.)

'திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்' என்றது - சந்திரன் புறவிறுனையொழித்தலும் தண்மையுடைத்தாதலும், சான்றோர் அகவிறுனையொழித்தலும் தண்ணளியுடைத்தாதலு மாகிய பொதுத்தன்மைபற்றி யென்க. 'மறு' என்பதற்கு - களங்கம் என்றும், பங்கம் என்றும் இரண்டொருள். திங்களும் சான்றோரும் சிலகுணங்களால் ஒப்பராயினும் மறுவாற்றாமையால் திங்களினுஞ் சான்றோர் சிறந்தவர் என்பது போதருதலால், இது, குறிப்பால்வந்த வேற்றுமையலங்காரம்; இவ்வலங்காரத்தினது இலக்கணம்-உபமான உபமேயங்களுள் யாதாயினுமொன்றை வெளிப்படையாகவாவது குறிப்பாகவாவது விசேஷமுடையதாகச் சொல்வது: இதனை வடநாலார் வ்யதிரோகாலங்காரம் என்பர். இங்கே உபமானமாகிய சந்திரனினும் உபமேயமாகிய சான்றோர்க்கு மாசுசிறிதும் ஆற்றாமையாகிய விசேடம் சொல்லப்பட்டது காண்க.

திங்களினுஞ்சான்றோர்சிறந்தவரென்னுங்கருத்தைப் பின்னிரண்டடியினது குறிப்பினுற்பெற்றவைத்ததனால், 'குறிப்பால்வந்தவேற்றமையலங்காரம்' எனப்பட்டது; இதற்கு, 'மறு' என்பதிலுள்ள சிலேடையணி அங்கமாகின்றது.

திங்கள்மறுவாற்றறுதலையும் சான்றோர் அஃதாற்றாமையையும் முறையே (நன்னெறி) "திங்கள், கறையிருளை நீக்கக் கருதா துலகில், நிறையிருளை நீக்கும் மேல்நின்ற," (திருக்குறள்) "மயிரீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னூர், உயிரீப்பர் மானம் வரின்" என்றவற்றால் அறிக. திங்களுக்கு 'அங்கண் விசம்பி நகனிலாப் பாரிக்கும்' என்ற அடைமொழியைக் கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, சான்றோர்க்கு 'அழகிய இடத்தையுடைய நிலவுலகத்திலே இருந்து பெரிய கீர்த்தியை எங்கும் பாவச்செய்கின்ற' என்னும் விசேஷணத்தை அமைத்துக்கொள்க. திங்களை 'அங்கண்விசம்பின்' என்று உயர்ந்த இடத்தைக் கூறி விசேடித்த அதனால், மேன்மக்கள் உயர்குடியிற் பிறந்தவ ரென்பது தொனிக்குமாறு அறிக. 'சான்றோர் தேய்வர்' என்றதனால், சந்திரன் தேய்ந்தாலும் மறுபடிவளர்கிறான், சான்றோர் அங்குனம்பங்கப்பட்டபின் பெரு மிதங்காட்டார் என்பது குறிப்பிக்கப்படுகின்றது.

அகல் நிலா - விளைத்தொகை. 'மண்' என்ற இடைச்சொல், இங்கே, மிகுதியென்ற பொருளில் வந்தது. தெருமந்து, தெருமா - பகுதி; வந்து, தந்து, அலமந்து என்பவற்றிற் போல. 'திங்கள்' என்னும் அஃறிணையும் 'சான்றோர்' என்னும் உயர்திணையும் கலந்து சிறப்பினால் 'ஒப்பர்' என்னும் உயர்திணைமுடிபைப் பெற்றன; திணைவழுவமைதி: [நன் - பொது - உஎ.] சான்றோர் திங்கள் போல மறுத்தாங்கமாட்டாமை, இங்கே சிறப்பு; அன்றியும், உயர்திணையாயிருத்தலையே அஃறிணையினுஞ்சிறப்பாகக் கொள்ளலாம். திங்கள் என்பது - பொருளால் இருதிணைப்பொதுவாயினும், சொல்லால் அஃறிணையெனக்கொள்க. 'தேவர்களை உயர்திணையாகவும் அஃறிணையாக வுஞ் சொல்லலாம்' என்னும் விதியையே நோக்கின், 'திங்களுஞ் சான்றோரு மொப்பர்' என்னும் முடிபு வழாநிலையாம்.

எஞ்ஞான்றும் தம்நிலையில் தாழாமையும் ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்த வீடத்து உயிர்வாழாமையு மாகிய மேன்மக்களது மானமுடைமை, இச்செய்யுளாற் கூறப்பட்டது; "குடிப்பிறந்தார்கண் விளங்குங் குற்றம் விசம்பின், மதிக்கண் மறுப்போ லுயர்ந்து" என்ற திருக்குறளும், "வந்து தோன்றிய மலர்கதிர்ப்மண்டிலம், சான்றோர் தங்கனெய்திய குற்றம், தோன்றவழி விளங்குந் தோற்றம்போல, மாசறுவிசம்பின் மறுசிறக்கினர்" என்ற மணிமேகலையும் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

'அஃதாற்றார்' என்றவிடத்து ஆய்தம் மெய்ப்பால் ஒலித்தது; சான்றோர் அஃதாற்றார் என்ப் பிரித்து அலகிட்டு, தேமாங்காய்முன் கேர்வந்தமை காண்க: உயிர்போலொலித்ததாகக்கொண்டு அஃதாற்றார் எனப் பிரித்துப் புளிமாங்காயாக அலகிட்டால், அதற்குமுன் 'தெரு' என்னும் நிரை வருவது வெண்டளைக்கு இயையாமை அறிக.

கரு2. இசையு மெனினு மிசையா தெனினும்
வசைதீர வெண்ணுவர் சான்றோர்—விசையி
னரிமா வுளங்கிழித்த வம்பினிற் றீதோ
வரிமாப் பிழைப்பெய்த கோல்.

(இ - ள்.) சான்றோர் - பெரியோர்கள், இசையும் எனினும் - (தமக்கு எளிதில்) முடியுமாயினும், இசையாது எனினும் - (எளிதில்) முடியாதாயினும், வசைதீர - பழிப்பில்லாதபடி, எண்ணுவர் - (பெருங்காரியங்களையே செய்ய) நினைப்பர்; (வென்னில்),—அரி மா- சிங்கமானது, பிழைப்ப-குறித்த இலக்குத் தவறி உய்யும்படி, எய்த - (அதன்மேல்) பிரயோகித்த, கோல் - அம்பானது,—விசையின் - வேகத்தோடு (சென்று), நரி மா - நரியினது, உளம் - மார்பை, கிழித்த-பிளந்து ஊடுருவிச்சென்ற, அம்பினில் - அம்பைக் காட்டிலும், தீதோ-நீமையுடையதோ? [அன்று, நன்று என்றபடி]; (எ-று.)

சிக்கத்தின்மேல் அம்புஎய்து அதுதவறினாலும் பெருமையுண்டு, நரியின்மேல் அம்புஎய்து அதன்மார்பைப்பிளந்தாலும் பெருமையிலை; அது போல, செய்தற்கரிய பெரியகாரியத்தைத் தொடங்கி முயன்று அது முடிவு போகாதாயினும் பெருமையுண்டு, இழிவானதொழிலைத்தொடங்கி முடித்தாலும் பெருமையிலை: ஆதலால், பெரியோர் தம்மிடத்தில் பழிப்புண்டாகாதபடி மேலானகாரியத்தையே செய்ய நினைப்பர் என்று கருத்து.

பெரியகாரியம்முடிவுபோகாமற்செய்தமுயற்சி விரைவோடுசிறியகாரியத்தைமுடித்த முயற்சியினும் நன்றென்னும் பொருள் தோன்ற நின்றதனால், பின்னிரண்டடி - ஸ்ரீதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம்; இச்செய்யுளில் பின்வாக்கியத்திற்கூறிய கருத்து முன்வாக்கியத்திற்கூறியபொருளுக்குக் காரணமென அறிக; இங்ஙனம் ஒன்றைக் காரணங்காட்டிச் சாதித்தல், ஏதுவலங்காரம்.

“கான முயலெய்த வம்பினில் யானை, பிழைத்தவேலேந்த வினிது” என்னுந் திருக்குறளோடு இக்கவியின் பின்னடிகளை ஒப்பிடுக. “பெருமையுடையவ ராற்றுவா ராற்றின், அருமையுடைய செயல்” என்ற திருக்குறளையும் அறிக.

மேன்மக்களது செயற்கரியனசெய்யுந்தன்மை இதனால் கூறப்பட்டது.

விசையின் - உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த மூன்றாம்வேற்றுமைத் தொகை; இன் - சாரியை. இனி, விசையால் என உடைத்து, ஏதுப்பொருளில்வந்த ஐந்தாம்வேற்றுமைவிரி யெனினும் ஒக்கும். நரியாகிய மா, அரியாகிய மா என இருபேயரோட்டு. உளம் - இருதயம்; உளமென்னும் மனத்தின் பெயர், அதுஉள்ள இடமாகிய மார்புக்கு, இங்கே தானியாதபெயர். அம்பினில் - ஐந்தனுருபு, உறழ்பொருவு; இது எல்லைப்பொருளில் அடங்கும். பிழைப்ப என்னுஞ் செயவேனெச்சம் ஈறுதோக்கது. ஒ-எதிரீமறை. உம்மைகள் - முறையே உயர்வுசிறப்பும், இழிவுசிறப்பும்.

கருந. நரம்பெழுந்து நல்கூர்ந்தா ராயினுஞ் சான்றோர்
குரப்பெழுந்து குற்றங்கொண் டேற—ருரங்கவற
வுள்ளமெனு நாரினுற் கட்டி யுளவரையாற்
செய்வர் செயற்பா லவை.

(இ - ள்.) சான்றோர் - மேன்மக்கள், நரம்பு எழுந்து - (உணவின்மை பற்றி உடம்பு மெலிதலால்) நரம்புகள் மேலேதோன்றப்பெற்று, நல்கூர்ந்தார் ஆயினும் - வறுமையடைந்தவர்களானாலும், குரம்பு எழுந்து - (தமது நல்லொழுக்கத்தின்) வரம்பினின்றும் கடந்து, குற்றம் கொண்டு-குற்றமான செய்கையை மேற்கொண்டு, ஏறார் - (அச்செய்கையில்) அதிகப்பட்டுநடவா-மல், உரம் - (தமது) அறிவையே, கவறு ஆ - கருவியாகக்கொண்டு, உள்ளம் எனும் நாரினால் - முயற்சியென்கிற கயிற்றினாலே, கட்டி - (மனத்தைக்) கட்டி, உள வரையால் - (பொருள் தமக்கு) உள்ள அளவிற்கு ஏற்ப, செயற்பாலவை - செய்யத்தக்க நற்காரியங்களை, செய்வர்—; (எ - று.)

மேன்மக்களது வரம்புகடவாமையும் உதாரகுணமும் கூறப்பட்டன.

கவறு - பின்புள்ள பனைமட்டை; இது - ஒன்றைப்பிடித்துக் கயிற்றுகட்டிவைத்தற்கு ஆதாரமாம். உரம் - வலிமை; தேகபலம் முதலியன நல்லொழுக்கத்திற்குக் கருவியாகாமையால், உரமென்பது - இங்கே, சிறப்பாய், புத்திபலத்துக்கு வந்தது. ‘உரங்கவறு உள்ளமெனும் நாரினுற்கட்டி’—வறுமையால் தளராதபடி மனத்தை அறிவினாலும் முயற்சியினாலும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு என்றபடி. உருவகவணி. உள = உள்ள; தொகுத்தல். செயற்பாலவை - செய்தற்குஉரிய பான்மையையுடையவை.

(நீதிநெறிவிளக்கம்) “நல்லா ரெழுக்கின் நலையின்றார் நல்கூர்ந்து, மல்லன செய்தற் கொருப்படார்,” (திருக்குறள்) “சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார் மாசற்ற, குலம்பற்றி வாழ்து மென்பார்” என்பவற்றோடு இக்கவியை ஒப்பிடுக. இங்கே ‘குரம்பெழுந்துகுற்றங்கொண்டேறார்’ என்றதை “கொதித்தவுள்ளமொடு குரம்புகொண்டேறி” என்ற மணிமேகலையோடுஒப்பிடுக.

கருசு. செல்வுழிக் கண்ணொருநாட் காணினுஞ் சான்றவர்
தொல்வழிக் கேண்மையிற் றோன்றப் புரிந்தியாப்பர்
நல்வரை நாட சிலநா ளடிப்படிற்
கல்வரையு முண்டா நெறி.

(இ - ள்.) நல் வரை நாட - நல்ல மலைகளையுடைய பாண்டியநாட்டையுடையவனே! - செல்வுழிக்கண்-போகிறவிலத்திலே, ஒருநாள்—, காணினும்- (ஒருவரைப்) பார்த்தாலும், சான்றவர் - பெரியோர்கள், தொல்வழி கேண்மையின் தோன்ற - பழைய வழியால் வந்த சினேகம் போலக் காணப்படும் படி, புரிந்து - அன்புசெய்து, யாப்பர் - (சினேகிதராகத் தம்மோடு அவரைக்) கட்டுவர்; சில நாள் அடி படிண் - சிலகாலம் காலடி பட்டுவருமாயின், கல்வரையும் - கல்மலையிலும், நெறி உண்டு ஆம் - வழி உண்டாகும்; (எ - று.)

‘எறும்பூரக் கல்லுந் தேயும்’ என்றவாறு சிலகாலம் காலடிபட்டுவந்தாற் கல்லிலும் வழி உண்டாவதுபோல, வல்நெஞ்சர்க்கும் பழகினுந் சினேகமுண்

டாகும்; அது சிறப்பன்று : சான்றோர்களோ “ ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை, யிருநிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க்கும்மே” (நறுந்தோகை) என்றவாறு கண்டவுடனே சினேகித்துச் சிறுபழக்கத்தால் அச்சினேகத்தை “உறுதிப்படுத்தவர் என்பது கருத்து. “ புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான், நட்பாங் கிழமை தரும்” என்றார் திருவள்ளுவனாரும்.

இதனால், மேன்மக்களது நட்பின் தன்மை கூறப்பட்டது.

செல் + உழி = செல்வுழி; மெய்யீற்றின்முன் உயிர்வர உடம்படுமேய் யல்லாத வகரமேய் பெற்றது : [நண் - உயிர் - கக.] இதனை ‘மெய்யீற்றுடம்படுமேய்’ என்பர், ஆசிரியர் நச்சினொர்க்கினியர். தொல்வழி - தொன்று தொட்டு வந்த; பரம்பரையாய்வந்த. வரைக்கு நன்மை - மிகு கோட்டம் அகில் தக்கோலம் குங்குமம் முதலிய பொருள்களோடு நீரருவியையும் உடைத்தாதல். சிலநாளடிப்படிந் கல்வரையு முண்டா நெறி - பிறிதுமொழிநல் என்னும் அலங்காரம். ‘கல்’ என வேண்டாது கூறினார், மலையினது திண்மையை உணர்த்துதற்கு. உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. புரிந்தியாப்பர் - துற்றியல்காரம். (ச)

௧௩௭. புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி.

கல்லா பொருவ னுரைப்பவுந் கண்ணோடி
நல்லார் வருந்தியுந் கேட்பரே மற்றவன்
பல்லாரு ணுணல் பரிந்து.

(இ - ன்.) புல்லா - பொருந்தாத, எழுத்தின் - இலக்கண நூல்களையுடைய, பொருள் இல் - அருத்தஞானமில்லாத, வறுங் கோட்டி - வீண் கூட்டத்தினிடையிலே, கல்லா ஒருவன் - (படித்தற்கு உரிய நூல்களைப்) படியாத ஒருத்தன், உரைப்பவும் - (தனக்குத்தோன்றியதொருபொருளை எடுத்துச்) சொல்லவும், நல்லார் - மேன்மக்கள், வருந்தியும் - (குற்றமுடைய அதனைக் கேட்டற்கு) வருத்தப்பட்டும், அவன் பல்லாருள் நாணல் பரிந்து - அக் கல்வியறிவில்லாதவன் பலபேர்முன்னிலையில் அவமானப்படுதற்கு மனம் இரங்கி, கண் ஓடி - (அவனிடத்துத்) தாட்சினியம்வைத்து, கேட்பர் - (காது கொடுத்துக்) கேட்டிருப்பர்; (எ - று.)

நற்குணமுடையோர் தமது உள்ளத்திற்கு உலப்பு இன்றாயினும், கல்லாதவன்பேசும்பேச்சுக்களையும் புறத்தே செலிக்கொடுத்துக்கேட்பர்; அறிவுடைய தாம் உபேகைசெய்தால் அதுநோக்கிப் பிறராலும் உபேகிக்கப்பட்டு அவன் பலர்முன் அவமானப்படுவனே யென்பதற்கு இரங்கி யென்றபடி.

இதனை “ பாடமேயோதி - பரிந்து ” என்னும் ௩௧௬ - ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக.

புல்லா எழுத்தின் கோட்டி என்பதற்கு-எழுத்தினைப்புல்லாத கோட்டி என்று கருத்து; இதனை “அருங்கேடன்” (திருக்குறள்) என்பதுபோலக் கொள்க; இது வடமொழிநடை. எழுத்து - அக்ஷரம்; எழுதப்படுவது; இது, இங்கு இலக்கணத்திற்கு ஆதபேயர். எழுத்தின் - இன்சாரியையிற் ற இரண்டனுருபுதொக்கது. கோட்டி - கோஷ்ட என்னும் வடமொழியின் திரிபு.

உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. மற்ற - அகை; நற்குணமில்லாத அவனென்றும் கொள்ளலாம். உரைப்ப என்பதைப் பெயராகக்கொண்டு, இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையாகி, உரைப்பவற்றை என உரைப்பினுமாம்.

இதனால், மேன்மக்களது பொறுமை கூறப்பட்டது.

இங்கு “புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறுக்கோட்டி” என்றதை “வெள்ளைக்கோட்டி” என்ற சிலப்பதிகாரத்தோடும், “வம்பக்கோட்டி” என்ற மணிமேகலையோடும், “கிரம்பிய, தூவின்றிக் கோட்டிகொளல்” என்ற திருக்குறளோடும் ஒப்பிடுக. (டு)

கடுக. கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகர நூறி
யிடித்துநீர் கொள்ளினு மின்சுவைத்தே யாகும்
வடுப்பட வைதிறந்தக் கண்ணுங் குடிப்பிறந்தார்
கூறர்தம் வாயிற் சிதைந்து.

(இ - ள்.) கரும்பினை - கரும்பை, கடித்து - (வாயாற்) கடித்தும், கண்டகர - கணுக்கள் நொறுங்கும்படி, நூறி - (ஆலையிற்போகட்டுச்) சிதைத்தும், இடித்து - (உலக்கை கல் முதலியவற்றால்) நொறுக்கியும், நீர் கொள்ளினும் - இரசத்தைக் கொண்டாலும், இன் சுவைத்தே ஆகும் - (அக்கருப்பஞ்சாறு) இனிய உருசியை யுடையதேயாம்; (அதுபோல), --வடு பட - குற்றத்தோன்றும்படி, வைது இறந்தக்கண்ணும் - (தம்மைப் பிறர்) திட்டிப்போனவிடத்தும், குடி பிறந்தார் - உயர்குடியிற்பிறந்தவர்கள், சிதைந்து - (தமது நல்ல நிலைமை) கெட்டு, தம் வாயின் - தங்கள் வாயினால், கூறார் - (தீயசொற்களைச்) சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று.)

இதனால், பிறர் வருத்தியகாலத்தும் மிக் குவிளக்குகின்ற மேன்மக்களது நற்குணம் கூறப்பட்டது.

இது - எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

‘வாயின்’ என வேண்டாது கூறினார், ‘நல்லசொற்கள்பயின்றது’ எனத் தாம்வேண்டியதன் சிறப்பு முடித்தற்கு; அடுத்தசெய்யுளிலும், கஎஉ-ஆம் செய்யுளிலும் இதுகொள்க. சுவைத்து - ஒன்றன்பாற்றகுறிப்புவினையாலணையும்பெயர். உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. ஏ - தேற்றம். ‘சிதைந்து’ என்றதனால், ‘தீயசொற்களை’ என்பது பெறப்பட்டது. (க)

கடுஎ. கள்ளார்கள் ஞண்ணார் கடிவ கடிந்தொரீஇ
யெள்ளிப் பிறரை யிகழ்ந்துரையார்—தள்ளியும்
வாயிற்பொய் கூறர் வடுவறு காட்சியார்
சாயிற் பரிவ திலர்.

(இ - ள்.) வடு அறு காட்சியார் - குற்றமற்ற அறிவையுடைய மேன்மக்கள், கள்ளார் - (பிறர்பொருளைக்) களவுசெய்யமாட்டார்; கள் உண்ணர் - மதுபானஞ்செய்யார்; கடிவ கடிந்து ஓரீஇ - (தூல்களால்) விலக்கப்பட்ட தீச்செயல்களை வெறுத்துச் செய்யாதொழிந்து, பிறரை எள்ளி இகழ்ந்து உரையார் - அயலாரை அவமதித்து நித்தித்துப் பேசார்; தள்ளியும் - மறச்

தம், வாயின் பொய் கூறார் - வாயினுற் பொய்சொல்லார்; சாயின் பரிவது இலர் - (தமக்கு வறுமை முதலியவற்றால்) தளர்ச்சி நேர்த்தகாலத்தும் வருந்ததலையுடைத்தாகார்; (எ - று.)

இதனால், மேன்மக்களது தீர்ச்செயலின்மை கூறப்பட்டது.

கடிவ - பலவீன்பாற் பெயர். தள்ளியும் - பிறரால் எவப்பட்டும் என்று மாம். பிரதியகூமாகக்காணுதல்போல அறிவினாற் காணுதல் கூடு மாதலால், அறிவுக்கு 'காட்சி' என்று ஒரு பெயர். அறிவுக்குக் குற்றம் - ஐயத் திரிபு அறியாமைகள். 'சாயின்' என்றதில் இழிவுசிறப்பு உம்மை தொக்கது. தள்ளியும், உம் - இழிவுசிறப்பு.

இப்பாட்டில் சான்றோர்தன்மையைக் கூறியதனால், தன்மைநயிற்சியணி.

கருவு. பிறர்மறையின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்

தேதிலா நிற்கட் குருடனாய்த் தீய

புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிற்பானேல் யாது

மறங்கூற வேண்டா வவற்கு.

(இ - ள்.) (ஒருவன்), திறன் அறிந்து - நல்லொழுக்கத்தின் வகையை உணர்ந்து, பிறர் மறையின்கண் செவிட ஆய் - அயலாரது இரகசியங்களைக் கேட்பதிற் செவிடனாகியும், ஏதிலார் இல்கண் குருடன் ஆய் - அயலாரது மனைவியரைக் காதலோடு காண்பதிற் குருடனாகியும், தீய புறம் கூற்றில் மூங்கை ஆய் - (ஒருவர்மேல்) தீயசொற்களை அவர்களைக்காணாதவிடத்துச் சொல்லுவதில் ஊமையாகியும், நிற்பான் ஏல் - நிற்கமாட்டவனாயின், அவற்கு-அவனுக்கு, யாதும் அறம் கூற வேண்டா - எந்தத்தருமமும் (பிறர்) உபதேசிக்கவேண்டியதில்லை; (எ - று.)

அவனிடத்து எல்லாத்தருமங்களும் நிரம்பியுள்ளனவென்றும், இம்மூன்றுமே எல்லாத்தருமங்களுள்ளுஞ் சிறந்தன வென்றும், இவற்றையுடையான் தருமத்தைப் பிறர்க்கெல்லாம் உபதேசிக்கவல்லா நென்றுங் கருத்து.

இதனால், மேன்மக்களது ஒழுக்கங்களின் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

மறை - (வெளிப்பட்டாற் குற்றம்வருமென்று அஞ்சிப் பிறர்க்கு) மறைத்து ஒருவன் சொல்லுஞ்சொல்; செயப்படுபொருள்விரகுதிபுணர்த்துகெட்ட பெயர். செவிடு-பண்பாதுபெயர். திறன்-நன்றுப்போல். இல்-வீடு, வீட்டிலிருந்து சம்சார காரியங்களை கிர்வகிக்கின்ற மனைவியர்க்கு இடவாதுபெயர். தீய - பலவீன்பாற் பெயர்; பெயரெச்சமாகக்கொண்டும் உரைக்கலாம். கூற்று - கூறு என்னும் முதனிலை திரித்த தொழிற்பெயர். மூங்கை - மூக என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இது, மூகை எனவும் நிற்கும். நிற்பானேல் என்றது, அங்கனம் நின்றவின் அருமையை விளக்கிற்று. வேண்டா என்றது - வேண்டும் என்பதன் எதிர்மறையாதலின், ஒருவனை வியங்கோ னெனக் கொள்க.

'பிறர்மறையின்கட்செவிடாய்', 'தீயபுறங்கூற்றின்மூங்கையாய்', 'யாது மறங்கூறவேண்டாவவற்கு' என்பவற்றை—“பல்லர் மறையிற் செவியிலன்”,

“திச்சொற்கண்மூங்கை”, “அயல அயலவந்துல்” என்னும் ஏலாதியோடு ஒப்பிக. “பரார்த்தேஷுஜாத்யந்தா: பராதேஷவபுமஸகா: - பரீவா தேஷு எழுகா: தேதீவதயிதாமம்” என்னும் வடமொழிமேற்கோள் இங்கே உணரத்தக்கது. (அ)

கருக. பன்னாளுஞ் சென்றக்காற் பண்பிலார் தம்முழை
யென்னனும் வேண்பெ வென்றிகழ்ப—வென்னனும்
வேண்டினு நன்றுமற் றென்று விழுமியோர்
காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு.

(இ - ள்.) பண்பு இலார் - மேன்மைக்குணமில்லாதவர்கள், தம்முழை - தம்மிடத்து, பல் நாளும் - பலதினமும், சென்றக்கால் - (ஒருவர்) வருவாராயின், என் ஆனும் வேண்பெ என்று - (இவர்) யாதாயினும் ஒருபொருளைத் (தம்மிடத்துப் பெற) விரும்புவ ரென்று கருதி, இகழ்ப - (அவர்களை) இகழ்ச்சி செய்வார்கள் ; விழுமியோர் - மேன்மக்கள், என் ஆனும் வேண்டினும் நன்று என்று - (இவர்) யாதாயினும் (நம்மிடத்துப் பெற) விரும்பினாலும் நல்லதே யென்று கருதி, காண்டொறும் - (அவர்களைப்) பார்க்கும்பொழுதெல்லாம், சிறப்பு செய்வர் - உபசாரகளைச் செய்வார்கள் ; (எ - று.)

இதனால், மேன்மக்களது மனமாட்சி கூறப்பட்டது.

தொறு என்பது - இடைச்சொல்லாயினும், பெயர்ப்பொருளைத்தருதலால், பெயரச்சத்திரிபாகிய ‘காண்’ என்னும் வினைத்தொகை அதனைக் கொண்டொழிந்தது. நாளும், உம்மை - முற்று. ஆனும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. நன்றுஎன்றது, அங்கீகாரப் பொருளது. சென்றக்கால் என்றதில், செல் என்ற பகுதி ‘தரல் வரல் கொடை செலல் சாரும் படர்க்கை, எழுவாயிரண்டும் எஞ்சிய வேற்கும்’ (நன்னூல்) என்ற விதிக்கு மாறாக இங்கே தன்மைக்கு வந்தது, இடவழுவமைதி: இங்கனம்வருதல் சிறுபான்மை. தம்முழை, உழை - ஏழனுருபு. (க)

ககூ0. உடையா ரிவரென் றொருதலையாப் பற்றிக்
கடையாயார் பின்சென்று வாழ்வ—ருடைய
பிலந்தலைப் பட்டது போலாதே நல்ல
குலந்தலைப் பட்ட விடத்து.

(இ - ள்.) (உலகத்திலே சிலர்),—உடையார் இவர் என்று - செல்லமுடையார் இவரென்று கருதி, ஒருதலை ஆ பற்றி - ஒரேதுணிவாகப் பிடித்து, கடையாயார் பின் சென்று - கீழ்மக்கள்பின்னே போய்க்கொண்டு, வாழ்வர் - உயிர்வாழ்வார்கள் ; (அதனாற் பயனென்ன?) (அங்கனம்வாழ்பவர்கள்), நல்ல குலம் தலைப்பட்ட இடத்து - சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவர்களைச் சேர்த்தவிடத்து, உடைய பிலம் தலைப்பட்டது போலாதே - (வேண்டும்பொருள்க ளெல்லாவற்றையும்) உடையதொரு சுரங்கத்தைச் சேர்த்தது போலாகாதா? [ஆகு மென்றபடி]; (எ - று.)

பால்.] க௭ - ஆம் அதிகாரம்—பெரியாரைப்பிழையாமை. ௧௪௩

இதனால், மேன்மக்களது சேர்க்கையின் பெரும்பயன் கூறப்பட்டது.

செல்வரை 'உடையார்' என்றது, உலகவழக்குப்பற்றி. தலையாயார், இடையாயார் என்பன - கடையாயார் என்பதன் எதிர்மொழிகள்; உத்தமர், மத்தியமர், அதமர் எனக் காண்க. வாழ்தல் - லீவீத்தல். தலைப்படுதல் - ஒருசொல்; தலை - தமிழுபசர்க்கம். குலம் - அதிற் பிறந்தார்க்கு இடவாதுபெயர். தலைப்பட்டவிடத்து - ஒருவகைவினையேச்சும்போலும். போலாது - இடைச்சொல்லடியாப்பிறந்த எதிர்மறைமுற்று; ஏகாரம் - வினாவகையால், எதிர்மறைகாட்டிற்று இங்கு இரண்டு எதிர்மறை, உடன் பாடு உணர்த்திற்று. (௧௦)

௧௭ - ஆம் அதிகாரம்.—பெரியாரைப்பிழையாமை.

அஃதாவது - பெரியராயினரை அவமதித்து ஒழுகாமை. இரட்டுற மொழிதலென்னும் உத்தியால், பெரியார் என்பது - வலியாற் பெரியராகிய அரசர்மேலும், தவத்தாற்பெரியராகிய முனிவர்மேலும் நின்றது; அன்றியும், பொதுப்படப் பெரியா ரென்றதனால், அறிவு பருவம் ஒழுக்கம் இம்மூன்றினாலும் பெரியவராகிய ஞானவ்ருத்தர், வயோவ்ருத்தர், சீலவ்ருத்தர் என்னும் இவரையும் உணர்த்தும்; அன்றியும், குலத்திற்பெரியோருமாம். பிழையாமை - பிழைசெய்யாமை; எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர். மேன்மக்களது சிறப்பை அறிந்து அவருடன் பழகுவார்க்கு இன்றியமையாதாதலின், இஃது, மேன்மக்களென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது.

௧௧௧. பொறுப்பென் றெண்ணிப் புரைதீர்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும்—வெறுத்தபி
னார்க்கு மருனி யணிமலை நன்னாட
பேர்க்குதல் யார்க்கு மரிது.

(இ - ள்.) ஆர்க்கும் - பேரொலிசெய்கின்ற, அருவி - நீருவிகளை யுடைய, அணி - அழகிய, மலை - மலையையுடைய, நல் நாட - சிறந்த பாண்டியநாட்டையுடையவனே!—பொறுப்பர் என்று எண்ணி - (இவர் நாம் செய்யும் பிழைகளைப்) பொறுத்துவிடுவ ரென்று நினைத்து, புரை தீர்தார்மாட்டும் - குற்றம் நீங்கிய பெரியோர்களிடத்தும், வெறுப்பன செய்யாமை - அவர்வெறுக்கத்தக்க கொடுஞ்செய்கைகளைச் செய்யாதிருத்தல், வேண்டும் - தகுதி; (ஏனெனில்),—வெறுத்த பின் - (அவர்பொருமல்) வெறுப்பாராயின் அதன்பின்பு, பேர்க்குதல் - (அதனால்வருந் தீங்கை) நீக்குதல், யார்க்கும்—எவ்வகை மேம்பட்டோர்க்கும், அரிது - முடியாது; (எ - று.)

“சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம், பெரியோ ராயிற் பொறுப்பது கடனே” (நறுந்தோகை) என்ற நீதியையே முக்கியமாகக்கொண்டு, பெரியோர்ப்பக்கல் எவ்வகைப்பிழையையுஞ் செய்யற்க; செய்யின், “சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தன ராயின், பெரியோ ரப்பிழை பொறுத்தலு மரிதே” (நறுந்தோகை) என்றவாறு, பிழையின் கொடுமையால் அவர்கள்

மணம்பொறுது கோபித்தால் அக்கோபம் தன்பயனைத்தராது நீங்கா நாத
லால், அதனால் வருந்தீங்கை விலக்குதல் எவராலுமாகாது என்பது கருத்து.
“குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது”
என்றார் திருக்குறளிலும்.

புரைதீர்த்தார்மாட்டும், மாடு - ஏழனுந்பு, உம்மை - உயர்வுசிறப்பு;
இதனை எச்சவும்மையாகக் கொண்டால், எவரிடத்தும் வெறுப்பன செய்ய
லாகா தென்பது போதரும். நாட்டுக்கு நன்மை - நிலவளம் நீர்வளம்
முதலிய பலவளங்களையும் உடைமை. ‘வெறுத்தபின்’ என்றது, எதிரிகரல
வினையெச்சத்தினைத் தன்மையது. ‘போக்குதல்’ என்றும் படிக்கலாம். (க)

ககஉ. பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற் கரியாரைக்
கொன்னே தலைக்கூடப் பெற்றிருந்து—மன்னோ
பயனில் பொழுதாக் கழிப்பரே நல்ல
நயம் லறிவினவர்.

(இ - ள்.) நல்ல நயம் இல் அறிவினவர் - சிறந்த மேன்மை யில்லாத
அறிவையுடைய கீழ்மக்கள், பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற்கு அரியா
ரை - (அதிகமாகப்) பொன்னையே (காணிக்கையாகக் கொண்டபொய்க்)
கொடுத்தாலும் சினேகித்தற்கு அரியரான பெரியோர்களை, கொன்னே -
ஒன்றந்தாராமலே, தலைக்கூட பெற்றிருந்தும் - சினேகிக்கப் பெற்றுவைத்
தும், அன்னோ - ஐயோ, பயன் இல் பொழுது ஆ கழிப்பரே - (அக்காலத்
தை நல்லபயன்தருவதாகச் செய்வித்துக்கொள்ளாமல்) பிரயோசனமில்
லாத [வீண்] காலமாகக் கழிப்பார்களே! (எ - று.)

அருமையான பெரியோர் வலியத் தம்மிடம்வந்து கூடியபொழுதும்
அவர்களைக்கொண்டு நன்மைபெறாமற் காலக்கழிப்பதும் பெரியாரைப்
பிழைத்தலாம்; ஆதலின், அவ்வாறு செய்யலாகாது என்பது கருத்து.

பொன்னே, ஏ - உயர்வுசிறப்பு. கொடுத்தும், பெற்றிருந்தும் என்ப
வற்றில் உள்ள உம்மைகளும் இப்பொருளளவே. அன்னோ - அந்தோ,
ஐயோ என்பனபோல, இரக்கப்பொருள்துறிக்கும் இடைக்கோல்; ‘கழிப்
பரே’ என்பதில், ஏகாரமும் - இப்பொருளது. (உ)

ககங. அவமதிப்பு மான்ற மதிப்பு மிரண்டு
மிகைமக்க ளான்மதிக்கற் பால—நயமுணராக்
கையறியா மாக்க ளிழிப்பு மெடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தனா லார்.

(இ - ள்.) அவ மதிப்பும் - தாழ்த்தமதிப்பும், ஆன்ற மதிப்பும் - உயர்ந்த
மதிப்பும், இரண்டும்—, மிகை மக்களால் - பெருமையையுடைய மேன்மக்க
ளினால், மதிக்கல் பால - மதிக்கத்தக்க தன்மையையுடையனவாம்; நயம்
உணரா - நற்குணத்தை அறியமாட்டாத, கை அறியா - எல்லொழுக்கத்தை
யும் (தாம்ஒழுக்) அறியாத, மாக்கள் - கீழ்மக்கள் செய்கின்ற, இழிப்பும் -
அவமதிப்பையும், எடுத்து ஏத்தும் - சிறப்பித்துப் புகழ்தலையும், வடித்த

தூலார் - தென்கிண்தெடுத்த தூல்களை உணர்ந்த பெரியோர்கள்; வையார் - (ஒரு பொருளாக மனத்திற்) கொள்ளமாட்டார்கள்; (எ - று.)

‘நாயின்மேலேறி வையாளிவிட்டாலென்ன, வீழ்ந்தாலென்ன?’ என்ற பழமொழிப்படி, அற்பப் புகழ்ந்தாலும் இகழ்ந்தாலும் அதனாற்பிறர்க்குவருவ தோர் உயர்வும் தாழ்வும் இல்லை யென்பதாம். பெரியாரதமதிப்பின் சிறப் புக் கூறவார், சிறியாரத மதிப்பின்சிறப்பின்மையையும் உடன் கூறினார்.

ஆன்ற என்பதில், சால்என்பதன் மருஉவாகிய ஆல் - பகுதி; ‘அநன்ற’ என்பதன் மருஉ என்னவுமாம். முதலடியில், உம்மைபெற்ற சொற்கள், ஈற் பில் இரண்டுஎன்னுந் தொகை பெற்றன; [நன் - இடை - கூ.] மதிப்பு - தொழிற்பெயர்; ‘அவ’ - இன்மையுணர்த்துவதொரு வடமொழி உபசர்க் கம். மிகை - மிகுதி; தொழிற்பெயர், ஐ - விருதி.

மக்கள் - ஐம்பொறியுணர்வையேயன்றி மனமென்பதோரிலும் உட னுடையார்; மாக்கள் - மனவுணர்ச்சியில்லாமல் ஐம்பொறியறிவுமாத் திரத் தையேயுடைய ஒருசார் விலங்குபோன்ற மனிதர் : இவ்வேறுபாடு, “மாவு மாக்களு மையறிவினவே,” “மக்கள்தாமே யாற்றிவயிரே” என்னுந் தொல் காப்பியச்சூத்திரங்களைக்கொண்டு அறியத்தக்கது. ‘கையறியாமக்கள்’ என் னாது ‘மாக்கள்’ என்றது - அவர்கள் விலங்கினத்தன்மையரென்னும் இழிவு தோன்றற்கு. உணரா, அறியா என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்கள் அடு க்கி, ‘மாக்கள்’ என்னும் ஒருபெயரைக் கொண்டன; “மூவா முதலா வுல கம்” என்ற சிந்தாமணியிற் போல. ஏத்து - முதலிலைத்தொழிற்பெயர்.

இச்செய்யுளை, மேல்வரும் உகசு-ஆஞ்செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுக்காண்க.

ககசு. விரிநிற நாகம் விடருள தேனு

முருமின் கடுஞ்சினஞ் சேணின்னு முட்கு

மருமையுடைய வரண்சேர்ந்து முய்யார்

பெருமையுடையார் செறிந்.

(இ - ள்.) விரிநிறம் நாகம் - படம்விரிக்குந் தன்மையையுடைய ஒளி யையுடைய பாம்பானது, விடர் உளது எனும் - வெடிப்புநிலத்தினுள்ளே இருந்தாலும், உருமின் கடு சினம் - இடியினது மிக்ககோபத்தாலாகியது போன்ற ஒலி, சேண் நின்றும் - வானத்தில் கெடுந்தூரத்திலிருக்கவும், உட் கும் - (அதற்கு) அஞ்சும்; (அதுபோல), பெருமை உடையார் செறிந் - பெரு மைக்குணமுடையவர்கள் கோப்பாராயின், (அவர்க்குப்பிழைசெய்தபிறர்), அருமை உடைய அரண் சேர்ந்தும் - (பிறரால் அழித்தற்கும் புகுத்தற்கும்) அரிய காவலிடத்தைச் சேர்ந்திருந்தாலும், உய்யார் - (அவர்கோபத்துக்குத் தப்பி) உயிர்வாழமாட்டார்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. பெரியாரைப்பிழைத்தலினு லுண்டாகிற் கேட்டைத் திருஷ்டாந்தமுதமாய்விளக்கினார். “இறந்தமைந்த சார்புடையா ராயினு முய்யார், சிறந்தமைந்த சாரர் செறிந்” என்றார் திருக்குறளிலும்.

கடுஞ்சினஞ் சேணின்னு முட்கு - வானின்முகமவழங்கி வருதலுண்டான திருக்குறளிற் போல, ‘நிற்ப’ என்பது - ‘நின்ற’

எனத் திரிந்துநின்றது: தன்கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடிதற்கு ஏற்ற செய்தென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், ‘உட்கும்’ என்னும் பிற கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடிதற்கு ஏலாமையால், அதனை அதற்கு ஏற்ற செயவெனெச்சத்தின் திரிபாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று; [நண் - வினை - உ.எ.] பாம்பு இடியோசைக்கு அஞ்சிவருந்துதல், இயல்பு. நாகம் - வடசொல்; நகத்தில் வாழ்வது: தந்திதாந்தநாமம்; நகம் - மலையும், மரமும். அரண் - சரண மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. (ச)

கசுரு. எம்மை யறிந்திலி ரெம்போல்வா ரில்லென்று
தம்மைத்தாக் கொள்வது கோளன்று—தம்மை
யரியரா நோக்கி யறனறியுஞ் சான்றோர்
பெரியராக் கொள்வது கோள்.

(இ - ள்.) ‘எம்மை அறிந்திலிர் - எமது சிறப்பை (நீவிர்) அறிந்தீரல்லீர்; எம்போல்வாரில்-எம்மைப்போன்றவர் (உலகத்தில்) இல்லை,’ என்று—, தம்மை தாம் கொள்வது - தம்மைத்தாமே சிறப்பித்துக்கொள்வது, கோள் அன்று - ஒரு பெருமை யாகாது; அறன் அறியும் சான்றோர் - தருமக்களை அறிந்த மேன்மக்களால், தம்மை அரியர் ஆ நோக்கி - தம்மை (உலகத்தில் பிறர்க்கு) அருமையான குணங்களை யுடையவராகப் பார்த்து, பெரியர் ஆ கொள்வது - பெரியோர்களாக அங்கீகரித்து மதிக்கப்படுவதே, கோள்-(ஒரு வர்க்குப்) பெருமையாம்; (எ - று.)

இதனால், பெரியார் தம்மைத்தாமே நன்குமதித்துக்கொள்ளா ரென்பதும், பெரியாரால் மதிக்கப்படுவதே பெருமை யென்பதும் கூறப்பட்டன.

முதலடியில் ‘எம்’ என்றது, செருக்குப்பற்றிவந்த தன்மைப்பன்மை. அறிந்திலிர் - முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை யிறந்தகாலமுற்று. கோள் - கொள்ளப்படுவது; செயப்படுபொருள்விகுதிக்கெட்டுமுதல்நீண்டபெயர்: முதலிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெய ரென்பாரு முளர்.

இச்செய்யுளை, மேல் ஈசு - ஆஞ் செய்யுளோடும், “வியவற்க வெஞ்ஞான்றத் தன்னை” என்ற திருக்குறளோடும், “தன்னை வியப்பிப்பான் தற்புகழ்தல்” என்றுதொடங்கும் நீதிநெறிவிளக்கத்தோடும் ஒப்பிட்டுப்பார்க்க.

கசுக. நளிகடற் றண்சேர்ப்ப நாணிழற் போல
விளியுஞ் சிறியவர் கேண்மை—விளிவின்றி
யல்து நிழற்போ லகன்றகன்
தொல்புக ழாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) நளி - பெரிய, கடல் - கடலினது, தண்-குளிர்ந்த, சேர்ப்ப-தூறையையுடையவனே! சிறியவர் கேண்மை - கீழோரது நட்பு, நான் நிழல் போல - உதயகாலத்துச் சாயைபோல, விளியும்-வரவரச் சுருங்கும்; தொல்புகழ் ஆளர் - தொன்மதொட்டு [பரம்பரையாக] வருகிறதீர்த்தியையுடைய பெரியோரது, தொடர்பு - சினேகம், விளிவு இன்றி - (அங்கனஞ்) சுருங்குதலில்லாமல், அல்து நிழல் போல் - சாயங்காலத்துச் சாயைபோல, அகன்று அகன்று ஓடும் - மிகவும்வளர்ந்து நீளும்; (எ - று.)

பாஷ்] ௧௭ - ஆம் அதிக்காரம்.—பெரியாரைப்பிழையாமை. ௧௪௭

இச்செய்யுளில் உபமானம் உபமேயம் உவமவுருபு பொதுத்தன்மை என்னும் நான்கும் அமைந்திருத்தலால், முற்றுவுமையணி; வடதுலார் பூர் ஜோபமாலங்காரம் என்பர்.

இச்செய்யுளால், பெரியார்நட்பின் சிறப்பும், சிறியார்நட்பின் சிறப்பின்மையும் ஒருங்கு உறப்பட்டன. “நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறை மதிப், பின்னீர பேதையார் நட்பு” என்றார் திருக்குறளிலும். “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நானும், வரிசை வரிசையா நந்தம் - வரிசையால், வானூர் மதியம்போல் வைகலந் தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு” என்ற நாலடியாரோடு இதனை ஒப்பிடுக. “ஆரப்புகர்வீசுயினீர்மேண லம்பீராவருந்திமதீசபஸ்சாத் - திருஸ்வபூர்வார்து பரார்துநீர்நா காயேவமை த்ரீகலவஜ்ஜநாநாம்” என்னும் வடதுன்மேற்கோளும் கவனிக்கத்தக்கது.

பிற்பகற்பொழுது கழியுந்தோறும் நிழல் நீண்டுகொண்டேவருதல் போலப் பெரியார்நட்பு அவர்முடியுமளவும் மிகுந்துகொண்டேவரும்; ஆதலால், அவர்திறத்துப் பிழைசெய்யாமல் அவரைத் துணைக்கொள்க: சிறியோர்நட்பு முதலில் அதிகமாயிருப்பினும் வரவரக் குறைந்துவிடு மாதலால், அவர்கள்நட்பைக் கொள்ளற்க என்பது கருத்து.

பெரியாரைப்பிழையாமைக்கு அவர்நட்பின்பெருமையையறிதல் ஏது வாகு மாதலால், இப்பாட்டு இவ்விதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது.

நளி - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; “தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை” என்னுந் தோல்காப்பியத்தால் உணர்க. சேர்ப்பன் - நெய்தல் நிலத்தலைவன்பெயர். ஒருவர்க்கொருவர் கேடும் சமாசாரங்களைக் கேட்பதனால், கேண்மையென்று நட்புக்குப் பெயர்; இது-பண்புச்சொல். அங்கு என்னும் பகுதிக்கு - சுருங்கு என்று பொருள்; இது, பகற்பொழுது சுருங்குதற்கு இங்கு ஆயிற்று. அகன்று அகன்று - மிகுதிபற்றிய அடுக்கு. (சு)

௧௬௭. மன்னர் திருவு மகளி ரெழினலமுந்

துன்னியார் துய்ப்பர் தகல்வேண்டா—துன்னிக்

குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மர மெல்லா

முழைதங்கட் சென்றார்க் கொருங்கு.

(இ - ன்.) மன்னர் திருவும் - அரசர்களது செல்வத்தையும், மகளிர் எழில் நலமும் - பெண்களது வளர்ச்சியோடிகூடிய அழகையும், துன்னியார் - (அவரை இடைவிடாது) சேர்ந்தவர்கள், துய்ப்பர் - அனுபவிப்பார்கள்; தகல் வேண்டா - (அவற்றிற்கு இன்னார்) தகுதியுடையவ ரென்பது வேண்டவதில்லை; (எதுபோலவெனில்),—குழை கொண்டு தாழ்ந்த - தளிர்களை (த்தம்மிடத்தே) கொண்டு தாழ்த்துள்ள, குளிர் மரம் - குளிர்த்த மரங்கள், தங்கண் துன்னி சென்றார்க்கு எல்லாம் - தம்மிடத்து நெருங்கி வந்தவர்களுக் கெல்லாம், ஒருங்கு - வேறுபாடில்லாமல் ஒருதன்மையாக, உழை - இடமாம்; (எ - று.)

“பயன்மா முன்னர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வம், நயனுடை யான்கட் படி” (திருக்குறள்) என்றவாறு எல்லார்க்கும் எளிதில் தவறாமற் பயன்

கொடுத்து உதவுகின்ற அரசர்களது சிறப்பு. இதனால் கூறப்பட்டது; படவே, ஆற்றலாற் பெரியராய அவர்களைப் பிழையாமற் பலரும் பயன்பெற வேண்டுமென்பது கருத்து.

இதில் ‘மன்னர்திரு,’ ‘மகளிரெழினலம்’ என்னும் இரண்டு பொருள், களையும், ‘துன்னியார் தய்ப்பர் தகல்வேண்டா’ என்னும் பொதுவாகிய ஒருதருமத்தில் முடித்ததனால், ஒப்புமைக்கூட்டவணி; வடநூலார் துல்ய யோகிதாலங்கார மென்பர். பின்னிரண்டடி - எடுத்துக்காட்டுவமையணி; இவ்விரண்டும் சேர்ந்துவந்ததனால், சேர்வையணி; வடநூலார் ‘லங்காரம்’ என்பர்.

மகளிர் - பொதுமகளிர் எனக் கொள்ளல், தகுதி. தாழ்ந்தோர் உயர்ந்தோர் என்னும் வரம்பு இன்றி வந்தவரையெல்லாம் தம்பிடஞ்சேர்க்கின்ற அறிவில்லாதமரங்கள்போலவும் வேசையர்போலவும் அரசர் பெரியாரைச் சிறியாரோடு வாசியறச் சேர்த்தலும் பெரியாரைப்பிழைத்தலாம் என்று இப்பாட்டுக்குக் கருத்துக்கூறுவாரு முளர்.

இச்செய்யுளை “ஆஸநமேவந்ருபதிர்பஐதேமநுஷ்யம் வித்யாவிஹீநம குலீநமஸங்கதம்வா - ப்ராயேணபூமிபதயிப்ரமதாலதாஸ்ச யத்பாஸ்யவதோ பவதிதத்பரிவேஷ்டயந்தி” என்னும் வடநூல் மேற்கோளோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க. (எ)

கசுஅ. தெரியத் தெரியுந் தெரிவிலார் கண்ணும்
பிரியப் பெரும்படர்நோய் செய்யும்—பெரிய
வுலவா விருங்கழிச் சேர்ப்பயார் மாட்டுங்
கலவாமை கோடி யுறும்.

(இ - ள்.) பெரிய—, உலவா - நீர்வற்றாத, இருந் கழி - மிக்க கழியையுடைய, சேர்ப்ப - கடல்தரையையுடையவனே! தெரிய தெரியும் தெரிவு இவர்கண்ணும் - விளங்க ஆராயும் ஆராய்ச்சி யில்லாதவரிடத்தும், பிரிய - (ஒருவன் கூடிப்) பிரிய, (அப்பிரிவு அவனுக்கு), பெரு படர் நோய் செய்யும் - மிக்க சீனைவிற்கு ஏதுவான துன்பத்தைச் செய்யும்; (ஆதலால்), யார் மாட்டும் கலவாமை - விரிடத்தம் சிநேகஞ்செய்யாமை, கோடி உறும் - (சிநேகஞ்செய்துபிரிதலினும்) பலமடங்கு நல்லது; (எ - று.)

அறிவிலாரிடத்துக் கூடிப் பிரியினும் பெருந்துக்கமுண்டா மாதலால், அறிவுடைய பெரியோரைக் கூடிப்பிரிதலா லுண்டாகுந் துக்கத்துக்கு ஒரு வரையறை யில்லை; ஆதலால், சிநேகஞ்செய்து பிரிதலினும் சிநேகஞ் செய்யாமை நல்லது என்பதாம். சிநேகித்தற்குமுன்பே செவ்வையாக ஆராய்ந்து ஒருவரோடு கூடவேண்டும்; கூடினபின்பு பிரிதலாகாது என்பது கருத்து. “கூடிப் பிரியேல்” என்ற ஔவையாரீ அமுதமொழி உணரத்தக்கது.

இதனால், பெரியாரைக்கூடிப்பிரிதல் பிழையாமெனக் குறிப்பித்தவாரும்.

படர் - பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகுந் துன்பத்தை எப்பொழுதும் நினைத்தல்: சினை; இப்பொருளை, (நீருக்குள்ளு) ‘படர்மெலிந்திரங்கல்,’

பால்.] க௭ - ஆம் அதிகாரம்.—பெரியாரைப்பிழையாமை. கச்சு

‘தனிப்படர்மிருதி’ என்ற இடங்களிற் காண்க : “படரே யுள்ளல் செல்வு மாகும்” என்ற தொல்காப்பியத்தால், இது ஓர் உரிச்சொல்லா மென அறிக. உம்மைஇரண்டனுள், முன்னது - இழிவுசிறப்பு. பின்னது - முற்று. கோடி - வடசொல் : நூறுவட்சம் ; மிகப்பலவான எண்ணிற்கு ஒன்று எடுத்துக்காட்டியது.

இச்செய்யுளின் முதலடியோடு மேல் உச௭ - ஆஞ்செய்யுளின் மூன்றா மடியை ஒப்பிகே. (அ)

கச்சு. கல்லாது போகிய நாளும் பெரியவர்கட்
செல்லாது வைகிய வைகலு—மொல்வ
கொடாஅ தொழிந்த பகலு முரைப்பிற்
படாஅவாம் பண்புடையார் கண்.

(இ - ள்.) கல்லாது - (படித்தற்கு உரிய நூல்களைப்) படியாமல், போ கிய - கழிந்த, நாளும் - தினமும்,—பெரியவர்கண் - பெரியோர்களிடத்து, செல்லாது - (அந்நூற்பொருள்களை அறியும்பொருட்டுப்) போகாமல், வை கிய - கழிந்த, வைகலும் - தினமும்,—ஒல்வ - (தம்மாற்கொடுக்கக்) கூடிய பொருள்களை, கொடாது - தானஞ்செய்யாமல், ஒழிந்த - கழிந்த, பக லும் - தினமும்,—உரைப்பின் - சொல்லுமிடத்து,—பண்பு உடையார்கண் - நற்குண நற்செய்கையுடையாரிடத்து, படா ஆம்-உண்டாகாவாம்;(௭ - று.)

இதனால், பெரியாரது நற்குணநற்செய்கைகள் கூறப்பட்டன. இத னால், கல்லாமையும் பெரியோரிடத்துச்செல்லாமையும் ஈயாமையும் தீக் குணங்க ளென்பது பெறப்படும்.

நாள், வைகல், பகல் என ஒருபொருளையேருறிக்கின்ற பலசொற்கள் அடுத்தவந்ததனால், பொருட்பின்வருநிலையணி. கல்லாதுபோகிய நாள், பெரியவர்கண்செல்லாதுவைகியவைகல்,ஒல்வகொடாதுஒழிந்தபகல் என்ற மூன்றுக்கும் இயையும்படி இறுதியில் ‘பண்புடையார்கண்படாவாம்’ என்ற வினையை வைத்தது, கடைநிலைத்தொழில்நீங்கவணி. (க)

க௭0. பெரியார் பெருமை சிறுதன்மை யொன்றிற்
சூரியா ருரிமை யடக்கந்—தெரியுங்காற்
செல்வ முடையாருஞ் செல்வரே தற்சேர்ந்தா
ரல்லல் களைப வெனின்.

(இ - ள்.) தெரியும்கால் - ஆராயுமிடத்த, பெரியார் பெருமை - பெரி யோர்களது பெருமைக்குணமாவது,சிறு தன்மை - (பெருமைபாராட்டா மல்) வணங்கியிருத்தலாம்; ஒன்றிற்கு உரியார் உரிமை - (கல்வி முதலிய வற்றுள் யாதாயினும்) ஒன்றற்கு உரிமையுடையவர்களுக்கு உரிய குணமா வது, அடக்கம்-(மனமொழிமெய்கள்) அடங்கியிருத்தலாம்; செல்வம்உடை யாரும் - தனவார்களும், தன் சேர்ந்தார் அல்லல் களைப எனின் - தம்மை அடுத்தவர்களுது துன்பங்களை நீக்குவார்களாயின், செல்வரே-செல்வமுடை யோரேயாவர்; (௭ - று.)

இதனால், பெரியோர்களது வணக்கமும் அடக்கமும் பிறர்க்கு உதவி செய்தலும் கூறப்பட்டன.

(நீதிநெறிவிளக்கம்) “கல்வியுடைமை பொருளுடைமையென்றிரண்டு, செல்வமுஞ் செல்வ மெனப்படு - மில்லார், குறையிடுத்து தம்முண்ணர் நிற்ப-போல் தாமுந்; தலைவணங்கித் தாழப் பெறின்,” (திருக்குறள்) “தானாற்றித் தந்த பொருளெல்லார் தக்காரர்க்கு, வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு,” “நயனுடையா னல்கூர்த்தா னாதல் செய்யுநீர, செய்யா தமைகலா வாறு” என்பவற்றை இங்கே அறிக.

சிறுதகைமை - சிறுமையாகிய தகைமை யென விரியும். செல்வமுடையார் என்ற பன்மைக்கு ஏற்ப ‘தஞ் சேர்ந்தார்’ என்றால் ‘தற்சேர்ந்தார்’ என்றது, ஒருமைப்பன்மையாகிய; “நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பநுடையார்,” “அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத் துற்றுவர்” என்ற இடங்களிற் போல.

(க0)

கஅ - ஆம் அதிகாரம்.—நல்லினஞ்சேர்தல்.

அஃதாவது - தாம் நன்னெறியில் ஒழுகுதலேயன்றித் தம்மைச்சேர்ந்தவர்களையுந் தீநெறியினின்று விலக்கி நல்லெறியிற் செலுத்தவல்ல பெரியோர்களது சேர்க்கை. பெரியோர்பக்கற் பிழையாமலொழுகுதலேயன்றி அவரைப்பிரியாமல் நட்புக்கொள்ளவும் வேண்டும் என உணர்த்துகின்றமையால், இது பெரியாரைப்பிழையாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. நல்ல இனத்தைச் சேர்தல் என விரியும்.

கஎக. அறியாப் பருவத் தடங்காரோ டொன்றி
நெறியல்ல செய்தொழுகி யவ்வு—நெறியறிந்த
நற்சார்வு சாரக் கெடுமே வெயின்முறுகப்
புற்பணிப் பற்றுவிட் டாங்கு.

(இ - ள்.) அறியா பருவத்து - அறிவுடையராகாதிருந்த இளம்பிராயத்திலே, அடங்காரோடு ஒன்றி - அடக்கமில்லாத அயோக்கியர்களோடு சேர்ந்து, நெறி அல்ல செய்து ஒழுகியவும் - சந்மார்க்கமல்லாத பாவகாரியங்களைச் செய்து நடந்த குற்றங்களும், நெறி அறிந்த நல் சார்வு சார - நல் வழியை உணர்ந்த நல்லபெரியோர்களைச் சேர்தலால், புல் பணி வெயில்முறுகப் பற்று விட்டு ஆங்கு - புல்லைச் சேர்த்திருந்த பணித்தளி வெயில்மிகுதலால் (அதனைப்) பற்றுதலை விட்டாற்போல, கெடும் - அழியும்; (எ - று.)

இதனால், நல்லினஞ்சேர்தலின்பயன் கூறப்பட்டது. உவமையணி.

அல்ல, ஒழுகிய - பெயர். முன்பின்னாக மாற்றி, செய்து ஒழுகியவையாகிய நெறியல்லவையும் என்றும் உரைக்கலாம். ஒழுகியல்லும், வகரமெய் - விரித்தல்விகாரம். நெறி - சாஸ்திரஐம்பாடு. சார்வு - சாரத்தக்கவர்க்குத் தொழிலாடுபெயர். சார-காரணப்பொருளதாதலால் இறத்தகாலங்காட்டிய செயவெண்ணும் வினையெச்சம். விட்டால் என்பது - விட்டு எனத் திரிந்த, ஆங்கு என்னும் உவமையிடைச்சொல்லோடு சேர்ந்தது.

(ச)

பால்.]

கடி - ஆம் அதிகாரம்.—நல்லினஞ்சேர்தல்.

கடுக

கஎஉ. அறிமி னறநெறி யஞ்சுமின் கூற்றம்

பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம்

வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும்

பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்.

(இ - ள்.) எஞ் ஞான்றும் - எப்பொழுதும், அறம் நெறி - தருமமார்க்கத்தை, அறிமின் - அறியுங்கள்; கூற்றம் - யமனுக்கு, அஞ்சுமின் - பயப்படுங்கள்; பிறர்கடு சொல் - அயலார்சொல்லும் வன்சொற்களை, பொறுமின் - பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள்; வஞ்சம் - வஞ்சனையாகிய குணத்தை, போற்றுமின் - (உம்மிடம் வாராதபடி தடுத்திப்) பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்; வினைதீயார் கேண்மை - தீச்செயல்களையுடையவரது சினேகத்தை, வெறுமின் - வெறுத்துவிடுங்கள்; பெரியார் வாய் சொல் - பெரியோரது வார்த்தையை, பெறுமின் - கேட்கப்பெற்று அங்கனமே ஒழுங்குகள்; (எ - று.)

‘அறிமின்’ முதலிய ஆறும் - ஏவற்பன்மை. ‘அஞ்சுமின் கூற்றம்’ என்றது - மரணம்வருவது இன்னபோதென்று நிச்சயிக்கப்படாமையால் அதற்கு அஞ்சி விரைந்து அறஞ்செய்யவிரும்புங்கள் என்றவாறு; தீவினைசெய்துப் பற்றி யமனில் விதிக்கப்பட்டுத் தண்டனையினின்றும் பயந்து நல்வினைசெய்யுங்க ளென்றும் கருத்துக்கொள்ளலாம். ‘போற்றுமின் வஞ்சம்’ என்றவிடத்திலுள்ள போற்றுதலென்பதை “செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான்” என்ற திருக்குறளில் ‘காத்தல்’ என்பதுபோலக் கொள்க. இனி, இவ்வாக்கியத்திற்கு-பிறர்செய்யும்வஞ்சனையினின்றும் உம்மை இரட்சித்துக்கொள்ளுமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வினைதீயார் - தீவினையார் என விசுத்திபிரித்துக்கூட்டப்பட்டது; வினையில் தீயவ ரென்றமாம். பெரியார்வாய்ச் சொல் - பெரியோர்களது ஆசீர்வாதமுமாம்.

நல்லினஞ்சேர்தற்கு எதிர்மறையாகிய தீயினஞ்சேர்தலை விலக்கவேண்டுமென்பார், அது போல இன்றியமையாத பிறவற்றையும் இனமாக உடனெடுத்துக் கூறினார். (உ)

கஎங். அடைந்தார்ப் பிரிவு மரும்பிணியுங் கேடு

முடங்குடம்பு கொண்டார்க் குறலாற்—றொடங்கிப்

பிறப்பின்பு தென்றுணரும் பேரறிவி னாரை

யுறப்புணர்க வம்மாவென் னெஞ்சு.

(இ - ள்.) தொடங்கி - (தூல்களை) ஆராயத்தொடங்கி, ‘அடைந்தார்ப் பிரிவும் - தம்மோடுசேர்த்த பந்துக்கள் சினேகிதர் முதலியோரை நீங்குதலும், அரு பிணியும்-(தீர்த்தற்கு) அருமையான நோய்களும், கேடும் - (மற்றும் பலவகைத்) தீக்குகளும், உடம்பு கொண்டார்க்கு - இவ்வுடம்பைப்பெற்ற மனிதர்களுக்கு, உடங்கு - ஒருசேர, உறலால் - நேர்தலால், பிறப்பு இன்னது - சன்மம் இனிமையைத்தருவதன்று’, என்று—, உணரும் - அறிகின்ற, பேர் அறிவினாரை - சிறந்த புத்தியையுடைய நல்லோர்களை, என் நெஞ்சு-எனது மனம், உற புணர்க - உறுதியாகச் சேரக்கடவது; (எ - று.)

அம்மா - அசை ; இப்படிப்பட்ட நற்கருத்து அருமையாகத் தனக்கு உண்டாகியதைப்பற்றி 'அம்மா' என வியத்ததாகவுங் கொள்ளலாம்.

பிறப்பின் துன்பங்களைக் கண்டு அதனை வெறுத்திருக்கின்ற ஞானியரைச் சேர்தல் நன்மைக்கு ஏதுவா மென்பது கருத்து.

அடைந்தார்ப்பிரிவு- இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையாதலால், உயர் நினைப்பெயர்முன் வல்லெழுத்துமிக்கது: "இயல்பின் விகாரம்". உடங்கு- 'ஒருங்கு' என்பது போல, ஒருவகைஇடைச்சொல். உதலால் என்னும் மூன்றாம்வேற்றுமைக்கு 'இன்னது' என்பது முடிக்குஞ்சொல். இனி, 'புணர்க' என்பதை முடிக்குஞ் சொல்லாகக் கொண்டு, பிறப்பிற் பல துன்பங்கள் நேர்தலால் (அப்பிறப்பையொழிக்கும்பொருட்டு) என்மனம் அதன் தன்மையை யறிந்தோரைச் சேர்க் வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தொடக்கி உணரும் என்று இயையும். தொடக்கி உதலால் என்று இயைப்பினுமாம். தொடங்கு இப்பிறப்பு என எடுத்து, ஊழ்வினை தொடர்த்தற்கு இடமான இத்தப்பிறவி பெனவுங் கொள்ளலாம். (ங)

கருசு. இறப்ப நினைவுங்கா லின்னா தெனினும்
பிறப்பினை யாரு முனியார்—பிறப்பினுட்
பண்பாற்று நெஞ்சத் தவர்களோ டெஞ்ஞான்று
நண்பாற்றி நட்கப் பெறின்.

(இ - ள்.) பிறப்பினுள் - தான்பிறந்த மனிதசன்மத்திலே, பண்பு ஆற்றும் நெஞ்சத்தவர்களோடு நண்பு ஆற்றி - நற்குணமுடையவற்றைச் செய்ய வேண்டு மென்னும் மனமுடைய நல்லோர்களுடனே சினேகத்தைச் செய்து, எஞ் ஞான்றும் - எப்பொழுதும், நட்க பெறின் - (பிரியாமல் ஒருவன் அவர்களோடு) கூடிவாழப் பெற்றால்,—இறப்ப நினைவுங்கால் - மிகவும் ஆலோசிக்கு மிடத்தது,—இன்னது எனினும்—(பிறப்புத்) துன்பந்தருவதாயினும், பிறப்பினை - (அவனது) சன்மத்தை, யாரும் - எவரும், முனியார் - வெறுக்கமாட்டார்; (எ - று.)

பிணி பசி மூப்புத் துன்பங்களையும் சிவ்வாழ்நாயு முடைய மனிதப் பிறப்புக்குச் சிறப்பைத்தரும் பெரும்பயனாவது, நல்லினஞ்சேர்தலே என்பதாம்.

பெறின் என்றது, அங்ஙனம் சினேகித்தலினது அருமையைக் குறித்தது. நினைவுக்கால் இறப்ப இன்னது என்றும் இயைக்கலாம். (ச)

கருடு. ஊரங் கணநீ ருரவுநீர்ச் சேர்ந்தக்காற்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமா—மோருங்
குலமாட்சி யில்லாருங் குன்றுபோ னிற்பார்
நலமாட்சி நல்லாரைச் சார்ந்து.

(இ - ள்.) ஊர் அங்கணம் நீர் - ஊரிலுள்ள சலதாரையினது நீரானது, உரவு நீர் சேர்ந்தக்கால் - சிறப்புப்பொருந்தியதொரு (நதி குளங்களின்) நீரைச் சேர்ந்தால், பேரும் பிறிது ஆகி - (அதற்குப்) பெயரும். வேறாய்,

தீர்த்தம் ஆம்- (அது) புண்ணியதீர்த்தமாய்விடும் ; (அதுபோலவே),—குலம் மாட்சி இல்லாரும் - (தாம் பிறந்த) குலத்தின் பெருமையிலாதவர்களும், நலம் மாட்சி நல்லாரை சார்ந்து - நற்குணங்கையுடைய உயர்குடிப்பிறந்தோரை அடைந்து, (அதனால்), குன்று போல் நிற்பர் - மலைபோலப் பெருமையுடையராய் நிற்பர் ; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவேமையணி. ‘ஒரும்’ என்பது - அகைநிலை; “அஞ்சுவதோரு மரணே யொருவனை, வஞ்சிப்பதோரு மவா” என்ற திருக்குறளிற் போல. இனி, எதிர்காலப்பெயரெச்சமாகக்கொண்டு, (யாவரும்) அறியும் என்றும் பொருளுரைக்கலாம். ஒரும் - ஏவற்பன்மையுமாம்; (நீங்கள்) அறியுங்கள் என்று பொருள். அங்கணம், தீர்த்தம் - வடசொற்கள்.

‘குன்றுபோல்’ என்ற உவமையால், அளவுசெய்யப்படாத கல்விப்பொருளும், பிறரால் குற்றஞ்சொல்லப்படாத அசைவின்மையும், கல்வி யறிவு ஒழுக்கங்களால் யாவரும் அறிய நின்றலும், பொருள்வரும்படி இல்லாக்காலத்தும் பிறர்க்கு உபகாரஞ்செய்தற்கு உடன்படுதலும் முதலிய குணங்கையுடைய ராவ ரெனக் கொள்க.

“நல்லமணமுள்ளதொன்றை நண்ணி யிருப்பதற்கு, நல்லமணமுண்டா நயமதுபோல் - நல்ல, குணமுடையோர்தங்களுடன் கூடியிருப் பார்க்குக், குணமதுவையாஞ்சேர்வுகொண்டு” என்னும் உபதேசரத்தினமாலேயோடும், “ஸத்ஸங்காற்பவதிஹி ஸாதுதாகலாநாம்” என்னும் வடநான் மேற்கோளோடும் இத்தனை ஒப்பிடுக.

‘பேரும்பெரிதாடி’ என்றும் பாடம்.

(௫)

௧௭௬. ஒண்கதிர் வாண்மதியஞ் சேர்தலா லோங்கிய
வங்கண் விசும்பின் முயலுந் தொழப்பேஹ்
குன்றிய சீர்மைய ராயினுஞ் சீர்பெறுவர்
குன்றன்னுர் கேண்மை கொளின்.

(இ - ன்.) ஒங்கிய - உயர்ந்த, ஆம் கண் - அழகிய இடத்தையுடைய, விசும்பின் - ஆகாயத்திலே,—ஒன் - விளக்கமாகிய, கதிர் - கிரணங்கையுடைய, வாள் - பிரகாசமான, மதியம் - சந்திரனை, சேர்தலால் - அடைந்திருத்தலினால்,—முயலும் - முசலும், தொழப்பேஹ் - (யாவராலும்) வணங்கப்படும் ; (அதுபோல),—குன்றிய சீர்மையர் ஆயினும் - குறைந்த சிறப்புள்ளவர்களானாலும், குன்று அன்னார் கேண்மை கொளின் - மலையையொத்த பெரியோர்களது சினேகத்தைக் கொண்டால், சீர்பெறுவர் - (அதனால் தாமும்) சிறப்புப்பெறுவர் ; (எ - று.)

இதவும் - எடுத்துக்காட்டுவேமை. முயலுக்கு அஞ்சலிசெய்தல் தொழு வார்கருத்தி லில்லையாயினும், அவ்வஞ்சலியைச் சந்திரனிடத்தே யிருந்து முயல் தானும் பெறுதல்போல, சீர்மைகுன்றினார்க்குச் சிறப்புச்செய்தல் செய்பவர்கருத்திலில்லையாயினும் அச்சிறப்பை நல்லோரினத்திலே யிருந்து தாமும் பெறுவ ரென்பது, கருத்து. “மிக்காரைச்சேர்தன் மிகமாணமுன்னினிதே” என்றார், இனியவைநாற்பதினும். “வ்யபதேஸேநமஹநாம்

வலித்தீஸ்ஸஞ்ஜாயதேபரா - ஸாநிநோவ்யபதேஸோநவஸந்திஸாஸகாஸ்ஸுகம்” என்பது நோக்கத்தக்கது.

சந்திரனைத் தோன்றற்காலத்துத் தொழுதல் இயல்பு. சந்திரனிடத்திலுள்ள களங்கத்தை முயலென்றும், மாமென்றும், மறுவென்றும், மலையென்றும், பூமியின்சாயையென்றும், மாமென்றும் கூறுவது, கவிசமயம்.

‘சதுரதந்தனென்னும் அரசயானைக்கு ஒருமுயல் சந்திரமண்டலத்தைக் காட்டி அதனைத் துரத்திவிட்டுத் தன்னினத்தோடு சுகித்திருந்தது’ என்றும் பஞ்சதந்திரகதை, இங்கே நினைக்கத்தக்கது.

‘ஒள்கதிர்’ என்பதில், ளகரம் முன் டகரமாகி, பின்பு ணகரமாக் மெலிந்ததெனக் கொள்வர்.

‘வான்மதியம்’ என்றும் பாடம்.

இச்செய்யுள், இளவேதுகையால் வந்தது.

(சு)

களௌ. பாலோ டளாயநீர் பாலாகு மல்லது

நீராய் நிறந்தெறிந்து தோன்றாதாந்—தேறிந்

சிறியார் சிறுமையுந் தோன்றாதா நல்ல

பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்தது.

(இ - ள்.) பாலோடு அளாய நீர் - பாலுடனே கலந்த நீரானது, பால் ஆகும் அல்லது - அந்தப்பாலாய்த் தோன்றுமே யல்லாமல், நீர் ஆய் நிறம் தெறிந்து தோன்றாது - நீராய்த் தன் நிறம்விளங்கிக் காணப்படாது; (அது போல), தேரின் - ஆராயுமிடத்து, நல்ல பெரியார் பெருமையை சார்ந்த - நற்குணமுடைய பெரியோர்களது மகிமையைச் சேர்தலினால், சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாது - அற்பர்களது கீழ்மைக்குணமும் வெளிப்படாது.

இதுவும், எடுத்துக்காட்டுவமையனியே.

“தெருண்ட மேலவர் சிறியவர்க்கேரினு மவர்தம், மருண்ட தன்மையை மாற்றுவ ரெனுமிது வழக்கே” எனக் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கூறியதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

அளாவிய என்னும் இறந்தகாலப்பெயரெச்சம், அளாய என மருவியது; அளாவு என்னும் முதனிலையில் ஈற்றயிர்மெய் குறைந்து இறந்தகாலங்காட்டும் யகரஇடைநிலையும் அகரவிருதியுஞ்சேர்ந்து உண்டானதென்றுஞ் சொல்லலாம். ‘நிறந்திரிந்து’ என்னும் பாடத்துக்கு - வருணம் வேறுபட்டு என்க. ‘ஆம்’ என்பது - இரண்டொக்கியத்திலும் அகை. (எ)

களவு. கொல்லை யிரும்புனத்துக் குற்றி யடைந்தபு

லொல்காவே யாகு முழுவ ருமுபடைக்கு

மெல்லியரே யாயினு நற்சார்வு சார்ந்தார்மேற்

செல்லாவாஞ் செற்றார் சினம்.

(இ - ள்.) கொல்லை - (காட்டிலுள்ள) கொல்லைகளிலும், இருபுனத்தி” பெரிய வயல்களிலும், குற்றி - மரக்கட்டையை, அடைந்த - அடுத்துள்ள

பால்.] கஅ-ஆம் அதிகாரம்.—நல்லினஞ்சேர்தல். . கருடு

புல் - புற்கள், உழவர் உழுபடைக்கு - உழுபவர்களது கலப்பைக்கு, ஒல் காவே ஆகும் - அசையாதனவேயாம்; (அதுபோல), மெல்லியரே ஆயினும் - (இயற்கையில்) வலியில்லாதவர்களே யானாலும், நல் சார்வு சார்ந்தார்மேல் - நல்லினத்தாரைச் சேர்ந்தவர்களின்மேல், செற்றார் சினம்-பகைத்தவர்களது கோபம், செல்லா ஆம் - பயன்படாவாம்; (எ - று.)

இதவும், திருஷ்டாந்தவணி.

குற்றி பெயர்க்கப்படாமையால், அதையடுத்த புல்லும் பெயர்க்கப் படாது; அதுபோல, பகைவர்சினம் வலியாரிடத்துச் செல்லாமையால் அவரையடுத்த எளியாரிடத்துஞ் செல்லாது என்பது கருத்து. “தக்கா ரினத்தனாய்த் தானொழு கவல்லானைச், செற்றார் செயக்கிடந்த தில்” என் றார், திருவள்ளுவனும். “மெலியோர் வலியவிரவலரை யஞ்சார், வலியோர் தமைத் தாம் மருவின்” என்ற நன்னெறியையுங் காண்க.

குற்றி - குறுமையையுடையதென மரக்கட்டைக்குக் காரணப்பெயர்; குறு என்னும் பண்படி, தன்ஒற்று இரட்டிற்று: இ - பெயர்விருதி. புல், சினம் என்பவை - பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்க ளாதலால், பன்மைவினை கொண்டன. ஒல்கா, செல்லா - எதிர்மறைப் பலவிற்பால் முற்றுக்கள் ; “ஆவே யெதிர்மறைக் கண்ண தாகும்” (நன்னூல்) என்றதனால், ஆ’விருதி பலவிற்பாலோடு எதிர்மறைப்பொருளையுங் காட்டும். படை - கருவி ; உழுபடை - வினைத்தொகைநிலைத்தொடராய், கலப்பைக்குக் காரணப் பெயராயிற்று; வினைத்தொகையாதலின், வலி மிகவில்லை. நற்சார்வு என் றது - தம்பகைவரினும் மிக்க வலியுடையாரை. (அ)

களக. நிலநலத்தா னந்திய நெல்லேபோற் றத்தங் குலநலத்தா லாகுவர் சான்றோர்—கலநலத்தைத் தீவளி சென்று சிதைத்தாங்குச் சான்றாண்மை தீயினஞ் சேரக் கெடும்.

(இ - ள்.) நிலம் நலத்தால் - விளைநிலத்தினது நல்லவளத்தால், நந்திய- வளர்த்த, நெல்லே போல் - நெற்பயிர் போல, (மனிதர்கள்), தம் தம் குலம் நலத்தால் - தாங்கள்தாங்கள் சேர்கிறகூட்டத்தின் நன்மையால், சான்றோர் ஆகுவர் - மேன்மக்களாவர்; கலம் நலத்தை - மரக்கலத்தினது வலிமையை, தீ வளி - கெடுகாற்று, சென்று - போய், சிதைத்து ஆங்கு - கெடுத்தலால் (அக்கலம் கெடுவது) போல, சான்றாண்மை - (ஒருவரது) மேன்மை, தீ இனம் சேர - தார்க்குணமுள்ளகூட்டத்தைச்சேர்தலினால், கெடும் - அழியும்.

உபமாலங்காரம்.

நிலநலத்தால் நந்திய நெற்போல் என்பதற்கு - நெல் நிலநலத்தால் நந்துதல்போல என்று கருத்து. கலம் - பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப்பாய்க் கப்பிலைக் குறித்தது; அணிகலம், படைக்கலம், உழுக்கலம், அளவுகலம், உண்கலம் முதலாகப் பலவற்றிற்குப் பொதுவாமாறு காண்க. ‘கலநலத் தைத் தீவளி சென்று சிதைத்தாங்கு’ என்பதற்கு-கலநலம் தீவளி செல்லுத லாற் சிதைத்தாற்போல என்று கருத்து. சான்றாண்மையாவது-(பலகுணங்க

ளாலும்) நிறைந்து (அவற்றை) ஆளுதல்தன்மை; சான்று ஆண்மை எனப் பிரியும்; ‘பலருணங்களாலும்’ என்பது சாலுதற்றொழிலாற் பெறப்பட்டதனால், ‘அவற்றை’ என்பது வருவிக்கப்பட்டது; ஆண்மை - ஆள் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற்பிறந்த பண்புப்பெயர்.

நல்லினஞ்சேர்தவின் சிறப்புக் கூறுவார், தீயினஞ்சேர்தவின் இழிப்பும் உடன்கூறினார். (க)

கடி0. மனத்தான் மறுவில ரேனுந்தாஞ் சேர்ந்த
வினத்தா லிகழப் பிவெர்—புனத்து
வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே
பெறிபுனந் தீப்பட்டக் கால்.

(இ - ள்.) மனத்தால் மறு இலர் எனும் - மனத்தின் நிலையால் குற்றமில்லாதவர்களாயினும், தாம் சேர்ந்த இனத்தால் - தாங்கள் சேர்ந்த கூட்டத்தின் நிலையால், இகழப்பெவர் - நிந்திக்கப்பெவார், (மனிதர்கள்); (அது எதபோல எனின்),—எறி புனம் - வெட்டப்பட்ட மாச்செறிவில், தீ பட்டக்கால் - நெருப்புப் பற்றினால், புனத்து - அக்காட்டிலுள்ள, வெறிகமழ் - வாசனை வீசுகின்ற, சந்தனமும் - சந்தனமாரும், வேங்கையும் - வேங்கைமாரும், வேம் - வெந்துபோம்; (எ - று.)

இயற்கையிற் குற்றமில்லாயினுஞ் சேர்க்கைக்குற்றத்தாற் கெடுவெனப்பது கருத்து.

இதனால், தீயினஞ்சேர்வதனாலாகுங் கேடு விளக்கப்பட்டது.

இது, தீருஷ்டாந்தவலங்காரம்.

“சந்தனத்தைச் சார்தருவுந் தக்க மணங்கமழுஞ், சந்தனத்தைச் சார் வேய் தழல்பற்ற—வந்தவனந், தானு மச்சந்தனமுந் தன்னினமு மாள்வ தன்றித், தானுந் கெடச் சுடுமே தான்” என்னும் நீதிவேண்பாவை இத் னோடு ஒப்பிடுக. “மனத்தானு மாந்தர்க் குணர்ச்சி யினத்தானு, மின்னா னெனப்படுஞ் சொல்”, “மனநல நன்குடைய ராயினுஞ் சான்றோர்க்கு இனநல மேமாப் புடைத்து” என்றார் திருக்குறளிலும்.

மனத்தா வெண்பதற்கு - உருபுமயக்கமாக, மனத்தில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஏகாயம், பிரசித்தியை விளக்கிற்று. (க0

கக - ஆம் அதிகாரம்.—பெருமை.

அஃதாவது - எவ்வழியும் மனக்கலக்கமின்றித் தாம் செய்யவேண்டிய வற்றை இயன்றவளவு செய்யும் உறுதிப்பாட்டா லாகிய பெருந்தன்மையை உணர்த்துவது. பெருமை - மகிமை; பண்புப்பெயர். இப்பெருமை நல்லி னத்தின் தன்மையாதலால், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது; அன்றி, நல்லி னஞ்சேர்தலாற் பெருமையுளதா மென்பதபற்றி, அதன்பின் இது வைக்கப் பட்ட தெனினுமாம்.

கக. சத லிசையா திளமைசே னீங்குதலாற்
காத லவருங் கருத்தல்லர்—காதலித்
தாதுநா மென்னு மவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போ லும் பொருள்.

(இ - ள்.) சதல் இசையாது - (பொருளின்மையாற் பிறர்க்கு ஒன் றைக்)கொடுத்தலும் முடியாமல், இளமை சேண்நீங்குதலால் - யெளவனமும் நெடுந்தரத்தில் நீங்கிவிட்டதனால், காதலவரும் - (நம்மேல் முன்பு) அன் புடைய மகளிரும், கருத்து அல்லர் - (இப்பொழுது நம்மை) எண்ணுதலும் இல்லாராயினர்; (ஆதலால்), 'காதலித்து - (அம்மகளிரை)விரும்பி, நாம்—, ஆதும் - வாழக்கடவோம்', என்னும் - என்கிற, அவாவினை - ஆசையை, கைவிட்டு - முழுவதும் நீக்கி, போவதே - (தறவுக்குச்) செல்வதே, பொ ருள் போலும் - நல்ல காரிய மாகும்; (எ - று.)

ஒருவர்க்கு ஒன்றுகொடுத்து உபகாரஞ்செய்யக்கூடாமலும் போகங்களை அனுபவிக்கக்கூடாமலும் போனபின்பும் சிற்றின்பத்தில் ஆசைவைத்துத் தடுமாறுவதை விட்டு ஆத்துமானுபவ சுகத்தைப் பெற மனன் துணிவதே பெருமை யென்பது கருத்து.

இச்செய்யுள் ஒருவன் தன்மனத்தைநோக்கி உபதேசித்ததாகச் செய் யப்பட்டதென அறிக.

காதலவரும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. கருத்து - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். ஆதும் - மேலாகக்கடவேம்; தன்மைப்பன்மையெதிர்கால முற்று. போலும் - ஒப்பிப்போலி; "ஒப்பிப்போலியு மப்பொருட் டாகும்" என்றதொல்காப்பியத்தால், இங்கு உரையகைப்பொருளதாய்கின்றது. (க)

ககஉ. இற்சார்வி னேமாந்தே மீங்கமைந்தே மென்றெண்ணிப்
பொச்சாந் தொழுகுவர் பேதையா—ரச்சார்வு
நின்றன போன்று நிலையா வெனவுணர்ந்தா
ரென்றும் பரிவ திலர்.

(இ - ள்.) பேதையார் - அறிவில்லாதவர்கள், 'இல் சார்வின் - இல் வாழ்க்கையை அடைந்ததனால், ஏமாந்தேம் - இன்பமடைந்தோம்: ஈங்கு - இவ்வுலகத்தில், அமைந்தேம் - எல்லாவற்றாலும் நிறைந்தோம்,' என்று எண்ணி - என்று நினைத்து, பொச்சாந்து ஒழுகுவர் - (பின்வருந் துன்பத்தை)

மறந்து நடப்பார்கள்; 'அசார்வு-(இவ்வாழ்க்கையாகிய) அப்பற்றுக்கள், நின்றன போன்ற - நிலைபெற்றனபோற் காணப்பட்டு, நிலையா - நிலைத்திராவாய் அழிந்துபோய்விடும்,' என உணர்த்தார் - என்று அறிந்த பெரியோர்கள், என்றும் - எப்பொழுதும், பரிவது இலர் - வருந்துதலில்லாதவராவர்; (எ - று.)

எல்லாவற்றின்தன்மைகளையும் உள்ளபடியறிந்த தத்துவஞானிகள் அழியாதவீட்டுலகத்தில் நிரதிசயவிற்பம்பெற்று வாழ்வர் என்று கருத்து.

ஏமாந்தேம், ஏமா-பகுதி; அலமா, இறுமா, அல்லா, சோகா என்பன போல ஒருசொல்: இனி, ஏமம் யா அல்லது ஏமம் ஆ என்னும் இரண்டிசொல் ஒருசொல்லின் தன்மைப்பட்டு ஏமா என்று நின்றதெனவுங் கொள்ளலாம். பொச்சாந்து, பொச்சா - பகுதி. ஈங்கு - இங்கு என்னும் சுட்டின் நீட்சி. பரிவது இலர்-(அந்த இவ்வாழ்க்கையை) விரும்புதலிலராவர் என்னலுமாம்.

கவுந, மறுமைக்கு வித்து மயலின்றிச் செய்து

சிறுமைப் படாதேநீர் வாழ்மி—னறிஞராய்

நின்றுழி நின்றே நிற்ப்வேறாங் காரண

மின்றிப் பலவு முள.

(இ - ள்.) நீர் - நீங்கள், அறிஞர் ஆய் - அறிவுடையவர்களாய், மறுமைக்கு வித்து - மறுமையின்பத்துக்குக் காரணமான நற்காரியத்தை, மயல் இன்றி - மயங்குதலில்லாமல், செய்து - துணிந்துசெய்து, சிறுமைபடாதே-சிறியோரது தன்மையிற் பொருந்தாமல், வாழ்மின் - வாழுங்கள்; (ஏனெனில்),—நின்றுழி நின்றே நிறம்ப்வேறு ஆம்-இருந்தவிடத்திலிருந்துகொண்டே நிறம்ப்வேறுபட்டுப்போம்; காரணம் இன்றி பலவும் உள - ஒருகாரணமுந்தெரியாமற் பலவேறுபாடுகளும் உண்டாம்; (எ - று.)

மறுமை - இறந்தபின்பு அடையும் கதி. 'நின்றுழிநின்றேநிறம்ப்வேறும்' என்றது - உடம்பு நின்ற நிலையில் நிற்கையிலேயே விரைவில் இளமைமுதலிய அதன் தன்மைகள் வேறுபடு மென்றபடி. 'காரணமின்றிப்பலவுமுள' என்றது - நமக்குக் காரணமின்னதென்று தெரியாமல் வருத்தத்தருவதற்குரிய பல இடையூறுகள் நேர்வன என்றவாறு.

இதனால், பெருமைப்படுத்தற்கு உபாயங் கூறப்பட்டது.

(ங)

கவுசு. உறைப்பருங் காலத்து முற்றுநீர்க்

யிறைத்துணினு முராற்று மென்பர்—கொடைக்கடனுஞ்

சாஅயக்கண்ணும் பெரியார்போன் மற்றையா

ராஅயக் கண்ணு மரிது.

(இ - ள்.) உறைப்பு அரு காலத்தும் - மழைபெய்தல் அருமையான காலத்திலும், ஊற்று நீர் கேணி - ஊற்றினால் நீரையுடைய குளம், இறைத்து உணினும் - இறைத்துக்குடித்தாலும், ஊர் ஆற்றும் - ஊரிலுள்ளாரைக் காப்பாற்றும், என்பர் - என்று சொல்லுவார்கள்; கொடை கடனும் - தானஞ் செய்தலாகிய கடமையும், சாயக்கண்ணும் - (வறுமையால்) தளர்ந்த விடத்தும், பெரியார் போல்-பெரியவர்கள்போல, மற்றையார் - சிறியார், ஆயக்கண்ணும் - செல்வமுடையோரானவிடத்தும், அரிது - உண்டாதலில்லை.

சுரப்புள்ளதொருகுளம் மழையில்லாதபொழுதும் ஊற்றுநீரார் பலரைக் காப்பாற்றுவதுபோல, பெருமையுடையார், செல்வர் தங்களுக்கு இல்லாதபொழுதும் யாதோ ஒருவகையார் பிறர்க்கு உதவிசெய்வர்; சிறியாரோ செல்வமிகுதியிலும் அப்படிச்செய்யார் என்பது கருத்து.

முன்னிரண்டடியிற் கூறிய உபமானம் பெரியோர்களுது தன்மையாகிய உபமேயத்தைக் குறித்ததனால், பிறிதுமொழித லென்னும் அணி.

ஊற்று - ஊறுவது. குளத்தைக் கேணி யென்பது, அநுவாநாட்டார்வழங்குந் திசைச்சோல். ஊர் - ஊரிலுள்ளார்க்கு இடவாதுபெயர்; 'ஊருணி,' 'ஊரடங்கிற்று' என்றவற்றிற் போல. கடனும், உம்மை - அசை; உயர்வு சிறப்புஎன்றலும் ஒன்று. சாயக்கண், ஆயக்கண்-'கண்' விதித் பெற்ற எதிர் கால வினையேச்சங்கள்: இரண்டிலும், அளபெடை - செய்யுளொசை நிறைத்தற்போருட்டு வந்தது. மற்றையார் - மற்றையென்னும் இடைச் சொல், வேறுஎன்னும் பொருளது. அரிது என்பதற்குக் கடனும் என்பது எழுவாய்.

'சாஅஅயக்கண்', 'ஆஅஅயக்கண்' என ஈரளபெடையான பாடத் துக்கு ஒரு அளபெடை இன்னிசைநிறைக்கவந்ததெனக் கொள்க.

பின்னிரண்டடிகளில் அளபெடை வந்தது, அளபுத்தொடை. (சு)

கஉரு. உறுபுன றந்துல கூட்டி யறுமிடத்துங்

கல்லூர் றுழியூறு மாறேபோற்—செல்வம்

பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணுஞ் சிலர்க்காற்றிச்

செய்வர் செயற்பா லவை.

(இ - ள்.) உறு புனல் தந்து - (செழித்தகாலத்தில்) மிகுந்த நீரைக் கொடுத்து, உலகு ஊட்டி - உலகத்தாரை உண்ணச்செய்து, அறும் இடத் தும் - நீர் அற்றகாலத்திலும், கல் ஊற்று உழி - தோண்டப்படுகிற ஊற்றுக் குழியிலே, ஊறும்-நீர்சரக்கின்ற, ஆறேபோல்-நதியே போல, —(பெரியோர் கள்), செல்வம் - (தமது) பொருளை, பலர்க்கு ஆற்றி - (செழித்துள்ள காலத் தில்) பலபேர்க்குத் தானஞ்செய்து, கெட்டு உலந்தக்கண்ணும் - அழிந்து வறந்தவிடத்தும், சிலர்க்கு - சிலர்க்காயினும், ஆற்றி - தானஞ்செய்து, செயற்பாலவை - செய்யத்தக்க உபகாரங்களை, செய்வர் - செய்வார்கள்; (எ-று.)

ஆறுனது வெள்ளமுள்ள காலத்துத் தன்னை எவருந் தோண்டெதல் வேண்டாமலே தானே எங்குஞ்சென்று நீரை உதவி நீர்வறண்டகாலத்திலுந் தோண்டின மாத்திரத்தில் நீரை உதவுதல்போல, குடிப்பிறந்தார் செல்வ முள்ளகாலத்தே எவருந் தம்மைச்சேர்ந்து யாசிக்கவேண்டாமலே தாமே எங்குஞ்சென்று உதவிகள் செய்து செல்வமில்லாதகாலத்திலுந் தம்மை அடைந்தமாத்திரத்தில் உதவிசெய்வர் என்பதாம். "எற்றென்று மில்லா விடத்துங் குடிப்பிறந்தார், அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத் தூற்றுவர், அற்றக் கடைத்து மகல்யா நகழ்த்தக்கால், தெற்றெனத் தெண்ணீர் படும" என இந்நூற் பதினைந்தாம்அதிகாரத்தில் வந்ததையுங்காண்க. உவனையணி.

“ஆற்றப் பெருக்கற் றடிசுடு மந்நாளு மவ்வா, ழூற்றப்பெருக்கா லுல
கட்டிம்-ஏற்றவர்க்கு, நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்குந்தா ரானாலும், இல்லை
யென மாட்டா ரிசைத்து” என்ற நல்வழிச்செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக.
“இடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொல்கார், கடனறி காட்சியவர்” என்,
ஊர் நீருக்குறளிலும் இக்கருத்தே விளங்குகின்றது.

கண்ணற்று - வினைத்தொகை.

இச்செய்யுளின் ஈற்றடி போலவே கசுள, கடுக - ஆஞ் செய்யுள்களில்
ஈற்றடியு மிருத்தல் காண்க. (இ)

கடிசு. பெருவரை நாட பெரியார்கட் டமை

கருநரைமேற் சூடேபோற் றேன்றுங்—கருநரையைக்
கொன்றன்ன வின்னா செயினுஞ் சிறியார்மே
லொன்றானுந் தோன்றாக் கெடும்.

(இ - ள்.) பெரு வரை நாட - பெரிய மலையையுடைய நாட்டை
யுடைய பாண்டியராசனே!—பெரியார்கண்-பெரியோரிடத்து உண்டான,
தீமை - குற்றமானது, கரு நரை மேல் சூடே போல் - பெரிய வெள்ளையெ
ருதின்மேற் போகட்ட சூட்டின் வடிப்போல, தோன்றும் - நன்கு விளங்கும்,
கரு நரையை கொன்று அன்ன - பெரிய எருதைக் கொன்றது போன்ற,
இன்னா - தீச்செயல்களை, செயினும் - செய்தாரானாலும், சிறியார்மேல் -
கீழ்மக்களிடத்த, ஒன்றானும் - ஒருகுற்றமாயினும், தோன்றா - விளங்கிக்
காணாமல், கெடும் - அழியும்; (எ - று.)

இதனால், பெருமையுடையோர் சிறிதுங் குற்றஞ்செய்யாது தம்மைக்
காக்கவேண்டு மென்பது பெற்றும்; “கன்றி முதிர்ந்த கழியப்பன்னாள் செ
யினும், ஒன்றுஞ் சிறியார்க ணென்னானுந் தோன்றாவாம், ஒன்றாய் விடினு
முயர்ந்தார்ப் படுக்குற்றங், குன்றின்மே லிட்ட விளக்கு” (பழமொழி) எனப்
பிற்கூறியதங் காண்க. உவமையணி. பெரும்பாதகமாகிய பசுக்கொலை
யைக் குறிப்பித்தற்கு, ‘நரையைக்கொன்றன்ன’ என்றார்.

நரை - வெண்மை; வெள்ளெருதுக்குப் பண்பாகுபெயர். சூடு - சுடப்
படுவது; முதனிலை திரிந்தது. ‘கருநரைமேல் சூடேபோல்’ என்பதற்கு -
கரியஎருதின்மேலுள்ள முசுப்புப்போல என்றும் உரைப்பர். தோன்றா -
ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம்; இதன்முன் வல்லொற்று மிகுவதே
தருதி ‘தோன்றாகெடும்’ என ஒற்றுமிகாமற் பாடவ்கொண்டு, அஃறிணைப்
பன்மை முற்றெச்ச மென்பார்க்கு, ஒன்றானும் என்ற ஒருமையோடு வழுவா
மென மறுக்க. (சு)

கடிஎ. இசைந்த சிறுமை யியல்பிலா தார்கட்

பசைந்த துணையும் பரிவா—மசைந்த
நகையேயும் வேண்டாத நல்லறிவி னூர்கட்
பகையேயும் பாடு பெறும்.

(இ - ள்.) சிறுமை - கீழ்மைக்குணம், இசைந்த - பொருந்திய, இயல்பு
இலாதார்கள் - நற்குண மில்லாதவரிடத்து, பசைந்த துணையும் - சினே

கித்தவளவும், பரிவு ஆம் - துன்பமேயாம்; அசைந்த - நிலைதடுமாறிய தீச் செயல்களை, நகையேயும் - விளையாட்டிலேயும், வேண்டாத - விரும்பாத, நல் அறிவினார்கண் - நல்ல அறிவையுடைய பெரியோரிடத்து, பகையேயும் - விரோதமும், பாடு பெறும் - பெருமையடையும்; (எ - று.)

ஒருவன் பெரியோரிடத்துப்பகைமைகொண்டால், பெரியோர்கள்மிக்க பொறுமையை யுடையவராதலால், அதனால் அவனுக்குத் தீங்கு வாராது; வந்தாலும் ஒருவாற்றால் உய்தல்கூடும். தீயோர்சேர்க்கையால் உண்டாகுந் தீமைகளுக்கு ஒருவாற்றாலும் தப்பமுடியாது என்பது கருத்து. “பேதை பெருங்கெழீஇ நட்பி னறிவுடையார், ஏதிண்மை கோடி யுறும்” என்றார் திருக்குறளிலும்.

சிறுமை - நற்குணங்களையாவு மின்மை. அசைந்த - பெயர். இதற்கு - பிறர் நடுக்குதற்குக் காரணமான கொடுத்தொழில்கள் என்றும் உரைப்பர். நகை - சிரித்தல்; நகு - பகுதி, ஐ - விசுதி: நகை - பகுதியாயின், முத ளிலைத்தொழிற்பெயர்; பரிகாச மென்றபடி. இனி, நகையேயும் என்ப தற்கு - களிக்குங்காலத்தும் என்றும் உரைக்கலாம்.

பரிகாசத்திலுந் தகாததைக் கொள்ளலாகாதென்பதை “பரிஹாஸே ப்யநௌசித்யம்” என்னும் வடநூல்மேற்கோளாலும் அறிக. (எ)

கறுடி. மெல்லிய நல்லாருண் மென்மை யதுவிறந்
தொன்னாருட் கூற்றுட்கு முட்குடைமை யெல்லாஞ்
சலவருட் சாலச் சலமே நலவரு
ணன்மை வரம்பாய் விடல்.

(இ - ள்.) மெல்லிய - வலிமையில்லாத, நல்லாருண் - பகையல்லாத வரிடத்து, மென்மை-(தானும்) மிருதுவாயிருத்தற்கும்,—ஒன்னாருண்-(வலிய) பகைவர்களிடத்து, அது இறந்து - அம்மென்மைத்தன்மையை விட்டு, கூற்று உட்கும் உட்கு உடைமை - யமனும் அஞ்சும்படியான பயங்கரத்தன் மையை உடைத்தாயிருத்தற்கும்,—எல்லாம் சலவருள் - எல்லாக்காரியங் களிலும் பொய்யுடையோரிடத்து, சால சலமே - மிகவும் பொய்ப்பேசுதற் கும்,—நலவருள் - நற்குணமுடையோரிடத்து, நன்மை - நற்குணமுடை மைக்கும்,—வரம்பு ஆய்விடல்-(ஒருவன்) எல்லையாயிருக்கக்கடவன்; (எ-று.)

அயோக்கியரிடத்து அயோக்கியமாயும் யோக்கியரிடத்து யோக்கிய மாயும் நடப்பது பெருமை யென்பது கருத்து.

‘மெல்லிய’ என்றதனால் ஒன்றார் வலியவரென்றும், ‘ஒன்னார்’ என்ற தனால் நல்லார் பகையில்லாதவரென்றும் கொள்ளப்பட்டது. ஒன்றார் - ஒன்றார் என்பதன் மந்தை; தன்னோடுசேராதவர் என்று பொருள்: எதிர் மறைப்பலர்பால்வினையாலணையும்பெயர். சலமுடையோர், சலவர்; நலமு டையோர், நலவர். சலம் - தணியாக்கோபமுமாம். சால - உரிச்சொல் லடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம்.

மென்மை, உடைமை, சலம் என்றவிடங்களில் ‘வேண்டிக’ என்றாவது, ‘செலுத்துக’ என்றாவது வினைவருவித்துத்தனித்தனிவாக்கியமாகமுடிப்பாரு

முளர். ஆய்விடல் - 'அல்' விருதிபெற்று வந்த உடன்பாட்டு வியங்கோள் விளைமுற்று; "மக்கட் பதடி யெனல்" என்ற தீருகீதறளில் 'எனல்' என்பது போல: இதில், விடு - துணிவுப்பொருளுணர்த்திற்று. இனி, வரம்பாய் - எல்லையாகி, விடல் - செலுத்துக என்றும் உரைக்கலாம்.

இச்செய்யுளில் 'வரம்பாய்விடல்' என்பது, கடைநிலைத்தொழிநீர்வகம்.

குகூக. கடுக்கி யொருவன் கடுங்குறளை பேசி

மயக்கி விடினு மனப்பிரிப்பொன் றின்றித்

துளக்க மிலாதவர் தூய மனத்தார்

விளக்கினு லொண்சுடரே போன்று.

(இ - ள்.) ஒருவன் - ஒருத்தன், கடுக்கி - (முகத்தைக்) கடுமையாக வைத்துக்கொண்டு, கடு குறளை பேசி - (பிரம்மேஸ்) கொடிய கோட்களைச் சொல்லி, மயக்கிவிடினும் - (தமது அறிவு) மயங்கும்படி செய்தாலும், மனம் பிரிப்பு ஒன்று இன்றி-மனத்தில் வேறுபடுதல் சிறிதும் இல்லாமல், துளக்கம் இலாதவர் - கலக்கமில்லாதவர்கள் தாமே, விளக்கினுள் ஒன் சுடரே போன்று - தீபத்தினிடத்துள்ள பிரகாசமான சுவாலையையே யொத்து, தூய மனத்தார் - பரிசுத்தமான மனத்தை யுடையவ ராவர்; (எ - று.)

ஒருவனிடத்திற் தாமாகக் குற்றங்கண்டன்றிப் பிரிச்சொல்லுங் கோட் சொற்களைக் கேட்டு அவற்றைக்கொண்டு தூரப்பிராயப்படுவது பெருமையன் மென்பது கருத்து.

குறளை - பழிமொழி; புறங்கூறல். ஒன்று என்பது, இங்கே, சிறிதென்பதைக் காட்டி நின்றது. சுடரே, ஏ - உயர்வுசிறப்பு. 'இன்றி' என்னுங் குறிப்பு விளையெச்சம், 'இலாதவர்' என்னுங் குறிப்பு விளையாலணையும்பெயரைக் கொண்டது. (க)

ககூ0. முற்றுத்துந் துத்தினை நாளு மறஞ்செய்து

பிறுத்துத் துத்துவர் சான்றவ—ரத்துத்து

முக்குற்ற நீக்கி முடியு மளவெல்லாந்

துக்கத்து ணீக்கி விடும்.

(இ - ள்.) சான்றவர் - பெரியோர்கள், முன் துத்தும் துத்தினை-முன்னே உண்ணுதற்கு உரிய உணவை, நாளும் - தினந்தோறும், அறம் செய்து- (பிறர்க்குத் தானஞ்செய்தலாகிய) தருமமாகச் செய்துவிட்டு, பின் துத்து- பின்பு உண்ணுதற்கு உரிய உணவை, துத்துவர் - (பின்பு தாம்) உண்பர்; அ துத்து-அவ்வனம்பிறர்க்குக்கொடுத்ததும் தானுண்டதமாகிய உணவு;— (அவர்களது), மு குற்றம் நீக்கி - (காமம் வெருளி மயக்கம் என்னும்) மூன்று குற்றங்களையும் போக்கி, முடியும் அளவு எல்லாம் - (அவர்கள்) வீடுபெறு மளவும், துக்கத்துள் நீக்கிவிடும்-(அவர்களைப்) பல துன்பங்களினின்றும் நீங்கச் செய்யும்; (எ - று.)

தமக்கு அருமையாகக் கிடைத்த உணவு இரண்டுகவளமேயானாலும் அவற்றுள் முதலிலெடுக்குங் கவளத்தை விருந்தினர் சுற்றத்தார் முதலியோர்

களுள் நேர்பவர்க்குக் கொடுத்து மற்றொரு கவனத்தையே தாம் உண்பது, நெடுங்காலமட்டுந்துன்பக்களைக்கிஇன்பக்களைத்தரும்படியானபெருமைக்குணமாம் என்பது கருத்து. இவ்வனஞ் செய்வது, ஐம்பெருவேள்விகளுள் ஒன்றாகிய மறவ்யயஜ்ஞம் [வீருந்தோம்பல்] எனப்படும்; (மற்றவை—பிரமயஜ்ஞம் [வேதமோததல்], தேவயஜ்ஞம் [ஓமம்வளர்த்தல்], பித்ருயஜ்ஞம் [தர்ப்பணஞ்செய்தல்], பூதயஜ்ஞம் [பலியீதல்] என்பனவாம்.)

தத்தம் - எதிர்காலப்பெயரெச்சம்; து - பகுதி, த்-சந்தி, து - சாரியை, உம் - விசுதி. துத்த - வினையாலணையும்பெயர்; உண்ணத்தக்க தென்பது பொருள்: து - பகுதி, து - ஒன்றன்பால் விசுதி; து - தொழிற்பெயர் விசுதி யெனக்கொண்டு, தொழிலாகுபெய ரென்றலுமாம். இனி, 'தற்றும்,' 'தற்றினை,' 'தற்று,' 'தற்றுவர்,' 'தற்று' எனப்பாடக்கொள்வாரு முளர்; அப்பாடத்திற்கு, தற்று - பகுதி யென்க. முடியுமளவு - இறக்குமளவு என்றுமாம். எல்லாம் என்பதை 'அத்துத்து' என்பதனோடு கூட்டலுமாம். துக்கம் - வடசொல்.

'அனுகியாகிய அவிச்சையும், அதுபற்றியான்னை மதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கு இதுவேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருளின்கண் செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலையின்கண் செல்லும் கோபமும்' என வடநூலார் குற்றம் ஐந்தென்றார்; இவை - அவியா, அஸ்மிதா, ராகம், அபிநிவேசம், த்வேஷம் என்னும் பஞ்சக்லேச மெனப்படும்; அவற்றுள் அகங்காரம் அவிச்சையிலும், அவாவுதல் ஆசையிலும் அடங்குதலால், தமிழ்நூலார் குற்றம் மூன்றென்பர்; "காமம் வெருளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமம் கெடக் கெடு நோய்" என்றார் திருவள்ளுவரும். (௧௦)

௨௦ - ஆம் அதிகாரம்.—தாளாண்மை.

அஃதாவது - இடைவிடாத மெய்ம்முயற்சியை ஆளுத்தன்மை. எல்லா நற்காரியங்களையும் கைகூடுவிக்கின்ற இக்குணம், பெருமையுடையோர்க்கு இன்றியமையாதாதலின், அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. முயற்சியுடையார்க்கே பெருமைசித்திக்குமென்பது அதிகாரமுறைமைக்குக் காரணமெனினுமாம்.

௧௬௧. கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின்கீழ்ப் பைங்குழ்போற்
கேளீவ துண்டு கிளைகளோ துஞ்சுப
வாளாடு கூத்தியர் கண்போற் றமொறுந்
தாளாளர்க் குண்டோ தவறு.

(இ - ன்.) கோள் - கொள்ளுதற்கு உரிய நீரை, ஆற்ற - மிகுதியாக, கொள்ளா - கொள்ளமாட்டாத, குளத்தின்கீழ் - நீர்நிலையின்கீழுள்ள, பைங்குழ்போல் - பசிய பயிர்போல, கேள் ஈவது உண்டு - அன்பர்கள் கொடுப்பதைப் புசித்து, கிளைகளோ - அக்கொடுப்பவர்களுக்கு உறுப்பாயுள்ளவர்க

ளோ, தஞ்சப - (அவனுக்கு வறுமைநேர்ந்தவிடத்துத் தாமும்) வருந்துவர்; (அங்கனமன்றி), வாள் ஆடு கூத்தியர் கண் போல்-வாளின்மேலிருந்து ஆடு கின்ற கூத்தையுடைய மகளிரது கண்கள் போல, தமோறும் - (பலவிஷயங் களிலும் ஏககாலத்தில்) ஒழியாமல் விரைந்துசெல்கின்ற, தாள் ஆளர்க்கு- முயற்சியைக் கையாளுகின்றவருக்கு, தவறு உண்டோ - (நினைத்துத் தொடங் கியுமுள்ள காரியம்) கைகூடாமற்போவது உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி.]

மிக்கணைக் கொள்ளமாட்டாத எரியின்கீழ்ப் பயிர் அவ்வேரி செழித் திருக்குமளவுஞ் செழித்திருந்து அது வறண்டால் தானும் அழிவதுபோல, ஒரு முயற்சியுஞ் செய்யாமல் அன்பர்கள் கொடுக்கத் தின்றுகொண்டு காலங் கழிக்குஞ் சோம்பர்கள் அவர் செல்வம் வறளும்போது தாமும் அழிவர்; கத்திமுனையின்மேலிருந்துகூத்தாடுகிறவள் அவ்வாட்டந்தவறாமலும் தனக்கு அபாயம்வராமலும் கவனமாய்க் கண்ணைநாற்புறமுஞ்செலுத்துவதுபோலக் கவனமாய் முயற்சிசெய்பவர்களுக்கு எக்காரியமுந்தவறிப்போகாதாதலால் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் ஒருருறைவும் இல்லை என்பது கருத்து.

ஆற்ற - ஆற்று என்னும் பகுதியின்மேற் செய்வெனெச்சம். கூழ் என் னும் உணவின்பெயர், அதற்குக்காரணமான பயிருக்குக் காரியவாதுபெயர். கிளைகளோ, ஓ - இரக்கத்திலிவந்தது. வாளாடுகூத்தியர் - இரண்டுகையி லும் வாளே எடுத்துச் சுழற்றிக்கொண்டு தாழுஞ் சுழன்று ஆடும் இளமங் கைய ரென்றலும் ஒன்று; இவர்கள், மதங்கிய ரெனப்பெவர். வாள் ஆடுஎன் பதற்கு - ஒளிபொருந்திய எனப் பொருளுரைத்து, கண்ணுக்கும் அடை மொழியாக்குவர். கூத்தாடும் மகளிரது வாள்போலும் கண் எனினுமாம். கூத்து - பகாப்பதமாகிய தொழிற்பெயர். தடு - தம்பித்திருத்தல், அது மாறுதல் - தமொற்றம்.

‘தஞ்சக’ என்றும், ‘தஞ்சவ’ என்றும், ‘தஞ்சவர்’ என்றும் பாட் முண்டு. (க)

ககஉ. ஆடுகோ டாகி யதரிடை நின்றதூஉங்
காழ்கொண்ட கண்ணே களிறணைக்குங் கந்தாகும்
வாழ்தலு மன்ன தகைத்தே யொருவன்றன்
றுழ்வின்றித் தன்னைச் செயின்.

(இ - ள்.) ஆடு கோடு ஆகி - துவளுகின்றசிறுகொம்பாகி, அதரிடை- வழியிலே, நின்றதூஉம் - நின்ற இளமாமும், காழ் கொண்ட கண்ணே - உள்வயிரங்கொண்டவிடத்தே, களிறு அணைக்கும் கந்து ஆகும்-யானையைக் கட்டுவதற்கு ஆதாரமான தறியாகிவிடும்; ஒருவன்—, தான்—, தன்னை—, தாழ்வு இன்றி - (நின்ற நிலையினின்றும்) கீழ்ப்படுதலில்லாதபடி, செயின்- (முயற்சியால்) விருத்திசெய்வானாயின், வாழ்தலும் - (அவனுடைய) வாழ்ச் கையும், அன்ன தகைத்தே - அப்படிப்பட்ட தன்மையை யுடையதேயாம்.

முதலில் மிகமெல்லியதாயிருந்தாலும் முடிவில் நிரம்பவலியதாம்என்க.

கொண்ட கண் - பெயரெச்சத்தொடர். ‘கொண்டக்கண்’ என்னும் பாடத்திற்கு-கண்ணீற்று எதிர்கால வினையெச்ச மென்க. களிறு - ஆண்

பால்.]

உO-ஆம் அதிகாரம்.—தாளாண்மை.

ககரு

பாற்பெயர்; “வேழக் குரித்தே விதந்து களி மென்றல்” என்னுந் தோல்காப் பியத்தால், இது யானைக்கு உரியதாதலை அறிக. பெண்பால்-பிடி; “பிடியென் பெண்பெயர் யானைமேற்றே” என்றார் தோல்காப்பியனார். களிற்று-களிப்புடையது; களி - பகுதி, று - பெயர்விருதி. மதத்தாம் கதஞ்சிறந்த ஆண்யானையைக் கட்டுந் தறி மிகவலியதாயிருத்தல்வேண்டுமாதலின், ‘களி மனைக்குந் கந்தாகும்’ என்றார். கந்து - ஸ்கந்தம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. ‘நின்றதாஉம்’ என்றதனால், போற்றிவளர்ப்பாரில்லாமல் தானே வளர்வ தென்றவாறு; இது, பிறருதலியில்லாமல் தானே முயன்று சிறப்படைதற்கு உவமை.

உவமையணி. இரண்டாமடி - முற்றுமோனை.

(உ)

ககரு. உறுபுலி யூனிரை யின்றி யொருநாட்
சிறுதேரை பற்றியுந் தின்னு—மழ்
காற்றொழி லென்று கருதற்க கையினுன்
மேற்றொழி லு மாங்கே மிகும்.

(இ - ள்.) உறு புலி-வலிமையிருந்த புலியானது, ஊன் இரை இன்றி-
(தான் உண்ணுதற்கு உரிய மிக்க) இறைச்சியாகிய உணவு இல்லாமல், ஒரு
நாள் - ஒருதினத்தில், சிறு தேரை பற்றியும் தின்னும் - சிறிய தவளையைப்
பிடித்தும் புசிக்கும்; (அதுபோலவே, ஒருவன்), அறிவினால் - தன் அறிவினா
லே, கால் தொழில் என்று கருதற்க-(கிடைத்ததொரு தொழிலைக்) காலாற்
செய்தற்குரிய சிறுதொழி லென்று நினைத்து அலகூழிஞ் செய்யாதிருக்கக்
கடவன்; (ஏனெனில்), ஆங்கே - அச்சிறுதொழில் செய்தவருகையிலேயே,
கையினால் மேல் தொழிலும் - கையாற்செய்தற்குரிய மேலான செய்கையும்,
மிகும் - உண்டாகும்; (எ - று)

புலியும் ஒருசமயத்தில் தேரையைத் தின்னும்படி நேரிடும் ஆதலால்,
நாளும் சமயத்துக்கு ஏற்றபடி ஒரு அற்பகாரியஞ் செய்யவந்தால் அதைஅற்ப
மென்றுநினையாமல் முயன்றால் மேலானகாரியம் அப்படியேகைகடும் என்
பது கருத்து.

பேரிறைச்சி கிடையாதகாலத்துப் புலி கிடைத்த சிற்றிறைச்சியையும்
இழந்து தின்னதொழிந்தால் இறந்துவிடுமென்றே? அங்கனம் இறவாமற்
கிடைத்ததை உண்டு லீவித்ததனால் மறுநாளாயினும் பேரிறை கிடைக்கப்
பெறுதல் கூடும்; அதுபோலவே, பெருந்தொழில் கிடையாதகாலத்து ஒரு
வன் கிடைத்த சிறுதொழிலையும் இழந்து செய்யாதொழிந்தால் அழிந்துவிடு
வனென்றே? அங்கனம் அழியாமல், கிடைத்ததொழிலைச் செய்தவாழ்வதனால்
மற்றொருகாலத்தாயினும் பெருந்தொழில் கிடைக்கப்பெறுதல் கூடும்.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

(க.)

ககரு. இசையா தெனினு மியற்றியோ ராற்றா
லசையாது நிற்பதா மாண்மை—யிசையுந்காற்
கண்ட நிரையலைக்குந் கானலந் தன்சேர்ப்ப
பெண்டிரும் வாழாரோ மற்று.

(இ - ள்.) கண்டல் - தாழையை, திரை - அலைகள், அலைக்கும் - அலையச் செய்கின்ற, காணல் - கரைச்சோலையையுடைய, அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ந்த, சேர்ப்ப - கடல்தறையையுடைய பாண்டியனே!—இசையாது எனினும் - (செய்யத்தொடங்கியதொருதொழில் எளிதில்) முடியாதாயினும், இயற்றி - (இடையூற்றின் மிகுதிக்கு அஞ்சி) விடாமல் அரிதின் முயன்று செய்து, ஓர் ஆற்றல் அசையாது - ஒருவகையாலும் தளராமல், நிற்பது - (அம்முயற்சிவழியிலேயே) நிலைத்துநிற்பது, ஆண்மை ஆம் - ஆண்தன்மையாம்; இசையும் கால் - (அங்கனமன்றி மிக எளிதில் ஒவ்வொரு காரியமும்) கைகூடுவதானால், பெண்டிரும் - பெண்களும், வாழாரோ - (ஆடவர்போல) மேன்மைபெறமாட்டார்களோ? (எ - று.)

மகளிரினும் ஆடவர்க்கு உள்ள சிறப்பு, எத்துணைச் செய்தற்கரிய செயலையுந் தொடங்கி இடையூற்றினேனோக்கி இடையில் விட்டிடாமல் முடிவு வரையிலும் முயன்று செய்துபோவதேயாம் என்று கருத்தது. “அருமையுடைத்தென் றசாவாமை வேண்டும், பெருமை முயற்சி தரும்” என்றார் திருவள்ளுவரும்.

மற்று - வினையாற்று. அம் - அழகைக்குறிக்கும் உரிச்சொல்; சாரியையாகவுமாம். ஆண்மை, மை - தன்மைப்பொருளுணர்ந்தும் விருதி. பெண்டிர், இர் - பலர்பால்விருதி. ஓர் ஆற்றல் இயற்றி என இயைத்து, ஒருவாறாகச் செய்து என்றமாம். வாழாரோ - இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாடு. காணல் - கடற்கரைச்சோலை. (ச)

ககரு. நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுந்

சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லைத்—தொல்சிறப்பி

னெண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வி யாள்வினை

யென்றிவற்றா னாகுங் குலம்.

(இ - ள்.) நல்ல குலம் என்றும் - உயர்ந்த குடி யெனவும், தீய குலம் என்றும் - தாழ்த்த குடியெனவும், சொல் அளவு அல்லால் - சொல்மாதிரி மாயிருப்பதேயல்லாமல், பொருள் இல்லை - (அச்சொற்களுக்குச் சிறந்த) பொருள் இல்லை; (ஏனெனில்), தொல் சிறப்பின் - பழமையான சிறப்பையுடைய, ஒன் பொருள் ஒன்றோ - சுத்தமான செல்வமொன்று மாத் திரத் தாலோ, தவம் - தவமும், கல்வி - படிப்பும், ஆள் வினை - முயற்சியும், என்ற இவற்றான் - என்று சொல்லப்பட்ட இக்குணங்களால், குலம்—, ஆகும் - மேன்மையையுடைய; (எ - று.)

இயற்கையாய் நல்லகுலமென்றும் தீயகுலமென்றும் இல்லை, நற்குண நற்செய்கையுடைமையால் நல்லகுலமென்றும் அவையின்மையால் தீயகுலமென்றும் ஆகும் என்று கருத்தது.

ஒன் பொருள் - ஒளியையுடைய பொருள்; பொருளுக்கு ஒளியாவது - கல்வழியாற் சம்பாதிக்கப்படுதல். அப்படிப்பட்ட பொருளுக்குச் சிறப்பு - அறம் இன்பம் என்னும் இரண்டிருவார்த்தைகளையுந் தருவதாதல். இச் சிறப்பு மனு முதலிய பழைய தூதர்களிற் கூறப்பட்ட தென்பது தோன்ற,

‘தொல் சிறப்பு’ என்றார். ஒன்றோ என்பதை எண்ணிடைச் சொல்லாகவுங் கொள்ளலாம்; “அறனென்றோ வான்ற வொழுக்கு” என்ற திருக்குறளிற் போல. என்றிவற்றான் - பெயரெச்சத்தின் ஈறு தொகுத்தல்; இனி, என்று என்பதை எண்ணிடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, நின்றவிடத்துப்பிரித்துப் பிறவிடத்துக் கூட்டி உரைத்தலும் ஒன்று. ஆள் வினை - ஆளும் வினையென வினைத்தொகை; தொழிலை நடத்துதற்குக் காரணமான முயற்சியை ஆள்வினையெனக் காரியத்தின்பெயராக் கூறினார்.

“ஆக்கு மறிவா னலது பிறப்பினான், மீக்கொ ளாயர்விழிவு வேண்டற்க” என்றும் நன்னெறியை உணர்க. “சாதி யிரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுக்கால், நீதிவழுவா நெறிமுறையின் - மேதினியில், இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிவுலத்தோர், பட்டாங்கி லுள்ளபடி” என்ற நல்லழிக்செய்யுளோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது இச்செய்யுள். “குணைருத்துங்கதாம் யாதி நது ஜாதிப்பாவதம்” என்ற வடமொழிமேற்கோளும் காண்க. (௫)

௧௧௧௬. ஆற்றற் துணையு மறிவீனை யுள்ளடக்கி
யூக்க முரையா ருணர்வுடையா—ருக்க
முறுப்பினு லாராயு மொண்மை யுடையார்
குறிப்பின்கீழ்ப் பட்ட துலகு.

(இ - ள்.) ஆற்றும் துணையும் - (ஒருகாரியத்தைச்) செய்து முடிக்குமளவும், அறிவினை - (அதுசெய்தற்குத் தமக்குள்ள) அறிவை, உள் அடக்கி - (வெளிப்படுத்தாமல்) மனத்திலேயே அடங்கவைத்து, ஊக்கம் - (தமது) முயற்சியை, உணர்வு உடையார் - அறிவுடையவர்கள், உரையார் - (பிறர்க்குச்) சொல்லார்; ஊக்கம் - (பிறர்) மனவலியை, உறுப்பினுல் - (அவர்களது முகம் கண் முதலிய) அவயவங்களின் குறிப்பினுல், ஆராயும் - ஆராய்ந்தறிகிற, ஒண்மை உடையார்-அறிவையுடையவர்களது, குறிப்பின்கீழ்-புத்திறுத்தத்தில், உலகு - உலகம், பட்டது - அடங்கியிருக்கின்றது; (எ - று.)

புத்திமான்கள் தமதுமுயற்சி பயன்படுமளவும் தமதுகருத்தைக் குறிப்பினுல் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி அடக்குவர்; பிறர்கருத்தை அவர்களுறப் புக்க ளிருக்குந் தன்மையால் அறிந்துகொள்வர்: அப்படிப்பட்டவர்களது குறிப்பில் உலகமெல்லாம் அடங்கியுள்ளது என்பது கருத்து.

ஊக்கம் உறுப்பினு லாராயப்படுதலை, “அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல் நெஞ்சங், கடுத்தது காட்டும் முகம்,” “பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுரைக்கும் கண்ணின், வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்” என்ற திருக்குறள்களா லறிக. குறிப்பின்கீழ் என்பதற்கு - குறிப்பாலேவுகின்ற குற்றேவலில் என்றும் உரைக்கலாம்.

இரண்டாமடி - முற்றுமோனை.

“யஸ்யக்ருத்யம் நஜாநந்தி மந்த்ரம் வா மந்த்ரிதம்பசே-க்ருதமேவாஸ்ய ஜாநந்தி ஸவைபண்டிதஉச்யதே” என்னும் வடநான் மேற்கோளை ஒப்பு கோக்குக, (௬)

கக௭. சிதலை தினப்பட்ட வால மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் விழுன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகட் டோன்றிற்றான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.

(இ - ள்.) சிதலை - செல்லினால், தினப்பட்ட - அரிக்கப்பட்ட, ஆல
மரத்தை—அதன் வீழ் - அதனினின்று இறங்கிய விழுதானது, மதலையாய்-
தாங்குந் தூணாய் நின்று, ஊன்றி ஆங்கு - தாங்கிவின்றாற்போல, தந்தைகண்-
பிதாவினிடத்தில், குதலைமை - தளர்ச்சி, தோன்றின்-உண்டானால், (அது),
தான் பெற்ற புதல்வன் மறைப்ப-அவன்பெற்ற புத்திரன் (தன்முயற்சியால்)
மறைக்க, கெடும் - நீங்கிப்போம்; (எ - று.)

செல்லரித்து வீழ்ந்துபோகத்தக்க ஆலமரத்தை அதன்விழுது தாங்கு
தல்போலத் தந்தைசெய்யுந்தொழிலுக்குநேருந் தளர்ச்சியை மைந்தன் முயற்
சியால் நீக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. இதனால், தன்னையேயன்றித் தன்
முன்னோரையும் பெருமைப்படுத்தவல்ல முயற்சியின்றிப் புகழ் கூறப்பட்டது.

ஆலமரம், அம் - சாரியை. மற்று - அசை; பின்பு எளினுமாம். வீழ் -
விழுந்தன்னது; கருத்தாப்பொருள் விசுதி புணர்ந்துகெட்டபெயர். மதலை
என்பதில் மகனென்னும் பொருளுந் தோன்றும். உலமையணி.

“ஈந்தடியற்றவாலம் நடுங்கிவீழ்கின்றதென்று, வந்தவீ மூன்றி வீழா
வகை நிலைவிளைக்குமாபோல், மைந்தர்கள் தமக்குள் நல்ல அறிவினால் மகிழ்
ந்துசேர்ந்து, தந்தையைத் தளராவண்ணம் தாங்குவர் தவத்தி னென்றான்”
என்ற ஒட்டக்கூத்தநுத்தரகாண்டக்செய்யுள் இச்செய்யுளை அடியொற்றியது.
“தாங்குகிறவாவலுறை தொன்மரக்க ளென்ன, ஒங்குருலையை வதனுட்
பிறந்த வீரர், தாங்கல் கடனாகும்” என்றார் சிந்தாமணியாரும். (எ)

கக௮. ஈனமா பில்லிருந் தின்றி விளியினு
மானந் தலைவருவ செய்பவோ—யானை
வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்று
ளரிமா மதுகை யவர்.

(இ - ள்.) யானை-யானையினது, வரி-புள்ளிகளையுடைய, முகம்-முகத்
தை, புண்படுக்கும் - விரண்படுத்துகின்ற, வள் - கூர்மையான, உகிர்-நகல்
களையும், நோன் தாள்-வலிமையையுடைய கால்களையுமுடைய, —அரிமா-சிங்
கத்தினது, மதுகையவர் - வலிமைபோன்ற வலிமையுடையவர்கள், ஈனம்
ஆய் - (தம்தொழில்முயற்சி) குறைபட்டு, இவ் இருந்த - வீட்டிலேயே இரு
ந்து, இன்றி - (ஒருபொருளும்) இல்லாமல், விளியினும் - இறக்கநேர்ந்தா
லும், மானம் தலைவருவ - இழிவு நேரும்படியான காரியங்களை, செய்பவோ-
செய்வார்களோ? [செய்யார்]; (எ - று.)

நல்ல சாமர்த்தியமுள்ளவர்கள் ஒருகால் தங்கள் முயற்சி இடையூறற்றுத்
தொடங்கிய தொழில் முடியாமல் வறுமையால் இறத்தும்படி நேரிட்டாலும்
பொறுத்திருந்து அம்முயற்சியை மீண்டுந் கைகூடல் பார்ப்பார்களே யன்றி

இழிதொழில்களைச் செய்யார் என்பதாம். (நீதிநேறி விளக்கம்) “நல்லா ரொழுக்கின் தலைகின்றார் நல்கூர்ந்தும், அல்லன செய்தற் கொருப்படார் - பல்பொறிய, செங்கட்புவியே மறப்பசித்தர் தின்னாவாம், பைங்கட்புணத்த - பைங் கூழ்” எனவும், (திரிகடுகம்) “தோல்வற்றிச், சாயினுஞ் சான்றாண்மை குன்றாமை” எனவும் பிறர் கூறுமாறுங் காண்க.

உபமேயத்தில் ‘இல்லிருந் தின்றி விளியினும்’ என்பதற்கு ஏற்ப, உப மானத்தில் ‘குகையிலிருந்து உணவின்றி இறக்கினும்’ என்றும்; உபமானத் தில் ‘யானை வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்றான்’ என்பதற்கு ஏற்ப, உபமேயத்தில் ‘பெருமுயற்சியைச் செய்து முடிக்குங் கூரறிவுந் தக்கவுபாயமு முடையார்’ என்றும் வருவித்து உரைக்க.

தலைவருவ - பெயர். முகத்திற் செம்புள்ளிகளை யுடைத்தாயிருத்தல், உத்தமகஜலக்ஷணம். விமானமென்பது ‘மானம்’ என முதந்திறை விகாரப் பட்டி வருதல்போல, இங்கே அவமானமென்பது ‘மானம்’ எனக் குறைந்து நின்றது: இனி, மானத் தலைவருவ-பெருமை கெடுபவை என்றும் உரைக்க லாம்; இவ்வுரையில், தலையென்னும் உபசங்கமும், வா என்னும் பதத்தின் பொருளை வேறுபடுத்தியதென்க. (அ)

கக்கூ. தீங்கரும் பின்ற திரள்கா லுளையலரி

தேங்கமழ் நாற்ற மிழந்தாஅங்—கோங்கு

முயர்குடி யுட்பிறப்பி னென்னும் பெயர்பொறிக்கும்

பேராண்மை யில்லாக் கடை.

(இ - ள்.) தீம் - மதுரமாகிய, கரும்பு - கரும்பானது, ஈன்ற - பெற்ற, திரள் கால் - திரண்ட தானையுடைய, உளை - (குதிரை சிக்கம் முதலியவற்றின்) பிடரி மயிர் போன்ற, அலரி - பூவானது, தேன் கமழ் நாற்றம் - தேனோடு கூடிப் பரிமளிக்கின்ற வாசனையை, இழந்த ஆங்கு - இழந்தாற் போல,—பெயர் பொறிக்கும் பேர் ஆண்மை இல்லாக்கடை - தன் பெயரை நிலைகிறுத்துதற்கு ஏதாவான பெரிய முயற்சித்திறமை இல்லாதவிடத்து, ஒங்கும் உயர் குடியுள் பிறப்பின் - மிக உயர்த்த குலத்திற் பிறந்ததனால், என் ஆம் - யாதுபயன் உண்டாம்? [ஒன்று மில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

மிக்கஇன்சுவையுள்ள கரும்பிற் பிறந்தும் அதன் நுனியிலுள்ள மலர்க்குச் சிறப்பில்லாமை போல, உயர்குலத்திற் பிறந்தாலும் முயற்சியில்லாதார்க்குச் சிறப்பில்லை யென்பதாம். உவமையணி.

திரள்கால் - பூவிற்கு விசேடணம். கால் என்றது, அதன் அடியிடத்தை. மெதுவாய்ச் செறிந்து குஞ்சம்போலிருத்தலால், உளை, கரும்பின்மலருக்கு உவமையாயிற்று. ஈன்ற, ஈன் - பகுதி. அலர்வது, அலரி; இ - கருத்தாப் பொருள்விகுதி. தேன்+கமழ்=தேங்கமழ்; தேன்மொழி இறுதியிழந்த வலிவா மெலிமிக்கது. தேம் கமழ் எனப் பிரித்தால், இனிமை மிகுந்த என்று பொருளாம். இழந்தாஅங்கு - செய்யுளோசைநிறைக்க வந்த அளபெகட; அளபெடையில்லாக்கால், புளிமாவின்முன் நேர்வருவது வெண்டளைக்கு வருவாம். ஒங்கும், உயர் - ஒருபொருட்பன்மொழி. பிறப்பின், ஐந்தனுருபு-ஏதுப்பொருளது. பொறித்தல் - அறிவுடையோரால் எழுதும்படி யிருத்

தல். பேராண்மை - அருமையானமுயற்சிகளைச் செய்யுந் திறம். இல்லாக் கடை - எதிர்மறை எதிர்காலவினையெச்சம். (௧)

உ00. பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயுங்
கருணைச்சேர ழார்வர் கயவர்—கருணையைப்
பேரு மறியார் நனிவிரும்பு தாளாண்மை
நீரு மமிழ்தாய் விடும்.

(இ - ன்.) கயவர் - கீழ்மக்கள் [ஒருமுயற்சியில்லாத சோம்பேறி கள்].—பெரு முத்தரையர் - பெருமுத்தரையர் என்பவர், பெரிது உவந்து- மிகவும் விரும்பி, ஈயும் - அளிக்கிற, கருணை சோறு-பொரிக்கறியோடுகூடிய. சோற்றை, ஆர்வர் - உண்பார்கள்; கருணையை பேரும் அறியார் - பொரிக் கறியைப் பேரினாலும் அறியாமல், நனி விரும்பு தாளாண்மை - மிகவும் விரும்பிச்செய்த தம்முயற்சியாற் பெற்று உண்ட, நீரும் - நீர்மாதிரியும், அமிழ்து ஆய்விடும் - (சிறப்பினால்) அமிருதத்தை ஒத்ததாகும்; (எ - று.)

தன்முயற்சியில்லாமற் பிறர்முயற்சியால் தான் பெற்ற நல்லுணவிலும் பிறர்முயற்சியா லன்றித் தன்முயற்சியாற் பெற்று உண்ட புற்கைநீர்மாத் திரமும் மேலானதென்பது கருத்து. “தெண்ணீ ரடிபுற்கை யாயினுந் தான் தந்தது, உண்ணலி னுங்கினிய தில்” என்றார் திருக்குறளிலும்.

இச்செய்யுள்செய்தஆசிரியர்காலத்துப்பெருஞ்செல்வத்தினராய்அன்ன தானஞ்செய்தலிற் சிறந்த பெருமுத்தரையரென்பவரொருவர் இருந்தன ராதல்வேண்டும்; இப்பெயர், இந்நூலின் முப்பதாம் அதிகாரத்தில் ஆரவது செய்யுளிலும் “நல்கூர்ந்தக்கண்ணும் பெருமுத்தரையரே, செல்வரைச் செ ன் றிரவாதார்” எனக் காணப்படுகின்றது. ஸ்ரீரங்கத்துக்குச்சமீபத்திலுள்ள முத்தரசநல்லூரில் முத்தரசன் என ஓரசன் இருந்ததாகவும், அவன் ஸ்ரீரங்க நாதனுக்கு முத்துக்களாலேயே குடை சாமரம் சுருட்டிமுதலிய எபிபிகளையும் சில திருவாபரணங்களையுஞ் செய்வித்ததாகவும் ஐதிகியமிருப்பதால், இப்பாட்டிற்சொல்லப்பட்டவன் அவ்வரசனாகவிரும்பினும் இருக்கலாமென் றும் னுகிக்கப்படுகிறது. பெரு முத்து அரையர்-பெரிய முத்துக்களையுடைய பாண்டியவரசர்கள் எனவும் உரைக்கலாம்; அந்நாட்டிலே முத்து மிகுதியும் உண்டாவது பிரசித்தம். அன்றி, பெரு மு தரையர் எனப் பிரித்து, பெரிய மூன்றுதேசங்களுக்குத் தலைவர் எனக்கொண்டு, சேர சோழ பாண்டியர் என்னுந் தமிழ்நாட்டுமேவேந்தரெனவும் உரைக்கலாம். தமது நாட்டிலுள்ள பிரபுக்களின் பெயரை எடுத்துத் தாம்செய்யும் நூலிற் சிறப்பித்துக்கூறு தல், கவிசனது இயல்பு; கம்பர் இராமாயணத்தில் திருவெண்ணெய்நல் லூர்ச் சடையப்பமுதலியாரையும், புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பாவில் முரணைநகர்ச் சந்திரன்சுவர்க்கியையும், வில்லிபுத்தூரார் மகாபாரதத்தில் வக்கபாகை வரபதியாட்கொண்டானையும், மண்டலபுருஷன் குடாமணி நிகண்டில் கிருஷ்ணதேவராயனையும் புகழுமாறு அறிக.

கருணை - மற்றைத் தின்பண்டங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீரும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு; திருப்தியையும் பெருமையையும் தருவதனால், அமிருதத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டது. (௧0)

அரசியல் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

ந ட் பி ய ல்,

உற்றுழி உதவுபவராகிய நண்பரின் தன்மையைக் கூறும் பாசம் என்பதாம். அரசனுக்குப் படைபோல யாவார்க்கும் தொழிலிட்டு உதவுவதாகிய நாட்டின் இயல்பை விதிமுகத்தாலும் எதிர்மறைமுகத்தாலும் இவ்வதிகாரம் முதல் நான்கு அதிகாரங்களாற் கூறுகின்றார். ஒருவனுக்கு இன்பதுன்பங்கள் நேர்ந்தவிடத்து வந்து உதவுபவர் உறவினரும் நண்பரு மாதலால் அவ்விருதிற் தாரது தன்மையும் இவ்வியலிற் கூறப்படுதல் அறிக.

உக - ஆம் அதிகாரம்.—சுற்றந்தழால்.

அஃதாவது - தனது உறவினரைத் தன்னிடத்தினின்றும் விட்டுநீங்காத படி அணைத்தல். செல்வம் அதிகாரம் முதலியவற்றால் தாம் தகுந்த மேம்பாட்டை யடையும்பொருட்டுப் பலவகைமுயற்சிகளையும் இடைவிடாது செய்தொழுகும் பெருமையுடையார்க்கு, சமயத்தில்வந்து உதவும் இவ்வுறவினரைத் தழுவுதலும் அம்முயற்சிகளின் இனமானதொன்றா மாதலின், இவ்வதிகாரம் தாளாண்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது; பலவகைமுயற்சிகளாலும் பொருள்படைத்தார்க்குப் பந்துஜனவருக்கத்தைத் தழுவிப்பாதுகாத்தல் தருமவழி யாதலால், இவ்வதிகாரம் தாளாண்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டதென்றுக் கொள்ளலாம்: தாளாண்மை கருவியும், சுற்றந்தழுவுதல் பயனு மாமெனக் காண்க; சுற்றத்தாரைப் பேணியோம்புவது அறநெறியாதலை “தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தானென்றாக்கு, ஐம்புலத்தாரோம்பல் தலை” என்னுந்திருக்குறளாலும் அறிக. சீழதிகாரத்தில் “சிதலை தினப்பட்ட ஆலமரத்தை, மதலையாய் மற்ற தன் வீழுன்றியாங்குக், குதலைமை தந்தைகட்டோன்றின் தான் பெற்ற, புதல்வன் மறைப்பக்கெடும்” எனத் தோற்றுவாய்செய்த மாட்சியையே விளக்கிக் கூறுதலாலும், அதிகாரவடைவுமுறைமையை யறிக. முயற்சி செய்து செல்வம் சேர்த்தவர்க்கல்லது பிறர்க்கு நெருங்கிய சுற்றம் உண்டாகாது என்பதுபற்றி, தாளாண்மையின்பின் சுற்றந்தழால் நிறுத்தப்பட்டதென்பாரும் உளர். சுற்றம் - பந்துவர்க்கம்; சுப அசுபகாலங்களில் வந்து ஒருவனைச் சுற்றிநிற்குந்தன்மையராகலின், சுற்றமென்று உறவினர்க்குக் காரணப்பெயர்; சுற்று-பகுதி, அம் - கருத்தாப்பொருள்விருதி: இதனைத் தொழிலாகுபெயராகக் கொள்ளினும் அமையும். தழால் - தழுவுதல்; தொழிற்பெயர்: தழுவுஎன்னும்பகுதி ஈறுகெட்டு சுற்றயலுகாரமும்போய் ஆல்என்னுத் தொழிற்பெயர்விருதியோடு புணர்த்தது; ‘ஒரால்’ என்பதும் இவ்வாதே, நிற்கும்.

உருக. வயாவும் வருத்தமு மீன்றக்கா னோவுங்
கவாஅன் மகற்கண்டு தாய்மறந் தாஅங்
கசாஅத்தா னுற்ற வருத்த முசாஅத்தன்
கேளிரைக் காணக் கெடும்.

(இ - ள்.) வயாவும்- கருப்பந்தரித்திருக்கிறதனுலுண்டானநோயையும், வருத்தமும் - அதுபற்றி வரும் பலதுன்பங்களையும், ஈன்றக்கால் நோவும் - பிரசவிக்குங்காலத்து உண்டாகும் நோவையும், (எல்லாவற்றையும்), தாய் - தாயானவள், கவான் மகன் கண்டு-தனதுமடியின்மேல் புத்திரனைப்பார்த்து அம்மாதிரத்தில், மறந்துஆங்கு-மறந்துபோனாற்போல, —அசா தான் உற்ற வருத்தம் - (பலவகைத்) தளர்ச்சிகளாலும் (ஒருவன்) தான் அடைந்த துன்பமெல்லாம், உசா தன் கேளிரை காண - க்ஷேமவிசாரணை செய்யுந்தன்மையுள்ள தனதுஉறவினரைப் பார்த்தமாதிரத்தில், கெடும் - இருந்ததுதெரியாமல் நீங்கும்; (எ - று.)

முற்றுவமையனி.

வயா - கருவுற்ற நோய். வருத்தம் - அக்காலத்துத் தக்க உணவை யேற்றுக்கொள்ளாமையும், உடம்புமெலிந்து தன்வசத்தப்பதிலும் முதலியவற்றா லுண்டாவன. ஈன்றக்கால் நோவு - பிரசவவேதனை. 'வயா என்பது - கருக்கொள்ளுங்காலத்து வருவதொரு நோவு; இதனை மசக்கையெனவுஞ் சொல்லுவார்கள்; வருத்தமென்பது - கருவைப்பொறுத்துத் திரியுங்காலத்துவருவதொரு நோவு; ஈன்றக்கால்நோவு என்பது - ஈனுங்காலத்து வருவதொரு நோவு' என்பது, பழையவுரை.

ஈன்றக்கால் - கருவுயிர்க்கையில்; இது, எதிர்காலவினையெச்சம்: இங்கே நிகழ்காலத்துக் கொள்ளப்பட்டது; "சொல் திரியினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை" என்ற பொதுவிதியால், பொருளமைதிக்கு ஏற்ப, கவான் - கவீநீ என்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர்; அதுவேதத்தில் வழங்குவது: அதற்கு - தோடையென்று பொருள். மகற்கண்டு - உயர் திணையில் ஐயுருபு தொக்கது; உயர்திணைப்பெயரீறு விகாரப்பட்டது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையாதலின்; "இயல்பின் விகாரம்". பலராலும் நன்குவிரும்பப்படுஞ் சிறப்புப்பற்றி மகன் என ஆண்பாலையே கூறினாராயினும், உபலக்ஷணத்தால் பெண்பாலையும் கொள்க. மகன்னப்பதில், மக - பகுதி: இளமை; உரிச்சொல்; ன் - ஆண்பால்விசுதி; இதன்பெண்பால், மகள்; மக்கள்என்பது - இவற்றின் பன்மையெனக் கொள்ளலாம். சுட்டிடைச்சொல்லடியாப்பிறந்த அங்குஎன்பதன் விகாரமான ஆங்குஎன்பது - இங்கே உவமவுருபு. அசா, உசா - முதனிலைத்தோழிப்பேயர்கள்; இவற்றின் மேல் எதிர்மறைத்தொழிற்பேயர்கள் அசாவாமை, உசாவாமை என வரும். காண - செயவெனெச்சம் காரணப்பொருளதாதலின், இறந்தகாலம்; கிழ்க்காலத்துக்குஉரிய செயவெனெச்சத்தாற் கூறினது, விரைவையுணர்த்தற்கு. இப்பாட்டிலுள்ள அளபெடைநான்கும், செய்யுளோசை கிதைத்தற்கு வந்தன; அலகிட்பெப்பார்த்து அறிக.

இச்செய்யுளோடு “பொன்னனான்பிறந்தபோழ்தே, மருளுடைமாதரு
ற்ற மம்மர்கோய் மறைத்ததன்றே” என்னும் சிந்தாமணியும், “ஈன்றபொ
ழுதிற் பெரிதுவக்கும்.....தாய்” என்ற திருக்குறளும் ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

சுற்றந்தழுவுதல் தனது பலவருத்தங்களும் ஒழிதற்குக் காரணமென
இச்செய்யுளால் சுற்றந்தழாலினது பயன் கூறப்பட்டது. (க)

உ௦௨. அழன்மண்டு போழ்தி னடைந்தவர்கட் கெல்லா
நிழன்மரம்போ னேரொப்பத் தாங்கிப்—பழுமரம்போற்
பல்லார் பயன் துய்ப்பத் தான்வருந்தி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன்.

(இ - ள்.) அழல் மண்டு போழ்தின் - வெயில்வெப்பம் கெருங்கிய கா
லத்தில், அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம் - தன்னிடம்வந்து சேர்ந்தவரயாவர்
க்கும், நிழல் மரம் போல் - நிழலையுடையமரம் (பட்சபாதமின்றி வெப்பந்
தணித்து உதவுதல்) போல, நேர் ஒப்ப தாங்கி - (துன்பம்நேர்ந்தகாலத்துத்
தன்னிடம்வந்துசேர்ந்த சுற்றத்தார்யாவரையும்) ஒரேசமமாக (அத்துன்
பத்தினின்றும்) எடுத்துக் காத்த, பழு மரம் போல் - பழுத்துள்ள மரம்
போல, பல்லார் பயன் துய்ப்ப - பலருந் தன்னிடத்துப்பயனை அனுபவிக்கும்
படி, தான் வருந்தி வாழ்வதே - தான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டாயினும்
உயிர்வாழ்ந்திருப்பதே, நல் ஆண் மகற்கு கடன் - ஆண்தன்மையுள்ள நல்ல
மனிதனுக்குக் கடமையாம்; (எ - று.)

இதுவும் உவமையணி. முதலடியை உபமானம் உபமேயம் என்னும்இர
ண்டிக்குங் கூட்டிக. பழுமரம் - ஆலமாமென்றுத் கொள்ளலாம்; “தெள்
ளிய ஆலின் சிறுபழத் தொருவிதை, தெண்ணீர்க்கயத்துட் சிறுமீன் சினையி
னும், நுண்ணிதே யாயினு மண்ணல் யானை, யணிகேர் புரவி யாட்பெரும்
படையொடு, மன்னர்க் கிருக்க நிழலா கும்மே” என்ப வாதலால்.

இலை பூ காய் பழம் முதலிய தனது உறுப்புக்களில் தம்மதக்கு வேண்
வெனவற்றை வேண்டியபொழுது அவரவர் கொய்துகொள்ளத் தான் இடங்
கொடுத்துப் பொறுத்திருத்தலையே வருந்துதலாகக் கூறினது; உபமே
யத்துக்கும் இங்ஙனமே ஏற்றபடி கொள்க. “பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்த
ற்றாற் செல்வம், நயனுடையான்கட் படின” எனவும், “மருந்தாகித் தப்பா
மரத்தற்றாற் செல்வம், பெருந்தகையான்கட் படின” எனவும் திருக்குறளி
லும்; “மன்னர் திருவும் மகளி ரெழினலமும், தன்னியார் துய்ப்பர்
தகல்வேண்டா - துன்னிக், குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மர மெல்லாம்,
உழை தங்கட் சென்றார்க்கு ஒருங்கு” எனவும், “நெல்லுந் வேகிகை சுற்
றுக்கோட் புக்க, படுபனை யன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார், குடிசொழுத்தக்
கண்ணுங் கொடுத்துண்ண மாக்கள், இடிகாட்டு னேற்றைப் பனை” எனவும்
இந்தாலிலும்; “பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற்றாகவும்,.....வார்புனல்
பெருகவு மறுக்கின்றார்கள் யார்” எனக் கம்பராமாயணத்திலும்வருகின்ற
செய்யுள்களின் பொருள் இதனோடு ஒத்ததாம்.

பயன், கடன் - பயம், கடம் என்பவற்றின் சுற்றுப்போலிகள். 'வாழ் வதே' என்னும் ஏகாரம் - பிரிநிலை. நல் ஆண்மகன் - நற்குணநற்செய்கை களையுடைய புருஷன். ஆள் மகன் - ஆளும் மகனுமாம். நல்லாண்மகன் - உயர்குலத்திற் பிறந்தவனுமாம். நல்லாள் மகன் எனப்பிரித்தால், நல்லவ ளது மகனென்று ஆம்.

இச்செய்யுளை, "சூரியாமர்யஸ்யசூர்வந்தி ஸ்வயந்திஷ்டந்தி சாதபே-பல ந்திசபரார்த்தேச நாத்மஹேதோர்மஹாத்ருமாஃ," "வதார்யஸ்ஸம்விபாகேந பூர்ணேசூர்யாததுக்ரஹம் - சாயயாப்யாயயந்தத்யாத்பலாந்யபிமஹீருஹாந்" என்னும் வடநூன்மேற்கோளோடு ஒப்பிட்டுக்காண்க.

இதனால், சுற்றந்தழால்இல்லறத்தார்க்குக் கடமையெனக்கூறப்பட்டது.

உ௦௩. அடுக்கன் மலைநாட தற்சேர்ந் தவரை
யெடுக்கல மென்னார் பெரியோ—ரடுத்தடுத்து
வன்காய் பலபல காய்ப்பினு மில்லையே
தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு.

(இ - ள்.) அடுக்கல் மலை நாட - (கற்களை ஒன்றன்மேலொன்று) அடுக்கிவைத்தாற்போன்ற மலைகள் பொருந்திய நாட்டையுடைய அரசனே!—பெரியோர் - பெருமைக்குணமுடையவர்கள், தன் சேர்ந்தவரை எடுக்கலம் என்னார் - தம்மை அடைந்தவர்களைப் பாதுகாக்கமாட்டோ மென்று கூறார்; அடுத்த அடுத்த வல் காய் பல பல காய்ப்பினும் - நெருங்கி நெருங்கி வலிய (பெரிய) காய்கள் அனேகம் காய்த்தாலும், தன் காய் பொறுக்கலா கொம்பு -தன்காய்களைச் சுமக்கமாட்டாத மரக்கிளைகள், இல்லையே-(உலகத்தில்) இல்லையன்றோ? (எ - று.)

கனமான காய்கள் எத்தனைகாய்த்தாலும் அவற்றை மரக்கிளைகள் எவ்வளவு மெல்லியனவாயிருப்பினும் பொறுப்பது இயல்பாதல் போல, பெருங்குடும்பமுடைய பந்துக்கள் எத்தனைபேர் தம்மை வந்துசேர்ந்தாலும் பெரியோர் தாங்கள் எவ்வளவு எளியநிலைமையி லிருந்தாலும் அவர்களைக் காத்தலை இயல்பாகக் கொள்வ ரென்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவழமையணி.

அடுக்கல் -தொழிற்பெயர். அடுக்கல்மலை - ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சியான மலை யெனினுமாம். கண்டவர்களால் மலையப்படுதல்பற்றி, மலை யென்பது-கூரணப்பெயர்; மலைதல் - அஞ்சுதல்; செய்யப்படுபொருள் விசுதி புணர்ந்துகெட்டது.

'மலைநாட்' என்று மலைமுகமாக நாட்டின்சிறப்பைக் கூறியது, மலையில் விளையத்தக்க மிளகு கோட்டம் அகில் தக்கோலம் குங்குமம் முதலிய பொருள்களாலும் மலையினின்றுபெருகும் அருவிநீர்வளத்தாலும் செழிப்புடையதென்பதோடு, சிறந்த காவலான மலையாணை யுடையதென்னுந் கருத்தையுக் கொண்டு. "இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும், வல் லரணும் நாட்டிற் குறுப்பு" என்னுந் தீருகீதறனாலும் நாட்டிற்கு மலை நல் லுறுப்பாதலை அறிக.

பின் 'பெரியோர்' எனப் பன்மையாக வருதற்கு ஏற்ப 'தஞ்சேர்ந்தவரை' என்னுது ஒருமையாக 'தம்சேர்ந்தவரை' என்றது, ஒருமைபன்மையாய்க்கம்; இந்நூலில் கீழ் "நடுக்குற்றத் தம்சேர்ந்தார் துன்பன் துடையார்" என்றவிடத்தும் இவ்விலக்கணவமைதி காண்க. 'தன்' என்பதன் ஈற்றுனகரம் வன்மையோடுஉறழாமல் திரிந்தேவருதல், இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகைச் சிறப்புவிதியால். பலபல என்ற அடுக்கு, மிகுதிபற்றிவந்தது; இது இயல்பானதற்கு விதி, [நன் - உயிர் - உட.] உம் - உயர்வுசிறப்பு.

'கொடிக்குக் காய் பளுவோ?' என்னும் பழமொழி வழங்குதலும் காண்க.

இதனால், சுற்றந்தழால் பெரியோர்க்கு இயல் பெணப்பட்டது. (ங)

உஃ. உலகறியத் தீரக் கலப்பினு நில்லா

சிலபகலாஞ் சிற்றினத்தார் கேண்மை—நிலைதிரியா

நிற்கும் பெரியோர் நெறியடைய நின்றனைத்தா

லொற்க மிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) சிறு இனத்தார் கேண்மை - அற்பகுணமுடைய உறவினரது தொடர்ச்சி,—உலகு அறிய தீர கலப்பினும் - உலகத்தாரெல்லோரும் அறியும்படி குறைவுதீர (முதலிற்) கலந்த நின்றாலும், நில்லா - நிலை நிற்க மாட்டாவாம்; சில பகல் ஆம் - சிலதினமே இருக்கும்; ஒற்கம் இல் ஆளர் தொடர்பு - (குணத்) தளர்ச்சியில்லாத உறவினரது சம்பந்தமோ வெனின்,—நிலை திரியா நிற்கும் பெரியோர் நெறி அடைய நின்ற அனைத்த - (தம்தம் வருணாச்சிரம) நிலைமைகளினின்று மாறுபடாமல் ஒருநிலையில்நிற்கின்ற பெரியோர்கள் (மோக்ஷமாகிய) நற்கதியைப் பெறுதற்கு (யோகமார்க்கத்தில்) நிலைநின்ற அத்தன்மைத்து; (எ - று.)

தவறாது நெடுங்காலம்நின்று பயன்படு மென்பது கருத்தது. "நூராண்டு பழகினும் மூர்க்கர்கேண்மை, நீர்க்குட்பாசிபோல் வேர்க்கொள்ளாதே", "ஒருநாட் பழகினும் பெரியோர்கேண்மை, இருசிலம்பிளக்க வேர் வீழ்க்கும்மே" என்றார் நறுந்தோகையிலும். உலமையணி.

உலகு - இடவாதுபெயர். தீர - முடிவுபோக, செவ்வையாக, உறுதிப்பட. உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. நில்லா - எதிர்மறைப் பலவீனபால்முற்று; முற்றெச்சமாகவுக் கொள்ளலாம். கேண்மை - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால், நில்லா என்னும் பன்மைவினை கொண்டது: இதனை, ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சமாகக் கொள்ளலாகாது; 'நில்லாச் சிலபகலாம்' என அதன்முன் வலியிகவேண்டி மாதலால். அடைய - செயவெனெச்சம், காரியப்பொருளதாதலின், எதிர்காலம். இலாளர் - இல்லாமைமைய யாளுபவர், இல்லாமையையுடையவர், இல்லாதவரென்க. ஆல் - ஈற்றகை.

அதிகாரம் சுற்றந்தழாலாதலின், 'இனத்தார்' என்றது, உறவினரையே உணர்த்திற்று; கீழிரண்டுபாடல்களில் 'அடைந்தவர்கள்', 'பல்லார்', 'சேர்ந்தவர்' என்றவையும் இவ்வாதே: மேலும் இவ்வனஞ் சில காண்க.

இதனால், நற்குணநம்செய்கையுடைய உறவினரே தழுவத்தக்கவரென்றும், அங்ஙன மில்லாதவர் தழுவத்தகாதவ ரென்றும் வேறுபாடு கூறப்பட்டது. (ச)

உ௦௫. இன்ன ரினைய ரெமர்பிற ரென்னுஞ்சொ
லென்னு மிலரா மியல்பினாற்—றுன்னித்
தொலைமக்க னென்பந்தீர்ப் பாரேயார் மாட்டுந்
தலைமக்க ளாகற்பா லார்.

(இ - ள்.) இன்னர் - இவர், இனையர் - இத்தன்மையர், எமர் - எமக்கு வேண்டியவர், பிறர் - எமக்கு வேண்டாதவர், என்னும் - என்றுசொல்லுகின்ற, சொல் - வார்த்தை, என்னும் - மிகச்சிறிதும், இலர் ஆம் - இல்லாதவராகின்ற, இயல்பினால் - தன்மையினால், துன்னி - சேர்ந்து, தொலைமக்கள் துன்பம் தீர்ப்பாரே - (துன்பத்தால்) தளர்கிற (உறவினரான) மனிதர்களது வருத்தங்களை ஒழிப்பவர்கள்தாமே,—யார்மாட்டும் - எல்லோரிடத்தும், தலைமக்கள் ஆகல் பாலார்—மேன்மக்களாகுந்தன்மையுள்ளவர்;(எ-று.)

தமது உறவினர் குணக்கேடுடையராயினும் அக்காரணத்தால் தமக்கு வேண்டாதவராயினும் அவர்களுக்கு ஒருதுன்பம்நேருமாயின் அக்காலத்திலே அவர்குற்றங்களை மறந்து அவர்களைக்காப்பதே உத்தமமான நல்லொழுக்க மென்பதாம்.

நற்குணநிறைவுடைய உறவினரே தழுவத்தக்கவரெனக் கீழ்ப்பாட்டிற் கூறப்பட்ட விதிக்கு, சமயபேதவகையால், இப்பாடலில் விலக்குக் கூறியபடியாம். நமது உறவின ரென்றும் உறவினரல்லாதவ ரென்றும் வேறுபாடு கருதாது யாவராயுந்தழுவதல் தலையறமென இப்பாட்டுக்குக் கருத்துஉரைத்தல் அதிகாரத்தோடு முரண்படுவதாதல் காண்க.

இயல்பினால் - இயற்கையோடுகூடியென்றும் உரைக்கலாம். தொலைமக்கள் - விளைத்தொகை. அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப, மக்கள் - பந்துஜன மெனப்பட்டது. ஏ - பிரிநிலை. யார் - வினா, எஞ்சாமைகுறித்தது; மாட்டு- ஏழனுருபு; உம் - முற்று. தலைமக்கள் - தலைமையுடைய மக்கள்; உத்தம அங்கமான தலைபோல யாவார்க்கும் மேற்கொள்ளத்தக்க மக்கள். ஆகற்பா லார் - ஆகுதற்கேற்ற பான்மையை யுடையார். (இ)

உ௦க. பொற்கலத்துப் பெய்த புலியுகிர் வான்புழுக்க
லக்காரம் பாலோ டமரார்கைத் துண்டளி
னுப்பிலிப் புற்கை யுயிர்போற் கிளைஞர்மாட்
டெக்கலத் தானு மினிது.

(இ- ள்.) பொன் கலத்து பெய்த - பொன்னாலாகிய பாத்திரத்திலே இடப்பட்ட, புலி உகிர் வான் புழுக்கல் - புலியினாகும்போல (வெண்மையான) சிறந்த சோற்றை, அக்காரம் பாலோடு - சர்க்கரையோடும் பாலோடும், அமரார் கைத்து - உறவினராகப் பொருத்தாவருடைய கையால் வர்

ததை, உண்டலின் - உண்ணுதலைக்காட்டிலும், உப்பு இலி புற்கை - உப் பில்லாததான புல்லரிசிக்கூழை, உயிர் போல் கிளைஞர்மாட்டு - தனது உயிர்போன்ற உறவினரிடத்து, எக் கலத்து ஆனும் - எந்தப்பாத்திரத்தி லாயினும், (உண்பது), இனிது-(பலவாற்றாலும்) இனிமையுடையது; (எ-று.)

வால் புழுக்கல் எனப் பிரித்து, சுத்தமான சோறு எனினுமாம்; ("அகன்புனல்" போல.) புழுக்கல்-சமைக்கப்பட்ட சோற்றுக்குத் தோழிலா துபையர்; இனி, அல் - செயப்படுபொருள்விகுதி யெனினும் தவறாகாது. அக்காரம் - இகழ்வுஸாரம் என்ற வடமொழியின் சிதைவு என்பர் உணர்ந் தோர்; கருப்பஞ்சாறு என்று முதலிற் பொருள்: அது, பின்பு இலக்கணை யாய், அதன்காரியமான சர்க்கரைக்கு வந்தது. அக்காரம் பால் - உம் மைத்தோகை. அமரார் - எதிர்மறைப்பலர்பால்வினையாலணையும்பெயர்; எதிர்மறையாகாரம் புணர்ந்து கெட்டது. 'உப்பும்' என்னும் இழிவுசிறப்புப் பிழை, விகாரத்தால்தொக்கது; அது, எல்லாச்சுவைகளுள்ளுஞ் சிறத்தான உப்பினது இன்றியமையாமையை உணர்த்தும். புற்கை - இழிவான உணவு, எக்கலத்தானும், உம் - இழிவுசிறப்பு. கலம் - உண்கலம்.

'அமரர்கைத்து' என்று பாடமோதி, தேவர்க்கையிலிருந்து என்று உரைத்தல், மிகத்தகுதியாம். பாலுக்குச் சர்க்கரை யில்லை யென்பார்க் கும் பருக்கையற்ற கூழுக்குப் போட வுப்பில்லை யென்பார்க்கும் அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்பக் குறைவு குறையே யாதலால், 'அக்காரம் பாலோடு' என வும், 'உப்பிலிப்புற்கை' எனவும் உடன்சேர்த்துக் கூறப்பட்டது.

இதனால், சுற்றத்தார்சிறப்பு வருணனைவகையாற் கூறப்பட்டது. (சு)

உ0௭. நாள்வாய்ப் பெறினுந்தந் நாளளதா

. வேளாண்மை வெங்கருளை வேம்பாகும்—கேளா
யபரானப் போழ்தி னடகிடுவ ரேனுந்
தமராயார் மாட்டே யினிது.

(இ - ள்.) நாள்வாய் பெறினும் - காலத்திலே பெறப்பட்டாலும், தம் நாளளதார் இல்லத்தி - தமக்கு உறவினரல்லாதவரது வீட்டிலே, வேளா ண்மை - உபகாரமாகக் கொடுக்கப்பட்ட, வெம் கருளை - சுடுகையோடு கூடிய பொரிக்கறியுணவும், வேம்பு ஆகும் - வேப்பங்காய்போலக் கைப் புடையதாம்; கேளாய் - (யான்சொல்வதைக்) கேள்; அபரானப்போழ்தின் - பிற பகற்பொழுதிலே, அடகு இடுவரேனும் - இலக்கறியை இடுவாராயினும், தமர் ஆயார்மாட்டே-உறவினரானவரது வீட்டிலேயாயின், இனிது-இனிய சுவையுடையதாம்; (எ - று.)

இவ்வணந் தோன்றாதற்குக் காரணம் - முறையே அன்பில்லாமையும், அன்புடைமையுமாம். இதுவும், உறவினர்சிறப்பைப் புணர்துரைவகையாற் கூறியதே.

நாள்வாய் - தினத்தின்தொடக்கமான உதயகாலத்திலே யென்றபடி; நாளளதார் - சினேகஞ் செய்யாதவர்; அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப, உறவினர்; எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர். வேளாண்மை-பண்புப்பெயர். வெங்

கருளை-விரும்பப்படுங் கறியமுதமாம்; வெம்மை-விரும்பமு மாதலை “வெம்மை வேண்டல்” என்னுந் தோல்காப்பியத்தா லறிக. வேம்பு - மரத்தின் பெயர், அதன் காய் முதலிய சினைக்கு முதலாதபெயர். அபரானம்-அபராதம்; வடசொல்திரிபு: அபர அஹ் மெனப்பிரிக்க; அபரம்-பின், அஹம் - பகல்: எனவே, மத்தியான்னகாலத்துக்குப் பின்னிட்டபொழுதாம்; இது, வடமொழிப்புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி. அபரானப்போழ்து-இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. அடகு - னோர போல்வன.

இதனை, பாண்டியனை நோக்கியதே யாகவாவது, பிறனொருவனுக்கு உபதேச மூலமாகத் தெரிவித்ததாகவாவது கொள்ளலாம்.

இவ்வதிகாரத்துப் பத்தாம் பாட்டும் இக்கருத்தேயுடையது. “வெருக்குக்கண்வெங்கருளை வேம்பாம்” என்றற்போல, ‘வேளாண்மைவெங்கருளை வேம்பாகும்’ எனப்பட்டது. (எ)

உ௦௮. முட்டிகை போல முனியாது வைகலுங்
கொட்டியுண் பாருங் குறடுபோற் கைவிடுவர்
சுட்டுக்கோல் போல வெரியும் புகுவரே
நட்டா ரெனப்படு வார்.

(இ - ள்.) முட்டிகை போல - சம்மட்டியென்னுங் கருவி போல, முனியாது - (தந்தொழிலிலே) வெறுப்பில்லாமல் [சோம்பாமல், ஓயாமல் என்ற படி], வைகலும் - நாள்தோறும், கொட்டி - (பிறபொருளை) அடித்தடித்து, உண்பாரும் - தாம்ஜீவிப்பவர்களும், குறடு போல் கைவிடுவர் - (அனல்வெம்மைநனுகுங்காலத்து அதிலே பொருளை விட்டிட்டுத் தான் நீங்கியொழியுங்) குறடென்னுங் கருவிபோல (ஒருவர்க்குத் துன்பம்வந்தகாலத்து அவரைக்) கைவிட்டு நீங்குவர்; நட்டார் எனப்படுவார் - அன்புடைய உறவினரென்ற சொல்லப்படுபவர், சுட்டுக்கோல் போல-உலையாணிக்கோல்போல, எரியும் புகுவர் - (அப்பொருளுடன்கூட) நெருப்பையும் அடைவர்; (எ - று.)

முட்டிகை, குறடு, சுட்டுக்கோல் எனக்கம்மானர்கருவிகளே இச்செய்யுளில் உவமையாகக்கொள்ளப்பட்டவாறு காண்க. தமது இன்பத்துக்கு மகிழ்ந்து தன்பத்துக்கு வருந்துபவரே உறவினராவரென்றும், அங்ஙனமன்றி இன்பம் கேர்ந்தகாலத்து உடன்வந்து உண்டு உயிர்வாழ்த்து துன்பம்கேர்ந்தவாறே அதற்கு உடனில்லாமல் விட்டொழியுந் தன்மையர் உறவினரல்ல ரென்றும் இதனால் உண்மை உறப்பட்டது. “அற்றகுளத்தி லறுகீர்ப் பறவைபோ, லுற்றழித் தீர்வா குறவல்லர் - அக்குளத்திற், கொட்டியு மாம்பலு ரெய்தலும் போலவே, யொட்டி யுலர்வா குறவு” என்ற ஓளவையார் முதுரையோடு இதனை ஒப்பிட்டு அறிக.

முனியாது - எதிர்ப்பைவிளையெச்சம்; உ - விருதி, த் - எழுத்துப்பேறு: து - விருதி யென்பாரும் உளர். வைகலும், உம்மை - தொறுப்பொருளது. கொட்டியுண்பார் - ஒருவரை அடித்து வருத்தித் தாம் உண்டு வாழ்பவர். உம் - உயர்வுசிறப்பு. எரியும், உம் - இழிவுசிறப்பு. புகுவரே, ஏ - தேற்றம். இவ்வதிகாரத்தால், நட்டார் என்பது - உறவினராயிற்று. எனப்படுவார்-என்று

நெப்பித்துக் கூறப்படுவார்; “ஊரெனப்படுவது உறையூர்”, “பூவெனப் படுவது பொறிவாழ்ப்புவே” என்றும் போல.

(அ)

உ௦௯. நறுமலர் தண்கோதாய் நடடார்க்கு நடடார்
மறுமையுஞ் செய்வதொன் றுண்டோ—விறுமளவு
மின்புறுவ வின்புற் றெழீஇ யவரோடு
துன்புறுவ துன்புறக் கால்.

(இ - ன்.) நறு - நல்லமணமுள்ள, மலர் - பூக்களாலாகிய, தண் - குளிர்ந்த, கோதாய் - மாலையையுடையவளே! நடடார் - உறவினர், நடடார் க்கு - தம் உறவினர்க்கு, இறும் அளவும் - (அவரும் தாமும்) இறந்தொழியும் வரையிலும், அவரோடு - அவர்களுடனே, (இம்மையில்), இன்புறுவ இன்பு உற்று-இன்பமடையத்தக்கவற்றிற்கு இன்பமடைந்து, எழீஇ-நடந்து(ஒழுகி யென்றபடி), தன்பு உறுவ தன்பு உறுக்கால் - துன்பப்பட்டத்தக்கவற்றிற் குத் துன்பப்படாவிட்டால், மறுமையும் செய்வது ஒன்று உண்டோ - மறு மையிலுஞ் செய்வதோர் உதவி (உலகத்தில்) உள்ளதோ? [இல்லை யென்ற படி]; (எ - று.)

ஒருவர் இன்புறத் தாம் இன்புற்று அவர் துன்புறத் தாமும் கூடத் துன்புறுப்பவரே தக்க உறவினராவ ரென உறவினரிலக்கணக்கூறப்பட்டது. உறவினருறவெல்லாம் உடம்பைவிட்டு உயிர்ஒழியுமளவேயாதலால், நடடார் க்கு நடடார் மறுமையிற் செய்வதொன்றும் இல்லையாயிற்று.

மலர்த்தண்கோதாய் - பூக்களைச்சூடிய குளிர்ந்த கூந்தலுடையாளே என்றுமாம். நறுமலர்த்தண்கோதை - அன்மொழித்தோகை; கோதை - மாலையோல்பவளென உரைத்தால், உவமையாதுபெயர். கோதாய் என ஈறு திரிந்தது, விளியுருபு. இது, கமழேழன்னிலை. ஒருவரியல்பை உணராத உறவுகொண்டாடுதல் பெரும்பாலும் மகளிர்தன்மையே யாதலால், பெண் பாலு முன்னிலைப்படுத்தி இது கூறினார். மறுமையும் என்ற உம்மையால், இம்மையிலேயல்லாமல் என்பது விளக்கப்பட்டது. உம்மை - இழிவுசிறப் புப்பொருளதே யாதல்வேண்டும்; ஒருவன் உயிர்வாழ்ந்திருந்த பொழுதி லெல்லாம் இல்லாமல் அவன் இறந்தபின்பு என்றபடி. இனி, உம்மையை ஒன்று என்பதனோடு கூட்டலுமாம். எழுந்து என்பது, ‘எழீஇ’ என விகா ரப்பட்டு அளபெடுத்தது; சோல்லிசையளபெடை. எழீஇ - எழுந்து; மகிழ்ச்சியோடு தலையெடுத்து என்றவாறுமாம்.

“உதஸுவே வ்யஸநேசவ துர்பிக்ஷு ஸத்ருஸங்கடே-ராஜத்வாரேஸ்மஸா நேசயஸ்திஷ்டதிஸபாந்தவ:” என்ற வடதுன்மேற்கோள் உணரத்தக்கது.

உ௧௦. கிருப்பிலா ரில்லத்து வேறிருந் துண்ணும்
வெருக்குக்கண் வெங்கருணை வேம்பாம்—கிருப்புடைத் தன்போல்வா ரில்லுட் டயங்குரீர்த் தன்புற்கை
யென்போ டியைந்த வமிழ்து.

(இ - ள்.) விருப்பு இலார் இல்லத்து - (தன்மேல்) அன்பில்லாத பிறாது வீட்டிலே, வேறு இருந்து உண்ணும் - தனியேயிருந்து உண்ணுகின்ற, வெருகு கண் வெம் கருளை - பூனையின்கண்போல் ஒருவகைப்பளபளப்பையுடைய சுடுகிற பொரிக்கறியுணவும், வேம்பு ஆம் - வேம்புபோலக் கைப்புடையதாம்: விருப்பு உடை தன்போல்வார் இல்லுள் - (தன்மேல்) அன்புடைய[தன்னோடொத்த] தமரது வீட்டிலே, (உண்ணப்படுகின்ற), தயங்குநீர் தண் புற்கை - தெளிவான நீர்வடிவமாயுள்ள குளிரந்த புல்லரிசிக் கூடும், என்போடு இயைந்த அமிழ்து - உடம்பிற்கு ஒத்த அமிருதமாகும்.

அமிருதம்போ லினியதா மென்றபடி. உவமையணி. இக்கருத்து; இவ்வதிகாரத்து ஆறு ஏழாம் பாட்டுக்களோடு ஒத்தது.

விருப்பு - விரும்புதல்; முதனிலை திரிந்த தொழிப்பெயர். வேறிருந்து என்பதில், அன்பிற்குத் தக்க உபசாரம் பெறாமலிருந்து என்னும் பொருளுந் தோன்றும். வெருகு+கண்=வெருக்குக்கண்; வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரத்துக் ககரவொற்று இரட்டிற்று; “நெடிலோ டுயிர்த்தொடர்க் குற்றுகரக்களுள், டறவொற்றிரட்டும் வேற்றுமை மிகவே” என்ற நன்னூற் குத்திரத்த ‘மிகவே’ என்றது காண்க. சுடுகையே ஒருசுவையாதலால், ‘வெங்கருளை’ எனப்பட்டது. விருப்புடைத் தன்போல்வார் - ஒருவரோ டொருவர் அன்புடையா ரென்றபடி. தயங்குநீர்த் தண்புற்கை - பருக்கையற்ற கூழ். என்பு - உடம்புக்குச் சீனையாதபெயர்; “என்பு முரியர் பிறர்க்கு” என்ற தீநகீதுறளிற் போல. வேறிருந்து - பிறரோடொப்பப் பந்தியில்லாமல் சிறப்பாகத் தான் தனியேயிருந்து என்றுக் கொள்ளலாம். கருளை புற்கை என்றவற்றில், முறையே உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்பு உம்மைகள் விகாரத்தால் தொக்கன. அமிழ்து - அம்ருதம்; வடசொல்; மரணத்தைத் தவிர்ப்பது.

இப்பாட்டின் இரண்டாமடியிற்போலவே முன் ௨0௭ - ஆம் பாட்டின் இரண்டாமடியிலும் ‘வெங்கருளை வேம்பாகும்’ என்னும் உபமானம் வந்துள்ளது.

(க0)

௨௨ - ஆம் அதிகாரம்:—நட்பாராய்தல்.

அஃதாவது - சிறந்த இலக்கணமுடைய சினேகிதரை இன்னரென்று ஆராய்ந்து அறிதல். ஒருவன்குணங்களை ஆராயாமல் அவனோடு விரைந்து நட்புக்கொண்டால் அதனாற் சிலசமயங்களில் தீங்குநேரு மாதலாலும், குற்றங்கண்டு பின்பு அவனைவிடுதல் குற்ற மாதலாலும், நட்புக்கொள்ளுமிடத்தாக் குடிப்பிறப்பும் ஒழுக்கமும் குணநலமும் உடைமையைப்பற்றி நன்றாக ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்ளக்கடவன் என்பதாம். ஒருவனுக்கு இன்பதுன்பங்கள் நேர்ந்தவிடத்து வந்து உறவினர்போல உதவுபவர் நண்பராதலால், இது சுற்றந்தழாலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

நட்பு - இங்கே, நட்புடையார்க்குத் தொழிலாகுபெயர்.

உகக. கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மையெஞ் ஞான்றுங்
குருத்திற் கரும்புதின் மற்றே—குருத்திற்
கெதிர்செலத்தின் றன்ன தகைத்தரோ வென்று
மதுர மிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) கருத்து உணர்ந்து - (நூல்களின்) உட்பொருளை அறியா
நின்று, கற்று அறிந்தார் - படித்துத் தேர்ந்தவர்களது, கேண்மை - சினே
கம், எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், குருத்தின் கரும்பு தின்று அற்று -
நுனிக்குருத்திலிருந்து (அடிவரையில்) கரும்பைக்கடித்துத்தின்றும்போலும்
[வரவரஇனிமைதரும்]; என்றும்-எப்பொழுதும், மதுரம்இல் ஆளர்தொடர்பு-
(கல்வியறிவாகிய) இனியதன்மை யில்லாதவர்களது சினேகம், குருத்திற்கு
எதிர்செல தின்று அன்ன தகைத்து - (அக்கரும்பையே) குருத்திற்கு எதிரே
செல்லும்படி [அடியிலிருந்து] (நுனிவரையில்) தின்றும்போன்ற தன்மையை
யுடையது [வரவர இன்னுமையைத் தரும்]; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றகை;
தேற்றமுமாம்.

இதனால், சிநேகிக்கத்தக்கவரும் சிநேகிக்கத்தகாதவரும் இன்னரெனச்
கூறப்பட்டது.

அறிவுடையாரும் அறிவுடையாருஞ் செய்த நட்பு முன்சுருங்கிப் பின்
பெருகுதற்கும் அறிவிலாதாரும் அறிவிலாதாருஞ் செய்த நட்பு முன் பெரு
கிப் பின் சுருங்குதற்குங் காரணம், தம்முள் ஒருவர் ஒருவருடைய குண
த்தை முன் அறியாமையும் பின் அறிதலுமாம். கீழ்க் கல்வியென்னும் அதி
காரத்தில் “கணேகடற் மண்சேர்ப்பு கற்றறிந்தார் கேண்மை, நுனியிற் கரும்பு
தின்ற மற்றே - நுனிசீக்கித், நுனிற்றின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா,
ஈரமி லாளர் தொடர்பு” என்றதிலும் இக்கருத்தே கூறப்பட்டுள்ளது. இத
னை “கிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப், பின்னீர பேதையார் நட்பு”
என்னுந் திருக்குறளோடும், “பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளும்,
வரிசை வரிசையா நந்தும் - வரிசையால், வானூர் மதியம்போல் வைகலுந்
தேயுமே, தானே சிறியார் தொடர்பு” என்னும் நாலடியாரோடும் ஒப்பி
டுக. பயனுவமையணி. கரும்பை நுனியிலிருந்து தின்றால் வரவர இன்
சுவைமிகுதலும், அடியிலிருந்து தின்றால் வரவரச்சுவைகுறைதலும் இயல்பு.

ஏ - தேற்றம். உணராரின்று என்ற நிகழ்கால வினையெச்சம், உண
ர்ந்து என இறந்தகாலவினையெச்சமாகத்திரிந்தது; “தெய்வத் தொழாஅள்
கொழுநற்ருழுதெழுவுள்” என்பதில் ‘தொழுது’ என்பதுபோல. கருத்து
உணர்ந்து - தமது கருத்தினுற் கற்கப்படும் நூல்களை இன்னவையென்று
அறிந்து என உரைத்தல், சிறப்பு. அறிந்தார் - காரியாகாரியங்களை அறிந்த
விவேகிக னென்றபடி. மதுரம் - வடசொல்.

“இக்ஷாரக்ராத்ரமஸு பர்வணிபர்வணி யதா ரஸவிஸேஷி - தத்வத்
ஸஜ்ஜகமைதீரீ விபரீதாநாந்துவிபரீதா” என்னும் சுலோகம் ஒப்பு நோக்கத்
தக்கது. (க)

உகஉ. இப்பிறப் பெண்ணி யிடைதிரியா ரென்பதோர்
நற்புடை கொண்டமை யல்லது—பொற்கேழ்
புனலொழுதப் புள்ளிரியும் பூங்குன்ற நாட
மனமறியப் பட்டதொன் றன்று.

(இ - ன்.) பொன் - பொன்னோடுகூடிய, கேழ் - நல்ல நிறமுள்ள, புனல் - தண்ணீர், ஒழுத - பெருக, புள் இரியும் - பறவைகள் ஒடுதற்கு இடமான, பூ குன்றம் - அழகிய மலைகளையுடைய, நாட - பாண்டியநாட்டையுடைய அரசனே!—(உயர்குடிப்பிறந்தவர்), இல் பிறப்பு எண்ணி-தமது உயர்குடிப்பிறப்பை நினைத்து, இடை திரியார்-கெவிலே (தமதுநற்குணத்தினின்று) மாறுபடார், என்பது ஓர் நல் புடை - என்றுசொல்லப்படுவதொரு நல்ல தன்மையை, கொண்டமை அல்லது - (தாம்சினேகிப்பதற்கு ஒருநல்ல காரணமாகக்) கொண்டது மாத்திரமே யல்லாமல், மனம் அறியப்பட்டது ஒன்று அன்று - (பிறரொருவருடைய) மனகிலை (ஒருவரால் உட்புகுந்து) அறியப்பட்டதென்பதொரு தன்மையதன்று; (எ - று.)

ஒருவர் மற்றொருவருடைய மனநிகழ்ச்சியைப் பிரதியகூமாக உண்மை பொருத்தஅறிவது அசாத்திய மாதலால், உயர்குடிப்பிறந்தவர் தமதுஉத்தம குணத்தை எப்பொழுதும்இடையிலேமாறவிடாரென்பதோருறுதிபற்றி நற்குடிப்பிறந்தாருடன் நட்புக்கொள்ளவேண்டுமென இதனைக் கூறப்பட்டது.

கீழ்ப்பாட்டில் நடப்பிற்குக் கல்லியறிவு ஒருகுணமென்றார்; இப்பாட்டில் உயர்குடிப்பிறப்பும் ஓர் இலக்கண மெனப்பட்டது.

தெளிவான அழகிய அருவிரீர்வெள்ளம் மேனின்றவழிந்துபாயும்பொழுது பொன்னை அடித்துக்கொண்டு ஓடிவருதலால் அதனைக்கண்டு இது யாதோ எனப்பறவைகள் அஞ்சிஓடுகின்றன என்று மலையைச்சிறப்பித்தவாரும்.

உகங. யானை யணையவர் நண்பொரீஇ நாயனையார்

கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை

யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லு மெறிந்தவேன்

மெய்யதா வால்குழைக்கு நாய்.

(இ - ன்.) யானை அணையவர் - யானையைப் போன்றவர்களது, நண்பு-சினேகத்தை, ஓரீஇ - விட்டு, நாய் அனையார் - நாயைப்போன்றவர்களது, கேண்மை - சினேகத்தை, கெழீஇக் கொளல் - சேர்த்துக் கொள்ளுதல், வேண்டும் - தகுதி : (எனெனில்),—யானை,—அறிந்தஅறிந்தும் - பலகாலம் பயின்றிருந்தும், பாகனையே - (தனக்கு உணவு முதலியன கொடுத்துக்காத்திடும்) பாகனையே, கொல்லும்—; நாய்—, எறிந்த வேல் மெய்யது ஆ - (தன்னையுடையவன் தன்மேற் சினந்து) எறிந்த ஆயுதம் தன்உடம்பில்லைத்துள்ளதாயிருக்கையிலும், வால் குழைக்கும் - வாலைக் குழையவைத்து ஆட்டிக் கொண்டு தன்னளிமையையும் அன்புடைமையையும் காட்டிகிற்கும்; (எ-று.)

பலகாலம் தம்மாற்பற்பலவுதவினைப் பெற்றிருந்தும் அவற்றை யெல்லாம் அடியோடு மறந்து தம்மிடம் யாதாயினும் ஒருபொழுது கோபத்

தஞ்சுக் காரணமொன்று காணப்பட்டதாயின் அதனையே பிரதானமாகக் கொண்டு எப்பொழுதும் மனத்திலே மறவாது அடக்கிவைத்திருந்து சமயம்பார்த்து அழிக்குந் தன்மையரோடு சினேகஞ்செய்யலாகாது; தம்மார் செய்யப்பட்டவரும் பெரிய அபகாரங்கள் பலவற்றையும் மறந்திட்டுத் தம்மால் மூன்று ஒருகாலத்துச்செய்யப்பட்டதொரு சிறியபகாரத்தையே உள்ளத்திற் கொண்டு பாராட்டி இயல்பினருடனே சினேகிக்கவேண்டுமென்பதாம். ஏதுவனியோடு சேர்ந்த உவமையணி.

ஒருவி, கெழுவி என்னுஞ் சொற்கள் விகாரப்பட்டு ‘ஒரீஇ’, ‘கெழீஇ’ என அளபெடுத்தன; சொல்லிசையளபெடை. அறிந்தறிந்த - அறிக்கீது, மிதுதிப்பொருளது. வேல் - ஆயுதமென்னுமாத்திரையாய் நின்றது. ஆ - ஆகவேன்பதன் விகாரம்; இதனிறுதியில் இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. ‘பாகனையே’ என்ற ஏகாரமும் உயர்வுசிறப்பே. யானை, நாய் - இவை, இங்குக்காட்டிய குணத்துக்குமாத்திரமே சிறியார்க்கும் பெரியோர்க்கும் முறையே உவமை. வேண்டும் - தேற்றப்பொருள்தோர் வியங்கோன்.

இங்கே நன்றிமறவாத நற்குணமுடையோர்க்குத் தாழ்ந்தமிருகமாயிய நாயை உவமைகூறியது, இழிவுவமைக்குற்றத்தின்பாற்படாது; “மிருதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும், பாண்மாறுபதிலும் பாருபாடுடைய” என்ற தண்டியலங்கார குத்திரத்தாலும், அதன் உரையாலும் உயர்ந்தபொருளை இழிந்தபொருளோடு உவமித்தல் புன்புலவர் புணர்க்குங்கால் சிறப்பின்மை தெரிந்து ஆன்றோரார் குற்றமென்று தள்ளப்படுதலும், அதுவே நன்புலவர் புணர்க்குங்கால் சிறப்புடைமை தெரிந்து ஆன்றோரார் குணமென்று கொள்ளப்படுதலும் காண்க. இவ்வாறு நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள்களில் வருவன கண்டுகொள்க.

(௩)

உகசு. பலநாளும் பக்கத்தா ராயினு நெஞ்சிற்

சிலநாளு மொட்டாரோ டொட்டார்—பலநாளு

நீத்தா ரெனக்கை விடலுண்டோ தந்நெஞ்சத்

தியாத்தாரோ டியாத்த தொட்பு.

(இ - ன்.) பல நாளும்-பலதினமும், பக்கத்தார் ஆயினும் - தமதுபக்கத்திலேயே வாழ்ந்துள்ளவர்களானாலும், நெஞ்சில் ஒட்டாரோடு-மனத்திற் பொருத்தமில்லாதவர்களுடன், சில நாளும் - சிலநாளாயினும், ஒட்டார் - சேரமாட்டார், (அறிவுடையோர்); தம் நெஞ்சத்து - தமது மனத்திலே, யாத்தாரோடு - (அன்பார்) கட்டப்பட்டவர்களுடனே, யாத்த - கொண்ட, தொடர்பு - சினேகத்தை, பல நாளும் நீத்தார் என - (அவர்) பலகாலமாய் (த்தம்மை) விட்டுள்ளா ரென்று கருதி, கைவிடல் உண்டோ - (அறிவுடையோர்) நீக்கவிடுதல் (உலகத்தில்) உண்டோ? [இல்லையென்பபடி]; (எ - று.)

சினேகத்துக்கும் சினேகமில்லாமைக்குங்காரணம், எப்பொழுதும் அருகிலிருத்தலும் இல்லாமைபு மன்று; மனங்கலந்திருத்தலையா மென்பதாம். நெஞ்சுரத்திலுள்ள சூரியனோடு தாமரைமலர்க்குச் சினேகமும், எப்பொழுதும் அருகிலேயுள்ள தவளையுடனே அதற்குச்சினேகமில்லாமைபுங் காண்க.

பலநாளும், சிலநாளும் என்ற உம்மைகள் - முறையே, உயர்வுசிறப்பு இழிவுசிறப்புப் பொருளன; இந்தஉம்மைகள் - முறையே, நாளினது மிகுதியையும் குறைவையும் விளக்குவன. பக்கம் - பகைமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. நெஞ்சத்தியாத்தாரோடியாத்த - குற்றியலிகரங்கள், அலகுபெறவில்லை. நெஞ்சத்திற் சிலநாளும் ஒட்டார் என எடுத்து, மனத்திற் சிலநாளாயினும் ஒன்றுபடாதவர் எனவும் உரைக்கலாம். (ச)

உகரு. கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துபிற் கூம்பாது
வேட்டதே வேட்டதா நட்பாட்சி—தோட்ட
கயப்பூப்போன் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்பு வாரை
நயப்பாரு நட்பாரு மில்.

(இ - ள்.) கோடு பூ போல - மரக்கிளைகளிலுண்டாகின்ற மலர்போல, மலர்ந்து - (முன்னே முக)மலர்ச்சிபெற்று, பின் கூம்பாது - பின்பு(அம்மலர்ச்சி) சுவியாமல், வேட்டதே வேட்டதா - (முன் ஒருவரோடொருவர்)விரும்பக்கொண்டதுவே விரும்பாமாயிருப்பது, நட்பு ஆட்சி ஆம் - சினேகதருமத்தைக்காத்தலாகும்; தோட்ட கயம் பூ போல் - தோண்டப்பட்ட நீர்நிலையிலுண்டாகிற மலர் போல, முன் மலர்ந்து - முதலில் (முக)மலர்ச்சிகாட்டி, பின் கூம்புவாரை - பின்பு(அம்மலர்ச்சியொழிந்து முகஞ்)சுருங்குபவர்களை, நயப்பாரும் - விரும்புபவர்களும், நட்பாரும் - சினேகிப்பவர்களும், இல் - இல்லை; (எ - று.)

உவமையணி. கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, புதற்பூ எனப் பூ நான்குவகைப்படும்; நிலப்பூ என ஒன்று கூட்டி ஐந்தென்பாரு முளர். ஆம் - ஆகுமென்பதன் விகாரம். தோட்ட - தோடு. னையுடைய எனவும் உரைக்கலாம்.

உகக. கடையாயார் நட்பிற் கமுகனைய ரேனை
யிடையாயார் தெங்கி னனையர்—தலையாயா
ரெண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) கடை ஆயார் - கீழ்ப்பட்டவர்கள், நட்பில் - சினேகதருமத்தில், கமுகு அனையர்-பாக்குமரத்தைஒத்திருப்பர்; ஏனை இடை ஆயார் - மற்றை நடுத்தரமானவர், தெங்கின் அனையர் - தென்னைமரத்தை ஒத்திருப்பர்; தலை ஆயார் - முதல்தரமானவர்களாகிய, தொன்மை உடையார் - பழமையென்னும் பெருங்குணத்தையுடைய மேன்மக்களது, தொடர்பு - சினேகம், எண் அரு பெண்ணை போன்று-நினைத்தற்கும் அருமையான (சிறப்பையுடைய) பனைமரத்தை ஒத்த, இட்ட ஞான்று இட்டதே - நட்ட அக்காலத்தில் நட்டதன்மையதே; (எ - று.)

பாக்குமரம்போல ஒருநாள் உபசரணைதவிர்ந்தாலும் பயன்கெடுபவர் அதமர், தென்னைமரம்போல இடையிடையேஉபசரணையில்லாமற்போன்ற பயன்கெடுபவர் மத்தியமர், பனைமரம்போல முதலில் நட்டது மாத்திரமேயன்றிப் பின்புஒருகாலத்திலும் யாதோருபசரணையையும் வேண்டாமல்

என்றும் ஒருபடிப்பட்டபயன்படுபவர் உத்தமர் என்பதாம். “உத்தமர்தா மியு மிடத்தோங்குபனைபோல்வரே, மத்திமர்தாந் தெங்குதனை மானுவரே-மூத்த லரும், ஆங்கமுரு போல்வ ரதம் ரவர்களே, தேங்கதலியும் போல்வர் தேர் ந்து” என்னும் நீதிவேண்பாவையுங் காண்க. உவமையணி.

கமுரு - க்ரமுகம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. தெங்கின் - இன் சாரியைநிற்க இரண்டனுருபு தொக்கது. பின்னிரண்டடிக்கு வேறுவகை யாக அந்வயித்துப் பொருளுரைப்பாரு முளர்; அது பொருந்துமாயிற் கொ ள்க. பழமையாவது - ஒருகாற்செய்த நட்பைப் பலகாலம் பாராட்டிந் தன்மை; இனி, பரம்பரையாகவரும் நற்குண மென்றங் கொள்ளலாம். (சு)

உகஎ. கழுநீருட் காரடகேனு மொருவன்
விழுமிதாக் கொள்ளி னமிழ்தாம்—விழுமிய
சூய்த்துவையார் வெண்சோறே யாயினு மேவாதார்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காய்.

(இ - ள்.) கழுநீருள் கார் அடகு எனும் - அரிசிகழுமிய நீரின் சமைத்த கறுத்த இலைக்கறியே யாயினும், ஒருவன் - ஒருத்தன், விழுமிது ஆ கொள் ளின் - சிறந்த அன்புடையதாக (க்கொடுக்க)ப்பெற்றால், அமிழ்து ஆம் - (அது) அயிருதம்போ லின்சுவையதாகும்; விழுமிய-சிறந்த, சூய் - தானித்த கறிகளோடும், துவை - துவையல்களோடும் கூடி, ஆர் - லிறைந்த, வெண் சோறே ஆயினும் - வெண்மையான நல்லரிசிசோறே யானாலும், மேவா தார் கைத்து உண்டல் - தன்னைச்சினேகியாதவரது கையிலுள்ளதை உண் ணுதல், காஞ்சிரம் காய் - எட்டிமரத்தின்காயைத் தின்பதுபோல இன்னு தாகும்; (எ - று.)

இக்கவியின்கருத்தே கீழ்அதிகாரத்து சு, எ, க௦, மூன்றுபாடல்களின் கூறப்பட்டது.

கழுநீர்-கழுவுநீர்என்பதன்விகாரம்; வினைந்தோகை. சோறேயாயினும் என்றதிலுள்ள ஏகாரமும், உம்மையும் - உயர்வுசிறப்பு. கைத்து - பொ ருள் என்பதபடி. (எ)

உகஅ. நாய்க்காற் சிறுவிரல்போ னன்கணிய ராய்
மீக்காற் றுணையு முதவாதார் நட்பென்னுஞ் [ம்
சேய்த்தானுஞ் சென்று கொளல்வேண்டுஞ் ரெய்வினைக்கு
வாய்க்கா லணையார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) நாய் கால் சிறு விரல் போல் - நாயின்கால்களிலுள்ள சிறிய விரல்கள்போல, நன்கு அணியர் ஆயினும் - மிகஅருகில் நெருங்கியுள்ளவ ரானாலும், ஈ கால் துணையும் உதவாதார் - ஈயின்காலளவாகிலும் உதவிசெய் யாதவர்களது, நட்பு - சினேகம், என் ஆம் - யாதபயனுடைத்தாம்?[ஒரு பயனும் உள்ளதன் நென்றபடி]; செய் வினைக்கும்-கழனியைப்பயிர்வினையும் படி செய்கின்ற, வாய்க்கால் - நீர்க்காலை, அணையார் - ஒத்த மிகஉதவுபவர் களது, தொடர்பு - சினேகத்தை, சேய்த்து ஆனும்-தூரத்திலுள்ளநாயினும்; சென்று கொளல் வேண்டும் - போய்ப் பெறவேண்டும்; (எ - று.)

‘அணியராயினும்’ என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. ‘ஈக்காற்றுணையும்’ என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு. ‘சேய்த்தானும்’ என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. ஈக்கால் என்றது, இங்கே சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டுவதோ ரனவு; ‘ஈச்சிறகன்னதோர்தோலறினும்’ என்றவிடத்து ‘ஈச்சிறகு’ போல. ஈ - பெயர்ச்சொல்; ஒருபறவை. செய் - கழனியாதலை ‘நன்செய்’, ‘புன்செய்’ என வழக்கிலும் காண்க. வாய்க்கால் - நீரோடும்கால். (அ)

உகக. தெளிவிலார் நட்பிற் பகைநன்று சாதல்
விளியா வருநோயி னன்றா—லளிய
விகழ்தலிற் கோற வினிதேமற் றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.

(இ - ள்.) தெளிவு இலார் நட்பின் - தெளிவான அறிவு இல்லாதவர்களுடன் கொள்ளுஞ் சினேகத்தைக்காட்டிலும், பகை - (அவருடைய) விரோதம், நன்று - நல்லது; விளியா வரும் நோயின் - எவ்வுபாயத்தாலுந் தீராமல் நீடித்துவருகிற வியாதியைக்காட்டிலும், சாதல் - இறத்தல், நன்று - நல்லது; அளிய இகழ்தலின் - (ஒருவனதுநெஞ்சம்) மிகப்புண்படும்படி நித்தித்தலைக்காட்டிலும், கோறல் - கொல்லுதல், இனிது - நல்லது; இல்லபுகழ்தலின் - (ஒருவனிடத்து) இல்லாத குணங்களைச் சொல்லித் துதித்தலைக்காட்டிலும், வைதலே - திட்டிதலே, நன்று - நல்லது; (எ - று.)

மூடனுடையபகைமையாற் பெரும்பாலுந் துன்பமே உண்டாகாது, ஒருகால் உண்டானாலும் அது எளிதில் ஒழித்தற்குக் கூடியதாயிருக்கும், அங்கனமன்றியினும் அதனுண்டாகுந் தீங்கினும் அவனது நண்பினுண்டாகுந் தீங்குகள் மிகப்பலவாம் ஆதலின், ‘தெளிவிலார் நட்பிற் பகைநன்று’ என்றார். “சாதலினின்றுதலில்” என்றபடி ஒருவனுக்கு எல்லாத்துன்பங்களினும் மிக்கதெனப்படுகிற மரணவேதனையைத் தீராதவியாதியினும் நன்றி என்றது, ஆதாரமான உடம்பு நீங்கியவாறே உயிர்க்குத்துன்பபுதர்ச்சி இன்றாமாதலின். மரணத்துன்பத்தினும் மிகுந்த துன்பத்தைத் தருவது கிந்தனை என்பது, மூன்றாம்வாக்கியத்தின் கருத்து. ‘இல்லபுகழ்தலின் வைதலே நன்று’ என்றது, இல்லாததைச் சொல்லிப்புகழ்தலின் இழிவை விளக்குதற்கு.

தெளிவு இலார் - ஆராய்ந்து தேறி நம்பப்படாதவ ரென்றும் கொள்ளலாம். தெளிவு - தொழிற்பெயர். பகைமை யென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோயிற்று. விளியா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம்; பெயரே ச்சமாகக்கொண்டு, மேல் அரு எனப் பதம்பிரித்து, நீங்காத அருமையான நோயென்றும் கொள்ளலாம். மற்று - அகை. இல்ல - பெயர்.

அதிகாரம் நட்பாராய்த லாதலால், முதல்வாக்கியத்தை உபமேயமாகவும், மற்றைமூன்றையும் உபமானமாகவுங் கொள்க. (க)

உஉ0. மரீஇப் பலரோடு பன்னுண் முயங்கிப்
பொரீஇப் பொருட்டக்கார்க் கோடலே வேண்டும்
பரீஇ யுயிர்செகுக்கும் பாம்பொடு மின்னா
மரீஇஇப் பின்னைப்

(இ - ள்.) பலரோடு - அநேகம்பெயருடனே, மரீஇ - சேர்ந்து, பல் நாள் - அநேகநாட்கள், முயங்கி - கலந்து, பொரீஇ - (தம்ருணமும் அவர் குணமும்) ஒத்து, பொருள் தக்கார் - நன்குமதிக்கும் பொருளாகத் தக்கவர்களை, கோடலே - சினேகஞ்செய்துகொள்ளுதலே, வேண்டும் - தகுதி; பரீஇ - கடித்து, உயிர் செருக்கும் - உயிரையொழிக்கின்ற, பாம்பொடும் - பாம்போடாயினும், மரீஇ - சினேகஞ்செய்து, பின்னே பிரிவு - பின்பு அதனை விட்டுநீங்குதல், இன்னா - துன்பந்தருவதாம்; (எ - று.)

தூர்க்குணமுடையவரோடு சினேகஞ்செய்து பிரிந்தாலும் மனவருத்த முண்டாமாதலால், பின்னொருகாலத்தும் பிரியவேண்டாதபடி முன்னமே ஒருவரிடத்துள்ள குணத்தைப் பழகிப்பார்த்தறிந்து சினேகிக்கவேண்டுமென்பதாம். இச்செய்யுளில் முந்தின வாக்கியத்திற் கூறிய சித்தாந்தத்திற் குப் பிந்தினவாக்கியத்திற் காரணங்காட்டி நிறுத்தினமையால், எதுவணி.

மருவி, பொருவி, பரிந்து என்னும் இறந்தகால வினையெச்சங்கள்-மரீஇ, பொரீஇ, பரீஇ என விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தன; சொல்லிசையளபெடை. நான்காமடியில், மரீஇஇ - ஈரளபெடை; நான்குமாத்திரை. பொருட்டக்கார்-உபயோகமாகத் தக்கவர், பாம்பொடும், உம்மை-இழிவுசிறப்பு. இன்னா என்பதை இன்னாது என்பதன் ஈறுதொகுத்தலாகவாயினும், பிரிவு என்பதைப் பன்மை குறிக்கும் பால்பகாவஹிணைப் பெயராகவாயினும் கொள்க. தக்கார்க்கோடல் என்பதில், உயர்திணையிற்று ரகரத்தின்முன் வன்மைமிக்கது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை யாதலின்.

இச்செய்யுளில் நான்குஅடியிலும் எதுகையில் உயிரளபெடை வந்தது, அளபுத்தொடை.

“கூடிப்பிரியேல்,” “இணக்கமறிந்தினங்கு” என ஒளவையார் கூறியதும் இக்கருத்தேபற்றியாம். “விலங்கேயுந் தம்மோடுடனுறைதன்மேவுந், கலந்தாரைக் கைவிதெலொல்லா—விலங்கருவி, தாஅயிழியுமலைநாடவின்தோதே, பேளையோடானும்பிரிவு” என்னும் பழமொழிச்செய்யுள் நோக்கத்தக்கது.

“யஸ்யநஜ்ஞாயதே ஸீலம் ந குலம் ந ச ஸம்ஸாரயஃ - நதேநஸங்கதிம்குர்யாத்” என்னும் வடநூன்மேற்கோள் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

[தொல்காப்பியம்-எழுத்ததிகாரம்-நூன்மரபு-து-சு.] “நீட்டம்வேண்டி னவ்வள புடைய, கூட்டி யெழுஉத லென்மனார் புலவர்” என்னுஞ் குத்திரவுரையில் ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் கூறுமாறு:—“அவ்வளபுடைய” எனப் பன்மையாகக் கூறியவதனால் இவரும் நான்குமாத்திரையுந் கொண்டார். என்னே? இவ்வாசிரியரை ‘முந்துநூல்கண்டு’ என்றாராகலின். மாபுராணத்து“செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபு,மையப்பாடின்றி யணையுமா—மைதீரொற், நின்றியுஞ் செய்யுட்கெடி னெற்றை யுண்டாக்கு, குன்றுமே லொற்றளபுந் கொள்” என்ற குத்திரத்தான் அவர்கொண்ட நான்குமாத்திரையும் இவ்வாசிரியர்க்கு ஒதல்வேண்டிதலின். அது “தூஉஉத்தீம்புகைத் தொல்விசும்பு,” “பேளஎர்த்துக்கொல்,” “செருஅஅய்வாழியநெஞ்சு,”

“இலா அஅர்க்கில்லைத்தமர்,” “விரா அஅய்ச்செய்யாமைநன்று,” “மரீ இஇப் பின்னைப்பிரிவு” எனச் சான்றோர்செய்யுட்களெல்லாம் நான்குமாத்திரை பெற்றுநின்றன. அன்றி, மூன்றுமாத்திரைபெற்றனவேல் ஆசிரியத்தளை தட்டிச் செப்பலோசை கெடுமாயிற்று. இங்ஙனம்அளபெடாதுநின்று ஆசிரியத்தளைதட்டிநிற்பன கலிக்குஉறுப்பாகிய கொச்சகவெண்பாக்கள் இவையல்லவென்று உணர்க.”—என்பது.

இனி, தொல்காப்பியத்துச் “செய்யுளியலில் நேரீற்றியற்சீர்” என்னுஞ் சூத்திரத்தின் (சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்ட) உரையில் “உறா அர்க்குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச், செறாஅய் வாழிய நெஞ்சு” எனவும், “கலாஅற் கிளிகடியுந் கானக நாட, விலாஅர்க் கில்லைத் தமர்” எனவும் தளைவகையின்றி வந்தன’ என்றும், “தரவும் போக்கும்” என்ற சூத்திரத்தின் உரையில் ‘இங்ஙனம் பாவேற்படாமையினன்றே “உறா அர்க்குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச், செறாஅய் வாழிய நெஞ்சு” என்பதை வெண்பா என்பாமாயிற்றேன்பது’ என்றும் காணப்படுவதை உற்றுநோக்குமிடத்து, செய்யுளியலுக்கு ஷெ பிள்ளையவர்கள் அச்சிட்டுள்ள உரை “நீட்டம் வேண்டின்” என்னுஞ் சூத்திரத்தின் நச்சினார்க்கினியருரையோடு மாறுபடுதலின், அவர்கள் அச்சிட்டுள்ள செய்யுளியலுரை நச்சினார்க்கினியருரையல்லவென்று ஊகிக்கப்படுகின்றது.

(க0)

உஉ - ஆம் அதிகாரம்.—நட்பிற்பிழைபொறுத்தல்.

அஃதாவது-தம்மாற்சினேகிக்கப்பட்டாரிடத்து உள்ளனவாகும் பிழைகளைப் பொறுத்தல். ஆராய்ந்த சினேகிக்கப்பட்டாராயினும், பொறுக்கப் படுங் குற்ற முடையராதலாலும் விதிவசத்தாலும் உரிமையாலும் அந்நட்டார் தமக்குப் பிழைகளைச் செய்தல் கூடும்; அவற்றைப்பொறுப்பது அவரைச் சினேகஞ்செய்தாரது கடமையாம்; ஆதலின், இவ்விதிகாரம் நட்பாராய்தலின்பின் வைக்கப்பட்டது. நட்பு - நட்பார்க்குத் தோழிலாதபேயர். பிழை-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். திருக்குறளில் ‘நட்பாராய்தல்’ என்னும் அதிகாரத்தின்பின் ‘பழமை’ என்னும்அதிகாரத்தை வைத்ததற்குப் பரிமேலழகர் இக்காரணமே கூறிப்போந்தவாறு காண்க.

உஉக. நல்லா ரெனத்தா நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
யல்லா ரெனினு மடக்கிக் கொளல்வேண்டு
நெல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்விதழ் பூவிற்கு முண்டு.

(இ - ன்.) நல்லார் என தாம் நனி விரும்பி கொண்டாரை - நற்குண நற்செய்கையுடையாரென்று ஆராய்ந்தறிந்து தெளிந்து தம்மால் மிகவிரும்பிச் சினேகஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டவரை, அல்லார் எனினும் - (பின்பு ஒரு காலத்தில் முன்பு தாம் தேறியபடி) நற்குண நற்செய்கையுடையவரல்லாதவரென்று கண்டாலும், அடக்கி கொளல் வேண்டும் - (அவர்குற்றங்களைப்

பாஸ்.] உட - ஆம் அதிகாரம்.—நட்பிற்பிழைப்போறுத்தல். ௧௮௯

பிறர் அறியக் கூறி வெளிப்படுத்தாமல் தம்மனத்திலேயே) அடக்கிவைத்துக் கொள்ளாதலே தகுதி; (ஏனெனில்),—நெல்லுக்கு உமி உண்டு—(யாவராலும் உணவின் பொருட்டு மிகவிரும்பிக்கொள்ளப்படுகிற) நெல்லுக்கும் (பயனற்ற) அதன் உமியாகிய குற்றம் உள்ளது; நீர்க்கு நுரை உண்டு - (யாவராலும் பானத்தின் பொருட்டு மிகவிரும்பி நாடியடையப்படுகிற) நீருக்கும் நுரையாகிய குற்றம் உள்ளது; பூவிற்கும் புல் இதழ் உண்டு - (சிறப்புடைய) மலருக்கும் (பயனற்ற) அதனே மேல்தழுவியுள்ள புறவிதழாகிய குற்றம் உள்ளது; (எ-று.)

பல சிறந்த குணங்களையுடைய உயர்ந்த பொருள்களிலுஞ் சில குற்றங்க ளிருக்கை உலகவியல்பே யாதலாலும், “குற்றம்பார்க்கிற சுற்றமில்லை” என்றபடி ஒவ்வொருவரிடத்துங் குற்றத்தையே நோக்கினால் நண்பரில்லை யாகு மாதலாலும், தம்மாற்சினேகிக்கப்பட்டாரிடத்துப் பின்பு காணப்படுங் குற்றங்களையெல்லாம் பாராட்டாமல் அவரிடத்துள்ள குணங்களையே முக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டு மென்பதாம். அடக்கிக்கொள்ளல் - இரகசியத்தில் அவர்க்குத் தாம் அறிவுகூறி அவர்களை அடங்கச்செய்து வைத்துக் கொள்ளாதல் என்றும் உரைக்கூறலாம்.

பின்னிரண்டடிகளிற்கூறிய மூன்று உபமானங்கள் எத்தனை நற்குணமுடையாரிடத்துங் குற்றங்கள் காணக்கூடு மென்ற உபமேயத்தை விளக்குதலால், பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம்; வடநூலார் அப்ரஸ்துதப்ர சம்ஸை என்பர்.

விருத்திராசுரனை வதைத்ததனால் இந்திரனைத் தொடர்ந்த பிரமகத்தியைத் தொலைக்கும்பொருட்டு அவன் அசுவமேதமாகஞ்செய்து திருமலைப் பூசிக்கவே, அப்பிரமகத்தி தேவர்கள் நியமனத்தின்படி நான்குகூறப்பிரிந்து ஒன்றினால் வெள்ளம்புரண்டுவரும் ஆற்றிலும், மற்றொன்றைச் சவட்டுநிலத்திலும், வேறொன்றைப் பருவம்வந்த பெண்களிடத்தும், இன்னொன்றால் வதை செய்பவரிடத்துஞ் சென்றிருக்கிற தென்றும், வெள்ளத்தில் நுரையாகிய பகுதியே அக்கொலைப்பாவத்தின் வடிவ மென்றும் நூல்களிற் கூறப்படுகிற வரலாற்றால், நீருக்கு நுரை குற்றமாதல் அறிக. “மங்கலமாகி யின்றியமை யாதி, யாவருமகிழ்ந்து மேற்கொள மெல்கிப், பொழுதின் முகமலர்வுடையது பூவே” இதனால், பூவின் சிறப்பை அறிக.

நனி - விசேஷத்தலிச்சொல். இரட்டிறமொழிதலென்னும் உத்தியால், புல்லிதழ் என்பதற்கு - பண்புத்தொகையாய், இழிவான இதழென்றும்; வினைத்தொகையாய், தழுவியுள்ள இதழென்றும் ஒருங்கு உரைகொள்ளப்பட்டது: முறையே புன்மையான இதழென்றும், புல்லிய இதழென்றும் விரியும். மேல் நன்றியில்செல்வம் என்னும் அதிகாரத்து ௬ - ஆம் பாட்டிலுள்ள “நாறுத்தகடு” என்பதனோடு ஒப்பிடத்தக்கது. பூவிற்கும் என்ற உம்மை - இறந்தததழுவியது. “எஞ்சுபொருட்கிளவி செஞ்சொலாயிற், பிற்படக்கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்” என்ற நொல்காப்பியவிதியால், உம்மையிலலாத சொற்கள் முன்னும், உம்மையுள்ள சொல் பின்னும் வைக்கப்பட்டன. இனி, உயர்வுசிறப்பும்மையாகக்கொண்டு, நெல்லுக்கு நீர்க்கு என்பவற்றோடுங் கூட்டலாம்.

(௧)

உஉஉ. செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டீடார்
மறுத்துஞ் சிறைசெய்வர் நீர்நசைஇ வாழ்நர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்பரே
தாம்வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு.

(இ - ள்.) செறு தோறு உடைப்பினும் - (தாங்கள்) அடைக்குந்தோறும் உடைத்துக்கொண்டு போவதாயினும், செம் புனலோ டீடார் - நல்லநீரு டனே சிறுகோபமும் கொள்ளாதவர்களாய், நீர் நசைஇ வாழ்நர்-தண்ணீரைப் பயன்படுத்த விரும்பி வாழ்பவர்கள், மறுத்தும் சிறைசெய்வர்-மறுபடி மறுபடி அணைகோலி (அநீரை)க் கட்டிவைப்பார்கள் : (அதுபோலவே),— வெறுப்ப வெறுப்ப் செயினும் - வெறுக்கத்தக்க குற்றமான காரியங்களை (ஒருவர்)வெறுப்புண்டாம்படி மிகுதியாகச் செய்தவந்தாலும், தாம் வேண்டி தொடர்பு கொண்டார் பொறுப்பர் - தாம் விரும்பிச் சினேகஞ் செய்து கொண்டவர் (அவரைப் பிழை) பொறுப்பர்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. செறு தோறு - அடக்குந்தோறும்: செறு த்தல் - அடக்குதல். செறு தோறு - வினைத்தொகை; தொறு என்பதன் நீட் டல்விகாரமான தோறு என்பது இடைச்சொல்லாயினும் பெயர்ச்சொல் தன்மைப்பட்டிருந்தலால், செறுஎன்னுங் காலக்காரந்தபெயரெச்சம் அத னைக் கொண்டது. வினைத்தொகை உகரமுன்னர் இயல்பாதற்குரிய இது 'செறுத்தோறு' என வருமொழிமுதல்வலி மிக்குவந்தது, கந்தவின்பப்போ ருட்டு. உம்மைஇரண்டும் - இழிவுசிறப்பு; மறுத்தும், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சம். சிறைசெய்தல் - புறத்துச்செல்லவொட்டாது தமிழ்தல். நசைஇ-சொல்லிசையளபெடை. வெறுப்ப என்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது-எதிர்காலப் பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர்; பின்னது-செய்வெனெச்சம், காரியப்பொருளுது. இரண்டையும் எச்சமாகவே கொண்டு, துன்பக்களை யென வருவித்து, மிகுதிப்பொருளில்வந்த அடிக் கெனினுமாம். இரண்டையும், பலமுறைசெய்தலாகிய பொருள்நிலையில் வந்த பலவின்பாற்பெயரின் அடிக்காகக் கொள்ளலாகாது, 'வெறுப்பசெ யின்' என அஃறிணைப்பன்மைப் பெயர்முன் வருமொழிமுதல்வலி இயல் பாகவேண்டு மாதலால். (உ)

உஉஉ. இறப்பவே தீய செயினுந்தன் னட்டார்
பொறுத்த றருவதொன் றன்றோ—நிறக்கோங்
குருவ வண்டார்க்கு முயர்வரை நாட
வொருவர் பொறையிருவர் நட்பு.

(இ - ள்.) நிறம் கோக்கு - நல்லநிறமுள்ள கோக்குமாதத்தின் மலர்களி லே, உருவம் வண்டு - அழகிய வடிவமுடைய வண்டுகள், ஆர்க்கும் - ஒலித் தற்கிடமான, உயர் வரை - உயர்ந்த மலைகளையுடைய, நாட - நாட்டையுடையவனே!—தன் னட்டார் - தனதுசினேகிதர், இறப்பவே தீய செயி னும் - மிகவுந் திக்குகளையே செய்தாராயினும், பொறுத்தல் - (அப்பிழை

பால்.] ௨௩ - ஆம் அதிகாரம்.—நட்பிற்பிழைபொறுத்தல். ௧௧௧

களைப்) பொறுத்தல், தருவது ஒன்று அன்றோ - (பெருமைக்குணமுடையார்க்குத்) தருந்திருப்பதொரு காரியமன்றோ?(எனெனில்),—ஒருவர்பொறை இருவர் நட்பு - ஒருத்தர் (ஒருத்தருடைய பிழையைப்) பொறுத்திடுதலே இரண்டுபேரது சினேகத்துக்குக் காரணமாகும் (ஆதலால்); (எ - று.)

ஏதுவணி. “ஒருவர்பொறை யிருவரிட்பு” என்னுஞ் சொற்றொடர், “தந்தீமையில்லாதார் நட்புவர்தீமையையு, மெந்தீமையென்றே யுணர்பதாமத்தன், பொருதிரை வந்துலாம் பொங்குநீர்ச் சேர்ப்ப, வொருவர்பொறையிருவர் நட்பு” என்ற பழமொழிச்செய்யுளிற் பயின்றுள்ளது. காரணமாகிய பொறுத்தற்குணம், காரியமாகிய சினேகமாக உபசரிக்கப்பட்டது. இறப்பு - வரம்புக்கடக்க; இறஎன்னும்பகுதியினடியாப்பிறந்த செயலெனெச்சம். தீய - பெயர். உம்மை - இழிவுசிறப்பு. அன்றோ - தேற்றம். கோங்குமரப்பெயர், அதன்சினையான மலருக்கு முதலாகுபெயர். உயர்வரை-ஒங்கின மலை. சிறந்தமலை; இரட்டுற மொழிநல். இது உயர்ந்த உயர்கிற உயரும் எனக் காலந்தோன்ற நின்றலால், வினைத்தொகை; இதனால் உயர்வாகிய மலையெனப் பண்புத்தொகையாகாது. (௩)

௨௨௪. மடிதிரை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தம்
கடுவிசை நாவாய் கரையலைக்குஞ் சேர்ப்ப
விடுதற் கரியா ரியல்பிலரே நெஞ்சஞ்
சுடுதற்கு மூட்டிய தீ.

(இ - ள்.) மடிதிரை தந்திட்ட - மடிந்துவிழுகின்ற அலைகள் கொணர்ந்துகொழித்திடுகின்ற, வான் கதிர் முத்தம் - சிறந்த ஒளியையுடைய முத்துக்களை, கடு விசை நாவாய் - மிகுந்த வேகத்தையுடைய மரக்கலங்கள், கரை அலைக்கும் - கரைகளிலே அலையச்செய்து தள்ளுகின்ற, சேர்ப்ப - கடல்துறையையுடைய பாண்டியனே!—விடுதற்கு அரியார் - (சினேகம்)விடுதற்குக் கூடாதவர்கள், இயல்பு இலரேல் - இயற்கையான நற்குணம் இல்லாதவராயின், (அவர்), நெஞ்சம் சுடுதற்கு மூட்டிய தீ - (தமது) மனத்தை எரிப்பதற்கு மூட்டப்பட்ட நெருப்பை யொப்பர்; (எ - று.)

கூடிப்பிரிதல் கூடாதாயினும், சினேகிக்கப்பட்டவர் நற்குணமில்லாமல் துர்க்குணமுடையாராயிருந்தால் மனத்திற்கு மிக்கதுன்பமேதரும்; ஆதலின், சினேகிக்கப்பட்டவர் தம்மாற்கூடியவனவு தவறின்றியொழுகவேண்டுமென்பதாம்.

‘விடுதற்கரியார்’ என்னும் பிரயோகம் மேல் ௨௨௪ - ஆஞ் செய்யுளிலும், இந்த அர்த்தமுள்ள ‘விடற்பாலரல்லார்’ என்னும் பிரயோகம் அடுத்தசெய்யுளிலும் வருதல்காண்க. நாவாய் - நெளி என்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர். கடலில் முத்து - சிப்பி சங்கு முதலியவற்றிலிருந்து உண்டானவையும், ரத்நாகரமானதால் இயற்கையிலே உள்ளவையும். செயற்கையான நற்குணம் சிறிதாகலம் இருக்குமேயன்றி நீடித்து கில்லாதாலால், ‘இயல்பு’ எனப்பட்டது. சுடுதற்கு - எதிர்காலவினையெச்சம்; இனி, இச்சொல்லை, சுடுதலென்னுந் தொழிற்பெயரின்றேற் பொருட்டுப்பொரு

ளில்வந்த நான்காம்வேற்றுமையாகக் கொள்ளலாகாது: இச்சொல் எதிர்கா
லன்காட்டிதலாலும், தொழிற்பெயர் பெரும்பாலும் காலங்காட்டாமையாலு
மென்க. கடி - கடி யென்னும் உரிச்சொல் ஈழதிரிந்தது. (ச)

உஉரு. இன்னு செயினும் விடற்பால ரல்லாரைப்
பொன்னாகப் போற்றிக் கொளல்வேண்டும்—பொன்னொடு
நல்லிற் சிதைத்ததீ நாடொறு நாடித்த
மில்லத்தி லாக்குத லால்.

(இ - ள்.) இன்னு செயினும் - துன்பங்கன்பலவற்றைச் செய்தாராயி
னும், விடல் பாலர் அல்லாரை - விடத்தக்கவரல்லாதவரை, பொன் ஆக
போற்றி கொளல் வேண்டும்—பொன்னைப்போலவேறினைத்து விரும்பி நன்கு
மதித்து மேன்மையாகக் கொள்ளுதல் தகுதி; (ஏனெனின்),—பொன்னொடு
நல் இல் சிதைத்த தீ - பொன் முதலிய நற்பொருள்களுடனே (ஒருவ
ருடைய) சிறந்தவிட்டையும் எரித்தழித்திட்ட நெருப்பை, நாள் தொறும்
நாடித் தம் இல்லத்தில் ஆக்குதலால் - தினந்தோறும் விரும்பி (அவர்) தமது
விட்டில் வளர்த்துவைத்தலால்; (எ - று.)

இந்தச்செய்யுளின் முதலடியோடு வருஞ்செய்யுளின் முதலடி ஒப்பு
நோக்கத்தக்கது.

நன்மைதிமைபாராது அகப்பட்டவையெல்லாவற்றையும் எரித்தழிக்கும்
இயல்பினதாகிய நெருப்பையும் சமைத்தல் விளக்கெரித்தல் முதலிய பிர
யோசனங்களின்பொருட்டு உலகத்தில் எல்லோரும் தமதுவீடுகளில் பல
இடத்தும் சேர்த்திருக்கவல்லையா? அதுபோலவே, சிலகாலம் துன்பஞ்செ
ய்வாராயினும் பிறகாலத்து உதவிசெய்தல்நோக்கி அவரோடு பிழைபாராது
பொறுத்துச் சினேகிக்கவேண்டு மென்பதாம். நெருப்பை உபமானமாகக்
கூறினமையின், தர்க்குணமுடையாரோடு மிகநெருங்காமலும் விட்டுநீங்காம
லும் பழகவேண்டு மென்றவாரும்.

பொன் - சிறந்தபொருள்களுக் கெல்லாம் உபலட்சணம். இன்னு -
இனிமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த எதிர்மறைப் பலவின்பாற்
குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

முன்பாட்டில் “நெஞ்சஞ் சுகிதற்கு மூட்டிய தீ” என்றமையின் - யாவ
ரும் அஞ்சுவா ரெனக் கருதி, தீயைச் சேர்த்தல்போல அவரையுஞ்சேர்
தல்வேண்டுமென்ற இப்பாட்டை அடுத்திருக்கவைத்தார்.

“அப்ரியாணயபிசுர்வானோயஃப்ரியஃப்ரியவவஸஃ - தக்துமந்திரஸாரேபி
கஸ்யவஹநாவநாதா?” என்பது, இதற்குச் சேர்ந்த வடநாண்மேற்கோள்.

உஉகூ. இன்னு செயினும் விடுதற் கரியாரைத்
துன்னாத் துறத்த றகுவதோ—துன்னருஞ்சீர்
விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப களைபவோ
கண்குத்திற் நென்றுதங் கை.

பால்.] உரு - ஆம் அதிகாரம்.—நட்பிற்பிழைபோறுத்தல். ௧௧௧

(இ - ள்.) துன் அரு சீர் - (பிறவிடத்துச்) சேர்தற்கருமையான சிறப்புக்களைத் தம்மிடஞ் சேரப்பெற்றுள்ள, வண் குத்தும் நீள் வரை - ஆகாயத்தைக் குத்துகின்ற நீண்ட மூங்கில்களையுடைய, வெற்ப - மலைகளையுடைய பாண்டியனே!—கண் குத்திற்று என்று தம் கை களைப்போ-தமதுகண்ணைக் குத்திவிட்டதென்ற காரணத்தால் தமது கையை வெட்டியொழிப்பார்களோ? [உலகத்தில் எவரும் ஒழிக்கமாட்டாரன்றோ?], (அதுபோலவே), இன்ன செயினும் - துன்பங்களைச் செய்தாலும், விடுதற்கு அரியாரை-விடத் தகாதவர்களை, துன்னு துறத்தல் - சேர்க்காமல் விட்டிடுதல், தருவதோ - தருத்தொரு காரியமாகுமோ? [ஆகா தென்றபடி]; (எ - று.)

இது - எடுத்துக்காட்டுவமையணி. கையைத் திருஷ்டாந்தமாகக்காட்டினமையின், அவர் தமக்கு அங்கமாகுபவ ரென்க. தமக்குக் கண் உவமை கூறப்பட்டதனால், தம்மையும் ஓர் அங்கமாகவே கருதுக வென்றபடியாம். இங்குக்கூறிய உவமையால், தமதுஅவயவங்களுள் ஒன்றில் மற்றொன்று அஜாக்ஷராதையினற் பட்டு அதற்கு வருத்தத்தை யுண்டாக்கினால் அதற்காக அவ்வருத்தம் உறுப்பைக் கோபித்துக் களைபவ ரில்லாமையோல ஒருவர் மற்றொருவர்க்குச் சோர்வினால் தீங்கிழைத்தால் அதற்காக அவரையழிப்பது தகுதியன்று என்பது பெறப்பட்டது.

வரையென்னுங் கணுவின்பெயர் - மூங்கிற்குச் சிளையாகுபெயர். களைப - பலர்பால் முற்று : ஓ - எதிர்மறை. (க)

உஉ௭. இலங்குநீர் தண்சேர்ப்ப வின்னா செயினுங்
கலந்து பழிகாணார் சான்றோர்—கலந்தபின்
நீமை யெடுத்துரைக்குந் திண்ணறி வில்லாதார்
தாமு மவரிற் கடை.

(இ - ள்.) இலங்கு நீர் தண் சேர்ப்ப - விளங்குகிற நீரையுடைய குளிர்த் கடல்துறையையுடைய பாண்டியனே!—இன்னா செயினும்-(தமக்குத்) துன்பங்கள்பலவற்றைச் செய்திட்டாலும், சான்றோர் - (நற்குணந் செய்கைகளாலும் கல்விகேள்விகளாலும்) மிக்க பெரியோர், கலந்து பழி காணார் - (ஒருவரைச்) சினேகித்து அதன்பின் (அவரிடமுள்ள) குற்றத்தைப் பாராட்டமாட்டார்; கலந்த பின் தீமை எடுத்து உரைக்கும் - சினேகித்தபின்பு (அவரது) குற்றங்களை வெளிப்படுத்துக் கூறுகின்ற, தின் அறிவு இல்லாதார் - உறுதியான அறிவு இல்லாதவர்கள், தாமும் அவரின் கடை - தாங்களும் (தங்களுக்குத்திங்குசெய்யும்) அவர்போலவே கடைப்பட்டவராவர்; (எ-று.)

கீழ்மக்களினும் மேன்மக்களுக்கு உள்ள சிறப்பு அவரிடமுள்ள குற்றங்களை ஒருபொருளாக கோக்காது பொறுத்தலே யாதலால், மேன்மக்கள் அங்ஙனஞ் செய்யாராயின் தாமும் கீழ்மக்களாய்விடுவ ரென்பதாம்.

தாம் அறிவுடையராயிருத்தும் கற்றறிமூடராய்க் குற்றங்காணுதலால், அவறிக்கடை என்பதற்கு-அவர்களினுங் கடைப்பட்டவர் என்றும் உரைக்கலாம். சிறியோர்க்குக் குற்றஞ்செய்தல் இயல்பு; பெரியோர்க்கு அதுபொறுத்தல் இயல்பு: ஆகவே, சிறியோர் தம்இயல்பார் செய்த குற்றங்களைப்

பெரியோர் தம்இயல்பாற் பொறாராயின், இயல்புகெட்டு அவரினும் இழிவுடையராவ ரெனக் காண்க. நண்பர்க்குத்தீங்குசெய்யும் அவிவேகம்போல்வதே அவரிடத்துள்ள குற்றத்தை யெடுத்துரைக்கும் அவிவேகமூ மென்க.

இலங்கு நீர் - விளங்குந் தன்மையுள்ள என்றும் உரைக்கலாம்; நீர் - நீர்மையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோயிற்று. பழி - பழிக்கப்படுவது; செயப்படுபொருள்விருதி புணர்ந்து கெட்டபெயர். தீமை - பண்புப்பெயர், தாமும், உம்மை-எச்சிப்பொருளது; பிறர்க்குத் தீங்குசெய்யாத தாமும் என உயர்வுசிறப்பாகவுமாம். கடை - அதமரென்றபடி; கடையர்க்கு ஆகுபெயர்.

உஉஅ. ஏதிலார் செய்த திறப்பவே தீதெனினு

நோதக்க தென்னுண்டா நோக்குங்காற்—காதல்

கழுமியார் செய்த கறங்கருவி நாட

விழுமிதா நெஞ்சத்து ணின்று.

(இ - ள்.) கறங்கு அருவி நாட - ஒலிக்கின்ற மலையருவிகளையுடைய நாட்டையுடையவனே!—ஏதிலார் செய்தது-அயலார்செய்தது, இறப்பவே தீது எனினும் - மிகவுந் தீமையைத் தருவதேயானாலும், நோக்குங்கால் - (விதியை) ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, நோதக்கது என் உண்டி ஆம் - வெறுக்கத்தக்கது யாதுஉள்ளதாம்? [ஒன்றறியில்லையென்றபடி]; (ஆகவே), காதல் கழுமியார் செய்த-அன்புமிருந்தவர் செய்த தீங்குகள், நெஞ்சத்துள் நின்று-மனத்தில்தின்றால் [ஆராய்ந்து எண்ணினாலென்றபடி], விழுமிதாஆம்-சிறப்புடையதாய்விடும்; (எ - று.)

அயலார் செய்த குற்றமே ஆலோசிக்குமிடத்து வெறுக்கத்தகாத தென்றல், நண்பர் செய்தது பிரியமாகுமென்னத் தட்டில்லை யென்பதாம். கீழ்ச் சிலபாடல்களால், நண்பர் அறிவில்லாமையாற் செய்யுங் குற்றங்களைப் பொறுத்தல் கூறப்பட்டது; இப்பாட்டில், விதிபற்றி அவரால்சிகழுங் குற்றத்தைப் பொறுத்தல் உணர்த்தப்பட்டது.

செய்த - பெயர். செய்த விழுமிதாம் - பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித்தனி விழுமியதாகுமென்க. இனி, செய்தது என்பதன் ஈறுதொகுத்த லாகவுங் கொள்ளலாம். நோதற்குத்தக்கது, நோதக்கது. நோ - முதலிலைத்தொழிற்பெயர்; நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை. ஆம் - அசைநிலைப் பொருளது. நிற்ப என்பது, நின்று எனத் திரிந்தது; “வானின்னுலகம் ஷழங்கிவருதலால்” என்னுந் தீருக்துறளிற்போல. விழுமிதா எனப் பிரித்து, துன்பந்தருவதா? [அன்று] என்றும் உரைக்கலாம்; “விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிழைப்பையும்” ஆதலின். (அ)

உஉக. தமரென்று தாங்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்

தமரன்மை தாமறிந்தா ராயினவரைத்

தமரினு நன்கு மதித்துத் தமரன்மை

தம்மு ளடக்கிக் கொளல்.

(இ - ள்.) தமர் என்று தாம் கொள்ளப்பட்டவர்தம்மை - தமது நன் பினரென்று தம்மால் அபிமானித்துச் சினேகஞ் செய்துகொள்ளப்பட்ட

பால்.] உக - ஆம் அதிகாரம்.—நட்பிற்பிழைபொறுத்தல். ௧௧௫

டவர்களை, தமர் அன்மை தாம் அறிந்தார் ஆயின் - தமது நண்பரென்று கொள்ளுவதற்கு ஏற்ற குணமுடைய ரல்லாதவராகத் தாம் (பின்பு) அறிந்தாரானால், அவரை தமரினும் நன்கு மதித்து - அவர்களைத் தமது உண்மையான நண்பரினும் மேன்மையாகக் கொண்டு கௌரவித்து, தமர் அன்மை தம்முள் அடக்கிக்கொள்—(அவர்களிடங்காணப்பட்ட) தமராதற் கேலாத தன்மையைத் தமது மனத்தினுள்ளேயே அடக்கிவைத்துக்கொள்க.

தமரினும் நன்கு மதித்தல் - அவர்கள் தமது குணத்தை நோக்கியாயினும் தம் தம் குற்றம் ஒழிதற்பொருட்டும் தம்மிடம் அவர்கள் மேன்மேற் குற்றஞ்செய்திடாமைப் பொருட்டு மென்க. தமரன்மை - தமரல்லாதவர்; பண்பாகுபெயர். இனி, உருபுமயக்கமாய், கொள்ளப்பட்டவர்தம்மை என்பதற்கு - கொள்ளப்பட்டவரிடத்து என்றும் உரைக்கலாம். கொளல் - அவ்விசை பெற்ற வியங்கோ ஞடன்பாட்டு முற்று; “பயனில்சொற் பாராட்டுவானை—மக்கட்பதடி யெனல்” என்ற திருக்குறளில் ‘எனல்’ என்பது போல.

இப்பாட்டில் ‘தமர்’ என வந்த சொல்லும் பொருளும் மீண்டும் பல விடத்து வந்தமையால், கொற்பொருட்டின்வருநிலையணி. (க)

உக0. குற்றமு மேனைக் குணமு மொருவனை
நட்டி னாடித் திரிவேனை—னட்டான்
மறைகாவா விட்டவன் செல்வழிச் செல்க
வறைகடல்சூழ் வைய நக.

(இ - ள்.) ஒருவனை நட்டபின் - ஒருத்தனைச் சினேகித்தபின்பு, குற்றமும் எனை குணமும் நாடி திரிவேனெல் - (அவனிடத்திலுள்ள) குற்றங்களையும் (அவற்றிற்கு எதிரிடையான) குணங்களையும் ஆராய்ந்து திரிவேனெல், (யான்), அறை கடல் சூழ் வையம் நக - ஒலிக்கின்ற கடல்கூழ்ந்த நிலவுலகத்தார் யாவரும் (என்னை இகழ்ந்து) சிரிக்கும்படி, நட்டான் மறைகாவா விட்டவன் செல்வழி செல்க-சினேகித்தனது இரகசியத்தை அடக்கிவைத்துக்காவாமல் வெளியிட்டவிட்ட பாவி செல்லுங் கதியிற் செல்வேனெல்.

இச்செய்யுள், நட்பிற்பிழைபொறுக்கும் இயல்புறுதியை யுடையா நொருவன் செய்யுஞ் சபதமூலமாக அக்குணத்தின்கடமையை வெளியிட்டவாறு.

வெளியிட்டால் நேசித்தவனுக்குத் துன்பந்தரக்கூடிய இரகசியங்களை வெளிப்படுத்தினவனுக்கு நேரும் நரகமே ஒருவனைச்சினேகித்தபின் அவனது குற்றங்களைப் பாராட்டுபவனுக்கும் நேர்வ தென்பதாம். எனவே, இரண்டும் ஒத்த பெரும்பாவ மென்றபடி. நட்டபின் குற்றமும் குணமும் நாடித்திரிதல் தகா தென்றமையின், நட்பதற்குமுன்னமே இவற்றை ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டு மென்றும், நட்புச்செய்தபின் குற்றங்களையும் குணமாகவே கருதவேண்டு மென்றும் கூறியபடியாம்.

மறை - மறைத்தற்கு உரியது, (பிறர்க்கு அறியப் படாமல்) மறுக்கத்தக்கது. செல்க - வியங்கோள்முற்று; இங்கே, தன்மையொருமைக்கு வந்தது. வையம் - எல்லாப்பொருள்களையும் வைக்குமிடமெனக் காரணப்பெயர்; இங்கே இடவாகுபெயர். (க0)

உச - ஆம். அதிகாரம்—கூடாநட்டி.

அஃதாவது - திரிகரணங்களுள் உள்ளே மனத்தாற் கூடாமலிருந்தே வெளியே சொற்செயல்களாற் கூடியொழுதுவாரது சினேகம். சீழ் நண்பர் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தல் வேண்டுமெனக் கூறி, இங்கே, பொறுக்கப்படாத குற்றமுடைமையின் விடற்பாலதாகிய நட்புக் கூறுகின்றமையின், இது அவ்வதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது; திருக்குறளிலும் பழமையென்னும் அதிகாரத்தின்பின் தீர்ப்பு கூடாநட்டி என்னும் அதிகாரங்களை வைத்தவாறு காண்க. இனி, இதற்கு-குடிப்பிறப்பாலும் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் மனத்தாலும் அறிவுடைமையாலும் பிறவாற்றாலும் தமது நெஞ்சுக்குப் பொருந்தாதவரைச் சினேகஞ்செய்யலாகாதென்பதையுணர்த்துவதென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

உக. செறிப்பில் பழங்கூரை சேறணை யாக
விறைத்துநீ ரேற்றுங் கிடப்பர்—கறைக்குன்றம்
பொங்கருவி தாமும் புனல்வரை நன்னாட
தங்கரும முற்றுந் துணை.

(இ - ள்.) கறை குன்றம் - கறுப்பான மலைகளினின்று, பொங்கு அருவி தாமும் - மிகுந்த அருவிகளாகப் பெருகுகின்ற, புனல் வரை - நீரெல்லையுடைய, நல் நாட - சிறந்த நாட்டையுடைய பாண்டியனே!—செறிப்பு இல் பழங் கூரை - கட்டுக்கோப்பில்லாத பழையகூரைவீட்டிலே, (மழைக் காலத்தில்), சேறு அணை ஆக - சேற்றினால் அணை உண்டாக (ச்செய்து), (நீர்) இறைத்தும் - (அதனுள்ளேவிழுந்த) நீரை (வெளியிலே) இறைத்தும், நீர் ஏற்றும் - (மேல்விழும்) நீரை (அங்கனம்விழுவொட்டாமற் கையினாலும் பாத்திரங்களினாலும்) ஏற்றும், தம் கருமம் முற்றும் துணை - தங்கள்காரியம் முடியுமளவும், கிடப்பர் - (சிலர் அதிலே) வாசஞ்செய்திருப்பர்; (எ - று.)

சிலர் தமதுஇயற்கைநற்குணத்தினால்லாமல் தங்கள்காரியம் நிறைவேறுதற்பொருட்டு அதுவரையில் மிகத்தாழ்ந்த நிலைமையில் இருப்பதாக வெளிக்குக்காட்டுவது உண்டு; அப்படிப்பட்டவர்கள்சினேகம் நம்பிக் கொள்ளத்தக்கதன்று என்பதாம்.

செறிப்பு - அமைதி; தொழிற்பெயர். கூரை - இழிவான மேற்புறந்தையுடைய சிற்றில். அணை - நீரைத்தடுக்குஞ் செய்கரை. குன்றம், அம்சாரியை. வரை - மலை யென்றால், குன்றம் - அதன்சிகர மென்க. கருமம் - கர்மம்; வடசொல்.

இனி, இப்பாட்டிற்கு - பழுதுபட்ட கூரைவீட்டிலுள்ளவர் மழைபெய்கையில் அதற்குப் பழுதுவாராம் பலவகையாலும் காத்தறிப்பது போலச் சினேகிதராகாரியம் முடியுமளவும் அதனைப் பலவகையாலும் முயன்றுகாத்திடுவரே சேசிக்கத்தக்கவர் பிறரல்லர் என்றும், மழைவருமுன்னமே பழுதுபட்டவீட்டைச் செவ்வைசெய்துகொள்ளாமல் வந்தபொழுது வருந்துகின்றவர் போல வருமுன்காப்பவரல்லாமல் வருங்காலும் வந்தபின்புந் காப்பவர் எட்கப்படாதவ ரென்றுந் கருத்துக்கொள்வாரு முளர்.

நீர்இறைத்தும் - (கூலிக்காகப் பிறப்பியிருக்குத்) தண்ணீரிறைத்தும், ஏற்றும் - யாசகஞ்செய்தும், சேறு அணை ஆக - சேற்றினால் தலைக்கு அணையமைத்துக்கொண்டு, கிடப்பர்-படுத்திருப்பர் என்றும் உரைகொள்ளலாம்.

உ௩உ. சீரியார் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய்
மாரிபோன் மாண்ட பயத்ததா—மாரி
வறந்தக்காற் போலுமே வாலருவி நாட
சிறந்தக்காற் சீரிலார் நட்பு.

(இ - ள்.) வால் அருவி நாட - வெண்மையான மலையருவிகளையுடைய காட்டையுடையவனே!—சீரியார் கேண்மை - சிறப்புடையாரது சினேகம், சிறந்த சிறப்பிற்று ஆம் - மிகுந்த சிறப்புள்ளதாய், மாரிபோல் - (பெய்யும்) மழைபோல, மாண்ட பயத்தது ஆம் - மாட்சிமைப்பட்ட பயனையுடைய தாம்; சீர்இலார் நட்பு - சிறந்தகுணமில்லாதவரது சினேகம், சிறந்தக் கால் - மிகுந்தால், மாரி வறந்தக்கால் போலும் - மழை (பெய்யாமல்) வறந்து போனால் (அந்நிலைமை) போலப் பயனற்றதாம்; (எ - று.)

சிறப்பிற்று - ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; சிறப்பு - பகுதி, இன் - சாரியை, று - விசுதி. ஏ - தேற்றம். (உ)

உ௩௩. நுண்ணுணர்வி னாரொடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே யொக்கும் விழைவிறு—நுண்ணு
லுணர்வில ராகிய லுதிய மில்லார்ப்
புணர்த னிரயத்து னொன்று.

(இ - ள்.) நுண் உணர்வினாரொடு கூடி-நுட்பமான அறிவையுடையவர் களுடனே சேர்ந்து, நுகர்வு உடைமை-(அவர்கள்சேர்க்கையா லுண்டாகும் இன்பங்களை) அனுபவிக்குத் தன்மையுடையவராயிருத்தல், விண் உலகே ஓக்கும் விழைவிறு - தேவலோகவின்பத்தையே ஒத்திருக்கின்ற விரும்பப் படும் மேன்மையுடையது; நுண் தூல் உணர்வு இலர் ஆகிய - நுட்பமான சாஸ்திரங்களை அறியும் அறிவு இல்லாதவரான, ஊதியம் இல்லார்-பயனில் லாதவர்களை, புணர்தல் - சேர்தல், நிரயத்துள் ஒன்று - நரகத்துன்பங்க ளுள் ஒன்றாகும்; (எ - று.)

விண்ணுலகு, நிரயம் என்பன - அவற்றில் அனுபவிக்கப்படும் இன்ப துன்பங்களுக்கு இடவாதுபெயர். நுண்ணுணர்வு - சூக்ஷ்மபுத்தி. நுகர்வு உடைமை என்பதற்கு - உணவுண்ணுதலையுடையராதல் என உரைத்தல் சிறவாதாம். விழைவு - விரும்புதல்; இங்கே, தொழிலாகுபெயர். நிரயம்- வடசொல். அறிவுக்கு நுட்பம் - ஆழ்ந்த உட்கருத்துக்களையும் அறிதல். துலுக்கு நுட்பம் - அறியவிஷயங்கள்பலவற்றைக் கூறுதல். (௩)

உ௩௪. பெருகுவது போலத் தோன்றிவைத் தீப்போ
லொருபொழுதுஞ் செல்லாதே நந்து—மருகெல்லாஞ்
சந்தன நீள்சோலைச் சாரன் மலைநாட
பந்த மிலாளர் தொடர்பு.

(இ - ன்.) அருகு எல்லாம் - சமீபமான இடங்களிலெல்லாம், சந்தனம் நீள் சோலை - சந்தனமரங்களின் பெரிய சோலைகளையுடைய, சாரல் - பக்கங்களையுடைய, மலை - மலையையுடைய, நாட - நாட்டரசனே! - பந்தம் இல் ஆளர் தொடர்பு - (மனத்தில் அன்பின்) கட்டில்லாதவரது சினேகம், பெருகுவது போல தோன்றி - முதலில் வளர்வதுபோலக் காணப்பட்டு, வைதீ போல் - வைக்கோலிற்பற்றிய நெருப்புப் போல, ஒரு பொழுதும் செல்லாதே நந்தம் - சிறிதுபொழுதுகூட நிலைத்திராமல் அழியும்; (எ-று.)

வை - வைக்கோல், சாரல் - மலைப்பக்கம். இங்கே, மலை - மலையருவதம்; பொதியமலை: அதிலே சந்தனமரங்கள் அதிக மென்று கவிசுள்ளவரும் வருணிப்பர். சந்தனம், பந்தம் - வடசொற்கள், வைத்து ஈப்போல் எனப் பதம்பிரித்தலில் உரை சிறுவாமை காண்க. (ச)

உரு. செய்யாத செய்துநா மென்றலுஞ் செய்வதனைச்
செய்யாது தாழ்த்துகொண்டு டோட்டலு - மெய்யாக
வின்புறா உம் பெற்றி விகழ்ந்தார்க்கு மந்நிலையே
துன்புறா உம் பெற்றி தரும்.

(இ - ன்.) செய்யாத நாம் செய்தும் என்றலும் - தம்மாற்செய்யக்கூடாத காரியங்களை 'நாம் செய்வோம்' என்று சொல்லுதலும், செய்வதனைச் செய்யாது தாழ்த்துகொண்டு ஓட்டலும் - தம்மாற்செய்யக்கூடிய காரியத்தைச் செய்யாமல் தாமதித்துக்கொண்டு காலங்கழித்தலும், (இவ்விரண்டும்), - மெய் ஆக இன்பு உறா உம் பெற்றி இகழ்ந்தார்க்கும் - உண்மையாக (ஐம் புலன்களின்) இன்பங்களை அடையுத்தன்மையை இகழ்ந்த துறவறத்தார்க்கும், அந்நிலையே - அப்பொழுதே, துன்பு உறா உம் பெற்றி தரும் - துன்பங்களை மிக அடையுத் தன்மையைக் கொடுக்கும்; (எ - று.)

“செயக்கடவ வல்லனவுஞ் செய்துமன் னென்பார், நயத்தரு நாகரிக மென்றோ - செயிர்த்துரைப்பின், நெஞ்சுநோமென்று தலைதுயிப்பான்றன் ணளிபோ, லெஞ்சா தெடுத்தாரைக்கற் பாற்று,” “சொல்வன்மையுண்டெ னிற் கொன்னேவிடுத்தொழிதல், நல்வினையோறலின் வேறல்ல - வல்லைத் தம், ஆக்கம் கெடுவ துளதெனினு மஞ்சபவோ, வாக்கின்பயன் கொள்ப வர்” என்றார் நீதிநெறிவிளக்கந்தும்.

செய்யக்கூடாதவை செய்வோமென்று பிறர்க்குக் கூறுதல் தற்புகழ்ச்சி வகையால் டம்பத்தன்மையாகு மாதலாலும், ஆசைகாட்டி மோசஞ்செய்வது நம்பிக்கைத் துரோகமாய் முடியுமாதலாலும் பெருங்குற்றமாம்; செய்யக் கூடியதைச் செய்யாமை உபகாரமாகாததோடு அபகாரமாகக்கொள்வர் அறிவுடையோர் என அறிக.

செய்யாத - பெயர். செய்தும் - தன்மைப்பன்மை எதிர்காலமுற்றி; தும் - விருதி. செய்வது - சூதியோருமை. இன்புறா உம், துன்புறா உம் - குறில் நெடிலாய்நீண்ட இன்னிசையளபெடை: மூன்று மாத்திரை. இகழ்ந்தார்க்கும், உம் - உயர்வுசிறப்பு.

இவ்விரண்டும் கூடாநட்புடையார்செய லென்பது கருத்தாதலின், இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது. (ஊ)

உகக. ஒருநீர்ப் பிறந்தொருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
விரிநீர்க் குவளையை யாம்ப லொக்கல்லா
பெருநீரார் கேண்மை கொளினுநீ ரல்லார்
கருமங்கள் வேறு படும்.

(இ - ள்.) ஒரு நீர் பிறந்து - ஒருஜலத்தில் தானே தோன்றி, ஒருங்கு நீண்டக்கடைத்தும் - ஒருசேரவே வளர்ந்தவிடத்தும், விரி நீர் குவளையை - மலர்ந்துவிளங்கி மணம்விசந்தன்மையுள்ள நீலோற்பலமலர்களை, ஆம்பல் - ஆம்பல்மலர்கள், ஒக்கல்லா - ஒத்திருக்கமாட்டா; (அதுபோலவே);—பெருநீரார் கேண்மை கொளினும் - சிறந்தகுணமுடையோரது சினேகத்தைக் கொண்டாலும், நீர் அல்லார் கருமங்கள் - நற்குணமுடையவரல்லாதவரது தொழில்கள், வேறுபடும் - வேறுகிப்போம்; (எ - று.)

சிறந்தகுவளையுடனே ஆம்பல் பிறந்துவாழ்ந்துபயின்றிருந்தும் அச்சிறப்பையடையாமல் தன் இயல்பிலேயே நின்றல் போலக் குணவான்களுடனே குணமில்லாதவர் பலநாள்பழகியும் அவர்நற்குணத்தைத் தாம் பெறாமல் தமது இயல்பான தீக்குணத்திலேயே இருப்பர் என்பதாம்.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

முதலடியில், நீர் - ஜலம்: நீரமென்னும் வடமொழியின் திரிபு; மற்றை முன்றிடத்தும், நீர் - குணம்: நீர்மையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரம். உம்மைக ளிரண்டும் - உயர்வுசிறப்பு. ஒக்கல்லா - எதிர்மறைப் பலவின் பால்முற்று.

இனியநீர்மையில்லாதவர் கூடாநட்டின ரென்க. “நிறை நீர நீரவர் கேண்மை” என்ற திருக்குறளில் ‘நீரவரென்றார், (அறிவுடையாரை) இனிமைபற்றி’ என்ற பரிமேலழகர் விசேடவுரையை இக்கே அதிக. (சு)

உக௭. முற்றற் சிறுமந்தி முற்பட்ட தந்தையை
நெற்றுக்கண் டன்ன விரலான் ஞெமிர்த்திட்டுக்
குற்றிப் பறிக்குமலைநாட னின்னாதே
யொற்றுமை கொள்ளாதார் நட்பு.

(இ - ள்.) முற்று அல் சிறு மந்தி - (பருவம்) முதிர்ந்த லல்லாத [இளமையான] பெண்குறங்குகள், முன் பட்ட தந்தையை - தமக்குஎதிரேநேர்ந்த தமதுதந்தையான பருவம்முற்றின பெரியஆண்குறங்குகளை, நெற்றுக்கண் டென்ன விரலால் - பயற்றநெற்றைக் கண்டாற்போன்ற தமதுகைவிரல்களால், ஞெமிர்த்திட்டு குற்றி-நெரித்துக்குத்தி, பறிக்கும் - (அதன்கையிலுள்ள கனிமுதலியவற்றைப்)பறித்துக்கொண்டுபோதற்குஇடமான, மலை-மலைகளுடைய, நாட - நாட்டையுடையவனே!—ஒற்றுமை கொள்ளாதார் நட்பு - தமதுமனத்தோடு ஒன்றுபடாதவரது சினேகம், இன்னாது - இனிமையாய் இராது; (எ - று.)

மந்தி - குறக்கின் பெண்மைப்பெயர்; “குறங்கு முசவு மூகமு மந்தி” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். இளமையையும் பேதைமையையும் முடைய பெண்குறங்குகளுக்குத் தந்தையினிடம் விளையாட்டுச் சொல்லப்

பட்டது. தான்வருதற்குமுன்னமே வந்து அங்குள்ள குற்றியைப் பெயர்த் தெடுக்கமாட்டாமலிருக்கிற கிழக்குரங்கை விரலால் அப்பால்தள்ளிவிட்டுத் தான் அக்குற்றியை எளிதிற்பெயர்த்தெடுக்கிற சிறுசுரங்கையுடைய மலையென்று உரைப்பாரு முளர்.

தந்தை - இருதிணைப் பொதுப்பெயர். குற்றி - மாக்கட்டை. ஒற்றுமை - மனம் ஒன்றுபடுதல்; ஸாம்யம். முற்றல் என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, தந்தைக்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். (எ)

௨௩௩. முட்டுற்ற போழ்தின் முடுகியென் னொயிரை
நட்டா னொருவன்கை நீட்டேனே—னட்டான்
கடிமனை கட்டழித்தான் செல்யுழிச் செல்க
நெடுமொழி வைய நக.

(இ - ள்.) முட்டு உற்ற போழ்தில் - (எனது நண்பனொருவனுக்குத்) தன்பம்நேர்த்தபொழுது, முடுகி - விரைந்து, என் ஆர் உயிரை - எனது அருமையான உயிரை, நட்டான் ஒருவன் கை நீட்டேனேல் - (அத்தன்பத்தினின்றும் அவனைக் காக்கும்பொருட்டு) அச்சினேகிதனொருவனது வசத்திற்கொடாமற்போவேனான், (யான்), நெடு மொழி வையம் நக - (மிகப்பலகாலமளவும்) அழியாமல்வழங்கும் புகழ்ப்பழிச்சொற்களையுடைய நிலவுலகத்தார் யாவரும் (என்னை) இதழ்த்துகிரிக்கும்படி, நட்டான் கடி மனை கட்டு அழித்தான் செல் உழி செல்க-தனது சினேகிதனது காவலிலுள்ள மனையாளையுடையானகற்பை அழித்த பாலி செல்லுந் தீக்ககியிற் செல்வேனாக; (எ - று.)

தனது உயிரைக் கொடுத்தாயினும் நண்பனுயிரைக் காக்கவேண்டுவது கடமை, அங்கனஞ்செய்யாமற்போனால் அது பெரும்பாவமாம் என்றபடி.

இனி, நட்டான் கடி மனை என்பதற்கு - சினேகிதனாக் கலியாணஞ் செய்யப்பட்ட மனைவி யென்றும் உரைக்கலாம். முட்டு - முட்டிதல், தடைப்படுதல், இடையூறு; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். நெடுமொழி வையம் - மிகப் பிரசித்திபெற்ற உலகம் என்றுமாம். ஆதாரமாகிய உலகம் அழியுமளவும் ஆதேயமாகிய புகழ்ச்சொல்லும் பழிச்சொல்லும் அழியாது நிலைநிற்கலால், 'நெடுமொழிவையம்' எனப்பட்டது. நகல் - பரிகாசம். எவர்க்கும் உயிரினும்மேம்பட்டது ஒன்று இன்றாதலின், 'ஆருயிர்' எனப்பட்டது. ஆருயிர் - அருமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு இடையுக்காரம் கெட்டது. கடி - பலபொருள்குறிக்கும் உரிச்சொல்.

நட்புக்குணத்தை நன்றாகவுடையானொருவனது பிரதிஜ்ஞைவார்த்தை மூலமாகச் சிறந்த நண்பாது இயல்பு கூறப்பட்டது. (அ)

௨௩௪. ஆன்படு நெய்பெய் கலனு ளதுகளைந்து
வேம்படு நெய்பெய் தனைத்தரோ—தேம்படு
நல்வரை நாட நயமுணர்வார் நண்பொரீஇப்
புல்லறிவி னாரொடு நட்பு.

(இ - ள்.) தேன்படு நல் வரை நாட - தேன்கூடுகள் மிக்க சிறந்த மலைகளையுடைய நாட்டையுடையவனே!—நயம் உணர்வார் நண்பு ஓரீஇ-சினேக

குணத்தின் இயல்பை அறியுந்தன்மையுடையாரது சினேகத்தை விட்டு, புல் அறிவினரோடு எட்டி-அற்புத்தியை யுடையவரோடு சினேகித்தல், ஆன் படு நெய் பெய் கலனுள் - பசுவின் சம்பந்தமாகவுண்டான நெய்யைப் பெய்து வைத்துள்ள பாத் திரத்தில், அத களைந்த - அந்த நெய்யை எடுத்துவிட்டு, வேம்பு அடு நெய் பெய்து அனைத்து - வேம்பின் சம்பந்தமாகப் பொருத்திய நெய்யைப் பெய்து வைத்தாற் போலும்; (எ - று.)

தகர தென்றபடி. உவமையணி.

அரோ - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம். ஆன், ன் - ஈரியை. வேம்படு நெய். வேப்பநெய், வேப்பங்கொட்டையாலாகிய நெய்; வேப்பெண்ணெயென வழங்குவர். தேன் - அதன்கூண்டிக்குத் தானியாதபேயர். இனி, தேம் படு-இனிமைபொருத்திய என்றுங் கொள்ளலாம். ஆன்படு - இனவேதுகை.(க)

உச0. உருவிற் சுமைந்தான்க ணுரரண்மை யின்மை

பருகற் சுமைந்தபா னீரளா யற்றே

தெரிவுடையார் தீயினத்தா ராகுத கைம்

விரிபெடையோ டாடிவிட் டற்று.

(இ - ள்.) உருவிற்கு அமைந்தான்கண் - பெருமைக்கு உரிய சில நற் குணங்களையுடையானிடத்து, ஊர் ஆண்மை இன்மை - ஊரிலுள்ள பிறர்க்கு உபகாரஞ்செய்யுங்குணமில்லாமை பொருந்துதல், பருகற்கு அமைந்த பால் நீர் அளாய் அற்று - குடிப்பதற்கு ஏற்ற இன்சுவையையுடைய பாலில் நீர் கலந்தாற் போலும்; தெரிவு உடையார் - அறிவுடையார், தீ இனத்தார் ஆகுதல் - கொடிய நண்பரை யுடையராதல், நாகம் விரி பெடையோடு ஆடி விட்டு அற்று - நல்லசாதிச்சர்ப்பம் பெட்டைவிரியன்பாம்புடன் புணர்ந்து நீங்கிஊற் போலும்; (எ - று.)

பாலில் நீர்கலந்தாற் சுவைகெடுதல்போலக் குணமுடையானிடம் பிறர்க்கு உதவாமை யிருந்தாற் குணம்கெடும்; நாகம் விரிபெடையோடு புணர்ந்தால் அழிதல் போல நல்லோர் துஷ்டசகவாசத்தாற் கெடுவர் என்பதாம். நாகம் விரிபெடையோடு புணர்ந்தாற் சாகு மென்பர்.

இனி, உருவிற்கு அமைந்தான் என்பதற்கு - சிநேகிப்பதற்கு ஒருகாரணமான வடிவறுக்கு ஒர் இடமாகப் பொருந்தினவன் என்று உரைப்பாரு முளர். பருகல், பருகு - பருதி. நாகம் - வடசொல். “பேடையும் பெடையு நாடி நென்றும்” என்ற நொல்காப்பியச் சூத்திரத்து ‘நாடின’ என்ற மிகையால், ஊர்வனவான நாகத்திற்குப் பெடையென்னும் பெண்மைப்பெயர் கொள்ளப்பட்டது.

முன்னுரை

இன்பவியல்.

மனிதர் மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியுண்டாதலைப்பற்றிக் கூறும் பிரிவு-என்பதாம். இத்தன்மை இவ்வியலின் முதலதிகாரத்தால் உடன்பாடாகவும், மற்றையிரண்டு அதிகாரங்களால் மறுதலையாகவும் கூறப்படுதல் காண்க. இன்பமாவது - மனத்திற்கு ஆனந்தமுண்டாதற்குக் காரணமாவது.

உரு - ஆம் அதிகாரம்.—அறிவுடைமை.

அஃதாவது - கல்விகேள்விகளினாலாகிய அறிவோடு உண்மையறிவையும் உடையவனாதல். இன்னவர் கூடாநண்பர் இன்னவர் கூடுநண்பர் என்று அறிதலும் அவர்களை முறையே கலவாமையும் கலத்தலும் அறிவுடையார்த் கல்லது கூடாமையின், இது அதன்பின் வைக்கப்பட்டது. அறிவு - காரியாகாரியங்களைப் பகுத்தறிந்துகொள்ளும் விவேகம்; இயற்கையறிவோடு கூடிய செயற்கையறிவு; நூல்களிற்கூறியபடி இம்மைமறுமைவீடுகட்கு உரியவற்றை அறிவதோடு உலகநடையையும் அறிதல். இனி, எல்லாச்செல்வத்தினுஞ் சிறந்த அறிவாகியசெல்வம் என்றும் உரைக்கலாம்.

உசுத. பகைவர் பணிவிட நோக்கித் தகவுடையார்
தாமேயு நாணித் தலைச்செல்லார் காணு
யினம்பிறை யாயக்காற் நிற்களைச் சேரா
தனங்கருந் துப்பி னரா.

(இ - ள்.) பகைவர் பணிவு இடம் நோக்கி - பகைவர்கள் தாழ்த்தலினை மையையடைந்திருத்தலைப் பார்த்து, தகவு உடையார் - தகுந்த அறிவுடையவர், தாமேயு நாணி - தம்மில்தாமே வெட்கமடைந்து, தலைச்செல்லார் - (அவரைவெல்லுதற்கு) அச்சமயத்திற் போகமாட்டார்கள்; காணுய்-(நீ)பார்; அணங்கு அரு துப்பின் அரா - வருந்துதலில்லாத வலிமையையுடைய பாம்பு, திங்களை - சந்திரனை, இளம்பிறை ஆயக்கால் - இளையபிறைச்சந்திரனாகும்பொழுது, சேராத - (வருத்துதற்குப்) போகாது; (எ - று.)

நன்மைநீமைபார்க்குத் தன்மைய தல்லாத கொடியபாம்பும், சந்திரன் இளைத்திருக்கும்பொழுதெல்லாம் அதனை அணுகாதுவிட்டு அது பூர்ணமாய் நிறைந்திருக்கும்பொழுதே அதனைப் பிடித்துப்பிடிக்கிறது; ஆதலால், பகைவரை இளைத்திருக்குஞ்சமயம்பார்த்து வெல்லக்கருதாமல் அப்பொழுது அவர்பால் இரங்கிப் பின்பு அவர்தலையெடுத்தபொழுதே பொருது வெல்லக்ருதுதல் விவேக மென்பதாம். எடுத்துக்காட்டுமையணி.

கிரகணகாலத்திற்குரியமண்டலத்தைமறைக்கிற சந்திரனதுசாயையையும் சந்திரமண்டலத்தைமறைக்கிற பூமியின்சாயையையும் ராகுகேதக்களென்னும் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக்கூறுதல், கவிகளது கொள்கை.

பசுந்கடங்கடையுடைய அமிருதமெடுத்து அதனைத் திருமால் தேவர்களைத் தனியே இருத்தி அவர்களுக்குப் பகிர்ந்துகொடுத்துவரும்பொழுது ஓசூரன் இடையிலே வந்து கையை நீட்டி அவனை அருகிலிருந்த சூரியசந்திராது வார்த்தையினால் விஷ்ணு அசூரனென்று அறிந்து சினந்து தலைவேறு உடல்வேறும்படி சிதைத்திட்டானென்றும், அப்பொழுதே அவன் இராகு கேது என்னும் இரண்டு தேவசரீரத்தைத் திருமாலின்கரஸ்பரிசுத்தாற் பெற்றுப்பின்பு அவனருளால் பருவகாலங்களில் தனக்குப்பகைவரான சூரியசந்திரரைத் தான்வருத்தவும் அக்காலத்தைப் புண்ணியகாலமாகச் சனங்கள் கொண்டாடவும் வரம்பெற்றானென்றும் பெளராணிகர் கூறுவர்.

அணங்கு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். அணங்கு அரு துப்பின் என்பதற்கு - (பிறர்) வருந்துதற்குக்காரணமான எவராலுந் தடுக்கமுடியாத வலிமையையுடைய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தகவு - தகுதியையுடைய அறிவுக்குத் தொழிலாகுபெயர். (க)

௨௪௨. நளிகடற் றண்சேர்ப்ப நல்கூர்ந்த மக்கட்

கணிகல மாவ தடக்கம்—பணிவில்சீர்

மாத்திரை யின்றி நடக்குமேல் வாழுமூர்

கோத்திரங் கூறப் படும்.

(இ - ன்.) நளி கடல் தண் சேர்ப்ப - பெரிய கடலின் குளிர்த் துறை முகத்தையுடையவனே!—நல்கூர்ந்த மக்கட்கு - வறுமையடைந்துள்ள மனிதர்க்கு, அணிகலம்ஆவது-அணிதற்குரியஆபரணமாவது, அடக்கம்-அடங்கியிருத்தலாம்; (ஒருவன்), பணிவு இல் சீர் - அடங்குதலில்லாத உயர்ந்த தன்மையுடனே, மாத்திரை இன்றி நடக்கும் எல்-தன்வரம்புகடந்து நடப்பானானால், வாழும் ஊர் - அவன்வாழ்ந்திருக்கும் ஊரி லுள்ளார் யாவராலும், கோத்திரம் கூறப்படும்-(அவனது) குலம் (இழித்துச்) சொல்லப்படும்;(எ-று.)

எப்படிப்பட்டவர்க்கும் அடக்கம் அவசியமாயினும் தரித்திரர் அடங்கியிராமற் போனால் அவரைப்பற்றி அவர்குலமும் இகழப்படு மென்பதாம். இதனால், அடங்குதல் அறிவுடைமை யென்றவாறு; இதுபற்றியே, இப்பாட்டி இவ்வதிகாரத்து நிறுத்தப்பட்டது.

நளிகடல் - உரிச்சொற்றொடராதலின், இயல்பு. கீழ்கடல் மேல்கடல் என்னும் இரண்டெல்லையளவும் உள்ள நாடு என்பார், 'நளிகடற் றண்சேர்ப்ப' என்றாரென்க; பிறநூல்களிலும், இவனது நாட்டிலேயே சூரியனுதிப்பதம் அஸ்தமிப்பதம் எனக் கூறியவாறு காண்க. பலபண்டங்களும் ஏற்றுதல் இறக்குதல் லாவதற்கு-ஏற்ற துறைமுகத்தை யுடைத்தாயிருப்பது நாட்டுக்குப் பெருஞ்சிறப்பாதலுங் காண்க. கோத்ரம் - வடசொல். (உ)

௨௪௩. எந்நிலத்து வித்திடினுங் காஞ்சிரங்காழ் தென்காகா

தென்னாட் டவருஞ் சவர்க்கம் புகுதலாற்

முன்னாற்ற னாகு மறுமை வடதெய்யுங்

கொன்னுனர் சாலப் பலர்.

(இ - ள்.) எந் நிலத்து வித்து இடினும் - எந்தநிலத்திலே விதையைப் போகட்டாலும், காஞ்சிரம் காழ் தெங்கு ஆகா - எட்டிவிதை தென்னமா மாகமாட்டா; தென் நாட்டயரும் சுவர்க்கம் புருதலால் - தென்திசைநாட்டிலுள்ளவர்களும் சுவர்க்கலோகஞ் சென்று சேர்வதனால், தன்னால் தான் ஆகும் மறுமை - தனது முயற்சிவகையாலேயே மறுமைக்கதி உளதாகும்; வடதிசையும் கொன் ஆளர் சால பலர் - வடக்குத்திக்குிலும் (நற்கதிபெற முயலாது) வீண்காலங்கழிப்பவர் பல ருண்டு; (எ - று.)

தென்னாடெல்லாம் மிலேச்சதேசமென்றும், அதில் வாழ்வார்க்கு நற்கதியில்லை யென்றுஞ் சிலபிரமாணங்களைக்கொண்டு கூறுகிற வடநாட்டாரை நோக்கி அதனைமறுத்து வடதிசையிலிருந்துவந்த சமணமுனிவர் இங்ஙனம் தென்னாட்டாரைச் சிறப்பித்துக் கூறியதுபோலும் இது. நிலத்தினியற்கையால் வித்தினின்று உளதாகும் மரம் வேறுபடாததுபோலத் திசையினியற்கையால் அவரவர்தொழிலினின்று உளதாகும் வினைப்பயன் மாறுபடா தென்பதாம்.

தன் ஆற்றான் - தான்ஒழுகும் ஒழுக்கவழியால் என்றும் உரைக்கலாம். கொன் - பயனின்மை; இடைச்சொல்: அதனை ஆள்பவர், கொன்னாள். தென்னாட்டவரும் என்பதற்கு - தென்திசைக்கணுள்ள நரகலோகத்தவரும் என்றும், வடதிசையும் என்பதற்கு - வடதிசைக்கணுள்ள புண்ணிய பூமியிலும் என்றும் உரைக்கலாம். உம்மைகளை முறையே எதிர்த்துஇறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளானவாகவாவது, இழிவு உயர்வு சிறப்புப்பொருளானவாகவாவது கொள்க. காழ் - பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். சுவர்க்கம் - ஸ்வர்க்கம்: வடசொல்.

நற்கதிபெறுதற்கு அறிவுடைமையே காரணமென்றும், திசைவேறுபாட்டாற் பயன்வேறுபடுவதாகக் கூறுவது அறிவுடைமையன் றென்றும் அதி காரத்திக்கு ஏற்பக் கருத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

‘விரையொன்று போட்டாற் சுரையொன்று முளைக்குமா?’ என்பது பழமொழி.

‘கபிலரகவல்’ எனவழங்கப்படுவதில் “தென்றிசைப்புலையன்வடதிசைக்கேகின், பழுதற வோதிப் பார்ப்பா னாவான், வடதிசைப் பார்ப்பான் தென்திசைக்கேகின், நடையதுகோணிப்புலையனாவான்” என்றது போன்ற பொதுவிதிபற்றியகொள்கை இங்குச்சிறப்புவிதிகாட்டி மறுக்கப்பட்டது. (உ)

உசுசு. வேம்பி னிலையுட் கனியினும் வாழைதன்
மீஞ்சுவை யாதுந் திரியாதா—மாங்கே
யினந்தீ தெனினு மியல்புடையார் கேண்மை
மனந்தீதாம் பக்க மரிது.

(இ - ள்.) வேம்பின் இலையுள் கனியினும் - வேப்பிலையிலே பழுத்தாலும், வாழை - வாழைப்பழம், தன் தீம் சுவை யாதுந் திரியாது ஆம் - தனது இனிய உருசி சிறிதும் மாறுபடாதாம்; ஆங்கே - அதுபோலவே, இனம் தீது எனினும் - சேர்த்தகூட்டம் குணக்கொடியதாயிருந்தாலும்;

இயல்பு உடையார் கேண்மை - இயற்கைநல்லறிவுடையாரது நட்பு, மனம் தீது ஆம் பக்கம் அரிது - மனங் கொடியதாகுந் தன்மை இல்லை; (எ - று.)

இயற்கையில் இன்சுவைமிக்குள்ள பழமாயின் சேர்க்கையாற் சுவை கெடுதல் இல்லைபோல, இயற்கையில் நல்லறிவு மிக்குள்ள மனிதராயின் சேர்க்கையாற் குணங்கெடுதலில்லை யென்பதாம்.

ஆங்கு-உவமவுருபு; இது உபமான உபமேயங்களுக்குஇடையே வந்து விட்டதனால், இப்பாட்டு எடுத்துக்காட்டுவமையணியாகாது; உவமையணியேயாம்.

வாழை - அதன் பழத்துக்கு, முதலாதுபெயர். 'தீச்சுவை' என வலி மிக்கு வருமிடத்து, தீமை சுவை யெனப் பிரித்து, கடுஞ்சுவையென்று பொருள்உரைக்கவேண்டும். தீம் என்பதனடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம் தீவிய எனவும், தீமை யென்பத னடியாகப் பிறந்தது தீய எனவும் நிற்கும் வேறு பாட்டையுங் காண்க. வாழை தன் சுவை திரியாது - தோடநீந்தபொருள் அதன்பயனிலையையே கொண்ட முடிபு. (ச)

உசரு. கடல்சார்ந்து மின்னீர் பிறக்கு மலைசார்ந்து

முப்பிண் டுவரி பிறத்தலாற் றத்த

மினத்தனைய ரல்ல ரெறிகடற்றண் சேர்ப்ப

மனத்தனையர் மக்களென் பார்.

(இ - ள்.) எறி கடல் தண் சேர்ப்ப - அலவீசுகின்ற கடலினது குளிர்ந்த துறையையுடையவனே!—கடல் சார்ந்தும் இன் நீர் பிறக்கும் - (உப்புச் சுவையுடைய)கடலை அடுத்தும் இன்சுவையுடைய நீர் உண்டாகும்; மலைசார்ந்தும் உப்பு ஈண்டு உவரி பிறத்தலால் - (இனிய அருவிநீரையுடைய) மலையை அடுத்தும் உப்புநிறைந்த உவரீர் உண்டாகும் ஆதலால்,—மக்கள் என் பார் - மனிதரெனப்படுபவர், தம்மம் இனத்து அனையர் அல்லர் - (குணஞ் செயல்களில்) தக்கன்தங்கள் இனத்தாரை யொத்தவரல்லர்; மனத்துஅனையர் - தம்மம் மனத்தின் அறிவை யொத்தவர்; (எ - று.)

தமது இயற்கை நற்குணஞ் சேர்க்கையால் மாறுபடாதவரே மனிதரென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதற்கு ஏற்றவ ரென்பதாம்.

'மக்களென்பார்' என்பது, "இல்வாழ்வானென்பான்," "ஊரெனப்படுவது உறையூர்" என்பனபோலச் சிறப்புத்தோன்றலின்றது. என்பார் எனச் செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போலக் கூறப்பட்டது. அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப, மனம் அறிவாயிற்று; மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் நான்கு அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றன்பெயர் மற்றொன்றிற்கு நூல்களில் மாறிவருவது உண்டு. 'சார்ந்தும்' என்ற உம்மை - முன்னர் இழிவுசிறப்பும், பின்னர் உயர்வுசிறப்பும். என்பார் என்பதை முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுபாகவுங் கொள்ளலாம்.

இது, நீநூஷ்டாந்தாலங்காரம்; ஏதுவணி எனிலும் அமையும். (ஊ)

உசுங். பராஅரைப் புன்னை படுகடற்றண் சேர்ப்ப
வொராஅலு மொட்டலுஞ் செய்பவோ நல்ல
மருஉச்செய்தி யார்மாட்டிந் தங்கு மனத்தார்
வீராஅஅய்ச் செய்யாமை நன்று.

(இ - ள்.) பரு அரை - பருத்த அரையையுடைய, புன்னை - புன்னை மரங்கள், படு - பொருந்தின, கடல் தண் சேர்ப்ப - குளிர்த்த கடற்றுறையை யுடைய பாண்டியனே!—தங்கும் மனத்தார் - உறுதியாய் ஒருநிலையில் நிற் கின்ற மனமுடையவர்கள், நல்ல மருஉ செய்தியார்மாட்டிம்-நற்குணங்கள் பொருந்தின செய்கையை யுடையவர்களிடத்தும், ஓராலும் ஒட்டலும் - கூடி நீங்குதலையும் மறுபடி சேர்தலையும், செய்பவோ - செய்வார்களோ? [செய்யா ரென்றபடி]; (இங்கனஞ் செய்தலினும்), வீராய் செய்யாமை -(எவ ரோடுங் கலந்து) சினேகஞ்செய்யாதிருத்தல், நன்று - நல்ல விவேகமாம்.

அயோக்கியரிடத்தும் கூடிப்பிரிதல் காரியமன்று; ஆனபொழுது, யோக்கியரிடம் கூடிப்பிரிதலும் மறுபடிகூடுதலும் மனம்ஒருவழிப்பட்டவ ரது செயலாகா: அதனினும் அவர்களைச் சேராமலிருப்பதே மிகநல்லதாம் என்பபடி.

கூடிப்பிரிதலினும் கூடாமை நல்ல தென்றது, கூடியநல்லோரைப் பிரிந்த குற்றமும் துன்பமும் கூடாதவர்க்கு இல்லையாதலின். செய்தி யார் மாட்டிம் எனப்பிரித்து, செய்கையையுடைய யாவரிடத்தும் என உரைத்த லும் ஒன்று. தங்குமனத்தார் வீராய்ச் செய்யாமை நன்று என இயைத்து, கிலைபெற்றொருபெற்றியேகின்ற மனத்தினையுடையார் கூடுதலையும் பிரிதலே யுங்கலந்துசெய்யாமை நல்லதென்று உரைப்பாரு முளர்; ஒன்று, கூடியேயா வது இருக்கவேண்டும்; அல்லது, பிரிந்தேயாவது இருத்தல்வேண்டும் என்ப தாம். “கூடிப் பிரியேல்” என்ற ஓளவையார்நீ திவாக்கியத்தில், எதிர்மறை வகையால் ‘பிரிந்துகூடேல்’ என்னும் பொருளும் ஒருவாறுதோன்றுமாறு காண்க.

பரு + அரை = பராரை; இப்பண்புத்தோகை மருஉமுடிபு. புன்னை - நெய்தனிலத்திப்பொருள்களு ளொன்று. புன்னைபடு என்பதற்கு - புன்னை மரத்தாற் சிறந்த என்றும் உரைப்பர். நல்ல - பெயர். மருஉ - மருவு என் பது விகாரப்பட்ட அளபெடை. இனி, நல்லகுணங்கள் கெட்டுச் சிதைந்த மருவிவழங்கிய செய்கையாரிடத்தும் சலியாதமனமுடையோர் கூடிப்பிரித் தலும் மீண்டுகூடுதலுஞ் செய்வார்களோ? என்றும் உரைக்கலாம்: இவ்வுரை க்கு, உம் - இழிவுசிறப்பு; இடையிற்கூறிய உரைக்கு, முற்றுப்பொருளது. அரை - மரங்களிற் கிளைபிரியுமளவும் அடியிலுள்ள கட்டை.

எல்லாவடியிலும் எதிகையில் அளபெடைவந்தது ஓர் அழகாம்; அளபு த்தோடை: அளபெடைவண்ணம். மூன்றாமடியில் அளபெடை செய்யுளி லக்கணத்தக்குஇன்றியமையாததன்றாதலின், இயற்கையளபெடை யென் றுவது, இன்னிசையளபெடை யென்றாவது கொள்ளவேண்டும்.

கீழ்ப் பெரியாரைப்பிழையாமையென்னும் அதிகாரத்தில் “தெரியத் தெ ரியுந் தெரிவிலார் கண்ணும், பிரியப் பெரும்படர்கோய் செய்யும் - பெரிய,

வுலவா விருக்கழிச்சேர்ப்ப யார்மாட்டுக், கலவாமை கோடியுறும்” என்ற பாட்டிலும் இக்கருத்துக் காண்க.

செய்து யார்மாட்டும் எனப் பிரித்து, குற்றியலிகரமாகக் கொண்டு, ‘நல்லகாரியங்களைப்பொருந்திச்செய்து யாவரிடத்தும் அன்புகொள்ளும்மன த்தையுடையா ரென்றும் உரையிடலாம்; இவ்வுரைக்கு, குற்றியலிகரம் அலகு பெறவில்லை யென்க. முன்னுரையில், மூன்றாமடியில் அளபெடைக்கு அலகில்லை.

(சு)

உச௭. உணர வுணரு முணர்வுடை யாரைப்

புணரப் புணருமா மின்பம்—புணரின்

தெரியத் தெரியுந் தெரிவினா தாரைப்

பிரியப் பிரியுமா நோய்.

(இ - ள்.) உணர உணரும் உணர்வு உடையாரை - (நன்மைதீமைகளைப்) பகுத்தறிய வல்ல விவேகமுடையவர்களை, புணர - சேர்தலால், இன்பம் புணரும் - பலவிதஇன்பங்களும் உண்டாகும்; தெரிய தெரியும் தெரிவு இலாதாரை - (நன்மைதீமைகளைப்) பகுத்தறிய வல்ல விவேக மில்லாதவர்களை, புணரின் - (தெரியாமற்) சேர்ந்துவிட்டால், பிரிய - (அவரைவிட்டு) நீங்குமாத்திரத்திலே, நோய் பிரியும் - (அவராலுண்டாகும்) பலதுன்பங்களும் நீங்கும்.

‘ஆம்’ இரண்டும்-அசை. இறுதியில், மா நோய் எனப்பிரித்து, மிகுந்த துன்பமென்றுக் கொள்ளலாம். உணரும், தெரியும் என்பவற்றிற்கு - நம்முடையசினேககுணங்களை யென்னும் செயப்படுபொருளும் வருவிக்கலாம்.

உணர, தெரிய என்பவற்றைப் பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினையெனக்கொண்டு, பிறர் உணர்த்த, பிறர் தெரிவிக்க எனப் பொருள்கொள்வாரு முளர். புணரின் - கூடுமாயின் என்றமாம்.

இந்நூலில் ஒவ்வொருபாட்டும் ஒவ்வொருசுமணமுனிவரதுகருத்தாதலின், கீழ்க் கூடிப்பிரியலாகாதெனப் பலவிதத்துவந்ததனோடு இது மாறு கொள்க்கூறலாகாது; பிறவும் இங்ஙனம் வருமிடங்களுக்கெல்லாம் இது கொள்க: அதிகாரிபேதத்தால் ஒற்றுமைப்படுத்தி அமைத்தலும் ஒன்று.

அடிதோறும் வந்தசொல்லும் பொருளும் மீண்டும் வந்தது, சோற்போருட்பின்வருநிலையணி.

அறிவுடையாரைக் கூடுதலும் அறிவில்லாதாரைப் பிரிதலும் அறிவுடைமை யென்பதாம்.

(எ)

உசுறு. நன்னிலைக்கட் டன்னை நிறுப்பானுந் தன்னை

மேன்மே லுயர்த்து நிறுப்பானுந் தன்னைத்

தலையாகச் செய்வானுந் தான்.

(இ - ள்.) நல் நிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் - நல்லநிலையிலேயே தன்னை வைப்பவனும், தன்னை நிலை கலக்கி கீழ் இடுவானும் - (தான்நின்ற நல்லநிலையினின்று) கலக்கச்செய்துதன்னைக் கீழ்ப்பட்டநிலையிற்சேர்க்கிறவ

னும், நிலையினும் மேல் மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும் - (தான்கின்ற) நிலையினும் மேலேமேலே உயர்ந்த நிலையில் தன்னை ஏறிகிழ்ச்செய்பவனும், தன்னை தலை ஆக செய்வானும் - தன்னை (ப்பிறப்பலரினும்) முக்கியமாகச் செய்பவனும், (எல்லாம்), தான் - தானேயாவன்; (எ - று.)

என்றது, ஒருவனுடைய உயர்வுதாழ்வுகளுக்கு அவனுடைய அறிவும் அறிவில்லாமையுமே காரண மென்பதாம்.

நிலையினும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு: அசைநிலையுமாம். மற்றை உம்மை கள் நான்கும் - எண்ணுப்பொருளன. நிறுப்பான் முதலிய நான்கும் - எழு வாய். தான் - பயனிலை. (அ)

உசுசு. கரும வரிசையாற் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாருஞ் சேற—லருமரபி
தோத மரற்று மொலிகடற் றண்சேர்ப்பு
பேதைமை யன்ற தறிவு.

(இ - ள்.) அரு மரபின் - (பிற நாடுகளிற்) பெறுதற்கு அருமையான (சிறப்புத்) தன்மையையுடைய, ஒதம் அரற்றும் ஒலி கடல் தண் சேர்ப்பு. அலைகள் மிகவொலிக்கின்ற கடலினது குளிர்த்த துறைமுகத்தை யுடைய அரசனே!—கருமம் வரிசையால் - காரியத்தின் முறைமையால், கல்லாதார் பின்னும் பெருமை உடையாரும் சேறல் - படியாத மூடர்களது பின்பும் பெருமையுடைய புத்திமான்களும் செல்லுதல், பேதைமை அன்று - அவ் வேகமன்று; அது அறிவு - அது விவேகமேயாகும்; (எ - று.)

காரியசிரித்தம் கல்லாதவரை அநுசரிப்பதும் அறிவுடைமை யென்பதாம். பேதைமையன்று என்றதன்பின் அது அறிவு என்றது, உறுதிப்படுத்த வந்த அநுவாதம்.

கல்லாதார்பின்னும், உம் - இழிவுசிறப்பு. பெருமையுடையாரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. சேறல் என்னுந் தொழிற்பெயரில், செல்-பகுதி. அருமரபின் என்பது, கடற்சேர்ப்புக்கு அடைமொழி. ஒதத்திற்கு அடைமொழியாக் கொண்டால், அதற்கு அருமை - மற்றொன்றுக்கு இல்லாதபடி என்றும் ஒருவிதமாய் ஒங்கியெழுந்து மடியுந்தன்மை யென்க. இனி, கருமவரிசையால் என்பதற்கு—முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினையின் வகையால் என்றும் உரைக்கலாம்; கல்லாதாரைத் தழுவுதல் பாபபலமாமென்றபடி. பேதைமை அது அறிவு அன்று எனப் பிரித்துக்கூட்டி, கல்லாதவர்பின் செல்லுதல் அறியாமையாம்; அது அறிவுடைமையன்று எனத் துணித்துரைக்கவும் இடமுண்டு. (சு)

உரு0. கருமமு முன்படாப் போகமுந் துவ்வாத்
தருமமுந் தக்கார்க்கே செய்யா—வொருநிலையே
முட்டின்றி மூன்று முடியுமே லஃதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம்.

(இ - ள்.) கருமமும் உன்படா - (அறம்பொருள்களுக்குக் காரணமான) தொழில்களையும் உடன்பட்டிச்செய்து, போகமும் துவ்வா - (அவற்றால் உள்

எனவாகும்) இவ்வுலகவின்பங்களையும் அனுபவித்து, தருமமும் தக்கார்க்கே செய்யா - (தானம் முதலிய) அறத்தொழில்களையும் (அறிவொழுக்கங்களால்) தகுதியுடையவர்களுக்கே செய்து, மூன்றாம் ஒரு நிலையே முட்டு இன்றி முடியும் எல் - இம்மூன்றுகாரியங்களும் (இங்ஙனம்) ஒருபிறப்பிலேயே (ஒருவனுக்குத்) தடையில்லாமல் நிறைவேறுமாயின், அஃது - அந்நிலைமை, பட்டினம் பெற்ற கலம் - (பிறநாடுகள் பலவற்றிற் சென்று வியாபாரஞ்செய்து இலாபம்பெற்று மீண்டு தனது) பட்டினத்தை யடைந்த மரக்கலத்தை யொக்கும், என்ப - என்று சொல்வர், (அறிவுடையோர்.)

கருமமும், போகமும், தருமமும் என்றவற்றி லுள்ள உம்மைகள் - எதிரது இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளான; எண்ணுமையாகக் கொள்ளக் கூடாது; வெவ்வேறு வினைமுடிக்குஞ்சொல் வந்ததனால். உன்படா, துவ்வா, செய்யா என்னும் மூன்றாம் - உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சங்கள். பட்டினம் - நெய்தல்நிலத்துணர், துறைமுகநகரம். போகம் - வடசொல். 'பட்டினம் பெற்ற கலம்' என்ற உபமானத்தால், அப்பிறப்புப் பயன்பெற்ற பிறப் பென்பதாம்.

இம்மூன்று தொழில்களையுஞ் செய்வது அறிவுடைமை யென்பது கருத்து. இம்மூன்றும் இல்லறத்தார்க்கே யுரிய தொழிலாம்.

இங்கே அஃது என்பதில் ஆய்தம் மெய்ப்போல ஒலித்தது; உயிர்போல ஒலியாமையை அலகிட்டிக் காண்க.

இப்பாட்டின் முற்பாதி, திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகரால் “கற்ற பின், நிற்க வதற்குத்தக” என்றவிடத்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. (கல)

உக - ஆம் அதிகாரம்.—அறிவின்மை.

அஃதாவது - கல்விகேள்விகளினாலாகிய அறிவு இல்லாமையோடு உண்மையறிவும் இல்லாதவ னாதல். அறிவு - காரியாகாரியங்களைப் பகுத்தறிந்து கொள்ளும் விவேகம்; இயற்கையறிவோடு கூடிய செயற்கையறிவு: நூல்களிற்கூறியபடி இம்மை மறுமைகட்கு உரியவற்றை அறிவதோடு உலகநடையையும் அறிதல்.

சிறந்தஐங்குரவர்முதலாயினார் அறிவுறுத்தின காரியங்களை உட்கொள்ளாமல் ஒழித்துவிடுதலும், நூல்களிற்கூறியவற்றை ஐயந்திரிபுகளால் அறிதலும், நூற்கொள்கைமுறைமையையும் உலகவியற்கை முறைமையையும் இகழ்ந்து விலக்கித் தன்மனத்திற்கு ஏற்றபடி நடந்து எல்லாராலும் இகழப்படுதலும், மறுமைக்கு உறுதியல்லாதவற்றைச் செய்தலும் இப்படிப்பட்டவை அறிவின்மையின்பாற்படும். அறிவுடைமைச்சிறப்பு முன்னதிகாரத்தில் உடன்பாட்டுமுகத்தாற் கூறியஅளவினால் முற்றுப்பெறாமை நோக்கி எதிர்மறைமுகத்தாலும் கூறப்படுகின்ற தாதலால், அறிவின்மையென்னும் இவ்வதிகாரம், அறிவுடைமையின்பின் வைக்கப்பட்டது; திருக்குறளில் கல்வியின்பின் கல்லாமை வைக்கப்பட்டது போல. செல்வத்தைச் சம்பாதித்தற்

கும், சம்பாதித்தபொருளைக் காத்தற்கும், அங்கனம் காக்கப்பட்ட பொருளை எல்லவழியிற் செலவுசெய்து தானும் அனுபவித்தற்கும் அறிவு கருவியாதலால், இந்த அறிவுடைமை அறிவின்மை அதிகாரங்கள் பொருட்பாலின் பாற்படுவனவாயின வென அறிக.

உருக. துண்ணுணர் வின்மை வறுமை யஃதுடைமை
பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வ—மெண்ணுங்காற்
பெண்ணவா யாணிழந்த பேடி யணியாளோ
கண்ணவாத் தக்க கலம்.

(இ - ள்.) (உலகத்தில் ஒருவர்க்கு), துண் உணர்வு இன்மை - நுட்பமான அறிவு இல்லாமை,—வறுமை-தரித்திரத்தன்மையாம் ; அஃது உடைமை - அந் துண்ணறிவை உடைத்தாயிருத்தல்,—பண்ண பணைத்த - மிகவுளர்ந்த, பெரு செல்வம் - பெரிய சம்பத்தாம் ; எண்ணும்கால் - ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து,—பெண் அவாய் - பெண்தன்மை மிகுந்து, ஆண் இழந்த - ஆண்தன்மை குறையப்பெற்ற, பேடி - பேடியானவன்,—கண் அவாதக்க-(யாவர்) கண்களும் (காணுதற்கு) விரும்பத்தக்க [மிகஅழகிய], கலம்-ஆபரணங்களை, அணியாளோ-தரிக்கமாட்டாளோ? [தரிப்பன்] ; (எ -று.)

மனிதர்க்குச் சிறந்தசெல்வமாவது- அறிவுடைமையே ; அச்செல்வமில்லாமையாவது - அறிவின்மையே : மற்றை உலகத்துப் பொன் மணி நெல் முதலிய பொருள்களெல்லாம் செல்வமென்று சிறப்பாகக் கொள்ளத்தக்கவையல்ல. அறிவில்லாதவர்க்கு எவ்வளவு செல்வ மிருந்தாலும் அறிவுடையார்க்குப்போலப் பெருமையும் பயனும் உண்டாகா ; அது ஏதுபோல வெனின்,—பெண்தன்மையமைந்திராத பேடிக்கு எவ்வளவு ஆபரணக்களணிந்தாலும் இயற்கைமகளிர்க்குப்போல அழகின்சிறப்பும் இன்பப்பயனும் உண்டாகாதவாறுபோலென்க.

பின்னிர்ண்டடிகளால் ஏற்படுக்கருத்து-எடுத்துக்காட்டுவமை, முன்னிர்ண்டடிகளின் கருத்தாக அமைந்த 'அறிவிலார் செல்வமமைந்தாலும் சிறப்புடையராகார்' என்பது - இதன் உபமேயம்.

பெண்தன்மை குறைந்து ஆண்தன்மை மிகுந்த நபுச்சகம் - அலியெனப்படுமென்றும், ஆண்தன்மைகுறைந்து பெண்தன்மைமிகுந்த நபுச்சகம்-பேடியெனப்படு மென்றும், பேடி என்பது - இவ்விருவகைக்கும் பொதுப்பெயரென்றும் அறிக. மிகுதியாய் ஆபரணங்களைத்தரித்தல் மகளிர்க்கே இயல்பாதலால், இங்கே, பெண்தன்மைமிகுந்து ஆண்தன்மை குறைந்த பேடி கொள்ளப்பட்டது. பேடி ஆபரணக்களணிதலை, சீவகசிந்தாமனியில் வீணாதிடென்னும் பேடியை "ஒன்பொறுகுக்கொடியே" என்றதனாலும் அறிக. "பெண்மைவிட்டாணவாவுவ பேடாண்பால், ஆண்மைவிட்டல்லதவாவுவ பெண்பால். இருமையு மஃறினையன்னவுமாகும்" என்ற இலக்கணம்பற்றி, இங்கே, பெண்ணவாய் ஆணிழந்த பேடியை 'அணியான்' என உயர்திணைப்பெண்பாலாற் கூறியது ; "மைந்த னிப்பொழுதே வென்று வருகுவன் பொற்றேரூர்த்தா, எந்தமெய்ப்பேடியாகி லென்றன னந்தனான்",

என வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்திலும், “எயே யிவனொருத்தி பேடியோவென்றார்” எனச் சிந்தாமணியிலும் பேடியைப் பெண்பாலாற் கூறியது காண்க.

இனி, பெண் அவாய் என்பதற்கு - பெண்தன்மையை விரும்பி என உரைத்தால், அது ஆணிமுத்த என்பதனோடு முடியாது; ஏனெனில், ஆண்தன்மையிழத்தற்குக் காரணம் பெண்தன்மையை விரும்புதல்ல்லாமல் ஊழ்வினைப்பயனான இயற்கையாமாதலால். இனி, பெண் அவாய் என்பதற்கு - பெண்தன்மையை விரும்பி யென்று உரைத்து, அணியாளோ என்பதனோடு இயைத்து, ஆணிமுத்த பேடி பெண்தன்மையை அவாவிக் கண்ணவாத்தக்க கலம் அணியாளோ? என மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று.

பெண் ஆண் என்பன-பெண்தன்மைக்கும், ஆண்தன்மைக்கும் பொருளாகுபெயர். பெண் ஆண் என்னும் வினைப்பகுதிகள் - ஈறுதிரிந்து பெண் ஆண் என நின்ற, பலராலும் விரும்பப்படுதல்பற்றி மகளிர்க்கும், அம்மகளிரை ஆளுதல்பற்றி ஆடவர்க்கும் பெயராகு மென்பர். பெண்மை ஆண்மைகளின் யாதாயினுமொன்று பேடியிடத்து முற்பிறப்பிற்செய்த தீவினையால் கிறைவுற்றிராமை யாகிற இரங்கற்பாடி தோன்ற, ‘பெண்ணவா யாணிமுத்த’ என்றார்.

அவாத்தக்க - அவாவத்தக்க; “சாவவென்மொழி யீற்றுயிர்மெய் சாதலும் விதி” என்றதன் உபலக்ஷணத்தால், செய்வெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டது; ‘செய்தக்க’ ‘நோதக்க’ என இவ்வாய்பாடுகொண்ட பிறவற்றையும் இங்ஙனமே கொள்க; இனி, அவாத்தக்க - அவாவுதற்குத்தக்க என விரித்து, முதனிலைத்தொழிற்பெயரின்மேல் வந்த நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை யெனினும் இழுக்காது. கலம்-அணிகலம். நுண்ணுணர்வு - குட்சுமபுத்தி. வறுமைக்குக் காரணமான நுண்ணுணர்வின்மை காரியமான வறுமையாகவும், செல்வத்துக்குக்காரணமான நுண்ணுணர்வுடைமை காரியமான செல்வமாகவும் உபசாரவழக்குப்பற்றிக் கூறப்பட்டன. ‘கண்ணகறுத்த, சின்னஞ்சிறிய, பென்னம்பெரிய’ என்பவைபோல, ‘பண்ணப்பணைத்த’ என்பதை வளர்த்தபொருள்பற்றிவந்த பணை யென்பதன் ஒருவகையெக்குச்சிதை வெனக் கொள்க.

“அறிவுடையா ரெல்லாமுடையா ரறிவிலார், என்னுடையரேனுமிலர்” என்ற திருக்குறளோடு இப்பாட்டின் முதலிரண்டிற்கு ஒப்பிடுக. ‘செல்வங்களெல்லாம் அறிவாற் படைக்கவும் காக்கவும்படுதலின் அஃதுடையாரை ‘எல்லாமுடையர்’ என்றும், அவையெல்லாம் முன்னே அமைந்து கிடப்பினும் அழியாமற்காத்தற்கும் தெய்வத்தான் அழிந்துழிப் படைத்தற்குக் கருவியுடையரன்மையின் அஃதில்லாதாரை ‘என்னுடைய ரேனுமிலர்’ என்றும் கூறினார்’ என அக்குப் பரிமேலழகர் உரைத்தது, இங்கு இதற்கும் ஒக்கும். தரயத்தார் கன்வர் வலியார் அரசர் என்றிவரற் கொள் எப்படாமையும் வழிபட்டார்க்குக் கொடுத்தவிடத்துக் குறையாமையுமாகிய சிறப்புப்பற்றி, அறிவுடைமையை ‘பண்ணப்பணைத்த பெருஞ்செல்வம்’ எனப் பல அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறினார்; திருவள்ளுவர் “கேடில் விழுச்செல்வக் கல்வி யொருவற்கு, மாடல்ல மற்றையவை”

என்றாற்போல: இப்படிப்பட்ட சிறப்புப் பொருட்செல்வத்துக்கு இல்லாமை காண்க.

அஃதுடைமை - இங்கே ஆய்தம் உயிர்போல் ஒலித்தது; மெய்போல் ஒலித்ததாகக்கொண்டால் வறுமை யென்ற முன்சீரோடு வெண்டனே தவறுதலை அலகிட்டிக்காண்க. (க)

உருஉ. பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்தல்ல
அழப்ப தறிதிரேற்—ரெல்சிறப்பி
னுவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே
புவின் கிழத்தி புலந்து.

(இ - ள்.) பல் - பலவகைப்பட்ட, ஆன்ற - நிறைந்த, கேள்வி - நூற்கேள்விகளால், பயன் உணர்வார் - (உயிர்வாழ்க்கையின்) பிரயோசனங்களை அறியும் அறிவுடையவர்கள், (செல்வமின்மையால்), பாடு அழிந்து-தம்பெருமை கெட்டு, அல்லல் உழப்பது - துன்பங்களால் வருந்துவதன் காரணத்தை, அறிதிரீள்-ஆராய்ந்தறிய விரும்புவீராயின், (சொல்வேன்; அது என்ன வெனில்:—) தொல் சிறப்பின் - பழமையான சிறப்பையுடைய, நாவின் சிழத்தி - சரசுவதிதேவி, உறைதலால் - (அவர்களிடம் கூடி) வசித்தலால், புவின் கிழத்தி - ஸ்ரீமகாலட்சுமி, புலந்து - கோபங்கொண்டு, சேராளே - (அவர்களிடஞ்) சேரமாட்டாளே, (என இதுவேயாம்); (எ - று.)

உலகத்தில் ஒருவனிடம் ஒருபெண்கூடியிருக்கையில் மற்றொருபெண் வந்து கூடாமற் பிணங்கிப்போவது இயல்பாதலால், அம்மகளிரியற்கைப் படி கல்விமகள் சேர்ந்த விடத்தைச் செல்வமகள் சேராது பிணக்குவன் எனக் கற்பனைமுக்கத்தால் வருணித்துக் கூறியபடி.

உலகத்திற் பெரும்பாலும் படித்தவர் செல்வமிலராயிருத்தலும் படியாதவர் செல்வமுடையராயிருத்தலுமாகிய மாறுபாட்டிற்கு உண்மையிற் காரணம், “இருவேறுலகத் தியற்கை திருவேறு, தெள்ளியராதலும் வேறு” என்றபடி அவாவர் முற்பிறப்பிற்செய்த ஊழ்வினையேயாம்; இப்படியிருக்க, இங்ஙனம் காரணமல்லாத ஒன்றைக் கவிசாதுரியத்தாற் காரணமாகக் கூறி நிறுத்தினது, ஏதுத்திற்துறிப்பேற்றவணி; இதனை வடநூலார் ஷேதுநீப்போகநூலங்கார மென்பர்.

இவ்விருமகளிரும் ஒருவனிடம் சேர்ந்திருத்தல் அரியதொரு சிறப்பாதலை “நாவீற்றிருந்த புலமாமகளோடு நன்பொற், புவீற்றிருந்த திருமாமகள் புல்ல நாளும்” எனச் சீவகசிந்தாமணியிற் கூறியமைகொண்டும் உணர்க. புலத்தல், பிணங்குதல், ஊடுதல் என்பன - ஒருபொருட்சொற்கள்; அதாவது - யாதாயினும் ஒரு காரணம்பற்றித் தலைமகள் தலைமகனைக் கூடாமல் மாறுபடுதல். ஒருவனிடத்தில் ஒருமகள் இருப்பதாக அறிந்தமாத் திரத்தில் மற்றொருமகள் அவனிடம் சேர்தற்குப் பிரியப்படாமல் வெறுப்பு இயல்பாதலை “கண்ணுளார் நுக்காதலர் ஒழிககாமமீட்கென, உண்ணிலாயவேட்கையா லாடினார்” என்ற சிந்தாமணிகொண்டும் உணர்க.

இனி, இதனை, வேறுவகையாக வருணித்தக்கூறுவதும் உண்டு; எங்
னமெனின்,—மாயிக்கும் மருமகளுக்கும் ஒற்றுமையிலாமை பெரும்
பாலும் உலகவியற்கையாதலால் அதுபற்றி, மருமகளான கலைமகள் உள்ள
விடத்து மாயியான திருமகள் சேராது வெறுப்பன் என்பதாம்; திருமாவின்
மனைவி திருமகளும், அத்திருமாலிடம் தோன்றிய பிரமதேவனது மனைவி
சரசுவதியு மாதலால், இவர்கள் மாமிமருகி யராவர்.

‘அறிவைப் பெருமைப்படுத்திக் கூறுகிறீரே, அறிவுடையார்பலர் உல
கத்திற் செல்வமின்றி வருந்துகிறார்களே’ என ஒருவர் வினாவினதாகப் பா
வித்து உத்தரங்கூறினதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டது; இது - இச்செய்
யுளில் ‘அறிதிரேல்’ என்ற சொல்லால் விளங்கும். ‘அறிதிரே’ என்ற பாட
த்துக்கு - அறிவீரன்றோ எனப் பொருள்கூறுக.

கீழ்ப்பாட்டில் “நுண்ணுணர்வின்மைவறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப்
பணைத்த பெருஞ்செல்வம்” என்றதன்மேல் வந்த ஆட்சேபத்துக்குச் சமா
தானம் கூறியதாதலால், இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்து இங்கு வைக்கப்பட்
டது. இனி, இருவர்மகளிர் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருங்குசேராமையாகிய உண்
மையியல்பை உணராது அறிவுடையார் சிலர் வறியராயிருத்தலையே நோக்கி
அறிவுடைமையிற் குறைகூறுதல் அறிவின்மையாம் என இவ்வதிகாரத்
தோடு சம்பந்த முரைத்தலு மொன்று.

இப்பாட்டைக் கீழ் ‘பழமை’என்னும் அதிகாரத்தில் வந்த “பல்லான்ற
கேள்விப் பயனுணர்வார் வீயவும், கல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரேற்—கல்லா
தார், சேதன மென்னு மச்சே நகத்தின்மையாற், கோதென்று கொள்ளா
தாம் கூற்று” என்ற பாட்டோடு ஒத்த வாய்பாடுடையதாக அறிக.

பயன் - அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளும் புகழும் முதலியன. உணர்
வார், உழப்பது என்பவற்றில், இடைநிலைகள்-எதிர்கால முணர்த்தாது தன்
மைமாத்திர முணர்த்தின. “கல்லானேயானாலும் கைப்பொருளுள்ளுண்
டாயி, நெல்லாருஞ் சென்றற்கெதிர்கொள்வ - ரில்லானே, யில்லாளுந்தான்
வேண்டா ளீன்றெடுத்ததாய் வேண்டாள், செல்லா தவன்வாயிற்சொல்,”
“இல்லாரையெல்லாருமென்றவர்” என்றபடி பொருளில்லாரை யாவரும்
இகழ்வராதலால் ‘பாடழிந்து’ என்றும்; “பொருளுடையான்கண்ணதே
போகம்”, “பொருளிலார்க்கிவ்வுலகயில்” என்றபடி செல்வமில்லாதவர்க்கு
இவ்வுலகத்து இன்பமொன்றும் இன்றா மாதலால் ‘அல்லலுழப்பது’ என்
றும் கூறப்பட்டது.

நாமகளுக்குத் தொல்சிறப்பு - “அறம்பொருளின் பழம்வீடும் பயக்கும்,
புறங்கடைநல்லிசையுநாட்டும் - உறுக்கவலொன், மற்றழியுங் கைகொடுக்
குங் கல்லியினாங்கில்லை, சிறுயிர்க்குற்ற துணை” எனக் கூறப்படுவதாம்;
இனி, அவளுக்குத் தொன்றுதொட்டு வருகிற சிறப்பு முற்பிறப்பிற்செய்த
நல்லினைத் தொடர்ச்சியாற் பிற்பிறப்பிலே இயற்கையில் அமைதலென்றுங்
கொள்ளலாம். கல்வி உயிர்க்குணமாய் முற்பிறப்பேதொடங்கி உயிரோடு
விடாதுதொடர்ந்துஅவ்வுயிர் புகுந்தவிடத்துப்புகுந்தன்மை, “ஒருமைக்கண்
தான் கற்றகல்வி யொருவற்கு, எழுமையு மேமாப்புடைத்து” என்ற கிருகீதறு

னால் அறியப்படும். இப்படிப்பட்ட தொல்சிறப்புச் செல்வத்துக்கு இல்லை யாம். நாவின் கிழத்தி - நாக்சிற்றூரியவள் எனச் சரசுவதிக்குக் காரணப் பெயர்; பிரமணதாஸாவில் வாழ்தலாலும், அறிவுடையோர்நாவில் தங்குதலாலும் வந்தது. பூவின் கிழத்தி - பூவிற்கு உரியவள். “பூவெணப்படுவது பொறி வாழ்ப்புவே”; “பூவிற்குத்தாமரையே”; “பூவினுக்கருங்கலம்பொங்குதாமரை”, என எல்லாமலர்களுள்ளுஞ் சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிற செந்தாமராமலரில் வசித்தலால், பூமகளென்று பெயர். இமயமலையில் மரகதப்பாறையில் புதுமையென்னுங்கயத்தில் தோன்றிய பொற்றாமராமலரில் திருமகள் வீற்றிருக்கின்றனவென்பது, ஜைந நூற்கொள்கை; “அருமணிமரகதத்தங்களைறிய, எரிநிறப்பொன்னிதழேந்தாமரைத், திருமகள்” என்றார் சிந்தாமணியாரும். நாவின் கிழத்தி - கல்விக்கு அதிதேவதை; பூவின் கிழத்தி - செல்வத்திற்கு அதிதேவதை; இச்சொற்கள் - தகுதிப்பொருளில்வந்த நான்காம்வெற்றமைத் தொகைநிலைத்தொடர்கள்; இவற்றில், இன் - சாரியை. கிழத்தி - உரிமையென்னும் பொருளுணர்த்தும் கிழமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த கிழவன் என்பதன் பெண்பால்; (கிழம் என்னும் பெயரடியாப்பிறந்த கிழவன் என்பதன் பெண்பால் கிழவியென கிற்கும்.) (உ)

உருக. கல்லென்று தந்தை கழற வதனையோர்

சொல்லென்று கொள்ளா திகழ்ந்தவன்—மெல்ல

வெழுத்தோலை பல்லார்முன் னீட்ட விளியா

வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும்.

(இ - ள்.) தந்தை - (தனது) பிதா, கல் என்று கழற-(கல்வியைக்) கற்பாயென்று இடித்த அறிவுகூற, அதனை - அச்சொல்லை, ஓர் சொல் என்று கொள்ளாது - (தனக்கு உறுதியைத்தருவது) ஒரு வார்த்தையென்று கொண்டு அவ்வணம்படியாமல், இகழ்ந்தவன் - (இளமையிலே) அலட்சியஞ் செய்துவிட்டவன்,—(பின்பு), பல்லார் முன் - பலபேர்கூடிய சபையில், எழுத்த ஓலை - எழுத்து எழுதப்பட்டுள்ள ஓலையை, மெல்ல - மெதுவாக, நீட்ட - (நீ இதனைப் படியென்று ஒருவர் கொண்டுவந்து) கைநீட்டி (த் தன்னிடம்) கொடுக்க, விளியா - (அதற்குக்) கோபங்கொண்டு, வழு கோலை கொண்டு விடும் - (அடித்தலாகிய) பிழையைச் செய்யும் தடிக்கொம்பை (அவரை அடித்தற்கு) எடுத்துக்கொண்டிடுவான்; (எ - று.)

படியாதவனை யாவராயினும் அவனுடைய அறிவின்மையை அறிந்தாவது அறியாமலாவது யாதாயினுமொருபத்திரிகையைக் கொடுத்து இதனைப் படியென்று சொன்னால், அவன் தான்படிக்கமாட்டாமையால், பலர்முன் அவமானப்படுவதற்கு மனம்பொறாமல், அவ்வவமானத் தணக்குவருதற்குக் காரணமாகிற அவரை அடித்ததற்குப் பெருங்கோபத்தோடு தடியெடுத்துக் கொள்வான் என்பதாம். தந்தைசொல்லைக்கேட்டு அதன்படி கற்றுஅறிதலையுடையனாகாதவன் தனதுகுற்றத்தைத் தான்கருதி அமைந்திராது பிறர்மேற் குற்றத்தையெற்றிக் கோபித்தல் பெரிய அறிவின்மையென்றபடி.

இப்பாட்டு - அறிவின்மையின் இழிவை விளக்கியவாரும்.

கல்-வினைப்பகுதியே ஓசைவேறுபாட்டால் எவற்பொருளுணர்த்திற்று. கழறல் - உறுதிச்சொல்லை உறுத்திச்சொல்லுதல்; கழற - பகுதி. ஐங்குர வருள் முதல்வனாய் “தந்தைமகற்காற்றான்றி யவையத்து, முந்தியிருப்பச் ‘செயல்,” “சான்றோளுக்குதல் தந்தைக்குக்கடனே,” “உயர்மிக்கதந்தை” என்றபடி மைந்தனைக் கல்வியுடையனாக்குதலைக் கடமையாகப்பூண்ட தந்தையினது சொல் “தந்தைசொல்மிக்க மந்திரமில்லை” என்றபடி தலைமேற் கொண்டு நன்குமதிக்கத்தக்க தாதலின், அச்சிறப்புத் தோன்ற, அதனை ‘ஓர்சொல்’ என்றது. கொள்ளாது இகழ்ந்தவன் - மூத்தோர்சொல்லும் வார்த்தையை அமுதமாகக்கொள்ளாமல் உகுத்தவன். இகழ்ந்தவன் என்ற இறந்தகாலம், கற்றற்கு உரிய இனம்பிராயத்தில் என்பதைப் புலப்படுத்தும். இகழ்ந்தவன் கொண்டவிடம் - செய்யுமென்றமூற்று ஆண்பாலுக்குச் சென்றது. எழுத்தோலை - எழுத்தையுடைய ஒலை என இரண்டனுரையும் பொருளுந் தொக்கதொகையாக விரிக்க. கைநீட்டுதல் என்ற காரணம், கொடுத்தலாகிய காரியத்தின்மேல் நின்றது - உபசாரவழக்கீது.

விளியா - உடன்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்; இனி, விளியா - இறந்தாற்போலாகி, வழுக்கு ஒலை - (அங்கிருந்து) தப்பிப்போதற்குக் காரணமான ஒலியை, கொண்டவிடம் - கொள்வான் என்றும் உரைப்பர்; இவ்வுரைக்கு - மாண்புக்கப்பட்டுச் சொல்தழுதழுத்து இடம்விட்டுநீங்க வழிதேடுவனென்று கருத்து. வழுக்கு ஒல்-காரியப்பொருளாதன வினைத்தொகை: ஒலை - ஒல் என்பதன் இரண்டாம்வேற்றுமை விரி. இனி, இளியா என்று பதம்பிரித்து, அவமதிச்சிரிப்புச்சிரித்த எனப் பொருள்கொள்ளுதல் மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்து மென்க. கொண்டவிடம், விடு என்னுந் துணைவினை - தேற்ற முணர்த்தும். (௩)

உருசு. கல்லாது நீண்ட வெருவ னுலகத்து
நல்லறி வாள் ரிடைப்புக்கு—மெல்ல
‘விருப்பினு நாயிருந் தற்றே யிராஅ
துரைப்பினு நாய்குரைத் தற்று.

(இ - ள்.) கல்லாது - கல்விகற்காமல், நீண்ட - வளர்ந்த, ஒருவன்—, உலகத்து - லோகத்தில், நல் அறிவாளரிடை புக்கு - நல்லவிவேகமுடைய வர்கள்நடுவிலே புருந்து, மெல்ல இருப்பினும் - பேசாமலிருந்தாலும், (அந்த இருப்பு), நாய் இருந்து அற்றே - நாய் இருந்தாற்போன்றதாம்; இராது - பேசாதிராமல், உரைப்பினும் - (யாதாயினும் ஒன்றை) எடுத்துச்சொன்னாலும், (அது), நாய் குரைத்து அற்று-அந்த நாய் (வாய்மூடியிராமல்) குரைத்தாற்போலும்; (எ - று.)

பரிசுத்தமான இடத்தில் அசுத்தமானநாய் வந்துசேர்ந்தால் அம்மாத்திரத்தால் அவ்விடம்அசுத்தப்படுவதுபோல, நல்லறிவாளர்கூட்டத்தில் அறிவிலான் சென்றால் அம்மாத்திரத்தால் அக்கோஷ்டி மாசடையும்; அதன்மேலும் இவன் வாய்திறந்து ஏதாவது பிழைபடக் குன்றினால் அது நாய் குரைத்தல்போல வெறுக்கப்படும் என்றபடி.

பயன்பற்றி வந்த உவமையணி. நாயுவமை கூறியது, இழிவை நன்கு

உலகம் - லோக மென்னும் வடமொழியின் திரிபு; இதனைத் தமிழ்ச் சொல்லென்று சாதிப்பர் நச்சினார்க்கினியர். நல்லறிவு - அறியவேண்டுவன வெல்லாம் அறியும் அறிவு. மெல்ல இருத்தல் - சாதுவாக இருத்தல்; சும்மா இருப்பது. உம்மைகள் - முறையே எதிரதம் இறந்ததன் தழுவிய எச்சப் பொருளன. இராஅது - உயிரளபெடை, செய்யுளோசை நிறைக்க வந்தது; அலகிட்டுக் காண்க. அற்றே, ஏ - ஈற்றசை. இருப்பின், உரைப்பின் என்ற வினையெச்சங்களினின்று எடுக்கப்படுகிற இருத்தல், உரைத்தல் என்னுந் தொழிற்பெயர்கள் - இருந்தற்று, குரைத்தற்று என்னும் வினையுற்றுக்களுக்கு எழுவாயாம். (ச)

உருரு. புல்லாப்புன் கோட்டிப் புலவ ரிடைப்புக்குக் கல்லாத சொல்லுங் கடையெல்லாங் கற்ற கடாஅயினுஞ் சான்றவர் சொல்லார் பொருண்மேற் படாஅ விபொக் கறிந்து.

(இ - ள்.) கடை எல்லாம் - கீழ்மக்களெல்லோரும், - புல்லா - (இலக்கணத்தோடு) பொருந்தாத, புல் - இழிவான, கோட்டி - சபையின் கூடியுள்ள, புலவரிடை - அற்பபுத்திமான்கள்நடுவில், புக்கு - அஞ்சாதுசென்று, கல்லாத - தாம்கற்றறியாத விஷயங்களையும், சொல்லும் - தைரியமாய்க்கூறுவர்; சான்றவர் - (கல்விகேள்விகளினால்) நிறைந்தவர்கள், - கற்ற - தாம் படித்தறிந்த விஷயங்களையும், கடாயினும் - (சொல்லும்படி பிறர்) கேட்டாலும், பொருள்மேல் படா விபொக்கு அறிந்து - (அங்கனம் வினாவுகிற அவர்களது அறிவு தாம்சொல்லும் அறிய) பொருளின்மேல் முழுவதுஞ்செல்லாமல் நீங்கிப்போகும்விதத்தை அறிந்து, சொல்லார் - சொல்லமாட்டார்கள்; (எ - று.)

அறிவுடையார்க்கும் அறிவிலார்க்கும் உள்ள வேறுபாட்டை விளக்கிய படி. அறிவிலார்க்கு அடக்கமும் அவையச்சமும் இல்லையாதலாலும், தாம் ஏதாயினும் ஒன்றைப் பலர்முன் சொல்லிப் பெருமையடையவேண்டுமென்ற அவா அதிகமாதலாலும், அவர் இங்ஙனம் கூறுவர்; நல்லறிவுடையார்க்கோ அவையச்சமில்லையாயினும், “கொள்வோன்கொள்வகையறிந்து அவனுள்ள கொளக், கோட்டமில்தன்னது நூல்கொடுத்தல்” இலக்கணமாதலால், வினாப்பட்டபொருள்களுள்ளும் ஏற்ற சிலவற்றை முறையாகக்கூறுவரே யன்றி ஒருங்கு கூறார்.

“புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறுங்கோட்டி” என்றாற்போல, ‘புல்லாப்புன்கோட்டி’ என்றார்; அதாவது - “புகழும் தரும நெறிநின்றோர் பொய்காமம், இகழுஞ்சினஞ்செற்றமில்லோர்—நிகழ்கலைகள், எல்லாமுணர்ந்தோ ரிருந்தவிடமன்றோ, நல்லாரவைக்கு நலம்,” “நலனடக்கஞ்செம்மைநடுநிலை நான்கும், குலனென் றிவையுடையோர் கோதில்—புலனில்லோர், சென்று மொழிந்தனவுங் கேட்டோர் செறிந்தவிடம், அன்றோ

நிறைந்த வவை” என நல்லவைக்கும் கிறையவைக்கும் கூறப்பட்ட இலக் கணம் சிறிதுமில்லாத சபை.

புலவர் - அறிவுடையவர்; புலம் அல்லது புலமை - அறிவு. ‘புல்லாப் புன்கோட்டிப் புலவர்’ எனவே, சிற்றறிவினராயிற்று: இனி, புலவர் என் பது-இகழ்ச்சிக்குறிப்பென்றுக் கொள்ளலாம். கடை - கடைப்பட்டவர்க்குப் பண்பாடுபெயர்; அதம ரென்க. கடையென்பது - பொருளால் உயர் திணைப்பலர்பாலாயினும், சொல்லால் பால்பகா அறிணைப்பெய ராதலால், சொல்லும் என்னும் செய்யுமென்றதைக் கொண்டது. எல்லாம் என் னும் பெயர், இரு திணைக்கும் பொது. கடாஅயின் - செய்யுளோசை குன் றாதவிடத்து அளபெடை இன்னிசை நிறைத்தற்கு வந்தது. படரஅ-செய்யு ளோசைநிறைக்கவந்த அளபெடை; அலகிட்டிக்காண்க. இரண்டடிகளில் அளபெடை வந்தது, அளபுநீடுநீடை. உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. பொருள் மேல், மேல் - ஏழனுருபு; இனி, மே லென்பது - பொருளினுட் செல்லுத லேயன்றி மேற்செல்லுதலும் அரிதென்பதை விளக்குவதெனவுங் கொள் ளலாம்.

(இ)

உருக. கற்றறிந்த நாவினார் சொல்லார்தஞ் சோர்வஞ்சி
மற்றைய ராவார் பகர்வர் பணியின்மேல்
வற்றிய வோலை கலகலக்கு மெஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக் கில்லை யொலி.

(இ - ள்.) கற்று - (படித்தற்குஉரிய நூல்களைப்) படித்து, அறிந்த + (அவற்றின்பொருள்களை உள்ளபடி) உணர்ந்த, நாவினார் - நாக்கையுடைய பெரியோர்கள், தம் சோர்வு அஞ்சி-(சொல்லும் சொற்களில்) தமக்கு ஏதா வது பிழைநேரிடுமோவென்று பயந்து, சொல்லார்-(விஷயங்களைக் கண்ட படி மிகுதியாகச்) சொல்லமாட்டார்கள்; மற்றையராவார் - கற்றறிந்த நா வினரல்லாத சிறியோர், பகர்வர் - (அப்படிப்பட்ட சோர்வுக்கு அஞ்சாமல் விஷயங்களை ஆராயாது தோன்றினபடி மிகுதியாகச்) சொல்வார்கள்; (அவை எவைபோலவெனின்:—) எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், பணியின் மேல் - பணமரத்தின்மேல், வற்றிய ஒலை - உலர்ந்துள்ள ஒலைகள், கலக லக்கும் - கலகலவென்று ஒலிக்கும்; பசு ஒலைக்கு - பசுமையாகவுள்ள ஒலை களுக்கு, ஒலி இல்லை - ஒசை யில்லையாம்; (எ - மு.)

சுரமில்லாத உலர்ந்தஒலைகள் மிகவொலித்தல்போல, சாரமான அறிவு இல்லாதவர்மிகப்பேசுவர்; சுரமுள்ளபச்சையோலைகள் ஒலிபாதவாறுபோல, சாரமான விவேகமுள்ளவர் மிகுதியாகப்பேசாமல் நாவடங்கி மௌன மாகஇருப்பார் என்றபடி. இப்பாட்டின் கருத்தை “சிற்றணர்வோரென்றுஞ் சிலுசிலுப்பர் நன்றமைந்த, முற்றுணர்வோ ரொன்று மொழியாரே— வெற்றிபெறு, வெண்கலத்தினோசை மிகுமே விரிபசும்பொன், ஒண்கலத்தி னுண்டோ ஒலி” என்ற நீதிவேண்பாவின் பொருளோடு ஒப்பிடுக. எடுத்த லுக்காட்டுவோமையணி. இதில் ‘கற்றறிந்தநாவினார் சொல்லார் தம் சோர்வ ஞ்சி’ என்பதற்கு - ‘எஞ்ஞான்றும் பச்சோலைக்கில்லை யொலி’ என்பது - உப மாணம்; ‘மற்றையராவார் பகர்வர்’ என்பதற்கு - ‘பணியின்மேல் வற்றிய

வோலு கலகலக்கும்' என்பது - உபமானம்: ஆகவே, இப்பாட்டில் உபமையாக்கியவர்களை வைத்த முறைமைக்கு ஏற்ப உபமானவாக்கியங்களை நிறுத்தாமல் மாறுபட நிறுத்தியது - எதிர்நிரளிற்றப்பொருள்கோள்.

“ஆக்கமுல் கேடு மதனல்வருதலாம், காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு”, “யாகாவாராயினு நாகாக்க காவாக்கால், சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப்பட்டு”, “ஒன்றனுந் தீச்சொற்பொருட்பயனுண்டாயின், நன்றாகாதாகிலும்” என்ற நீதிகளை உள்ளபடி உணர்ந்தவராதலால், கற்றறிந்தவர் தம்சோர்வுஞ்சுவர், கல்லாதவர் இப்படிப்பட்டநீதிகளை அறியாராதலாலும், மானம் வெட்கம் பயம் இவற்றை ஒழித்தவராதலாலும் சோர்வுஞ்சார்.

மற்றையர் - கீழ்க்குறித்ததற்கு எதிரான பொருள் தருகின்ற மற்றையென்னும் இடைச்சொற்பகுதியடியாப் பிறந்த பலர்பாற்பெயர். கலகலக்கும் - ஈடுக்கொலிக்குறிப்பு; இரட்டைக்கிளவி. (சு)

உருள். பன்றிக்கூழ்ப் பத்தரிற் றேமா வடித்தற்று
னன்றியா மாந்தர்க் கறத்தா றுரைக்குங்காற்
குன்றின்மேற் கொட்டுந் தறிபோற் றலைதகர்ந்து
சென்றிசையா வாகுஞ் செவிக்கு.

(இ - ள்.) நன்று - நன்மையை, அறியா - அறியமாட்டாத, மாந்தர்க்கு - மனிதர்க்கு, அறத்து ஆறு - தருமத்தினதுவழியை, உரைக்குங்கால் - சொல்லுமளவில், (அது),—பன்றி கூழ் பத்தரில் - பன்றிக்குக்கூழ் வார்க்கின்ற தொட்டியில், தேமா வடித்தற்று - தேன்மாம்பழத்தினிரசத்தைப் பிழிந்தாற் போலும்; (அன்றியும்), குன்றின்மேல் கொட்டும் தறிபோல் - மலைமேல் அடிக்கப்படுகிற கட்டுத்தறிபோல, தலை தகர்ந்து - (அந்தத்தருமவழிகன்) தலைசிறி, செவிக்கு - (அவர்கள்) காதுகளினுள், சென்று இசையா ஆகும் - போய்ப் பொருந்தாதனவாம்; (எ - று.)

பன்றிக்குக் கூழின்உருசி தெரியுமேயல்லது தேமாவின் சுவை தெரியாது: அதுபோலவே, கீழ்மக்களுக்கு அதருமவழியின் தன்மை தெரியுமேயல்லது தருமவழியின் பெருமை தெரியாது; ஆதலால், அவர்கட்டுச்செய்யுந் தருமோபதேசம், மலைக்கற்பாறையின்மேல் நாட்டும்பொருட்டு வலிமையோடு அடிக்கப்படுகின்ற மாத்தறி அக்கல்லினுட்செல்ல இயலாமல் தாண்முறிதல்போல, அவர்கள் காதினுட் செல்லமாட்டாமல் தடைப்பட்டு ஒழியும் என்பபடி. உலமையணி.

பத்தர் - பத்தல் என்பதன் இறுதி லகரத்துக்கு ரகரம் போலி; சாம்பல் - சாம்பர், பந்தல் - பந்தர் என்பனபோல. தேமா - இன்சுவைப்பழமுடைய ஒருவகை மாமரம்; இங்கே, அதன்பழத்தின் இரசத்திற்கு இந்ருமடியாதபேயர். தேமா - தேன் மா எனப்பிரித்து, தேன்போலினிய மா ணு உவமத் தொகையாகப்பொருள்கொள்க; தேன்மொழி, மெலிவா இறுதியழிந்தது. ஆல் - ஈற்றைச். மாந்தர் - ஒருமையில்லாமல் எப்பொழுதும் பன்மையிலே யேவரும் பெயர்; இதனை உடனாலார் நித்யபருவந மென்பர். உபதேயத்

தில், தலையென்பது - ஒருபொருளையுந் தாராது வந்த உபகரிக்மமாகக் கொள்ளலாம்; அல்லது, தலைதகர்ந்து - சிறப்புக்கெட்டு எனினும் அமையும். செவிக்கு - செவியில்; நான்கனுருபு ஏழாம்வேற்றமை மீடப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம்.

அறிவிலாதார் யாதாயினும் ஒருநன்மையைச் சொல்லப்படுதற்குந் தகாதவ ரென்பது, இப்பாட்டினுற் கூறப்பட்டது. முதலடியில்வந்த உபமாணம், தகுதியில்லாதவிடத்துச் சென்றுசேர்தலாற் பயனற்றதாம் என்பதை விளக்கவந்தது. இதனை “அங்கணத்துளுக்க வமிழ்தற்றால் தங்கணத்த, ரல் லார்முற் கோட்டி கொளல்” என்ற திருக்குறளோடு ஒப்பிடுக. (எ)

உரு. பாலாற் கழிஇப் பலநா ளுணக்கினும்

வாலிதாம் பக்க மிருந்தைக் கிருந்தன்று

கோலாற் கடாஅய்க் குறினும் புகலொல்லா

நோலா வுடம்பிற் கறிவு.

(இ - ள்.) பல நாள் - அநேகநாட்களில், பாலால் கழிஇ - (வெண்மை யான) பாலினாலே கழுவி, உணக்கினும் - உலர்த்திவைத்தாலும், இருந்தைக்கு - (இயற்கையிற் கருகிறமுடைய) கரிக்கு, வாலிது ஆம் பக்கம் - வெண்ணிறத்தையுடையதான தொரு பகுதி, இருந்தன்று - உண்டாகமாட்டாது; (அதுபோலவே), கோலால் கடாஅய் - தடியைக்கொண்டு அடித்த அதட்டி, குறினும் - சொன்னாலும், நோலா உடம்பிற்கு - (முற்பிறப்பிற்) புண்ணியஞ்செய்திராத (உயிரையுடைய) உடம்புக்கு [நல்லன்று இன்மையால் இயற்கையில் அறிவில்லாத மனிதனுக்கு என்றபடி], அறிவு - ஞானம், புகல் ஒல்லா - வந்துசேரமாட்டாது; (எ - று.)

கரியைப் பாலாற்கழுவினாலும் வெண்மையுண்டாகாததுபோல, ஐம்மாந்தரபுண்ணியமில்லாத மனிதனுக்கு எவ்வளவு சொன்னாலும் அறிவு வருவதில்லை யென்றபடி.

எடுக்குக்காட்டுவமையணி; முன்னிரண்டடி - உபமானவாக்கியம், பின்னிரண்டடி - உபமேயவாக்கியம். “இருந்தை யிலங்க வெளிறுபடா தென்செய்தாலு நிம்பத்து, இருந்தையிலந் தித்தியாது” என்பர், திருவாரூர் கந்தநீதாழியிலும்.

உணக்கின் என்னும் எதிர்காலவினையெச்சத்தில், உணங்கு என்பதன் பிறவினையான உணக்கு - பகுதி. உம்மைகள் இரண்டும் - உயர்வுசிறப்பு. வாலிது - வால் என்னும் பெயரினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இ - சாரியை. பக்கம் - பக்க மென்னும் வடமொழியின் திரிபு. இருந்தன்று - எதிர்மறை யிறந்தகால ஒன்றன்பால் வினைமுற்று. குறின் - கூறின் என்பதன் நுறுக்கல். ஒல்லா - ஒல்லாது என்பதன் விகாரம்; எதிர்மறைஒன்றன்பால்வினைமுற்று.

அறிவுபெறாதவனது இகழ்ச்சி தோன்ற, ‘உடம்பிற்கு’ என அறிவினையாக் கூறினார்: இழிபுபற்றிவந்த தீணைவழுவமைதி; உயர்திணைப்பொருளினுடைய உடம்பையும் உயிரையும் வேறுபிரித்துஎடுத்துக்கூறினால் அவை

அஃறிணையாம்; “ஏவவுஞ்செய்கலான் தான்தேறா னவ்வுயிர், போ஁முளவு மோர்னோய்” என இகழ்ச்சிதோன்ற உயிர்மாத்திரத்தாற் கூறியதுங் காண்க. இவனிடத்துச் சேதனமான [உணருந்தன்மையதான] உயிர் இருந்தும் அதன்தன்மை தலையெடாமல் அசேதனமான [உணருந்தன்மையதல்லாத] உடம்பின்தன்மையே முழுவதும் தலையெடுத்துநின்றமை தோன்ற, ‘உடம்பிற்கு’ எனக் கூறினாரென்க. முற்பிறப்பில் நல்வினை செய்திருந்தாலொழிய இப்பிறப்பில் நல்லறிவுதலைப்படாதாதலால், ‘நோலாஉடம்பிற்கு அறிவுபுகலொல்லா’ எனப்பட்டது.

“ஸ்வபாவோயாத்ருபீயஸ்யநஜஹாதிகதாசந-அங்காரஸ்யததெனதேந மலிநத்வம்நமுஞ்சதி” என்னும் வடநூன்மேற்கோள் அறியத்தக்கது. (அ)

உருக. பொழிந்தினிது நாறினும் பூமிசைதல் செல்லா
திழிந்தவை காமுறாஉ மீப்போ—லிழிந்தவை
தாங்கலந்த நெஞ்சினூர்க் கென்னாருத் தக்கார்வாய்த்
தேன்கலந்த தேற்றச்சொற் தேர்வு.

(இ - ள்.) பொழிந்த - (தேனைச்) சொரிந்து, இனிது - இனியதாக, நாறினும் - நல்மணம்வீசினாலும், பூமிசைதல் செல்லாது - பூவினுள்ளதேனை உண்ணுதற்குப்போகாமல், இழிந்தவை காமுறாஉம் - (துர்க்கந்தமுள்ள) இழிவானபொருள்களை விரும்புகிற, ஈ போல்-ஈயைப்போல,—இழிந்தவை தாம் கலந்த - (உயர்ந்தவைகள் இருக்கவும் அவற்றைவிட்டு) இழிவானவற்றைப் பொருந்திய, நெஞ்சினூர்க்கு - மனத்தையுடைய அவிவேகிகளுக்கு,— தக்கார் வாய் - (அறிவு ஒழுக்கங்களினால்) தகுதியையுடையவர்களது வாயிலுண்டாகிற, தேன் கலந்த-தேனின்தன்மை பொருந்தின, தேற்றம் சொல்-தெனியையுண்டாக்கும் உபதேசமொழிகளினுடைய, தேர்வு - தெளிவு, என்ன ஆகும் - யாதபயன்படும்? [ஒருபயனையுந் தாரா தென்றபடி;] (எ - று.)

பயன்பற்றிவந்த உவமையணி.

இனிது - இனிமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இங்கே வினையெச்சப்பொருள்பட்டு, நாரின் என்பதனை யடுத்து, வினையுரியாய் நின்றது. உம்-உயர்வுகிறப்பு. பூ - அதிலுள்ள தேனுக்கு இடவாதுபெயர். காமுறு-காமமுறு என்பதன் விகாரம்; ஏமுறு, ஐயுறு, பேதுறு என்பன போல; காமம் - விருப்பத்தை, உறுதல் - அடைதல் லென்க. தக்கார் - யோக்கியர். தேன் - தேனின்தன்மைக்கு முதலாதபெயர். இனி, கலந்த என்பதை உவமவுருபாக்கொண்டு, தேன்கலந்த - தேனையொத்த என்றுமாம். தேன்கலந்த தேற்றச் சொல்-தேன் நாவுக்கு இனிமை தருதல்போலச் செவிக்குஇனிமையைத் தந்து நன்மையை விளைக்கும் வார்த்தை யென்க. ‘தேன்கலந்த’ என்று பாடமோதி, தேம் கலந்த எனப் பிரித்து, இனிமைபொருந்தின என வுரைத்தலுமொன்று.

தாமாகவும் அறியாமல் பிறர் சொன்னாலும் உணராத பேதைகளுக்கு அஃறிணைப்பொருள்களில் இழிவையுடைத்தான ஈயை உவமை எடுத்துக் கூறி அவர்கள்கிறுமையை விளக்கினார். (க)

உக0. கற்றா நுரைக்குங் கசடறு நுண்கேள்வி
பற்றாது தன்னெஞ் சதைத்தலான்—மற்றுமோர்
தன்போ லொருவன் முகநோக்கித் தானுமோர்
புன்கோட்டி கொள்ளுமாங் கீழ்.

(இ - ள்.) கற்றார் - (நூல்களைக்) கற்றறிந்தவர்கள், உரைக்கும்-சொல்லு
கின்ற, கசடு அறு நுண் கேள்வி - குற்றமற்ற நுட்பமான நூற்கேள்விகளை,
பற்றாது - உறுதியாக உட்கொள்ளாமல், தன் நெஞ்சு - தனதுமனம், உதை
த்தலால் - இகழ்ந்து தள்ளிவிடுதலினால், —கீழ் - கீழ்மகன், —தன்போல் மற்
றும் ஒருவன் முகம் நோக்கி - தன்னைப்போன்ற வேறு மொரு கீழ்மகனது
முகத்தைப் பார்த்து, தானும் ஓர் புல் கோட்டி கொள்ளும் - (அறிவில்லாத)
தானும் ஓர் இழிவான பிரசங்கத்தைச் செய்வான் ; (எ - று.)

கசடு - குற்றம் ; கேள்விக்குக் குற்றம்- ஐயந்திரிபுகள் : “கந்த கசடறக்
கற்பவை” என்றறிற்போலக் காண்க. கேட்கப்படுகின்ற பொருள்களின்
நுட்பத்தைக் கேள்வியின்மேல் ஏற்றி, ‘நுண்கேள்வி’ என்றார் ; “நுண்கிய
கேள்வியர்” எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. “நிரம்பிய, நூலின்றிக் கோ
ட்டிகொளல்,” “அல்லார்முற் கோட்டிகொளல்” எனத் திருக்குறளிலும்,
“புல்லாவெழுத்திற் பொருளில்வறுங் கோட்டி” என இந்நூலிலும்போல,
கோட்டியென்பது - அங்குச் சொல்லுஞ் சொல்லுக்கு இடவாகுபெயராம்.
தானும் என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு ; அறிவுடையான் பிரசங்கஞ் செய்
தல்போல என்றாவது, அறிந்தவர் சொல்லும் நூற்கேள்விகளை இகழ்ந்தது
மாத்திரமேயன்றி என்றாவது இறந்ததழுவியவுச்சப்பொருளாக்கலு மொ
ன்று. கீழ் - கீழ்மையுடையவனுக்குப் பண்பாகுபெயர் ; அவனது இழிவை
நன்குவிளக்குதற்கு, கீழ்மன அஃறிணைச் சொல்லாற் கூறினானென்க. கீழ்மக்
கள் புன்கோட்டிகொள்ளுதல், கற்றாரிடத்துப் பொருமைமிகுதியால். ஓர்,
ஆம் இரண்டும் - அசைகள். (க0)

உள - ஆம் அதிகாரம்.—நன்றியில்செல்வம்.

அஃதாவது - சம்பாதித்தவனுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாததும்
கேடுதருவதுமான செல்வத்தினது இயல்பு. நன்றி - நன்மை ; இப்பண்புப்
பெயர் - இங்கு, நல்லபயனுக்கு ஆகுபெயர் : இல்செல்வம் - பண்புத்தோ
கை. செல்வத்தை நல்வழிப்படுத்துவது அறிவின்பய னாதலால், அவ்வறி
வின்மை செல்வம் நல்வழிப்படாமைக்கும் தீவழிப்படுத்தற்கும் காரணமாகும்
இயைபுபற்றி, இவ்வதிகாரம் அறிவின்மையென்னும் அதிகாரத்தின்பின்
வைக்கப்பட்டது.

உகக. அருகல தாகிப் பலபழுத்தக் கண்ணும்
பொரிதாள் விளவினை வாவல் குறுகா
பெரிதணிய ராயினும் பிடிலார் செல்வம்
கருதுங் கடப்பாட்ட தன்று.

(இ - ள்.) 'அருகலது ஆகி - சமீபத்திலிருத்தலையுடையதாய், பல பழுத்தக் கண்ணும் - அநேகமாய்ப் பழங்கன் பழுத்திருக்கப் பெற்றாலும், பொரி தாள் விளவினை-பொரிந்த அரையையுடைய விளாமரத்தை, வாவல்-வெளவால்கள், குறுகா - சேரமாட்டா; (அதுபோல),—பெரிது அணியர் ஆயினும் - மிகவும் சமீபத்திலுள்ளவரா யிருந்தாலும், பீடு இலார் - (எளிதிற் பிறர்க்கு உதவுதலாகிய) பெருமைக்குண் மில்லாதவர்களது, செல்வம் - ஐசுவரியம், கருதும் கடப்பாட்டது அன்று - (எளியவர்களால் தமக்குக் கிடைக்கு மென்று) நினைக்கத்தக்க முறைமையையுடைய தன்று; (எ - மு) .

எடுத்துக்காட்டுவனையணி; முன்னிரண்டடியில் உபமானவாக்கியமும், பின்னிரண்டடியில் உபமேயவாக்கியமும் எற்றத்தாழ்வில்லாமல் (பிம்பப் பிரதிபிம்பப்பாவந்தோன்ற) ஒருபடிப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அருகலது - அருகல் என்னுந் தொழிற்பெயரின்மேற் பிறந்த உடன் பாட்டு ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்: அ - சாரியை; இனி, அருகு என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறை யொன்றன்பால் தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயராகக் கொண்டால், குறையாததாய் என்று பொருள்படும். உம்மைகள் இரண்டும் - உயர்வுசிறப்பு.

மரங்களுக்கு உரிய கோழரை, பொருட்டரை, பொரியரை, முள்ளரையென்னும் நால்வகை அரையுள், விளாமரம் பொரியரையாதலால், 'பொரி தாள்வின' எனப்பட்டது. பொரியரை - பொருக்குள்ள அரை. அரையெனினும், தாளெனினும் ஒக்கும்; அது - கிளைபிரியுமளவுமுள்ள மரத்தின் அடிக்கட்டை. விளஎன்பதைத் தனிப்பெயரென்றாவது, விளா வென்னுங் குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகின தென்றாவது கொள்க. விளவினை, இன் - சாரியை, ஐ - இரண்டனுருபு. வாவல் - வெளவாலென்னும் பறவையாதலை, "தூங்குசிறைவாவலுறை தொன்மரங்களென்ன" எனச் சீவகசிந்தாமணியிலுங் காண்க. வாவல் - பால்பகாஅஃறிணைப்பெய ராதலின், குறுகா என்னும் பலவின்பால்முற்றைக் கொண்டது. விளாமரத்துக்குப் பெருமையிருந்தாலும் அதனை வெளவால் குறுகாமைக்குக் காரணம், இதற்கு அத னைப் பயனில்லாமை யென அறிக. பெரிது - குறிப்புமுற்றெச்சவியையுரி. அணியர் - அணிமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். கடப்பாட்டது - கடப்பாடு என்பதன்மேற்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலகரத்தின் டகரவொற்று இரட்டிற்று. கடப்பாடு என்பது - கடமை படு என்ற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து ஒருசொல்தன்மைப்பட்ட கடப்படு என்னும் முத னிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

எளியவர்க்கு வெளவாலை உவமைகூறினது, பலவிடத்துஞ் சென்று இனியபலங்களைப்பெற்று நுகரும் இயற்கைய ரென்பதுபற்றியாதல் வேண் டும். விளா வெளவாலொழிந்த பிறபலபிராணிகளுக்கு உபயோகப்படுதல் போல, பீடிலார் செல்வமும் எளியரல்லாதார்க்குக் கண்டபடி பயன்படு தலைக் கொள்க.

பால்.]

௨௭ - ஆம் அதிகாரம்.—நன்றியில்செல்வம்.

௨௨௩

௨௬௨. அள்ளிக்கொள் வன்ன குறுமுகிழ வாயினுங்
கள்ளிமேற் கைநீட்டார் குடும்பு வன்மையாற்
செல்வம் பெரிதுடைய ராயினுங் கீழ்களை
நள்ளா ரறிவுடையார்.

(இ - ள்.) 'அள்ளி கொள்வ அன்ன - (கைகளால்) அள்ளியெடுத்துக் கொள்ளத்தக்கவை போன்ற [அழகாய் நிறைந்த], குறு முகிழ ஆயினும் - சிறிய அரும்புகளை யுடையனவா யிருந்தாலும், குடும் பூ அன்மையால் - (அவை) குட்டிக்கொள்ளத்தக்க மலரல்லாமையால், (உலகத்தில் மனித ரொருமும்), கள்ளிமேல் கை நீட்டார் - கள்ளிச்செடியின்மேல் (பூப்பறித்தற் குக்) கைநீட்டமாட்டார்கள் ; (அதுபோலவே), செல்வம் பெரிது உடையர் ஆயினும் - செல்வத்தை மிகுதியாக உடையவர்களாயிருந்தாலும், கீழ்களை - கீழ்மக்களை, அறிவு உடையார் - புத்திமான்கள், நள்ளார் - விரும்பிச் சேர மாட்டார்கள் ; (௭ - ம்.)

மிகஅழகிதான பொருளின்மேல் அள்ளியெடுத்துக்கொள்ளலாம்படியான விருப்பம் உண்டாதல் இயற்கையாதலால், 'அள்ளிக்கொள்வன்னகுறு முகிழ' என்றார். கொள்வன்ன - கொள்வவன்ன என்பதன் தொகுத்தல். முகிழ்ப்பது, முகிழ்; வினைமுதற்பொருள்விசுதி புணர்ந்துகெட்டது. உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. கைநீட்டார் - இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையாதலால், "குறில்வழியத் தனியைந் நொதுமுன் மெலியிகலுமாம்" என்ற பொதுவிதிப்படி தனிஐகாரத்தின்முன் மெலியிகாதாயிற்று; "விகாரத்து இயல்பு." உபமானத்தில் 'குடும்புவன்மையால்' என்றதற்கு ஏற்ப, உபமேயத்தில் 'பயன்படுஞ் செல்வ மல்லாமையால்' என்க.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

(௨)

௨௬௩. மல்கு திரைய கடற்கோட் டிருப்பினும்
வல்லூற் றுவரில் கிணற்றின்கட் சென்றுண்பார்
செல்வம் பெரிதுடைய ராயினுஞ் சேட்சென்று
நல்குவார் கட்டே நசை.

(இ - ள்.) மல்கு - மிகுந்த, திரைய - அலைகளையுடைய, கடல் - சமுத்திரத்தின், கோடு - கரையிலே, இருப்பினும் - (தாம்) வாழ்த்திருந்தாலும், (மனிதர்), வல் ஊற்று - வலிமையான நீர்ச்சரப்பையுடைய, உவர்இல்கிணற்றின்கண் - உப்புத்தன்மையிலலாத கிணற்றினிடத்திலே, சென்று - (வெகு தூரமாகவிருந்தாலும்) போய், உண்பார் - (நீரைக்) குடிப்பார்கள்; (அதுபோலவே),—செல்வம் பெரிது உடையர் ஆயினும் - (அருகிலுள்ள கீழ்மக்கள்) செல்வத்தை மிகுதியாகஉடையவர்களாயிருந்தாலும், சேண் சென்றும் - வெகுதூரத்தின்போயாயினும், நல்குவார்கட்டே நசை-கொடுக்கும் நன்மக்களிடத்திலே உள்ளதாகும் (பெரியோர்க்கு) விருப்பம் ; (௭ - ம்.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. மல்கு திரை - விளைத்தொகை. திரைய - குறிப்புப்பெயரெச்சம். இருப்பினும், ஆயினும் என்ற உம்மைகள் - உயர்வு

சிறப்பு. சேட்சென்றம் என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு. ஊற்று - ஊறுதல்; முதனிலை தீர்ந்த தோழிப்பெயர். வல்லூற்று என்றது, விரைவில் நீர்சரக்கும் நல்லூற்றன்றி, இடையிடையே நீரற்றுச்சுரத்தலும், தோண்டத் தோண்ட நீர் ஊறுதலும் தோன்றற்கு. “அறுநீர்ச் சிறுகிணற்றுதல்” என மேல்வருவதுகாண்க. கிணற்றிலுள்ள நீரின் உவர்ப்பின்மையைக் கிணற்றின் மேல்ஏற்றி, “உவரில்கிணறு” என்றார். இனி, விரைவில் நீர்சரக்கும் ஊற்று எனினுமாம். வல்-முந்தியபொருளில், பண்படி; பிந்தியபொருளில், இடைச் சொல். உண்ணல் என்பது - உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன எனப் பகுத்துக்கூறுமிடத்துச் சிறப்புவினையும், அங்ஙனம் பகுப்புநோக்காதவிடத்துப் பரிசாகங்கள் தீர உட்கொள்ளப்படும் பொருளெல்லாம் உண வெனப் படுமாகலின் பொதுவினையு மாகுதலால், இங்கு ‘பருகுவர்’ என்னுது ‘உண்பர்’ என்றார். கடலில்நிறைந்த நீரும் உதவாமைக்குக் காரணம் உவர்ப்பாதல்போல, கீழ்மக்கள்செல்வம் பெரிதாயினும் உதவாமைக்குக்காரணம் லோப மென்க. உபமேயத்திலுள்ள சேண் என்பதை உபமானத்திலுங் கூட்டிக்கொள்க. கிணற்றை நல்குவார்க்கு உவமைகூறியதனால், அவர்கள் சிறுசெல்வமுடையரா யிருந்தாலு மென்க. (ந.)

உஉசு. புணர்கடல்குழ் வையத்துப் புண்ணியமோ வேறே
புணர்வ துடையா ரிருப்ப—வுணர்விலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வரே
பட்டிந் துகிலு முடுத்து.

(இ - ள்.) உணர்வது உடையார் - அறியவேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் அறியும் அறிவையுடையவர்கள், இருப்ப - செல்வமில்லாதவறியராய் இருக்க, உணர்வு இலா - அறிவு (சிறிதும்) இல்லாத, வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் - வட்டி வழுதுணை என்னுஞ் செடிகள்போல அசேதனமாய் எளிதிற் கிடைக்கத்தக்க கீழ்மக்களும், பட்டும் துகிலும் உடுத்து - (செல்வ மிருதியால்) பட்டுவஸ்திரங்களையும் வேறுவகை நல்லவஸ்திரங்களையும் உடுத்துக்கொண்டு, வாழ்வரே - வாழ்கின்றார்களே; (இங்ஙனம்), புணர் கடல் குழ் வையத்து- நெருங்கிய சமுத்திரஞ் குழந்த பூமியில், புண்ணியமோ வேறே - (முற்பிறப்பிற்செய்த) நல்வினப்பயனோ வேறுவகையா யுள்ளது; (எ - று.)

செல்வத்தைச் சம்பாதித்தலும் பாதுகாத்தலும் அதனற்பயன்கொள்ளுதலும் அறிவுடையார்க்கு அல்லது கூடாவன்றோ? அவ்வாற்றன்றி, அறிவுடையார் வறியராகவும் அறிவிலாதவர் செல்வராகவும் காணுதலால், அறிவுடையாராதற்கு ஆகும் ஊழ் செல்வமுடையாராதற்கு ஆகாது, செல்வமுடையாராதற்கு ஆகும் ஊழ் அறிவுடையாராதற்கு ஆகாது என்றதாயிற்று; “இருவேறுலகத்தியற்றைத் திருவேறு, தெள்ளியாராதலும் வேறு” என்றார், தெய்வப்பலமைத் தீருவாந்ருவனாரும். இதனால், ஊழ்வினையாற் செல்வம் பெறவேண்டியகாலத்து அறிவாகிய துணைக்காரணமும் வேண்டாவென்பது பெறப்படும்.

அறிவிலார்செல்வம் நன்மையில்லாததென இப்பாட்டுக்கு இவ்வதிகாரத்திற் பொருத்தம் காண்க.

புண்யம் - வடமொழி. புண்ணியமோ, ஓகாரம் - அதிசய இரக்கச் சொல். வேறே என்ற எகாரம் - தேற்றம். வாழ்வரே என்ற எகாரம் - இரக்கத்தோடு பிரசித்தியை விளக்கிற்று. வேறு - பொதுக்குறிப்பு முற்றுப் பகாப்பதம். போல்வாரும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு; மற்றை நான்கு உம்மைகளும் - எண்ணுப்பொருளான. வட்டு - பனைவட்டெனக் கூறுதல் பொருந்தாது; அது, அட்டி எனப்படுவது. (ச)

உசுரு. நல்லார் நயவ ரிருப்ப நயமிலாக்

கல்லார்க்கொன் றுகிய காரணம்—தொல்லை

வினைப்பய னல்லது வேனெடுங் கண்ணாய்

நினைப்ப வருவதொன் றில்.

(இ - ள்.) வேல் - வேலாயுதம் போன்ற, நெடு - நீண்ட, கண்ணாய் - கண்களையுடையவளே!—நயவர் - நற்குணமுடையவரான, நல்லார்-நல்லறிவுடையவர்கள், இருப்ப - (வறியவராய்) இருக்க, நயம் இலா - நற்குணமில்லாத, கல்லார்க்கு - கற்றறிவில்லாதவர்க்கு, ஒன்று - ஒரு செல்வப்பொருள், ஆகிய காரணம் - உண்டாகிற காரணம், (என்னவெனில்),—தொல்லைவினை பயன் அல்லது-முற்பிறப்பிற்செய்த நல்வினையின்பயனே யல்லாமல், நினைப்ப வருவது ஒன்று இல் - ஆலோசித்துப்பார்க்கத் தோன்றுவதான காரணம் வேறென்று யில்லை; (எ - று.)

முன்பாட்டிற் கூறினபடி அறிவுடையார் செல்வம்பெறுமைக்கும், அறிவிலார் செல்வம்பெறுதற்கும் காரணம் - செல்வமுடையாராதற்கு வேண்டிய சுகிருதம் முன்னையோர்க்கு இல்லாமையும், பின்னையோர்க்கு உண்மையுமே யென உறுதிப்படுத்தியபடி.

ஒன்று - ஒருபொருளுக்கும், ஒருகாரணத்துக்கும் எண்ணலானாது பெயர். இங்கே, தொல்லைவினை யென்றது, இடத்திற்கு ஏற்ப நல்வினையாயிற்று; இனி, வினைப்பயன் நல்லது எனப்பிரித்து, வேறுவாக்கியமாக்கியும் உரைக்கலாம். கண்ணுக்கு வேல் உவமை - கூர்மைக்கும், வடிவிற்கும், ஆடவரை வருத்துதற்கும் என்க. கண்ணாய் - கண்ணுள் என்பதன் விளி; வேல் நெடுங்கண்ணாய் - மகடீழன்னிலை. இப்பாட்டிற் பெண்ணை முன்னிலைப்படுத்தி்கூறியது - உலகத்துப் பெரும்பான்மையான இயற்கைபற்றி, கல்விவறுமைக்கும் கல்வியின்மை செல்வத்துக்கும் காரணமென்று மகளிர் தமது இயற்கையான பேதைமையாற் கருதக்கூடுமென்று எண்ணி அவர்களுடைய அவ்வெண்ணத்தை அகற்றுதற்பொருட்டு என்னலாம். (இ)

உசுசு. நாரூத் தகடேபோ னன்மலர்மேற் பொற்பாவாய்

நீறாய் நிலத்து விளியரோ—வேறாய்

புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ பொன்போலு

நன்மக்கள் பக்கந் துறந்து.

(இ - ள்.) நாரா - பரிமளம்வீசுதலில்லாத, தகடேபோல் - புறவிதழ் போல, கல் மலர் மேல் - (எல்லாமலர்களுள்ளுள்) சிறந்த தாமரைப்பூவின் மேலிருக்கிற, பொன் பாவாய் - பொன்னாலாகிய பதுமைபோலும்கிய திருமகனே! நீ—, பொன்போலும் - பொன்னைப்போல் அருமையான, நல் மக்கள் பக்கம் - நற்குணமுடைய மனிதர்களிடத்தை, துறந்து - விட்டு, வேறு ஆய - (அந்நன்மக்களினின்று) வேறுபட்ட, புல் மக்கள் பக்கம் - இழிகுணமுடைய மனிதர்களிடத்தில், புகுவாய் - சென்றுசேர்வாய்: (ஆதலால்), நிலத்து - உலகத்திலே, நீறு ஆய் விளி - சாம்பலாய் அழிவாய்; (எ - று.)

உலகத்தில் பெரும்பாலும் நற்குணநற்செய்கையையுடைய யோக்கியர் வறியராகவும், அங்ஙனமில்லாத அயோக்கியர் செல்வராகவும் இருக்கிற அக்கிரமத்தை நடுவுநிலைமையையுடைய ஒருவன் பார்த்து மனம்பொறாமல் அச்செல்வத்திற்கு அதிதேவதையான இலக்குமியின்மேற் கடுங்கோபங் கொண்டு அவளுக்குப் பெருஞ்சாபமிட்டதாகச் செய்யப்பட்டது இச்செய்யுளென அறிக.

இதில், நாராத்தகடி என்ற உபமானம் - பூவின்மேல் இருந்தும் அப்பூவின்நறுமணம் புறவிதழுக்கு இல்லையாதல்போல, சிறந்ததாமரைமலரில் இடையறுதலாழ்ந்தும் அம்மலருக்குரிய மென்மைக்குணம் திருமகட்குச் சிறிதும்இல்லையாமென்பதைவிளக்கின்றது. பொற்பாவை என்ற உபமானமும், எல்லாராலும் விரும்பப்படும் அழகு திருமகட்கு இருந்தபோதிலும் அதற்கேற்ற குணம்செயல்கள் இல்லையென்பதை நன்குவிளக்க வந்தது. இனி, நாராத்தகடேபோல் என்பதற்கு - மணமில்லாத பொற்றகடிபோல மென்மையில்லாமல் கண்ணுக்கினிமை மாத்திரமாய் நிற்கிற வெனவும் உரைக்கலாம்.

தகடேபோல் பாவாய் என இயையும். தகடே, ஏ - அசை. பாவாய் - பாவையென்பதன் விளி. விளி - எவ்வொருமை. நன்மக்களுக்குப் பொன் உவமை - அருமைக்குமாத்திரமேயன்றி, நன்குமதிக்கப்படுதற்கும், மங்களகரமாயிருத்தற்கும், யாவராலும் விரும்பப்படுதற்கும், பலவகையாகஉபயோகப்படுதற்கும், பெருஞ்சிறப்புக்கு மாம். அரோ - ஈற்றசை. (சு)

௨௬௭. நயவார்க ணல்குரவு நாணின்று கொல்லோ
பயவார்கட் செல்வம் பரம்பப்—பயின்கொல்
வியவார்காண் வேற்கண்ணு யிவ்விரண்டு மாங்கே
நயவாது நிற்கு நிலை.

(இ - ள்.) வேல் கண்ணாய் - வேல்போலும் கண்களையுடையவளே!— நயவார்கண் - உதவிசெய்தலையுடையவரிடத்து உள்ள, நல்குரவு - வறுமை, நாண் இன்று கொல் ஒ - வெட்கமில்லாததோ? பயவார்கண் - (ஒருவர்க்கும்) உதவாதவரிடத்து உள்ள, செல்வம் - ஐசுவரியம், பரம்ப பயின்கொல்-விடாமற் பரவுதற்கு (ஏற்ற) பிசினோ? இ இரண்டும் - (நன்மக்களிடத்து வறுமையும் புன்மக்களிடத்துச்செல்வமும் ஆகிய) இந்தஇரண்டும், ஆங்கே-அவ்வவ்விடத்திலே, நயவாது நிற்கும் - நன்மைப்படாமல் நிற்கின்ற, நிலை - நிலைமையை, வியவாய் காண் - (நீ) வியந்து பார்; (எ - று.)

செல்வவறுமைகளுக்கு முற்பிறப்பின்வினையே யொழிய இப்பிறப்பில் அவரவர்குணம் காரணமன்று என்று பேதைமையொழிய விளக்கியபடி.

நயவார் - நயத்தையுடையவர் : உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலிணையும்பெயர். நயமென்பது - உதவிசெய்தலென்னும் பொருளதாலே “செல்வம், நயனுடையான்கட் படின”, “நயனுடையான் நல்குந்தானுதல்” எனத் தீநீக்குறளிலுங் காண்க; இனி, நயவார்என்பது-நயஎன்னும் வினைப் பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலினையும்பெயராய், (செல்வத்தை ஒருபொருளாகக் கருதி) விரும்பாதவர் எனப் பொருள்பட்டு, மேன்மக்களாதலுமாம்.

நாண் - நாணம்; முதலிலைத்தொழிப்பெயர். ‘நாணுவது-செய்தக்காதவற்றின்கண் உள்ளமொடுங்குதல்’ ஆதலால், தான்சேர்ந்துவருத்துதற்கு உரியரல்லாத நல்லோரிடம் நீங்காது பலகாலஞ்சேர்த்திருக்கிற நல்குரவை ‘நாணினிற்கொல்’ என்றார். கொல் - இடைச்சொல்; இரண்டிடத்தும் ஐயவிளைப்பொருளது. ஒ - அசை. பயவார் - பயஎன்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினையாலினையும்பெயர்; பயத்தல் - பயன்படுதல். பயின் பரம்புதலாவது - நாற்புறமும் ஒட்டும்படி வியாபித்தல். ‘பயின்கொல்’ என்றது, தகாதவிடத்தில் நெடுங்காலம் நீங்காது நிலைநின்றலால். வியவாய் - உடன்பாட்டு எவ்வொருமை முற்றெச்சம். இரண்டும், உம் - முற்று. ஆங்கு - அங்கு என்பதன் நீட்டல். ஏ - அசை. (௭)

௨௬௮. வலவைக ளல்லாதார் காலாறு சென்று
கலவைக ளுண்டு கழிப்பர்—வலவைகள்
காலாறுஞ் செல்லார் கருணையாற் றுய்ப்பவே
மேலாறு பாய விருந்து.

(இ - ள்.) வலவைகள் அல்லாதார் - நாணிலிகளல்லாதவர் [நாணமுடைய யோக்கியர்கள்], (வறுமையினால்), கால் ஆறு சென்று- தங்கள் கால்களால் தூரவழிநடந்துபோய், கலவைகள் உண்டு - (அங்கங்குச் சிறிதுசிறிதாக இரந்துபெற்ற பலவகைக்) கலப்பானஉணவுகளைப் புசித்து, கழிப்பர் - (காலக்) கழிப்பார்கள்; வலவைகள் - நாணிலிகளான அயோக்கியர்களோ, (செல்வமுடைமையால்), கால் ஆறும் செல்லார் - காலால் வழிநடத்தலுஞ் செய்யாதவராய் [ஒரடிமெடுத்து வைத்தலேனும் வேண்டாதவராய்], இருந்த - (இரப்போர்க்குக்கொடுக்க மனமில்லாமல் கதவடைத்துத் தம்வீட்டினுள்ளேயே) இருந்து, மேல் ஆறு பாய - நெய்யாறு பாலாறு தயிராறுகள் மேன்மேற் பெருக, கருணையான் - பொரிக்கறிகளுடனே, துய்ப்ப - (நல்லுணவுகளைத் தாம் தனியே) உண்பார்கள்; (௭ - று.)

இப்படி தகாதவரிடம் உண்டாவது நன்மையில்லாதசெல்வமா மென இப்பாட்டு நன்றியில்செல்வ மென்ற அதிகாரத்துக்கு ஏற்றதாயிற்று.

சிலப்பதிகாரத்தில் “மாதர்க்கோலத்து வலவையினுரைக்கும்” என்ற விடத்து, அடியார்க்குநல்லார் ‘வலவையின் - நாணிலிகளைப்போல: “வலவைகளல்லாதார்” என்றார் பிறரும்’ என்று இதனை மேற்கோள் காட்டி

உரைத்தது காண்க. இனி, வலவை யென்பதற்கு - பேய் என்ற பொருளும் உள்ளதாதலால், 'வலவைகளல்லாதார்' என்பதற்கு - பேய்த்தனமுடையவரல்லாதவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கலப்புடையது, கலவை; கதம்பம்; ஐ - கர்த்தாப்பொருள்விகுதி. காலாறும் செவ்வார்; உம் - இழிவுசிறப்பு. ஏற்ற வாகன மிருத்தலாலும், காரியமொன்றுமில்லாமையாலும், சிறிதும் நடத்தசெல்லா ரென்க. கருணையான் - 'ஆன்' என்றும் மூன்றனுருபு, இங்கே உடனிகழ்ச்சிப்பொருளது; "தூங்குகையானோங்குடைய" என்பதிற்போல. துய்த்தல் என்ற வினைக்கு - 'கல்லுணவுகளை' என்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது, அவாய்நிலையால். துய்ப்ப - பலர்பால் வினைமுற்று; ப-விகுதி; இவ்விகுதியே இங்கு எதிர்காலங்காட்டிற்று. விருந்து எனப் பதம்பிரித்து, பண்பாதுபெயராய், புதிய உணவுகளை யென்றும் உரைக்கலாம். இனி,மேலாறுபாய இருந்து என்பதற்கு-உடம்பின்மேல்வேர்வைநீர் ஆராய்ப்பெருக (வீட்டினுள்ளேயே யாசகரை வரவொட்டாது கதவடைத்து) இருந்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.(அ)

உகக. பொன்னிறச் செந்நெற் பொதியொடு பீள்வாட
மின்னொளிர் வானங் கடலுள்ளுங் கான்றுகுக்கும்
வெண்மையுடையார் விழுச்செல்வ மெய்தியக்கால்
வண்மையு மன்ன தகைத்து.

(இ - ள்.) பொன் நிறம் - பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய, செந்நெல் - செந்நெற்பயிர்கள், (நாடுகளிற் கழனிகளிலே), பொதியொடு பீள்வாட - பொதிந்திருக்கும் கதிர்களோடு தமதுகருவும்உட்பட வாடாகிற், (அங்கு மழையைப்பொழியாமல்), மின் ஒளிர் வானம் - மின்னல் விளங்கப் பெற்ற மேகங்கள், கடலுள்ளும் கான்று உருக்கும் - சமுத்திரத்தினிடையில் நீரை வெளிப்படுத்திச் சொரிதலுமுண்டு; வெண்மை உடையார்-அறிவின் மையுடையவர்கள், விழு செல்வம் எய்தியக்கால் - மேன்மையான செல்வத்தை அடைந்தால், வண்மையும் - (அவர்கள்) தானஞ்செய்தலும், அன்னதகைத்து - அப்படிப்பட்ட தன்மையையேயுடையது; (எ - று.)

அறிவிலாதார் தம்மிடம்அகப்பட்ட செல்வத்தைச் சற்பாத்திரத்தில் உபயோகப்படுத்தாமல் தகாதவர்க்கு உதவுவர் என்பது கருத்து.

உலமையணி: எடுத்துக்காட்டுமையணியன்று; பின்வாக்கியத்தில் 'அன்னதகைத்து' என உவமவுருபு வந்ததனால். பலர்க்கும் உபயோகப்படுதலால் இன்றியமையாத பயிர் - பலர்க்கும் உபயோகப்படுகிற நல்லோர்க்கும், உவர்ப்புச்சுவையுடைமையால் பயன்படாத கடல் - தூர்க்குணமுடைமையாற் பயன்படுதலில்லாத நல்லவரல்லார்க்கும் உவமையாயின.

செக்கெல் - ஒருவகைச் சிறத்தெல்; இது - நீரில் விளைவது. பொதி-கருவைஉள்ளேபொதித்திருத்தலையுடைய கதிருக்குக் காரணப்பெயர்; கருத் தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டது. பீள் - பயிரின் இனங்கரு. வாட என்னுஞ் செயவெனெச்சம் - உடனிகழ்ச்சிப்பொருள தாதலின், நிகழ்காலமுடையது. வானம் - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் மேகத்துக்கு, இடவாது

பெயர்; அம் - சாரியை. கடலுள்ளும், உம் - இழிவுசிறப்பு. கான்று, கால்-பகுதி. வெண்மை - அறிவுமுதிர்மானம். வெண்மையுடையார் - அசாரமானவர் என்றபடி. விழு - விழும மென்பதன் விகாரம். விழுமம் என்பது - சிறப்பென்னும் பொருள் தரும் உரிச்சொல்லாதலை, “விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிகும்பையும்” என்ற தொல்காப்பியத்தா லறிக. வண்மையும், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம். (க)

௨௭௦. ஒதியு மோதா ருணர்விலா ரோதாது
மோதி யனையா ருணர்வுடையார்—தூய்தாக
நல்கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு
நல்கூர்ந்தா றீயா ரெனின்.

(இ - ள்.) உணர்வு இலார் - பகுத்தறிவில்லாதவர்கள், ஒதியும் - படித்திருந்தாலும், ஒதார் - படியாதவர்களே : உணர்வு உடையார் - பகுத்தறிவுடையவர்கள், ஒதாதும் - படியாதிருந்தாலும், ஒதி அனையார் - படித்தாற்போன்றவர்களே; தூய்து ஆக - (மனம்) பரிசுத்தியுடையதாயிருக்க, இரவாதார் - யாசித்தல்செய்யாதவர்கள், நல்கூர்ந்தும் - வறுமையடைந்திருந்தாலும், செல்வர் - ஐசுவரியமுடையவர்களே; செல்வரும் - செல்வமுடையோரும், ஈயார் எனின் - (தக்கோர்க்குக்) கொடாமற்போவாராயின், நல்கூர்ந்தார் - தரித்திரப்பட்டவர்களே ; (எ - று.)

உபமானஉபமேயத்தன்மை தோன்றத் தனித்தனி இரண்டிதிகள் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டன; அதிகாரம் நன்றியில்செல்வமாதலால், இப்பாட்டில் முன்னிரண்டடி - உபமானமும், பின்னிரண்டடி - உபமேயமும் ஆகும். படிப்பிற்குப்பயன் அறிவாதல்போல, செல்வத்திற்குப்பயன் தக்கவர்க்குநாத லென்பதாம். படித்தும் அறிவில்லாத கற்றறிமோழைகள்போல்வர், தக்கார்க்குநயாத செல்வ ரென்க. செல்வமின்றியும் இரவாதவர் - படிப்பின்றி உணர்வடைந்தவர்போல அதிசயிக்கத்தக்கவராவர்.

ஒதியும், செல்வரும் என்ற உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. ஒதாதும், நல்கூர்ந்தும் என்ற உம்மைகள் - இழிவுசிறப்பு. ஒதி - ஒதினாலு; எச்சத்திரிபு; இனி, ஒதி - அறிவுடையவனென்ப பெயருமாம்.

முன்னிரண்டடியில் உபமானங்களைக் கூறிய முறைமைக்கு மாறுபாடாகப் பின்னிரண்டடிகளில் உபமேயங்களை நிறுத்தினது, எதிர்நீரணைப்பொருள்கோள். முதலடி - முற்றுமோனை. (க௦)

நான்காவது

துன்பவியல்.

மனிதர் மனத்திற்குத் துன்ப முண்டாதலைப்பற்றிக் கூறும்பிரிவு; அத்துன்பங்கள் இரப்போர்க்கீயாமை முதலிய காரணங்களால் உண்டாகும். அதனை இதுமுதல் நான்கு அதிகாரங்களாற் கூறுகின்றார்.

௨௮ - ஆம் அதிகாரம்.—ஈயாமை.

அஃதாவது - வறியவர்களாய் இரத்தவர்களுக்கு இல்லையென்னுதபடி கொடுத்தலைச் செய்யாமை. கீழ்ப் பத்தாம் அதிகாரமாகிய ஈகைக்கு எதிர் மறையாய் அதன்பின்வைத்தற்குரிய இவ்வதிகாரத்தை இங்கு வைத்தற்குக் காரணம் என்னவெனின் :—சம்பாதித்தவனுக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதலில்லாதது கீழ்க்கூறிய நன்றியில்செல்வ மாதலால், அது பிறர்க்குப்பயன்படாமையா லுளதாங் குற்றம் பெரும்பான்மையதும் மனத்திற்குத் துன்ப மூட்டுவதும் மிக்க இழிபுடையதாகலும்பற்றி, ஈயாமையை அதன்பின் இவ்வதிகாரத்தில் விவரித்துக்கூறுகின்றன ரென அறிக. கீழ் அதிகாரத்தின் இறுதிச்செய்யுளில் “செல்வரு நல்குந் தாரீயாரெனின்” எனத் தோற்று வாய்செய்யப்பட்ட ஈயாமையின் இழிவை விரித்துக்கூறுகின்றமையின், இவ்வதிகாரம் நன்றியில்செல்வத்தின்பின் வைக்கப்பட்டதென்றுங்கொள்க. ஈயாமை - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர்.

௨௯. நட்டார்க்கு நள்ளா தவர்க்கு முளவரையா
லட்டது பாத்துண்ட லட்டுண்ட—லட்ட
தடைத்திருந் துண்டொழுகு மாவதின் மாக்கட்
கடைக்குமா மாண்டைக் கதவு.

(இ - ள்.) நட்டார்க்கும் - (தம்மோடு) சிநேகக்கொண்டவர்களுக்கும், நள்ளாதவர்க்கும் - சிநேகக்கொள்ளாதவர்களுக்கும், உள வரையால் - (தமக்கு) உள்ள அளவிற்கு ஏற்ப, அட்டது பாத்து - சமையல்செய்த உணவைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்து, உண்டல் - (பின்பு தாமும்; உண்ணுதல்,—அட்டு உண்டல் - சமைத்து உண்டு வாழும் விதமாம்; (அங்ானமின்றி), அட்டது - சமைத்த உணவை, அடைத்து இருந்து உண்டு - (தம்வீட்டினுள் எவரும் வரவொண்ணாதபடி வாயிற்கதவை) மூடித் தாம் உள்ளேயிருந்து புசித்து, ஒழுகும்—நடக்கின்ற, ஆவது இல் மாக்கட்டு—பயனில்லாத மனிதர்களுக்கு, ஆண்டை கதவு - மேலுலகத்தின் கதவு, அடைக்கும் - (உட்புகவொண்ணாது) மூடப்படும்; (எ - று.)—ஆம் - அசை.

“செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான், நல்விருந்துவான த்தவர்க்கு”, “ஒன்றாக நல்ல துயிரோம்ப லாங்கதன்பின், நன்றாய் தடங்கினார் கீந்தண்டல்—என்றிரண்டு, குன்றப் புகழோன் வருகென்று மேலுலகம், நின்றது வாயில் திறந்து” என்றபடி இம்மையில் விருந்தோம்பிய

வீணை மறுமையில் தேவர்கள் எதிர்கொண்டு உபசரிப்ப ராதலால், அப்படியில்லாதவனுக்கு மேலுலகத்தின்கதவு அடைக்கப்படு மெனப்பட்டது.

நட்டார் - சுற்றத்தார், நன்னாதவர் - விருந்தினர் என்றும், முன்பழக்க முண்மையாற் குறித்து வந்தவரும் அஃதின்மையாற் குறியாது வந்தவருமென்ற இருவகைவிருந்தினருள் முன்னையவர்-நட்டார், பின்னையவர் - நன்னாதவர் என்றும் கொள்ளலாம். இவர்களுள், நன்னாதவரினும் நட்டவர்வருவது பெரும்பான்மையாதலாலும், அவர்கட்கு உதவாமை பெரும்பழிப்புக் கிடமாதலாலும், அவர்களை முன்வைத்தது.

உம்மைகள் இரண்டும் - எண்ணுப்பொருளன. உள - உள்ள: தொகுத்தல். அட்டது என்னும் ஒன்றன்பால் வினையாலணையும்பெயர், சாதியோநுமை; அட்டவை யென்க. 'அட்டது' என்ற ஒருமைச்சொல், மிகச்சிறிதாயினும் பகுத்து உண்ணுதலே தருதியென்பதை விளக்கு மென்க; இக்கருத்தே, 'உளவரையால்' என்பதனாலும் நன்குவிளக்கப்பட்டது. பாத்த - பகுத்து என்பதன் மருஉ. ஆவது - எதிர்கால வினையாலணையும்பெயர்; செல்வம்படைத்ததனும் பெறலாகும் பயனென்க. முற்பிறப்பின் நல்வினையால் அரிதிற்பெற்ற செல்வத்தைத் தக்கபடி பயன்படுத்தாத அவிவேகிகளான மனிதரை 'மாக்கள்' என்னுது 'மாக்கள்' என்றார். அடைக்கும் - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வந்த செய்வினைச் செய்யுமென்றும். 'அடைக்கும் கதவு' என்ற முடிபுக்கு விதி - "செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத், தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கினு றூரித்தே" என்பது. செய்மைப்பொருள் குறிக்கும் அகரச்சட்டிடைச்சொல்லடியாய் பிறந்து முதல்நீட்சிபெற்ற ஆண்டு என்பது - இங்கே, மறுமையில் இன்பம்பெறுதற்குரிய சவர்க்கத்தைக் குறித்தது.

முதலடியில், தோடைமுரண் காண்க.

(க)

உஎஉ. எத்துணை யானு மியைந்த வளவினாற்

சுற்றறஞ் செய்தார் தலைப்படுவர்—மற்றைப்

பெருஞ்செல்வ மெய்தியக்காற் பின்னறிது மென்பா

ரழிந்தார் பழிகடலத் துள்.

(இ - ள்.) எ துணை ஆனும் - எவ்வளவானாலும், இயைந்த அளவினால் - தமக்குக்கூடிய அளவால், சிறு அறம் செய்தார் - சிறிய தருமங்களை யாயினுஞ் செய்தவைந்தவர்கள், தலைப்படுவர் - மேன்மை யடைவார்கள்; மற்றை - இங்ஙனம் அப்பொழுது அப்பொழுது தருமஞ்செய்யாத, பெருஞ் செல்வம் எய்தியக்கால் பின் அறிதும் என்பார் - மிகுதியானபொருள் கிடைத்தால் அதன்பின்பு (தருமஞ்செய்தலை) ஆலோசிப்போம் என்று வாழ்நாளாக் கழிப்பவர்கள், பழி கடலத்துள் அழிந்தார் - உலகநிந்தனையாகிய கடலில் அகப்பட்டுச் சிதைந்தவராவர்; (எ - று.)

எத்துணையானும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. ஆனும்-ஆயினும் என்பதன் மருஉ. மற்றை யென்னும் இடைச்சொல் - பிறிதென்னும் பொருளது. கடலத்துள், அத்து - சாரியை. பழிகடலத்துள் அழிந்தார் - வரம்பில்லாத

பழியை யடைவ ரென்பதாம்; இனி, பழிக்கப்படுவது என்ற காரணத்தாற் பாபமும் பழியெனப்படுதலால், பாவக்கடலில் மூழ்குவ ரென்றமாம். பழிக் கடலத்துள்ளப் பண்புத்தொகையில் வலியிரட்டிவரற்பாலது, ஒசையின்ப நோக்கிப் பழிகடலென இயல்பாய் நின்ற தென்க. அழிந்தார் - நிச்சய மாய் அழிவர்; தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. மற்றையென்பது, என்பார் என்பதோடு இயையும். பின்- இங்கே காலங்குறிக்கும்.

பெருஞ்செல்வம் வருவது நிச்சயமன்மையாலும், அங்கனம்வந்தாலும் அதன்பின் உடம்புநீடித்திருப்பது நிலையில்லையாதலாலும், கிடைத்தவரையில் இளமையிலே அறஞ்செய்யாதவர் பின்பு நாய்காணிற் கற்காணுவாராய் நன்மைபெறா ரென்பதாம்.

“மற்றறிவாம்நல்வினை”, “இன்றுகொலன்றுகொல்” என்னும் இந் தூற் செய்யுள்கள் இங்கு உணர்த்தக்கன. (௨)

௨௭௩. துய்த்துக் கழியான் துறவோர்க்கொன் றீகலான்

வைத்துக் கழியு மடவோனை—வைத்த

* பொருளு மவனை நகுமே யுலகத்

தருளு மவனை நகும்.

(இ - ள்.) துய்த்து கழியான் - (அருமையாகப்பெற்ற பொருளைத்)தான் அனுபவித்துக் காலங்கழியாமலும், துறவோர்க்கு ஒன்று ஈகலான் - துற வறத்தார்க்கு ஒருபொருளையேனும் கொடுத்து உதவாமலும், வைத்து கழி யும் - (பாடுபட்டுத்தேடினபொருளை வீணாக)வைத்துப்(பயன்கொள்ளாமல்) இறக்கின்ற, மடவோனை அவனை - அறியாமையையுடையவனாகும் அந்தப் பெரிய லோபியை, வைத்த பொருளும் - (அவன்தேடி)வைத்த செல்வமும், நகுமே - (பார்த்துச்) சிரிக்கும்; உலகத்து அருளும் - உலகத்திலே விளங்கு கிற கருணையென்னுஞ் சிறந்தகுணமும், அவனை நகும்-அவனைப்(பார்த்துச்) சிரிக்கும்; (எ - று.)

இங்கே, நகுதல் - பிறனை இகழ்தல்காரணமாக உண்டாயிற்று; பரிகாச மாகச்சிரித்தல். “அருளிவார்க்கு அவ்வுலகமில்லை,” “அறனும்அருளுடை யான் கண்ணதே யாகும்” என்றபடி தானம்முதலிய தருமங்களைச் செய்து நற்கதியைப் பெறுதற்குக் காரணமான அருளைச் சிறிதும் உடையனாகாமல் பொருளைப்பாழ்படுத்தினதுபற்றி, அவ்வருள் இவனை இகழ்த்துசிரிப்பதாயிற் று; அருளுடையனாய் பிறர்க்குக்கொடாவிட்டாலும் தானாவது அனுபவிக்க லாமே, அதுவுஞ்செய்யாமல் பொருளையீட்டுதலையே பயனாகக்கருதித் கா லங்கழித்த அறியாமையை நோக்கி, அந்தப்பொருளும் சிரிப்பதாயிற்று.

துறவோர்க்கு என்பதற்கு- (ஆதரிக்கத்தக்கவரால்) துறக்கப்பட்டவர் க்கு என்றும் உரைக்கலாம். கிருகஸ்தாச்சிரமத்திலிருப்பவன் முற்றந்திறந்த யோகவொழுக்கத்தார்க்கு அவ்வொழுக்கநெறியை முடியச்செல்லுமள வும் அச்செலவிற்குப் பசி நோய் குளிர் முதலியவற்றால் இடைபூறுவாராமல் உண்டியும் மருந்தும் உறையுளும் முதலியன உதவி அந்நெறியில்வழுவாமற்

செலுத்தவேண்டியவனானால் “இவ்வாழ்வானென்பா னியல்புடையமூவர்க்கும், நல்லாற்றி னின்ற துணை” என்ற தீருக்குறளினாலும், ஆதரிப்பவரால் துறக்கப்பட்டவர்க்குத் தான் ஆதாவாய் நின்று வேண்டுவன செய்யவேண்டு பவனானால் “துறந்தார்க்குத் துவ்வாதவர்க்கு மிறந்தார்க்கும், இவ்வாழ்வானென்பான் துணை” என்ற தீருக்குறளினாலும் அறிக. பொருளும், அருளும், என்ற உம்மைகள்-முறையே எதிராகும் இறந்ததுந்தழுவிய எச்சப்பொருளான; எண்ணப்பொருளானவாகா; வெவ்வேறு வாக்கியத்தில் வந்ததனால். ஏ-தேற்றம்; ஈற்றையமுமாகம்.

பற்றுக்களை முற்றத்தறத்தலை யுடையவ ரென்ற பொருளில், துறவோர்என்பதிற்பகுதியாகிய துறவு-செய்வினையென்றும்,களைகளுனவரால் விடப்படுதலையுடையவ ரென்ற பொருளில், துறவு - செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில்லாத் செய்வினை யென்றும் அறிக. துறவோர் - உடன்பாட்டுப் பெயரின் ஈற்றையலாகாரம் ஓவாயிற்று; மடவோன்என்பதிலும் இது. கழியான், ஈகலான் - எதிர்மறை முற்றெச்சங்கள். ஈகலான் என்பதில், ஈ - பகுதி, கு - சாரியை, அல் - எதிர்மறையிடைநிலை, ஆன் - விசுதி. மடவோன் என்பதில், மடம் அல்லது மடமை - பகுதி. ‘அருளும் பொருளும் நகும்’— அஃறிணையில், செய்யாதது செய்வதுபோலச் சொல்லப்பட்டது. ஒன்று என்பதன் இறுதியில் இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. மடவோனை, அவனை - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பெயர்கள். இங்ஙனம் விசேடணம், விசேடியம் என்ற இரண்டிலும் வேற்றுமையுருபுகளை விரித்து வைப்பது, ஒருவகைப் பாஷைநடை.

“வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள், ஐந்து மகத்தே நகும்” என்ற தீருக்குறளோடு இதனை ஒப்பிடுக. (ங்)

உஎசு. கொடுத்தலுந் துய்த்தலுந் தேற்றா விடுக்குடை யுள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ்செல்வ மில்லத் துருவுடைக் கன்னியரைப் போலப் பருவத்தா லேதிலான் றுய்க்கப் படும்.

(இ - ன்.) கொடுத்தலும் - (பிரர்க்குக்) கொடுத்தலையும், துய்த்தலும் - (தான்) அனுபவித்தலையும், தேற்றா - அறிந்து செய்யாத, இடுக்கு உடை உள்ளத்தான் - லோபகுணத்தையுடைய மனமுடையவன், பெற்ற - சேர்த்துவைத்த, பெரு செல்வம் - மிகுந்த ஐசுவரியமானது;—இல்லத்து உரு உடை கன்னியரை போல-குடியிற்பிறந்த வடிவமுள்ள பெண்களைப்போல, பருவத்தால் - (அனுபவித்தற்கு உரிய) காலம் வந்தபொழுதில், எதிலான் துய்க்கப்படும் - அயலானால் அனுபவிக்கப்படும்; (எ - று.)

குடும்பத்திற்பிறந்த மணஞ்செய்யப்பட்டாத மகளிர் இங்கே லோபியின் செல்வத்துக்கு உவமை; தன்னை வருந்திப்பெற்றுவளர்த்தவனுக்கு உதவாமல் அதுசெய்யாத பிறனனுபவத்துக்கே பின்புஉதவுதலாகிய இவ்வொரு பொதுத்தன்மையில் மாத்திரமே யென்க. இப்படிப்பட்ட கன்னியர்தன்மையை, “வலம்புரியீன்றமுத்தம் மண்மிசையவர்கட்கல்லால், வலம்புரியயத்

தையெய்யரது அனையரே மகளிர்” எனச் சிந்தாமணியிலும், “பலவுறுதற்குச் சாந்தம்படுப்பவர்க்கல்லதை, மலையுளேபிறப்பினும் மலைக்கவைதாமென்செய்யும், நினைவுக்கால் நும்கள் நுமக்குமாந் கனையளே,” “சீர்கெழுவுண்முத்தம் அணிபவர்க்கல்லதை, நீருளேபிறப்பினும் நீர்க்கவைதா மென்செய்யும், தேருங்கால் நும்கள் நுமக்குமாந் கனையளே,” “எழ்பகரின்னிசை முரல் பவர்க்கல்லதை, யாழுளேபிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யும், சூழுங்கால் நும்கள் நுமக்குமாந் கனையளே” எனக் கலித்தோனையிலும் கூறியவாறு காண்க. உவமையணி. லோபியின் பெருஞ்செல்வம் ஏதிலான் துய்க்கப்படுதல் - கள்ளர் முதலியோரார் பறித்துக்கொள்ளப்படுதல். லோபத்திற்குப் பற்றுள்ள மென்று ஒருபெயராதலால், அப்பொருள்கருதி, அதனை இதற்கு ‘இடுக்குடையுள்ளம்’ என்றார். பொருளை விடத்தகுமிடத்து விடாது பற்றுதலைச் செய்யும் உள்ளம்: எனவே, லோபமாம்.

தேற்றா என்பதை-தேறா என்பது விரித்தல்விகாரம்பெற்ற தென்றாவது, பிறவினை தன்வினைப்பொருளில் வந்ததென்றாவது, இருவினைக்கும் பொதுவென்றாவது கொள்க; “நட்பாடல் தேற்றாதவர்”, “வாளினாற் பேசினல்லால் வாயினாற்பேசல்தேற்றேன்”, “வாணிகமொன்றுத்தேற்றாய்,” “தேற்றாய் பெரும”, “தேற்றவொழுக்கம்” எனப் பிறவிடங்களிலும் காண்க. இடுக்கு என்னுஞ் சொல் - லோபமென்னும்பொருளாதலை, இந்நூலில் “இடுக்குற்றுப் பற்றினும் நில்லாது செல்வம்” என்றதனாலும் அறிக. இடுக்கு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; இடுக்குதல் - இறுகப்பிடித்தல். இனி, இடுக்கு என்பதை இடுக்கு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெய ரெனக் கொண்டு, குணக்குறைதலையுடைய அற்பமனமுள்ளவனென்றும் உரைக்கலாம். உரு, கன்னி, பருவம் - ரூபம், கந்தியா, பர்வம் என்னும் வடமொழிகளின்திரிபுகள். பருவத்தால் - மூன்றாம்வேற்றமையின் ‘ஆல்’ உருபு ஏழாவதன் இடப்பொருளில் வந்ததனாலும், உருபுமயக்கம்; “காலத்தினாற் செய்த நன்றி” என்பதிற்போல.

(ச)

உஎரு. எறிநீர்ப் பெருங்கட லெய்தி யிருந்து
மறுநீர்ச் சிறுகிணற் றாறல்பார்த் துண்பர்
மறுமை யறியாதா ராக்கத்திற் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

(இ - ள்.) எறி-(அலைகளை) வீசுகிற, நீர்-மிக்கநீரையுடைய, பெரு கடல்-பெரியசமுத்திரத்தை, எய்தி இருந்தும் - (தாம்) அடைந்திருந்தாலும், (அது உவர்ப்பினைப் பயன்படாமையால், எல்லோரும்), அறு நீர்-(இடையிடையே) அற்றுஅற்றுச்சுரக்கிற நீரையுடைய, சிறு கிணறு-சிறியகிணற்றின், ஊறல்-ஊற்றை, பார்த்து - தேடிக்கண்டு, உண்பர் - (அந்நீரைக்) குடிப்பார்கள்; (ஆதலால்),—மறுமை அறியாதார் ஆக்கத்தின் - மறுமைப்பயனையறியாத லோபிகளுடைய பெருஞ்செல்வத்தினும், சான்றோர் கழி நல்குரவே-(மறுமைப்பயனையறிந்த மிக்கநற்குணங்களால்) நிறைந்த பெரியோரது மிக்கவறுமையே, தலை - மேலானது; (எ - று.)

சான்றோர் வறியராயிருக்கையில் உதவுகிற அவ்வளவும் உதவார், கீழ்மக்கள் செல்வம் நிரம்பியபொழுதிலும் என்பது கருத்து. வறுமையடைந்திருந்தும் செல்வமுடைய லோபிகள்போல ஆகாமல் சான்றோர் மறுமைப்பயனை யடைவர் என்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம்.

‘மிக்கசெல்வமுடைய லோபிகளை யடைந்திருந்தாலும் அவர்கள் பயன் படாமையால், உலகத்தார், சிறிது சிறிதாகவாயினும் பயன்படத்தக்க வறியரான நல்லோரைத் தேடியடைந்து உண்டு வாழ்வார்’ என்னும் பொருள் தோன்ற நின்றதனால், முன்னிரண்டடி - பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம்; வடதுலார் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸை யென்பர்; உபமேயத்தைக் கூறாமல் உபமானத்தைமாதிரம் கூறி அதனால் உபமேயத்தைப் பெறவைத்தலும் - இவ்வணியின் இலக்கணம். பின்னிரண்டடியில், அறிவிலாரது செல்வத்திலும் அறிவுடையார்வறுமையே சிறந்ததென்பதற்கு முன்னிரண்டடியின் கருத்துக் காரணமானது, ஏதுவணியின்பாற்படு மென்க.

ஊறல்என்னுந் தொழிற்பெயர், ஊறதலையுடைய நீருக்கு ஆதபெயர்; இதில், அல் - கருத்தாப்பொருள்விததி யென்றுக் கூறலாம். ஆக்கப்பட்டது, ஆக்கம்; அம் - செயப்படுபொருள்விததி: ஆக்குதல் - சம்பாதித்தல், உண்டாகச்செய்தல். கழி - மிகுதியுணர்ந்தும் உரிச்சொல். தலை - தலைமையையுடைய தென்றாவது, உத்தமஅக்கமான தலைபோலச் சிறந்ததென்றாவது பொருள்.

“கடல்பெரிது, மண்ணீருமாகா ததனருகே சிற்றாறல், உண்ணீருமாகிவிடும்” என்பதனை இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளோடு ஒப்பிடுக.

கீழ் உ௬௩ - ஆஞ்செய்யுளும் இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது. (இ)

உ௭௬. எனதென தென்றிருக்கு மேழை பொருளை
யெனதென தென்றிருப்பன் யானுந்—தனதாயிற்
ருனு மதனை வழங்கான் பயன்றுவ்வான்
யானு மதனை யது.

(இ - ன்.) எனது எனது என்று இருக்கும் ஏழை பொருளை - ‘என்னுடையது’ ‘என்னுடையது’ என்று (மிக்கஅபிமானன்கொண்டு செல்வு செய்யாமல்) இருக்கிற அறிவில்லாதலோபி(சேர்த்தவைத்துக்கொண்டுள்ள) செல்வத்தை, யானும் எனது எனது என்று இருப்பன் - (அப்பொருளோடு யாதொருசம்பந்தமுமில்லாத) யானும் ‘என்னுடையது’ ‘என்னுடையது’ என்று (அபிமானத்தோன்றக்) கூறிக் களிப்புற்றிருப்பேன்; தனது ஆயின் - (அச்செல்வம்) அவனுடையதாயிருக்குமானால், தானும் அதனை வழங்கான் பயன் துவ்வான் - அவன்தானும் அச்செல்வத்தைப் (பிரார்க்குக்) கொடுத்தலும் (அந்தச்செல்வத்தால்) இன்பப்பயனைத் தான் அனுபவித்தலுந் கூடுமே அதுசெய்கிறதில்லை; யானும் அதனை அது - நானும் அப்பொருளை அப்படியே [பிரார்க்குவழங்குதலும் பயன் துய்த்தலும் செய்யேன்]; (எ - று.)

சம்பாதித்த லோபி செல்வத்தை உபயோகப்படுத்தாமல் ‘எனது’ என்று சொல்வதற்கும், சம்பாதியாதவன் அப்படி சொல்வதற்கும் ஒன்றும் வித்தி

யாசமில்லே; ஏனெனில்,—செல்வத்தின் பயனாகிய தானனுபவித்தலும் பிறர்க்குக்கொடுத்தலும் இருவர்க்கும் இல்லையாதலால் என்பது கருத்து.

மிக்க லோபகுணமுடைய ஒருவனது செல்வத்தைக்குறித்துப் பரிகாசஞ்செய்யு மியல்புடைய ஒருவன் சொன்னதாக இச்செய்யுள் செய்யப் பட்டதென அறிக.

எனது - யான் என்பதனடியாப்பிறந்து அகாச்சாரியையும் 'து' விருதியும்பெற்ற ஒன்றன்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; ஆறாம்வேற்றுமை விரியன்று. அடுக்கு, செல்வத்தினிடத்தில் மிக்கஅன்பை விளக்க வந்தது. இரண்டாமடியில் அடுக்கைத் துணிவுணர்த்த வந்ததாகவுங் கொள்ளலாம். தன்னோடுஇயையில்லாத பொருளை எனதுஎன்றுகருதி அதனிடத்துப் பற்றுச்செய்யும் அபிமானம், மமகார மெனப்படும்; இதன்இனமாகிய தானல்லாத உடம்பை யானென்பது - அகங்காரம். "நண்ணுணர்வின்மை வறுமை" ஆதலால், அறிவாகியசெல்வமில்லாத லோபியை இங்கே 'எழை' என்றார்; இனி,செல்வமிருந்தும் பயன்பெறுமையால் அவன் வரியவனோடு ஒப்பென்னுங்கருத்தால் எழை யென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். எழையென்பது - உயர்திணைப்பெயராதலின், 'எழைபொருள்' என அதன்முன் வலி இயல்பாயிற்று. இனி, எழையானவன் பொருளை எனது எனது என்றிருப்பன் என எழுவாய்த்தொடராகவும் உரைக்கலாம். யானும், உம்மை - இறந்ததழுவிய எச்சமும், இழிவுகிறப்புமாம்.

இப்பாட்டிற்குடையுள்ள விஷயம் நகைப்பை விளைத்தலால், இப்பாட்டு-ஷாலையரஸத்தீத்பாற்படும்.

"க்ருஹமதீயநிகாதேகதநேகநரிநோயதி - பவாமகிந்தேகைவதநேகநரிநோவயம்" என்னும் வடநூன்மேற்கோள் உணர்த்தக்கது. (சு)

உஎ. வழங்காத செல்வரி னல்கூர்ந்தா ருயந்தா
ரிழந்தா ரெனப்படுத லுயந்தா—ருழந்ததனைக்
காப்புயந்தார் கல்லுதலு முயந்தார்தங் கைந்நோவ
யாப்புயந்தா ருயந்த பல.

(இ - ள்.) வழங்காத செல்வரின் - (பொருளை) உபயோகப்படுத்தாத தனவான்களினும், நல்கூர்ந்தார் - வறுமைப்பட்டவர், உயந்தார் - (துன்பங்களினின்றும்) தப்பினார்; (அது எப்படியெனில்:—) இழந்தார் எனப்படுதல் உயந்தார் - (இருந்தபொருளை) இழந்துவிட்டார்கள் எனப்படுகிற அபவாதத்தினின்றும் தப்பினார்கள்; அதனை உழந்து காப்பு உயந்தார்-அப்பொருளை வருத்திக்காப்பாற்றுகிற சிரமத்தினின்றும் தப்பினார்கள்; கல்லுதலும் உயந்தார் - (அப்பணத்தைப் புதைத்துவைத்தற்பொருட்டு நிலத்தைத்) தோண்டிக் கொடுக்காததின்னின்றும் தப்பினார்கள்; தம் கை நோவ யாப்பு உயந்தார் - தமது கைகள் நோகும்படி இறுகப்பிடித்தலினின்றும் தப்பினார்கள்; உயந்த பல - (இவ்வனம் அவர்கள்) தப்பினவை இன்னும் பல (உண்டு); (எ - று.

இப்பாட்டோடு "உள்ளன்மை யில்லாதான் செல்வத்தின் மறறையோன், நல்குரவேபோலு நனிரல்லு—கொன்னே, அருளிலன் பிலன்கண்

ணறைய னென்று, பலராலிகழப்படான்” என்ற நீதிநெறிவிளக்கச்செய்யுளை ஒப்பிடுக.

இழந்தா ரெனப்பதெல் முதலிய குறைகள் செல்வமுடையவரிடத்து மிகுதியாய் நிற்க, மற்றைப் பயன்பெறாதவிஷயத்தில் செல்வரும் வறியரும் ஒப்பென்பது கருத்து.

உய்ந்த பல என்றது-அருளில்லாதவன், அன்பில்லாதவன், கண்ணோட்டமில்லாதவன், லோபி என்று பலராலும் இகழப்படுதல் முதலியன இன்மைபற்றி. “உடாஅது முண்ணுதுந் தம்முடம்புசெற்றுகு, கொடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது, வைத்தீட்டினு ரிழப்பர் வானரேய்மலை நாட, உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி”, “உண்ண றெளிரிறு றேங்கு புகழ் செய்யான், துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே, வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ, இழந்தானென் றெண்ணப் படும்” என்ற துணிபின்படி லோபிகள் செல்வம் நிலைபெறா தழிதலால், ‘இழந்தாரெனப் பதெ லுய்ந்தார்’ எனப்பட்டார்.

கல்லுதல்; கல் - பகுதி, உ - சாரியை. யாப்பு என்னுங் தொழிற்பெயரில், யா - பகுதி; யாத்தல் - கட்டுதல். உய்ந்த - அன்சாரியைபெறாத பல விற்பால் விளையாடலையும் பெயர். கல்லுதலும், உம்மை - இறந்ததும் எதிரதம் தழுவிய எச்சம். நோவ என்னுஞ் செயவெனெச்சம் - காரியப் பொருளதாதலின், எதிர்காலம். (எ)

உஎயு. தனதாகத் தான்கொடான் றுயத் தவருந்
தமதாய போழ்தே கொடாஅர்—தனதாக
முன்னே கொடுப்பி னவர்கடியார் தான்கடியான்
பின்னை யவர்கொடுக்கும் போழ்து.

(இ - ள்.) (சிலருடம்பங்களில், பொருள்சேர்த்தவைத்தவன்), தனது ஆக-(அப்பொருள்) தனக்குஉரியதாயிருக்க, தான் கொடான்-! அப்பொழுது தான் (அச்செல்வத்தைப் பிறர்க்குத்) தானஞ்செய்யான்; தாயத்தவரும் - (பின்பு அப்பொருளைப் பெறுதற்குஉரிய) தாயத்தார்களும், தமது ஆய போழ்தே - (அப்பொருள் அவன்காலத்தின்பின்) தம்முடையதாகியபொழுது, கொடார்-(தாமும் அதனைப் பிறர்க்குத்) தானஞ்செய்யார்; முன்னே-முன்பு [சம்பாதித்தவன் வாழ்ந்துள்ளகாலத்தில்], தனது ஆக - (அச்செல்வம்) தன்னுடையதாயிருக்கையில், கொடுப்பின் -(அதனைத் தான் பிறர்க்குக்) கொடுத்தால், அவர் கடியார் - அத்தாயத்தவர் விலக்கமாட்டார்; பின்னை - பின்பு [அவனிறந்தபின் அச்செல்வம் தாயத்தாருடையதாயிருக்கையில்], அவர் கொடுக்கும் போழ்து - அத்தாயத்தவர் தானஞ்செய்யுஞ் சமயத்தில், தான் கடியான் - (அப்பொருளை ஈட்டியவன்) வந்துவிலக்கமாட்டான்; (எ - று.)

பொருளைச்சம்பாதித்தவன் தானதருமங்கள் செய்யாமலே உலோபத் தோடுஇறந்தாலும், அதன்பின் அச்செல்வத்தை அடையும் தாயத்தாராவது “பிறர்க்குத்வி செய்யார் பெருஞ்செல்வம் வேறு, பிறர்க்குத்வி யாக்குபவர் பேரம்” என்றபடி நல்வழியிற் செலவுசெய்து புகழும் புண்ணியமும்

பெறுதல்கடும்: அங்கனமுமில்லாமல் அனைவருமே பெரியலோபிகளாயுள்ள சிலருடும்பத்தாரைப்பற்றி இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென அறிக.

தாயத்தவரும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சம். தாயமாவது - தம்ப பண்பாட்டன் முதலானார்மூலமாகவந்தபொருள்; அதனையெடுத்துக்கொள்ள தக்க தந்தையழிச்சுற்றத்தவர்-தாயாதர்: அவரே இங்கு 'தாயத்தவர்' எனப் பட்டவர். ஏ - இசைநிறை, கொடாஅர் - அளபெடை, செய்யுளோசை நிறைப்பது. தனதாகக் கொடுப்பின் என்பதற்கு - தனக்குப் புண்ணியமும் புகழும் உண்டாம்படி தானஞ்செய்தா லென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முன், பின் - காலக்குறித்தன; ஏ, ஐ - சாரியைகள். (அ).

உள்கு. இரவலர் கன்றாக வீவாரா வாக

விரகிற் சுரப்பதாம் வண்மை—விரகின்றி

வல்லவ னுன்ற வடியாபோல் வாய்வைத்துக்

கொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்.

(இ - ள்.) இரவலர் - யாசகர், கன்று ஆக - கன்றை ஒப்ப, ஈவார் - கொடுப்பவர், ஆ ஆக - பசுவை ஒப்ப, விரகின் சுரப்பது - உற்சாகத்தோடு பயன்தருவதே, வண்மை ஆம் - தானகுணமாம்; விரகு இன்றி - (அப்படிப் பட்ட) உற்சாகமில்லாமல், வல்லவர் ஊன்ற வடி ஆ போல் - வலிமையுடையவர்கள் அழுத்திவருத்தப் பால்தருகிற பசுப்போல, வாய்வைத்து கொல்ல - பலஉபாயங்களைச்செய்து வருத்த, சுரப்பது - பயன்தருவது, கீழ் ஆம் - கீழ் மைக்குணமாம்; (ஏ - று.)

கன்றைக்கண்டமாத்திரத்தில் மகிழ்ச்சியோடு பாலைச்சுரக்கும் நல்ல சாதிப்பசுப்போல, இரப்பவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் சிறிதும் வெறுப்பில்லாமல் மிக்கமகிழ்ச்சியோடு அவர்க்குவேண்டியபொருளைக் கொடுப்பது தான் கொடை; கன்று வாயைவைத்து ஊட்டிவருத்தவும் பிற்பலர் பல வாறுபிடித்துஅழுத்தவும்மனமின்றிப்பால்சுரக்கிற அற்பசாதிப்பசுப்போல, இரப்பவர் வாயினுற்பலபேசுவருத்தவும் மற்றும்பலர் பலவாறு கிர்ப்பந்தப் படுத்தவும் வெறுப்போடு கொடுப்பது கொடையாகாது என்பது கருத்து; உவமையணி.

இரவலர் - இரத்தலில் வல்லவர்; இரவலர் எனப் பிரிக்க : அல்லது, இரத்தலையுடையவர்; இரவல்அர் எனப்பிரிக்க: இரவல் என்னுந்தொழிற்பெயரில், அல் - விருதியாம். கன்று - இளமைப்பெயர்; "யானையுக்குதிரையுக் கழுதையுக் கடமையும், ஆனே டைத்துக் கன்றெனற்ருரிய" என்பது, தோல் காப்பியம். ஆக - உவமவுருபு. விரகின்-பக்குவமாக, சிரமமின்றி என்றபடி. வண்மையென்னும் பண்புப்பெயரில், வன் - பருதி. வாய் - வாயில்; உபாயம், இனி, 'வாய்வைத்துக் கொல்ல' என்பதற்கு - நேர்ந்திடடங்களிலிந்தனை செய்து வருத்த என்றும், உறுப்பிடங்களில் கருவிகளைக்கொண்டு நோவு பண்ண என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கொல்லுதல் என்பது - இங்கே மிக்கதன்பஞ்செய்தலையுணர்த்திநின்றது; "தன்னையே கொல்லுஞ்சினம்" என்ற கீதூக்குறளிப்போல: அங்கு இந்நாலடியாரையே மேற்கோண்காட்டி

ஞர் பரிமேலழகர். வடி.ஆ - வினைத்தொகை: வடித்தல் - ஊற்றுதல்; இங்கே பால்சரத்தல். கீழ் - கீழ்மையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரம். ஊன்ற, கொல்ல என்னுஞ் செய்வெனச்சங்கள், காரணப்பொருளவாய் இறந்த காலங் காட்டும்.

(க)

உ.அ.0. ஈட்டலுந் துன்பமற் றீட்டிய வொண்பொருளைக்
காத்தலு மாங்கே கடுந்துன்பங்—காத்தல்
குறைபடிற் றுன்பங் கெடிற்றுன்பந் துன்பக்
குறைபதி மற்றைப் பொருள்.

(இ - ள்.) ஈட்டலும் - (பொருளைச்) சம்பாதித்தலும், துன்பம்-வருத்த மாம்; மற்று-பின்பு, ஈட்டிய ஒன் பொருளை - அங்ஙனம் சம்பாதித்த சிறந்த செல்வத்தை, காத்தலும் - பாதுகாத்தலும், ஆங்கே - அவ்வாறே, கடு துன்பம் - மிக்க வருத்தமாம்; காத்தல் குறைபடிண் - அப்பாதுகாப்புக் குறைந்தால், துன்பம் - வருத்தமாம்; கெடிண் - (அச்செல்வம்) அழிவடைந்தால், துன்பம் - வருத்தமாம்; (ஆதலின், இவ்வாறு), பொருள் - செல்வம், துன்பக்கு உறைபதி - (பலவகை) வருத்தங்கட்கும் இருப்பிடமாம்; (எ - று.)—மற்றை - அசை.

இப்பாட்டோடு “இன்னல்தரும்பொருளாயீட்டுதலுந் துன்பமே, பின்னதனைப்பேணுதலுந் துன்பமே-அன்ன, தழித்தலுந் துன்பமே யந்தோ பிறர்பா, விழத்தலுந் துன்பமேயாம்” என்ற நீதிவேட்பாவை ஒப்பிக. “ஒன் பொருள், செய்வமென்பார்க்குந் துயிலில்லைய்பொருள், காப்பார்க்குமில்லையுயில்” என்றார் நான்மணிக்கடிகையிலும்.

“அர்த்தநாமார்ஜனே துக்கம் ஆர்ஜிதநாஞ்சரக்ஷணே - ஆயேவ்யயே மஹத்துக்தம் கதமர்த்தநாஸஸுகாவஹா?” என்பது, இதற்கு நேரான வட நான்மேற்கோள்.

துன்பத்துக்குக் காரணமானதைத் துன்பமெனக் காரியமாகக்கூறியது, உபசாரவழகீது. உம்மைகள் இரண்டும் - முறையே எதிரதம் இறந்ததற் தழுவிய எச்சப்பொருளன. மற்று என்னும் இடைச்சொல் - இங்கே, பின்என்னும் பொருளது. ‘ஒன்பொருள்’ என்றது, செல்வம் இம்மைமறுமைகளிற் புகழ்புண்ணியங்களை விளைத்து அறத்துக்கும் இன்பத்துக்கும் காரணமாகுஞ் சிறப்புப்பற்றி; இனி, ஒன்பொருள் - தருமவழியாற் சேர்க்கப்பட்ட பொருளென்றுங் கொள்ளலாம். உறைபதி - விளைத்தொகை. துன்பக்கு - அத்துச்சாரியை தொக்கது.

(க0)

உசு - ஆம் அதிகாரம்.—இன்மை.

அஃதாவது - ஐம்பொறிகளால் அனுபவிக்கப்படும் பொருள் யாவும் இல்லாமை இவ்வறுமை முற்பிறப்பில் ஈயாமையின் பயனாதலால், அக்காரண, காரியமுறைபற்றி ஈயாமையின்பின் வைக்கப்பட்டது. இன்மை - எதிர் மறைப் பண்புப்பெயர்.

உஅக. அத்திட்ட கூறை யரைச்சுற்றி வாழினும்
பத்தெட் டெடைமை பலருள்ளும் பாடெய்து
மொத்த குடிப்பிறந்தக் கண்ணுமொன் றில்லாதார்
செத்த பிணத்திற் கடை.

(இ - ள்.) அத்து இட்ட கூறை - செந்நிறம் பொருந்திய ஆடையை [காஷாயவஸ்திரத்தை], அரை சுற்றி வாழினும் - இடையிலே கட்டிக்கொண்டு உயிர் வாழ்ந்தாலும் [துறவிகளாயிருந்தாலும்], பத்து எட்டு உடைமை - பத்தாயினும் எட்டாயினும் பொருளை உடைத்தாயிருந்தல், பலருள்ளும் பாடு எய்தும் - பலசனங்களுள்ளும் பெருமையை யடையும் ; ஒத்த குடி பிறந்தக் கண்ணும் - (உலகத்தாரதமதிப்புக்கு) ஏற்ற உயர்குலத்திற் பிறந்தாலும், ஒன்று இல்லாதார் - சிறிதும் பொருளில்லாதவர், செத்த பிணத்தின் கடை - உயிர்நீங்கிய உடம்பாகிய பிணத்தினுள் கடைப்பட்டவராவர் ; (எ - று.)

சந்நியாசியாயிருந்தாலும், சிறிதாயினுஞ்செல்வமிருந்தால்தான், ஒருவனைப் பலரும் பெருமைப்படுத்துவார்கள்; உயர்ந்தகுலத்திற் பிறந்திருந்தாலும், சிறிதும் பொருளில்லாதிருந்தால், ஒருவனை எவரும் லட்சியஞ்செய்வாரில்லை என உலகவியல்பு கூறியவாறு. பிணத்துக்காயினும் அந்திமகிரியைகளில் சில உபசாரங்கள் நேர்கின்றன ; செல்வமில்லாதவரையோ எந்தவிதத்திலும் உபசரிப்பாரில்லை யென்பார், 'பிணத்திலும் கடை' என்றார். "கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது" என்றார் ஔவையாரும். பலர் உள்ளும் பாடு எனப் பிரித்து, பலருங் கருதும் மதிப்பு எனினுமாம்.

வறுமையின் இழிவைக் கூறுவார், செல்வத்தின் உயர்வையும் உடன் கூறினார். வாழினும், உம் - இழிவுசிறப்பு. பலருள்ளும், உம் - முற்று. பிறந்தக் கண்ணும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. துறவிகள் காஷாயவஸ்திரம்தரித்தல் மரபு. இனி, அத்து இட்ட கூறை என்பதற்கு - தையல் கிறைந்த துணியென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'அத்து' என்றது - இவ்விருபொருளையுமுடையதாதலை, "அரைப்பட்டிகையுந் தன்னமு மசைச்சொல்லும், செந்நிறமும் மிவை தெரியில் அத்தென்ப" என்னும் பிங்கலநீதையினாலும் அறிக. [இதில் தன்னம் - தையல், ஒன்றோடொன்று இசைத்தல்.] பாதியென்னும் பொருள்தரும் அரையென்பது - இங்கே, உடம்பின் மத்தியபாகத்துக்கு ஆதபெயர். பத்து எட்டு - அப்பொருளுக்கு எண்ணலளவாகுபெயர். இவற்றின்பின் ஐயவும்மைகள் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கன வென்க. பாடெய்தும் - பெருமைபெறுதற்குக் காரணமாமென்க ; உபசாரவழிக், 'செத்த' என வேண்டாதுவந்த அடைமொழி, பிணத்தின் பயனின்மையை நன்குவிளக்கும்,

செத்த, சா - பகுதி. கடை - கடையர்; பண்பாகுபெயர். 'பதருள்ளும்' என்ற பாடத்துக்கு - அசாரமானவருளாயினு மென உரைக்க. (க)

உஅஉ. நீரினு துண்ணிது நெய்யென்பர் நெய்யினும்

யாரு மறிவர் புகைநுட்பந்—தேரி

னிரப்பிடும்பை யாளன் புகுமே புகையும்

புகற்கரிய பூழை நுழைந்து.

(இ - ள்.) நீரினும் - (எல்லாப்பொருள்களினும் நுட்பமாயுள்ள) நீரைக் காட்டிலும், நெய் - நெய்யை, நுண்ணிது என்பர் - நுட்பமானது என்று (யாவரும் அறிந்து) சொல்வார்கள்; நெய்யினும் - அந்நெய்யைக்காட்டிலும், புகை நுட்பம் - புகையினது நுண்ணிதாயிருக்குந்தன்மையை, யாரும் அறிவர் - எல்லோரும் அறிவார்கள்; தேரின் - ஆலோசித்தறிந்தால், இரப்பு இடும்பை ஆளன் - இரத்தலாகிய துன்பத்தை யுடையவன், புகையும் புகற் கு அரிய பூழை - (அதிநுட்பமான) அத்தப்புகையும் உட்புகுதற்கு முடியாத துவாரத்தில், நுழைந்து புகும் - நுழைந்து செல்வான்; (எ - று.)

யாசகன் மிகவும் நொய்யவனென அவனது இழிபைக் கூறியவாறு. 'புகையும் புகுதற்கு அரிய பூழை நுழைந்துபுகும்' என்றது, கவி அதிகயோக்தியாக வருணித்துக் கூறியது.

ஏ - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம். உம்மைகள் மூன்றும் - இழிவுசிறப்பு; அவற்றின் நுண்மையைக் காட்டுதலால். இவற்றில் நுண்மை யென்றது, மிகச்சிறிய துளையிலும் நுழைதற்கேற்ற சிறுமையை. இரப்பு - தொழிற்பெயர்; பு - விருதி. துன்பத்துக்குக் காரணமானதைத் துன்ப மென்றது, உபகாரவழிக்கு. இனி, இரப்பிடும்பை - இரப்பினாலாகிய துன்ப மென்றமாம். நிரப்பு எனப் பதம்பிரித்து, வறுமைத்துன்ப மெனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும்; நிரப்பு - வறுமையாதலை, "நெருநலங், கொன்றதபோல நிரப்பு", "நிரப்பினான், யாதொன்றங் கண்பாடரிது" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. எல்லாப்பொருள்களும் நிரப்பியிருத்தலைக் குறிக்கும் 'நிரப்பு' என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர், எதிர்மறையிலக்கணையால், பொருளொன்று மில்லாமையைக் குறிக்கு மென்க. பூழை - பூழை யென்பதன் நீட்டல். (உ)

உஅஉ. கல்லோங் குயர்வரைமேற் காந்தண் மலராக்காற்
செல்லாவாஞ் செம்பொறி வண்டினன்—கொல்லைக்
கலாஅற் கிளிகடியுங் கானக நாட
விலாஅஅர்க் கில்லைத் தமர்.

(இ - ள்.) கொல்லை - கொல்லைகளிலே, கலால் - கற்களைக்கொண்டு, கிளி - கிளிகளை; கடியும் - (தினைப்புண்காப்பவர்) அத்தடிநுட்டதற்கு இடமான, கான் அகம் - காட்டினிடத்தையுடைய, நாட-நாட்டையுடைய அரசனே!—கல் ஒங்கு உயர் வரைமேல் - கற்களால்வளர்ந்துள்ள உயர்ந்த மலையின்மேலே, காந்தன் - காந்தட்செடிகள், மலராக்கால் - பூப்பூவாவிட்டால்

செம் பொறி வண்டு இனம் - சிவந்த உடம்புள்ளிகளையுடைய வண்டுகளின் கூட்டங்கள், செல்லா ஆம் - (அவற்றினிடத்துப்) போகாவாம்; (அதுபோலவே), இலார்க்கு - பொருளில்லாதவர்க்கு, தமர் இல்லை-(விரும்பி வரும்) இனத்தவர் உளராகார்; (எ -று.)

கார்தன் பூவாதபோது வண்டுகள் அதனிடம் செல்லாமைபோல, ஒரு வன் செல்வமுடையனாகாதவிடத்து அவனிடம் உறவினர்வாராரென்பதாம். இதிற் கார்தனென்றதைப் பிறமலர்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்னலாம்.

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. முன்னிரண்டடி - உபமானவாக்கியம்; இறுதியடி - உபமேயவாக்கியம்.

தனிச்சொல்லோடு கூடிய மூன்றாமடி - ஆடேமுன்னிலை. மருதநிலமாகிய அந்நாட்டை அடுத்துள்ள முல்லை குறிஞ்சி நிலங்களின் மாட்சிமை கூறுவார், 'கொல்லைக் கலாற் கிளிகடியும் கானகநாட்' என்றார். "மணி நீரு மண்ணு மலையு மணிநிழற், காடு முடைய தரண்" எனக் கூறப்பட்ட நீரரண் நிலவரண் மலையரண் காட்டரண் என்னும் நால்வகையரண்களுள் மலையரண் காட்டரண்களின் அமைதியை 'கொல்லைக் கலாற் கிளிகடியும் கானகநாட்' என்றதனால் உணர்த்தினு ரெனக் கொள்ளலு மொன்று.

கல்லால் - கலால் எனச் செய்யுள்விகாரத்தால் தொக்கது. கல்லால் என்பதற்கு - இரத்தினங்களா லென்று பொருள்கொண்டால், செல்வச் சிறப்பை விளக்கும். கான் - காநகம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. அளபெடை இரண்டும் - செய்யுளோசை நிறைப்பன. "செருஅஅய் வாழிய நெஞ்சு" என்ற திருக்குறற்போல, இலாஅஅர்க்கு என்பதில் ஈரளபெடுத்தது; மாத்திரை நான்கு. ௨௨௦-ஆம்பாட்டின் உரையைப் பார்க்க. தமர்-தம் மவர்; தாம் - பருதி, முதல்குறுகினது-விகாரம். ஒங்கு உயர் - ஒருபொருட் பன்மொழி யென்றுத் கொள்ளலாம். (ங)

௨௨௪. உண்டாய போழ்தி னுடைந்துழிக் காகம்போற்

றொண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாய்த்

திரிதருங் காலத்துத் தீதிஸிரோ வென்பா

ரொருவரு மிவ்வுலகத் தில்.

(இ - ள்.) உடைந்த உழி - (உடம்பு உயிரீங்கிச்) சிதைத்தவிடத்து, காகம்போல் - அளவில்லாத காக்கைகள் (அதனைத்தின்பதற்கு அவ்விடம் வந்துசேர்தல்) போல, உண்டுஆய போழ்தின் - (ஒருவர்க்குச் செல்வம்) உண்டானபொழுதில், ஆயிரவர் - ஆயிரம்பேர், தொண்டு - அடிமையாய், தொகுப - வந்துகூடுவார்கள்; (அவ்வொருவர்தாமே), வண்டு ஆய் திரிதரும் காலத்த - வண்டைப்போன்று (பலவிடத்தும் உணவின்பொருட்டு) அலையுங் காலத்தில், தீது இலிரோ என்பார் ஒருவரும் - (அவரைநோக்கி 'நீர்' தன்ப மில்லாமலிருக்கிறோர்?) என்று கேடும் விசாரிப்பவர் ஒருவரும், இ உலகத்து இல் - இந்த உலகத்தில் இல்லை [அரிய ரென்படி]; (எ -று.)

இழிவுதோன்ற, பிற்பொருளை உண்ண விரும்பி அப்பொழுதமாத்திரம் ஒழிவருகிற துர்க்குணமுடைய பலர்க்குப் பிணம்பிடுங்கித்தின்னுங் காள்

கையை உவமைகூறினர். இங்கே செல்வத்துக்குப் பின்னம் உவமையாவது, அதன் நிலையிலாமையை விளக்கும். வண்டுகள் பூக்களுள்ள விடங்களிலெல்லாந் தேடிச்சென்று அலைந்து பலபூக்களிலுமுள்ள தேனை உட்கொள்வதுபோல, இரப்பவர் கொடையாளிகளுள்ள விடங்களிலெல்லாந் தேடிப் பலதிக்குகளிலுஞ் சென்று அலைந்து அவர்களிடமுள்ள பொருளைப் பெற்று உண்ணும் இரத்தத்தொழிலின் இயல்பை விளக்க, 'வண்டாய்த் திரிதருங் காலத்து' என்றார். உவமையணி.

போழ்தின், இன் - ஏழனுருபு. உடைந்தழி - உடைந்தவழி: பெயரெச்சத்தின் அகரவீறு தொகுத்தல். 'உடைந்துழி' - எதிர்காலவினையெச்சமுமாம். காகம் - வடசொல்; கா என்று கத்துதல்பற்றி வழங்கும் பெயர். ஆயிரவர் - எண்ணடியாப்பிறந்த பலர்பாற்பெயர். தொகுப - பலர்பால்முற்று. ஏ - தேற்றம். ஆம் - உவமவுருபு. திரிதரும், தா - துணைவினை; குறுக்கலும், விரித்தலும் - விகாரங்கள். ஒருவரும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. செல்வமில்லாத காலத்தில் யோகக்ஷேமம் விசாரிக்கும் ஒருவனது உயர்வு விளங்குதற்கு, மரியாதைப்பன்மையாகக் கூறின ரென்க. (சு)

உஅரு. பிறந்த குலமாயும் பேராண்மை மாயுஞ்
சிறந்ததங் கல்வியு மாயுங்—கறங்கருவி
கன்மேற் கழுஉங் கணமலை நன்னாட
வின்மை தழுவப்பட்ட டார்க்கு.

(இ - ள்.) கறங்கு - ஒலிக்கின்ற, அருவி - நீருவிகள், கல்மேல் - கற்களின்மேல் (விழுந்து), கழுஉம் - (அக்கற்களின்மாசைப் போக்கிச்) சுத்தி செய்தற்கிடமான, கணம் - கூட்டமாகிய, மலை-மலைகளையுடைய, நல்-சிறந்த, நாட - நாட்டையுடையவனே!—இன்மை தழுவப்பட்டார்க்கு - வறுமையால் அடையப்பட்டவர்களுக்கு;—பிறந்த குலம் மாயும்-(அவர்கள்) பிறந்த நற்குடியின் பெருமையும் அழியும்; பேர் ஆண்மை மாயும் - சிறந்த ஆண்மைக்குணங்களும் அழியும்; சிறந்த தம் கல்வியும் மாயும் - (எல்லாப்பொருளினுஞ்) சிறந்த அவர்களது கல்வித்திறமையும் அழியும்; (ஏ - று.)

பொருளில்லாதார்க்குக் குடிப்பிறப்பு முதலிய மேன்மைகள் இருந்தாலும் அவர் சிறப்படையா ரென்பது கருத்து. ஆண்மை - பராக்கிரம மென்றாவது, அறிவு நிறை ஒர்ப்புக் கடைப்பிடி யென்னும் ஆண்குணம் நான்கு மென்றாவது கொள்க. .

கறங்கு அருவி - விளைத்தொகை. மழையில்லாத காலத்தம் வற்றுதலில்லாத நீர்ப்பெருக்கத்தின் அமைதியை அந்நாட்டிற்குக்கூறி அதன்வளத்தைத் தெரிவிப்பார், 'கறங்கருவிகன்மேற்கழுஉங்கணமலைநன்னாட' என்றார். கழுஉம் - கழுவும் என்பது விகாரப்பட்டு அளபெடுத்தது; சொல்லிசையளபெடை. கணம்-வடசொல். நாட்டுக்கு நன்மை-நிலவளம் நீர்வளம் முதலிய பலவளங்களு முடைமை. அடைமொழி கொடாமற் பொதுப்பட்டகூறினால் அச்சொற்கள் பெரும்பாலும் சிறப்பையே குறிப்பது மரபாதலால், பிறந்த

குலம் என்றது - உயர்குலமாயிற்று; குடிப்பிறப்பு, ஒழுக்கமுடைமை, குணசாலி, அறிவுடையான், கந்தமலர் என்பன காண்க.

“குடிப்பிறப்பிற்கும் விழுப்பங்கொல்லும், பிடித்தகல்விப்பெரும்புணைவிலேம், நாணனிகளையு மாணெழில்சிறைக்கும், பூண்முலைமாதொடு புறங்கடைநிறுத்தும், பசிப்பிணி யென்னும் பாவி” என்ற மணிமேகலையையும், “தொல்வரவுந்தோலுக்கெடுக்குந் தொகையாக, நல்குவென்னுநகை” என்ற திருக்குறளையும், “நலனு மிளமையு நல்குவின் கீழ்ச்சலம்” என்ற நான்மணிக்கடிகையையும், “மானங் குலங் கல்வி வண்மையறிவுடைமை, தானந் தவ முயர்ச்சி தாளான்மை—தேனின், கசிவந்தசொல்லியர்மேற்காமுறுதல் பத்தும், பசிவந்திடப் பறந்துபோம்” என்ற நல்வழியையும் இங்கே அறிக.

(இ)

உயுக. உள்கூர் பசியா லுழைநகைஇச் சென்றார்கட்

குள்ளு ரிருந்துமொன் றுற்றதா—ஊள்ளு
ரிருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தின னாதலே நன்று.

(இ - ள்.) உள் - வயிற்றினுள்ளே, கூர் - மிகுந்த, பசியால் - பசியினாலே, உழை - தன்னிடத்தை, நகைஇ - விரும்பி, சென்றார்கட்கு - வந்து அடைந்தவர்களுக்கு, உள் ஊர் இருந்தும் - ஊர்க்குள்ளே யிருந்தும், ஒன்று ஆற்றாதான் - ஒருதலையுஞ்செய்யமாட்டாத வறியவன், உள் ஊர் இருந்த - அந்த ஊரினுள்ளே யிருந்து, உயிர் - தனது உயிர்வாழ்நாளை, கொன்னே கழியாது-வீணாக் கழிபாமல், தான் போய் விருந்தினன் ஆகவே-தான்(வேறு ஊர்க்குப்; போய் ஒருவனுக்கு) விருந்தாளியாவதே, நன்று நல்லது; (எ - று.)

தன்னிடம் பசித்துவந்தவர்கட்கு உதவிசெய்யமாட்டாத தரித்திரன் ஓர்ஊர்க்குள்ளே இருந்துகுடித்தனஞ்செய்தலைக்காட்டிலும் என்கையாகிலும் போய்ப் பிச்சையெடுப்பது நல்லது என்பதாம்; எனவே, “இன்னுமைவேண்டின் இரவெழுக்” என்றபடியாசகஞ்ப்புறப்படுவது எல்லாவற்றினுந்துன்பத்தருவதென்பது பிரசித்தம்; அதனினுங்கீழ்ப்பட்டதாகும்பொருளில்லாமை என்பது கருத்து. இதனால், இரந்தாயினும் பொருள்சேர்த்தல் வேண்டிமென்பது போதரும். பொருளுள்ளவன் ஊரினுள் இருந்து பிறர்க்குஉதவுதலுஞ் செய்வானானால், பலர்க்கும் பயன்படுதல் கூடும்; பொருளில்லாதவன் ஊரினுள் இருந்தும் வொர்க்கும் பயன்படான் எனப் பொருளில்லாதானது பயன்றதன்மையை விளக்கியவாறு.

கூர் - மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொல். நகை என்ற பெயர்ச்சொல் - நகைஇ என அளபெடுத்து, நகைந்துஎன்ற வினையெச்சத்தின் பொருளைத் தந்தது; “உரனகைஇ யுள்ளந் துணையாகச் சென்றார், வரனகைஇ யின்னுமுளேன்” என்ற திருக்குறளிற்போல; இது செய்யுளோசைகுறையாதவிடத்துவந்த கோல்லியையளபெடை. ஊரினதுஉள் - உள்ளார்; முன்பின்கைத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை; இது, இலக்கணப்போலியின் பாற்படும். அது - பிறர்க்குப்பயன்படத்தக்க உள்ளாரிவிருத்தலின்தகுதியை விளக்கும்.

உயிர் - உயிர்வாழும்பாளுக்கு இந்நாடியாதபெயர். கொன் - பயனின்மைப் பொருள்குறிக்கும் இடைச்சொல்; ஏ - சாரியை. ஒருவன் பிறப்பெடுத்ததற் குப்பயன் தன்னிடம் ஒருபொருளைவிரும்பிவந்தவர்க்கு உதவுதலே யாதலால், அதசெய்யாதவிடிகலை 'உயிர்கொன்னேகழித்தல்' என்றார். விருந்து - புதுமை: பண்புப்பெயர்; புதியனாப்ச் செல்பவன், விருந்தினன். ஆதலே, ஏ - பிரிநிலை; தேற்றமுமாம். ஆற்றாதான் என்பது - அதிகாரத்தால், செல்வ மில்லாதவ னென்றதாயிற்று.

இனி, இப்பாட்டுக்கு "இரத்தவி னின்னாது மன்றிரப்பிய, தாமே தமியருணல்" என்ற தீருகீதாள் கருத்தோடுஒப்ப, உன்னரிலிருந்தும் பசியால் வந்தவர்க்கு ஒன்றைத்தராமல் தானே உண்பவன் அங்கனஞ்செய்தலினும் இரத்தலே நல்லது என்றும் பொருளுரைக்க இடமுண்டு. (சு)

உஅஎ. நீர்மையே யன்றி நிரம்ப வெழுந்ததங்
கூர்மையு மெல்லா மொருங்கிழப்பர்—கூர்மையின்
முல்லை யலைக்கு மெயிற்றாய் நிரப்பென்னு
மல்ல லடையப்பட்ட டார்.

(இ - ள்.) கூர்மையின்-கூர்மையையுடைய, முல்லை - முல்லையரும்பின் சிறப்பை, அலைக்கும் - அழியச்செய்கின்ற, எயிற்றாய் - பற்களையுடையவளே! நிரப்பு என்னும் - வறுமையென்கிற, அல்லல் - துன்பத்தால், அடையப்பட்ட டார் - சேரப்பட்டவர்கள், நீர்மையே அன்றி - (தமது) நற்குணங்களைமாத்திரமேயல்லாமல், நிரம்ப எழுந்த-பூர்ணமாய்ச்சிறந்திருக்கிற, தம்கூர்மையும்-தமது அறிவின் துட்பத்தையும், எல்லாம் - மற்றுமுள்ள சிறப்புக்களெல்லாவற்றையும், ஒருங்கு - ஒருசேர, இழப்பர் - இழந்துவிடுவார்கள்; (எ - று.)

பொருளிலாதாருடைய நற்குணம் முதலியவை விளங்கா என்பது கருத்து.

நீர்மையே என்ற ஏகாரத்தை உயர்வுசிறப்பாகவாவது பிரிநிலையாகவாவதுகொள்க.கூர்மையும்,உம்-இறத்ததமுலியஎச்சம் ஒருங்கு-எஞ்சாமைப் பொருள்தரும் இடைச்சொல். கூர்மை, வெண்மை,அழகு இவற்றில் முல்லை மலரினும்பல்கிறத்தென்பார், 'கூர்மையின் முல்லையலைக்குமெயிறு' என்றார். முல்லை-அதன்மலருக்கு,முதலாகுபெயர்; பொருளாகுபெயரென்பதும்இது. அல்லல் - இங்கே, துன்பத்துக்குக் காரண மென்றபடி. நிரப்பென்னும் அல்லல் - காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. 'எல்லா மொருங்கிழப்பர்'—“ஸர்வம் ஸூன்யம் தரித்ரஸ்ய”என்பர் வடநூலார். (எ)

உஅடி. இட்டாற்றுப் பட்டொன் றிரந்தவர்க் காற்றாது
முட்டாற்றுப் பட்டு முயன்றுள்ளார் வாழ்தவி
னெட்டாற்றுச் சென்று நிரைமனையிற் கைநீட்டுங்
கெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று.

(இ - ள்.) இட்டு - அற்பமான, ஆறு - (வறுமையின்) வழியிலே, பட்டு-அகப்பட்டு, ஒன்று - (யாதாயினும்) ஒருபொருளை, இரந்தவர்க்கு - யாசித்தவர்க்கு, ஆற்றாது - கொடுக்கமாட்டாமல், முட்டு ஆறு பட்டு - சங்கட

மான வழியிலே பொருந்தி, முயன்று - (தன்னைப்பாதுகாத்துக்கொள்ளுதற்குமாத்திரம்) பிரயத்தனப்பட்டு, உள் ஊர் - ஊரிலுள்ளே, வாழ்தலின் - வாழ்தலைக்காட்டிலும், நெடு ஆறு சென்று - தூரமான வழியிலே போய், நிரை மனையில் - வரிசையாயுள்ள வீடுதோறும், கை நீட்டும் - (பிச்சைவாங்குதற்குக்) கையை நீட்டிகிற, நெடு ஆறு வாழ்க்கையே - கெட்டவழியில் வாழ்தலே, நன்று - நல்லதாம்; (எ - று.)

இப்பாட்டில் அமைந்தது இவ்வதிகாரத்தின் ஆரம்பாட்டின் கருத்தே யானாலும், ஒவ்வொருபாடலும் ஒவ்வொருவரார் பாடப்பட்டதாதலால் கூறியதுகூறலாகா தென உணர்க.

இட்டு என்பது - சிறுமையென்னும் பொருளதாதலே “ஆகாறளவிட்டிதாயினுக் கேடில்லை” எனத் திருக்குறளிலும், “இட்டிடைப்பின்னைகேள்வர்” எனத் திருச்சிந்தவிர்த்தத்திலும் காண்க. இட்டு ஆறு-சிறியதானவழி; எனவே, எளிய வறுமைநெறியாயிற்று. முட்டிஆறு - வருத்தமானவழி; எனவே, இதுவும் வறுமையாம். இட்டாற்றுப்படுதல் இரந்தவர்க்கும், முட்டாற்றுப்படுதல் இரக்கப்பட்டவர்க்கும் கொள்க. வாழ்தலின் நன்று என இயையும். ‘நிறைமனை’ என்ற பாடத்துக்கு - பொருள்நிறைந்த வீடு என்க. கெட்டவாறு என்பது - கெட்டாறு எனப் பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல்; வேட்டகம், அட்டில் என்பவற்றிற் போல. (அ)

உச்சு. கடகஞ் செறிந்ததங் கைகளால் வாங்கி

யடகு பறித்துக்கொண் டட்டுக்—குடைகலனு

வுப்பிலி வெந்தைதின் றுள்ளற்று வாழ்பவே

தாப்புரவு சென்றுலந்தக் கால்.

(இ - ள்.) தாப்புரவு - அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள், சென்று உலந்தக்கால் - அழிந்துழிந்தால், (அவ்வேழைகள்), கடகம் செறிந்த தங் கைகளால் - (முன்னே) கடகமென்னுங் கைவளைகள் பொருந்தியிருந்த தமது கைகளாலே, வாங்கி-(பக்கங்களிலுள்ள தூறுகளை அப்பால்) தள்ளி, அடகு-கிரைகளை, பறித்த கொண்டு-பறித்துக்கொண்டுபோய், அட்டு - சமைத்து, குடை கலன் ஆ - (றுங்கெடுத்த பனங்காய் தேங்காயோடு முதலிய) குடையப்பட்ட பொருள்களையே (வேறுபாத்திரமில்லாமையால்) உண்கலமாகக் கொண்டு, (அவற்றில்), உப்பு இலி வெந்தை தின்று - உப்பில்லாத (அந்த) வெந்தைகிரையைப் புசித்து, உள் அற்று - மனவூக்கங்கெட்டு, வாழ்ப - வாழ்வார்கள்; (எ - று.)— ஏ - இரக்கம்.

இப்பாட்டு - செல்வமில்லாமையின் தன்மையைச் சொல்வதாய் இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டாலும், இதனை ‘செல்வநிலையாமை’ என்ற அதிகாரத்திற் சேர்த்தல் மிகப்பொருத்தம்; அகநானியருக்கவும், இந்நூலின் நானுறுபாடல்களையும் பப்பத்துப்பாடலையுடைய நார்பது அதிகாரங்களாக ஒழுங்குபட்ட பருக்கவேண்டி இதனை இவ்வதிகாரத்தில் வைத்தனரென்க.

செல்வம் மாறினால் கைக்கோவ இலைக்கறி பறித்துச் சமைத்து உண்டு உய்யுமாறு நேரும் வறுமை மிக்கது என்பதரு மென்று கருத்து.

வாங்கி என்பதற்கு - (கீரைக்குரிய செடிகளை) வளைத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கடகம்-பொன் மணிமுதலியவற்றைச் செய்யப்படும் ஒரு வகைக்கைவலை. இதனால், அவர்கள் முன்பு நல்லசெல்வமுடையாராயிருந்தமை நன்கு புலப்படும். 'உப்பில்லாப்பண்டம் குப்பையிலே' என்றபடி அது வகைச்சுவைகளுள்ளும் உப்பு பிரதானமாதலால், அதுவுமில்லாதவென்றதையென அவ்வுணவின் இழிவை வெளியிட்டவாறு. குடை - செயப்படுபொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. இலி, இ - பெயர்விகுதி. உள் - உடம்பினுள்ளிடத்திலே யிருக்கின்ற அகத்துறுப்பாகிய மனத்துக்கு இடவாநபேயர். துப்புரவு என்பதைத் துப்பு உரவு எனப் பிரித்து, அனுபவித்தற்கேற்ற சிறப்பை யுடையவை யெனக் காரணப்பொருள் கூறுக; துப்பு - அனுபவித்தல், தொழிற்பெயர்: உரவு - வலிமை.

இப்பாட்டு, "பாலுடையமிர்தம்பைப்பொற்கலத்திடைப்பாவையன்ன, நூலெடுசுப்பினல்லா ரேந்தவு நேர்ந்துநோக்காச், சேலெடுகண்ணி காந்தட்டிருமணித்தடுப்புமுன்கை, வாலடகருளிச்செய்ய வனத்துறைதெய்வமானாள்" என்னுஞ் சீந்தாமணியை நினைப்பூட்டுகின்றது. (க)

உக0. ஆர்த்த பொறிய வணிகிளர் வண்டினம்
பூத்தொழி கொம்பின்மேற் செல்லாவா—நீர்த்தருவி
தாழா வுயர்சிறப்பிற் றண்குன்ற நன்னாட
வாழாதாரக் கில்லைத் தமர்.

(இ - ள்.) நீர்த்த - நல்லதன்மையையுடையதான, அருவி - நீருவிதாழர்- குறைவுபடாத, உயர் சிறப்பின் - மேலான சிறப்பையுடைய, தண்குளிர்ச்சியான, குன்றம் மலைகளின்வளத்தையுடைய, நல் நாட - சிறந்த நாட்டையுடைய அரசனே! ஆர்த்த பொறிய-(உடம்பை) கிறைத்தபுள்ளிகளையுடைய, அணிகிளர் வண்டு இனம் - அழகுமிருந்த வண்டுகளின் கூட்டங்கள், பூத்து ஒழி கொம்பின்மேல் - பூப்பூத்துகீங்கின[மலரில்லாத]மரக்கிளைகளின்மீது, செல்லாஆம்-போகமாட்டாவாம்; (அதுபோலவே), வாழாதாரக்கு - (செல்வமுடையராய்) உயர்வாழாதவர்க்கு, தமர் இல்லை - இனத்தவர் (எவரும்) உளராகார்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவனாயினி. தனிச்சொல்லுடன் கூடிய மூன்றாமடி - ஆடேமுன்னிலை. இப்பாட்டு - இவ்வதிகாரத்தின் மூன்றம்பாட்டோடு ஒத்த கருத்தை யுடையது.

ஆர்த்த என்பதைத் தனியே எடுத்து, ஒலியுடைய வென்று பொருள் கூறி, வண்டினத்துக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். நீர்த்த அருவி-நீரையுடையதாகிய அருவி யென்றலு மொன்று. நீர்த்த-நீர் என்பதன்மேற்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். பொறிய - குறிப்புப் பெயரெச்சம். கிளர் வண்டு - விளைத்தொகை. (க0)

நா - ஆம் அதிகாரம்.—மானம்.

அஃதாவது-எப்பொழுதும் தம்நிலையினின்று தாழாமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். உலகத்திற் பெரும்பாலும் பொருளின்மைகாரணமாக மானத்தையிழந்து இரப்பது இயல்பாதலால், அங்ஙனம் மானத்தைக்கெடுப்பது தருதியன்று என்பார், இதனை 'இன்மை' என்னும் அதிகாரத்தின் பின்னும், 'இரவச்சம்' என்னும் அதிகாரத்தின் முன்னும் வைத்தன ரென அறிக. மாநம் - வடசொல்.

உகூக. திருமதுகை யாகத் திறனிலார் செய்யும்
பெருமிதங் கண்டக் கடைத்து—மெரிமண்டிக்
கானந் தலைப்பட்ட தீப்போற் கனலுமே
மான முடையார் மனம்.

(இ - ள்.) திரு மதுகை ஆக-(தம்மிடத்தில்) செல்வம் வலிமையுடையதாக, (அச்செருக்கினால்), திறன் இலார் செய்யும் - தக்க நற்குண மில்லாதவர்கள் செய்கின்ற, பெரு மிதம் - வரம்புகடந்த நடத்தையை, கண்டக் கடைத்தும் - பார்த்தபொழுது,—மானம் உடையார் மனம் - மானத்தையுடையவர்களுடைய நெஞ்சம்,—எரி மண்டிக் கானம் தலைப்பட்ட தீ போல்-எரிதல்பொருந்திக் காட்டிற் பற்றியெழுந்த அக்கினிச்சவாலை போல, கனலும் - கொதிக்கும்; (எ - று) - ஏ - தேற்றம்.

செல்வச்செருக்கால் அயோக்கியர் எல்லைகடந்து நடக்கையில், மானிகளுக்கு மனவருத்தமுண்டாம் என்றபடி. பெருமிதம் - மிதத்தினும் விஞ்சியது என்க; மிதம் - எல்லை. எரி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். (க)

உகூஉ. என்பா யுகினு மியல்பிலார் பின்சென்று
தம்பா றெரப்பரோ தம்முடையார்—தம்பா
றெரயாமை முன்னுணரு மொண்மை யுடையார்க்
குரையாரோ தாமுற்ற நோய்.

(இ - ள்.) தம் உடையார் - தமது மானத்தைத் தாம்சாக்கும் இயல்புடையவர்,—என்பு ஆய் உகினும்-(பொருளில்லாமையால் உணவுகிடையாமல் தம் உடம்பு) எலும்புமாத் திரமாகிச் சிதைவதாயிருந்தாலும், இயல்பு இலார்பின் சென்று - நற்குணமில்லாதசெல்வரதபின்னேபோய், தம் பாடு உரைப்பரோ - தமதுவருத்தத்தைக் கூறுவார்களோ? [கூறார்]; தம் பாடு - தமது வருத்தத்தை, உரையாமை - தாம் சொல்லாமலிருக்கையிலே, முன் உணரும் - முன்னே (குறிப்பினால்) அறிந்து உதவத்தக்க, ஒண்மை உடையார்க்கு - கூறியவையுடையவர்களுக்கு, தாம் உற்ற நோய் - தாம் அடைந்த துன்பத்தை, உரையாரோ - கூறுதிருப்பாரோ? [கூறுவர்]; (எ - று.)

மானிகள் எவ்வளவுதாழ்த்தநிலையிலும் தமது வருத்தத்தைத் தகாதவர்க்குக்கூறார்: ஏனெனில்,—அவமானமேயன்றிப் பயனில்லாமையால்; தக்கவரோடுகூறுவார்கள்; ஏனெனில்,—தாம்கூறுவிடிலும் அவர்கள் தாமாகவே

அறித்தகொள்வராதலாலும், அவர்களிடம் கூறுவதிற் பயனுண்மையாலும் என்பது கருத்து. “இரத்தலுமீதலேபோலுங்கரத்தல், கனவிலுந்தேற்றாதார் மாட்டு” ; “இரப்பளிரப்பாரையெல்லாமிரப்பிற், கரப்பாரிரவன்மினென்று” . என்ற திருக்குறள்களாலும் லோபிகளிடம் தமதகுறைகூறுதல் குற்றமும், உதாரகுணமுள்ளவரிடம் கூறுதல் குற்றமன்மையுங் காண்க. “ஒட்டார்பின் சென்றெருவன் வாழ்தலி னந்நிலையே, கெட்டா னெனப்படுதல் நன்று” என்பது நீதியாதலால், உடம்புஇறக்கவரினும் மானிகள் தம்மையிகழூந் தன்மையார்பின்போய்த் தமது துன்பத்தைக் கூறராவர். ஒருவர் கருத்தை அவர்கூறாமலே அவர்களுடைய முகம் கண் முதலியவற்றின் குறிப்புக்கொ ண்டி அறிவது விசேஷமாதலால், ‘உரையாமை முன்னுணரு மொண்மை’ எனப்பட்டது.

உரையாரோ - இரண்டு எதிர்மறை உடன்பாடு உணர்த்திற்று. உரையாமை-எதிர்மறைவினையெச்சம்; மை-விருதி. “நரம்பெழுந்தநல்கூர்த்தாராயினும்” என்றாற்போல, ‘என்பாயுகினும்’ என்றார். பின் - இங்கே, இடம். “நல்லமைசெய்யி னியல்பாகும் தீயவை, பல்லவர் தூற்றும் பழியாகும்” ஆதலால், நற்குணம் ‘இயல்பு’ எனப்பட்டது. முன் - காலமுன். (உ)

உசகந. யாமாயி னெம்மில்லங் காட்டுதூந் தாமாயிற்
காணவே சுற்பழியு மென்பார்போ—னாணிப்
புறங்கடை வைத்தீவர் சோறு மதனான்
மறந்திகு செல்வர் தொடர்பு.

(இ - ள்.) யாம் ஆயின் - நாமானால், எம் இல்லம் காட்டுதும் - (வரும் விருந்தினர்க்கு) நமதுவீடுமுழுவதையும் காண்பிப்போம்; தாம் ஆயின்-செல்வச்செருக்குடையவர்களானால், காணவே சுற்பு அழியும் என்பார் போல் - (தமதுவீட்டைப்பிறர் உட்புகுந்து) பார்த்தமாத் திரத்திலே அதன் உறுதிகெடுமெனக் கருதுவார்போல, நாணி - (பிறர்க்குத் தமதுவீட்டைக் காட்டக்) கூச்சப்பட்டு, புறங்கடை வைத்து-(அவர்களை வீட்டு) வெளியிடத்திலேயே இருத்தி, சோறும் ஈவர் - உணவையும் கொடுப்பார்கள்: அதனால் - ஆகையால், செல்வர் தொடர்பு மறந்திக - (மானமுடையவர்) செல்வச்செருக்குடையாரைப் பின்தொடர்தலை மறந்துவிடக்கடவர்; (எ - று.)

செல்வர்கள் பிறரை வீட்டினுள் வரவிடாமைக்குக் காரணம் அவர்கள் பார்த்தால் தமது வீட்டின் வலிமை அழிந்துவிடுமென்னுங் கருத்து என்று கற்பித்துக்கூறினது, ஏதுத்திறுதிப்பேற்றவணியின்பாற்படும்.

‘யாமாயினெம்மில்லங்காட்டுதும்’ என்றது, கவிக்கூற்று; இது-உலகத்தில் செல்வச்செருக்கில்லாத தம்போலியர் வந்தவிருந்தினரை உள்ளேயழைத்துப்போய் உபசரிக்கும் நல்லியல்பை விளக்கும். சுற்பு - கல்லின்தன்மை. கடைப்புறம் - புறங்கடையென முன்பின்னாகமாரியது-இலக்கணப்போலி; வெளிவாயிலென்று பொருள். சோறும் என்ற உம்மை - இழிவுசிறப்பு; அது உள்ளே வைத்து இடுதல் தருதியேயன்றிப் புறத்திலேவைத்து ஈதல் தருதியன்றென்பதைக் காட்டும். மறந்திக - வியக்கோள்; இடு - துணிவுப்பொருளுணர்த்துத் துணைவினை. தொடர்பு - அதுசாரண. இனி, இல்லம் என்

பதற்கு - இடவாகுபெயராய் மனைவிபென்றும், கற்பு என்பதற்கு - பதிவிர தாத்ருமமென்றும் உரைப்பாரு முளர். போல் - ஒப்பில்போலி: உவமப் பொருள்தருவதன்று: இங்கு, தற்குறிப்புப்பொருள் தருவது. (ங)

உகச. இம்மையு நன்றா மியனெறியுங் கைவிடா
தும்மையு நல்ல பயத்தலாற்—செம்மையி
னாந் கமழுங் கதாப்பினாய் நன்றேகாண்
மான முடையார் மதிப்பு.

(இ - ள்.) நானம்- கஸ்தூரிப்புழுது, செம்மையின் - நன்றாக, கமழும் - நறுமணம் வீசப்பெற்ற, கதாப்பினாய்- கூந்தலையுடையவளே! மானம் உடையார் மதிப்பு - மானமுள்ளவர்களது பெருமை, இம்மையும் - இவ்வுலகத்திலும் [இப்பிறப்பிலும்], நன்று ஆம் - (புகழைவிளைத்தலால்) நல்லதாகும்; இயல் நெறியும் கைவிடாது - (நல்லோர்கள் செல்லத்தக்க) நியாயவழியையும் விட்டுநீங்காததுபற்றி, உம்மையும் - மறுமையிலும், நல்ல பயத்தலால்- சிறந்த புண்ணியப்பயன்களை உண்டாக்குதலால், (அந்த மானம்), நன்றே - (மறுமைக்கும்) நல்லதே; காண்- (இதனை நீ) அறி; (எ - று.)—ஏ - தேற்றம். 'காண்' என்பதையும் - தேற்றமுணர்த்துவ தென்னலாம்; முன்னிலையசையென்பாரு முளர்.

மதிப்பு-பிறரால் நன்குமதிக்கப்படுதல். இம்மையும், உம்மையும் என்ற உம்மைகள் - முறையே எதிரதம் இறந்ததற் தழுவிய எச்சம். இயல்நெறி-விளைத்தொகை ; இதன்மேல்உள்ள உம்மையும் - எச்சப்பொருளதே. நல்ல-பெயர். கதாப்பு - கபோலமுமாம். கன்னத்திலுங் கஸ்தூரி அணிவதுண்டு. மானம் உடையார் - மானங்கெடாதவருமாம்.

“புகழின்றாற் புத்தேந்நாட் கெய்யாதால் என் மற்று, இகழ்வார்பின் சென்று நிலை” என்ற திருக்குறளினால், மானங்கெடுதல் இம்மை மறுமை பிரண்டு பயன்களையுந் தராது தாருமாறு காண்க.

இனி, இப்பாட்டு - மானமுடையவர்கள் பிறரைமதிக்கும் மதிப்பு இம்மைக்கும் நல்லதாம்; இயல்பாகிய ஒழுக்கநெறியையுங் கைவிடாதுநிற்கும்; மறுமைக்கும் நல்லஇன்பங்களையுண்டாக்கும்; ஆதலால், நல்லதாம் என்றும் பொருள்படும்.

‘இசைநெறியுங் கைவிடாது’ என்றும் பாடம். (ச)

உகரு. பாவமு மேனைப் பழியும் படவருவ
சாயினுஞ் சான்றவர் செய்கலார் சாத
லொருநா லொருபொழுதைத் துன்ப மவைபோ
லருநவை யாற்றாது லின்று.

(இ - ள்.) பாவமும் - (மறுமைக்குத்) தீவினையும், ஐனை பழியும் - மற் றை (இம்மைக்கு) உலகநிர்த்தனையும், பட - உண்டாகும்படி, வருவ - நேர்நிற காரியங்களா, சான்றவர்-(நற்குண நற்செய்கைகளால்) நிறைந்த பெரியோர், சாயினும் - (அவற்றைச் செய்யாவிட்டால் தமக்கு) மரணம் நேர்வதாயிருந் தாலும், செய்கலார் - செய்யமாட்டார்கள்; (ஏனெனில்),—சாதல் - இறத்

தல், ஒருநாள் ஒருபொழுதை துன்பம் - இறக்கிற ஒருநாளிலே இறக்கிற அவ் பொருபொழுதில்மாத்திரமே (அனுபவித்துக்கழிகின்ற) துன்பமாகும்; அவைபோல் - அந்த இழிதொழில்கள்போல, அரு நவை ஆற்றதல் இன்று - (உயிருள்ள வளவும் அழியும்படி) அருமையாகிய மிக்கதுன்பங்களைச் செய்த வில்லை; (எ - று.)

பாவம் - பாபம்என்னும் வடமொழியின் திரிபு. முதலடியில், உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளான. வருவ - பெயர். சாயினும், உம்மை - இழிவு சிறப்பு; அது - “சாதலினின்றுததில்லை” எனக் கூறப்படுகிற மரணவேதனையின் மிக்ககொடுமையை விளக்கும். ‘சாவினும்’ என்றும் பாடம். பொழுதை - ஐயிற்றுடைக்குற்றகாரம். ஏதுவணி.

“பரம்பராணபரித்யாகோ நமாகபரிகண்டநம் - ம்ருத்யுஸ்ஸயாக்கூணி கந்தூகம் மாநபங்கோதிசேதிநே” என்னும் வடநூல்மேற்கோள் இங்கு அறியத்தக்கது. (டு)

உகூகூ. மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்ப வருளெல்லாஞ்
செல்வ ரெனினுங் கொடாதவர்—நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவா தார்.

(இ - ன்.) மல்லல் - (பலவகை) வளப்பங்களையுடைய, மா ஞாலத்து - பெரியபூமியிலே, வாழ்பவருள் எல்லாம் - உயிர்வாழ்பவர்களுெல்லாருள்ளும், செல்வர் எனினும் கொடாதவர் - தனவாண்களாயிருந்தாலும் தானஞ்செய்யாதவர்கள், நல்கூர்ந்தார் - தரித்திரரேயாவர்; நல்கூர்ந்தக்கண்ணும்-வறுமையடைந்தவிடத்தும், செல்வரை சென்று இரவாதார் - பொருளுடையாரிடம்போய் அவரை யாசியாதவர், பெரு முத்தரையரே - (பெருஞ்செல்வமுடைய) பெருமுத்தரையரென்னும் பிரபுவைப் பேசுப்பவரேயாவர்; (எ - று.)

இச்செய்யுள்செய்த ஆசிரியர்காலத்தில் பெருஞ்செல்வத்தினராய்ச் சிறந்த பெருமுத்தரையரென்பவரொருவர் இருந்தனராதல் வேண்டும். இப் பெயர் - இந்நூலின் இருபதாம்அதிகாரத்தில் பத்தாவது செய்யுளிலும் “பெருமுத்தரையர் பெரிதுவந்தியுங், கருணைச்சோரூர்வர் கயவர்” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

செல்வம்படைத்ததன்பயன் பிறர்க்குக்கொடுத்தலே யாதலால் அதனைச் செய்யாதவர் வறியவரும், செல்வமில்லாமையின்காரியமாகிய இரத்தல் இல்லாமையால் இரவாதவர் செல்வமுடையவருமாகக் கருதப்படுவரென்க.

“மல்லல்வளனே” என்ற தோல்காப்பியத்தால், மல்லல்என்பது-வளமென்னும் பொருளுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்லாதலே யறிக. மா - மஹா என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; இது - பெருமையாகிய குணத்தை யுணர்த்தலால், தமிழில் உரிச்சொல்லின்பாற்படும்.

வறுமைக்காலத்திலும் பிறரிடம்போய் இரவாமல் மானத்தைக்காப்பது நலம் என்ற கருத்துப் புலப்படுதலால், இப்பாட்டு இவ்வதிகாரத்தாயிற்று.

௨௬௭. கடையெலாங் காய்பசி யஞ்சுமற் றேனை
யிடையெலா மின்னாமை யஞ்சம்—புடைபரந்த
விற்புருவ வேனெடுங் கண்ணாய் தலையெல்லாஞ்
சொற்பழி யஞ்சி விடும்.

(இ - ள்.) புடை பரந்த - பக்கங்களிலே பரவிய, வில் புருவம் - விற்போல் வளைந்த புருவங்களையும், வேல் நெடு கண்ணாய்-வேலாயுதம்போன்ற நீண்டகண்களையு முடையவளே! கடை எலாம் - அதமர்களாயாவரும், காய்பசி அஞ்சம்- (வயிற்றை) வருத்துகின்ற பசிக்குப் பயப்படுவார்கள் ; ஏனை - (அவர்களினும்) வேறுபட்ட, இடை எலாம் - மத்திமர்களாயாவரும், இன்னாமை அஞ்சம் - துன்பத்திற்குப் பயப்படுவார்கள்; தலை எல்லாம் - உத்தமர்களோ எனில், சொல்பழி அஞ்சிவிடும் -(உலகத்தாருடைய) சொல்லால் வருகின்ற பழிக்குப் பயப்படுவார்கள்; (எ - று.)

லோகாபவாதத்தால் மானக்கேடு உளதாமென்று அஞ்சவர் மேன்மக்களென்று கருத்து. “நெல்லி, னரிசியானின்புறாஉங் கீழெல்லாம் தத்தம்; வரிசையா னின்புறாஉ மேல்” என்றபடி கீழ்மக்கள் மான அவமானங்களைக் கருதாமல் கிடைத்த உணவுமாத் திரத்தால் உவப்பவரும், மேன்மக்கள் அங்நனமன்றி அவமானஞ்சிறிதுயில்லாமல் மானமேமுழுதுமுண்டாக மகிழ்பவரு மாதலால் ‘கடையெலாங் காய்பசியஞ்சம்’ என்றும், ‘தலையெலாஞ் சொற்பழியஞ்சிவிடும்’ என்றும், தற்காலத்துப்பயனாகிய பசிரீங்குதலையும் எக்காலத்தும் பயனாகிற புகழ்விளைதலையும் நோக்கியல்லாமல் அரசர்முதலியோரால் நேரக்கூடிய மரணதண்டனைமுதலிய துன்பங்கட்குப் பயந்து தீச்செயலொழிந்துந் செயல்புரியியல்பினர் இடைப்பட்டவராதலால் ‘இடையெலா மின்னாமை யஞ்சம்’ என்றும் கூறினார். “இரத்தலினின்றுததில்லை” என்றதனால் இன்னாமை இறத்தலுமாம்.

பொருளால் உயர்திணைப்பலர்பாலாயினும், சொல்லால் கடை இடைதலை என்பன பால்பகாஅஃறிணைப்பெயராதலால், ‘அஞ்சம்’ என்னுஞ் செய்யுமென்முற்றைக் கொண்டன; இங்நனமன்றி, செய்யுமென்முற்றுப் பலர்பாலுக்கு உரியதானமை உணர்க. மற்று - அசைநிலையென்றாவது, வினைமாற்றென்றாவது கொள்க. இன்னாமை - எதிர்மறைப் பண்புப்பெயர் ; இனிமையென்பதன் மறுதலை. புருவத்துக்கு வில் உவமை - வளைந்தவடிவினால் மாத் திரமேயன்றி ஆடவரைவருத்துதலாலுமாம். புருவம் - ப்ருஃ என்னும் வடமொழியின் சிதை வென்பர்; வடமொழியில் இதன் இரண்டாம் வேற்றுமை - ப்ருவம் என நிற்கும்.

“அவ்ருத்தேர்ப்பயமய்யாநாம் மந்யாநாம்மரணுத்பயம்-உத்தமாநாந்து மர்த்யாநா மவமாநாத்தபயம்” என்பது, இப்பாட்டிற்கு நேரான வடநான்மேற்கோள்.

(எ)

௨௬௮. நல்லர் பெரிதளியர் நல்கூர்ந்தா ரென்றெள்ளிச்
செல்வர் சிறுநோக்கு நோக்குங்காற்—கொல்ல
னுலையுதுந் தியேபோ லுள்கனலுங் கொல்லோ
யாய சான்றோர் மனம்.

(இ - ள்.) 'நல்லர்-(இவர்) நன்மையுடையவர், பெரிது அளியர்-மிகவுந்
கருணைசெய்யத்தக்கவர், நல்குந்தார் - வறுமையடைந்தவர்,' என்று -
என்று இவ்வாறு கூறி, எள்ளி - அவமதித்து, செல்வர் - தனவான்கள், சிறு
நோக்கு நோக்கும் கால் - (பிறரை) அற்பப்பார்வையாகப் பார்க்கும்போது,
—தலை ஆய சான்றோர் மனம் - உத்தமர்களாகிய பெரியோரது நெஞ்சம்,
கொல்லன் உலை ஊதும் தீயேபோல்-கருமான் உலைக்களத்தில் ஊதியெழுப்
பும் நெருப்புப்போல, உள் கனலும் - உள்ளே கொதிக்கும்; (எ - று.)

கொல் ஓ இரண்டும் - அசைநிலை; 'இடைச்சொற்கள் வேண்டிய பல
பொருளை விளைக்கும்' என்ற வடமொழியியாயத்தால், இங்கே இவ்விடைச்
சொற்களுக்குத்தேற்றப்பொருளுரைத்தலும்பொருந்தும். நல்லர், பெரிதளி
யர், நல்குந்தார் என்பன - இங்கே இரக்கத்தாற்சொல்லுஞ் சொற்களல்ல
வென்றும், இகழ்ச்சியாற்சொல்லுஞ் சொற்களா மென்றும் அறி; அது,
சிறுநோக்குநோக்குதலால் உணரப்படும்: ஆனதுபற்றியே, சான்றோர்மனம்
கனல்வதாயிற்று. கோபத்தை யடக்குதலும் சான்றோரியல்பாதலால், அத
னை வெளிக்காட்டாது 'உள்கனலும்' என்றார். சிறுநோக்கு-அலட்சியமாகப்
பார்த்தல். கொல்லன் - இரும்பைக்கொல்லுதல் பற்றிவந்த பெயர்; கொல்லு
தல் - மிகஅடித்தல். தீயே, ஏ - அசை; உயர்வுசிறப்புமாம். மனம் - மனஸ்;
வடசொல். கால் - காலம்; விகாரம். (அ)

உகூகூ. நச்சியார்க் கியாமை நாணன்று நாணாறு
மச்சத்தா னாறுத னாணன்று—மெச்சத்தின்
மெல்லிய ராகித்தம் மேலாயார் செய்தது
சொல்லா திருப்பது நாண்.

(இ - ள்.) நச்சியார்க்கு - (தம்மை) விரும்பி வந்தவர்க்கு, நயாமை -
(அவர்வேண்டிய பொருளைக்) கொடாதிருப்பது, நாண் அன்று-நாணமன்று;
நாள் நாளும் - தினந்தோறும், அச்சத்தால் - (அஞ்சவேண்டிய காரியங்க
ளுக்கு) அஞ்சதலால், நாணுதல் - வெள்குதலும், நாண் அன்று - நாணமா
காது: (தாம்), எச்சத்தின் - (செல்வக்) குறைவையுடைய, மெல்லியர் ஆகி-
அற்பர்களாயிருக்கையில், தம் மேலாயார் செய்தது - தம்மினும்மேலான
செல்வவான்கள் தமக்குச்செய்த எளிமையை, சொல்லாது இருப்பது -
பலர்க்குஞ் சொல்லி வெளிப்படுத்தா திருப்பது, நாண் - நாணமாம்; (எ-று.)

அடக்கமில்லாத செல்வவான்கள் தம்மிடத்துச்செய்த அவமதிப்பைப்
பிறரறியச்சொல்லாதிருத்தலே, மானத்துக்குஉரிய நாணமாய் எல்லாநா
ணங்களினுஞ் சிறக்கு மென்பது கருத்து.

நாணவது - லஜை. நச்சியார் - இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர்;
நச்சு - பகுதி. நாணுள் - அடுக்கு, தொறுப்பொருளது; உம்மை - முற்றுப்
பொருளது. ஆகி - ஆக; எச்சத்திரிபு. ஆம் - அசை. இனி, பின்வாக்கியத்
துக்கு - செல்வத்தில்தாம்குறைபட்டவராயிருக்கையில் தம்மினும் மேலா
னவர் தமக்குச்செய்த உபகாரத்தைப் பலரும்அறிய எடுத்துக்கூறி நன்றி
பாராட்டாமலிருப்பது வெட்கத்திற்குக் காரணமெனப் பொருளுரைத்
தலும் தகுதியாம். (க)

௩௦௦. கடமா தொலைச்சிய கானுறை வேங்கை
யிடம்வீழ்ந்த துண்ணு திறக்கு—மிடமுடைய
வானகங் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்
மான மழுங்க வரின்.

(இ - ள்.) கடமா - காட்டுப்பசுவை, தொலைச்சிய - கொன்ற, கான்
உறை வேங்கை - காட்டில்வசிக்கின்ற பெரும்புலியானது, இடம் வீழ்ந்தது
உண்ணுது இறக்கும் - (தான்கொல்லும்பிராணிகளுள் தனது) இடப்பக்கத்
தில்வீழ்ந்ததைத் தின்னாமலிருந்தே சாகும்; (அதுபோலவே), விழுமியோர் -
சிறப்புள்ள பெரியோர், இடம் உடைய - செல்வத்தையுடைய, வான் அகம்
கை உறினும் - சுவர்க்கலோகத்தினிடம் கைவசமாகக் கிடைப்பதானாலும்,
மானம் அழுங்க வரின் - (தமது) மானங் கெட வருவதாயிருந்தால், வேண்
டார் - (அந்தச் சுவர்க்கவீன்பத்தையும்) விரும்பார்; (எ - று.)

மானக்குறைவு வருவதாயிருந்தால் எப்படிப்பட்ட சிறப்புடையதை
யும் விரும்பார் அறிவுடையோர் என்பது கருத்து. பராக்கிரமமுள்ள புலிக்
குத் தான் இறக்கும்படிநேர்ந்த பசியைத் தீர்த்தற்கு இன்றியமையாத உண
வேயாயினும் இடப்பக்கத்தில் வீழ்ந்ததை எடுத்துண்ணுமை இயல்பாதல்
போல, மிகவிரும்பத்தக்க சிறப்புடைய பொருளேயாயினும் மானங்கெட
வருவதைச் சிறிதும்விரும்பாமை மானிகளுக்கு இயல்பென்க. எடுத்துக்
காட்டுவமையணி. உபமானத்தால், உபமேயத்தில் 'உயிர்ப்பீடர், மானம்
வரின்' என்ற குணமும் பெரியோரிடம் உள்ளதாக விளங்கும்.

பெருமிதமுடைய புலி மிகப்பசித்தாலும் தனது இடப்பக்கத்தில் வீழ்
ந்ததை உண்ணாததலையும், வலப்பக்கத்தில் வீழ்ந்ததையே உண்ணாதலே
யும், அத்தகைய புலி மனவுறுதியுடையார்க்கு உவமையாதலையும், அது
யானையைக்கொல்லும் வலியதாதலையும், "கடுக்கட்கேழ விடம்பட வீழ்ந்
தென, வன்றவனுண்ணதாகி வழிநாட், பெருமலைவிடாகம்புலம்ப வேட்
டெழுந், திருவகளிற்றெருத்தல் நல்வலம்படுக்கும், புலிபசித்தன்ன மெலிவி
லுள்ளத், தூறுடையாளர்கேண்மையோ, டியைந்த வைக லுனவாகியரோ"
எனப் புறநானூற்றிலுங் காண்க.

கடமா என்பதை - கடம் ஆ என்றாவது, கடம் மா என்றாவது பிரித்து,
காரணப்பெயராகப் பொருள்கொள்க; கடம் - காடு, ஆ - பசு, மா - விலங்கு.
கடமா என்பதற்கு - கன்னமத்தையுடைய யானையெனப் பொருள்கொள்
ளலு மொன்று. இடம் - செல்வமாதலை "இடனில்பருவத்து மொப்புரவிற்
கொல்கார்", "இடயில்லாக்காலும்" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. இனி,
இடமுடைய என்பதற்கு - விசாலமான இடத்தையுடைய எனப் பொருள்
கொள்வாரு முளர். தொலைச்சிய, தொலைச்சு - பகுதி; இது - தொலையென்
பதன் பிறவினை; தொலைச்சுதல் - ஒழியச்செய்தல். உம் - உயர்வுசிறப்பு.
மானம் மழுங்க என்றும் பிரிக்க இடமுண்டி.

௩௧ - ஆம் அதிகாரம்.—இரவச்சம்.

அஃதாவது-இரத்தற்கு அஞ்சுதல், ஒருவரிடம் சென்று ஒருபொருளை யாசிப்பது தமதுமானம் கெடுவதற்குக் காரணமாகு மாதலால்,மானமுடையார் அந்தஇரத்தல்தொழில்செய்வதற்கு அஞ்சுவர் என்ற காரணம்பற்றி, இது மானம் என்னும் அதிகாரத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது. திருக்குறளரையில், பரிமேலழகர் 'இரவச்சமாவது-மானந்தீர வரும் இரவிற்கு அஞ்சுதல்' என்று கூறியதுங் காண்க. இரவச்சம் என்ற தொடர் - வேற்றுமைப்புணர்ச்சி, நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை; இரத்தலை அஞ்சுதல் என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவும், இரத்தலினின்று அஞ்சுதல் என ஐந்தாம் வேற்றுமைத்தொகையாகவும் விரிப்பினும் அமையும். இரவு அச்சம் என்ற இரண்டுசொற்களும் - தொழிற்பெயர்கள்.

பொருளைச் சம்பாதித்தற்கு உரிய நல்வழிகள் பலவற்றில் இரத்தல் ஒன்றாகக் கொள்ளத்தக்கதன்று என்ற சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வதிகாரம் பொருட்பாலுக்குப்பொருள் துவதாயிற்று; பிறவற்றிற்கும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

௩௦௧. நம்மாலே யாவரிந் நல்கூர்ந்தா ரெஞ்ஞான்றுந்

தம்மாலா மாக்க மிலரென்று—தம்மை

மருண்ட மனத்தார்பின் செல்பவோ தாமுந்

தெருண்ட வறிவி னவர்.

(இ - ள்.) 'இ நல்கூர்ந்தார் - இந்த வறியவர், நம்மாலே ஆவர் - நம்மாலேயே செல்வமுடையவராவர்: (இதுவேயன்றி), எஞ்ஞான்றும் - எப்பொழுதும், தம்மால் ஆம் ஆக்கம் இவர் - தமது முயற்சியாற் சம்பாதிக்கும் பொருளுடையவரல்லர்,' என்று - என்று எண்ணியும் சொல்லியும், தம்மை மருண்ட- தம்மைத் தாமே (மேலானவராக) மயங்கின, மனத்தார்பின் - மனத்தையுடையவர்களின்பின்னே, தெருண்ட அறிவினவர் தாமும் - தெளிந்த அறிவுள்ளவர்களும், செல்பவோ - (இரத்தற்குச்) செல்வார்களோ? [செல்லார்;] (எ - று.)

'பிறர்க்கு வேண்டுவன கொடுக்கவேண்டுவது நமது கடமை' என்று கொள்ளாமல், 'நாம் கொடுத்தால்தான் இந்தத் தரித்திரர்க்குப் பொருளுண்டே யொழிய அவர்களுடைய சொந்தமுயற்சியால் ஒருகாசங் கிடையாது' என்று இரப்பவர்களை இகழ்ந்தும், தம்மைப் பெருமைபாராட்டியும் செருக்குக் கொள்ளுகின்ற அற்பர்களிடத்து விவேகிகள் யாசகத்திற்காகச் செல்ல மாட்டார் என்பதாம்.

கடவுள் ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொருமுகமாய்ச் சீவனம்கற்பித்திருத்தலால், 'நாம் கொடுக்கிறோம்' என்று நினைப்பது அறிவின்மையாம்; ஆதலால், அவ்வுணம் நினைப்பவர் 'மருண்ட மனத்தார்' ஆவர். "இகழ்ந்த உள்ளாறு

ஈவாரைக் காணின் மகிழ்ந்து உள்ளம், உள்ளுள் உவப்பது உடைத்து” எனத் திருக்குறளில்கூறியபடி, வருகிற யாசகர்களை அவமதித்து இழிவுசொல்லாமல் நன்குமதித்து இனியவைகூறி வேண்டியபொருள் கொடுப்பவரே யாசிக்கப் படத்தக்கவரென்றும், அகநாண் இல்லாதாரிடத்துப் போய் ஒருபொருளை இரத்தலைப்பற்றி அஞ்சவேண்டுமென்றும் கூறியதாயிற்று.

நம்மால்-செல்வச்செருக்கினால் தம்மை உயர்த்தல்பற்றிவந்த தன்மைப் பன்மை. ஏ - பிரிநிலை. ஆவர் - ஆக்கமடைவர். ஆம் - ஆகும் என்பதன் விகாரம். பின் - இடைச்சொல்; இங்கே இடப்பொருளது. ஒ - எதிர்மறை. தாம் - அசை. உம் - உயர்வுகிறப்பு. (க)

நூ.உ. இழித்தக்க செய்தொருவ னார வுணலிற்
பழித்தக்க செய்யான் பசித்த தவறே
விழித்திமைக்கு மாத்திரை யன்றோ வொருவ
னழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு.

(இ - ள்.) ஒருவன்—, இழித்தக்க செய்து - இழிவுக்குக் காரணமாகிய செய்கைகளைச் செய்து, ஆர உணலின் - வயிறுநிரம்ப உண்ணுதலைக்காட்டிலும், பழித்தக்க செய்யான் பசித்தல்-பழிக்கத்தக்க காரியங்களைச் செய்யாதவனாய் பசியோடிருத்தல், தவறே - குற்றமாகுமோ? [ஆகாது]; (எனினில்),—ஒருவன் அழித்து பிறக்கும் பிறப்பு-ஒருமனிதன் அழித்து (மறபடி) பிறக்கிறபிறப்பு, விழித்து இமைக்கும் மாத்திரை அன்றோ-(மூடினகண்ணைத்) திறந்து இமைகொட்டுதலாகிய அளவுடையதன்றோ? (ஏ - று.)

‘மானத்தை விட்டாயினும் உயிரைப் பாதுகாக்கவேண்டும்’ என்பாரது கொள்கையை இதில் மறக்கின்றார். இந்த உடம்பு போனால், வேறுஉடம்பு கிடைப்பது அரிதென்று நினைக்கவேண்டாம்; கண்மூடித்திறக்கும் ஒருமாத் திரைப்பொழுதினுள்ளே இவ்வுயிர் வேறுஉடம்பைச் சேரும்; ஆதலால், இவ்வுடம்பைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டென்று மானத்தைவிட்டு இரந்துபிழைத்தலினும், மானங்கெடாமல் பட்டினியாயிருந்து உயிர்வீடுவதே நலம் என்பதாம். இரவச்சத்தை வற்புறுத்துதற்பொருட்டு, இவ்வாறு கூறினார். உயிர்கட்கு இயல்பாய்க் கடிதிற்பிறப்பு வருமென்றும், நிலையில்லாத உடம்பைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு நிலையாகப் புகழ்பெறும் மானத்தைத் துறக்கலாகாதென்றும் கூறியவாறு; “பாவமு மேனைப்பழியும் படவருவ, சாயினுஞ் சான்றவர் செய்கலார் சாதல், ஒருநா ளொருபொழுதைத் தன்ப மவைபோல், அருநவை யாற்றாத லின்று” எனக் கீழ் மானமென்னும் அதிகாரத்தில் வந்ததும் காண்க.

இழித்தக்க, பழித்தக்க - இழித்தற்குத்தக்கவை, பழித்தற்குத்தக்கவை என நான்காம்வெற்றுமைத் தொகையாக விரியும்; இழி, பழி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள். தக்க- அன்சாரியைபெறாத பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். ஆர - திருப்பதியுண்டாக. மாத்திரை - மாத்திரா என்னும் வடமொழியின் திரிபு. “இயல்பெழு மாந்தரிமை நொடி மாத்திரை” என்றார் நீள் லாலார். அன்றோ-தேற்றம். அழிந்து என்பது, எதுகை நோக்கி, அழித்து

என வலித்தல்விகாரம் பெற்றது; இவ்வுடலையொழித்து எனப் பிறவினை யாகவும் கொள்ளலாம். விழித்திமைக்கு மாத்திரை யன்றோ - இமைத்து விழிக்கின்ற பொழுதாயிருக்கு மென விருதி பிரித்துக்கூட்டினுமாம்; உறங்கிக் கண்விழிக்கும் அளவன்றோ ? என்று உரைப்பினும் அமையும்.

உ“றங்குவது போலுஞ் சாக்காடு உறங்கி, விழிப்பது போலும் பிறப்பு” என்ற திருக்குறளையும், “பிறந்தவர் சாதலு மிறந்தவர் பிரத்தலும், உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்” என்ற மணிமேகலையையும் இங்கே அறிக.

முன்னிரண்டடியிற் கூறிய பொருளைப் பின்னிரண்டடியிற் காரணம் காட்டி கிறுதியதனால், ஏதுவணி, பின்னிரண்டடியில் உபமான உபமேயங் கட்டு ஐச்சியத்தைச் சொன்னது, காட்சியணி. (உ)

நொந, இல்லாமை கந்தா விரவு துணிந்தொருவர்
செல்லாரு மல்லர் சிறுநெறி—புல்லா
வகம்புகுமி னுண்ணுமி னென்பவர்மாட் டல்லான்
முகம்புகுத லாற்றமோ மேல்.

(இ - ன்.) இல்லாமை - பொருளில்லாமை, கந்தா ஆ - காரணமாக, இரவு துணிந்த-யாசிப்பதை நிச்சயித்த, ஒருவர்—, சிறு நெறி-(இரத்தலாகிய) அற்பவழியில், செல்லாரும் அல்லர் - போகாமலும் இருக்கமாட்டார்; (ஆனாலும்), புல்லா - தழுவிக்கொண்டு, ‘அகம் புகுமின்’-(எமது) வீட்டுக்கு வாரங்கள்; உண்ணுமின் - புகியுங்கள், என்பவர்மாட்டி அல்லால் - என்று சொல்லுந் தன்மையரிடத்தல்லாமல், (பிறரிடத்து), மேல் - மேன்மைக்குணமுடையோர், முகம் புகுதல் ஆற்றமோ - முகங்காட்டிச்செல்லுதலைப் பொறுப்பார்களோ? [பொருள் என்றபடி]; (எ - று.)

உலகத்தில் மனிதர்க்கு வறுமையால் இரக்கும்படி நேர்தலும் உண்டு; அப்படி நேர்த்தாலும், கண்டவிடத்தும் சென்றுஇரவாமல், யாசகரை மனமுவந்து முகமலர்ந்து இன்சொற்சொல்லி ஆதரிக்குந் தன்மையுள்ளவரிடமே செல்வர் மேலோர் என்பதாம்.

கந்து- கந்தம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; கந்து- கிழங்கு; இங்கே காரணத்துக்கு இலக்கினை; ‘மூலம்’ என்பதுபோல. ஸ்கந்தமென்னும் வட சொல்லின் திரிபாகக் கொண்டு, பற்றுக்கோடெனப் பொருளுரைத்தலு மொன்று. செல்லாரும், உம் - இழிவுசிறப்பு, செல்லாரும் அல்லர்=செல்லவேசெல்வர்; இரண்டு எதிர்மறை, உடன்பாட்டை யுணர்த்திற்று. ஓகாரம் - எதிர்மறை. ‘மேல்’ - மேலோர்; பண்பாகுபெயர்; இது, பொருளால் உயர்திணைப் பலர்பாலாயினும், சொல்லால் பால்பகாஅஃறிணைப்பெயராதலால், ‘ஆற்றம்’ என்னும் வினையைக் கொண்டது. ஒருவர் என்பது - பகுதியை கோக்குமிடத்து ஒருமையேயாயினும், விருதிமற்றிப் பலர்பால்முற்றையே கொள்ளும். ‘அகம்புகுதும்’ என்றும் பாடம். (ங)

௧௦௪. திருத்தன்னை நீப்பினுந் தெய்வஞ் செறினு
முருத்த மனத்தோ யெர்வுள்ளி னல்லா
வருத்தஞ் செறிக்கு மறிவிலார் பின்சென்
றெருத்திறைஞ்சி நில்லாதா மேல்.

(இ - ள்.) தன்னை—, திரு - இலக்குமி, நீப்பினும் - கைவிட்டாலும், தெய்வம்—, செறினும் - கோபித்துவருத்தினு லும், உருத்த மனத்தோடு—(சோர்வில்லாமல்) ஊக்குங்கொண்ட மனத்துடனே, உயர்வு உள்ளின் அல்லால்—(தன்)மேன்மையை நினைத்தலேயல்லாமல்,—மேல்-மேன்மைக்குணமுடையவன்,—அருத்தம் செறிக்கும் அறிவுஇலார் பின் சென்று - (ஈகைத்தன்மையில்லாமல் லோபத்தாற்) பொருளைச்சேர்த்துவைக்கும்அவ்வேகிகளிடத்திற் போய், எருத்த இறைஞ்சி நில்லாதா - தலைகுனிந்துநிற்கமாட்டான்;(எ-று.)

வறுமையும் மற்றும் பலதன்பங்களும் நேர்த்தாலும் தைரியத்தைவிடாமல் தமதுமேன்மையையே எண்ணிப் பெரியோர்கள் இரவாதிருப்பர்களேயன்றி, லோபிகளிடம் போய்த் தலைவணங்கிநிற்கமாட்டார்கள் என்பதாம்.

செல்வம் சம்பாதித்ததற்குப் பிரயோஜனமாகிய தான்அனுபவித்தல் பிறர்க்குக் கொடுத்தல் என்ற இரண்டும் சிறிதும்இல்லாமல் செல்வத்தை வருந்திமேன்மேலுஞ்சேர்த்து எவர்க்குந் தெரியாமற்பத்திரப்படுத்திப்புகைத்துவைத்து அழிபவர் பொருளின்பயனை அறியாதவ ராதலால், 'அருத்தஞ் செறிக்கும் அறிவிலார்' எனப்பட்டனர். "பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தைப் புகைத்துவைத்துக், கேடுகெட்ட மானிடரே" என்றார் ஒளவையாரும். திரு - செல்வத்துக்குஉரிய தலைவி; "நல்லா ஞுடன்படிந் தானே பெருகும் கெடும்பொழுதில், கண்டனவுங் காணுக் கெடும்" ஆதலால், செல்வம் ஒழிதலை 'திரு நீப்பின்' என்றது.

'தன்னை' என்பதை 'செறி' என்பதோடு கூட்டுக. உம்மைகள் இரண்டும் - இழிவுசிறப்பு. நீப்பின்,ப் - எழுத்துப்பேறு. உள்ளின் - வினையெச்சம், தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்டது. தைவம், அர்த்தம் - வடசொற்கள். தெய்வம் - ஊழ்வினை. எருத்த - பிடரி. ஆம் - அசை. (ச)

௧௦௫. கரவாத திண்ணன்பிற் கண்ணன்றார் கண்ணு
மிரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—யிரவினை
யுள்ளாங்கா லுள்ள முருகுமா லென்கொலோ
கொள்ளாங்காற் கொள்வார் குறிப்பு.

(இ - ள்.) கரவாத - (யாசகர்க்குப் பொருளை) ஒளிக்காத [உள்ளதைக் கொடுக்கின்ற], திண் அன்பின்-உறுதியான அன்பையுடைய, கண்அன்றார் கண்ணும் - (தம்) கண்ணையொத்த மேலோரிடத்தும், இரவாது வாழ்வது - யாசகஞ்செய்யாமல் வாழ்வதே, வாழ்க்கை ஆம் - (ஒருவர்க்கு)நல்வாழ்க்கையாம்; இரவினை உள்ளும் கால் - யாசித்தலாகியதொழிலை நினைக்கும்பொழுதே, உள்ளம் உருகும் - மனம் கரைந்து அழிந்துபோகின்றது; (அப்படியிருக்க), கொள்ளும் கால் - (பிறரிடத்துத் தாம் ஒருபொருளை இரந்து) பெறும்

பொழுது, கொள்வார் குறிப்பு - (அங்கனம்) பெற்றுக்கொள்பவரது மனம்; என்கொலோ - எப்படிப்பட்டதாமோ? (எ - று.)

லோபிகளல்லாதவரும், மனமொத்த அன்புள்ளவரும், கண்போலச்சிறந்தவருமானவரிடத்தும் இரக்கக்கூடாது; ஏனென்றால்,—இரத்தலென்பதை நினைக்கும்பொழுதே மனம்அழிகிறது; இரந்து பொருள்பெறும்போது, மனம் என்னநிலைதான் அடையுமோ? என்பதாம். ஏதுவணி. இனி, 'என்கொலோ கொள்ளும்கால் கொள்வார் குறிப்பு' என்பதற்கு - பிறர் வருந்திச் சம்பாதித்த பொருளைத் தாம் ஒருமுயற்சியுமின்றி யாசகமாகப் பெறுபவரது எண்ணம் என்னவோ? என்றும் கருத்துக்கொள்ளலாம்; அந்த எண்ணம் இகழ்த்தக்க தென்றபடி.

“கரவாது உவந்தீயுக் கண்ணன்னார் கண்ணும், இரவாமை கோடியுறும்,” “இரவுள்ள வுள்ள முருகுக் கரவுள்ள, உள்ளது உமின்றிக் கெடும்” என்ற நீங்கிதுளிகள் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.

கண் அன்னார்-உறுப்புக்களிற் சிறந்த கண்போல, மனிதரிற்சிறந்த உத்தமரென்க. உம் - உயர்வு சிறப்பு. உருகுமால், ஆல் - ஈற்றகை; தேற்றமுமாம். கொல், ஒ - அசைகள். குறிப்பு - தொழிற்பெயர். உள்ளம் - அகத்துஉறுப்பு. (இ)

நக. இன்னு வியைக வினிய வொழிகென்று

தன்னையே தானிரப்பத் தீர்வதற்—கென்னைகொல்

காதல் கவற்று மனத்தினுற் கண்பாழ்ப்பட்

டேதி லவரை யிரவு.

(இ - ள்.) ‘இன்னு-துன்பங்கள், இயைக - (நமக்கு வந்து) பொருந்தக் கடவன: இவிய-இன்பங்கள், ஒழிக-(நம்மைவிட்டு) நீங்கக்கடவன,’ என்று-என்று எண்ணி, தன்னையே-தன்மனத்தையே, தான் நிரப்ப-தான் நிரம்பச் செய்தலினால் [திருப்திப்படுத்துவதனால் என்றபடி], தீர்வதற்கு - நீங்கிப்போகும்படியான வறுமைக்காக, காதல் கவற்றும் மனத்தினால் - பொருளாசை கவலைப்படுத்தும் மனத்தோடு கூடி, கண் பாழ்ப்பட்டு - (துன்பத்தாற்) கண்கள் பொலிவழக்கப்பெற்று, ஏதிலவரை இரவு - அயலாரை யாசித்தல், என்னைகொல் - என்னபயன் கருதியோ? (எ - று.)

இன்பம் துன்பம் என்பன மனத்தின் குண மாதலால், இன்பத்தைத் துன்பம்போலவும், துன்பத்தை இன்பம்போலவும் எண்ணி மனத்தில் திருப்தியடைந்துவிட்டால், வறுமைத்துன்பம் நீங்கிவிடத்தக்கதன்றோ? அப்படி நம்மாலேயே நீக்கத்தக்க ஒன்றை ஒழிப்பதற்காக நமதுமனத்தைப்பண்படுத்தாமல் புண்படுத்திப் பொருளாசையால் ஒடுங்கிப் பிறரைப்போய்யாசிப்பது சிறிதும் அவசியமில்லாத தென்பதாம். இவ்வாறு மனத்தால் துன்பம் இன்பமாகப் பாவிக்கப்படுதல் கூடுதலை, “வைததனை யின்சொல்லாக் கொள்வானு நெய்பெய்த, சோறென்று கூழை மதிப்பானு—மூறிய, கைப்பதனைக் கட்டி யென்றுண்பானு மிம்மூவர், மெய்ப்பொருள் கண்டு வாழ்வார்” என்பது கொண்டு அறிக. இன்பம் துன்பமாகப் பாவிக்கப்படுதல், இளமைநிலை

யாமை யாக்கைநிலையாமை செல்வம்நிலையாமை முதலியவற்றை உணர்த
லால் இனிது கூடும்.

கவற்று - கவல் என்பதன் பிறவினை; று - விருதி. பாழ்படுதல் - வாடி
தல். கண் பாழ்பட்டு என்பதற்கு - அறிவழிந்து என்றும் பொருள்கொள்ள
லாம். காதல் - காததல்: (மனத்தை) வருத்துவது என்கிற காரணம்
பற்றி ஆசைக்குப் பெயராயிற்று. இரப்ப எனப் பிரித்து - தன்மனத்தையே
தான் வேண்டிக்கொண்டால் எனினும் அமையும். (சு)

கூ05. என்றும் புதியார் பிறப்பினு மிவ்வுலகத்
தென்று மவனே பிறக்கலான்—குன்றின்
பரப்பெலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவி நாட
விரப்பாரை யெள்ளா மகன்.

(இ - ள்.) குன்றின் பரப்பு எலாம் - மலைகளினுடைய பரந்த இடங்களி
லெல்லாம், பொன் ஒழுகும் - பொன்ஓடிதற்குக் காரணமான, பாய அருவி-
விரைவாகவருகின்ற அருவிதையுடைய, நாட-நாட்டையுடைய அரசனே!—
இ உலகத்து - இந்தப் பூலோகத்தில், என்றும் - எப்பொழுதும், புதியார்
பிறப்பினும் - புதியராய் மனிதர்கள்பிறந்துகொண்டிருந்தாலும், இரப்பாரை
என்ன மகன் அவனே - யாசகர்களை இகழாத மனிதனே, என்றும் பிறக்க
லான் - எப்பொழுதும் பிறவாதவன்; (எ - று.)

இரப்பவரை அவமதியாமல் ஆதரிக்கும் இயல்புடைய உத்தமமனிதனே
புதிதுபுதிதாய் மேன்மேலும் மனிதர் பிறத்தற் கிடமான இவ்வுலகத்தில்
தான் பிறவாமல் நற்கதியடைவன் என்பதாம். இரப்பவரையிகழாத மனி
தனைப் பிறக்கக் காண்கிறோயில்லை யென அருமைபாராட்டிக் கூறியதாக
வும் உரைக்கொள்ளலாம்.

இச்செய்யுள், யாசகர்க்கு அவ்விரத்தல்தொழிலில் உண்டாகிற அச்சத்தை
உள்ளபடியறிந்து மனமிரங்கி அவர்கட்குத் தானஞ்செய்யுந் தன்மையுடைய
வனைப் புகழ்ந்துகூறுதலாகிய சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வுதிகாரத்தில் வைக்கப்
பட்டதென்க. 'இது இரவச்சமானது எப்படியென்னில்,—இந்த உலகத்தில்
இரக்குமவனை இகழாதவர் யாரு மில்லை யென்றவாறுதலால், நிலையாத உட
ம்பினை விரும்பி இகழ்ச்சிக்கு இடங்கொடாமல் அவ்விரப்பினையஞ்சி அத
தவிரவேண்டு மென்பதாம்' என்பது, பழையவுரை.

மீருதநிலமாகிய அந்நாட்டை அடுத்துள்ள குறிஞ்சிலத்தின் மாட்சிமை
அங்கிருந்து பொன்னை அடித்துக்கொண்டு பெருகுகின்ற நீர்வெள்
லைவளத்திற்குக் காரணமாய்ச் செறிந்திருத்தலையும் கூறுவார், 'குன்றின்
புலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவி நாட' என்றார்.

வகத்து என்றும் பிறக்கலான் என்றதனால், முத்திபெறுவ னெ
து பெறப்படும்; மீனாவுலகமாகிய முத்தியைப் பெற்றவர் மீண்டும் இங்
பிறத்தலில்லை யென்பது, நூல்துணிபு; அப்படிப்பட்ட உயர்கதியும்
ரகுண முள்ளவனுக்குக் கிடைக்கு மென்றவாறு.

பரப்பு - பரந்த இடத்துக்குத் தொழிலாதபேயர். ஒழுகும் - பெயரச்சம், காரியப்பொருளது; 'நோய்தீரும் மருந்த' என்ற விடத்துப் போல. இனி, ஒழுகும் என்ற தன்வினைக்கு - ஒழுகும் எனப் பிறவினைப்பொருள் கொண்டு, பொன்னைக்கொழிக்கிற என்று உரைப்பினுமாம். அவனே, ஏ - பிரிநிலை. மகனவன், அவன் - முதல்வேற்றுமைச் சொல்லுந் பு. (எ)

1௩0௮. புறத்துத்தன் னின் ம நலிய வகத்துத்தன்

னன்னான நீக்கி நிதி இ யொருவனை

யீயா யெனக்கென் பிரப்பானே லந்நிலையே

மாயானே மாற்றி விடன்.

(இ - ள்.) புறத்து - வெளியிலே [உடம்பிலே], தன் இன்மை - தனது வறுமை, நலிய - வருத்த [தன்மேனியைப் பொலிவுழிக்க], (அதற்காக), அகத்து தன் நல் ஞானம் நீக்கி நிதி - மனத்தில் தனதுநல்ல அறிவைத் தள்ளி (அறியாமையை) நிலைநிறுத்தி, ஒருவனை - (செல்வமுடைய) ஒருத்தனை, எனக்கு ஈயாய் என்று இரப்பானேல் - 'எனக்கு (ஒருபொருளைக்) கொடுப்பாய்' என்று (ஒருவன் சென்று) யாசிப்பானானால், மாற்றிவிடன் - (அந்தச் செல்வமுடையவன், இல்லையென்று) மறுத்துவிட்டால், அ நிலையே - அவ்விடத்திலேயே [அப்பொழுதே], மாயானே - (அவ்விரப்பவன்) இறந்துபோகமாட்டானே? (எ - று.)

வறுமைகாரணமாக உடம்புவருத்துதலினால் உணர்வுமீழ்ந்து ஒருவனிடம் போய் யாசிக்கிறபொழுது, அவன் இல்லையென்று சொன்னால், அந்த யாசகன் மரணவேதனையடைவானே! என்று நினைக்கக்கூறியபடியாம். "இரப்பவர் சொல்லாடப் போகு முயிர்" என்றார் திருக்குறளிலும். உடம்பைவருத்துகிற வறுமையைத் தொலைக்கும்பொருட்டு யாசிப்பது, அவ்வுடம்பை இவ்வாறு மரணவேதனைக்கு உள்ளாக்கி மிகவருத்துதலாய் முடிதலால், இரப்பது பேதைமை; அதற்கு அஞ்சவேண்டும் என்பது, இதனால் போந்த பொருள், மாணக்கெட்டு இரந்தம் விரும்பியபொருள்பெறுத ஈவோனால் மறுக்கப்பட்டவனுக்கு உண்டாகும் அவமானத்தினும் அவனது மரணமே மேல் என்ற கருத்தும் கொள்ளலாம்.

இனி, உடம்பைவருத்துகிற வறுமையை யொழிக்கும்பொருட்டு ஒருவன் இரக்கத்தணிவானானால் அதனிலும் அப்பொழுதே இறந்து அவ்வுடம்பை விட்டு அவ்வுழியால் உடம்பைப்பற்றிய வறுமையை ஒழிப்பது நல மென்று கருத்துக்கொள்ளவும் இடமுண்டு; இக்கருத்துக்கு, அ நிலையே - (வறுமை உடம்பை வருத்துகின்ற) அப்பொழுதே, மாற்றிவிடன் - (இரக்கமுயலாமல் அதனால் வருத்தப்படுகின்ற உடம்பை) ஒழித்தால், மாயானே - (அவ்வறுமை) நீக்கமாட்டானே? என்று பதவுரை கொள்க.

நலிய - இங்கே, பிறவினைப் பொருளது. ஞானம் - ஜ்ஞானம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. ஈயாய் - எவ்வொருமை; ஆய் - விருதி. 'ஈ' - இழித்தோனேற்றல்வினை; 'ஈ' தா கொடு வெனு மூன்று முறையே, யிழித்தோனே

ப்போன் மிக்கோ னிரப்புரை” என்றார் நன்னூலார். அந்நிலையே, ஏகாரம் - தேற்றவகையால் விரைவுகுறிக்கும். மாயானே, ஏகாரம் - இரக்கமும் வினாவும். ஒருவனை இரத்தல் என இயையும்.

முதலடியில் ‘புறத்து’, ‘அகத்து’ என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, (அ) தோடைமுரண்.

௩௦௯. ஒருவ ரொருவரைச் சார்ந்தொழுக லாற்றி
வழிபடுதல் வல்லுத லல்லாற்—பரிசுழிந்து
செய்யீரோ வென்னாறு மென்னுஞ்சொற் கின்னாதே
பையத்தான் செல்லு நெறி.

(இ - ள்.) ஒருவர்—ஒருவரை-மற்றொருவரை, சார்ந்து ஒழுகல் ஆற்றி - சேர்ந்து (அவர்கருத்தின்படி) நடத்தலைச் செய்து, வழிபடுதல் - (அவரிடம் தாம்) வணக்கத்தோடிருத்தலை, வல்லுதல் அல்லால் - வல்லவராயிருப்பது முறைமையே யல்லாமல்,—பரிசு அழிந்து - பெருமை கெட்டு, என்னாறும் செய்யீரோ என்னும்—(எனக்கு) ஏதாயினும் (உதவி) செய்யமாட்டார்களோ? என்று இரந்துசொல்லுகின்ற, சொற்கு-சொல்லைக்காட்டிலும்,—தான் பைய செல்லும் நெறி - தான் தன்புண்டாகப் போகும் வழி, இன்னாதே - இனிமையாக இராதா? (எ - று.)

ஒரு வறியவன் தன்வறுமையை நீக்குதற்பொருட்டிச் செல்வமுடையவ னையடைந்து அவனிடம் தக்கபடி நடந்து வணக்கத்தோடு இருத்தல்செய்யத் தக்கதேயன்றி, மானமிழந்து அவனிடம் ஒருபொருளையும் இரத்தல் கூடாது; அப்படி இரந்துஉண்டு இனிதுஉயிர்வாழ்தலினும் வறுமையால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு காலங்கழித்தலே மேல் என்பதாம்.

இச்செய்யுளில், மானமிழந்து இரத்தலி லுள்ள குற்றத்தினால், வறுமையினால் வருந்தி நடத்தற்குக் குணங்கூறியுள்ளது, அகமாலிச்சியணியாம்; இது, வடமொழியில் உல்லாஸிலங்கார மெனப்படும்: ஒன்றன் குணத்தினாலாவது குற்றத்தினாலாவது மற்றொன்றற்குக் குணமாவது குற்றமாவது உண்டாதலைச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம்.

தான் ஒருவனைச் சார்ந்திருக்கையில், தனது குறிப்பையறிந்து அவனே ஏதாவது உதவிசெய்தால் அவ்வதவியை ஏற்றுக்கொண்டாலுக் கொள்ளலாம்; வாய்திறந்து இரப்பது இழிவுஎன்பது, இதனாற்போந்த பொருள். பையத் தான்செல்லும் நெறி இன்னாதே என்பதற்கு - மெல்லத் தான் இல்லறத்தையிட்டுத் தறவறத்துக்குப் போய்த் தவஞ்செய்யும் வழி இனியதன்றோ? என்று உரைப்பாரு முளர்; அவ்வரை, தவத்தைத் தாழ்வுபடுத்திச் சொல்வதாய் முடிதலால், தகுதியன்றென விடுக்க.

வல்லுதல் என்ற தொழிற்பெயரில், வல்- பகுதி; இது - வன்மையென்னும் பண்பினடி வினைச்சொல்தன்மைப்பட்ட தாதல் வேண்டும். செய்யீர் - முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று; உடன்பாட்டு எவற்பன்மையாகவுக் கொள்ளலாம். ஒ³ வினா. சொற்கு-நான்காம்வேற்றுமை, எல்லைப் பொருளது. இன்னாதே, ஏகாரம் - வினாவகையால் எதிர்மறைப்பொருளை

யுணர்த்தி, 'இரண்டு எதிர்மறை ஓர் உடன்பாட்டை யுணர்த்தும்' என்ற நியாயத்தால் உடன்பாட்டுப்பொருளைக் குறித்து, தேற்றக்கருத்தை விளக்கும். பைய - துன்பப்பொருளையுணர்த்தும் 'பை' என்பத னடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்; பைதல் [துன்பம்] என வருதலையுங் காண்க. (௧)

௨௧௦. பழமைகந் தாகப் பசைந்த வழியே

கிழமைதான் யாதானுஞ் செய்க—கிழமை

பொருஅ ரவரென்னிற் பொத்தித்தந் நெஞ்சத்

தருஅச் சுடுவதோர் தீ.

(இ - ள்.) பழமை கந்து ஆக - பழைய பயிற்சி காரணமாக, பசைந்த வழியே-(ஒருவர் மற்றொருவர்பக்கல்) அன்புகொண்டவிடத்து, (அவர்), கிழமைதான் யாது ஆனும் செய்க - யாதாயினும் ஒரு தக்கஉதவியைச் செய்யக் கடவர்; அவர் கிழமை பொருள் என்னின் - அவர் (அப்படி) தக்கஉதவி செய்யுந் தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ளாமற் போவாராயின், (அது), தம் நெஞ்சத்து - தமது மனத்திலே, பொத்தி - பதிந்து, அரு - நீங்காமல், சுடுவது- எரிக்கும்டியான, ஓர் தீ - ஒரு தீயாகும்; (எ - று.)

வறுமையடைந்தவர் அவ்வறுமைநீக்கப் பிறரிடம் சென்று இரத்தலா லுண்டாகும் மானபங்கத்திற்கு அஞ்சிப் பழையகண்பரிடம் அன்போடு சென்றால், அவர்கள் தம்மால் இயன்றமட்டில் உதவி செய்யக்கடவர்; அவ்வாறு உதவியொன்றும் செய்யாமற்போனால், அது, அடைந்தவர்களது மனத்தை மிகவும் வருந்தச்செய்யும் என்பதாம்.

பின்னிரண்டடிகளில் உபமான உபமேயங்கட்கு ஐக்கியம்[ஒற்றுமை] கூறியுள்ளது, காட்சியணியாம்.

பழமை - சினேகிதரது பழையவராகுந் தன்மை. பொருஅர், அருஅ-செய்யுளோசை நிறைக்க வந்த உயிரளபெடைகள். கிழமை - உரிமை; உரிய உதவிக்குப் பண்பாதுபெயர். கிழமை பொருஅர் அவர் என்னின் என்பதற்கு - தாம் உரிமை பற்றிச் செய்த உதவியை வந்தவர் ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனால் என்று உரைப்பாரு முளர்; அவ்வுரை, அதிகாரத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டதன்றும். புறத்தையே சுடுந் தீயினும் வேறுபாடு தோன்ற 'ஓர்தீ' என்ற ரென்னலாம்.

இவ்வதிகாரத்துப் பாடல்களிற் சிலவற்றைச் செய்தவர்கள், கண்டவரிடத்தும்போய் மானங்கெட இரத்தலை முழுவதும்இகழ்ந்து, பழக்கமுடையவரை அடைந்து அவராம் குறிப்பறிந்துசெய்யப்படும் உதவியை ஏற்றுக்கொள்ளுதலை ஒருவாறு உடன்படுங் கருத்துடையவர் எனக் காண்க. (௧௦)

ஐந்தாவது

பொதுவியல்.

அரசியல் முதலியவற்றுள் அடக்காதொழிந்தவற்றின் இயல்பைக்கூறும் பிரிவு என்பதாம். அத்தன்மை அவையறித லென்னும் இவ்வதிகாரமொன்றொரு கூறப்படுதலால், ஓரதிகாரம்தானே ஓரியலானமை அறித.

௩௨- ஆம் அதிகாரம்.—அவையறிதல்.

சபையின் தன்மையை அறிதல்; அஃதாவது - சபையில் உள்ளவர்களது கல்வி கேள்விகளின் தகுதிகளை நுட்பமாகஅறிந்து அதற்கு ஏற்றபடி தான் அங்கு நடத்தல். இரவச்சத்துக்கும் அவையறிதலுக்கும் சமீபமான சம்பந்த மில்லையானாலும், மானத்தைப்பாதுகாப்பவர்க்கு இரவச்சம்போலவே அவையறிதலும் இன்றியமையாத தென்கிற காரணம்பற்றி, இரவச்சத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது. இரப்பது அவமானமடைவதற்குக் காரணமாவதுபோல, சபையறியாமற் சென்று நடத்தலும் மானக்கேட்டுக்குக் காரணமாகுதல் காண்க. அவை - ஸபா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; சபை, சவை, அவை எனக் காண்க. 'அவை' என்பது - அவையிலுள்ளாரது குணங்களுக்கு இந்மடியாதபேயர்.

௩௩. மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி யுறழ்வழி விட்டாங்கோ
ரஞ்ஞானந் தந்திட் - துவாங் கறத்துழாய்க்
கைஞ்ஞானங் கொண்டொழுகுங் காரறி வாளர்முன்
சொன்ஞானஞ் சோர விடல்.

(இ - ள்.) மெய் ஞானம் - உண்மையான அறிவையுடைய, கோட்டி - சபையிலே, உறழ் வழி - சேரும் முறைமையை, விட்டு - நீக்கி, ஆங்கு - அவ்விடத்திலே, ஓர் அஞ்ஞானம் தந்திட்டு-அறிவில்லாமைக்குஉரியதொருவார்த்தையைக் கொண்டுவந்து(எடுத்துச்)சொல்லி, அது - அந்த அஞ்ஞானவார்த்தையையே, ஆங்கு - அச்சபையிலே, அற - மிகுதியாக, துழாய் - பரப்பி, கை ஞானம் கொண்டு ஒழுகும் - அற்பமான அறிவைக் கொண்டு நடக்கின்ற, கார் அறிவு ஆளர் முன் - பழிக்கப்படும் அறிவையுடையவர்களின் முன்பு, சொல் ஞானம் - (புகழ்ந்து) சொல்லத்தக்க (தமது) ஞானத்தை, சோர விடல் - (ஒருவர்)தளரவிடக்கடவர்; (எ - று.)

சிலர் விவேகிகளின் சபையிலே போய்த் தாம்அடக்கமாகஇருந்துஅவர்கன்சொல்வதைத் தெரிந்துகொள்வதை விட்டு, அங்கே தமதுஅறிவில்லாமைக்குஉரிய ஒருபேச்சை வெளியிட்டு அதனையே முரட்டுத்தனமாய் ஸ்தாபிக்கவும் தொடங்குவர்; அப்படிப்பட்ட மூடர்களின் முன்னிலையில் விவேகிகள் தமது சிறந்தமொழிகளை உறுதிப்படுத்திச் சொல்லாமல் விட்டிடவேண்டும் என்பதாம். "புல்லவையுட் பொச்சாந்துஞ் சொல்லற்க னல்லவையுள், நன்கு செலச் சொல்லுவார்" என்றார் திருக்குறளிலும்.

இச்செய்யுளில் ஒரேபொருளுள்ள 'ஞானம்' என்ற சொல் பன்முறை வந்தது, சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம்.

மெய்ஞ்ஞானக்கோட்டி - சபையிலுள்ளாரது தத்துவசாஸ்திரஞானம், சபையின்மேல்ஏற்றிக் கூறப்பட்டது; உபசாரவழிக்கு. உறழ்வழி - வினைத் தொகை. அஞ்ஞானம் - அஜ்ஞானம்: வடசொல். கைஞ்ஞானம், கை - ஈறுமை. பழியைக் கருநிறமுடையதென்று வருணித்தல் கவிமரபாதலால், அத்தன்மையை இங்கே பழிக்கப்படும் அறிவின்மேல் ஏற்றி, 'காரறிவு' என்றார். (க)

௩௩. நாப்பாடஞ் சொல்லி நயமுணர்வார் போற்செறிக்குந்
தீப்புலவற் சேரார் செறிவுடையார்—தீப்புலவன்
கோட்டியுட் குன்றக் குடிபழிக்கு மல்லாக்காரற்
ரோட்புடைக் கொள்ளா வெழும்.

(இ - ள்.) நா பாடம் சொல்லி- வாய்க்குவந்த பாடங்களை எடுத்துச்சொல்லி, நயம் உணர்வார் போல்-நல்ல நூற்பொருள்களை அறிபவர்போல (த்தன்னைக் காட்டி); செறிக்கும் - (கூட்டஞ்) சேர்க்குந்தன்மையுள்ள, தீ புலவன் - தகுதியல்லாத புலவனை, செறிவு உடையார் சேரார் - அடக்கமுள்ள நற்புலவர்கள் சேரமாட்டார்கள்; (எனெனில்),—தீ புலவன் - அந்த இழிகுணமுடைய புலவன், கோட்டியுள்-சபையிலே, குன்ற - (கேட்பவர்மனம்) வருந்தும்படி, குடி பழிக்கும் - (நற்புலவர்களின்) குலத்தை நிந்திப்பான்; அல்லாக்கால்-அப்படியல்லாவிட்டால், தோள் புடைக்கொள்ளா எழும்-தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டு (சண்டைக்கு) எழுவான்; (எ - று.)

வாய்க்குவந்ததைச் சொல்லித் தன்னைப் படித்தவனாகப் பிறர்மயங்கும் படிக்காட்டி இந்தஆடம்பரத்தாற் சனங்களைக் கூட்டிவிடுகிற டம்பத்தன்மையுள்ள போலிப்புலவனிடத்து அடக்கமுடையோர் சென்றுபேசுதல் தகாது; எனென்றால்,—அவன் அங்கே தனக்குத் தோன்றியபடியெல்லாஞ் சொல்லுகிற சொல்லுக்கு இவர்கள் ஏதாவது தக்கஆக்கேபஞ்சொன்னால், அதற்கு ஏற்ற உத்தரஞ் சொல்லமாட்டாமையால் அவன் கோபங்கொண்டு இவர்கள் குலத்தைப்பற்றிப் பழித்துப்பேசுவாவது தலைப்படுவான்: அல்லது, கோபாவேசத்தாற் சண்டைக்குக்கிளம்பினாலுங் கிளம்புவான் என்பதாம்.

முன்னிரண்டடிகளிற் கூறியுள்ள விஷயத்தைப் பின்னிரண்டடிகளிற் காரணங்காட்டி கிறுவியது, ஏதுவணியாம்.

இங்கே 'பாடம்' என்றது, நெட்டுருவாய்த் தனக்குத் தெரிந்தவிஷயம் என்றபடி. செறிக்கும் என்பதில் பகுதியாகிய செறி என்பது - தன்வினை பிறவினை இரண்டுக்கும் பொது; இங்கே பிறவினைக்கு வந்தது: செறியும் என்னாது, செறிக்கும் என வலிமிக்கதே, பிறவினைக்குறி. புலம்-அறிவு; அல்லது, புலமை-கல்வித்தேர்ச்சி; அதாவது - பல்வேறுவகைப்பட்ட நூலுணர்ச்சிகளை யெல்லாம் ஒருங்கேகொண்ட பேரறிவுடைமை: பாண்டித்தியம்; அதனை யுடையவன் புலவன். புலவற்சேரார்-உயர்திணையில் இரண்டாம்வேற்றுமையுருபு தொக்கது; உயர்திணைப்பெயரின் ஈறு விகாரமாயிற்று: இரண்டாம்

வேற்றுமைச் சிறப்புவிதியால். புலவன் பழிக்கும், எழும் - செய்யுமென் முற்று ஆண்பாலுக்கு வந்தது. புடைக் கொள்ளா - புடைத்தலைக் கொண்டு; புடை - முதனிலத்தொழிற்பெயர். (உ)

நகநக. சொற்றாற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல் காமுறுவர்
கற்றாற்றல் வன்மையுந் தார்த்தேறார்—கற்ற
செலவுரைக்கு மாறியார் தோற்ப தறியார்
பலவுரைக்கு மாந்தர் பலர்.

(இ - ள்.) சொல் தாறுகொண்டு - சொற்களாகிய முட்கோல்களைக் கொண்டு, சுனைத்து எழுதல் காமுறுவர் - தினவுகொண்டு (வாதஞ்செய்ய) எழுந்திருத்தலை விரும்புவர்களாய், —கற்ற ஆற்றல் வன்மையும் - (பிறரது) படித்த சாமர்த்தியத்தையும் (பேசுதல் முதலியவற்றிலுள்ள) வல்லமையையும், தாம் தேறார் - தாம் அறியாதவராய், —கற்ற - (தாம்) அறிந்தவைகளை, செல - (பிறர் மனத்திற்)புகும்படி, உரைக்கும் ஆறு அறியார் - சொல்லும் வழியை அறியாதவர்களாய், —தோற்பது அறியார் - (வாதப்போரில் தாம்) தோல்வியடைதலையும் அறியாதவர்களாய், பல உரைக்கும் - அநேகவார்த்தைகளை (வீணாகச்) சொல்லுகிற, மாந்தர் - மனிதர்கள், பலர் - (உலகத்தில்) அநேகர் (இருக்கின்றார்கள்); (எ - று.)

உலகத்தில் அற்புரானமுடையவர் பலர், சபையில் தாமும்ஏதாவதொன்றை எடுத்துச்சொல்லி வாதஞ்செய்து பிறரோடு மாறுகொள்ளவேண்டுமென்று மிக்க விருப்பங்கொண்டு கிளம்புவார்கள்; அவர்கட்கு, தம் எதிரில் வாதஞ்செய்யவரது படிப்பும் சாமர்த்தியமும் பிரசங்கசக்தி முதலியனவும் தெரியா; தமக்குத்தெரிந்த விஷயங்களையும் ஒழுங்குபடச்சொல்லத் தெரியாது; தாமாக ஆசைப்பட்டி எடுத்துக்கொண்ட வாதத்தில் பிறரால் தமது கொள்கை தோற்றுப்போனால் அதுவுந் தெரியாது; மேன்மேல் எதையாவது சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்: இப்படிப்பட்ட பயனில்சொல்பாராட்டுந் தன்மையார் சபைக்கு உரியவரல்லர் என்பதாம்.

தாம்செய்யத்தொடங்கும்வாதப்போர்க்குத்தமதுசிறற்றிவுடையசொற்களையேஆயுதமாக அவர்களுடையதலால், 'சொல்தாற்றுக்கொண்டு' என்றார்; உருவகம். தாறு + கொண்டு = தாற்றுக்கொண்டு; நெடிற்றொடர், வேற்றுமையில் டகரவொற்றுஇரட்டிற்று. சுனைத்தல் - சொறிதல்; இங்கே, உபசாரவழக்காய், அதற்குக்காரணமாகிய தினவின்மேல் நின்றது: இனி, சுனைத்து - கோபித்து என்றமாம். 'துணைத்தெழுதல்' என்ற பாடத்துக்கு - விரைந்துகிளம்புதலென்க. காமுறுவர், காமுறு - பகுதி; இது, காமமுறு என்பதன் விகாரம். கற்றாற்றல் - கற்றவாற்றல் என்பதன் தொகுத்தல். தோற்பது - தோல்வித்தான மெனப்பெம். (ந)

நகநக. கற்றது உய்ந்திக் கணக்காயர் பாடத்தார்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திர—மற்றதனை
நல்லா ரிடைப்புக்கு நாணது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்.

(இ - ன்.) கற்றதூஉம் இன்றி-(தான்)படித்ததுசிறிதமில்லாமல், கணக்காயர் பாடத்தால் - பள்ளிக்கூடத்திற் படிப்பவர்களது வாய்ப்பாடத்தைக் கேட்டு அதனால், பேதை- மூடன், ஓர் சூத்திரம் - ஒருசூத்திரத்தின் மூலபாடத்தை, பெற்றது ஆம் - பெற்றவனாவன்; (அப்படி பெற்றானாயின்),மற்று - பின்பு, அதனை - அச்சூத்திரத்தை, நல்லாரிடை புக்கு - நல்லவித்துவான்களுடைய சபையிற் போய், நாணுது சொல்லி - வெட்கப்படாமற் சொல்லி, தன் புல் அறிவு காட்டிவிடும் - தனது இழிவான அறிவை வெளிப்படுத்தி விடுவான்; (எ - று.)

மூடன் ஆசிரியரை வழிபட்டு முறையே கல்விகற்காமல் கல்விச்சாலைகளிற் கற்கும் மாணக்கர் வாய்ப்பாடத்திற்காக வாய்விட்டுப் பலமுறைஉருச் சொல்லும்பொழுது கேட்டு யாதாயினும் ஒருசூத்திரத்தை மாத்திரம் தான் தெரிந்துகொள்வானாயின், அவ்வளவோடு இராமல், படித்த பெரியோர்கள் கூட்டத்திற் போய்க் கூச்சமில்லாமல் அச்சூத்திரத்தை அரைகுறையாகக் குழறித் தனது அஜ்ஞானத்தை வெளியிடுவான் என்பதாம்.

பேதையர்களின் தன்மையைச் சுவைபடக்கூறியிருத்தலால், இச்செய்யுள் - தன்மைநவீற்சியணியாம்; இது, வடமொழியில் ஸ்வபாவோக்தி எனப்படும்.

நன்றாகப் படித்தவனுக்கு, ஏதாவது ஒன்றைச் சபையிலே எடுத்துச்சொல்லும்பொழுது தவறுபடுமோ வென்ற நாணம் மிகுதியாக உண்டாகக்கூடும்; அது கற்றறியாதவனுக்கு இல்லை யாதலால், ‘நாணுதுசொல்லி’ எனப்பட்டது. அறிவுடையோரது சபையில் அறிவில்லாதவன் போனாலும் மெனனமாக இருந்தால், அவனது அஜ்ஞானம் எல்லோர்க்கும் வெளிவிளங்காது; அவ்வாறு அடங்கியிராமல் “நுணலுந் தன்வாயாற் கெடும்” என்றபடி தன்வாயால் தனது பேதைமையைப் புலப்படுத்துதலால், ‘சொல்லித் தன் புல்லறிவுகாட்டிவிடும்’ என்றார்; “கற்பன வுழற்றார் கல்விக் கழகத்தாக், கொற்கமின் றுத்தைவாய்க்காத்தல் - மற்றுத்தம், வல்லுரு வஞ்சன்யி னென்பவே மாபறவை, புல்லுரு வஞ்சுவ போல்” என்றதை இங்கே அறிக.

கற்றதூஉம், உம் - இழிவுசிறப்பு; இன்னிசையளபெடை. கற்றதூஉமின்றி என்பதற்கு - வான்முறையால் நல்லாசிரியரிடம் படித்ததொன்று மில்லாமல் என்றும், கணக்காயர்பாடம் என்பதற்கு - உபாத்தியாயர் பிறர்க்குச் சொல்லிக்கொடுக்கிற பாடத்தினால் என்றும் உரைப்பாருமுளர். பேதை-அறிவின்மை; பேதைமையென்னும் பண்பினடி; அறிவில்லாதவனுக்குப் பண்பாருபெயர். அவ்வேகியினுடைய இழிவு விளங்க, ‘பெற்றது’ என அஃறிணையாக் கூறினார்; “உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவிலும், இழிப்பிலும் பால் தீணை யிழக்கினு மியல்பே” என்பது காண்க. ஸூத்ரம் - வடசொல். கணக்கு ஆயர் - கணக்கை ஆய்த லுடையவ ரென்க; கணக்கு - எண்ணும், எழுத்தும்.

‘நல்லாரவைப்புக்கு’ என்றும் பாடம்.

(ச)

நகரு. வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கொத்து மெய்கொள்ளார்
கன்றிக் கறுத்தெழுந்து காய்வாரோ—டொன்றி
யுரைவித் தகமெழுவார் காண்பவே கையுட்
சுரைவித்துப் போலுந்தம் பல்.

(இ - ள்.) வென்றிப் பொருட்டால் - (பிறரைத் தாம்) வெல்வதுகாபண
மாக, விலங்கு ஒத்து - மிருகங்கள் போன்று, மெய் கொள்ளார் - உண்மைப்
பொருளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவராய், கன்றி கறுத்து - மிகக்கோபித்து, எழு
ந்து - (போர்க்குச்) சித்தமாய், காய்வாரோடு - மனங்கொதிப்பவர்களோடு,
ஒன்றி - சேர்ந்து, உரை வித்தகம் எழுவார் - (தமது) சொல்லின்வன்மை.
யைக்காட்டப் பிரயத்தனப்படுபவர், சுரைவித்து போலும் தம் பல் - சுரைக்
காயின் விதைகள்போன்ற தங்கன்பற்களை, கையுள் காண்ப - (உடனே தங்
கள்)கையிற் காண்பார்கள்; (எ - று.)

தாமாகவும் அறியாமல் பிறர்சொன்னாலுக்கேட்டுத்தெரிந்துகொள்ளா
மல் முாட்டுத்தனத்தையுடையவர்களாய் மிருகத்தோடொத்த குணமுள்ள
அற்பஅறிவுடையாரோடு புத்திமான்கள் யாதாயினும் ஓர் உண்மைப்பொரு
ளைச் சொல்லத்தொடங்கக்கூடாது; அப்படித்தொடங்கினால், அந்த முாட்
கள் இவர்களையும் இவர்கள்சொல்லையும் மதியாததோடுவிடாமல், இவர்களைக்
கன்னத்திலறைந்து இவர்கள்பற்களை உதிர்த்துஇவர்கள்கையிற்கொடுப்பார்
என் என்பதாம்.

‘முடர்களுடன் பேசுவதன் பயன் பல்லுடையக் கன்னத்தி லடிபடு
வதே’ என்பதை வேறுவகையாகக் கூறியிருப்பது, பிறிதின்விற்சியணி
யாம்; இது, உடமொழியில் பரியாயோக்த மெனப்படும்.

வென்றிப்பொருட்டால், பொருட்டு - நான்காம்வேற்றமைச்சொல்லு
ருபு; ஆல் - அசை. மிருகங்களினும் மனிதர்கட்கு உள்ள ஏற்றம், உணர்
வுடைமை; அது இல்லாமையின், ‘விலங்கொத்து’ என்றார்; “விலங்கொடு
மக்க ளினைய ரிலங்குதூல், கற்றாரோ டேனையவர்” என்ற திருக்குறளையும்
காண்க. விலங்கு- குறுக்காகவடிவமமையப்பெற்றது எனக் காணப்பெயர்.
இது ‘திரியக்’ என்ற வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. கன்றிக்
கறுத்து - ஒருபொருட்பன்மொழி. கறுத்தல் - கோபித்தல்; உரிச்சொல்;
கருமை யென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்தது.
காண்பவே, ஏ - தேற்றம்.

நான்காமடி - வடிவுவமை. “நிரைமுத்தனைய நகையுங் காணாய், சுரை
வித்தேய்ப்பப் பிறழ்ந்துவேறாயின்” என்ற மணிமேகலையையுங்காண்க. (இ)

நகரு. பாடமே யோதிப் பயன்றெரித நேற்றாத
முடர் முனிதக்க சொல்லுங்காற்—கேடருஞ்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே மற்றவரை
யீன்றாட் கிறப்பப் பரிந்து.

(இ - ள்.) பாடமே ஒதி-ஒருபாட்டின்மூலபாடத்தைமாத்நிரமேவாய்ப்
பாடமாகச்சொல்லி, பயன் தெரிதல் தேற்றாத - (அதன்)பொருளை ஆராய்ந்

தறியமாட்டாத, மூடர்-அறிவில்லாதவர், முனிதக்க சொல்லும்கால்-(கேட்பவர்)கோபிக்கத்தக்கருற்றமானசொற்களைச்சொல்லும்பொழுது,கேடு அருஞ்சீர் சான்றோர் - அழிவில்லாத புகழையுடைய பெரியோர்கள், அவரை ஈன் 'ரூட்டு இறப்ப பரிந்து - அவர்களைப்பெற்றதாய்விஷயத்தில் மிகஇரங்கி, சமழ்த்தனர் நிற்ப - (அவர்களை அவமானப்படுத்துதற்கு) நாணங்கொண்டவர்களாய் நிற்பார்கள்; (எ - று.)—ஏ - தேற்றம்.

செய்யுள்களின் பொருள்நுட்பமறியாத மூடர்கள் தவறாக எதைச்சொன்னாலும் புத்திமான்கள் கேட்டுப் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பது, 'இவனைப் பெற்ற தாய், இவன் நம்மால் அவமானப்பட்டுச் செய்கையைக் கேள்விப்பட்டால் வருந்துவனே!' என்று எழுந்த இரக்கத்தாற்போலும் என்பதாம்.

பெரியோர் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள பொறுமைக்குணத்தினால் மூடர்களைப்பொறுத்திருத்தற்கு,கவி,ஈன்றாட்கிறப்பப்பரிதலைக்காரணமாகக்கற்பித்துக்கூறியது, ஏதுத்திற்பேற்றுவணியாம்; இவ்வணியில் தற்குறிப்பேற்ற வருபு தொக்குகின்றது; இங்ஙனம் உருபுதொக்குவரும் இவ்வணியை வடநூலார் கம்போதீபரேகை யென்பர்.

இவனது தாயின் தகுதியை நோக்கி இவன்பிழையைப் பொறுத்தல் கூடுமேயல்லது, இவன்பிழையையே நோக்கினால் பொறுக்கக் காரணமில்லை யென்பது கருத்து. இனி, இவனைச் சபித்தால் இவன்தீங்குஅடைய அதற்காக இவன்தாய் வருந்துவனே யென்று அவர்கள் பொறுத்திருப்பார்க ளென உரைப்பாரு முளர். “புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி, கல்லா வொருவ னுரைப்பவுங் கண்ணோடி, நல்லார் வருந்தியுங் கேட்பரே மற்றவன், பல்லாருள் நாணல் பரிந்து”என்பதனோடு இச்செய்யுளை ஒப்பிக.

பாடமே, ஏ - பிரிகிலை. தேற்றாத - பிறவினை தன்வினைப்பொருளதென்றாவது, இருவகைவினைக்கும் பொதுவானது இங்கே தன்வினைக்கு வந்ததென்றாவது, தேற்றதன்பதன் விரித்த லென்றாவது கொள்ளத்தக்கது. மூடர் - வடசொல். முனி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். கேடு - முதனிலை திரித்தொழிற்பெயர். சீர் - ஸ்ரீ என்னும் வடமொழியின் சிதை வென்பர். மற்று - அசை; வினைமாற்றமாம். (சு)

௩௧௭. பெறுவது கொள்பவர் தோள்போ நெறிபட்டுக்

கற்பவர்க் கெல்லா மெனிய நூன்—மற்றம்

முறிபுரை மேனிய ருள்ளம்போன் நியார்க்கு

மறிதற் கரிய பொருள்.

(இ - ள்.) நூல் - சாஸ்திரங்கள்,—பெறுவது கொள்பவர் தோள் போல் - கிடைக்கிறபொருளைப் பெற்றுக்கொள்கின்ற விலைமகளிரது தோள்கள் போல, நெறி பட்டு கற்பவர்க்கு எல்லாம் - (படிக்கிற) வழியிலே யிறங்கிப் படிக்கிறவர்கட்கெல்லாம், எரிய - சுலபத்தில் கிரகிக்கத்தக்கனவாம்; பொருள் - (அந்தச்சாஸ்திரங்களின்) அர்த்தங்களோ வெனின்,—அ முறி புரை மேனியர் உள்ளம் போன்று - தளிரையொத்த உடம்பையுடைய அந்த வே

சையர்களது மனத்தை யொத்து, யார்க்கும் அறிதற்கு அரிய - எவர்க்கும் அறிவதற்கு அருமையானவை; (எ - று.)

சாஸ்திரங்களின் மூலபாடத்தையும் அதன்பதவுரையையும் அறிதல், விலைமகளிரைச் சேர்தல்போலப் பலர்க்கும் சுலபசாத்தியமாம்; அவற்றின் சாரமானபொருளையும் ஆழ்ந்தகருத்தையும் அறிதல், அவ்வேசையரதுகருத்தின் நிலைமைபோல யாவர்க்கும் எளிதில் அறியமுடியாதவை என்பதாம்; உவமையணி. மூலபாடம்படித்தலோடு நிற்காமல் பொருளையும் கருத்தையும் துட்பமாக அறியுந்தன்மையுடையவரே, சபைக்குத் தக்கவர்; அப்படியறி யாதவர் தக்கவரல்லர் என அதிகாரத்துக்கு ஏற்பக் கருத்துக்கொள்க.

பெறுவது - எதிர்காலவினையாலணையும்பெயர்; சாதிபொருமை. எளிய, அரிய - பண்படியாப்பிறந்த பலவிற்பாற் குறிப்புமுற்றுக்கள். மற்று - வினை மாற்று. தளிர்-மேனிக்கு, மென்மை செம்மை அழகுகளில் உவமை. புரை - உவமவுருபு; வினைத்தொகை.

போன்றியார்க்கும் - குற்றியலிகரம், அலகுபெறவில்லை; மேனியருள் ளம்போன் நியார்க்கும் என்று சேர்பிரித்தால், அலகுபெறும். (எ)

நுகறு. புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருடெரியா ருய்த்தக மெல்லா நிறைப்பினு—மற்றவற்றைப் போற்றும் புலவரும் வேறே பொருடெரிந்து தேற்றும் புலவரும் வேறு.

(இ - ள்.) புத்தகமே - புத்தகங்களைமாதிரிமே, சால தொகுத்தும் - மிகுதியாகச் சேர்த்தும், பொருள் தெரியார் - (அவற்றின்) பொருளை அறியாதவர்களாய், உய்த்து - (அவற்றைக்) கொண்டுவந்து, அகம் எல்லாம் நிறைப் பினும்-வீடுமுழுவதும் நிறைத்தாலும், அவற்றை போற்றும் புலவரும் வேறே- அப்புத்தகங்களைப் பாதுகாக்கும் புலவர்களும் வேறுனவரே; பொருள்தெரிந்து - (அவற்றின்) அர்த்தங்களை அறிந்து, தேற்றும்-(பிறர்க்கும்) அறிவிக்கும், புலவரும் - அறிவுடையோரும், வேறு - வேறுனவரே; (எ - று.)

புத்தகங்களை மிகுதியாகச்சேர்த்ததனாலே எவரும் புலவர்களாகமாட் டார்கள்; அவற்றின்பொருளைத் தாம் அறிந்து பிறர்க்கும் போதித்து விளக் கச்செய்பவர்களே புலவர்களாவர் என்பதாம். 'அவற்றைப் போற்றும் புல வரும் வேறே' என்றது, அவர்கள் புஸ்தகபரிபாலகராகவே மதிக்கப்படுவார் கள் என்றபடி. புத்தகங்கள் சேர்த்து வைத்தவனுக்குப் பயன்படாமல் படிப் புழங்குகே பயன்படுதலை, செல்வம் சேர்த்து வைத்தவர்க்குப் பயன்படாமல் அனுபவிப்பவர்க்கே பயன்படுதல்போலக் கொள்க. புஸ்தகபரிபாலகரைப் புலவ ரென்றது, இங்ஙனம்.

புத்தகம் - புஸ்தகம்: வடசொல்: ஏ - பிரிநிலை. தொகுத்தும், நிறைப்பி னும், உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. மற்று - வினைமாற்று. புலவர் வேறு— வேறு என்பது, இருதினை ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான குறிப்பு வினைமுற்றுப் பகாப்பத மாதலால், புலவர் என்ற உயர்திணைப்பலர்பால் எழுவாய்க்குப் பயனிலையாய் நின்றது. மூன்றாம் அடியிலுள்ள பிரிநிலையே காரத்தைப் பிரித்து நான்காம் அடியோடென கூட்டுக. (அ)

௩௧௯. பொழிப்பகல துட்பநா லெச்சமிந் நான்கிற்
கொழித்தகலங் காட்டாதார் சொற்கள்—பழிப்பி
னிரையாமா சேர்க்கு நெடுங்குன்ற நாட
வுரையாமோ தூலிற்கு நன்கு.

(இ - ன்.) பழிப்பு இவ்-குற்றமில்லாத, கிரை ஆமா - கூட்டமாகிய காட்
டுப்பசுக்களை, சேர்க்கும்-(தம்மிடத்திலே) சேரச்செய்கிற, நெடுங் குன்றம் -
உயர்ந்த மலைகளையுடைய, நாட -(பாண்டிய) நாட்டையுடைய அரசனே!—
பொழிப்பு - பொழிப்புரையும், அகலம்-அகலவுரையும், துட்பம் - துட்பவுரை
யும், எச்சம் - எச்சவுரையும், இ நான்கின் - (ஆகிய) இந்த நான்குவகையுரை
களாலும், கொழித்து - நன்றாக ஆராய்ந்து, தூல் அகலம் - ஒருதூலினுடைய
விரிவான பொருள்களை, காட்டாதார் - எடுத்துக் காட்டாதவர்களுடைய,
சொற்கள்—, தூலிற்கு - ஒருதூலுக்கு, நன்கு உரை ஆமோ - சிறந்த உரை
யாகுமோ? [ஆகா என்றபடி]; (எ - று.)

ஒருதூலுக்கு உரைகூறுமிடத்து, அவ்வுரை நான்குவகைப்படும்; பொழி
ப்புரை, அகலவுரை, துட்பவுரை, எச்சவுரை என. பொழிப்புரையாவது-மூல
பாடங்காட்டுதல், பதப்பொருள் சொல்லுதல், உதாரணங்காட்டுதல் என்பன.
அகலவுரையாவது - தான் உரையிடப்புகுந்த தூலிலும் பிறதூலிலும் உள்ள
பொருள்களின் ஒற்றுமையேற்றமையங்களைப்பற்றித் தானே பலஆட்சே
பங்களை எடுத்துக்காட்டல். துட்பவுரையாவது-ஏற்றகாரணங்களினால் தக்க
சமாதானங்கூறி அந்தஆட்சேபங்களை யொழித்தல். எச்சவுரையாவது - இங்
கனம்ஆட்சேபசமாதானங்களாற்சித்தார்தஞ்செய்யப்பட்டபொருளை உரை
த்தல். இவற்றை “பொழிப்பே யகலம் துட்ப மெச்சமெனப், பழிப்பில்குத்
திரம் பன்னல் நான்கே,” “அவற்றுள், பாடங் கண்ணழிவு உதாரணமென்
றிவை, நாடித் திரிபில வாகுதல் பொழிப்பே,” “தன்னால் மருங்கினும் பிற
தூல் மருங்கினும், தன்னிய கடாவின் புறந்தோன்றும் விகற்பம், பன்னிய
வகல மென்மனார் புலவர்,” “ஏதுவி னாக்கவை துடைத்தல் துட்பம்,” “து
டைத்துக் கொள்பொருள் எச்சமாகும்” என்னுஞ் சூத்திரங்களா லுணர்க.
இனி, பதங்களின் பொருளை அநுவயக்கிரமப்படி கூறுவது பொழிப்புரை
யென்றும், பதப்பொருள் முதலியவற்றை கியாயங்காட்டி விரித்துச்சொல்
வது அகலவுரை யென்றும், மூலத்தின் சாரமான பொருள்களைக் கருத்துக்
களோடு நுண்ணிதாகஎடுத்துரைப்பது துட்பவுரை யென்றும், தூலிற்சொல்
லப்படா தொழிந்த விஷயங்களைப் பிறதூல்மேற்கோள்கொண்டு எடுத்துச்
சொல்வது எச்சவுரை யென்றும் கொள்ளுதலும் ஒன்று. இங்ஙனம்பலவகை
யாலும் தூற்பொருளை விவரமாக விளக்கிக்காட்டாதவர்களுடைய உரைகள்
சிறப்பில்லாதன என்பது, இப்பாட்டின் கருத்து. இவ்வாறு உரைகூறத்தக்
கவர்களே சபைக்குடரியவர் என அதிகாரத்தோடு சம்பந்தங் காண்க.

புல் ரீர் நிழல் முதலிய வளங்களார் காட்டுப்பசுக்களுக்கு அக்காடுகளி
னுஞ் செழிப்பைத் தருதலால் அவற்றைத் தம்மிடம் வந்து சேரச்செய்கின்
றன என மலைச்சிறப்பைக் கூறியபடி.

அகலம் - அகன்றிருத்தலை யுடைய உரைக்குத் தொழிலாகுபெயரும், துட்பம் - துண்மையையுடைய உரைக்குப் பண்பாகுபெயரும், எச்சம் - எஞ்சியதைத் தெரிவிக்கும் உரைக்குக் காரியவாகுபெயருமாம்; எஞ்சியது-மிச்சமானது; மறைத்துகின்றது. 'பொழிப்பு அகலம் துட்பம் எச்சம்' இச்செவ்வெண், 'இந்நான்கு' என்ற தொகை பெற்று வந்தது. பழிப்புஇல் உரையென இயைப்பினும் அமையும். ஆமோ, ஒ - எதிர்மறை. (க)

௩௨௦. இற்பிறப் பில்லா ரெனைத்துநூல் கற்பினுஞ்
சொற்பிறரைக் காக்குங் கருவியரோ—விற்பிறந்த
நல்லறி வாளர் நவின்றநூ றேற்றாதார்
புல்லறிவு தாமறிவ தில்.

(இ - ள்.) இல் பிறப்பு இல்லார் - உயர்குடியிற்பிறத்த வில்லாதவர், எனைத்து நூல் கற்பினும் - எவ்வளவு சாஸ்திரங்களைப் படித்தாலும், பிறர் சொல்லை காக்கும் கருவியரோ - பிறருடைய சொற்களை (இகழாமல்)காத்தற்கு உரிய (அடக்கம் முதலிய)சாதன முடையவ ராவரோ? [ஆகார்]; இல் பிறந்த நல் அறிவாளர் - உயர்குடியிற்பிறந்த நல்ல விவேகிகளோ, நவின்ற நூல் தேற்றாதார் புல் அறிவு - (பெரியோர்கள்)சொன்னசாஸ்திரங்களை அறியாதவர்களுடைய அற்புத்தியை, தாம் அறிவது இல் - தாம் கவனித்து அறிவதுமில்லை [அறியாதவர்போல் உபேகையாயிருப்பர் என்றபடி]. (எ - று.)

உயர்குடிப்பிறவாதவர் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும், சபையிற் பிறர்பேசும்போது உண்டாகுங் குற்றங்களை இகழாமல் அடக்கிவைக்கிற அடக்கமான குணத்தை யுடையவராகார்; உயர்குடிப்பிறத்தவரோ, சபையிற் பிறர்பேசும்போது அதிலுள்ள குணங்களை மாத்திரம் கிரகிப்பார்களேயொழியக் குற்றங்களிற் கருத்தைச் செலுத்தவேமாட்டார் என்பதாம்.

“இற்பிறந்தார்கண்ணல்ல தில்லை யியல்பாகச், செப்பமு நாணுமொருங்கு” என்பது முதலாகத் திருக்குறளில் கூறியபடி உயர்குடிப்பிறந்தவர் இயற்கையில் நற்குணமுடையராயிருத்தலையும் அக்குடிப்பிறவாதவர் அக்குணமில்லாதவராயிருத்தலையும் கூறுகிற இப்பாட்டு, பிறர்குற்றத்தை எடுத்து இகழாமல் அடக்கிவைக்கும் உயர்குடிப்பிறந்தவர்களே சபைக்கு உரியவர் என்ற சம்பந்தம்பற்றி, இவ்வதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்ட தென அறிக.

பஞ்சகொண்டு இழைத்து நூற்கப்படும் நூல்போலச் சொற்கொண்டு தொடுத்து அமைக்கப்படுதலாலும், மாம்முதலியவற்றின் கோணலைத் தீர்த்துச் செப்பஞ்செய்தற்குக் காரணமாகும் என்று நூல்போல மனத்தின்கோணலைத் தீர்த்துச் செவ்வைசெய்யுஞ் சாதனமாதலாலும், நூல் என்பது - உவமையாகுபெயராய்வந்த காரணக்குறியாம். கற்பினும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. 'சொல்பிறரைக்காக்கும்' என்பதில், உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. கருவியரோ, ஒ - எதிர்மறை. நவின்ற, நவில் - பகுதி. (க0)

பகையியல்.

மனிதர்கட்கு உட்பகைபோல நின்று அழிக்கத்தக்க புல்லறிவாண்மை முதலிய இழிகுணங்களைப் பற்றிக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். புல்லறிவாண்மையும், பேதைமையும், கீழ்மையும், கயமையும் தம்மையுடையவரைக் கெடுக்கும் பகைகளென்பது வெளிப்படடை.

௩௩ - ஆம் அதிகாரம்.—புல்லறிவாண்மை.

இது, அற்பமான அறிவை ஆளுந்தன்மையென விரியும்: அஃதாவது- தான்சிறந்தறிவுடையனாயிருந்தே தன்னைப் பேரறிவுடையனாக மதித்து, உயர்ந்தோர்கூறும் உறுதிச்சொற்களைக் கொள்ளாமை. புன்மை + அறிவு = புல்லறிவு; அல்லறிப்புணர்ச்சி, பண்புத்தொகை. அறிவாண்மை - இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை. ஆண்மை, ஆள் - பகுதி, மை - பண்புப்பெயர்விருதி. சபைக்கு உரியவரல்லாதவர் புல்லறிவான ராதலாலும், சபையினியல்பையறியாமை புல்லறிவாண்மையாதலாலும், இவ்வதிகாரம் அவையறிதலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

௩௩௧. அருளி னறமுரைக்கு மன்புடையார் வாய்ச்சொற்
பொருளாகக் கொள்வர் புலவன்—பொருளல்லா
வேழை யதனை யிகழ்ந்துரைக்கும் பாற்கூழை
மூழை சுவையுணரா தாங்கு.

(இ - ள்.) அருளின் - (உயிர்களிடத்துக்) கருணையினால், அறம் உரைக்கும் - தருமங்களை எடுத்துச்சொல்லுகிற, அன்பு உடையார் - அன்புள்ளவர்களது, வாய் சொல் - வாயிலிருந்து வருஞ் சொல்லை, புலவர் - அறிவுடையோர், பொருள் ஆக கொள்வர்-பயன்தருவதாக ஏற்றுக்கொள்வர்; அதனை-அச்சொல்லை, பொருள் அல்லா ஏழை - ஒருபொருளாகமதிக்கப்படாத சிறந்தறிவுடையவன், பால் கூழ் சுவையை மூழை உணராது ஆங்கு - பாற்சோற்றினது ருசியை அகப்பை அறியாததுபோல [பயனறியாதவனாய்], இகழ்ந்து உரைக்கும் - தாவித்துப் பேசுவான்; (எ - று.)

அருள் அன்பு முதலிய நற்குணங்களையுடைய பெரியோர்களது சொற்களை விவேகிகள் சிறந்தபொருளாக மதிப்பார்கள்; அவிவேகிகளோ, அவற்றின்சிறப்பை யறியாமல் இகழ்வர் என்பதாம். பின்னிரண்டடி - உவமையணி. “கல்லா பொருவனைக் காரணம் காட்டினும், இல்லைமற் றென்றும் அறனுணர்தல் - நல்லாய், நறுநெய் நிறைபுழுக்க லுய்ப்பினும் மூழை, பெறுமோ சுவையுணரு மாறு” எனப் பிறர்கூறியதும் காண்க. ‘அகப்பையறியுமோ அடிசிலின் சுவை’ என்பது, பழமொழி.

அருளாவது - ஒரு சம்பந்தக் காரணமாகவல்லாமல் இயல்பாக எல்லா வுயிர்களிடத்தஞ் செல்லுங் கருணை என்றும், அன்பாவது - உறவுமுறை சினேகம் முதலிய சம்பந்தமுடையோரிடத்து உண்டாகும் விருப்பம் என்றும் வேறுபாடு அதிக. “அருளென்னும் அன்பின் குழவி” என்ற திருக்குற ளால், அருளுக்கு அன்பு காரணமாதல் விளங்கும். ‘வாய்’ என வேண்டாது கூறினார், அவர்கள்வாய் எப்பொழுதும் பயனுள்ள சொற்களையே பயின்று ள்ள தெனத் தாம்வேண்டியதன் சிறப்பை முடித்தற்கு; இங்கனம் அவசிய மில்லாத பதத்திற்குத் தக்க பயன்கொள்ளுதலை வடநூலார் தாத்தர்ய மெ ன்பர். ஏழை - அறிவாகிய செல்வ மில்லாதவன்; “அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை பிறிதின்மை, இன்மையா வையா துலகு”, “அறிவுடையா ரெல் லாமுடையா ரறிவிலா, ரென்னுடையரேனு மிலர்” என்ற திருக்குறள்களே யும், “நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை யஃதுடைமை, பண்ணப்பணைத்த பெ ருஞ்செல்வம்” என இந்துவில் வந்ததையும் காண்க. கூழைச் சுவை உண ராது - உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது; கூழினுடைய ருசி யென உருபு மயக்கமாகவுங் கொள்ளலாம். கூழ் என்பது - இங்கே, இழிவான உணவு என்கிற பொருளை யுணர்த்தாமல், உணவென்னுமாத்திரமாய் நின்றது. ஆங்கு - உவமவுருபு. (க)

௩௨௨. அவ்விய மில்லா ரறத்தா றுரைக்குங்காற்
செவ்விய ரல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கலார்
கவ்வித்தோ நின்னுங் குணுங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்
செவ்வி கொளறேற்றா தாங்கு.

(இ - ள்.) தோல் கவ்வி தின்னும் - (அசுத்தமும் சாரமற்றதுமான) தோ லை (வாயாற்) கௌவித்தின்னும் இயல்புள்ள, குணுங்கர் நாய் - புலையர்களு டைய நாய்கள், பாற்சோற்றின் செவ்வி கொளல் - பாலோடுகூடிய சோற்றி னது நல்லருசியைக்கொள்ளுதலை, தேற்றாதுஆங்கு - அறியாதவிதம்போல, அவ்வியம் இல்லார் அறத்து ஆறு உரைக்கும் கால் - பொறுமையில்லாதவர் தருமமார்க்கத்தை எடுத்துச்சொல்லும்பொழுது, (அவற்றை), செவ்வியர் அல்லார் - நல்லறிவுடையரல்லாதவர், செவி கொடுத்துங் கேட்கலார் - காதுகொடுத்துக் கேட்கவும் மாட்டார்; (எ - று.)

கருத்து, வெளிப்படை. அணி - மேற்கூறியதே.

அவ்வியம் - மறத்தை தீக்குணக்கட்கும் உபலக்டுணம். இரண்டா மடியி லுள்ள ‘செவ்வி’ என்பது - அதிகாரத்திற்கு ஏற்ப, நல்லறி வாயிற்று. செவிகொடுத்தும், உம் - இழிவுசிறப்பு. கவ்வி, கவ் - பகுதி. செல்வமுடையவரது நாயாயின் நல்லுணவு உண்ணக்கூடும்; அப்படிப்பட்ட வையல்ல என்பதை விளக்க, ‘குணுங்கர்நாய்’ என்றார். செவ்வி - நல்ல சுவைக்குப் பண்பாகுபெயர். தேற்றாது என்பதை, கீழ்ப்பாட்டில் ‘உண ராது’ என்பது போலக் கொள்க. அவ்வியம், கவ்வி என்பன - ஒளவியம், கௌவி என்பவற்றின் போலி யெனப்படும். (உ)

௩௨௩. இமைக்கு மளவிற்பம் மின்னுயிர்போ மார்க்க
மெனைத்தானுந் தாங்கண் டிருந்துந்—தினைத்துணையு
நன்றி புரிகல்லா நாணின் மடமாக்கள்
பொன்றிலென் பொன்றாக்கா லென்.

(இ - ள்.) இமைக்கும் அளவில்-கண்முடித்திறக்கும் பொழுதினுள்ளே, தம் இன் உயிர் போம்-தமது இனிமையான உயிர் நீங்கிப் போகும்படியான, மார்க்கம்-வழியை, எனைத்தானும் - எல்லாவகைகளாலும், தாம் கண்டு இருந்தும் - தாம் அறிந்திருந்தும், தினை துணையும் நன்றி புரிகல்லா - தினையளவாயினும் நல்லகாரியத்தைச் செய்யாத, நாண் இல்லமடம் மாக்கள் - வெட்கமில்லாத சிற்றறிவுடைய சணக்கள், பொன்றில் என் - இறந்தால் வரும் நஷ்டமென்ன? பொன்றாக்கால் என் - இறவாதிருந்தால் வரும் இலாபமென்ன?

எனைத்தானும் - பிரதியகூழ், அதுமாறும், ஆகமம் என்னும் பிரமாணங்களைல்லாவற்றாலும் என்றபடி. உயிர் உடம்பில் நிலைத்திராததன்மையை அறிந்திருந்தும் தமது வாழ்நாளில் நல்லகாரியஞ்செய்யாத புல்லறிவாளர்களை உலகத்திற்குச் சிறிதும்பயனில்லை யென்பதாம்.

இமைக்கும்அளவு - ஒருமாத்திரைப்பொழுது. மார்க்கம் - வடசொல். எனைத்தானும்—உம்-முற்று, கண்டிருந்தும்-உம்-உயர்வுசிறப்பு, தினைத்துணையும்—உம் - இழிவுசிறப்பு. நன்றி - நல்லகாரியத்துக்குப் பண்பாகுபெயர். இனி, நன்றிபுரிகல்லா - (பிறர்க்கு) உதவி செய்யாத என்றுமாம். செய்யவேண்டிய சந்தகாரியங்களைத் தாம் சிறிதும் செய்யாது ஒழிவுதற்கு மனம் கூசாததனால், 'நாணில் மடமாக்கள்' என்றது. நாண் - நாணம்; முதனிலைத்தொழிற் பெயர். நாணாவது - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுங்குதல். மடம் - அறியாமை; இங்கே அதிகாரத்திற்கு ஏற்கப் புல்லறிவாயிற்று. மாக்கள் - பகுத்தறிவில்லாத மனிதர். மா - விலங்கு; இதன் பன்மையாய், மாக்கள் என ஆவி வேகிகட்கு வழங்குவதுபோலும். எவர்க்கும் உயிரினும் இனியது வேறில்லையாதலால், 'இன்னுயிர்' எனப்பட்டது.

‘இன்னுயிர்போமாற்றை’ என்றும் பாடம் உண்டு. (௩)

௩௨௪. உளநாள் சிலவா லுயிர்க்கேம மின்றாற்
பலர்மன்னுந் தூற்றும் பழியாற்—பலருள்ளங்
கண்டாரோ டெல்லா நகாஅ தெவனொருவன்
றண்டித் தனிப்பகை கோள்.

(இ - ள்.) உள்நாள் - (உயிர்கள் உடம்போடுகூடி) வாழ்ந்துள்ள நாள்கள், சில - சிலவாம்; உயிர்க்கு - (அப்படிச் சிலவாழ்நாளையுடைய) உயிர்க்கு, ஏமம்-(உடம்பைவிட்டுப்போகவொட்டாமற்செய்யக்கூடிய)காவல், இன்று-இல்லை; (அந்தஅற்புதயுள்ளாளுள்), பலர் தூற்றும் பழி-பலபேர்வெளியிட்டுக் கூறும் பழிச்சொற்கள், மன்னும் - மிகுதியாம்; (இப்படியிருக்க), ஒருவன்—, பலருள்ளும்-(உலகத்திலுள்ள) பலபேர்களுள்ளும், கண்டாரோடு எல்லாம்-சேரிட்டவரெல்லாரோடும், நகாது - (இனிமையாகக் கூடிவாழ்ந்து) மகிழா

மல், தண்டி-எவரோடும் கூடாமல்விலகி, தனி-தனியாயிருந்து, பகைகோள்-
(பிறரோடு) விரோதம்பாராட்டுதல், எவன் - யாதுபயன்கருதி? (எ - று.)

அற்பஆயுளையும் அவற்றள் பலஇடையூறுகளையும் இயல்பாக வுடைய, மனிதர்கள் பலபழிக்குடமான உலகத்தில் தம்மை எவரும் பழிக்க
வொண்ணாதபடி எல்லாரோடும் கலந்து மகிழ்ந்து வாழாமல் தனிப்பட்டி
நின்று பகைபாராட்டுவது அற்பபுத்தி என்பதாம்.

பகைபாராட்டாமலிருத்தல் என்னும் காரியத்துக்குத் தக்ககாரணங்
களான அற்பஆயுள் முதலியவற்றைப் பெற்றிருந்தும் மானிடரிடத்து
அக்காரியம் தோன்றாமையைக் கூறியது, காரணவாராய்ச்சியணி; இதனை
வடநூலார் விசேஷோகீதி என்பர்.

உள - உன்ன: உடன்பாட்டுக் குறிப்புப்பெயரெச்சம், 'ஆல்' மூன்றாம்-
ஈற்றகை. எமம் - கேடும் என்னும் வடமொழியின் சிதை வென்பர். கண்
டார் என்பது - தம்மைவந்துகண்டவர்களையும், தம்மாற்காணப்பட்டவர்களை
யும் குறிக்கும். நகாஅது - அளபெடை, செய்யுளொசைநிறைப்பது. எவன் -
அஃறிணைப்பொதுக்குறிப்புமுற்று. இதில், 'அன்' விருதி - உயர்திணையான்
பாலன்று. தனி - தனித்த; பகுதியே வினையெச்சத்தன்மைப்பட்டது;
"வரிப்புனைபந்து" என்றவிடத்து 'வரி' என்பது போல, பகை - பகுதல்:
வேறுதல். (ச)

ந.உரு. எய்தி யிருந்த வவைமுன்னர்ச் சென்றெள்ளி
வைதா நெருவ நெருவனை—வைய
வயப்பட்டான் வாளா விருப்பானேல் வைதான்
வியத்தக்கான் வாழு மெனின்.

(இ - ள்.) எய்தி இருந்த - (பலபேர்) கூடியிருந்த, அவை முன்னர் -
சபையின் முன்னிலையிலே, ஒருவன்—, சென்று—, ஒருவனை - மற்றொரு
வனை, எள்ளி - அவமதித்து, வைதான் - திட்டினான்; வைய - (அவ்வாறு)
திட்டுகையில், வயப்பட்டான் - திட்டப்பட்டவன், வாளா இருப்பானேல் -
(எதிரில் திட்டாமல் பொறுத்துக்கொண்டு) சும்மாரிடுப்பானானால், (பின்பு),
வைதான் வாழும் எனின் - திட்டினவன் (வாழான், அவ்வனமாகாது) வாழ்
ந்துகொண்டிருந்தால், விய தக்கான் - ஆச்சரியப்படத்தக்கவன்; (எ - று.)

அற்பஆயுள்வள்ளானொருவன் ஒருசபையிற் போய்க் காரணமில்லாமல்
ஒருவனைத் திட்டுகையில், அப்படித் திட்டப்பட்டவன் அதைப்பொறுத்துக்
கொண்டு சும்மாரிருந்தால், திட்டினவன் வாழமாட்டான்; ஒருகால்வாழ்வா
னாயின், அது அதிசயிக்கத்தக்கது என்பதாம். இதனால், புல்லறிவாளர்க்குப்
பிறராலன்றித் தம்மாலேயே இம்மையிலேயே பெருந்தீங்கு நேர்தல் விளக்
கப்பட்டது.

முன்னர், அர் - சாரியை. வயப்பட்டான் - வையப்பட்டான் என்ப
தன்முதற்போலி: இனி, வசம் என்னும் வடமொழி வயம் எனத் திரித்ததா
கக் கொண்டு, வைதற்கு வசப்பட்டவன்: அதாவது - தன்னைப் பிறந்திட்ட

உடன்பட்டவன் எனினும் அமையும். விய - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; விய த்தற்கு என நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை. வாளா - தொழிலின்மையை யுணர்த்துவதோ ரிடைச்சொல்.

(டு)

௩௨௬. மூப்புமேல் வாராமை முன்னே யறவியையை
யூக்கி யதன்கண் முயலாதா—நூக்கிப்
புறத்திரு போகென்னு மின்னாச்சொ ளில்லுட்
டொழுத்தையாற் கூறப் படும்.

(இ - ள்.) மூப்பு-கிழத்தனம், மேல் வாராமை முன்னே - நெருங்கிவரா திருத்தற்கு முன்னமே, அறம் வியையை - தருமகாரியத்தை, ஊக்கி - செய் யத்தொடங்கி, அதன்கண் - அவ்விஷயத்தில், முயலாதான் - முயற்சியெய் யாதவன்,—இல்லுள் - (தன்) வீட்டில், நூக்கி-தள்ளப்பட்டு, 'புறத்து இரு- வெளியிலே இரு; போகு - (இவ்விடம்விட்டுப்) போ,' என்னும் - என்கிற, இன்னு சொல் - இனிமையில்லாத [கடுஞ்] சொற்களை, தொழுத்தையால் - வேலைக்காரியாலும், கூறப்படும் - சொல்லப்படுவான்; (எ - ற.)

உடம்பைஒடுக்குகிற முதுமைப்பருவம் வருதற்கு முன்னமே, இடம்பொ ருளேவல்கள் ஸ்வாதீனமாக இருக்கும்பொழுதே, ஒருவன் மறுமைக்கு உதவியாகத்தருமங்களைச்செய்துவைத்துக்கொள்ளவேண்டும்; ஏனெனில்,— முதுமைவந்தபொழுது, இவன்சொன்னபடி எவரும்நடவாமல் வேலைக்காரி யும் அலட்சியஞ்செய்வன் என்க: அன்றியும், தருமஞ்செய்யாத புல்லறிவா ளனை எவலாளரும் இகழ்தல், இயல்பு.

தொழுத்தையால் என்பதில், இழிவுசிறப்புஉம்மை விகாரத்தால் தொ க்கது. தொழுத்தை - தொழும்பு நென்பதன் பெண்பால். (ஈ)

௩௨௭. தாமேயு மின்புறார் தக்கார்க்கு நன்றாற்று
ரேமஞ்சார் நன்னெறியுஞ் சேர்கலார்—தாமயங்கி
யாக்கத்துட் டிங்கி யவத்தமே வாழ்நாளிப்
போக்குவார் புல்லறிவி னார்.

(இ - ள்.) புல் அறிவினார் - அற்புத்தியுடையவர்,—தாமேயும் இன்பு ளுறார் - (செல்வத்தை அநுபவித்துத்) தாமாகிலும் இன்பமடையார்; தக்கார் க்கும் நன்று ஆற்றார் - (அறிவொழுக்கங்களில்) தகுதியுடையவர்கட்குத் தா னஞ்செய்யவும் மாட்டார்; எம் சார் - (உயிர்க்குப்) பாதகாப்பாகப் பொரு ள்திய, நல் நெறியும்-நல்ல தருமவழியையும், சேர்கலார்-அடையமாட்டார்; தாம் மயங்கி - (உடம்பு செல்வம் முதலியவற்றின் நிலையில்லாமையை அறி யாமல்) தாம் மயக்கக்கொண்டு, ஆக்கத்துள் னுங்கி - செல்வத்திலேயே ஒன் றுந்தோன்றாமல் இருந்து, வாழ்நாளா - (தமது)ஆயுளை, அவத்தமே போக்கு வார் - வீணாகவே கழிப்பார்; (எ - ற.)

புத்தியினர் செல்வத்தைத் தாமும் அநுபவியாமல் தானதருமமுஞ் செய்யாமல் தமதுகாலத்தை வீணே கழிப்பார்கள் என்பதாம்.

உம்மைகள் மூன்றும் - எச்சப்பொருளான; அவற்றில், முந்தியது - பிற்

தியவற்றை நோக்கி எதிரததழுவியதும், பித்தியது - முந்தியவற்றைநோக்கி இறந்தததழுவியதும், இடையிலுள்ளது - இரண்டையும்நோக்கி இறந்ததும் எதிரதம் தழுவியதுமாம். நன்று - நல்லது; ஒன்றன்பார் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்: தானம். எம்ம் - ரகசுகம். தூங்குதல் - இங்கே, தொழிலறுதல். வாழ்நாள் - முக்காலமும் கருதும் வினைத்தொகை. தானம் பெறுதற்கு உரிய சற்பாத்திரம் யோக்கியரே யாதலால், 'தக்கார்க்கும் நன்றூற்றூர்' என்றார். அவம் என்ற பெயரின்மேல் அத்து அம் என்ற சாரியைகள் சேர்ந்து அவத்தம் என நின்ற தென்னலாம்; தனியே ஒருபெயருமாம்.

௩௨௮. சிறுகாலே யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி

யிறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளா—ரிறுகிறுகிப்
பின்னறிவா மென்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா யாம்.

(இ - ள்.) சிறு காலேயே - இளம்பிராயத்திலேயே, தமக்கு செல் உழி வல்சி - தமக்கு (இறந்தபின்பு) போகும் மறுமையிடத்துக்கு உரிய (தருமமாகிய) சோற்றை, இறுக இறுக - மிகவும் அழுத்தமாக, தோள் கோப்பு கொள்ளார் - தோளிற்கட்டியமூட்டையாக அமைத்துக்கொள்ளாதவர்களாய், இறுகி இறுகி - (பொருளில்) மிகவும் சிக்கெனவாகி, பின் அறிவாம் என்று இருக்கும் - (தருமவிஷயத்தைப்பற்றிப்) பின்புபார்த்துக்கொள்வோம் என்றிருக்கிற, பேதையார் - புல்லறிவாளர், கை காட்டும் - (மரணகாலத்திலே பேசுநா எழாமையால் தம்) கையார் குறித்த உருவங்காட்டுகிற, பொன்னும் - பொன்னுருண்டையும், புளி விள காய் ஆம் - புளிப்புச்சுவையுள்ள விளங்காயாகும்.

இடம்பொருளேவல்கள் தமக்கு அதீனமாக இருக்கும்பொழுதே மறுமைக்கு உதவியாகத் தருமஞ்செய்யாமல் பின்புபார்த்துக்கொள்வோமென்று விட்டுப் பணத்தைச் சேர்த்துவைக்கும் புத்தியினர், மரணகாலத்தில் தமது வாயடைத்துப்போனபொழுது தக்கவர்க்குத் தானஞ்செய்யக்கருதித் தாம் முன்புபத்திரப்படுத்திவைத்துள்ள பொன் திரளை எடுத்துக்கொண்டுவரும் படி மனைவி மக்கள் முதலியோர்க்குக் கையால் அப்பொருட்டிரளினனைவக் காட்டினால், அவர்கள், அக்குறிப்பையறியாமையாலோ, அச்செல்வத்தை இவர்க்காகச் செலவுசெய்ய இணங்காமையாலோ, இவர் புளிவிளங்காய்வேண்டுமென்கிறார் என்று சொல்லி அதுகொண்டுவருவர் என்பதாம். புல்லறிவாளர் செல்வம் அவர்க்குப் பயன்படாமற்போம்; பிறர்க்குப் பயன்படாமற்போதலும் உண்டு என இதில் விளங்கும்.

“கையாற் பொதித்துணையே காட்டக் கயற்கண்ணு ளதனைக் காட்டான், ஐயா விளாம்பழமே யென்கின்றீ ராக்கதற்குப் பருவமன் றென், செய்கோவெனச் சிறந்தாள்போற் சிறவாக்கட்டுரையார் குறித்தவெல்லாம், பொய்யே பொருளுரையாமுன்னே கொடுத்துண்டல் புரியின்கண்டீர்”, “வேற்றவரில்லா நுமரூர்க்கே செல்லினும் வெகுண்டீர்போல, வாற்றா னுக்கொள்ளா தடிபுறத்தவைப்பீரே யல்லீர்போலும், கூற்றங்கொண்டோடத் தமியேகொடுநெறிக்கட் செல்லும்போழ்தின், ஆற்றாணுக்கொள்ளீ

பால்.]   ௩௩ - ஆம் அதிகாரம்.—புல்லறிவாண்மை.   ௨௭௯

ரமுகலா தறிவொன்று மிலிரேபோலும்” என்ற கீவகசிந்தாமணிக்செய்யுள் களும், “மாய்வதன் முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை, ஆய்வின்றிச்செய்யாதார் பின்னை வழிநினைந்து, நோய்காண் பொழுதி னறஞ்செய்வார்க்காணமை, நாய்காணிற் கற்காண வாறு” என்ற பழமொழிச்செய்யுளும் இங்கு அறியத்தக்கவை.

இறுகிறக - இறுகஇறுக என்பதன் தொகுத்தல். இறுகிறகி - இறுகியிறகி என்பதன் தொகுத்தல். அடுக்குக்கள் - மிகுதிப் பொருளன. தோட்கோப்பு - தோளிற்கோக்கப்படுவது என, வழிப்பிரயாணத்துக்கு வேண்டுவதாகிய கட்டுச்சோற்றுமூட்டைக்குத் தொழிலாகுபெயராகிய காரணக்குறி; அது, இங்கே, மறுமைவழிக்கு இன்றியமையாத நல்வினைக்குக் கொள்ளப்பட்டது; “தோட்கோப்புக் காலத்தாற் கொண்டியம்மின்” எனக் கீழ் ‘இளமைநிலையாமை’ என்ற அதிகாரத்தில் வந்ததும் காண்க. அறிவாம்-தனித்தன்மைப்பன்மை. பேதையார் - அறிவில்லாதவர்; அதிகாரத்தால், புல்லறிவாளர்மேல் நின்றது. பொன்னும்—உம் - உயர்வுசிறப்பு. விளக்காய் = விளக்காய்; மரப்பெயர்முன்னர் இனமெல்லெழுத்து வரப்பெற்றது. (அ)

௩௨௯. வெறுமை யிடத்தும் விழுப்பிணிப் போழ்து

மறுமை மனத்தாரே யாகி—மறுமையை

யைந்தை யனைத்தானு மாற்றிய காலத்துச்

சிந்தியார் சிற்றறிவி னார்.

(இ - ள்.) சிறு அறிவினார் - புல்லறிவுடையவர்கள்,—வெறுமையிடத்தும் - செல்வமில்லாதகாலத்திலும், விழு பிணி போழ்தும் - மிகுந்த வியாதி வந்தகாலத்திலும், மறுமை மனத்தாரே ஆகி - மறுமைக்குஉரிய தருமத்தைச் செய்யும் கருத்தையுடையவர்களாய்,—ஆற்றிய காலத்து—(தரித்திரத்தன்மையும் நோயும் இல்லாமல் நினைத்ததைச்) செய்யக்கூடிய காலத்தில், மறுமையை - மறுமைக்குஉரிய தருமத்தை, ஐந்தை அனைத்து ஆனும் - சிறுகடுகினளவாயினும், சிந்தியார் - நினைக்கமாட்டார்; (எ - று.)

அற்புத்தியுடையார், தாம் தரித்திரப்படுமபொழுதும் வியாதியறுபவிக்கும்பொழுதும் மாத்திரமே தருமசெந்தையுடையவர்களாய், அத்துன்பங்களில்லாதகாலத்தில் சிறிதும் அச்சிந்தையில்லாதவராயிருப்பர் என்பதாம்.

வெறுமையாவது - அநுபவிக்கப்படும் பொருள் எதுவு மில்லாமை. விழு - விழுமம் என்ற உரிச்சொல்லின் விகாரம். விழுப்பிணி என்பதற்கு—துன்பத்தருகிற நோயென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; “விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பு மிடம்பையும்” என்பது தோல்காப்பியம். மறுமை - இறந்தபின்வரும் நிலை; இங்கே, அதற்குஉரிய நல்வினைக்கு ஆகுபெயர். ஐந்தை-கீழ்வந்த ‘நினை’ என்பதுபோல, சிறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுவதோர் அளவை.

௩௩௦. என்னேமற் றிவ்வுடம்பு பெற்று மறநினையார்

கொன்னே கழிப்பார்தம் வாழ்நாளை—யன்னோ

வளவிறந்த காதற்றம் மாருயி ரன்னார்

கொளவிழைக்குங் கூற்றமுங் கண்டு.

(இ - ள்.) (உலகத்திற் புல்லறிவாளர்கள்), இ உடம்பு பெற்றும்- (தருமங் களைச் செய்தற்கு ஏற்ற) இந்த மாணுடதேகத்தைப் பெற்றிருந்தும்,—அளவு இறந்த காதல் - வரம்புகடந்த அன்பையுடைய, தம் ஆர் உயிர் அன்னார் - தமது அருமையான உயிரை யொத்த உறவினரை, கொள இழைக்கும் - (தான்) எடுத்துக்கொண்டுபோதற்கு (வேண்டியமுயற்சியை)ச் செய்கிற, கூற் றம் - யமனது செயலை, கண்டும் - (தாம்) பார்த்திருந்தும், அன்றோ-ஐயோ! அறம் நினையார் - தருமத்தைச் செய்யக் கருதாதவராய், தம் வாழ்நாளை கொ ன்னே கழிப்பர் - தமது ஆயுளை வீணாகக் கழிப்பார்கள்; என்னே - இது என்ன அநீதி! (எ - று.)—மற்று - அசை; வினைமாற்றமாம்.

“அரிதரிது மானிடராத லரிது” என ஒளவையார் கூறியபடி கிடைத் தற்கரியதாய் நற்கதிகளை நேரிற்பெறுதற்குத்தக்கதாயுள்ள மனிதசரீரம் தம க்கு முற்பிறப்பின் ஈல்வினையாற் கிடைத்திருந்தும் பலர் தருமஞ்செய்யாமல் வீணே காலங்கழித்தற்கு என்ன காரணமோ? தமது மனைவி மக்கள் முதலிய மிக்க அன்பு வைத்தற்கிடமான சுற்றத்தார்க் கென்று சேர்க்கப்பட்ட செல் வத்தைச் செலவுசெய்யக்கூடாதெனக் கருதுவராயின், அவர்கள் வாழ்க்கை நிலையில்லாததென்பதை உலகத்தில் அறுபவசித்தமாகப் பிரதியகூப்பிரமா ணத்தாற் காணக்கூடுமே என்பதாம். யார்க்காகப் பொருள் சேர்க்கப்படுகிற தோ அவர்களும் நிலையில்லாதவ ராதலால், செல்வத்தைச் செலவுசெய்து தானப்பயனால் நற்கதியைப் பெறுமை புத்திக்குறைவு என்க.

என்னே, அன்றோ என்பன - கழிவிர்க்கப்பொருளை விளக்கும். பெற் றும்—உம்-உயர்வுகிறப்பு. கொன்-பயனில்லாமையுணர்த்துவதோர் இடைச் சொல். கூற்றம் - (உடலுயிர்களைக்) கூறுபடுத்துவது; அல்லது, (ஆயுளைப்) பகுப்பது எனக் காரணப்பெயர். கொள - உயிர்கொள்ள. ஆருயிரன்னார் - உயிர் போல இன்றியமையாதவராகப் பாவிக்கப்பட்டவர். கூற்றமும் கண்டு- உம்மை மாறுக. (க0)

௩௪ - ஆம் அதிகாரம்.—பேதைமை.

அஃதாவது-யாதொன்றையும் அறியாமை; முழுமூடத்தனம். சில அறிந்து சில அறியாமையாகிய புல்லறிவாண்மைக்குப் பின் யாதும் அறியாமையாகிய பேதைமை வைத்தற்கு இயையுடையதாத லறிக்க. இச்சம்பந்தம் தோன்ற, திருக்குறளிலே புல்லறிவாண்மையின் முன் பேதைமை வைக்கப்பட்டவாறும் காண்க. பேதைமை புல்லறிவாண்மை என்ற இரண்டையும் மயக்கத்தின் வகை யென்றார் பரிமேலழகர். பேதைமை - பண்புப்பெயர்.

௩௩௧. கொலைஞ ருலையேற்றித் தீமடுப்ப வாமை
நிலையறியா தநீர் படிந்தாடி யற்றே
கொலைவல் பெருங்கூற்றங் கோட்பார்ப்ப வீண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு.

(இ-ள்.) கொலை வல் - கொல்லுதல் தொழிலிலே வல்ல, பெருங்கூற்றம் - பெரிய யமன், கோள் பார்ப்ப - (தம் உயிரைக்) கொண்டுபோகுஞ் சமய

த்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஈண்டைவலையகத்து - இவ்வலகவாழ்க்
கையாகிய வலையினிடத்திலே, செம்மாப்பார் - மிக்ககளித்திருப்பவாறு,
மாண்பு - தன்மையானது,—கொலைஞர்-கொலைசெய்பவர், உலே ஏற்றி-உலே
நீர்ப்பாத்திரத்தை அடுப்பின்மேல் வைத்து, தீ மடுப்ப - நெருப்பை மூட்டி
எரிக்கையில், ஆமை-(அப்பாத்திரத்தில் இடப்பட்ட) ஆமை, நிலை அறியாது-
(தனக்கு வந்திருக்கிற அபாய)நிலைமையைச் சிறிதும் உணராமல், அ நீர்
படிந்து ஆடி அற்று-அவ்வுலேநீரில் முழுகி விளையாடினாற்போலும்; (எ-று).—
மிகக் பேதைமை யென்றபடி.

ஆமையைச் சமைக்கத் தீமூட்டியவிடத்து அது அறிவில்லாமல் உலேநீ
ரில் விளையாடுவது போல, தம்உயிரைக்கொள்ள யமன் சித்தனாயிருக்கையில்
மனிதர்கள் உலகவாழ்க்கையில் மகிழ்வது அறிவில்லாமை என்பதாம்.
“வெறியார் வெங்களத்து வேன்மகன் பாணி, முறியார் நறுங்கண்ணி முன்
னர்த்தயங்க, மறிகுள குண்டன்ன மன்னுமகிழ்ச்சி, அறிவுடையாளர்கணில்”
எனக் கீழ் இளமைநிலையாமை யென்னும் அதிகாரத்தில் வந்த செய்யுளோடு
இச்செய்யுளை ஒப்பிக. மரணத்தையஞ்சி மறுமைநற்கதிக்குடரிய முயற்சி
செய்க வென்றவாறு. ‘ஈண்டைவலை’ என்ற உருவகத்தை அங்கமாகக் கொ
ண்டுவந்த உவமையணி.

கொலைஞர் - கொலையையுடையவர்; ஞ் - பெயரிடைநிலை. ஆடி - ஆடி
னால் என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. ஈண்டை - ஐயிற்றுடைக்குற்றாகம்; ஐ -
சாரியை. தம்மை நல்வழிச்செல்லவொட்டாது பந்தப்படுத்துதலால், சம்சா
ரத்தை ‘வலை’ என்றார். செம்மாப்பார்—செம்மா - பகுதி; இது - இறுமா,
அலமா, சோகா என்பன போல ஒருசொல். பெருமையென்னும் பொ
ருள் தரும் ‘மாண்பு’ என்னுஞ் சொல் - இங்கே எதிர்ப்பாற்றியிலக்கணையாய்,
இழிவான தன்மைக்கு வந்தது. (க)

நூ.உ. பெருங்கட லாடிய சென்ற ரொருங்குட

தேசை யவிர்தபி னாடுது மென்றற்று

லிற்செய் குறைவினை நீக்க யறவினை

மற்றறிவா மென்றிருப்பார் மாண்பு.

(இ - ன்.) ‘இல் செய் குறைவினை நீக்கி - குடும்பத்துக்குச் செய்யவேண்
டிய காரியக்குறைகளை யெல்லாம் தீர்த்து, மற்று அறம் வினை அறிவாம் -
பின் தருமகாரியஞ்செய்ய ஆலோசிப்போம்,’ என்று இருப்பார்-என்றகருதி
வினைகாலங்கழிப்பவாறு, மாண்பு - தன்மையானது,—பெருங்கடல்-ஆடிய
சென்றார் - பெரிய சமுத்திரத்தில் நீராடுதற்குப் போனவர், ஓசை ஒருங்கு
உடன் அவிர்தபின் ஆடுதம் என்று அற்று -“(இக்கடலின்) ஒலி முழுவதும்
ஒருசேரஅடங்கினபின்புநீராடுவோம்” என்றுகாத்திருத்தாற்போலும்; (எ-று.)

கடலின் ஒலி ஓயாதவாறுபோல, சமுசாரத்தின் காரியமும் என்றுங்
குறைதீர முடியாததலால், அதன்பின்பு செய்வோமென்பது பேதைமை
யென்பதாம். “திரையவித்து நீராட லாகா வுரைப்பார், உரையவித் தொன்
றுஞ்சொல் லில்லை—அரைசராய்ச், செய்துமா மென்னினு மாகா துள்

வரையார், செய்தவர்க்கே யாகுத் திரு” என்ற செய்யுளோடு இதனை ஒப் பிடுக. உவமையணி.

ஒருக்கு, உடன் - ஒருபொருட்பன்மொழி; இரண்டும், எஞ்சாமைப் பொருளுணர்ந்தும் இடைச்சொற்கள். என்று - என்றால் என்னும் எச் சம் திரிந்தது. ஆல் - ஈற்றசை. மற்று - விரையாமல் என்றவாறு. அறி வில்லாதவர்களின் தன்மையை ‘மாண்பு’ என்றது, பிறகுறிப்புவுகையால், அவர்கருத்தை எடுத்துக்காட்டிப் பரிசாசஞ்செய்தபடியாம். (உ)

கூகூகூ. குலந்தவங் கல்வி குடிமைமூப் பைந்தும்
விலங்காம லெய்தியக் கண்ணு—நலஞ்சான்ற
மையறு தொல்சீ ருலக மறியாமை
நெய்யிலாப் பாற்சோற்றி னேர்.

(இ - ன்.) குலம்-உயர்குடிப்பிறப்பும், தவம்-விரதவொழுக்கமும், கல்வி- படிப்பும், குடிமை - (செவ்வத்தாலாகுக்) குடித்தனவளமும், மூப்பு - பிராய முதிர்ச்சியும், ஐந்தும் - (ஆகிய) இவ்வைந்தும், விலங்காமல் - தவறாமல், எய்தியக்கண்ணும் - (ஒருவனுக்கு) கேர்த்தவிடத்தும், (அவன்), நலம் சான்ற - பெருமை மிக்க, மை அறு தொல் சீர் - குற்றமில்லாத பழமையான சிறப் பையுடைய, உலகம் - (மறுமையில் அடையத்தக்க சுவர்க்கம் மோகும் என் னும்) உலகங்களின் தகுதியை, அறியாமை - அறியாதிருப்பது, —நெய் இலா பால்சோற்றின் கேர்-நெய்யில்லாத வெண்ணிறமான சோற்றிற்குச் சமமாம்.

சோறு சுத்தமாய் வெண்ணிறம் நல்லபக்குவம் சாரமுடைமை முதலிய சிறப்புக்களோடு கூடியிருந்தாலும் நெய்யில்லாவிட்டால் அது “நெய்யில்லா வுண்டி பாழ்” என்றபடி இகழப்படுவதுபோல, குலம்முதலியவை ஒருவனு க்கு அமைந்திருந்தாலும் மறுமையில் நல்லுலகம்பெறாதற்கு ஏற்றமுயற்சியை அறியாத பேதைமை இகழப்படும் என்பதாம். உவமையணி.

கேர் - உவமவுருபு. தவம் - தபஸ் என்ற வடமொழியின் திரிபு; தவ மாவது-மனம் பொறிவழிபோகாமல் நின்றற்பொருட்டு விரதங்களால் உணவு சுருக்குதல் முதலியன. குடிமை - பண்புப்பெயர். முதலடியில், பெயர்ச் செவ்வெண், ஐந்து என்னுந்தொகைபெற்றது. தொல்சீர் - பண்புத்தொகை; தொன்றுதொட்டு வந்த புகழென்க. உலகமறியாமை - உலகத்தாரோடு ஒப்பொழுகும் ஒழுக்கத்தை உணராமை எனினும் அமையும்; “உலகத்தோ டொட்ட வொழுக்கல் பலகற்றும், கல்லா ரறிவிலாதார்” என்பது காண்க. ‘நெய்யிலா’ என்பது - சோற்றுக்கு அடைமொழி. பாற்சோறு - பால் போன்ற சோறு; இவ்வுவமைத்தொகை, வெண்ணிறமுடைய சோறென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. (கூ)

கூகூகூ. கண்ணி நல்ல கடையாய மாக்களிற்
சொன்னனி தாழுணரா வாயினு—யின்னினியே
நிற்ற லிருத்தல் கிடத்த லியங்குதலென்
றுற்றவர்க்குத் தாழுதவ லான்.

(இ - ள்.) சொல் - (பிறர்சொல்லுஞ்) சொற்களை, நனி - நன்றாக, தாம் உணரா ஆயினும் - தாம் (கேட்டு) அறிந்ததொன்மமாட்டாவானாலும், — உற்றவர்க்கு - (தம்மை) அடைந்தவர்க்கு, இன்னினியே - (அவர்கள் தம் மிடம்வந்த) அந்தந்தப்பொழுதிலே, நிற்கல் - (மேலே) நிற்கலும், இருத்தல் - (மேல்) உட்காருதலும், கிடத்தல் - (மேற்) படுத்தலும், இயங்குதல் - (மேலே) நடத்தலும், என்று-என்ற காரியங்கட்கு, தாம் உதவலான் - தாம் (இடமாக) உபயோகப்படுதலாலே, — கல் - கற்கள், கடை ஆய மாக்களின் - கீழ்ப்பட்ட மனிதர்களைக்காட்டிலும், நனி நல்ல - மிகவும் நல்லவை; (எ - று.)

பிறர்சொன்னதைத் தாம் அறியாத தன்மையில் மூடர்களும் கல்லும் சம மாயினும், வந்தவர்க்கெல்லாம் நிற்கவும் உட்காரவும் படுக்கவும் நடக்கவும் அகப் பலவாறு விரும்பியபடியெல்லாம் பயன்படுகிற கல்லினும், பிறர்க்கு எந்த விதத்திலும் உதவாத பேதையர் கீழ்ப்பட்டவர் என்பதாம்.

உபமேயத்தினும் உபமானத்திற்குச் சிறப்பை விளக்கியதனால், வேற்றுமையணி; ஒன்றுக்கும் உதவாமையாகிய உபமேயத்தின துருற்றத்தினால் உபமானமாகிய கல்லுக்கு மேன்மையைக் கூறியுள்ளது, அகமலச்சீயணி; இவ்விரண்டனிகளும் பாலும் நீரும் கலந்தாற்போல [வேறுபாடுதோன்றாது] கலந்துவந்தது, கலவையணி. பரிசுசகீகுவை தோன்றக் கூறியவாறு.

நனி - மிகுதியுணர்ந்தும் உரிச்சொல்; இது - இரண்டாம் அடியில் முழுவதும் என்ற பொருளில் வந்தது. நல்ல - பலவிற்பாற் குறிப்புமுற்று. ஆய, ய் - இறந்தகால இடைநிலை. இன்னினியே - இப்பொழுதே என்ற படி; இனிஇனி என்ற இடைச்சொல்லுக்கின் தொகுத்தல்: கீழ் 'யாக்கை நிலையாமை' என்ற அதிகாரத்திலும் "இன்னினியேசெய்க அறவினை—இன்னினியே" என வந்தது காண்க. மூன்றாம் அடியில், நிற்கல்முதலிய பெயர்ச் செவ்வெண் தொகைபெறுவது வந்தது. மாக்களின், ஐந்தாமுருபு - எல்லைப்பொருளது; இப்படி உபமான உபமேயசம்பந்தத்தில் வரும் எல்லைப் பொருளை 'உறும்பொருவு' என்பர். (ச)

நூநூ. பெறுவதொன்றின்றியும் பெற்றானே போலக்
கறுவுகொண்டேலாதார் மாட்டுங்—கறுவினாற்
கோத்தின்னா கூறியுரையாக்காற் பேதைக்கு
நாத்தின்னு நல்ல சுனைத்து.

(இ - ள்.) பெறுவது ஒன்று இன்றியும் - (தன்னாற்) பெறப்படும் பயன் சிறிதும் இல்லாதிருந்தும், பெற்றானே போல - ஒருபயனைப்பெற்றவன்போலவே, ஏலாதார் மாட்டும் - தகாதவர்களிடத்திலும், கறுவுகொண்டு—கோபங் கொண்டு, கறுவினால் - தனியாத அக்கோபத்தினால், இன்ன - துன்பந்தருஞ் சொற்களை, கோத்து - தொடர்ச்சிப்படுத்தி, கூறி - சொல்லி, உரையாக் கால் - (அச்சொற்களின்பொருளை) விளக்குதலுஞ் செய்யாவிட்டால், பேதைக்கு - அறிவில்லாதவனுக்கு, நல்ல சுனைத்து - நல்ல தினவானது, நாதினனும் - நாக்கை வருத்துவது (போலும்); (எ - று.)

ஒருபயனுமில்லாமலே மிக்கணக்கத்தோடு எப்படிப்பட்டவர்மேலும் பக்கைமபாராட்டி நிந்தனைச்சொற்களை தூதனமாகக் கற்பித்துச்சொல்லி விவரிக்காவிட்டால், மூடனுக்குத் திருப்தியில்லையென்பதாம்.

அறிவில்லாதவர் இயல்பாகப் பிறர்மீது பழிமொழிகளைக் கூறுதற்கு; (தற்குறிப்பேற்றவுருபு கொடாமல்) நாத்தினவுதின்னுதலைக் காரணமாகக் கற்பித்துக்கூறியது, உய்த்துணரோதுத்தந்திரிப்பேற்றவணி.

இன்றியும்—உம் - இழிவுசிறப்பு. பெற்றானே—ஏ - தேற்றம். கறுவு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். ஏலாதார்மாட்டும் - செல்வம் அதிகாரம் பெருமை முதலியவற்றால் தம்மினுமேம்பட்டவரிடத்தும் என்றபடி. கூறுதல் உரைத்தல் என்பவற்றை ஒருபொருட்பன்மொழியாகவுக் கொள்ளலாம். பெற்றான்போல - பெறுபவன் போல; துணிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்த காலமாக வந்த காலவழுவுமைதி. 'நாத்தின்னும் நல்லசுனைத்து' என்றது, பரிகாசக்கவையை விளக்குவது. இதில், "உண்டற்குரியவல்லாப் பொருளை, யுண்டனபோலக்கூறலுமரபே" என்ற வழுவமைதியிருத்தலையுங்காண்க. (6)

நாநக. தங்கண் மரபில்லார் பின்சென்று தாமவரை
யெங்கண் வணக்குது மென்பவர்—புன்கேண்மை
நற்றளிர்ப் புன்னை மலருங் கடற்சேர்ப்ப
கற்கிள்ளிக் கையிழந் தற்று.

(இ - ள்.) நல் தளிர் புன்னை - அழகிய தளிர்களையுடைய புன்னைமரங்கள், மலரும் - பூக்கப்பெற்ற, கடல் சேர்ப்ப - கடலின் துறைமுகத்தை யுடைய (பாண்டிய)ராசனே!—தம்கண் மரபு இல்லார்பின் - தம்மிடத்து (அடக்கம் முதலிய) நல்லொழுக்கம் இல்லாதவர்களிடத்திலே, தாம் சென்று —, அவரை எம்கண் வணக்குதும் - அவர்களை நம்மிடம் வணங்கியிருக்கச் செய்வோம், என்பவர் - என்றுசொல்பவர்களது, புல்கேண்மை - இழிவான சேர்க்கை, கல் கிள்ளிக் கையிழந்து அற்று - கல்லைக்கிள்ளிக் கையைப்போக்கிக்கொண்டதுபோலாம்; (எ - று.)

இயல்பிலே சிறிதும் நற்குணநற்செய்கைகளில்லாதவரை அடக்கிச் சுவாதீனஞ்செய்யப் பிரயத்தனப்படுவது, அசாதத்தியமும் தீங்குவிளைப்பது மாய்க் கல்லைக்கிள்ளத்தொடங்கிக் கைந்நோவையுண்டாக்கிக்கொள்ளுதலைப் போலுதலால், பேதைமை யென்பதாம். "கற்கிள்ளிக் கையுயந்தா ரில்" என்றார் பழமொழியிலும். இனி, ஒழுக்கமில்லாத பேதையர்கள், எவராலும் தாம் எவ்வழிப்படுத்தப்படாமையோடு, தம்மைநல்வழிப் படுத்த முயல்பவர்க்குமிக்க துன்பத்தையுஞ் செய்வர் என்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். உவமையணி.

புன்கேண்மை யென்றது, இங்கே ஒருதலைச்சினேகத்தை. மூன்றாம் அடி - பாண்டியநாட்டின் நெய்தல்நிலச்சிறப்புக் கூறும். புன்னை - அந்நிலத்துக்குடைய மரம். சேர்ப்பு - நெய்தனிலத்து ஊரின் பெயர். (ஈ)

நாநக. ஆகா தெனினு மகத்துநெய் யுண்டாகிற்
போகா தெறும்பு புறஞ்சுற்றும்—யாதாங்
கொடாஅ ரெனினு முடையாரைப் பற்றி
விடாஅ ருலகத் தவர்.

பால்.]

நகர - ஆம் அதிகாரம்.—பேதைமை.

(இ - ள்.) ஆகாது எனினும் - (தமக்கு உண்ணக்கிடைத்தல்) இல்லையா யினும், அகத்த நெய் உண்டு ஆகின் - ஒருபாத்திரத்தினுள்ளே நெய்திருக்கு மாளும், ஏறம்பு - ஏறம்புகள், போகாது - (அப்பாத்திரத்தை விட்டு) நீங்கா மல், புறம் சுற்றும் - வெளிப்பக்கத்திற் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கும்; (அது போல),—யாதும் கொடார் எனினும் - ஒருசிறிதுபொருளையும் கொடாதவர் களானாலும், உடையாரை செல்வமுள்ளவர்களை, உலகத்தவர் - உலகத்தி லுள்ள சனங்கள், பற்றி-சேர்ந்த, விடார் - விட்டுநீங்கவேமாட்டார்; (எ - று.)

உட்புகுத்து நெய்யை உண்ணக்கூடாமலிருந்தும் அப்பாத்திரத்தை ஏறம்புகள் ஆகையினால் விடாமற் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல, தம் விருப்பத்தின்படி ஒருபொருளும் பெறக்கூடாமலிருந்தும் செல்வமுடை யாரைப் பேதைகள் ஆகையினால் விடாமற் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதாம். எடுத்துக்காட்டுலமையணி.

செல்வமுள்ளவரை 'உடையார்' என்பதும், செல்வமில்லாதவரை 'இல்லார்' என்பதும் - வழக்கு; "உடையார்முன் இல்லார்போல்" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. அளபெடை யிரண்டும், செய்யுளோசைநிறைப்பன. பின்னிரண்டடியில், அளபெடை ஒன்றி வந்தது, அளபு என்னுந் தொடை.

நகர. நல்லவை நாடொறு மெய்தா ரறஞ்செய்யா

ரில்லாதார்க் கியாதொன்று மீகலா—ரெல்லா

மினியார்தோள் சேரா ரிசைபட வாழார்

முனியார்கொ றும்வாழு நாள்.

(இ - ள்.) (மூடர்கள்),—நாள் தொறும் - தினந்தோறும், நல்லவை - நற் குணநற்செய்கைகளை, எய்தார் - அடையார்கள்; அறம் செய்யார் - தருமஞ் செய்யமாட்டார்கள்; இல்லாதார்க்கு - எழைகட்டு, யாதுஒன்றும் ஈகலார் - எதையும் கொடுக்கமாட்டார்கள்; எல்லாம் இனியார்தோள் சேரார்-குணஞ் செயல்களிலெல்லாம் இனியாரான தம்மனைவியரது தோள்களைச் சேரமாட் டார்கள்; இசைபட வாழார் - கீர்த்தியுண்டாக வாழமாட்டார்கள்; (இப் படிப்பட்டவர்), தாம் வாழும் நாள் எல்லாம் முனியார்கொல்-தாங்கள் பிழைத்திருக்கும் காலங்களையெல்லாம் வெறுக்கமாட்டார்களா? (எ - று.)

அறம்பொருளினப்பக்களைத் தாம் அடையாமலும், பிறர்க்குத் தானதரு மங்கள்செய்து இம்மைக்குப் புகழும் மறுமைக்குப்பண்ணியுமும் பெறாமலும் வீண்காலங்கழித்தி அறிவில்லாதார்க்குத் தம்வாழ்நாளில் வெறுப்பில்லாம லிருப்பது வியக்கத்தக்க தென்பது கருத்து; இதில், அவர்கள் இருத்தலும் இறத்தலும் சம மென்பதும் தொனிக்கும். 'இனியார்தோள் சேரார்' என்ற தற்கு - விஸமகளிரைச் சேர்வர் என்று கருத்துக் கொள்க.

நல்லவை என்றது, கல்வி கேள்வி நீதிவழியிற்பொருள்சேர்த்தல் முதலி யவற்றை. நல் அவை எனப் பிரித்து, சிறந்த சபையைச் சேரமாட்டார்கள் எனினும் அமையும். எய்தார் என்ற எதிர்மறைமுற்றில், எய்து - பகுதி; (அம் பெறிந்தாரென்றபொருளில், எய்என்னும்பகுதியின்மேற்பிறந்த உடன்பாட்டு முற்றும்.) கீர்த்தி, இல்லறத்திலவழுவாதார்க்கு இம்மைப்பயனாய் இவ்வுல

கில் நிகழ்த்த நிலைபெறுவ தாதலால், இசைபடவாழ்த்தல் இறுதியிற் கூறப் பட்டது; திருக்குறளில் 'புகழ்' என்னும் அதிகாரம் இல்லறவியலின் இறுதியில் வைக்கப்பட்ட வாறும் காண்க. கொல் - வினாவகையால், இழிவை விளக்கும்.

இல்லாதார்க் கியாதொன்றும் - இங்கே குற்றியலிகரம் அலகுபெற வில்லை; 'சீரும் தளையும் சிதையின் குற்றியலிகர உகரங்களும் அளபெடையும் மெய்யெழுத்தும் அலகுபெறுது கிற்கும்.' இல்லாதார்க் என்ற தேமாவ் காய்ச்சீரின்முன் யா என நேர்வருதல் பொருந்துமே யன்றி, கியா என நிரை வருதல் வெண்டளைக்கு ஒவ்வாமையை அலகிட்டிக் காண்க. (அ)

நூநூ. விழைந்தொருவர் தம்மை வியப்ப வெருவர்
விழைந்திலே மென்றிருக்குங் கேண்மை—தழங்குரற்
பாய்திரைசூழ் வையம் பயப்பினு மின்னாது
யாய்நல மில்லாதார் மாட்டு.

(இ-ள்.) ஆய் நலம் இல்லாதார்மாட்டு-ஆராய்தற்குடரிய நல்லறிவு இல்லாத மூடர்களிடத்தில், ஒருவர் விழைந்து தம்மை வியப்ப - (யாராயினும்) ஒருவர் (வந்து) விரும்பித் தம்மைக் கொண்டாட, ஒருவர் விழைந்திலேம் என்று இருக்கும் - (அங்கனம் கொண்டாடப்பட்ட) மற்றொருவர் (நாம்) விரும்பமாட்டோமென்று ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்கிற, கேண்மை-சினேகமானது, —தழங்கு குரல் - முழங்குகின்ற ஒலியையுடைய, பாய் திரை - பாய்ந்துவருகிற அலைகளையுடைய கடல், சூழ் - சூழ்ந்த, வையம்- பூயிமுழுவதையும், பயப்பினும் - தருவதாயிருந்தாலும், இன்னாது - (சான்றோர்க்கு) இனிமையாயிராது; (எ - று.)—எ - தேற்றம்.

தம்மைவிரும்பி வலியவந்து சினேகித்தவரைத் தாம்சினேகியாத மூடர்களின் சேர்க்கை, எவ்வளவு பயன் தருவ தானாலும், திருப்திகரமானதன்று என்பதாம். தம்மைஒருவர்விரும்பாராயினும், தாமாக வலியப்போய்ச் சினேகித்தல் பெரியோரிடத்தாயின் பின்புஇனிமைதருவதாம் என்பது தோன்ற, 'இன்னாது ஆய்நலமில்லாதார்மாட்டு' என்றார்.

விழைந்திலேம் - தன்மைப் பன்மை யெதிர்மறை யிறந்தகாலமுற்று. தழங்கு குரல், பாய்திரை, சூழ்வையம், ஆய்நலம் - வீணைத்தொகைகள். பாய்திரை - அன்மொழித்தொகை யென்றாவது, அடையடுத்த சினையாகுபெய ரென்றாவது கொள்ளத்தக்கது. பயப்பினும், உம் - உயர்வுசிறப்பு; இது - ஒருபயனையுத்தராமே தோன்ற நின்றது. ஆய் நலம் - சிறந்த நற்குணமுமாம். கேண்மை - இங்கு, ஒருதலைச்சினேகம்; எதிர்மறையிலக்கணையால், போலிச்சினேக மென்றவாறுமாம். தழங்கு குரல் என்பது - தழங்குரல் என்று விகாரப்பட்டது; "தழங்குரன் முரசிற் சாற்றி" என்றார் சீவகசிந்தாமனியாரும். (க)

நூசு0. கற்றனவுங் கண்ணகன்ற சாயலு மிற்பிறப்பும்
பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்துந் தானுரைப்பின்
மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றணியாத
பித்தனென் றெள்ளப் படும்.

(இ - ன்.) கற்றனவும் - (ஒருவன்) கற்ற கல்விகளும், கண் அகன்ற சாயலும் - (அவனிடத்து) மிகுதியாகவுள்ள மென்மைக்குணமும், இல்பிறப்பும் - (அவனது) உயர்குடிப்பிறப்பும், (என்னும் இவையெல்லாம்), பக்கத்தார் பாராட்ட - அயலார் கொண்டாட, பாடு எய்தும் - பெருமைபெறும்; (அங்ஙனம் இல்லாமல்), தான் உரைப்பின் - (தன்கல்வி முதலிய சிறப்புக்களை ஒருவன்) தானாக எடுத்துச்சொன்னால், மைத்துனர் பல்கி - (அவனுக்குப்) பல மைத்துனர் ஏற்பட்டி, (அவர்களால்), மருந்தின் தணியாத பித்தன் என்று எள்ளப்படும்-மருந்தினுற் பரிகரிக்கமுடியாத பைத்தியமுடையவ னென்று (அவன்) இகழப்படுவான்; (எ - று.)

தன்சிறப்புக்களைப் பிறர்கூறினாற் பெருமையுண்டு; அங்ஙனமின்றி அறிவில்லாமையால் தற்புகழ்ச்சிசெய்பவன் பரிகாசத்துக்கே பாத்திரமாவன் என்பதாம்; “தன்னை வியப்பிப்பான் தற்புகழ்தல் தீச்சுடர், நன்னீர் சொரிந்து வளர்த்தற்றால்” என்றார் பிறரும்.

இங்கே ‘மைத்துனர்’ என்றது, பரிகாசஞ்செய்பவர்களை; அவர்களே பரிகசித்தற்கு உரியவராதலால். மைத்துனன் - மனைவியின் உடன்பிறத்தவனும், அத்தமகனுமாம். பாராட்டல் - பார் ஆட்டல் எனப் பிரித்து, பூமியில்வழங்கச்செய்தலெனக் காரணப்பொருளுரைப்பர். தணியாத என்பது - பித்துக்கு அடைமொழி. “சாயல் மென்மை” என்னுந் தொல்காப்பியுக்குத் திரத்தால், சாயல் என்பது - ஐம்பொறிகளாலும் நுகரப்படும் பலவகை மென்மைகளையும் உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லாத லுணர்க. (க௦)

௩௫ - ஆம் அதிகாரம்.—கீழ்மை.

அஃதாவது - கீழ்மக்களது தன்மை. இது - புல்லறிவாண்மை பேதைமைகளின் காரிய மாதலால், காரணகாரியமுறைமைப்பற்றி, அவற்றின்பின் வைக்கப்பட்டது.

௩௫௧. கப்பி கடவதாக் காலத்தன் வாய்ப்பெயினுங்

குப்பை கிளைப்போவாக் கோழிபோன்—மிக்க

கனம்பொதிந்த நூல்விரித்துக் காட்டினுங் கீழ்தன்

மனம்புரிந்த வாறே மிகும்.

(இ - ன்.) கால- (உணவுவேண்டிய) காலத்திலே, கப்பி-தானியத்தை, கடவது ஆ - போதுமான அளவினதாக, தன் வாய் பெயினும் - தனது வாயிற் (பிறர் கொண்டுவந்து) போகட்டாலும், குப்பை கிளைப்பு ஓவா - (தன் இயல்பான) குப்பைகிளறுந்தொழிலை நீங்காத, கோழி போல்—, —மிக்க கனம் பொதிந்த - மிக்க மகிமை பொருந்தின, நூல் - சாஸ்திரங்களின் பொருளை, விரித்து காட்டினும்- (அறிவுடையார் வந்து) விவரமாகத் தெரிவித்தாலும், கீழ் - கீழ்மகன், (தன்துர்க்குணத்தைவிடாமல்), தன் மனம் புரிந்த ஆறே மிகும் - தன்மனம் விரும்பினபடியே மிகுஞ்செல்வான் [வரம்பு கடந்துடடப்பான்]; (எ - று.)

௩௪௫. பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினு நாய்பிற
 ரெச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கு—மச்சீர்
 பெருமை யுடைத்தாக் கொளினுங்கீழ் செய்யுங்
 கருமங்கள் வேறு படும்.

(இ - ள்.) பொன் கலத்து-பொன்னுற்செய்த பாத்திரத்தில் (வைத்துக் கொண்டு), ஊட்டி - (நல்லுணவை) உண்பித்து, புறந்தரினும் - (ஒருவன்) பாதுகாத்துவந்தாலும், நாய்—, பிறர் எச்சிற்சு - அயலார்(உண்டெறிந்த)எச் சிற்சோற்றுக்கு, இமையாது - கண்கொட்டாமல், பார்த்திருக்கும் - (கிடைக்கிற சமயத்தை) எதிர்பார்த்திருக்கும்; அச்சீர் - அத்தன்மையாக, —பெருமை உடைத்து ஆ கொளினும் - சிறப்புள்ளவனாக (ப் பிறர் தன்னைமதித்து) ஏற்றுக்கொண்டாலும், கீழ் செய்யும் கருமங்கள் - கீழ்மகன் செய்யும் காரியங்கள், வேறுபடும் - (பெருமைக்கு) வேறுபட்டனவாக இருக்கும்; (எ - று.)

நல்லுணவுகளைக் கொடுத்து மேன்மைப்படுத்தினாலும் இழிவான உணவை எதிர்பார்த்திருப்பது நாய்க்கு இயல்பாதல்போல, பெருமைகொடுத்துக் கொளவித்தாலும் இழிவான காரியங்களைச் செய்வது, கீழ்மக்களியல்பு என்பதாம். இப்பாட்டை இவ்வதிகாரத்தின் முதற்பாட்டோடு ஒப்பிடுக. இப்பாட்டில், 'சீர்' என்பது - உவமவுருபு; இவ்வுவமவுருபு வந்துவிட்டதனால், இது எடுத்துக்காட்டுவமையணியாகாது உவமையணியேயாம்.

கீழ்மகனது இழிவு தோன்ற, 'உடைத்து' என அஃறிணையாற்கூறினார். உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. ஊட்டி—உண் என்பதன் பிறவினையான ஊட்டு - பருதி; உண்என்னும் பருதி முதல் ிண்டு, 'டு' என்னும் விருதி கூடியது. புறந்தரின், புறந்தா - பருதி; இது ஒருசொல். (உண்டதுபோக) எஞ்சியது, எச்சில். (இ)

௩௪௬. சக்கரச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோ
 ரெக்காலுஞ் சொல்லார் மிகுதிச்சொ—லெக்காலு
 முந்திரிமேற் காணி மிகுவதேற் கீழ்தன்னை
 யிந்திரனு வெண்ணி விடும்.

(இ - ள்.) சக்கரம் செல்வம் - பூமண்டலம் முழுவதையும் ஆளுவதாகிய பெருஞ்சிறப்பை, பெறினும் - (தாம்) பெற்றாலும், விழுமியோர்-மேலோர், எ காலும்-எப்பொழுதும், மிகுதி சொல்-வரம்புகடந்த வார்த்தையை, சொல்லார் - சொல்லமாட்டார்கள்; எ காலும் - எப்பொழுதாயினும், முந்திரிமேல் காணி மிகுவது எல் - முந்திரியென்னுஞ் சிறிய அளவின்மேல் காணியென்னுஞ் சிறிய அளவு செல்வம் மிகுவதானால், கீழ் - கீழ்மகன், தன்னை—, இந் திரன் ஆ எண்ணிவிடும் - தேவேந்திரனாக நினைத்துவிடுவான்; (எ - று.)

மேலோர் பெருஞ்செல்வம் வந்தாலும் வரம்புகடந்து நடவார்; கீழோர் சிறிதுபொருள் மிகப்பெற்றாலும் தம்மை மிகச்சிறந்தவராக மதித்துப் பெருமைபாராட்டுவர் என்பதாம்.

மேலோரிலும் கீழோர்க்கு உள்ள வேறுபாட்டைக் கூறிய இதில், உபமான உபமேயத்தன்மையும்தோன்றுவதால், இச்செய்யுள் யோந்நுமையணி

யாம்; (சிறுபான்மைப் ப்ரஸ்துதத்தையும் [ப்ரஸ்துதம் - சொல்லவேண்டிய விஷயம்] உபமானமாகக் கூறுதலும் உண்டு :) இங்ஙனமே மேல்வருதற்கும் இவ்வணி கொள்க.

சக்ரம் - மண்டலம்: இங்கே, பூமண்டலத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டது; இனி, ஆஜ்ஞாசக்கரத்தை உலகமுழுவதும் செலுத்தும் சக்ரவர்த்தித்தன்மை என உரைப்பினும் அமையும். சக்கரன் செல்வம் எனப் பிரித்து-இந்திரானது செல்வமென்றும், சக்ராயுதபாணியான திருமாலினது செல்வ மென்றும் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று.

உம்மைகள் மூன்றனுள், முந்தினது - உயர்வுசிறப்பு; பிந்தினது - இழிவுசிறப்பு; இடையிலுள்ளது - முற்றுப்பொருளது. முந்திரியென்பது - மிகச்சிறிய அளவைக்கும், காணியென்பது - அதனினமிக்க ஓர்சிறுநளவைக்கும் காட்டப்பட்டன. காணி - அறுபத்துநான்கில் ஒன்று. முந்திரி - அதன்நாலில் ஒன்று. 'காணிமேல் முந்திரி மிகுவதேல்' எனச் சொற்களை மாற்றிப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும். சக்ரம், இந்த்ரன்-வடசொற்கள்.

௩௫௭. மைதீர் பசும்பொன்மேன் மாண்ட மணியழுத்திச்
செய்த தெனினுஞ் செருப்புத்தன் காற்கேயா
மெய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்க்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

(இ - ள்.) மைதீர்-குற்றமற்ற, பசும் பொன்மேல்-பசுநிறமான சிறந்த பொன்னின்மேல், மாண்ட மணி அழுத்தி-மாட்சிமைப்பட்ட இரத்தினங்களைப்பதித்து, செய்தது எனினும்-செய்யப்பட்டதாயினும், செருப்பு—, தன் காற்கே ஆம்-ஒருவனது காலிற்கொள்ளுதற்கே உரியதாம்; (அதுபோல),— எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் - பொருந்திய செல்வமுடையவர்களானாலும், கீழ்க்களை-கீழ்மக்களை, செய் தொழிலால் - (அவர்கள்)செய்யும் இழிதொழில்களால், காணப்படும் - (இவர்கள் கீழ்மக்களென்று) அறியக்கூடும்; (எ - று.)

மாசற்ற பசும்பொன்மேல் விலையுயர்ந்த இரத்தினமிழைத்த செருப்பே யானாலும் காலிற்கொள்ளத்தக்கதே யாவதுபோல, கீழ்மக்கள் எவ்வளவு செல்வம் பெற்றாலும் கீழ்ப்படியில் வைக்கத்தக்கவரேயன்றி மேற்படியில் வைக்கத்தக்கவரல்லர் என்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவமையணி.

எய்திய செல்வத்தர் - செல்வமெய்தியவர் என விசுவாமிதிரத்துக்கூட்டினும் அமையும். காண என்பதைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, படும் என்ற வினைமுற்றோடு முடித்து, காணுதல்படி மென்க. இனி, காணப்படும் என்பதை ஒருசொல்லாகக் கொண்டு, தொழிற்பெயராய்த் தேற்றப்பொருள்பட்டு ஐம்பால்மூவிடத்துக்கும் பொதுவான தென்பாரு முளர். காற்கே, ஏ - பிரிவிலையோடு, இழிவுசிறப்பு. (எ)

௩௫௮. கடுக்கெனச் சொல்வற்றாங் கண்ணோட்ட மின்று
மிடுக்கண் பிறர்மாட் டெவக்கு—மடுத்திடுத்து
வேக முடைத்தாம் விறன்மலை நன்னாட
வேகுமா மெள்ளுமாங் கீழ்.

(இ - ள்.) விறல் - பெருமையுள்ள, மலை - மலைகளையுடைய, நல் நாட -
சிறந்த (பாண்டிய) நாட்டையுடைய அரசனே!—கீழ் - கீழ்மகனது தன்மை,
கடுக்கென சொல்லற்று ஆம் - கடுமையாகப் பேசுவல்லதாம்; கண்ணோட்
டம் இன்று ஆம் - தாக்கூணிய மில்லாததாம்; பிறர்மாட்டு இடுக்கண் உவக்
கும் - அவலாரிடத்து உண்டான துன்பத்திற்கு மகிழும்; அடுத்து அடுத்து
வேகம் உடைத்து ஆம் - அடிக்கடி கோபாவேசமுள்ளதாம்; ஏகம் ஆம் -
(கண்டவிடத்தும்) செவ்வதாம்; எள்ளும் ஆம் - (பிறரைத்) தூஷிக்குமாம்;
(எ - று.)—இப்பாட்டில் உள்ள 'ஆம்' என்னுஞ் சொற்கள் ஐந்தும் - அசை.

கடுமையாகப் பேசுவதும், யாரிடத்தும் தாக்கூணியம்பாராமையும், பிறர்
க்கு நேரிடுகிற துன்பத்துக்குச் சந்தோஷிப்பதும், காரணமின்றி மேன்மேற்
கோபமுடையதாதலும், பயனில்லாமற் பலவிடத்தும் திரிதலும், பிறரைத்
தூஷிப்பதும் கீழ்மக்களியல்பு என்பதாம். தனிமைநவீற்சியணி.

கடுக்கென - கடுமைக்குறிப்பிடைச்சொல். சொல்என்பதை - முதனி
லைத்தொழிற்பெயரென்றாவது, சொல்ல என்பதன் தொகுத்தலென்றாவது
கொள்க. 'கண்ணோட்டமாவது - தண்ணோடுபயின்றாரைக் கண்டால் அவர்
கூறியன மறுக்கமாட்டாமை; இஃது - அவர்மேற் கண்ணென்றவழி நிகழ்வ
தாகலின், அப்பெயர்த்தாயிற்று' என்பது, தீநூக்குந்ள பரிமேலழகருரை.
தொல்காப்பியவுரையில் நச்சினுர்க்கினியர் 'இடுக்கண் என்பது - மலர்ந்த
நோக்கமின்றி மையல்கோக்கம்பட வரும் இரக்கம்' என்றதனால், இடுக்கண்
என்பது - இடுக்குகண் என்பதன் விகாரமாய், கண்ணிடுக்குதற்குக் காரண
மான துன்பத்திற்குக் காரணப்பெயரா மென அறிக. அடுத்து அடுத்து—
அடுக்கு - பன்மைப்பொருளது. மலைக்கு விறல் - மழைபெய்யாமல் வறந்த
காலத்திலும் தன்னைச்சேர்ந்த உயிர்கட்கு நீர்வளத்தைக் கொடுக்கும் கொ
டையும, அளவுசெய்யப்படாத பலவகைப்பொருளை யுடையதாதலும், நால்
வகையரண்களுள் ஒன்றாக இயல்பில் அமைதலும் முதலியன. ஏகமாம் என்னு
மாம்-பிறிடம் வலியச்சென்று அவரையிகழ்வா நெனினுமாம். என்னுமாம்
ஏகமாம் என மாற்றிக்கட்டி, (வாரிடத்தும் நில்லாமல்) இகழ்ந்துசெல்
வான் என்று உரைப்பாரு முளர். (அ)

௩௪௯. பழைய ரிவரென்று பன்னாட்டின் னிற்பி
னுழையினிய ராகுவர் சான்றோர்—விழையாதே
கள்ளுயிர்க்கு நெய்தற் கணிகடற் றண்சேர்ப்ப
வெள்ளுவர் கீழா யவர்.

(இ - ள்.) கன் உயிர்க்கும் - தேனை வெளிவிடுகின்ற, நெய்தல்-நெய்தற்
பூக்களையுடைய, கனை கடல் தண் சேர்ப்ப-ஒலிக்கின்ற கடலினது குளிர்த்த
துறைமுகத்தையுடைய (பாண்டிய)ரசனே!—பின் நிற்பின் - (ஒருவர் தம்)
பின்னே வந்துநின்றால்,—சான்றோர்-மேலோர்,—இவர் பல் நான் பழையர்
என்று - இவர்கள் பலநான் பழகியவ ரென்று கருதி, உழை - அவர்களிடத்
தில், இனியர் ஆருவர் - இனிமையான விருப்ப முடையவராவர்; கீழ் ஆயவர் -
கீழ்மக்களோ, விழையாதே - (அப்படி தம்பின்வந்துநின்றவர்களை) விரும்பா
மலே, எள்ளுவர் - அவமதிப்பர்; (எ - று.)

ஒருநாள் தம்மிடம் வந்தவரையும் மேலோர் பழையசினேகிதராகக் கொள்வர்; கீழோர் அவ்வாறு கொள்ளார் என்பதாம். பழையர் இவர் என்று பல் நாள் பின் நிற்றின் - இவர் நமக்குப் பலநாளாகப் பழக்கமுடையவரென்று எண்ணிப் பின்சென்று கின்றால் என்றும் உரைக்கலாம்.

பழையர் - பழமையென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த பலர்பாற்பெயர்; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடைஅகரம் ஐயாயிற்று. நெய்தல் - சேர்ப்புக்கு அடைமொழி. (௯)

௩௫௦. கொய்ப்புற் கொடுத்துக் குறைத்தென்றுந் தீற்றினும்
வையம்பூண் கல்லா சிறுகுண்டை—யையகே
ளெய்திய செல்வத்த ராயினுங் கீழ்க்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

(இ - ள்.) ஐய - அரசனே! கேள் - கேட்பாய்: என்றும் - எந்நாளிலும், கொய் புல் குறைத்து கொடுத்து-அறுக்கத்தக்க புல்லை அறுத்து(த்தின்னை)க் கொடுத்து, தீற்றினும் - (கழுவுதல் முதலியவற்றும்) சுத்தம்பண்ணினாலும், சிறு குண்டை - சிறிய எருதுகள், வையம் பூண்கல்லா - தேரைப் பூண்டு இழுக்கமாட்டாவாம்; (அதுபோல), எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்க்களை செய் தொழிலால் காணப்படும்—; (எ - று.)

இப்பாட்டின் பின் இரண்டடி - இவ்வதிகாரத்தின் ஏழாம்பாட்டிலும் வந்துள்ளது; வெவ்வேறுஆசிரியர்க்கும் இவ்வாறு சிறுபான்மை பொருளோடு சொல்லும் ஒற்றைமைப்படுவது இயல்பு: இதனை, சமகாலத்தில் வேறு வேறு புலவரார் பாடப்பட்ட சிலப்பதிகாரத்திலும், மணிமேகலையிலும் சிலவிடத்துக் காணலாம். இவ்வுடிகள், பழமொழியாக வழங்கிவந்து சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டன வென்றாயினும், சமசீமையாகக்கொண்டு பூர்த்திசெய்யப்பட்டன வென்றாயினும் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

எவ்வளவு மேன்மைப்படுத்தினாலும் சிற்றெருதுகள் தேரையிழுக்கமாட்டாமை போல, கீழ்மக்களும் தக்ககாரியக்கட்கு உதவார் என்பதாம். எடு

கொய் புல் - வினைத்தொகை; பக்குவமான புல் என்றவாறு. தல் - சுத்தப்படுத்துதல். இனி, தீற்றினும் என்பதற்கு - தின்பித்தாலும் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; பிறவினையில், உண்என்னும்பகுதி 'டு' என்னும்விகுதிபெற்ற முதலீண்டு ணட்டுஎன நிற்றல்போல, தின்என்னும்பகுதி 'று' என்னும் விகுதிபெற்ற, முதலீண்டு தீற்று என கிற்கு மென்க; "தீற்றுதோ நாய் கட்டால் நல்ல முயல்" எனப் பழமொழியிலும் காணலாம். வையம் - தேராதலை "வையம்பற்றிய மங்கைய ரெண்ணிலர்" எனக் கம்பராமாயணத்திலும் காண்க. குண்டையென்பது - பால்பகாஅஃறிணைப் பெய ராதலால், பூண்கல்லா என்னும் எதிர்மறைப் பலவீன்பால்முற்றைக் கொண்டது. வையம் - பெரும்பண்டியுமாம். (௧௦)

௩௬ - ஆம் அதிகாரம்—கயமை.

அஃதாவது - மேல் இயல்களுள் வெளிப்படையாகவுக் குறிப்பாகவுக் கூறப்பட்டுள்ள நற்குணங்கள் யாவுமில்லாய மூடர்களது தன்மை; கயமை - மூடத்தனம். கீழ்மையென்னும் முன்னைய அதிகாரத்திற்கீழோரது தன்மை முற்றக் கூறப்படாமையால், அதனையே கயமையென்று வேறு பெயரிட்டு அவ்வதிகாரத்தைச் சார வைத்தார்.

௩௬௧. ஆர்த்த வறிவின ராண்டினைய ராயினுங்
காத்தோம்பித் தம்மை யடக்குப—மூத்தொறுஉந்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந் தெருவைபோற்
போத்தறார் புல்லறிவி னார்.

(இ - ள்.) ஆர்த்த அறிவினர் - (கல்விகேள்விகளினால்) நிறைந்த அறிவை யுடையவர், —ஆண்டு இளையர் ஆயினும் - வயதற் சிறியராயிருந்தாலும், காத்த ஓம்பி - (தமதுஐம்பொறிகளையும் தீயபுலன்களின்வழியே செல்லவொட்டாது) தடுத்துப் பாதுகாத்து, தம்மை—, அடக்குப - அடக்கியொழுகச் செய்வர்; புல் அறிவினார் - அற்பமாகிய அறிவையுடையவர், —மூத்தொறும் - வயது முதிருந்தோறும், தீ தொழிலே கன்றி - தீயசெயல்களிலேயே உழன்று வருந்தி, திரிதந்த - (ஒருபயனுமின்றித்) திரிந்து, எருவை போல் - கொறுக்கையைப்போல, பொத்து அறார் - உள்துளையாயிருப்பது நீங்கமாட்டார்; (எ - று.)

அறிவுள்ளவர், வயதற்சிறியராயினும் [இளமைமுத்தொண்டே] இத்திரியங்கட்கு வசப்பட்டுத் தீயகாரியங்களைச் செய்யாமல் செய்தற்குரிய நல்ல காரியங்களையே செய்து அடக்கமுடையராயிருப்பார்; அறிவில்லாதவரோ, அப்படியன்றித் தமதுஆயுள்முழுதும் தீத்தொழில்களையேசெய்து வீண்காலங்கழிப்பர் என்பது கருத்தி. கொறுக்கை எவ்வளவுகாலஞ்சென்றாலும் மேல்தோற்றத்தில் தடித்திருந்தும் உள்துளைநீங்காதவாறுபோல, அறிவில்லாதாரும் எவ்வளவுவயதுசென்றாலும் மேல்தோற்றத்தில் தடித்தஉருவத்தினராய் நல்லோரைப்போலத்தோன்றினும் உள்ளே குற்றமுடையராயிருக்குந்தன்மை நீங்கா ரென்க. அவ்வாறு இருப்பது தகுதியன்று என்பதாம். உவமையணி. இனி, எருவை என்பதற்கு - கழுசென்று பொருள்கொண்டு, அறிவில்லாதவர் கழுசென்னும் பறவைபோலக் குற்றம்நீங்கா ரென்றும் உரைக்கலாம்: கழுசு குராகுணமுடைய பறவையென்பது பிரசித்தம்.

தம்மைக்காத்துஓம்புதல் - மனம்போனபோக்கெல்லாம் போகாமல் நல்லறங்களையே செய்து தம்மை நாகத்துக்குஆளக்காமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதல். போத்து - பொத்து என்பது எதுகைநோக்கி நீட்டல் விகாரம் பெற்றது; பொத்து - குற்றம். இனி, 'துளையென்ற பொருள்படும் பொந்து என்னும் மொழி வலித்தலும் நீட்டலும்பெற்றுப் போத்து என்று ஆயிற்று' என்பாரும் உளர். மூத்தொறுஉம்—மூ - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; அளபெடை, குறில்செடிவான இன்னிசையளபெடை. தீத்தொழிலே கன்றுதல் - தீயதொழில்களையே செய்து தழும்புபடுதல். திரிதந்து, தா - துணைவினை.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடி — கரிகாற்சோழன் மிக்கஇளமைப் பருவத்திலேயே முடிசூட்டப்பட்டு அரசாளத்தொடங்கிய காலத்தில் முதிய வர்கள் அவனைக்குறித்து ‘இவன் அறிவுநிரம்பாத இளமையுடையான்’ என இகழ்ந்துகூற, அதனையுணர்ந்த அவ்வரசன் நரைத்த மயிரைத் தன்தலையில் முடித்துக்கொண்டு முதுமைப்பருவத்துக்கு உரிய வேஷம் பூண்டு சபைக்கு வந்து அம்முதியவர் மகிழும்படி ஒழுங்காக வியவகாரச்சாரணை செய்து கியாயமான தீர்ப்புச் சொல்லின நென்பதைக் குறிக்கும் “உரை முடிவுகாண னிளமையோ நென்ற, நரைமுதுமக்க ளுவப்ப - நரைமுடித் துச், சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன்” என்னும் பழமொழிச்செய்யுளை நினைப்பூட்டுகின்றது.

‘திரியுந் தெரிவைபோல்’ என்பதும் பாடம்.

(௧)

௩௫௨. செழும்பெரும் பொய்கையுள் வாழினு மென்றும்
வழும்பறுக்க கில்லாவாந் தேரை—வழும்பில்சீர்
நூல்கற்றக் கண்ணு நுணுக்கமொன் றில்லாதார்
தேர்கிற்கும் பெற்றி யரிது.

(இ - ள்.) தேரை - தவளைகள்,—என்றும் - எந்நாளும், செழும் பெரும் பொய்கையுள் வாழினும் - செழிப்பான [நீர்நிறைந்த] பெரிய குளத்தில் வாழ்ந்தாலும், வழம்பு அறுக்ககில்லா ஆம் - (தமது உடம்பின்மேலுள்ள) வழு வழப்பான அழுக்கை நீக்கிக்கொள்ளமாட்டாவாம்; (அதுபோல),—நுணுக்கம் ஒன்று இல்லாதார் - நுட்பபுத்தி சிறிதுமில்லாதவர், வழம்பு இல் சீர் - குற்றமில்லாத சிறப்பையுடைய, நூல் - சாஸ்திரங்களை, கற்றக்கண்ணும் - கற்றுப்பழகினாலும், தேர்கிற்கும் பெற்றி - (அந்நூல்களின் உண்மைப்பொருளை) ஆராய்ந்தறியுந் தன்மை, அரிது - (அவர்க்கு) இல்லையாகும்; (எ - று.)

தவளைகள் பெரியநீர்நிலையிற் பலகாலம் வாழ்ந்தாலும் தமது உடம்பின்மேலுள்ள மாசைக் கழுவிக்கொள்ளமாட்டாமைபோல, மூடர்கள் பெரியநூல்களின் பலகாலம்பயின்றாலும் தமதுஅறியாமைக்குற்றம் ஒழிந்து அவற்றின் உண்மையான கருத்துக்களை நுட்பமாக அறியுந் தன்மையிலலாதவராவர் என்பதாம். எடுத்துக்காட்டுவமையணி. உடம்பழுக்கை நீக்கிச் சுத்தப்படுத்தும் ஆற்றலுடைய நீரி லிருந்தும் அழுக்குநீங்காத தவளைபோல, பலரையும் நல்வழிப்படுத்தித் திறமுடைய நூல்களிற் பழகியும் பக்குவப்படாது கீழ்மக்களுடையமனமென்பது கருத்து.

“இடம்பட மெய்ஞ்ஞானம் கற்பினு மென்று, மடங்காதா ரென்று மடங்கார்-தடக்கண்ணு, யுப்பொடு நெய் பால் தயிர் காயம் பெய்தடினுங், கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்” என்றது போன்றது, இச்செய்யுள்.

நூல் - உவமையாகுபெயர். நுணுக்கம்என்னும் பண்புப்பெயர், இங்கு நுட்பமான அறிவுக்கு ஆகுபெயர்.

(௨)

௩௫௩. கணமலை நன்னாட கண்ணின் றொருவர்
குணனையுங் கூறற் கரிதாற்—குணனழுங்கக்
குற்ற முழைநின்று கூறுஞ் சிறியவர்கட்
கெற்றா லியன்றதோ நா.

(இ - ள்.) கணம் மலை நல் நாட - கூட்டமாகிய மலைகளையுடைய நல்ல நாட்டின் அரசனே! - கண் இன்று - எதிரி வில்லாமல் [புறத்தில்] இருந்து, ஒருவர் குணன் எயும் - பிறொருவரது நற்குணத்தையும், கூறற்கு அரிது - எடுத்துச் சொல்வதற்கு (நாவெழுதல்) அருமையாயிருக்கும், (அவ்வாறிருக்க), உழை நின்று - (ஒருவரது) எதிரில் நின்றுகொண்டு, குணன் அழக - (அவரது) நற்குணங்கள் அழியும்படி, குற்றம் கூறும் - குற்றங்களையே எடுத்துப் பலர் அறிய) க்கூறுகின்ற, சிறியவர்கட்கு - அற்பபுத்தியையுடைய கீழேயுக்கு, நா - நாக்கு, எற்றால் இயன்றதோ - (தசையினால்லாமல்) எப்பொருளாற் செய்யப்பட்டதோ? (அறியோம்); (எ - று.) - ஆல் - ஈற்றைச்.

ஒருவரது நற்குணத்தைப் புறத்திற் கூறுவது சாதாரணமாயினும் அவர் யாது நினைப்பாரோ வென்று அஞ்சவேண்டியிருக்க, அவ்வாறன்றி ஒருவரது எதிரில் நின்றுகொண்டு அவரது நற்குணங்களையொழித்துத் தீக்குணங்களுையே கயவர் எடுத்துக்கூறுகின்றார்களே; அவரது நாக்குத் தசையினாற் செய்யப் படாமல் ஏதோ ஒரு கொடிய பொருளாற் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று கவி வியந்து கூறியவாறு. பெரியோர்க்குப்போல அவர்க்கும் நாக்குத் தசையாற் செய்யப்பட்டதாயின் அவரும் பிறரது நற்குணங்களை எடுத்துக் கூறுவரேயன்றிக் குற்றங்களைக் கூறு ரென்பது, நூறிப்பேசும்.

பின்னே 'உழைகின்ற' என வந்ததனால், முன்னே 'கண்ணின்று' என்பதற்கு - எதிரிலன்றிப் புறத்தில் எனக் கூறவேண்டியதாயிற்று. இன்று - இன்றி யென்னும் எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சத்தின் திரிபு. கண் நின்று என்று பிரித்து, எதிரில் நின்றுகொண்டு எனக் கூறுவதற் பொருட் சிறப்பின்மையறிக. (நு)

நூருச. கோடேந் தகல்குற் பெண்டிர் தம் பெண்ணீர்மை
சேடியர் போலச் செயறேற்றார் - கூடிப்
புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணீர்மை காட்டி.
மதித்திறப்பர் மற்றையவர்.

(இ - ள்.) கோடு எந்து அகல் அங்குல் பெண்டிர் - பக்கங்கள் உயர்ந்து அகன்ற அங்குலையுடைய குலமகளிர், தம் பெண்ணீர்மை - தமது பெண்தன்மையை, சேடியர் போல - (தமக்குப்பணிவிடைசெய்யும்) பாங்கியர் போல, இருந்து, செயல் - அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளுதலை, தேற்றார் - அறியார்; மற்றையவர் - வேசையர்களோவெனின், புது பெருக்கம் போல - புதியநீர் வெள்ளம்போல, தம் பெண்ணீர்மை - தமது பெண்தன்மையை, மதித்து காட்டி - (அலங்காரஞ்செய்துகொள்வதனால் தம்மைக்கண்டவர்) நன்குமதிக்கும்படி வெளிக்குக்காட்டி, கூடி - (ஆடவரோடு) கலந்து, இறப்பர் - நடப்பார்கள்.

குலமகளிர் அலங்காரங்களினால் தம்மை மதிக்கச் செய்து பிறரிடத் துப் பொருள் பறிப்பதில்லை; வேசையரோ அவ்வாறு செய்யார்; அதுபோல, யோக்கியர் தமது நற்குணங்களை வெளிக்குக்காட்டி வியக்கச் செய்யாமல் அடக்கியிருப்பார்கள்; அயோக்கியரோ மிக்கமேன்மையுள்ளவர்போலத் தம்மைத்தாமே வெளிக்குகடித்துக்காட்டி வஞ்சித்துப் பிறரிடம் பொருள் பறித்துக்கொள்வார்கள் என்பதாம்.

உபமானத்தைக்கூறி உபமேயத்தைப்பெறவைத்ததனால், பிந்துமொழி தலணி. இவ்வுவமையால், கீழ்மக்கள் டம்பத்தன்மையில் கருத்துள்ளவரென்றும், மேன்மக்கள் வெளியாடம்பரத்திற் கருத்துள்ளவரல்ல ரென்றும் வெளியாம்.

புதரீர்ப்பெருக்கு, தான்வரும் ஆற்றினது பழுவெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொண்டசெல்வதுபோல, பரத்தையர் தாம்சேர்ந்த செல்வரது செல்வம்முழுவதையும் பறித்துக்கொண்டு பிரிந்துசெல்வரென்பது பட நின்றது; ஆதலின், புதுவெள்ளம் அவர்க்குத் தொழில்பற்றிய உவமை. பின்னே 'மற்றையவர்' என வந்ததனால், முன்னே 'பெண்டிர்' என்பது - குலமகளிரைக் குறித்தது. மதித்து - மதிக்கச்செய்து; தன்வினை பிறவினைப்பொருளது. (ச)

கூருரு. தளிர்மேலே நிற்பினுந் தட்டாமற் செல்லா

வுளிநீரர் மாதோ கயவ—ரளிநீரார்ச்

கென்னானுஞ் செய்யா ரெனைத்தானுஞ் செய்பவே

யின்னாங்கு செய்வார்ப் பெறின்.

(இ - ள்.) கயவர் - கீழ்மக்கள்;—தளிர்மேலே நிற்பினும் - (மிகவும்மெதுவான) தளிரின்மேல் நின்றாலும், தட்டாமல் - (ஒருவர்) தட்டித்தள்ளாமல், செல்லா - இறங்கிப்போகமாட்டாத, உளி நீரர்-உளியின் தன்மையுடையவராவர்; (இன்னும் அவர்கள்), அளி நீரார்க்கு- (பிறர் துன்பத்தைக்கண்டு இரங்கும்) அருளையே இயற்கைக்குணமாகவுடைய பெரியோர்க்கு, என் ஆனும் செய்யார் - சிறிய உபகாரத்தையுஞ் செய்யமாட்டார்கள்; இன்னாங்கு செய்வார் பெறின் - (தமக்குத்) துன்பஞ்செய்பவரைப் பெற்றால், எனைத்து ஆனும் செய்பவே - (அவர்க்கு) எவ்வளவுபேருதவியையுஞ் செய்வார்கள்; (எ - று.) —மாதா, ஓ - ஈற்றைச்.

உளியானது மெதுவானபொருளிலும் தானே செல்லாமல் ஒருவர்தட்டித்தள்ளியபின்னரே செல்வதுபோல, கீழ்மக்கள் எவ்வளவுசிறியதொழிலிலும் பிறர்வாமல் பிரவேசிக்கமாட்டார்; நற்குணமுடையோர்க்கு ஒருதலியும் செய்யார்; அடித்து வருத்துவ் கொடியோர்க்கு எல்லாவற்றையுங் கொடுப்பார்கள் என்பது கருத்து. முன்னிரண்டடி - உவமையணி.

“விட்டுக் கருமஞ் செய்வைத்த பின்னரும், முட்டா தவரை வியக்கொளல் வேண்டுமால், தொட்டக்கான் மாழ்குந் தளிர்மேலே நிற்பினுந், தட்டாமற் செல்லா துளி” என்ற பழமொழிச்செய்யுள் இங்கு கோக்கத்தக்கது. “பெற்றார் பிறந்தார் பெருநாட்டார் பேருலகி, ஹற்ற ருகத்தா ரென வேண்டார்—மற்றோ, ரிரணக்கொடுத்தா லிடுவ ரிடாரே, சரணக்கொடுத்தா லுந் தாம்” என்னும் நீதிவேண்பாவோடு இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டுகளை ஒப்பிக. “வாய்வைத்துக் கொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்” என்றார் கீழ்.

அளிநீரர் - அருளையே இயற்கைக்குணமாகவுடையவர்; அல்லது, பிறர் அளிக்கும்படியான [இரங்கும்படியான] இயல்புடையவர். ‘இன்னாங்கு செய்வார்க்குச் செய்ப’ என்றது, இலக்கணையால், அவர்பறித்துக்கொள்ள இவர் இழப்பரென்பதைக் குறிக்கும். செய்வார்ப்பெறின்—“இயல்பின் விகாரம்.” (டு)

௩௫௬. மலைநல முள்ளுந் குறவன் பயந்த
விளைநில முள்ளு முழவன் சிறந்தொருவர்
செய்தநன் முள்ளுவர் சான்றோர் கயந்தன்னை
வைததை யுள்ளி விடும்.

(இ - ள்.) குறவன்—, மலை நலம் - (தனக்குஉறைவிடமாகிய) மலையி
னது வளத்தை, உள்ளும் - நினைத்துக்கொண்டிருப்பான்; உழவன் - உழுது
பயிர்செய்பவன், பயந்த - (தனக்குப்) பயன்கொடுக்குந்தன்மையுள்ள, விளை
நிலம் - விளைகின்ற நிலத்தை, உள்ளும் - நினைத்துக்கொண்டிருப்பான்;
சான்றோர் - (கல்விகேள்விகளாற்) பெரியராயினோர், ஒருவர் செய்த நன்று -
(தமக்குப்)பிறரொருவர்செய்த உபகாரத்தை, சிறந்து உள்ளுவர் - சிறப்பாக
விளைத்துக்கொண்டிருப்பார்; கயம்-கயவன் [கீழ்மகன்], தன்னை வைத்ததை-
(பிறனொருவன்) தன்னைத் திட்டியதையே, உள்ளிவிடும் - (மறவாமற்) கருதிக்
கொண்டிருப்பான்; (எ - று.)

குறவனுக்கு மலையிற் பழக்கமாதலால், அவன் அந்தமலையின்வளத்தையே
கருதுவன்; அவ்வாறே உழவன் தனக்குப்பயன்தரும் விளைநிலத்தின்
வளத்தையே கருதுவன்; சான்றோர் தினைத்துணைநன்றியையும் பனைத்துணை
யாகப் பாலித்துப் பிறரைப்பெருமைப்படுத்தலைமேற் கொண்டவராத
லால், தமக்குப்பிறர்செய்தநன்றியையே கருதியிருப்பர்; இம்மூவர்க்கும் இந்
தக் குணங்கள் பழக்கமாயிருப்பதுபோல, கீழோன் “நன்றல்லதன்றே மறப்
பது நன்று” என்னும் கீதிப்படியன்றி “ஓர்ந்ததனை, யுள்ளத்தானுள்ளி யுரைத்
தரார் யூர்கேட்பத், துள்ளித் துண்முட்டுமாம் கீழ்” என்றவாறு தன்னைப்
பிறர் திட்டியதையே மறவாமற் கருதிக்கொண்டிருப்பது அவனுக்கு
இயற்கை யென்பதாம்.

இங்குச் சான்றோரையும் உடன்கூறியது, கீழ்மகனது இழிவு தோன்ற
ற்கு; அவனை ‘கயம்’ என்று அஃறிணையாக்கூறியதும் இதுபற்றியே. குறம்-
சாதிப்பெயர்; அதனையுடையவன் குறவன்: குறிஞ்சிலத்தில் வாழ்பவன்.
உழவன் - உழுதல்தொழிலுடையவன்; மருதநிலத்தில் வாழ்பவன். சிற
ந்து உள்ளுவர் என இயையும். சிறந்து - சிறக்க; எச்சத்திரிபு. குறவன் உள்
ளும் - செய்யு மென்றும் ஆண்பாலுக்குச் சென்றது. (க)

௩௫௭. ஒருநன்றி செய்தவர்க் கொன்றி பெழுந்த
பிழைநாறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்
கெழுநாறு நன்றிசெய் தொன்றுதீ தாயி
னெழுநாறுந் தீதாய் விடும்.

(இ - ள்.) சான்றோர் - பெரியோர், ஒரு நன்றி செய்தவர்க்கு - (தம
க்கு) ஒருதலையைச் செய்தவாற்றித்தில், ஒன்றி எழுந்த - இடைவிடாது
தொடர்ச்சியாகத் தோன்றிய, பிழை நூறும் - தூறுதற்க்களையானாலும்,
பொறுப்பர் - (தமக்கு முன்பு அவர்செய்த நன்றியைக் கருதிப்) பொறுத்துக்
கொள்வர்; கயவர்க்கு - கீழானவர்க்கோடுகளின், எழுநாறு நன்றி செ
ய்து - (ஒருவர் முன்பு) எழுநாறுஉபகாரங்களைச் செய்து, ஒன்று தீது ஆயின்-

(பின்பு அவர்செய்வது) ஒரு அபகாரமாகுமானால், எழுதாது - (மூன்செய்த) அத்தெழுதாது நன்றிகளும், தீது ஆய்விடும் - தீயனவாகவேதோன்றும்; (ஏ - று.)

பெரியோர் தமக்கு முன்னே ஒருநன்மைசெய்தவர் பின்னே பல தீமைகளைச் செய்தாலும் முன்செய்தஅந்தஒருநன்மையையே கருதிப் பல தீமைகளையும் பொறுப்பார்; அற்பரோவெனின் அவ்வாறன்றி ஒருதீமையுக் கருதிப் பலநன்மைகளையும் மறப்பு ரென்பது கருத்து. இவ்வாறிருப்பது அவரவரியற்கை யென்பதாம். 'எழுதாது தீது ஆய்விடும்' என்றது, அவ் வெழுதாது நன்றிகளும் கீழ்மக்களால் மறக்கப்படு மென்பது பற்றியாம். தினையளவு உதவி பணியனவாகக் கொள்ளப்படுதலினால், அவ்வொருநன்மையே அத்தீமைகளையெல்லாம் கெடுக்கு மென்க.

"ஒன்றுதவி செய்யினு மவ்வுதவி மறவாமற், பின்னையவர் செய்யிழை பொறுத்திடெவர் பெரியோர், நன்றி பல வாக வொருநவை புரிவு றேனுங், கன்றிவெதன்றி முதுகயவர் நினையாரே" என்ற வில்லிபுத்தூரார் புராதமும் இக்கருத்துடையதே. "கொன்றன்ன வின்னா செயினு மவர்செய்த, வொன்றுநன் றுன்னக் கெடும்" என்னுந் திருக்குறளை இங்கே முன்னிரண் டடிகளோடு ஒப்பிகெ.

'தூறு', 'எழுதாது' என்பன - மிகப்பல வெண்புதற்குக் காட்டியவாறு. செய்தவர்க்கு - நான்கனுருபு கோடற்பொருளதாகாமல் இடப்பெருந் தாய் நிற்பலால், உருபுமயக்கம். எழுதாது தீது - பன்மைபொருமை மயக்கம். (எ)

௩௭௮. ஏட்டைப் பருவத்து மிற்பிறந்தார் செய்வன

மோட்டிடத்துஞ் செய்யார் முழுமக்கள்—கோட்டை

வயிரஞ் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய் பன்றி

செயிர்வேழ மாகுத லீன்று.

(இ - ள்.) வான் கண்ணாய் - வான்போன்ற கண்களையுடையவனே!— இவ் பிறந்தார் - உயர்குடியிற் பிறந்தவர்கள், ஏட்டை பருவத்தும் - பொரு ளின்மையால் தளர்ச்சியுண்டானகாலத்திலும், செய்யுன் - செய்யும் நற்கா ரியங்களை, முழுமக்கள் - மூடர்கள், மோட்டிடத்தும் - (பொருளுடைமையால்) உயர்ந்தநிலையில் நின்றகாலத்திலும், செய்யார் - செய்யமுடிந்தார் கள்; (எதுபோலவெனின்),—கோட்டை - (தனது) தந்தங்களில், வயிரம் செறிப்பினும் - பூண் கட்டினாலும், பன்றி—, செயிர் வேழம் ஆகுதலினின்று கோபிக்குந்தன்மை யுள்ள யானையைப்போலப் போர்செய்யவல்லதாகுதல் இல்லை; (ஏ - று.)

பன்றியின்பற்களுக்கு யானைத்தந்தத்திற்குக் கட்டுவதுபோலப் பூண் கட்டினாலும் அது யானையாகாததுபோல, கீழ்மக்கள் மிக்கசெல்வம்பெற்றாலும் மேன்மக்கள் வறுமைக்காலத்திற் செய்யுமனவும் நற்காரியங்கள் செய்ய மாட்டார்கள் என்பதாம். புன்றியுடைய, கீழ்மக்கள் தங்கட்கு எவ்வளவு பெருமைவந்தாலும் தங்கட்கு உரிய இழிவுணம் நீங்குதலென்பதை வற்புறத் தும், எடுத்துக்காட்டுமொழியணி.

கீழ் கசக, கஅச - ஆங் கவிகளோடு இச்செய்யுளை ஒப்புநோக்குக.

ஏட்டை-வறுமை. மோடு - உயர்ச்சி. பிறத்தபின்பு கல்விகற்றல் முதலிய அருந்தொழில்களால் சிறிதும் தளராதிருத்தல்பற்றி, மூடரை 'முழுமக்கள்' என்றார்; உடம்பினாற் குறைவில்லாதவ ரென்றபடி. கோடு-பல். கோட்டை- உருபுமயக்கம். (அ)

௩௫௯. இன்றாது மிந்நிலையே யாது மினிச்சிறிது
நின்றாது மென்று நினைத்திருந்—தொன்றி
யுரையின் மகிழ்ந்துதம் முள்ளம்வே ருகி
மரையிலையின் மாய்ந்தார் பலர்.

(இ - ள்.) 'இன்று ஆதம் - இன்றைக்குச் செல்வமுடையவராவோம்; இந்நிலையே ஆதம். (அன்றி) இப்பொழுதே செல்வமுடையவராவோம்; இனி சிறிது நின்று ஆதம் - இனிமேல் சிலகாலங்கழித்துச் செல்வமுடையவராவோம்,' என்று நினைத்து - என்று சிந்தனை செய்துகொண்டு, இருந்த - (அறஞ்செய்யாமலே) காலங்கழித்து, ஒன்றி உரையின் மகிழ்ந்து - இவ்வாறு மேன்மேற்சொல்லுதலினால் சந்தோஷித்து, தம் உள்ளம் வேறு ஆகி - (தாம்நினைத்தபடியெல்லாம் நேராமையால் இறுதியில்) தமதுமனம் மாறுபட்டு, மரை இலையின் - தாமரையிலை போல, பலர் - அநேகர், மாய்ந்தார் - பயனின்றியே அழிந்தார்கள்; (எ - று.)

தாம்உள்ளகாலமெல்லாம் செல்வத்தையே எதிர்பார்த்து மனோராச்சியஞ்செய்துகொண்டு சிறிதுத்தருமஞ்செய்யாமற் காலங்கழித்துத் தாம்நினைத்தபடி ஒன்றும்கிடையாமையால் மனமழிந்து இறந்தவர் பலர் என்பது கருத்து. இதனால், "என்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன்" என்றபடி வீண்கற்பனையும், டம்பமாகப்பேசுதலும் கீழோர்க்கு இயற்கையென்பது பெறப்பட்டது. உவமையணி.

முதலிற் செழிப்பாயிருந்து பிறகு நாளடைவில் இருந்தவிடத்திலேயே அழிதலில் கயவர்க்குத் தாமரையிலை உவமை. மரை - தாமரை யென்பதன் முதற்குறை. இனி, மரை என்பதற்கு - மான் என்றே கொண்டு, மான்கள் மேய்ந்துதின்ற இலைபோல இருந்தவிடந்தெரியாமல் அழிந்தார் என்று நலிந்துபொருள்கூறுவாரு முளர்; தின்பதற்குமுன் செழிப்பாய்க்காணப்பட்டபிற் பிறகு சொருபமேதெரியாமல் அழிவதில் உவமை. உரையின், ஐந்தனுருபு - ஏதுப்பொருளது. ஆதம் - தன்மைப்பன்மைமுற்று.

'இன்னினியே' என்றும் பாடம். முதலடி - ழுற்றுமோனை. (க)

௩௬௦. நீருட் பிறந்து நிறம்பசிய தாயினு
மீரங் கிடையகத் தில்லாகு—மோரு
நிறைப்பெருஞ் செல்வத்து நின்றக் கடைத்து
மறைப்பெருங்க லன்னு ருடைத்து.

(இ - ள்.) நீருள் பிறந்து - தண்ணீரில் உண்டாகி, நிறம்பசியது ஆயினும் - பசியநிறமுடையதாயிருந்தாலும், கிடை - சடையானது, அகத்து -

தனது உள்ளிடத்தில், ஈரம் இல் ஆகும் - ஈரமில்லாததாகும்; (அதுபோல);—
நிறை பெரு செல்வத்து நின்றக்கடைத்தும்-நிறைந்துள்ள பெரிய செல்வத்
தில் இருந்தாலும், அறை பெரு கல் அன்னார்-பாறையாகிய பெரியகல்லைப்
போன்றவர்களை [மனமிளகுதலில்லாதவரை], உடைத்து - உடையதாயிருக்
கின்றது, (இவ்வுலகம்); (எ - று.)

எப்பொழுதும் தண்ணீரிற் கிடந்தாலும் உள்ளீரமில்லாத சடைபோல
எப்பொழுதும் செல்வத்திற்பழகினாலும் இளருதலில்லாத கன்னெஞ்சு
முடைய மூடர் இவ்வுலகத்திற் பலர் உண்டு என்பது கருத்து. எடுத்துக்
காட்டுவமையணி.

மனத்தில் ஈரமாவது - இரப்பவர்க்கு ஈதல் முதலியவற்றிற்குக் கார
ணமான தயை தாகுநீணியம். ஓரும் - அசைக்கலை; இனி, முன்னிலைப்பன்மை
வினைமுற்றாய், நீர் அறியும் என்றுமாம். நிறைப்பெருஞ்செல்வம் - இனி
வேண்டாமென்று திருப்பிப்படுத்தற்குக் காரணமான மிக்கசெல்வம்; வினைத்
தொகையில் உலி யியல்பாகவேண்டியது, எதுகையம் நோக்கி நிறைப்
பெரு என வலிக்க தென்க; இனி, முதனிலைத்தொழிற்பெயராக நிறை
தலையுடைய பெருஞ்செல்வ மெனினுமாம். அறை - கற்பாறை.

“வைகலு நீருட் கிடப்பினுங் கல்லிற்கு, மெல்லென்றல் சால வரிதாரு
மஃதேபோல், வைகலு நல்லறங் கேட்பினுங் கீழ்க்கட்குக், கல்லினும் வல்லெ
ன்னு நெஞ்சு” என்ற அறநெறிச்சாரத்தோடு ஒத்த வாய்பாடுடையது, இச்
செய்யுள். (௧௦)

ஏழாவது

பன்னேறியியல்.

அஃதாவது - ஒன்றோடொன்று சம்பந்தமில்லாத பலவகைப்பட்ட
நீதிகளைச் சொல்லும் இயல் என்று பொருள். பல+நெறி=பன்னேறி;
பலஎன்பது பிறிதுவர அகரம் கெட்டது. இந்நூலை அதிகாரவடைவுசெய்த
பதுமனார் பத்துச்செய்யுள்வீதம் கொண்ட அதிகாரங்களின் மேற்பட்ட
செய்யுள்களை யெடுத்துத் தனியே ஓரதிகாரமாக்கிப் பொருட்பாலின் இறு
தியில் வைத்தன ரென்க. இந்த ஓரதிகாரம்தானே ஓரியலானமை அறிக.

௩௭ - ஆம் அதிகாரம்.—பன்னேறி.

இதன் பொருள் முதலியன முற்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

௩௭௧. மழைதிளைக்கு மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பா
யிழைவிளக்கு நின்றிமைப்பி நென்னம்—விழைதக்க
மாண்ட மனையாளை யில்லாதா னில்லகங்
காண்டற் கரியதோர் காடு.

(இ - ன்.) மழை திளைக்கும் மாடம் ஆய் - மேகம்தவழும்படியான உப
நிகையுடையதாய், மாண்பு அமைந்த காப்பு ஆய் - சிறப்புப்பொருத்திய கா

வலையுடையதாய், இழை விளக்கு நின்று இமைப்பின் - ஆபரணங்கள் விளக்குப்போல நிலைபெற்ற விளங்கினாலும்,—விழைதக்க-விரும்பத்தக்க,மாண்டமனையானே-(கற்குணங்களால்) மாட்சிமைப்பட்ட மனைவியை, இல்லாதான்-பெற்றில்லாதவனது, இல்லகம்-வீடானது,—என் ஆம்-என்னபயனுடையதாம்? (அது), காண்டற்கு அரியது ஓர் காடு - கண்களாற் காண்பதற்குக் கூடாத [மிகக்கொடிய] ஒருகாடுபோலும்; (எ - று.)

எவ்வளவு செல்வச்சிறப்புடையதாயினும் நல்லமனையாளில்லாத வீடு சிறிதும்பயன்படாது என்பதாம்.

மழைதினைக்குமாடம்—மேகத்திற்கும் மாடத்திற்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக்கச் சம்பத்தங்கற்பித்துக்கூறியது, தொடர்புயர்வுநவீந்தியணி; இதனை வடநூலார் ஸம்பந்தாதிசயோகீதி யென்பர். இது, மாடத்தின் உயர்வு விளக்கும்.

இங்கு 'மாடம்' என்றது,மேல்நிலை[உபரினை]யைக் குறிக்கும். மாண்புமைந்த காப்பு - கள்ளர்முதலியோர் உட்புகமுடியாதபடி உறுதியாகக் காவல் செய்யப்படுதல். இழைவிளக்குநின்ற இமைத்தல் - செல்வச்சிறப்பைக் குறிக்கும். இழை - இரத்தினங்களிழைத்துச்செய்யப்படுவதென ஆபரணத்திற்குக் காரணக்குறி. இனி, இழைவிளக்கு நின்று இமைப்பின் என்பதற்கு - நூல்திரிகளினாலாகிய விளக்குக்கள் எப்பொழுதும் பிரகாசித்தாலும் என்று பொருள்கூறவதிற் சிறப்பின்மை யறிக. விளக்குக்கள் பிரகாசிப்பது, வீட்டிற்கு மங்களக்குறி யென்பர். மனையான் நற்குணநற்செய்கையில்லாதவளாயின் உறவினர் விருந்தினர் முதலியோர் வந்துசேர்தற்கு இடமில்லையாதலால், அவ்வீடு, மிகக்கொடிய காடுபோன்றதாகு மென்க.

“மனைமாட்சி யில்லாள் கணில்லாயின் வாழ்க்கை, யெனைமாட்சித் தாயினு மில்”, “இல்லதெ னில்லவண் மாண்பானு லுள்ளதெ, னில்லவண் மாணக்கடை”, “இல்லா ளகத்திருக்க வில்லாத தொன் றில்லை, யில்லானு மில்லாளே யாமாயி - னில்லாள், வலிகிடந்த மாற்ற முரைக்குமே லவ்வில், புலிகிடந்த தூறும் விடும்” என்னுஞ் செய்யுள்கள், இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கன. (க)

௩௧௨. வழுக்கெனைத்து மில்லாத வாள்வாய்க் கிடந்து மிழுக்கினைத் தாம்பெறு ராயி—னிழுக்கெனைத்துஞ் செய்குறாப் பாணி சிறிதேயச் சின்மொழியார் கையுறாப் பாணி பெரிது.

(இ - ள்.) (மகளிர்),—வழுக்கு எனைத்தும் இல்லாத வள்ளாய் கிடந்தும் - குற்றச்சிறிதுமில்லாத வாளின்காவலி விருந்தும், இழுக்கினை தாம்பெறார் ஆயின் (உம்) - (கற்பொழுக்கத்தினின்று) தவறுதலைத் தாம்பெறுதவரானாலும்,—அ சில் மொழியார் - இனிமையாகப்பேசுஞ் சொற்களையுடைய அம்மகளிர், இழுக்கு எனைத்தும் -சிறுகுற்றத்தையாயினும், செய்குறா-செய்யாமல் தம்மைப்பாதுகாத்த, பாணி - காலம், சிறிதே - சிறியதேயாம்; கை உறு பாணி - நல்லொழுக்கத்தைக் கைக்கொள்ளாத [கற்புழித்து]காலமோ, பெரிது - மிகப்பெரியதேயாம்; (எ - று.)

இது, பெரும்பான்மையாக மகளிரியற்கை கூறியபடி. இயற்கையிற் கற்பொழுக்கமில்லாத மகளிரைக் கடுக்காவலில்வைத்தாலும் அவர்கள் பெரும்பாலும் இழிவானகாரியங்களுையே செய்வர் என்பதாம்; “நிறைகாக்குங் காப்பெவன்செய்யும் மகளிர், நிறைகாக்குங் காப்பே தலை” என்றார் திருக்குறளிலும்.

வாட்காவலாவது - வாளாயுதத்தைக் கையிலேந்தியவர்களாற் காக்கப் படுதல்; வாள்போன்ற கொடிய காவ லெனினுமாம். உம் - உயர்வுசிறப்பு; இரண்டாமடியில் அவ்வும்மையைக் கூட்டிக்கொள்க. அவ்வும்மை - மகளிர் காவல்காக்கப்பட்டுச் சிறிதுகுற்றஞ்செய்தற்கும் இடமில்லையாயினும் அவர் மனம் தீவழியிற்செல்லுதலே பெரும்பான்மையென்பதை விளக்கின்றது. ‘இழுக்கினைத் தாம் பெறுவராயின்’ என்று பாடமோதவாரு முளர். அப் பொழுது, மகளிர் கடுக்காவலிற் கிடந்தும் சிறிதுகுற்றஞ்செய்வராயின், கற்பில்தவறிய காலம் பெரியதாகவும், அவ்வாறுதவறுத காலம் சிறியதாகவும் ஆய்விடு மென்று கருத்துக்கொள்க. ‘இழுக்கு’ என்றது, கற்பினின்று தவறு தலை. பாணி - பொழுது; “வேலையே யமயஞ் செவ்வி யேல்வையே பொழுது பாணி, காலை கொன் பதமே போழ்து காலப்பெயர்நாந்தாகும்” என்பது, திருக்குறள்.

(உ)

௩௮௩. எறியென் றெதிர்திற்பாள் கூற்றஞ் சிறுகாலை

யட்டில் புகாதா ளரும்பிணி—யட்டதனை

யுண்டி யுதவாதா ளில்வாழ்பே யிம்முவர்

கொண்டாணைக் கொல்லும் படை.

(இ - ள்.) எறி என்று எதிர்திற்பாள் - (தனதுகணவன் சினங்கொண்டபோது ‘என்னை’ அடி’ என்று சொல்லி எதிர்த்துநிற்பவன், கூற்றம் - (அவனுக்கு இறுதியைத்தரும்) யமன்போல்வான்; சிறு காலை - உதயகாலத்தில், அட்டில் புகாதாள் - மடைப்பள்ளியில் (சமையல்செய்ய) நுழையாதவள், அரும் பிணி - (மருந்தினால்தணித்தற்கு) முடியாத கோய்போல்வான்; அட்டதனை உண்டி உதவாதாள் - தான்சமைத்த பொருள்களை உணவாக (உண்ணவனுக்கு) இடாமல் தானேஉண்பவன், இல் வாழ் பேய் - வீட்டில் வசிக்கின்ற பேய் போல்வான்; இ மூவர் - இந்த மூவரும், கொண்டாணை கொல்லும் படை - (தம்மைக்) கொண்ட கணவரை உயிர்வாங்கும் ஆயுதம் போன்றவராவர்; (௭ - ௮.)

கணவன் கோபித்து ஏதாநிலும் சொன்னால் எதிர்த்துநிற்பதும், உணவிற்குஉரிய காலத்தில் சமைக்கத்தொடங்காமையும், கணவன்விரும்பிய போது உணவிடாமையும், அக்கணவனைக்கொல்வதற்கு ஒப்பாகு மென்பது கருத்து.

“கூற்றமே, யில்லிருத்த தீக்கொழுதுவான்” என்றவாறு தனது தீக்குணத்தினால் கணவன் ஒடுக்கி உயிரொழிதற்குக் காரணமாதல்பற்றி அப்படியப்பட்ட மனைவியை ‘கூற்றம்’ என்றும், காலமறிந்து உணவிடாமையால் அவனுக்கு வியாதிநேர்த்தற்குக் காரணமாதல்பற்றி அவனை ‘அரும்

௩௬௫. தலையே தவமுயன்று வாழ்த லொருவர்க்
கிடையே யினியார்கட் டங்கல்—கடையே
புணராதென் றெண்ணிப் பொருணசையாற் றம்மை
யுணரார்பின் சென்று நிலை.

(இ - ள்.) ஒருவர்க்கு—, தவம் முயன்று வாழ்தல் - தவத்திற்குரிய ஒழுக்கங்களில் முயற்சிசெய்த உயிர்வாழ்வது, தலையே - முதன்மையான செய்கையே [உத்தமமாகும்]; இனியார்கண் தங்கல் - நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய மனைவியருடன் கூடிவாழ்தல் [இல்லறவாழ்க்கையிற் பொருந்தாதல்], இடையே - நடுத்தரமானது [மத்தியமாகும்]; புணராதா என்று எண்ணி - கிடையாதென்று கினைத்தும், பொருள் நசையால் - செல்வத்தினிடத்து ஆசையினால், தம்மை உணரார்பின் - தமது குடிப்பிறப்பு முதலிய வற்றை அறியாதவர்களின் பின்னே, சென்று நிலை—போய் நிற்பது, கடையே - கடைப்பட்டதே [அதமமாகும்]; (எ - று.)

மனிதர் துறவறம்பூண்டு தவஞ்செய்து வாழ்வது முக்கியமானது; இல்லையாயின் கற்புடைமனையோடு இல்லறத்தில் வாழ்வாவது வேண்டும்; இவ்விரண்டில்லாமல் பொருளாசையினால் லோபிகளைப் பின்பொடர்ந்து யாசிப்பது மிகவும் இழிவு என்பது, கருத்து.

இனியார்கண் தங்கல் இடையே என்பதற்கு - நற்குணமுடையாரோடு கூடி வாழ்த லென்று உரைப்பாரு முளர். “புல்லா, அகம்புகுமி னுண்ணுமி னென்பவ்ரமாட் டல்லான், முகம்புகுத லாற்றமோ மேல்,” “அருத்தஞ் செறிக்கு மறிவிலார்பின் சென், நெருத்திறைஞ்சி நில்லாதாம் மேல்” என்று கீழ்க்கூறியுள்ளதனால், உதாரணமுடையோரிடத்து இரப்பது நல்லதென்றும், லோபிகளிடத்து இரப்பது தீயதென்றும் அறிக. (௫)

௩௬௬. கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயார் நல்லவை

துவ்வாக் கழிப்ப ரிடைகள் கடைகள்

ளினிதுண்ணே மாரப் பெறேம்யா மென்னு

முனிவினாற் றண்பா டிலர்.

(இ - ள்.) தலையாயார் - தலைமையான அறிவையுடையோர் [உத்தமர்], கல்லா - (ஞானநூல்களைக்) கற்று, கழிப்பர் - காலங்கழிப்பர்; இடைகள் - நடுவாயினோர் [மத்தியமர்], நல்லவை - தருமவழியாற்றிகுடைத்த பொருள்களை, துவ்வா - அனுபவித்துக்கொண்டு, கழிப்பர் - காலங்கழிப்பர்; கடைகள் - கீழாயினோர் [அதமர்], ‘யாம் - நாம், இனிது உண்ணேம் - இனிமையான உணவுகளை உண்ணப்பெற்றிலோம்: ஆர பெறேம் - (செல்வத்தை) நிரம்பப்பெற்றிலோம்,’ என்னும் - என்றுகருதுகின்ற, முனிவினால் - வெறுப்பினால், கண்பாடு இலர் - (இரவிலும்) தூக்கமில்லாமல் வருந்துவர்; (எ - று.)

தத்துவஞானத்திற்குரிய நூல்களைக் கற்றுப் பொழுது போக்குவது உத்தமர்தொழில்; ஊழ்வினையாற் கிடைத்தமட்டில் திருப்தியாய்ச் சுகத்தை பூனுபவிப்பது மத்தியமர் தொழில்; எவ்வளவு கிடைத்தாலும் திருப்தியில்

லாமல் செல்வத்திற்காக ஏக்கங்கொண்டு அலைவது அதமர் தொழில் என்பதாம்.

கல்லா, துவ்வா - செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு இறந்த கால வினையெச்சம். 'உண்ணேம், ஆரப்பெறேம்' என்பன - வெறுப்புக் குறிப்பன. கண்பாடி - கண்படி என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; கண்படுதல் - கண்ணுறங்குதல். (சு)

௩௬௭. செந்நெல்லா லாய செழுமுளை மற்றுமச்
செந்நெல்லே யாகி வினேதலா—லந்நெல்
வயனிறையக் காய்க்கும் வளவய லூர
மகனறிவு தந்தை யறிவு.

(இ - ள்.) செந்நெல்லால் ஆய செழு முளை - செந்நெற்களாலுண்டாகிய செழிப்பான முளைகள், மற்றும் - பின்னும், அ செந்நெல்லே ஆகி வினேதலால் - அந்தச்செந்நெற்பயிராகவே ஆய் மேன்மேல்வினேதலினால், —அ நெல் - அப்படிப்பட்ட செந்நெற்பயிர்கள், வயல் நிறைய காய்க்கும் - கழனிகள்நிறையும்படி விளைகின்ற, வளம் - செழிப்பையுடைய, வயல் - வயல் களாற் [மருதநிலத்தாற்] சூழப்பட்ட, லூர - ஊர்களையுடைய பாண்டியராசனே!—தந்தை அறிவு - தகப்பனது அறிவே, மகன் அறிவு - மகனது அறிவாகும்; (எ - று.)

செந்நெல்லின் முளையினால் அந்தநெல்லே விளைவதுபோல, ஒருகுலத்தில் தந்தை நற்புத்தியுடையனிருந்தால் அவன்மகனுக்கும் அவ்வாறே நற்புத்தியுண்டாகு மென்பதாம். தந்தையறிவே மகனதுஅறிவென்று அதுமானித்து அறியப்படு மென்க. மகனதுஅறிவு இத்தகையதென்று தந்தையின் நினைவக்கொண்டு உய்த்துணரப்படுதலால், இது - உதுவணி.

“தந்தையே மைந்தனாகப் பிறக்கிறான்”, “மகனுரைக்குந் தந்தைதலத்தை” என்பன இங்கு நோக்கத்தக்கன. “நோக்கியறிகல்லாத் தம்முறப்புக் கண்ணடி, நோக்கியறிப வதுவேபோ - லோக்கி, முகனறிவார் முன்னமறிப வதுவே, மகனறிவு தந்தையறிவு” என்ற பழமொழிச்செய்யுளிலும் இச்செய்யுளின் சுற்றடி பயின்றுள்ளது.

செந்நெல் - சாலியென்னுஞ் சிறந்ததொரு சாதி நெல். முளை-தொழிலாகுபெயர். வினேதலால் என்பதி லுள்ள 'ஆல்' உருபு - ஞாபகவேதப்பொருளில் வந்தது. (எ)

௩௬௮. உடைப்பெருஞ் செல்வருஞ் சான்றோருங் கெட்டுப்
புடைப்பெண்டிர் மக்களுங் கீழும் பெருகிக்
கடைக்கா றலைக்கண்ண தாகிக் குடைக்கால்போற்
கீழ்மேலாய் நிற்கு முலகு.

(இ - ள்.) உடை பெருஞ் செல்வரும் - தொன்றதொட்டுவந்த பெருஞ் செல்வமுடையவர்களும், சான்றோரும் - (கல்வியறிவு நிறைந்த) பெரியவர்களும், கெட்டு-(தங்கள் தங்களதுசிலைமை) மாறிப்போய், புடை பெண்

டீர் மக்களும் - (இழிகுணமுடைய) வைப்பாட்டிகளின் பிள்ளைகளும், கீழும் - (குலம் அறிவு குணம் முதலியவற்றிற்கு குறைந்த) கீழ்மக்களும், பெருகி - (செல்வத்தினால்) விருத்தியடைந்து, —கடைக்கால் தலைக்கண்ணது ஆகி - காற்புறத்திலிருக்கவேண்டியது தலைப்புறத்தி விருப்பதாகி, (இவ்வாறு ஆதலினால்), —குடை கால் போல் - குடையினது காம்புபோல, உலகு - உலகமானது, கீழ் மேல் ஆய் நிற்கும் - கீழ்மையடைதற்கு உரியது மேன்மையுடையதாக நிற்குந் தன்மையுடையதாகும்; (௭ - மு.)

பரம்பரையாகப் பெருஞ்செல்வமுடையவர்களும் இயற்கை நற்குணமுடைய பெரியவர்களும் தமதுபெருமை கெட்டுப்போதலாலும், குலத்தினாலும் குணத்தினாலும் மிகத்தாழ்ந்தவர்கள் பெருஞ்செல்வம்பெற்றுப் பெருமையுடன் வாழ்தலாலும், இப்படியும் மாறிவிடுகின்றதே என உலகவியற்கை நோக்கிப் பிறந்த அநுதாபத்தால் எடுத்துக்கூறியவாறு. “புணர்கடல்குழ்வையயத்துப் புண்ணியமோ வேறே, யுணர்வதுடையா ரிருப்ப - வுணர்விலா, வட்டிம் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வரே, பட்டுந் துகிலு முடுத்து” என்று கீழ் நன்றியில்செல்வத்து வந்துள்ள செய்யுளோடு இதனை ஒப்பிடுக. குடைக்காம்பு கவிழ்த்துப்பிடிக்கப்படுவது முற்காலத்த வழக்கம் போலும்.

கெட்டு, பெருகி, ஆகி இவை - காரணப்பொருளனவாய் வந்த செய வெனெச்சங்களின் திரிபுகள். உலகம் கீழ்மேலாவதற்கு இவையே காரணம். புடைப்பெண்டிர் - பொருள்கொடுப்பார்க்கல் சாரும் பெண்க ளெனக் காரணப்பொருளது. கடைக்கால் - அங்கு இருத்தற்கு உரிய பொருளுக்கு இடவாருபெயர். (அ)

௩௭௭. இனியார்தந் நெஞ்சத்து நோயுரைப்ப வந்நோய்
தணியாத வுள்ள முடையார்—மணிவரன்றி
வீழு மருவி விறன்மலை நன்னாட
வாழ்வின் வரைபாய்த னன்று.

(இ - ள்.) மணி வரன்றி - இரத்தினங்களை வாரிக்கொண்டு, வீழும் - வீழுகின்ற, அருவி - நீரோடைகளையுடைய, விறல் மலை - வெற்றிபெற்ற [மிகச்சிறந்த] மலைகளையுடைய, நல் நாட - நல்லபாண்டியநாட்டரசனே! — இனியார் - நல்லசினேகிதர், தம் நெஞ்சத்து நோய் உரைப்ப - தமதுமனத்திலுள்ள வருத்தத்தை எடுத்துக்கூறியபிறகும், அ நோய் தணியாத - அந்த வருத்தத்தை நீக்கமாட்டாத, உள்ளம் உடையார் - (வலிய) மனமுடையவர்கள், வாழ்வின் - உயிர்வாழ்வதைக்காட்டிலும், வரை பாய்தல் - மலையின்மீது ஏறிவீழ்ந்து உயிர்விடுதல், நன்று - நல்லதாம்; (௭ - மு.)

நல்லசினேகிதரது மனத்துன்பத்தை அவர்குறுமுன்னமே குறிப்பறிந்து “உடுக்கையிழந்தவன்கைபோல வாங்கே, யிடுக்கண்களைவதாம் நட்பு” என்றபடி நீக்கி உதவவேண்டியிருக்க அவர் எடுத்துக்கூறியபிறகும் நீக்கமாட்டாத வலியமனமுடையவர் உயிர்வாழாத வலுவில் உயிர்விடுதலே நல்லது என்பது கருத்து. நண்பரதுதுன்பங்களைத் தணியாமல் உயிர்வாழ்தலிற் பழிபாவங்கள் பெருகுதலால், அதனினும் உயிர் துறத்தலே நல்லதாயிற்று.

தம்மால் அத்துன்பத்தை நீக்கக்கூடினும் கூடாவிடினும் அதில்மனஞ்செல்லாத பாலிக னென்றற்கு, 'தணியாதவுள்ளமுடையார்' என்றார். 'இனியார் தந்நெஞ்சத்துநோயுரைப்ப' என்றதனால், "தோழனோடுமேழமைபேசேல்" என்ற நிலை கடந்த பெருந்துன்பத்தைக் குறித்தவாறு. (க)

௩௭௦. புதுப்புனலும் பூங்குழையார் நட்பு மிரண்டும்
விதுப்பற நாடின வேறல்ல—புதுப்புனலும்
மாரி யறவே யறுமே யவரன்பும்
வாரி யறவே யறும்.

(இ - ள்.) புது புனலும் - புதியநீர்வெள்ளமும், பூ குழையார் நட்பும் - அழகிய காதணியையுடைய வேசையர்களது சினேகமும், இரண்டும் - இரண்டையும், விதுப்பு அற நாடின - விரைவில்லாமல் [நிதானமாக] ஆராய்ந்து பார்த்தால், வேறு அல்ல - வேறுபடுவனவல்ல [இரண்டும் ஒருதன்மையுடையனவே]; (எவ்வாறெனின்,—) புது புனல் - புதிய நீர் வெள்ளம், மாரி அற - மழை நீக்கினால், அறம் - ஒழியும்; அவர் அன்பும் - அவ்வேசையரது சினேகமும், வாரி அற - பொருளின்வருவாய் நீக்கினால், அறம் - ஒழிந்துபோம்; (எ - று.)

மழை அதிகமாகப்பொழியும்போது மிக்குப்பெருகி அதனின்றமாத்திரத்தில் ஒழியும் புதுநீர்ப்பெருக்குப்போல, பொருள் அதிகமாகக் கொடுக்கும்போது அன்புகாட்டி அதகுறைந்தமாத்திரத்தில் அன்புருறையுந் தன்மையுடையவர் வேசைய ராதலால், அப்படிப்பட்ட வஞ்சனைக்குணமுடையவரோடு கூடிப்பழகுதல் வேண்டாவென்பது கருத்து. எடுத்துக்காட்டு வமையணி. அடுத்த அதிகாரத்தின் முதற்செய்யுளும் இக்கருத்துடையதே.

இனி, விதுப்பறநாடின என்பதற்கு - விருப்பமில்லாமல் ஆராய்ந்துபார்த்தால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; ஒருபொருளை ஆராயும்போது அதனிடத்து விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆராய்ந்தால்தான் உண்மைவிளங்குமென்பது, நூல்தணிபு; "காய்த லுவத்த லகற்றி யொருபொருட்க, ணாய்த லறிவுடையார் சண்ணதே-காய்வதன்க, ணுற்றகுணந் தோன்றாதாகு முவப்பதன்கண், குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்," "வாரம்பட்டிழித் தியவுநல்லவார், தீரக்காய்த்தழி நல்லவுந்தியவா, மோரும் வையத்தியற்கை" என்பன காண்க.

பொதுமகளிரதுதன்மையைக் கூறும் இச்செய்யுளை இங்குவைத்தது, இனிவரும் அதிகாரம் இன்னதெனத்தோற்றவாய்செய்தற்குப்போலும். (௧௦)

பொருட்பால் முற்றப்பெற்றது.

முன்றாவது காமத்துப்பால்.

அஃதாவது - பொருளைத் துணைக்காரணமாகவுடையதாய் இம்மையை மாத்திரமே தருந் தன்மையையுடைய காமத்தைக் கூறும் பாகம்; காமமென்பது; ஒருகாலத்திலே ஒருபொருளால் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்ற மென்னும் ஐம்புலன்களையும் அனுபவித்தற்சிறப்புடைய காமவிற்பத்தினை, பலவகைச்சுவைகளுள் இன்பச்சுவையொன்றினைமாத்திரமே இப்பாலில் மூன்று அதிகாரங்களாலும் மிகுத்துக்கூறுகின்றார்.

இந்தக் காமத்துப்பால் - ௩௮ - ஆம் அதிகாரம் இன்பதுன்பவிய லென்றும், இறுதி இரண்டு அதிகாரங்கள் இன்பவியலென்றும் இரண்டு உட்பிரிவுகளை யுடையதாய் அமைக்கப்பட்டது; “கடையின்ப வகைதான் கருதினிருவகை, யின்பதுன்ப வதிகார மொன்றே, யேனை யின்ப வதிகார மிரண்டே” என்ற பழைய உரைக்குத்திரத்தை உணர்க.

இது, பதமனரால் வகுக்கப்பட்ட பாகுபாடு. சில உரையாசிரியர்கள், இந்நூலின் நாற்பது அதிகாரங்களுள் முதற் பதின்மூன்று அதிகாரங்களை அறத்துப்பாலாகவும், அடுத்த இருபத்தாறு அதிகாரங்களைப் பொருட்பாலாகவும், இறுதியுதிசார மொன்றை மாத்திரம் காமத்துப்பாலாகவும் வகுத்துக் கூறியுள்ளார். அகப்பொருட்கிளவித்துறை முதலிரண்டு அதிகாரங்களில் இல்லாமையும், இறுதியுதிசாரத்துமாத்திரமே உள்ளமையும் அவர் அவ்வாறு கொண்டதற்குக் காரண மென்பர்.

முதலாவது இன்பதுன்பவியல்.

அஃதாவது - ஒருசார் இன்பத்தையும் ஒருசார் துன்பத்தையும் தருவதாகிய தன்மையைக் கூறும் பிரிவு என்பதாம். இது பொதுமகளிரின்சேர்க்கை யாதலால் அவ்விரண்டுதன்மையையுந் தருவதென்பது வெளிப்படை. (‘இன்பத்துன்பவியல்’ என்றும் வழங்குவது உண்டு.) இங்கு ஓர் அதிகாரம் தானே ஓரியலாமை அறிக.

௩௮ - ஆம் அதிகாரம்.—பொதுமகளிர்.

அஃதாவது - தமதுநலத்தைப் பொருள்கொடுப்பார்யாவர்க்கும் விற்பதல்லாமல் அதற்கு ஆவார் ஆகாதார் என்னும் வரையறையிலலாத மகளிரது இயல்பு; அவர் ஒருவர்க்கே வாழ்க்கைப்படாமல் பொருள்கொடுப்பவர்க்கெல்லாம் வாழ்க்கைப்படுதலால், ‘பொதுமகளிர்’ எனப்பட்டனர். இவரதுதன்மையை முன்னைய அதிகாரத்தின் ஈற்றுச்செய்யுளில் எடுத்துக்கூறித் தோற்றவாய் செய்தவதனால், அதிகாரமுறைமையை அறிக.

௩௮௧. விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பு மிரண்டு
துளக்கற நாடின வேறல்ல—விளக்கொளியு
நெய்யற்ற கண்ணே யறுமே யவரன்புந்
கையற்ற கண்ணே யறும்.

(இ - ன்.) விளக்கு ஒளியும் - விளக்கினது பிரகாசமும், வேசையர் நட்பும் - பொதுமகளிரது அன்பும், இரண்டும் - ஆகிய இரண்டையும், தளக்கு அற நாடின - சஞ்சலமில்லாமல் ஆராய்ந்தபார்த்தால், வேறு அல்ல - வேறுவகைப்பட்டனவல்ல[இரண்டும் ஒருதன்மையனவே]; (எவ் வாறெனின்,—)விளக்கு ஒளியும் - விளக்கினது பிரகாசமும், நெய் அற்ற கண்ணே - நெய் வற்றிய அப்பொழுதே, அறம் - நீங்கும்; அவர் அன்பும் - அந்தப் பொதுமகளிரது அன்பும், கை அற்ற கண்ணே - கையிற் பொருள் கொடுத்தல் குறைந்தபொழுதே, அறம் - நீங்கிவிடும்; (எ - று.)

விளக்கின்பிரகாசம் அதில்விடப்படும் நெய் வற்றியபொழுது நீங்குதல். போலவே, வேசையர்நட்பும் பொருள்வருவாய் அற்றபொழுதே அற்றுப்போ மென்பதாம்; இதுவும் மேலுச்செய்யுள் போன்றதே. இதனால், உள்ளூர் அன்புபாராட்டாத பொதுமகளிரின் போகம் இனியதன்று என்பது, கூறப்பட்டது. 'வேறல்ல' என்பது - காரணம்உள்ளவளவே காரியம்நிகழு மென்றபடி.

வேசையர் - வேஸ்யா என்பதன் திரிபான வேசையென்பதன் பன்மை. தளக்கு - தளக்கு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்; தளக்குதல்-சலித்தல். கை என்பது - கைப்பொருளுக்கு ஆகுபெயர். (க)

௩௭௨. அங்கோட் டகலக்கு லாயிழையா ணம்மொடு
செங்கோடு பாய்துமே யென்றாண்மன்—செங்கோட்டின்
மேற்காண மின்மையான் மேவா தொழிந்தாளே
காற்கானோய் காட்டிக் கலுழ்ந்து.

(இ - ன்.) அம் கோடு அகல் அல்குல் ஆய் இழையான் - அழகிய பக்கங்களுயர்ந்த அகன்ற அல்குலையுடையவளும் ஆராய்ந்தணிந்த ஆபரணங்க ளையுடையவளுமான பொதுமகள்,—நம்மொடு-நம்மோடுகூட, செம் கோடு பாய்தம்-செம்மையான மலையுச்சியில் ஏறி அதனினின்றும் (நாம் இருவரும் ஒருசேர) விழுவோம், என்றான் மன் - என்று (எம்மிடத்திற் பொருள்பெறும்போது அன்புகாட்டி) உறுதியாகக் கூறினான்; காணம் இன்மையால் - (எம்மிடத்திற்) பொருளில்லாமையால், (இப்போது), செம் கோட்டின்மேல் மேவாது-செம்மையான மலையுச்சியின்மேல்ஏறிவீழ்தற்கு (நம்முடன்) கூட வராமல், கால் கால் நோய் காட்டி - 'எனதுகாலில் வாதநோய்வந்துள்ளது (அதனால் உடன்வரமுடியவில்லை' என்று பொய்க்காரனஞ்சொல்லிக்) காண்பித்து, கலுழ்ந்து-(பொய்யாகவே) அழுது, ஒழிந்தான்-(எம்முடன்வராது) நீக்கினான்; (எ - று.)

'நீ மலேமேல்ஏறி வீழ்ந்தாலும் நானும் உன்னுடன் விழுவேனேயன்றி உன்னைவிட்டு ஒருகணமும் உயிர்பிழைத்திரேன்' என்று என்னிடம் பொருள் பெறும்போது அன்புகாட்டி உறுதி கூறிய பொதுமகள், இப்போது எனக்கு நேர்ந்த பெரியதொரு ஆபத்தினால் யான் மலேமேலேறி விழும்படி நேரிட, அப்போதும் அவனைப்பிரிய மனமில்லாமல் அவனை உடன்வரும்படி நான் அழைத்தபோது, பொருளில்லாமையால், தனதுகாலில் கோய்வந்ததுகா

ணமாக உடன்வரக்கூடவில்லை யென்று பொய்க்காரணஞ்சொல்லி அழுது என்னைவிட்டு நீங்கிப்போயினாள் என்பதாம். இதனால், பொதுமகளிர் ஆடவர்மீது உள்நூர் அன்புபாராட்டாமல் உழுவலன்புடையவர்போல வெளிக்கு நடித்துப் பொருளையே பிரதானமாகக்கொண்டு வஞ்சித்து அதனைப் பறிப்ப ரென்பது கூறப்பட்டது. “அன்பின் விழையார் பொருள்விழையு மாய் தொடியா, ரின்சொ லிழக்குத் தரும்” என்னுந் திருக்குறள் இங்கு நோக் கத்தக்கது. “நாவார வேண்டும் விதஞ் சொல்லுவா ருனை நான் பிரிந்தாற், சாவேனென்றே யிருந் தொக்கவுண்பார்கள் கைதான் வறண்டாற், போய் வாருமென்று நடுத்தலைக்கே குட்டிம் பூவையர்” என்பதும் காண்க.

செல்வம்பெற்றபோது அவ்வாறுகூறியவள் செல்வமில்லாதபோது தவறி விட்டாளென்பதைக் காட்டினமையின், ‘மன்’ என்னும் இடைச்சொல் - ஒழியிசைப்பொருளது; அசையுமாம். பாய்தம், முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மைமுற்று; நீயும் நானும் என்க; இதில், தம் - காலங்காட்டிம் விசுதி. இனி, மூன்றாமடிக்கு - மலையின்மீது பொருள்கிடையாமை யால் உடன்வராமல் உபேகித்தாளேயென்றி அங்கும் பொருள்கிடைக்கு மாயின் உபேகியாது உடன்வருவளென்று கூறுதலு மொன்று. ‘கால் நோய்’ என்றதில், கால் என்றது - தனது பரியாயநாமமாகிய வாயுவென்னுஞ் சொல்லைக் குறிப்பிட, அது - தனது பொருள்களில் ஒன்றான வாதமென்னும் நோயை உணர்த்திற்று; இது - லாஷிதலகாஷிணை; (கம்பராமாயணத்தில் கேகயராஜவம்சத்தை “மயின் முறைக்குலம்” என்றதும், சீவக சிந்தாமணியில் புத்திசேனனை “திங்கள்விரவியபெயரினான்” என்றதும் இத்தன்மையனவே.) (உ)

௩௮௩. அங்கண் விசும்பி நமரர் தொழப்படுஞ்

செங்கண்மா லாயினு மாகமன்—றங்கைக்

கொடுப்பதொன் றில்லாரைக் கொய்தளி ரன்னார்

விடுப்பர்தங் கையாற் றொழுது.

(இ - ள்.) அம் கண் விசும்பின் - அழகிய இடமகன்ற வானுலகத்திலுள்ள, அமரர் - தேவர்களால், தொழப்படும் - வணங்கப்படுகின்ற, செம் கண்மால் ஆயினும் ஆக - சிவந்தகண்களையுடைய திருமாலேயானாலும் ஆகட்டும், தம் கை கொடுப்பது ஒன்று இல்லாரை - தமது கையிற் கொடுக்கும் படியான பொருள் சிறிதுமில்லாதவரை, கொய்தளிர் அன்னார் - கொய்யத்தக்க தளிர்போன்ற உடம்பின்நிறத்தையுடைய பொதுமகளிர், தம் கையால் தொழுது - தமதுகைகளாற் கும்பிட்டுவணங்கி, விடுப்பர் - அனுப்பி விடுவார்கள்; (எ - று.)

மிக்கபெருமை அழகு முதலிய குணங்கள் வாய்ந்தவராயினும் பொருளில்லாதவரைப் பொதுமகளிர் ‘நீங்கள் வருதற்கு இது சமயமன்று’ என்று போக்குச்சொல்லி அனுப்பிவிடுவார்களே யன்றி அவரைச் சேரா ரென்பது தருத்து. இதனால், கொடுப்பாரை விரும்பாமல் பொருளையே விரும்பும் பொதுமகளிர் இரசமறியாத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டினர்.

‘அமர்தொழப்பும்’ ‘செங்கண்’ என்ற அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறியவதனால், திருமாலுக்கு மேன்மையும் அழகுமிகுதியும் கூறியவாரும். இனி, மால் என்பதற்கு - இத்திரனென்று பொருள்கூறுவாரு முளர். அமரர் - அமிருதமுண்டதனால் மரணமில்லாதவ ரெனத் தேவர்க்குக் காரணக் குறி. மன் - அசை. தம்மைக்கொடுப்பது என்பதற்கு - தமதுகையாற் கொடுக்கும் பொருளென்று கூறினும் பொருந்தும். (ந)

நட்சு. ஆணமி நெஞ்சத் தணிலீலக் கண்ணுர்க்குக்
காணமில் லாதார் சுடுநீனையர்—காணவே
செக்கூர்ந்து கொண்டாருஞ் செய்த பொருளுடையா
ரக்கார மன்ன ரவர்க்கு.

(இ - ள்.) காண - ஆலோசித்துப்பார்க்குமிடத்து,—ஆணம் இல் நெஞ்சத்தி - அன்பில்லாத மனத்தையுடைய, அணிலீலம் கண்ணுர்க்கு - அழகிய கருங்குவளைமலர்போன்ற கண்களையுடைய பொதுமகளிர்க்கு, காணம் இல் லாதார் - பொருளில்லாதவர், (அழகுமுதலியவற்றைச் சிறத்தோராயினும்), சுடு அனையர் - விஷம்போலப் பிரியமில்லாதவரவர்; செக்கு ஊர்ந்து கொண்டாரும் - செக்கு ஆடுதலாகிய இழிதொழிலுடையவரானாலும், செய்த பொருள் உடையார் - தேடிய செல்வமுடையவரே, அவர்க்கு - அப்பொது மகளிர்க்கு, அக்காரம் அன்னார் - சர்க்கரைபோலப் பிரியமுடையவரவர்.

பொருளொன்றினையே முக்கியமாகக்கொள்ளுந் தன்மைய ராதல்பற் றிப் பொதுமகளிர் பொருளில்லாதாரை விஷத்துக்கொப்பாகவும், பொரு ளுள்ளவரைச் சர்க்கரைக்கொப்பாகவும் பார்ப்பராதலால், அவரது போகம் வெறுக்கத்தக்கது என்பதாம்.

“இழிபவ ருயர்ந்தோர் மூத்தோ ரினையவர் சுழியானோயாற், சுழிபவர் யாவரேனுங் கண்வலைப்பட்டு நெஞ்ச, மழிபவர் பொருள்கொண் டென்றாக் கெண்ணெய்போ லளந்துகாட்டிப், பழிபடுபோகம் விற்பார்” எனப் பிறர் கூறியது இங்குப் பின்னிரண்டடிக்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

‘காண’ என்பதை முன்னும் பின்னும் கூட்டிக்கொள்க; இடைநிலைத் தீவகம். இனி, காண என்பதை ‘செக்கூர்ந்துகொண்டாரும்’ என்பதனோடு இயைத்து, உலகத்தார்யாவரும் காணும்படி செக்கு ஆடுந் தொழில் செய் தவராயினும் என்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும். ‘செக்கூர்ந்து கொ ண்டாருஞ் செய்த பொருளுடையார்’ என்ற பாடத்திற்கு-செக்கு ஆடியா வது தேடிய பொருளையுடையவ ரென்க. நீலம்-பண்பாடுபெயர். ஆணம் = ஆயினும்; மருஉ. (ச)

நட்சு. பாம்பிற் கொருதலை காட்டி யொருதலை
தேம்படு தெண்கயத்து மீன்காட்டு—மாங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகளிர் தோள் சேர்வார்
விலங்கன்ன வெள்ளறி விரார்.

(இ - ள்.) பாம்பிற்கு ஒரு தலை காட்டி-(தன்னைப் பிடிக்கவரும்) பாம்பு
+ = வகைபார்க்கைக் காண்பித்து, ஒரு தலை - மற்றொருபுறத்தை, தேம்படு

தென் கயத்து மீன் காட்டும் - இனிமைபொருந்திய தெளிந்தநீரையுடைய தடாகத்தி லுள்ள மீனுக்குக் காண்பிக்குந் தன்மையையுடைய, மலங்கு அன்ன - விலாங்குமீனைப் போன்ற, செய்கை - (பலரிடத்தும் அன்புகாட்டுத்) தொழிலை யுடைய, மகளிர் - பொதுமகளிரது, தோன் - தோள்களை, விலங்கு அன்ன வெள் அறிவினார் - மிருகத்தை யொத்த பகுத்தறிவில்லாத மூடர்கள், சேர்வார் - சேர்வார்கள் ; (எ - று.)

தண்ணைப்பிடிக்கவரும் பாம்புக்கும் மீனுக்கும் பிடிபடக்கூடு மென்னும் ஆசையைக் காட்டி ஒன்றுக்கும் அகப்படாமல் தப்பித்துக்கொண்டு செல்லுகிற விலாங்குமீனைப் போலப் பலர்க்கும் ஆசைகாட்டி மயக்கும் பொது மகளிரை அறிவில்லாதவர் சேர்வரேயன்றி அறிவுடையார் சேரமாட்டா ரென்பதாம். பொதுமகளிர்க்கு மலங்குமீன் தொழில்பற்றிய உவமம்.

‘மலங்கன்ன செய்கை’ என்பது - அவரவர்க்கு வேற்றுமைகாட்டாமல் இனமாகச்சேர்ந்து நின்று அன்பு காட்டுதல். அவர்கள் செய்யும் வஞ்சனை தெரிந்தால் அவரது இன்பம் வெறுக்கப்படு மென்பது, குறிப்பு. அவ்வஞ்சனையை அறியமாட்டாமல் அவர்கள்தோள் சேர்பவரை ‘வெள்ளறிவினார்’ என்றார். வெள்ளறிவு - சாரமற்ற அறிவு. வெண்மையென்பது சாரமின்மையென்னும் பொருளதாய், அறிவுமுதிராமையேல் நிற்பதை, “வெண்மையெனப்படுவதி யாதெளி னெண்மையுடையம்மா மென்னுஞ் செருக்கு” எனத் தீருக்துமளிலும், “வெண்மையுடையார் விழுச்செவ்வ மெய்தியக்கால்” என இந்நூலிலும், “வெண்மையில்லை பல்கேள்வி மேவலால்”, “வெள்ளியையா தல் விளம்பினை” எனக் கம்பராமாயணத்திலும் காண்க. ‘வெள்ளறிவு’ என்றல் வழக்கு.

மீன்காட்டும் - நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை. ஆங்கு - அசை. (இ)

௩௬௩. பொத்தநூற் கல்லும் புணர்பிரியா வன்றிலும்போ

னித்தலு நம்மைப் பிரியல மென்றுரைத்த

பொற்றொடியும் போர்த்தகர்க்கோ டாயினா ணன்னெஞ்சே
நிற்றியோ போதியோ நீ.

(இ - ள்.) நல் நெஞ்சே - (எனது) நல்ல மனமே!—பொத்த நூல் கல்லும் - துளைக்கப்பட்ட [உட்டுளையுடைய] நூலிற் கோத்த இரத்தினத்தை யும், புணர் பிரியா அன்றிலும் - கூடியிருத்தல் பிரியாத அன்றிற்பரவைகளையும், போல் - போல, நித்தலும் - எப்பொழுதும், நம்மை பிரியலம் - நம்மைவிட்டுப்பிரியமாட்டோம், என்று உரைத்த - என்று (முன்பெல்லாம்) உறுதிசூறியிருந்த, பொன் தொடியும் - பொன்னிலாகிய வளையல்களை யுடைய பொதுமகளும், (இப்போது), போர் தகர்க்கோடு ஆயினான் - போர் செய்யுந்தன்மையுள்ள ஆட்டுக்கடாவின் கொம்புபோல [மாறுபாடாகிய] குணமுடையவளாயினான் ; (அவன் அவ்வாறான பிறகும்), நீ—, நிற்றியோ - (அவளிடத்தில்) நிற்பாயோ ? (அல்லது), போதியோ - (என்னுடன்) வருவாயோ ? (சொல்); (எ - று.)

நூலும் மணியும் போலவும், இரட்டையாகிய அன்றிற்பறவைகள் போலவும் எப்பொழுதும் இணைபிரியாமலிருப்பேனெயல்லது சற்றும் உண்ணைவிட்டுப்பிரியே நென்று செல்வமுள்ளகாலத்தில் நம்பிக்கைகூறியிருந்த பொதுமகள் செல்வம்வறண்ட இப்பொழுது சண்டைசெய்யும் ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பு பிற்பட்டு முறுக்குடன் வளைந்திருப்பதுபோல முன்சொன்னதற்கு விரோதமாகக் குணம்மாறிவிட்டாள்; அவள் குணம் திரிந்தபிறகும் அவளுடன் இணங்கிடப்பது நல்லதன் மென்று ஒருவர் தமதுமனத்திற்கு நல்லறிவுகூறிய வாய்பாடுடையதாக இச்செய்யுள் செய்யப்பட்டதென அறிக. வேசையர்வழிச்செல்லாமல் மனத்தை வசப்படுத்தவேண்டிமென்பது, கருத்து. நூலும் மணியும், இரட்டையன்றிற்பறவைகளும் - இணைபிரியாமல் உடனுறைதற்கு உவமம்.

அன்றிலென்பது - ஒருபறவை. அது, எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது சிற்கும். கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப்பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப்பொருமல் ஒன்றையொன்று இரண்டுமூன்றுதரம் சுத்திக்கூலி அதன்பின்பும் தன்துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும். இதனை, வடநூலார் க்ரௌஞ்சம் என்பர். தகர்க்கோடாதல்-பின்பு திருகி சிற்றல். இனி, பொத்தநூற்கல் என்பதற்கு - கடையும் சாணைக்கல் என்று பொருள்கொண்டு, அக்கல்லில் இரத்தினங்களைத் தேய்க்கும்போது மணலும் கூடத்தேய்வதுபோல அவன் கெட்டபொழுது தானும் உடன் கெடவும், அவன்வாழ்ந்தபொழுது தானும் உடன்வாழவும் இவ்வாறுவஞ்சனையாகக்கொண்டுள்ள பொதுமகளிரது மனத்திண்மைக்கு உவமைப்படுத்திக் கூறுவாரு முளர். பொத்துதல் - துளைப்பதெல். பிரியலம் - தன்மைப்பண்மை யெதிர்மறைமூற்று. பொன்தொடி - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி.

(சு)

ந.எ.எ. ஆமாமோ னக்கி யவர்கைப் பொருள்கொண்டு
சேமாமோற் குப்புறாஉஞ் சில்லைக்க ணன்பினை
யேமாந் தெமதென் றிருந்தார் பெறுபவே
தாமாம் பலரா னகை.

(இ - ள்.) ஆமா போல் - காட்டுப்பசுவைப்போல, நக்கி- (முதலில் இன்பமுண்டாகப்) பரிசித்து, அவர் கை பொருள் கொண்டு - தம்மிடம் கூடியவர்களைத் தகையிலுள்ள செல்வத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு, (பிறகு), சேமாமோல் - எருதைப்போல, குப்பறும் - கவிழ்த்துபடுத்திக்கொள்ளுகின்ற, சில்லைக்கண்-தாழ்ந்ததடத்தையுடைய பொதுமகளினிடத்தில், அன்பினை- ஆசையை, ஏமாந்து - மயங்கி, எமது என்று இருந்தார் - எமக்கே உரியது என்று (மோகத்தினால் நம்பி) இருந்தவர், பலரால் - பலராலும், நக்க பெறுப - அவ்மதிப்பைப் பெறுவர், (எ - று.)-தாம், ஆம் - அசைகள்.

காட்டுப்பசு உடம்பைநக்கினால் அப்பொழுது சுகமாயிருந்து பின்பு விஷம்போல மரணத்தை விளைக்கு மென்பர்; அன்றியும், காட்டுப்பசு பிறர்க்கு இன்பமுண்டாம்படி முதலில் நாவிலால் அவருடலை நக்கி அவர்க்குத்

தம்பக்கல் நம்பிக்கையையுண்டாக்கிப் பிறகு அவர் அஜாக்கிரதையாயிருக்கின்ற சமயம் பார்த்து முட்டிக் கொல்வது போல, பொதும்களிரும் தம்மிடம் வந்த ஆடவரை இன்பமுற ஆலிங்கனம் முதலியவற்றைச் செய்து நம்பிக்கைகாட்டி அவர்கைப்பொருள் பறித்துக்கொண்டு அவர் ஏமாந்தசமயத்தில் உழவுக்கு உதவாமல் படுத்துக்கொள்ளும் எருதைப்போலக் கவிழ்த்து மோசஞ்செய்துவிடுவார்களாதலால், அவர்கள் நடித்துக் காட்டும் பொய்யன்பை நம்புகின்றவர்கள் பலராலும் பழிக்கப்படுவார்களென்பதாம். அவ்வேசையரது அன்பு தற்காலத்தில் மகிழ்ச்சியைச் செய்தாலும் பின்பு பழிப்புக்கிடமான பல தீமைகளைத் தருமென்பது, கருத்து. உவமையணி.

சேமா - எருதாகிய விலங்கு என இருபெயரொட்டி. சில்லை-தூர்த்தை [சீயொழுக்கமுடையாள்.]; இனி, சில்லைக்கண் என்பதற்கு - சிவ்வண்டு போன்ற கண்களை யுடையாள் என அன்மொழித்தொகையாகப் பொருள்கொண்டு, வண்டிதேனுள்ளவிடத்திற் சென்று அதனைக் கவர்ந்துகீங்குதல் போல, செவ்வமுடையாரிடத்துச் சென்று அவர்செல்வத்தைப் பறித்துக்கொண்டு செல்லுந் தன்மையுடையாள் என்று கூறுவாரு முளர். கண் என்றது, அப்போது உள்நாட்டத்தை. குப்புறுதல் - குதித்தோடுதலுமாம். (எ)

நூ. ௭. ஏமாந்த போழ்தி னினியார்போன் நின்னராய்த்
தாமார்ந்த போதே தகர்க்கோடா--மாணோக்கிற்
றந்நெறிப் பெண்டிர் தடமுலை சேராரே
செந்நெறிச் சேர்து மென்பார்.

(இ - ள்.) செந்நெறி சேர்தும் என்பார்-செவ்வியவழியை [நல்லமுத்தி மார்க்கத்தை]ச் சேர்வோ மென்று கருதுவோர், — ஏமாந்த போழ்தின் - (ஆடவர் அவரதுமோகவலையிற் சிக்கி) மயங்கியபோது, இனியார் போன்று-அன்புள்ளவர்களைப்போல விரும்பு, தாம் ஆர்ந்த போது - (வறுமையடைந்து) தாமே இச்சித்துச் சென்றகாலத்தில், இன்னார் ஆய் - அன்பில்லாதவராய், தகர் கோடி ஆம் - ஆட்டுக்கடாவின் கொம்பைப்போலாகும்படியான, மான் நோக்கின் - மான்போன்ற பார்வையையுடைய, தம் நெறி பெண்டிர் - தமக்குரிய களவுவழியில் தவறுதலுக்கும் பொதும்களிருடைய, தட முலை - பெரிய தனக்களை, சேரார் - அடையமாட்டார்கள்; (எ - று.)

காமுகர் தமதுமோகவலையிற் சிக்கி மயங்கிய போது அவர்பொருளைப் பறிப்பதற்கு அன்புடையார்போன்றிருந்து, அதுமுடிந்தவுடன், அவர் பொருள்வறண்டு தாமாக விரும்பிவந்தபோது உடன்படாது மாறுபடுகின்ற பொதும்களிரது இன்பத்தைப் பெரியோர் விரும்பிச் சேரமாட்டா ரென்பது, கருத்து. தாம்விரும்பிப் பற்றும் செந்நெறிக்கு அவரது இன்பம் மறுதலையாதலின் சேரா ரென்பதாம். “பொருட்பொருளார் புன்னலத் தோயா ரருட்பொருளாயு மறிவினவர்”, “பொதுகலத்தார் புன்னலத் தோயார் மதிநலத்தின், மாண்ட வறிவினவர்” என்றார் கிருத்தூறிலும்.

ஆர்தல் - விரும்புதல். தம்நெறிப்பெண்டிர் - ஒருவர்க்கும் வசப்படாமல் தமதுமனப்போக்கின்படியே செல்கின்றவர் என்றுமாம். செந்நெறி-செவ்வையாகிய வீட்டுநெறி. (அ)

௩௩௯. ஊறுசெய் நெஞ்சந்தம் முள்ளடக்கி யொண்ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழிகேட்டுத்—தேறி
யெய்மென்று கொள்வாருங் கொள்பவே யார்க்குந்
தமரல்லர் தம்முடம்பினார்.

(இ - ள்.) ஓன் றதலார் - பிரகாசமான நெற்றியையுடைய பொது
மகளிர், ஊறு செய் நெஞ்சம் - (பிறர்க்குத்) துன்பஞ்செய்யும்படியான தமது
எண்ணத்தை, தம் உள் அடக்கி - (பிறர் அறியவொட்டாமல்) தமக்குள்ளே
மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, தேற - (கேட்டு) நிச்சயமென்று நம்பும்படி,
மொழிந்த-சொல்லிய, மொழி-பசப்புவார்த்தைகளோ, கேட்டு—, தேறி - நம்
பிச்சைகொண்டு, எமர் என்று கொள்வாரும்-(அந்தப்பொதுமகளிரை) இவர்
எம்மைச்சேர்ந்தவரென்று நினைப்பவர்களும், கொள்ப-அவ்வாறே நினைக்கட்
டும்: (அந்தப் பொதுமகளிர்), யார்க்கும் - எப்படிப்பட்டவர்க்கும், தமர்
அல்லர் - உரியவராகார்; தம் உடம்பினார் - (பிறர்க்கு உரிமையன்றித்) தமக்
க்கே உரிய உடம்பையுடையவராவர்; (எ - று.)

தமதுவஞ்சனையை வெளிக்காட்டாமல் நல்லவர்களைப்போல நம்பும்
படி பேசுவல்ல வேசையரை நற்குணமுடையவ ரென்று கினைப்பவர்கள்
நினைக்கட்டும், அவர்கள் வாய்ப்பேச்சினுல்மாத்திரம் அவ்வாறுவரேயன்றித்
தமதுஉடம்பைப் பிறர்க்கு வசப்படுத்தாமல் தமக்கேவசமாக்கி வைத்துள்ளவ
ரென்று கருதத்தக்கவ ரென்பதாம். (க)

௩௪௦. உள்ள மொருவ னுழையதா வொண்ணுதலார்
கள்ளத்தாற் செய்யுங் கருத்தெல்லார்—தெள்ளி
யறிந்த விடத்து மறியாராம் பாவஞ்
செறிந்த வுடம்பி னவர்.

(இ - ள்.) உள்ளம் ஒருவன் உழையது ஆ - (தமது) மனம் ஒருவனிட
த்தி லிருக்க, ஓன் றதலார் - விளக்கமான நெற்றியையுடைய பொதுமகளிர்,
கள்ளத்தால் செய்யும் - கபடமாக (அன்புடையார்போன்று) செய்கின்ற, கரு
த்து எல்லாம் - நினைவுமுழுவதையும், தெள்ளி அறிந்த இடத்தும் - தெளி
வாக ஆராய்ந்தறிந்தபோதும், பாவம் செறிந்த உடம்பினவர் - தீவினமிருதி
யையுடைய உடம்பை யுடையவர் [பாவிகள்], அறியார் - உண்மையறிய
மாட்டார்கள்; (எ - று.)

தமதுமனம் ஒருவர்மேல் நிற்க மற்றொருவர்மேல் அன்புற்றவர்போல
நடிக்கும் பொதுமகளிரது வஞ்சனைக்கருத்தை நன்றாக அறிந்தாலும் பாவிக
ட்கு அவர்கள்மீதே அன்புசெல்லுமென்பது, கருத்து. இதனால், பொதுமக
ளிர் இருமணப்பெண்டிரென்றும், உருவுசொல்செயல்களால் வஞ்சிப்பது
அவர்க்குச் சாதிதரும மென்றும் பெறப்பட்டது. இங்குப் பாவம் என்றது,
முற்பிறப்புக்களிற் செய்த தீவினைகளால் மனம் தெளிவடையா திருத்தலை.
“இருமணப்பெண்டிருந் கள்ளுந் கவறந், திருகீக்கப்பட்டார் தொடர்பு”
என்ற திருக்குறளிற் கூறியவாறு பிளவுபட்ட மனமுடைய பொதுமகளிரி
டம் பற்றுச்செல்லுதலினாலேயே அவர் தீவினையுடையாரென்று அறியப்
படுமென்க. ஆம்-அகை. (௧௦)

இரண்டாவது இன்பவியல்.

அதாவது - முழுவதும் மனத்திற்கு இன்பத்தையே கொடுக்கும் பிரிவு என்று பொருள். இது கற்புடைமகளிரின் சேர்க்கை யாதலின், இன்பமே தருவதென்பது வெளிப்படை. இவ்வதிகாரமும், அடுத்த அதிகாரமும் இவ் வியலிற் சேர்த்தவை.

அக்காமவீன்பத்தான் - புணர்ச்சி பிரிவு என இருவகைப்படும்; மற்றை இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என்பனவோ வென்றால், இத்தூலாசிரியர் பொருட்பாகுபாட்டினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல்வழக்குப்பற்றிக் கூறதலால், அவ்வாறே அவற்றைப் பிரிவினிடத்து அடக்கிஞ் சொன்று அறிக. இனி, அவற்றையே தமிழ்தூல்களோடும் பொருந்தப் புணர்ச்சியை 'கூவு' என்றும், பிரிவை 'கூப்பு' என்றும் பெரும்பான்மைபற்றி வகுத்து, அவற்றைச் சுவையிடுதி பயக்குமாறு உலகநடையோடு ஒத்தனும் ஒவ்வாமையு முடையனவாக்கிச் சொல்லுகின்றார். அவ்வொழுக்க மிரண்டனான், கனாவாவது - பிணி மூப்பு இறப்புக்க ளில்லாமல் எந்நாளும் ஒரு தன்மையராய் உரு திரு பருவம் குலம் குணம் அன்பு முதலியவற்றாலே தம்முள் ஒப்புமையுடையராகிய தலைமகனும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இல்லாமல் ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்து வருவது. கற்பாவது-கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கோள்; பதிவிரதாத்ருமம். கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வ மில்லை யென்றும், அவனுக்கு இன்னவாறு நீ குற்றேவல் செய்தொழுகு என்றும் தாய்தந்தையராலும் பிறராலும் கற்பிக்கப்பட்டு இவ்வொழுக்கம் உண்டாகி நிலைபெறுதலால், கற்பு எனப் பெயர்பெற்றது.

உண்மையறிவை யுண்டாக்கும் நீதிநூல்களில் அகப்பொருட்கிளவித் துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலை இலக்கியங்கள் கொண்டு உணர்க. சிருங்கார ரசப்பிரதானமான அகப்பொருட்கிளவித் துறைகளை ஞானமுண்டாதற்குக்காரணமாகிய நீதிநூல்களிற் கூறுதற்குக் காரணம், கடுத்தின்னாளைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார்போலச் சிறின்பங்கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி காட்டுதல் என்பர்.

௩௯ - ஆம் அதிகாரம்.—கற்புடைமகளிர்.

அஃதாவது-பதிவிரதைகளின் தன்மை,நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் மகடேக்குணம் நான்களோடும் பாதிவிரதியுத்தையு முடையவர்,கற்புடைமகளிர். பொதுமகளிரது இன்பம் வெறுக்கத்தக்கது என்றதனால், குலமகளிரது இன்பம் அறத்திற்குப்பொருத்தியகாரணமாக விரும்பத்தக்க தென்பதை அறிவித்தற்கு, இது பொதுமகளிரின்பின் வைக்கப்பட்டது.

நடிக. அரும்பெற்ற கற்பி னயிராணி யன்ன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டி ரெனினும்—விரும்பிப்
பெறுநகையாற் பின்னிற்பா ரின்மையே பேணு
நறுநுதலா ணன்மைத் துணை.

(இ - ள்.) அரும் பெறல் கற்பின் - பெறுதற்கரிய பதிவிரதாத்ருமத்தை யுடைய, அயிராணி அன்ன - இந்திராணியைப்போன்ற, பெரும் பெயர் - பெரிய கீர்த்தியையுடைய, பெண்டிர் என்னும் - பெண்களாயினும், பெறும் கசையால் - (தன்னைப்) பெற்று அனுபவிக்கவேண்டுமென்னும் ஆசையால், விரும்பி - விருப்பங்கொண்டு, பின் நிற்பார் இன்மையே - தனது பின்னே நிற்கும் ஆடவ ரில்லாமையாகிய நற்குணத்தையே, பேணும் - விரதமாகக் கொண்டொழுஞ் தன்மையுள்ள, நறு நுதலாள் - அழகிய நெற்றியையுடைய பெண்ணே, நன்மை துணை - (தனது கணவனுக்கு) நன்மை பொருந் திய துணையாவாள்; (எ - று.)

மிகச்சிறந்தவளாயினும், தன்னைச் சேரவேண்டுமென்று விருப்பங்கொ ள்ளும் பரபுருஷர்க்குச் சிறிதும் இடங்கொடாது ஒழுருபவளே தனது கண வனுக்கு உற்ற துணையாவ னென்பதாம். பெண்ணின் குறிப்பை நோக்கா மல் எவனும் ஒருத்தியின்பின்னே நிற்கமாட்டா னாகையால், 'பின்னிற் பார்' என்றார். அயிராணி-தேவேந்திரன் மனைவி. இவளை இங்கே உவமை கூறியதற்குக் காரணம், நகுஷன் புதிதாக இந்திரபதவிபெற்றுத் தன்னை விரும்பி யணுகியபோதும் தனது பழைய கணவனாகிய இந்திரனையே யன்றி அவளை விரும்பாது கற்புநெறியில் கின்றா ளாதலின். 'பெரும்பெயர்' என்பது, பெரும்புகழ்; அதாவது - தான்வாழும் ஊரார் கற்புடைமையால் தன்னைப் புகழ்ந்து கூறுவது. கற்புடையமனைவி தான் பிறத்த குலத்தார்க்கும் புகுந்த குலத்தார்க்கும் நற்கதியுண்டாக்குதலால், அத்தகைய பெண்ணைப் பொது வாக 'நறு நுதலாள் நன்மைத்துணை' என்று ரொளினுமாம்; இத்தன்மையைய, "கற்புமேய கணக்குழை மாநரைப், பெற்றுளோர்த மரபும் பெருந் தவக், கற்பினாட்கொண்ட காதலனருயிர்ச், சுற்றம் யாவுந் துறக்கத்தினெய் துமால்" என்னுஞ் செய்யுளால் அறிக. (க)

நகையு. குடநீரட் டெண்ணு மிடுக்கட் பொழுதுங்

கடனீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரினுங்

கடனீர்மை கையாறுக் கொள்ளு மடமொழி

மாதர் மனைமாட்சி யாள்.

(இ - ள்.) குடம் நீர் அட்டி உண்ணும் இடுக்கண் பொழுதும் - ஒரு குடத்த நீரைக் காய்ச்சி உண்ணும்படியான [நீரையேயன்றி உண்பதற்கு உரிய பொருளுள்ளும் அகப்படாத] வறுமைத்துன்பம் வந்தகாலத்தும், கடல் நீர் அற உண்ணும் கேளிர் வரினும் - கடலின் நீரை வற்றும்படி உண் ணத்தக்க [மிகப் பெருங்கூட்டமான] சுற்றத்தார் வந்தாலும், கடன் நீர் மை - தனது கடமையாகிய குணங்களையே, கைஆறு ஆ கொள்ளும் - ஒழு க்க நெறியாகக் கொள்ளுகின்ற, மட மொழி மாதர் - இராமான இன் சொற்களையுடைய பெண்ணே, மனை மாட்சியாள் - இல்லறவாழ்க்கைக்குத் தக்க பெருமையுடையவளாவாள்; (எ - று.)

சுற்றத்தவர் பலர் வந்தாலும் தனது கணவன் வறுமைப்பட்டாலும் மனஞ்சோராது தனது கடமைகளைத் தவறாது நடத்துபவளே இவ்வாழ்க்

கைக்குரிய மனைவியாவ னென்பதாம். அவட்குக் கடமையாவன - துறந்த வரை உபசரித்தலும், விருந்தோம்பலும், சுற்றந்தழுவுதலும், வரியவரிடத்து அருளுடைமையும், வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்களைத் தேர்த்து காப்பாற்றி வைத்தலும், உண்டி சமைத்தல் வல்லமையும், உபகாரஞ்செய்தலும் முதலியவையாம். இடுக்கண் என்பது, அதற்குக் காரணமான வறுமையைக் குறித்தது; உபகாரவழக்கீது. முதலடி - வறுமை மிகுதியையும், இரண்டாமடி - உறவினர் மிகுதியையும் குறிப்பன. (உ)

நூறு. நாலாறு மாறாய் நனிசிறிதா யெப்புறனு

மேலாறு மேலுறை சோரினு---மேலாய

வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பி

னில்லா ளமர்ந்ததே யில்.

(இ - ள்.) நால் ஆறும் ஆறு ஆய் - நான்கு பக்கங்களிலும் வழியையுடையதாகியும்,—நனி சிறிது ஆய் - மிகச்சிறியதாகியும்,—எ புறனும் - எல்லாப்பக்கங்களிலும், மேல் ஆறு - மேல் வழியினின்று, மேல் - தன்மேல், உறை சோரினும் - மழைநீர் பெருகி வழிந்தாலும், மேல் ஆய் - சிறந்த தருமங்களை, வல்லாள ஆய் - (செய்ய) வல்லவளாய், வாழும் ஊர் - தான் வாழுகின்ற ஊரிலுள்ளார், தன் புகழும் - தன்னைப் புகழும்படியான, மாண் கற்பின் - மாட்சிமைப்பட்ட பதிவிரதாதருமத்தையுடைய, இல்லாள் - மனைவி, அமர்ந்ததே - பொருந்தப்பெற்றதே, இல் - வீடாகும்; (எ - று.)

நான்கு பக்கங்களிலும் வழியையுடையதாகியும், மிகச்சிறியதாகியும், மிக்க வறுமைக்காலத்திலும் தனது நல்லொழுக்கத்திற் சிறிதுங் குறையாத புகழ்பெற்ற கற்பினையுடைய மனைவி பொருந்தப்பெற்றதாகியுமே, ஒருவீட்டிற்கு நல்லிலக்கண மென்பதாம்.

நனிசிறிதாய்—“இடம்படவீட்டேல்” ; “சிறுக்கக்கட்டிப் பெருக்கவாழ்” என்பன காண்க. எப்புறனும் மேலாறு மேலுறை சோர்தல் - வீட்டின்கட்டுக்கோப்புக் குலைந்து மழைநீர் ஓங்கப்பெறுதல் : இவ்வாறு கூறியது, வறுமை மிகுதியைக் குறித்தற்கு. வாழும் ஊர் தற்புகழ்தல்—“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற, சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்” என்னுந் திருக்குறளின் பரிமேலழகருரையில் ‘தன்மாட்டுப் புகழாவது - வாழும் ஊர் கற்பால் தன்னைப் புகழ்வது’ என்றது காண்க. இதனால், எவ்வளவு வறுமைக்காலத்திலும் தனக்கு உரிய நல்லொழுக்கத்திற் குறையாது கற்புநெயில் நிற்பவளே சிறந்த பெண் என்றதாயிற்று. (நூ)

நூறு. கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவா

ளுட்குடையா ளுந்நா ணியல்பினு—ளுட்கி

யிடனறிந் தூடி யினிதி னுணரு

மடமொழி மாதரான் பெண்.

(இ - ள்.) கட்டு இனியான் - கண்ணுக்கு இனிய உருவமுடையவளாகியும்,—காதலன் காதல் வகை புனைவான் - (தனது) கணவனது ஆசை

யின்படி தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்வளாகியும்,—உட்கு உடையான் - அச்சமுடையவளாகியும், ஊர் நாண் இயல்பினுள் - ஊரிலுள்ளார்க்கு [பிறரிடத்தில்] நாணங்கொள்ளுந் தன்மையுடையவளாகியும்,—உட்கி - (தனது கணவனிடத்தி) அஞ்சி, இடன் அறிந்து - சமயமறிந்து, ஊடி - (அவனோடு) பிணங்கி, இனிதின் உணரும் - இன்பமுண்டாம்படி உடனே அறிந்து ஊடல்தீர்கின்ற, மட மொழி மாதரான் - கபடமில்லாத இன்சொற்களையுடையவளாகியு மிருப்பவனே, பெண் - மனைவியாவாள் ; (எ - று.)

முக்கோட்டம் கடுகெடுப்பு முதலிய துர்க்குணங்க ளில்லாமல் பார்ப்பதற்கு இனிய தோற்றமும், தனது கணவ னிஷ்டப்படி தன்னை யலங்கரித்துக்கொள்ளுதலும், செய்யத்தகாத காரியங்களில் அஞ்சி விவருதலும், பரபுருடரிடத்தில் நாணங்கொள்ளுதலும், ஊடலையும் கூடலையும் உரிய சமயங்களிற் கொள்ளுதலும் - கற்புடைய மனைவியின் குணங்க ளென்பதாம்.

ஊர்நாணியல்பினுள் என்பதற்கு - தான் வாழும் ஊரிலுள்ளார் தன்னைக் கண்டு வெட்கமடையும்படியான சிறந்த நல்லொழுக்கமுடையா ளெனினுமாம். உவப்பிற்கு ஏதுவாதலால் 'இடனறிந்து ஊடி' என்றும், அவ்வுடலைத் தணித்துக்கொள்ளாமல் நீட்டித்தால் வெறுப்பைத்தரு மாதலின் 'இனிதினுணரும்' என்றும் கூறினார். ஊடலாவது - இன்பநிலையில் ஆவ்வின்பத்தை மிகுவிக்குமாறு ஆடவரீதிற மகளிர் கோபித்தல். இங்ஙனம் வினையாட்டுவகையாற் கவலியிற் கொள்ளும் பிணக்கு, புலவி யெனவும் படும். ப்ரணயகலஹமென்பது, இதற்கு ஏற்ற உடமொழி. இதன் முதிர்ந்தநிலைமை, துனி யெனப்படும்.

“ஊடலுணர்தல் புணர்த லிவை காமம், கூடியார் பெற்ற பயன்”, “ஊடிப்பெறுகுவன்கொல்லோ நுதல்வெயர்ப்பக், கூடலிற் றோன்றியவுப்பு” என்னுந் திருக்குறள்கள் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கன. (ச)

௩௨௧. எஞ்ஞான்று மெங்கணவ ரெந்தோண்மேற் சேர்ந்தெழினு மஞ்ஞான்று கண்டேம்போ னுணுதுமா—லெஞ்ஞான்று மென்னை கெழீஇயினர் கொல்லோ பொருணசையாற் பன்மாப்பு சேர்ந்தொழு குவார்.

(இ - ள்.) எ ஞ்ஞான்றும் - எத்தராளும், எம் கணவர் - எமது தலைவர், எம் தோள்மேல் சேர்ந்து எழினும் - எம்முடைய தோள்களில் அணைந்து எழுந்தாலும் [கிணந்தோறும் கூடி இன்பமனுபவித்தாலும்],—அ ஞ்ஞான்று - (புதிதாக மணஞ்செய்துகொண்ட) அக்காலத்தில், கண்டேம் போல் - (யாம்) கண்டதுபோல, நாணுதம் - (அவரிடம் இப்பொழுதும்) நாணமடைகின்றோம்; (இவ்வாறு இருக்க),—எ ஞ்ஞான்றும் - எத்தராளும், பொருள் நசையால் - பொருளாசையால், பல் மாப்பு சேர்ந்து ஒழுக்குவார் - பலரது மார்புகளை (ஒருகால்) சேர்ந்துநடக்கின்ற பொதுமகளிர், கெழீஇயினர் - (அந் தப்பலரிடத்தும்) உரியராயிருக்கின்றனர்; என்னைகொல் ஓ - இது என்ன தன்மையோ! (எ - று.)

நாம் எமது கணவரிடத்தில் எப்பொழுதும் கூடிப்பழகினாலும் அவரை முதலிற் கண்டபோது எவ்வாறு நாணினோமோ அவ்வாறே இப்பொழுதும் நாணவேண்டியிருக்கின்றது; இப்படியிருக்க, பொதுமகளிர் பொருளாசையாற் பலபுருடரை ஒவ்வொருகால் சேர்ந்தாலும் அப்பொழுது சிறிதும் நாணமில்லாமல் அவ்வாடவரைச் சொந்தமாகக் கையாளுகின்றார்களே! இதுஎன்ன! என்று ஒருகுலமகள் பொதுமகளிரின் நாணமின்மையை கோக்கி வியந்த கூறியவாறு. பொதுமகளிரைப்போல நாணமில்லாமல் குலமகளிர் நடவா ரென்பதாம்.

கெழீஇயினர் - கெழுவினர் ; சொல்லிசையளபெடை. ஆல், கொல், அசைகள். (இ)

நடிக. உள்ளத் துணர்வுடையா னேதிய நூலற்றால்
வள்ளன்மை பூண்டான்க னெண்பொரு—டெள்ளிய
வாண்மகன் கையி லயில்வா ளனைத்தரோ
நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

(இ - ள்.) வள்ளன்மை பூண்டாண்கண் - ஈகைத்தன்மையை மேற்கொண்டவனிடத்திலுள்ள, ஒன் பொருள் - மிக்க செல்வமானது, உள்ளத்து உணர்வு உடையான் - மனத்தில் நல்லறிவுடையவன், ஒதிய - கற்றறிந்த, நூல் அற்று-நூலைப்போலும்; நாண் உடையாள்-நாணமுடைய குலமகள், பெற்ற-அடைந்தள்ள, நலம் - அழகானது, தெள்ளிய ஆண்மகன் - தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட [மிகச்சிறந்த] வீரபுருஷனது, கையில் - கையிலுள்ள, அயில் வாள் அனைத்து - கூரிய வாளாயுத்ததைப் போலும்; (எ - று.)—ஆல், அரோ - ஈற்றசைகள்.

இயற்கையிற் கொடைத்தொழிலுடையானுக்குக் கையிற் பொருள் இருந்தால் அது விவேகமுள்ளவன் கற்றறிந்த நூல்போலப் பயன்படும்; இயற்கையில் நாணமுடையவனுக்கு அழகு இருந்தால் அது சுத்தவீரன்கையிலுள்ள ஆயுதம்போலப் பயன்படுமென்பதாம். இவ்வாறு கூறினாராயினும், கற்புடைமகளிர் அதிகாரப்பட்டு நின்றலால், முதல் மூன்று பொருள்கள் உபமானமும், ஈற்றது உபமேயமு மெனக் கொள்ளுதல் தகுதி. இதற்கு இணங்க, முதலடியிலுள்ள 'அற்று' என்பதை இரண்டாமடியிலும் 'ஒன்பொருளற்று' என்று கூட்டிப் பொருள்காண்க. கற்புடைய குலமகளுக்கு நேர்ந்த அழகானது-தெளிந்தஅறிவுடையான் கற்ற நூல் போலவும், கொடையாளிக்குக்கிடைத்த செல்வம் போலவும், சுத்தவீரன் கையிற் பிடித்த ஆயுதம் போலவும் பெருமையடையு மென்பது, கருத்து. நாண் என்பது - மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் மற்றை மகடேக்குணங்கட்கும் உபலக்ஷணம்.

இவை ஆறு செய்யுள்களாலும், கற்புடை மகளிர்க்கு உரிய இயற்கை நற்குணங்கள் பொதுவாக எடுத்துக்கூறப்பட்டன. (சு)

[உலாப்போய்வந்தலைமகன்பள்ளியிடத்தானாகத் தலைமகள்சோல்லியது.]

நடிக. கருங்கொள்ளுஞ் செங்கொள்ளுந் தூணிப் பதக்கென்
றொருங்கொப்பக் கொண்டான மூர—னொருங்கொவ்வா
நன்னுதலார்த் தோய்ந்த வரைமார்ப னீராடா
தென்னையுந் தோய வரும்.

(இ - ன்.) ஊரன் - சிற்றூரிலுள்ளானொருவன், கருங் கொள்ளும் - கறுத்த கொள்ளையும், செம் கொள்ளும் - சிவந்த கொள்ளையும், ஒருங்கு ஒப்ப - (இவ்விரண்டற்குமுள்ள வேற்றுமையைக் கருதாது) ஒருநிகராக, அணி பதங்கு என்று-(ஒன்றற்குச் சிறப்புக்கொடாமல்)அணிப் பதக்கு என்னும் ஒரே அளவாக, கொண்டான் ஆம்-வாங்கிக்கொண்டானும்; (அதுபோலவே),— ஒருங்கு ஒவ்வா - முழுவதும் ஒத்திராத, நல் நுதலார் - அழகிய செற்றியையுடைய பொதுமகளிரை, தோய்ந்த - அனுபவித்த, வரை மார்பன் - மலைபோன்ற மார்பையுடைய (எனது) கணவன், நீர் ஆடாது - ஸ்நானஞ் செய்யாமல், என்னையும் தோய வரும் - (குலமகளாகிய) என்னையும் அனுபவிக்க வருகின்றான்; (இது என்ன அநீதி!) (எ - று.)

தலைவனும் தலைவியும் ஒருபடுக்கையிலே கூடியிருந்தவிடத்திலுமிருந்தபிணங்குதற்குக் காரணமில்லாதிருக்கவும் காதல் கைம்மிருதலால் மூட்பமாகிய ஒருகாரண மிருக்கிறதாக உட்கொண்டு அதனை அவன்மேலே ஏற்றி அவன் பிணங்குதல் என்பது, இத்தகைய பிணங்குதலுக்கு.

பகுத்தறிவில்லாத நாட்டுப்புறத்தானொருவன் கருங்கொள் செங்கொள் என்னுமிரண்டனது வேறுபாடு கருதாமல் இரண்டையும் ஒரே விளைக்கு ஒரேயளவாக வாங்கிக்கொண்டாற்போல, பொதுமகளையும் குலமகளையும் வேற்றுமை கருதாது எனதுதலைவன் பொதுமகளைப் புணர்ந்தபடியே என்னையும் அனுபவிக்கவருவது தகுதியின்றென்று பிணங்கிக் கூறினனென்பதாம். பொதுமகளிர் உன்னையனுபவித்ததனால், அவர்மிசலாகிய சினது மார்பினைப் பொருந்தே நென்பது, துறிப்பு. “பெண்ணியலா ரெல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பார், நண்ணென் பரத்த சின்மார்பு” என்ற திருக்குறளி் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இதனால், தனது கணவன் செய்த அக்கிரமத்தையும் கற்புடை மகளிர் பொறுத்தாக்கொள்வ ரென்பதும், ரீராடியாவது வந்தால் சேரலா மென்று தமதுதாய்மையுடைமையும் கூறியவாரும்.

உபமானத்தில் கருங்கொள்ளையும் செங்கொள்ளையும் ஒருநிகராகக் கருதியமை கூறியதனால், உபமேயத்தில் பொதுமகளிர்க்கு உரிய தாழ்வையும், குலமகளிர்க்கு உரிய உயர்வையும் கருதாமை வெளிப்படும். ‘ஒருங்கொவ்வா நன்னுதலார்’ என்றது, கற்பு நாண் முதலாகிய நற்குணங்களில்லாமையால், பொதுமகளிர்க்கு உள்ளது பெண்ணுயிருக்குந்தன்மைமாதிரியேயென்னுங் கருத்தால். அணி, பதக்கு-முகத்தலனைப்பெயர்கள். அணி-நாண் குமரக்கால்; பதக்கு-இரண்டிரக்கால். ‘ஆம்’ என்பது-இங்கு அலட்சியந்தோன்றின்றது; “ஐகத்தோடுஞ் சிறைகற்போயை, வைத்தோனின்னுயிர்வாழ்வானும், பொய்த்தோர்வில்லிகன்போவாராம், இத்தோடொப்பதியாதுண்டே” எனக் கம்பராமாயணத்திலும், “அன்னையானவரு மிருவாரம் முதலளித்த தந்தையர்க ளாவாராம்” என்பது முதலாக வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்திலும் வருவன காண்க. ‘வரைமார்பின்’ என்றும் பாடம். நன்னுதலார்த் தோய்ந்த - “இயல்பின் விகாரம்.” வரைமார்பு - உத்தமவிலக்கனமாகிய கோடுகளையுடைய மார்பு எனினுமாம்.

(எ)

பால்.]

நக - ஆம் அதிகாரம்.—கற்புடைமகளிர்,

நக.நக

[தலைவனதுபிரிவுணர்த்திய பாணனை நோக்கித் தலைவியுறுத்துக்கூறியது.]

நக.அடி. கொடியவை கூறுதி பாணனீ கூறி

னடிபைய விட்டொதுங்கிச் சென்று—துடியி

னிடக்கண்ணையம்யா மூரற்கதனால்

வலக்கண்ணையாரக் குரை.

(இ - ன்.) பாண - பாணனே!—கொடியவை கூறுதி-கொடுமையான சொற்களை (எம்மிடம்) சொல்லாதே; (ஏனெனில்,—)யாம்—, ஊரற்கு-தலை மகனுக்கு, துடியின் இடக்கண் அனையம்-உடுக்கையினது இடப்பக்கத்தைப் போலப் பயன்படாதிருக்கின்றோம்; அதனால்—, நீ கூறின் - (அப்படிப்பட்டசொற்களை) நீ சொல்வதாயிருந்தால், பைய அடி விட்டு ஒதுங்கி சென்று - (நீ) மெதுவாக இவ்விடம்விட்டு அப்புறம்போய், வலக்கண் அனையார் க்கு - (அந்த உடுக்கையின்) வலப்பக்கத்தைப்போலப் பயன்படும் மகளிர் க்கு, உரை - சொல்வாயாக; (எ - று.)

ஒருத்தி, தன் துலைவன் பிரிந்து பரத்தையரிட்டுச்செல்வதைப் பாணன் தன்னிடம் வந்துகூற, அதுகேட்கப்பொறாமல் 'பயன்படாத என்னிடம் நீ இதனைச் சொல்லவேண்டாம், பயன்படும் பரத்தையரிடம் சொல்' என்று வருந்திக்கூறின னென்று துறையின்போக்குக் காண்க. தனக்கும் தலைமக னுக்கும் வேற்றுமைகருதாது பாணனை நோக்கித் தோழிகூறியதாமாம். 'கொ டியவை' என்றது, தலைவன்பிரிந்துசெல்லுஞ் செய்தியை. தலைவன் என் னைப்பிரியாமையுண்டாயின் அதனை எனக்குச் சொல் என்பது, துறிப்பு. மணஞ்செய்துகொண்டபின்பு தலைவன் அறமபொருளின் பங்களின்பொரு டிதத் தலைவியைப்பிரிந்து தூரத்திலும் அவ்விடத்திலும் செல்வதுண் டென் பதை அறிக.

பாணன் - பாட்டுப்பாடுகின்ற ஓர் இழிகுலத்தான்; இவன், தலைவன் தலைவிகளுக்குத் துதுசெல்வது உண்டு. 'பாணன் - நெஞ்சின றிக்கேயிருக் கப் பண்ணுந் தோத்திரமொழியுடையான்' என்பர். உடுக்கைக்கு வலப்பக்கம் அடிபடுதலும், இடப்பக்கம் அடிபடாமையும் கருதி இவ்வுவமை கூறப்பட்டது. கண் - அடிக்குமிடம். கூறுதி - எவ்வொருமையெதிர்மறைமுற்ற. இவ்வதிகாரத்து ஈற்றுச்செய்யுள் இங்கு நோக்கத்தக்கது. (அ)

['பரத்தையின்பிரிந்துவந்த தலைமகனோடு நீ புலவாமைக்குக் காரணம் யாது?' என்ற தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.]

நக.அக. சாய்ப்பறிக்க நீர்திகழும் தண்வய லூரன்மீ

தீப்பறக்க நொந்தேனும் யானேமற்—தீப்பறக்கத்

தாக்கி முலைபொருத தண்சார் தணியகல

நோக்கி யிருந்தேனும் யான்.

(இ - ன்.) சாய் பறிக்க - கோரையைப் பிடுக்கியெடுத்தமாத்நிரத்தில், நீர்திகழும் - தண்ணீர் நிறைந்து விளங்கப்பெற்ற, தண் வயல் - குளிர்ச்சி யான கழனிசன் குழந்த, ஊரன்மீது-ஊர்களையுடையவனான (எனது) தலை

வன்மேல், (கூடியிருந்தகாலத்தில்,) ஈ பறக்க-ஈயானது பறக்கும்போதும், கொந்தேனும் - பொருமல் மனம்வருந்தியவளும், யானே—; (அத்தலைவன் எண்ணப்பிரிந்துசென்ற காலத்தில்), தீ பறக்க - நெருப்புப்பொறி பறக்கும் படி, முலை தாக்கி பொருத-(பொதுமகளிர் தமது) தனங்களினால் தாக்கிப் போர்செய்த[தழுவி இன்பமனுபவித்த], தண் சாந்து அணி அகலம்-குளிர்ச்சி யான கலவைச்சந்தனத்தை யணிந்த (அத்தலைவனது) மார்பை, நோக்கி இருந்தேனும் - பார்த்துப் பொறுத்திருந்தவளும், யான் - யானே; (எ - று.)

கூடியிருக்கையில் எனதுதலைவன்மேல் ஈயானது பறந்தாலும் சகியாமல் அன்புகொண்டிருந்தவளும் நான், பிரிந்தகாலத்து வேசையர் தமது முலை நெழுங்க்புல்லி யின்பமனுபவித்த அத்தலைவனது மார்பைக் கண்டு கொந்து நிற்பவளும் நானே யென்று ஒருதலைவி வருந்திக்கூறின னென்ப தாம். இதனால், குலமகளிர் தமதுதலைவர் பொதுமகளிரைக்கூடியவழி யும் அவரை அலட்சியஞ்செய்யாதிருக்கவேண்டு மென்று கூறியவாறு.

சாய் - ஒருவகைக்கோரை. 'சாய்ப்பறிக்க நீர்க்கழுந் தண்வயல்' என்றது, நீர்வளமிருதியைக் குறிக்கும். மண் - அசை. கொந்தேன், இருந்தேன்-வினையாலணையும்பெயர்கள். (க)

[தலைவி பாணனோடு வேதனல்.]

நகூ0. அரும்பலிழ் தாரினு நெம்மருளு மென்று
பெரும்பொய் யுரையாதி பாண—கரும்பின்
கடைக்கண் ணையநா மூரற் கதனு
விடைக்கண் ணையார்க் குரை.

(இ - ள்.) பாண - பாணனே!—'அரும்பு அலிழ் தாரினுன் - பூவரும்பு கன் மலர்ப்பெற்ற மாலையை யணிந்த தலைவன், எம் அருளும் - எமக்கு அருள்செய்வான்,' என்ற—, பெரும் பொய் உரையாதி - பெரிய பொய்வார்த்தைகளைச் சொல்லாதே; (ஏனெனின்,—) நாம்—, ஊரற்கு - தலைவனுக்கு, கரும்பின் கடைக்கண் அனையம் - கரும்பினது கடைசியிலுள்ள கணுக்களை யொத்திருக்கின்றோம்; அதனால்—, (இப்பேச்சை), இடைக்கண் அனையார்க்கு உரை - (அக்கரும்பினது) இடையிலுள்ள கணுக்களையொத்த பரத்தையார்க்குச் சொல்வாயாக; (எ - று.)

தலைமகளைப்பிரிந்துசென்று பரத்தையைக்கூடிநின்ற தலைமகன் மீண்டு தலைமகளிடம் வருமளவில், அவன்செய்தியை அறிந்து சினங்கொண்ட அவன் அவன்வரவை ஏற்றுக்கொள்ளாது மறுக்க, அசனால் வருத்தமுற்ற தலைமகன் அவட்குச் சமாதானங்கூறி அவனைக் கோபந்தணித்தற்பொருட்டு ஒருபாணனை அவன்பக்கல் அனுப்ப, அவன் அவ்வனமே வந்து தலைவியை நோக்கி 'நீ மறுத்தலால் நினதுதலைவர் நின்மனைக்கு வரக் கூசினான்'; அவர் நின்மீது மிக்ககாதலையுடையர்' என்பன போன்ற சிலவாய்ப்புகளை எடுத்துக்கூறி, அதுகேட்ட தலைவி அவனைப் பரிசுதித்து வெருண்டுகூறியது இதுவென அறிக.

கரும்பின் கடைசிக்கணுக்களைப்போன்ற அவனுக்கு உருசிகுறைந்த என் எம்மிடத்தில் தலைவன் அன்புடையனாயுள்ளா நென்று பொய்சொல்லாதே ; கரும்பின் இடையிலுள்ள கணுக்களைப் போன்ற அவனுக்கு உருசியிருந்துள்ள பரத்தையரிடம் இப்பேச்சைச் சொல்வாயென்று பாணனை நோக்கித் தலைவி கூறியது, இது. கரும்பின் கடைக்கணுக்களில் இனிப்பின் மையும், இடைக்கணுக்களில் இனிப்புண்மையும் வெளிப்படடை. (௧௦)

௪௦ - ஆம் அதிகாரம்.—காமநுதலியல்.

அஃதாவது - காமவிற்பத்தின் பகுதிகளைக் குறித்துச் சொல்லுகின்ற பிரிவு என்பதாம் நுதலுதல் - குறித்துக்கூறுதல். இழிகுணமுடைய பரத்தைய ரன்றிக்குலமகளிரது இனபம் சிறத்தலால், அதனை இவ்வதிகாரத்திற் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன ரென்று அறிக. அதிகாரமுறைமையும் இதனாலே விளங்கும். இனி, இயல் என்பதற்கு - இலக்கண மென்று கொண்டு, இன்ப முறைமையைக் கூறும் இலக்கண மென்றும் பொருள்கூறுவர். [தலைமகற்கு வாயில்நேர்ந்த தோழி தலைமகள் புலவநீங்கச் சொல்லியது.]

௩௬௯. முயங்காக்காற் பாயும் பசலைமற் றாடி

புயங்காக்கா லுப்பின்றாங் காமம்—வயங்கோத

நில்லாத் திரையலைக்கு நீள்கழித் தண்சேர்ப்ப

புல்லாப் புலப்பதோ ராறு.

(இ - ன்.) வயங்கு - விளங்குகின்ற, ஓதம் - கடலானது, நில்லா - நிலையாயிராமல், திரை அலைக்கும் - அலைகளால் மோதுகின்ற, நீள்கழி - நீண்ட கழிகளினது, தண் - குளிர்ந்த, சேர்ப்ப - கரையையுடைய அரசனே!— முயங்காக்கால் - கூடாவிட்டால், பசலை பாயும்- (பிரிவுத்தன்பயிருதியால்) நிறவேறுபாடு (உடம்பில) மிக்குப்பரவும்; ஊடி உயங்காக்கால் - ஊடல் கொண்டு வருந்தாவிட்டால், காமம் உப்பு இன்று ஆம்-காமநுகர்ச்சி இன்ப முடையதாகாத; (ஆதலால், புல்லா புலப்பத - முதலிர்கூடிப் பிறகு ஊடுவது, ஓர் ஆறு-காமநுகர்ச்சியில் ருசியுண்டாதற்கு) ஒருவழியாம்; (எ - ற.)

தலைவனும் தலைவியும் கூடாவிட்டால் உடம்பிற் பசலை யுண்டாகின்றது; ஊடல்கொள்ளாமல் எப்பொழுதும் சேர்ந்தேயிருந்தால் காமத்தில் ருசியுண்டாதவில்லை; ஆதலால், கூடுவதும் ஊடுவதும் காமநுகர்ச்சிக்கு அழகு என்பதாம். “உப்பமைந்தற்றாற் புலவி”, “தனியும் புலவியு மில்லாயிற் காமம், கனியுந் கருக்காயு மற்ற”, “ஊட லுணர்தல் புணர்தலிவை காமம், கூடியார் பெற்ற பயன்” என்னுந் திருக்குறள்கள் நோக்கத்தக்கன.

வாயில்நேர்தல் - வழியெடுத்தக்கூறுதல். புலவி - புலத்தல்; ஊடுதல். பசலை-தலைவனைப்பிரிந்த தன்பத்தினால் தலைமகளது உடம்பி லுண்டாகும் நிறவேறுபாடு. உப்பு என்பது - இங்கு சூனிமையென்னும் பொருளில்

வந்தது. வடதுலார், உடலை 'ஸம்போகம்' என்றும், உடலை 'விப்ரளம்பம்' என்றும், விப்ரளம்பத்தை 'மதுரதாம்' [மிக்கஇனிமை] என்றும் கூறுவர். இங்கு 'பசுலை' என்பத - துயிலின்மை, உடம்புமெலிதல், எல்லாவற்றிலும் வெறுப்பு முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். மற்ற - அசை. (ச)

[பருவங்கண்டு ஆற்றளாகிய தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது.]

நூ.௧௨. தம்மமர் காதலர் தார்கு முணியகலம்
விம்ம முயங்குந் துணையில்லார்க்கு—கிம்மெனப்
பெய்ய வெழிலி முழங்குந் திசையெல்லா
நெய்த லறைந்தன்ன நீர்த்து.

(இ - ள்.) தம் அமர் காதலர் - தம்மிடத்து விருப்பமுடைய தலைவரது, தார் குழ் அணி அகலம் - மாலையைணிந்த அழகிய மார்பை, விம்ம முயங்கும்—(மகிழ்ச்சியினால்) பூரிக்கும்படி தழுவுதற்கு உரிய, துணை-தலைவரை, இல்லார்க்கு - இல்லாத [தலைவரைப்பிரிந்த] மகளிர்க்கு,—இம்மென-இம்மென்னும் ஒசையோடு, பெய்ய - மழைபொழியும்படி, எழிலி முழங்கும் - மேகங்கள் கர்ச்சிக்கின்ற, திசை எல்லாம் - திக்குகளிலெல்லாம், (அம்முழக்கம் அவர்க்கு), நெய்தல் அறைந்து அன்ன நீர்த்து - சாப்பறையடித்தாற்போன்ற தன்மையுடையதாம்; (எ - று.)

மிகுதியும் வருத்தத்தரு மென்பதாம். கார்காலத்திலே மீண்டவருவேனென்று காலங்குறித்துப் பிரித்துசென்ற தலைமகன் அக்காலம் வந்தும் வாராததனால், காலத்தைநோக்கித் தலைமகள் ஆற்றாது வருந்திக் கூறியது இது. சேர்த்தற்கு உரிய காலத்தில் தனதுதலைவினைச் சேரப்பெறுது வருத்தம் ஆற்றாமையும், எவ்வகைத் தாபத்தையுந்தணிக்கவல்ல நீர்கொண்ட மேகம் தனதுநிலைமைமாரி இப்பொழுது தன்னைவருத்துகின்ற கொடுமையும் தலைவி இரங்குதற்குக் காரணமாயின வென்க. கார்காலத்து மேகமுழக்கம் - காமோத்திப்பகப்பொருள்களில் ஒன்று. இம்மெனல் - ஒலிக்குறிப்பு. நெய்தல் - சாப்பறை. (உ)

[தலைமகள் சேலவுடன்படாமையைத் தலைமகனுக்குத் தோழி சொல்லியது.]

நூ.௧௩. கம்மஞ்செய் மாக்கள் கருவி யொடுக்கிய
மம்மர்கொண் மாலை மலராய்ந்து பூத்தொடுப்பாள்
கைம்மாலை யிட்டுக் கலுழந்தா டுணையில்லார்க்
கிம்மாலை யென்செய்வ தென்று.

(இ - ள்.) கம்மம் செய் மாக்கள் - கம்மியத்தொழிலைச்செய்கின்ற மனிதர் [கம்மானர்], கருவி - (தமது) ஆயுதங்களை, ஒடுக்கிய - (வேலையில்லாமல்) அடக்கச்செய்த, மம்மர் கொண் மாலை - மயக்கத்தைக்கொண்ட மாலைப்பொழுதில், மலர் ஆய்ந்து பூ தொடுப்பாள் - மலர்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அவற்றைக்கொண்டு மாலைதொடுப்பவளாகிய தலைமகள்,—'துணை இல்லார்க்கு - தலைமகனைப்பிரிந்த மகளிர்க்கு, இ மாலை என் செய்யுது - இந்த

மலர்மாலை யாது பயன்படும்?' என்று—, கை மாலை இட்டு - தனதுகையி லுள்ள மலர்மாலையைப் போகட்டு, கலுழந்தான் - மனங்கலங்கி யழுதான்.

தலைமகன் மாலைப்பொழுதில் நல்லமலர்களை மாலையாகத்தொடுக்கும் போது தலைமகன் பிரிந்துசெல்வதைத் தோழியால் அறிந்து அவனேநோக்கி 'எனதுநாயகனுக்கென்று அன்போடுகட்டும் இம்மலர்மாலை அவரில்லாத போது எதற்கும்பயன்படாதே!' என்று மனங்கலங்கியழுதனெனத்தோழி தலைமகற்குக் கூறியது இது. "காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலைமலரு மின்றோய்" என்றபடி சேர்க்கைக்கு உரிய காலமாகிய இரவின்னொ கடக்கமான மாலைப்பொழுது, பிரிந்தார்க்கு அத்துயரையிருவிக்கு மென்க. இதுபற்றியே, 'மம்மர்கொள் மாலை' என்றார். மம்மர் - காமக்களிப்பு.

கம்மானர் பகல்முழுதும் வேலைசெய்து மாலைப்பொழுது வந்தவுடன் வேலையொழிவ ராதலின், மாலைப்பொழுதுக்கு 'கம்மஞ்செய்யமாக்கள்கருவி யொடுக்கிய' என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; "ஒலைக்கணக்க ரொலியடங்கு புன்செக்கர் மாலைப்பொழுது" என்று பின்வருவதும் இது போன்றதே இது, பகலெல்லாம் வருத்தி வேலைசெய்யும் கம்மியரும் வேலையைநிறுத்தித் தம்தம்நாயகியரிடம் செல்லும் கால மென்பதைக் குறிக்கும். (௩)

[வினாழுற்றி மீண்ட தலைமகன் பாகன்கேட்பச் சொல்லியது.]

௩௩௪. செல்குடர் நோக்கிச் சிதரரிக்கண் கொண்டரீர்
மெல்விர லூழ்தெறியா லிம்மித்தன்—மெல்விரலி
ணைவைத்து நங்குற்ற மெண்ணுங்கொ லந்தோதன்
ரோள்வைத் தணைமேற் கிடந்து.

(இ - ள்.) (எனதுதலைமகன்),—செல் குடர் நோக்கி - (மெல்கடலையோ க்கிச்) செல்லுகின்ற குரியனைப் பார்த்து, சிதர் அரி கண் கொண்ட ரீர்—சித ரிய செவ்வரிகளையுடைய (தனது) கண்களில் நிறைந்த நீரை, மெல் விரல் - (தனது) மெல்லிய கைவிரல்களால், ஊழ் தெறியா - முறைமையாக [அடிக்கடி] எடுத்தெறிந்து, லிம்மி - அழுது, தன் மெல் விரலின் - தனது மெல்லிய விரல்களினால், நாள் வைத்து - (நாம் பிரிந்து சென்ற) நாளைக் கணக்கிட்டுக்கொண்டு, அணைமேல்-படுக்கையில், தன் தோள் வைத்து கிடந்து - தனதுதோளையே தலையணையாகக்கொண்டு படுத்து, நம் குற்றம் என்னும் கொல் - நமதுகுற்றங்களை நினைத்து வருந்துவனோ! அந்தோ - ஐயோ!

ஒருதலைமகன் தனதுதலைவியைப் பிரிந்துசென்று வினாமுற்றி மீண்டு வருகையில், 'எனதுகாதலி மாலைப்பொழுதில் நான்பிரிந்துசென்று இத்தனை நாளாயின வென்றும், விராவில் வருவே னென்றும், இன்னின்னவாறு செய்வே னென்றும் சொல்லிக்கொண்டு எனதுகுற்றங்களைச் சிந்தித்து வரு துவனே!' என்ற இரங்கிப் பாகனொடு கூறியது இது.

பிரிந்த தலைவன் மீண்டவருவது மாலைக்கால மாதலின் 'செல்குடர்நோ க்கி' என்றும், தலைமகன் தான்குறித்தபடி மீண்டவராத டீட்டித்தலாற்

பிரிந்துசென்றநாள்களைத் தன்விரல்களாழுத் தலைமகள் எண்ணுவ னாதலின் 'மெல்விரலின்நான் வைத்து .....எண்ணுங்கொல்' என்றும் கருதிக் கூறின னென்க. விரையச்சென்று சேராவியின் ஆற்றுமை கைவிஞ்சுதலால் அவள் இறந்துபடுவ னாதலால் நமக்குப் பழிநேர்ந்திடு மாதலின், அதற்குமுன்பே தேர்செலுத்தவேண்டு மென்ற குறிப்பு. சிதாரிக்கண்கொண்டநீர் - உரிய காலத்தில் தலைமகனைக் கூடப்பெறுது வருத்தமிகுதல்பற்றி உண்டாவது ; இனி, இரோகைகள் படர்ந்த கண்களின் அழகை மறைத்துக்கொண்டு ததம்புகின்ற நீர் என்றும் பொருள்கூறலாம் ; இது, அவளது கண்ணழகை நினைந்து வருந்தியதைக் குறிக்கும். கண்களிற் செவ்விரபரத்தல் உத் தமவிலக்கணம். அந்தோ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். செல் சுடர் என்பதை, அஸ்தமிகுந்தருணத்திலிருக்கிற சூரியனையுடைய மாலையென முன்ன அன்மொழித்தொகையாகவும் கொள்ளலாம். தன்தோள்வைத்து அணைமேறகிடத்தல் - வருத்தமிகுதியால் படுக்கைகொள்ளாமல் முடக்கிய தனதகையின்மேல் தலையையவைத்துக் கிடப்பது. 'மெல்விரல்' என்றது, 'வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணு மவர்சென்ற, நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல்' என்றபடி பிரிந்துசென்ற நாள்கள் சுவரின் கண் இழைத்தவற்றைத் தொட்டு எண்ணுதலால் கைவிரல்கள் தேய்ந்தன வென்ற குறிப்பு. (ச)

[தலைமகள் தானுற்றதைப் பாங்குக்குக் கொல்லியது.]

௩௩௫. கண்கய லென்னுங் கருத்தினற் காதலி
பின்சென்ற தம்ம சிறுசிரல்—பின்சென்று
மூக்கி யெழுந்து மெறிகல்லா வொண்புருவங்
கோட்டிய வில்வாக் கறிந்து.

(இ - ள்.) சிறு சிரல் - சிறிய சிசிலிக்குருவியானது,—கண் - (எனது காதலியின்) கண்களை, கயல் என்னும் கருத்தினால் - கயல்மீனென்கிற எண்ணத்தினால், காதலி பின் சென்றது - (அவற்றைக் குத்தித்தின்னக் கருதி) அவள்பின்னே தொடர்ந்துபோயிற்று; பின் சென்றும் - (அவ்வாறு) பின் தொடர்ந்துபோயும், ஊக்கி எழுந்தம் - முயற்சிசெய்தம், ஒள் புருவம் கோட்டிய வில் வாக்கு அறிந்து - (அவளது) ஒள்ளியபுருவம் வளைக்கப்பட்ட வில்லின்வளைவுபோலிருந்ததை அறிந்து, எறிகல்லா(து)-(அஞ்சி அக்கண்களைக்) குத்தித் தின்னமாட்டாதிருந்தது ; (ஈ - று.)

தனதுகாதலியின் கண்களைக் கயல்மீனென்று கருதிச் சிசிலிக்குருவி பின்சென்று பிடிக்க முயன்றும் அக்கண்களுக்குமேலுள்ளபுருவத்தை வளைத்தவில்லென்று நினைத்த அஞ்சிப் பிடியாமலே கின்றுவிட்ட தென்று அவளதுகண்ணழகி லீடுபட்ட தலைவன் அதனை வியந்து தோழனொடு சொல்லிய துறை இது.

சிசிலிக்குருவி தலைமகளது கண்களைக் கயலென்றும், புருவங்களை வளைத்தவில்லென்றும் மாறுபடக் கருதியதாகக் கூறியது, மயக்கவணி. "

சிரல் - மீன்குத்திப்பறவை. அம்ம-வியப்பிடைச்சொல்; இனி, "அம்ம் கேட்பிக்கும்" என்றதனால், பாக்கனே? நீ கேள் என்றமாம். வாக்கு-வாங்கு என்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (இ)

[நற்றய தன்மகஞ்சேன்ற சுரத்தநுமை கூறி இரங்கியது.]

௩௨௬. அரக்காம்ப னாறும்வா யம்மருங்கிற் கன்றே
பரந்தான மாற்றின கொல்லோ—வரக்காரந்த
பஞ்சிகொண் டீட்டினும் பையெனப் பையெனவென்
றஞ்சிப் பின்வாங்கு மடி.

(இ - ள்.) அரக்கு ஆம்பல் நாறும் வாய் ஆம் மருங்கிற்கு - சிவந்த ஆம் பல்மலரைப்போன்ற வாயையும் அழகிய இடையையுமுடைய (எனது) மக ளுக்கு,--அரக்கு ஆர்த்த பஞ்சிகொண்டு ஊட்டினும் - (முன்னே)செந்நிறம் பொருந்திய பஞ்சைக்கொண்டு (செம்பஞ்சுக்குழம்பைத்) தடவினாலும், பை யென பையென என்று - மெல்ல மெல்ல வென்று, அஞ்சி - (அதனையும் ஆற்றமாட்டாமல்) அச்சுக்கொண்டு, பின்வாங்கும் - இளைத்துப் பின்வாங் கிய, அடி - (அவளது) பாதங்கள், (இப்பொழுது), அன்றோ - ஐயோ! பரல் கானம் ஆற்றின கொல் ஓ-பருக்கைக்கற்களையுடைய காட்டைப் பொறுத்த னவோ! (எ - று.)

ற்கைப்புணர்ச்சி, பாக்கற்கூட்டம், பாக்கியிற்கூட்டம் என்பவற் றுற் களவுநெறியில் தலைமகளைக் கூடிய தலைமகன் பழிபாவுதலின் தோழி யால் விலக்கப்பட்டு அதன்பின்பு உடனே அவளை வெளிப்படையாக மணஞ் செய்துகொள்ளாதல் இயல்பு: அந்நனஞ் செய்யாளுயின், அப்பழியடங்கு மாறு சிலநாள் தலைமகளை ஒருவழிப்பிரித்து உறைதலும், தலைமகளை உடன் கொண்டு தன்னார்க்குச்செல்லுதலும், தோழியால் வரைவுமுடிக்கப்பட்டு அரியஅணிகலஞ்செலுத்தி வரைந்துகொள்ளாதலும் என்னும்இம்மூன்றனுள் ஒன்று முறைமையாய் நிகழும்; அவற்றுள், தலைவன் தலைவியை இடைச்சர நெறியாக உடன்கொண்டு போனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித் தாய் அதனை நற்றாய்க்கு உணர்த்த, அவள் அப்பாலேநிலத்தின் கொடுமை யையும் தனதுமகளது மிக்கமென்மையையும் கருதித் தவன்று இங்நனக் கூறின னென்க.

செம்பஞ்சுக்குழம்பைக் கால்களிற் பஞ்சினால் தடவினாலும் பொறுக்க மாட்டாது வருந்திய எனதுமகள் இப்பொழுது தனதுதலைவன்பின்னே காட்டிற்குச் செல்லுதலில் அவளதுபாதங்கள் பருக்கைக்கற்களினீழ் எவ்வாறு நடந்துசென்றனவோ வென்று தாய் இரங்கிக்கூறியது இது.

அரக்காம்பல் நாறும் வாய் - செவ்வாம்பல்மலர்போல மணம்வீசும் வா யெனினுமாம். மருங்குல் - அதனையுடையாட்கு ஆகுபெயர். அன்றோ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். பஞ்சு எனினும், பஞ்சி எனினும் ஒக்கும். செம்பஞ்சுக்குழம்புட்டுதல், மகளிரது பாதங்கட்குச் செம்மையும் மென்மை யும் உண்டாதற்பொருட்டு. பையென - பையவென என்பதன் தொகுத் தல். அடுக்கு - அச்சப்பொருளது. அடி - பால்பகாவஹிணப்பெயர்; இங் குப் பன்மை. (சு)

[தலைவனதுபிரிவையாற்றத் தலைவியின் நிலைமையைத் தோழிகூறியது.]

௩௬௭. ஒலைக் கணக்க ரொடியடங்கு புன்செக்கர்
மாலைப் பொழுதின் மணந்தார் பிரிவுள்ளி
மாலை பரிந்திட் டழுதாள் வனமுலைமேற்
கோலஞ்செய் சாந்தந் திமிர்ந்து.

(இ - ள்.) ஒலை கணக்கர் - ஒலையிலெழுதும் கணக்கர்களுடைய, ஒலி-
ஒசை, அடங்கு - ஒழிந்துபோம்படியான, புன் செக்கர் - அற்பமாகிய செவ்
வானத்தையுடைய, மாலை பொழுதில் - மாலைக்காலத்தில், —(தலைமகள்),—
மணந்தார் பிரிவு உள்ளி - (தனது) தலைவன் பிரிந்து செல்வதை நினைத்து,
மாலை பரிந்து இட்டி - (தாளுக்குடியிருந்த) மலர்மாலையையும் கழற்றியெறிந்து,
வனம் முலைமேல் கோலம் செய் சாந்தம் திமிர்ந்து - (தனது) அழகிய தனம்
களின்மீது அலங்காரஞ்செய்திருந்த கலவைச்சந்தனத்தையும் உகிர்த்து
ஒழித்து, அழுதாள்—; (எ - று.)

தலைவி மாலைப்பொழுதில் தனதுதலைவன் பிரிந்துசெல்வதை யெண்
ணி அதனைப் பொறுது தான் அணிந்திருந்த மலர்மாலையையும் சந்தனத்
தையும் வெறுத்து ஒழித்து வருந்தினாள் என்று தோழி தலைவனுக்குக் கூறி
யது இது. இதனை மூன்றாஞ்செய்யுள்போலத் தலைமகள் பிரிவுடன்படாமையி
யைத் தோழி தலைமகளுக்குக் கூறிய துறையாகவும் கொள்வர் சிலர்.

முதலடி-இவ்வதிகாரத்தா ௩ - ஆஞ்செய்யுளில் “கம்மஞ்செய் மாக்கள்
கருவியொடுக்கிய” என்றது போன்ற மாலைப்பொழுதிற்கு உரிய குறிப்பு.
‘மணந்தார்’ என்றது, தன்னைக் களவுவழியார் கூடியவரை. (எ)

[உடன்போகித்தப்பொருந்திய தலைமகள் தோழிக்குக் கூறியது.]

௩௬௮. கடக்கருங் கானத்துக் காளைபின் னானை
நடக்கவும் வல்லையோ வென்றி—சுடர்த்தொடஇ
பெற்றா நெருவன் பெருங்குதிரை யநிலையே
கற்றா னன்துரு மாறு.

(இ - ள்.) சுடர்தொடஇ-பிரகாசிக்கின்ற வளையல்களையுடையவளே!—
‘கடக்க அருங் கானத்து - கடந்துசெல்வதற்கு அருமையாகிய காட்டில்,
காளைபின் - இளவெருதுபோன்ற (உனது) தலைவன்பின்னே, காளை-காளை
த்தினம், நடக்கவும் வல்லையோ-கடந்துசெல்லவும் மாட்டுவாயோ?’ என்றி-
ன்று (எண்ணினோக்கிக்) கூறியும்; பெருங் குதிரை - பெரியதொரு குதி
ரையை, பெற்றான் ஒருவன் - கிடைக்கப்பெற்றவனாகிய ஒருத்தன், அநிலை
யே - பெற்ற அப்பொழுதே, அன்து னாரும் ஆறு - அதனை ஏறிநடத்தும்
முறைமையையும், கற்றான் - கற்றறிந்தவனையாவனன்றோ? (எ - று.)

‘ஓ உனதுதலைவன்பின்னே உடன்செல்ல உடன்பட்டாயே; காளைக்கு
அவன்பின்னே நடந்துசெல்ல வல்லையோ?’ என்று நீ என்னை வினாவினாய்;
அதற்குக் கூறுவான் கேள்: ஒருவன் குதிரையொன்றை வாங்கினால் அதை
யேறிநடத்துந்திறத்தையும் அவன் கற்றிருப்பானல்லவோ? அதுபோலவே,
ஒருகணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட யான் அவன்பின்செல்லவும் வல்லே
னென்று தலைமகள் தனதுதோழியை நோக்கிக் கூறிய துறை இது.

பின்னிரண்டடி - பிறிதுமொழிதலணி; உபமானத்தைக்கூறி அதன் உபமேயத்தைப் பெறவைத்தது காண்க.

கணவன்பின்செல்வது அரிதன்று என்பது, குறிப்பு.

காளை - உவமையாகுபெயர். ஆண்மகனுக்கு இளவெருது - நடை வலிமை காம்பீரியங்களிலே உவமை. வல்லை, என்றி - முன்னிலையொருமை முற்றுக்கள்; முறையே ஐ, இ - விருதிகள். சுடர்த்தொடஇ - அளபெடை, விளியுருபு. இங்கு ஆய்தம் உயிர்போல் ஒலித்தது. (அ)

[மகளைப்போக்கிய நற்றய் கவன்று கூறியது.]

௩௩௧. முலைக்கண்ணு முத்து முழுமெய்யும் புல்லு
மிலக்கணம் யாது மறியேன்—கலைக்கணம்
வேங்கை வெருஉ நெறிசெலிய போலுமென்
பூம்பாவை செய்த குறி.

(இ - ள்.) (நேற்று எனதுமகள்), முலை கண்ணும் - (தனது)முலைக்கண் களையும், முத்தம் - முத்துமாலையையும், (நன்றாக அழுந்தாமாறு), முழு மெய்யும் புல்லும் - (எனது)உடம்புமுழுவதையுந் தழுவி, இலக்கணம் - அடையாளத்தை, யாதும் அறியேன் - (அப்பொழுது)சிறிதும் அறிந்திலேன்; என் பூ பாவை செய்த குறி - எனது அழகிய சித்திரப்பதுமைபோன்ற மகள்(அப்பொழுது)செய்த அந்த அடையாளம், —கலை கணம் - மான்கூட்டம், வேங்கை வெருஉம் - வேங்கைப்புலிக்கு அஞ்சித்திரிகின்ற, நெறி - காட்டுவழியில், செலிய போலும் - செல்லுதற்குப் போலும்; (எ - று.)

நேற்று என்மகள் தனது முலைக்கண்ணும் முத்துமாலையும் எனதுஉடம்பில் அழுந்தும்படி என்னைத்தழுவிக்கொண்ட சின்னத்தை அப்பொழுது இன்னதென்று சிறிதும் அறிந்திலேன்; மான்கள் புலிக்கு அஞ்சியோடும்படியான காட்டுவழியில் தனதுகணவன்பின்னே தான் செல்லுதற்கு அடையாளமாகச் செய்தா ளென்று அதனை இப்பொழுது அறிந்தேனென்று தாய் தன்மகளைக்குறித்து இரங்கிக்கூறியது இது. 'என்பூம்பாவை' என்றது, நற்றய்கூற்று என்பதைக் குறிக்கும்.

'கலைக்கணம் வேங்கைவெருஉம்நெறி' என்றது, காட்டின் கொடுமையைக் காட்டும். வேங்கை வெருஉம்-வேங்கையினின்று வெருவும் என ஐந்தனுருபுத்தொகையாகவாவது, வேங்கையை வெருவும் என இரண்டனுருபுத்தொகையாகவாவது கொள்க; "அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்சமில வே பொருள்வயினுள்" என்பது நோல்காப்பியம். வேங்கைக்கு வெருவும் என காண்கனுருபுத்தொகையாகக் கொள்வது உலகவழக்கு. வெருஉம் = வெருவும்; சொல்லிசையளபெடை. செலிய - செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; இதன்முன் வலி இயல்பாம். 'போலும்' என்பது - ஒப்பில்போலி; இங்குத் தற்குறிப்பேற்றவருபாய் கின்றது. பூம்பாவை என்பதற்கு - தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற இலக்குமிபோன்ற மக ளெனினுமாம். (க)

[தலைமகள் பிரிவாற்றமையைத் தோழிக்குச் சொல்லியது.]

சூ00. கண்மூன் றுடையானுங் காக்கையும் பையரவு
மென்னீன்ற யாயும் பிழைத்ததென்—பொன்னீன்ற
கோங்கரும் பன்ன முலையாய் பொருள்வயிற்
பாங்கனார் சென்ற நெறி.

(இ - ள்.) பொன் ஈன்ற-பொன்போன்ற தேமல்பொருந்திய, கோங்கு
அரும்பு அன்ன - கோங்கமலரை யொத்த, முலையாய் - தனக்களையுடைய
தோழியே!—கண் மூன்று உடையானும் - மூன்றுகண்களையுடைய சிவபிரா
னும், காக்கையும்—, பை அரவும் - படத்தையுடைய (இராகுவென்னும்)
சர்ப்பமும், என் ஈன்ற யாயும் - என்னைப்பெற்ற தாயும், பிழைத்தது - (என
க்குப்) பிழைசெய்தது, என் - யாது? [ஒன்றுமில்லை]; பொருள்வயின் - பொ
ருளினிடத்த ஆசையால், பாங்கனார் - (எனது)தலைவர், சென்ற - போன,
நெறி - மார்க்கமே, (எனக்குப் பிழைசெய்தது); (எ-று.)

பயனிலை வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. அந்நெறிஇல்லையாயின் எனது
தலைவர் பிரிந்து செல்லார்; அப்பொழுது யாவும் நமக்கு நல்லனவேயாம்.
எனதுதலைவர் பொருள்விருப்பத்தாற் பிரிந்துசென்ற நெறியை நாம் வெறு
த்துப் பழித்துப் பேசவேண்டுமெயன்றி வேறன்று. எனதுதலைவர் பிரியாது
உடனிருந்தால் மன்மதனும் குயிலும் சந்திரனும் என்னை வருத்தக் காரண
மில்லை யாதலின் சிவபிரான் முதலியோர்மீது பழிகூற வழியில்லை யாதலால்,
அவர் சென்ற நெறியே நமக்குப் பிழைசெய்ததென்று கூறவேண்டியதாயிற்
றெனத் தலைமகள் தோழிக்குத் தனதுபிரிவாற்றமையைக் கூறியது இது.

மன்மதனை உருவழித்துப் பின்னும் அவனைஉளளுக்கிய சிவபிரானும்,
தன்கூட்டிற் பொரித்த குயிலின் குஞ்சைக் குத்திக்கொல்லாது விட்ட கா
கையும், சந்திரனை விழுங்கிப் பின்பு உமிழ்ந்திட்ட இராகுவும், என்னைப்
பெற்றபோதே கொல்லாமல்விட்டு வளர்த்த தாயுமே பிழைசெய்தனரென்று
கருதுதற்குக் காரணம், கணவனைப்பிரிந்தகாலத்த மன்மதனும் குயிலும் சந்
திரனும் வருத்தவதனாலும், தாய் பிரிந்தஅப்பொழுதே கொன்றிருந்தால்
தான் இப்படிப்பட்ட துன்பங்களை அனுபவிக்கக் காரணமில்லை யாதலாலும்.

‘இறைவனுக்குக் கண்மூன்றும் முச்சுடர்’ ஆதலால், சிவபிரானுக்கு
‘கண்மூன்றுடையான்’ என்று ஒருபெயர்கூறினர். குயில் முட்டையிட்ட
வுடனே அதனைப் பொரித்துப் பாதுகாவாயல் காக்கையின்கூட்டில் அதற்
குத்தெரியாமலே இட்டுச் செல்ல, அது அம்முட்டையைத் தனதென்றே
கருதி அடைகாத்துக் குஞ்சுபொரித்துச் சிலநாள் சென்றவுடனே அது
கூடுவென்று கத்தத்தொடங்குகையில் காக்கை கோபங்கொண்டு அதனைக்
குத்தித் தூத்திவிடு மென்பது வழக்கு. ‘பொன்’ என்றது - அதுபோன்ற
நிறமுடைய தேமலுக்கு ஆகுபெயர்.

(சூ0)

காமத்துப்பால் முற்றுப்பெற்றது.

நாலடியார் முற்றிற்று.

நாலடியார்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
அகத்தாரே	௩௭	இசையுமெனி	௧௩௭	உணரவுணரு	௨௦௭
அக்கேபோ	௧௧௩	இடம்பட	௧௦௭	உண்டாய	௨௪௨
அங்கண் - னக	௧௩௩	இடம்பைகூர்	௧௦௦	உண்ணுனெளி	௨௦
அங்கண் - னம	௩௧௧	இட்டாற்று	௨௪௩	உபகாரஞ்	௬௬
அங்கோட்	௩௧௦	இமைக்குமள	௨௭௩	உயிர் போயார்	௩௧
அச்சம்	௭௯	இம்மியரிசி	௮௯	உருவிற்கமை	௨௦௧
அடுக்கன்மலை	௧௭௪	இம்மைபயக்	௧௨௧	உருவுள்ளமை	௧௬௬
அடைந்தார்ப்	௧௩௧	இம்மையு	௨௩௦	உலகறியத்	௧௭௩
அத்திட்ட	௨௪௦	இரவலர்கன்	௨௩௮	உளநாள்சில	௨௭௩
அம்பலயலெடு	௮௪	இருக்கையெ	௧௩௦	உள்கூர்பசி	௨௪௪
அம்புமதுலு	௮௩	இரும்பார்க்குங்	௧௧௨	உள்ளத்தா	௧௧௭
அரக்காம்ப	௩௨௧	இலங்குநீர்	௧௧௩	உள்ளத்தணர்	௩௨௧
அருகல	௨௨௧	இல்லமீளமை	௩௪	உள்ளமொரு	௩௧௬
அரும்பலிழ்	௩௨௪	இல்லாமை	௨௩௭	உறக்குச்	௪௨
அரும்பெறல்	௩௧	இல்லாவிடத்	௮௭	உறற்பால	௧௮
அரும்பெறற்	௩௧௭	இழித்தக்க	௨௩௬	உறுபுலி	௧௬௩
அருளினற	௨௭௩	இழைத்தநா	௧௭	உறுபுனறந்	௧௩௧
அலகுசால்	௧௨௭	இளையானட	௧௩	உறைப்பருங்	௧௩௮
அவமதிப்பு	௧௪௪	இறப்பச்சிறி	௧௩	ஊக்கித்தாங்	௩௮
அவ்வியமில்	௨௭௪	இறப்பநீனை	௧௩௨	ஊரங்கணீ	௧௩௨
அழன்மண்டு	௧௭௩	இறப்பவே	௧௧௦	ஊருளெழுந்	௮௬
அள்ளிக்கொ	௨௨௩	இற்சார்வி	௧௩௭	ஊறியுவர்த்	௪௧
அறம்புகழ்	௮௦	இற்பிறப்பில்	௨௭௨	ஊறுசெய்	௩௧௬
அறிமினற	௧௩௧	இற்பிறப்பெ	௧௮௨	எஞ்ஞான்று	௩௨௦
அறியாப்பரு	௧௩௦	இனநன்மை	௧௩௨	எத்துணையா	௨௩௧
அறியாரு	௧௦௧	இனியார்தந்	௩௦௭	எந்நிலத்து	௨௦௩
அறிவதறிந்	௭௪	இன்பம்	௭௮	எம்மையறி	௧௪௬
அறுசுவை	௧௨	இன்றாதுமிந்	௩௦௦	எய்தியிரு	௨௭௬
ஆகாதெனி	௨௮௪	இன்றுகொ	௪௧	எறிநீர்ப்	௨௩௪
ஆடுகோடாகி	௧௬௪	இன்னரினைய	௧௭௬	எறியென்	௩௦௩
ஆட்பார்த்	௩௦	இன்னொசெயினுமி	௭௩	எற்றென்று	௧௩௪
ஆணமினெ	௩௧௨	இன்னாவிட	௧௧௨	எனக்குத்தா	௨௬
ஆமாபோ	௩௧௬	இன்னாவிடு	௧௧௨	எனதென	௨௩௩
ஆர்த்தபொறிய	௨௪௭	இன்னாவியைக	௨௩௧	என்பாயுகினு	௨௪௮
ஆர்த்தவறிவி	௨௧௪	ஈட்டலுந்	௨௩௧	என்றும்புதி	௨௬௦
ஆவாநாமாக்க	௩௮	ஈண்டிநீர்	௧௦௧	என்னுனு	௧௭
ஆவேறுருவின	௧௦௮	ஈதலிசையா	௧௩௭	என்னேமற்	௨௭௧
ஆற்றுந்துணை	௧௬௭	ஈனமாயில்	௧௬௮	ஏட்டைப்பரு	௨௧௧
ஆன்படுநெய்	௨௦௦	உடாஅது	௨௧	ஏதிலார்செய்	௧௧௪
இசைந்த	௧௬௦	உடுக்கை	௧௨௮	ஏமாந்தபோழ்	௩௧௩
இசையாடெ	௧௧௩	உடைப்பெருஞ்	௩௦௬	ஏற்றைக	௧௩
இசையாவொரு	௧௦௩	உடையாரிவ	௧௪௨	ஒண்கதிர்	௧௩௩

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
ஒருந்நி	௨௬௮	கற்றாருரை	௨௨௧	தக்காருந்	௧௦௪
ஒருநீர்ப்	௧௬௬	களைகடற்றண்	௧௨௯	தக்கோலந்	௪௭
ஒருபுடை	௧௩௩	கன்னனிகல்ல	௨௮௨	தங்கண்மர	௨௮௪
ஒருவரொருவ	௨௬௨	காணிற்	௮௧	தண்டாச்	௧௩௩
ஒக்கியவொள்	௧௧௭	காதலார்சொல்	௭௩	தமரென்று	௧௬௪
ஒதியுமோதா	௨௨௯	காலாடுபேர	௧௦௪	தம்மமர்காத	௩௨௯
ஒலைக்கணக்க	௩௩௦	காவாதொரு	௬௩	தம்மையிசீழ்ந்	௧௩௬
கடகஞ்செறி	௨௪௬	காழாயகொ	௨௮௮	தம்மையிசீழ்வா	௧௦௭
கடக்கருங்	௩௩௦	குஞ்சியழுகுங்	௧௨௦	தலையேதவ	௩௦௩
கடமாதொ	௨௩௪	குடநீரட்டின்	௩௮௮	தவலருந்	௧௨௩
கடல்சார்ந்து	௨௦௩	குடருங்கொ	௪௬	தளிர்மேலே	௨௬௭
கடித்துக்	௧௪௦	குலந்தவங்	௨௮௨	தனதாகத்	௨௩௭
கடிப்பிடு	௬௪	குற்றமுமே	௧௬௩	தூஞ்செய்	௧௧௦
கடியெனக்	௩௦௪	கூர்த்தநாய்	௬௬	தாமேயுயின்	௨௭௭
கடுக்கியொரு	௧௬௨	கேளாதேவந்	௩௬	தாழாத்தளரா	௨௩௩
கடுக்கெனச்	௨௬௧	கொடியவை	௩௨௩	தான்கெடி	௭௮
கடையாயார்	௧௮௪	கொடுத்தலுந்	௨௩௩	திருத்தன்னை	௨௩௮
கடையெலாங்	௨௩௨	கொய்புந்	௨௬௩	திருமதுகை	௨௪௮
கட்கினியாள்	௩௬௬	கொலைஞருலை	௨௮௦	தினைத்துனை	௬௬
கணங்கொண்டு	௩௩	கொல்லையிரு	௧௩௪	தினையனைத்	௨௮௬
கணமலை	௨௬௩	கொண்ணே	௩௬	நீங்கரும்	௧௬௬
கண்கயலென்	௩௨௮	கோடேந்த	௨௬௯	துகடர்	௧௩
கண்மூன்	௩௩௨	கோட்டுப்பூ	௧௮௪	துக்கத்துட்	௧௧௨
கப்பிகடவதா	௨௮௭	கோதையருவி	௧௭௧	துய்த்துக்	௨௩௨
கம்மஞ்செய்	௩௨௬	கோளாற்றக்	௧௬௩	துன்பமே	௬௧
கரவாததிண்	௨௩௮	கக்கரச்செல்	௨௬௦	துன்பம்பல	௩௩
கருங்கொள்	௩௨௧	காய்ப்பறிக்க	௩௨௩	தெண்ணீர்க்	௪௭
கருத்துணர்ந்து	௧௮௧	சான்றாண்மை	௧௨௬	தெரியத்தெரி	௧௪௮
கருமமு	௨௦௮	சான்றோரென	௧௧௩	தெளிவிலார்	௧௮௬
கருமவரிசை	௨௦௮	சிதலைதினப்	௧௬௮	தோணியியக்	௧௨௪
கரும்பாட்டிக்	௪௦	சிறுகாபெருகா	௧௦௨	தோற்போர்	௪௬
கல்லாக்கழிப்	௩௦௩	சிறுகாலையே	௨௭௮	தோற்றஞ்சான்	௧௮
கல்லாதுரீண்	௨௧௩	கீரியார்	௧௬௭	நச்சியார்க்	௨௩௩
கல்லாதுபோ	௧௪௬	செந்நெல்லா	௩௦௬	நக்குற்றுத்	௮௮
கல்லாமை	௧௩௧	செம்மை	௮௨	நடுஞ்ஞன்	௬௦
கல்லாரேயா	௧௨௭	செய்கையழி	௧௩௨	நட்டார்க்கு	௨௩௦
கல்லெறிந்	௬௬	செய்யாத	௧௬௮	நட்டபுநார	௨௪
கல்லென்று	௨௧௪	செல்சுடர்	௩௨௭	நம்மாலே	௨௩௩
கல்லோங்கு	௨௪௬	செல்லாவிட	௧௩௩	நயவார்க	௨௨௬
கல்லிகரையில்	௧௧௪	செல்வார்யா	௧௨	நரம்பெழுந்து	௧௩௮
கழிந்தாரிடு	௩௬	செல்வுழிக்	௧௬௮	நரைவருமே	௨௩
கழுகிருட்	௧௮௩	செழும்பெரும்	௨௬௩	நல்லஞல	௧௬௬
களர்நிலத்து	௧௨௨	செறிப்பில்	௧௬௬	நல்லர்பெரி	௨௩௨
களனார்கன்	௧௪௦	செறுத்தோ	௧௬௦	நல்லவைசெய்	௧௩௦
கற்றாரு	௨௬௬	சென்றேயெ	௩௩	நல்லவைநா	௨௮௩
கற்றறிந்த	௨௧௭	சொற்றனர்த்து	௨௩	நல்லாரெனத்	௧௮௮
கற்றனவுங்	௨௮௬	சொற்றாற்றுக்	௨௬௬	நல்லார்நயவ	௨௨௩

பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
நல்லாவின்	௧௦௬	பிறர்மறை	௧௪௧	மாண்டகுண	௫௭
நளிகடற்றண்-நல்	௨௦௩	புக்கவிடத்	௮௧	மாற்றராய்	௯௭
நளிகடற்றண்-நா	௧௪௬	புணர்கடல்	௨௨௪	மானவருங்கல	௪௩
நறுமலர்த்	௧௭௯	புதுப்புன	௩௦௮	முட்டிகை	௧௭௮
நன்னிலைக்	௨௦௭	புத்தகமே	௨௭௦	முட்டிற்ற	௨௦௦
நாப்பாடஞ்	௨௪௫	புல்லாப்புன்	௨௧௬	முயங்காக்காற்	௩௨௫
நாயக்காற்	௧௮௫	புல்லாவெழு	௧௩௬	முலைக்கண்ணு	௩௩௧
நார்த்தொடு	௩௪	புறத்துத்	௨௬௩	முல்லேழுகை	௪௮
நாலாறுமா	௩௧௯	புன்னுனி	௩௫	முற்றற்சிறு	௧௯௬
நாள்வாய்ப்	௧௭௭	பெயற்பான்	௧௨	முற்றுத்துந்	௧௬௨
நாறுத்தகடே	௨௨௫	பெரியவர்	௧௧௫	முன்னரே	௮௮
நிலநலத்தா	௧௫௫	பெரியார்பெருந	௭௬	முப்புமெல்	௨௭௭
நிலையாமை	௫௩	பெரியார்பெருமை	௧௪௯	மெய்ஞ்ஞானக்	௨௬௪
நின்றனநின்	௧௬	பெருகுவுது	௧௯௭	மெய்வாய்கண்	௬௦
நீரினுதண்	௨௪௧	பெருங்கட	௨௮௧	மெல்லியநல்	௧௬௧
நீருட்பிறந்து	௩௦௦	பெருநடை	௨௮௮	மைதீர்பசும்	௨௯௧
நீர்மையே	௨௪௫	பெருமுத்த	௧௭௦	யாஅருலகத்	௧௦௯
நுண்ணுணர்வின	௧௯௭	பெருவரைநா	௧௬௦	யாஅரொருவ	௧௧௬
நுண்ணுணர்வின்	௨௧௦	பெறுவது	௨௬௬	யாக்கையை	௩௫
நெடுங்கால	௬௮	பெறுவதொன்	௨௮௩	யாமாயினெம்	௨௪௬
நெருப்பழற்	௧௧௪	பொத்தநூற்	௩௧௩	யானையினைய	௧௮௨
நேரல்லார்	௭௨	பொழிந்தினி	௨௨௦	யானையெரு	௧௪
நேர்த்து	௬௪	பொழிப்பகல	௨௭௧	வடுவிலா	௧௦௫
பகைவர்பணி	௨௦௨	பொறுப்பரென்	௧௪௩	வயாவும்	௧௭௨
படுமழை	௩௪	பொற்கலத்துப்	௧௭௬	வலவைக	௨௨௭
பண்டமறி	௫௦	பொற்கலத்து	௨௯௦	வழங்காத	௨௩௬
பரவாவெளிப்	௮௪	பொன்னிறச்	௨௨௮	வழுக்கெனை	௩௦௨
பராஅரைப்	௨௦௬	பொன்னே	௧௪௪	வளம்பட	௯௭
பருவமெனை	௨௮	மக்களாலாய	௪௧	வற்றிமற்	௭௭
பலநாளும்	௧௮௩	மடிதிரை	௧௯௧	வாழ்நாட்	௩௧
பல்லாரறியப்	௮௩	மதித்திறப்	௬௨	வானிடுவில்	௭
பல்லாவு	௯௫	மரீஇப்பல	௧௮௬	விரிகிற	௧௪௫
பல்லான்ற-பா	௨௧௨	மலைநலமுன்	௨௯௮	விருப்பிலா	௧௭௬
பல்லான்ற-வீ	௯௬	மலையிசைத்	௩௧	விழைந்தொரு	௨௮௬
பழமைகந்தாகப்	௨௬௩	மல்குதிரைய	௨௨௩	விளக்குப்	௫௨
பழையரிவ	௨௯௨	மல்லன்மா	௨௫௧	விளக்கொளி	௩௦௯
பணிபடு	௨௮	மழைதினைக்கு	௩௦௧	வினைப்பயன்	௩௮
பன்றிக்கழ்	௨௧௮	மறுமைக்கு	௧௫௮	வெறியயர்	௨௭
பன்னாளுஞ்	௧௪௨	மறுமையு	௯௦	வெறுமையிட	௨௭௬
பாடமே	௨௬௮	மற்றறிவா	௨௯	வென்றிப்	௨௬௮
பாம்பிற்கொரு	௩௧௨	மனத்தான்	௧௫௬	வேம்பினிலை	௨௦௪
பாலாற்கழிஇ	௨௧௬	மனைப்பாசன்	௧௧௮	வேற்றுமை	௭௪
பாலோடளாய	௧௫௪	மன்றக்கறங்க	௩௨	வைகலும்	௪௩
பாவமுமே	௨௫௦	மன்னர்திருவு	௧௪௭	வைப்புழித்	௧௨௩
பிறத்தருல	௨௪௩	மாக்கேழ்மட	௪௪		

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அ	௩௨	அருத்தாப்பதி	அருத்தாபத்தி
கௌ	௧௨	எல்லாணி	எல்லாவணி
கக	௩௩	பேர்த்து	பேர்த்து
கக௦	௧௪	இச்செய்யுள் "கஸ்யதோஷ	இச்செய்யுள் "கஸ்யதோஷ
க௨க	௨௬	பெருஞ் -	பெருஞ்
க௬௨	௧	விளக்கினு ளொண்	விளக்கினு ளொண்
33	௧௪	கடரே	கடரே
க௭க	௨௩	மகடேமுன்னிலை	மகடேமுன்னிலை
க௮௦	௩௬	சுற்றத்தழா	சுற்றத்தழா
௨௧௨	௩௭	து	பது
௨௨௮	௩	முடயவ	முடையவ
௩௦௬	௨௭	ஒரியலாமை	ஒரியலானமை

4542a

